

Bỏ Lỡ Những Năm Tháng Tuổi Đẹp Nhất Của Em

Contents

Bỏ Lỡ Những Năm Tháng Tuổi Đẹp Nhất Của Em	3
1. Q.1 - Chương 1	3
2. Q.1 - Chương 2	8
3. Q.1 - Chương 3	10
4. Q.1 - Chương 4	11
5. Q.1 - Chương 5	14
6. Q.1 - Chương 6	16
7. Q.1 - Chương 7	18
8. Q.1 - Chương 8	20
9. Q.1 - Chương 9	22
10. Q.1 - Chương 10	24
11. Q.1 - Chương 11	25
12. Q.1 - Chương 12	27
13. Q.1 - Chương 13	29
14. Q.1 - Chương 14	31
15. Q.1 - Chương 15	33
16. Q.1 - Chương 16	36
17. Q.1 - Chương 17	37
18. Q.1 - Chương 18	40
19. Q.1 - Chương 19	42
20. Q.1 - Chương 20	44
21. Q.1 - Chương 21	45
22. Q.1 - Chương 22	48
23. Q.1 - Chương 23	50
24. Q.1 - Chương 24	52
25. Q.1 - Chương 25	54
26. Q.1 - Chương 26	55
27. Q.1 - Chương 27	57
28. Q.1 - Chương 28	60
29. Q.2 - Chương 1: Chung Ly Ngoại Truyện Một	63
30. Q.2 - Chương 2: Chung Ly Ngoại Truyện Hai	66
31. Q.2 - Chương 3: Chung Ly Ngoại Truyện Ba	68
32. Q.2 - Chương 4: Chung Ly Ngoại Truyện 4	70
33. Q.2 - Chương 5: Chung Ly Ngoại Truyện Năm	71
34. Q.2 - Chương 6: Chung Ly Ngoại Truyện Sáu	74
35. Q.2 - Chương 7: Chung Ly Ngoại Truyện Bảy	77
36. Q.2 - Chương 8: Chung Ly Ngoại Truyện Tám	81
37. Q.2 - Chương 9: Chung Ly Ngoại Truyện Chín	83
38. Q.2 - Chương 10: Chung Ly Ngoại Truyện Mười	85
39. Q.3 - Chương 1	87
40. Q.3 - Chương 2	90
41. Q.3 - Chương 3	91

42. Q.3 - Chương 4	93
43. Q.3 - Chương 5	95
44. Q.3 - Chương 6	97
45. Q.3 - Chương 7	100
46. Q.3 - Chương 8	103
47. Q.3 - Chương 9	104
48. Q.3 - Chương 10	107
49. Q.3 - Chương 11	109
50. Q.3 - Chương 12	111
51. Q.3 - Chương 13	113
52. Q.3 - Chương 14	115
53. Q.3 - Chương 15	118
54. Q.3 - Chương 16	119
55. Q.3 - Chương 17	122
56. Q.3 - Chương 18	125
57. Q.3 - Chương 19	126
58. Q.3 - Chương 20	129
59. Q.3 - Chương 21	130
60. Q.3 - Chương 22	132
61. Q.3 - Chương 23	134
62. Q.3 - Chương 24	135
63. Q.3 - Chương 25	138
64. Q.3 - Chương 26	139
65. Q.3 - Chương 27	142
66. Q.3 - Chương 28	144
67. Q.3 - Chương 29	146
68. Q.3 - Chương 30	148
69. Q.3 - Chương 31	151
70. Q.3 - Chương 32	153
71. Q.3 - Chương 33	157
72. Q.3 - Chương 34	159
73. Q.3 - Chương 35	162
74. Q.3 - Chương 36	163
75. Q.4 - Chương 1	166
76. Q.4 - Chương 2	169
77. Q.4 - Chương 3	171
78. Q.4 - Chương 4	174
79. Q.4 - Chương 5	176
80. Q.4 - Chương 6	180
81. Q.4 - Chương 7	182
82. Q.4 - Chương 8	184
83. Q.4 - Chương 9	188
84. Q.4 - Chương 10	190
85. Q.4 - Chương 11	192
86. Q.4 - Chương 12	194
87. Q.4 - Chương 13: Chương 13	196
88. Q.4 - Chương 15	198
89. Q.4 - Chương 16	200
90. Q.4 - Chương 17	202
91. Q.4 - Chương 18	204
92. Q.4 - Chương 19	207
93. Q.4 - Chương 20	210
94. Q.4 - Chương 21	213
95. Q.4 - Chương 22	215

96. Q.4 - Chương 23	218
97. Q.4 - Chương 24	221
98. Q.4 - Chương 25	222
99. Q.4 - Chương 26	225
100. Q.4 - Chương 27: Chương 27.1	229
101. Q.4 - Chương 28: Chương 27.2	229
102. Q.4 - Chương 29: Chương 28	229
103. Q.4 - Chương 30: Chương 29	229
104. Q.4 - Chương 31: Chương 30	229
105. Q.4 - Chương 32: Chương 31	229
106. Q.4 - Chương 33: Chương 32	229
107. Q.4 - Chương 34: Chương 33	229
108. Q.4 - Chương 35: Chương 34	229
109. Q.4 - Chương 36: Chương 35	229
110. Q.4 - Chương 37: Ngoại Truyện 2	229
111. Q.4 - Chương 38: Ngoại Truyện 3	229

Bỏ Lỡ Những Năm Tháng Tươi Đẹp Nhất Của Em

Giới thiệu

Có không giữ, mất đừng tìm. Ai cũng biết câu nói đó nhưng chỉ có những người đã từng trải qua cảm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-lo-nhung-nam-thang-tuoi-dep-nhat-cua-em>

1. Q.1 - Chương 1

Mở đầu:

Đầu tiên, chương này không có liên quan gì tới chính văn, chỉ là mấy lời nói dông dài.

Nếu hôm sau là ngày tận thế, chúng ta nên làm những việc gì để không tiếc nuối?

Nhìn vào câu hỏi này, tôi bỗng nhớ tới một bài văn, đề bài là “Nếu ngày mai là ngày tận thế thì các bạn sẽ sống như thế nào?” Có người nói trong tâm tưởng của mình hiện lên hình ảnh của một bức họa “Ngày tận thế” chính là mọi người ai cũng biết việc ngày mai không một ai còn có thể sống trên cõi đời này nữa nhưng vẫn giống như thường ngày ăn cơm tối cùng gia đình, vui vẻ cười đùa cuối cùng an tĩnh chìm vào giấc ngủ, đó là ý kiến của người đó, còn tôi... Tôi sẽ không thần nhiên chấp nhận như vậy.

Nếu khi đó tôi thích một người con trai, tôi sẽ hi vọng cậu ấy nói với tôi: “Tớ thích cậu, bất chấp sinh mạng này còn bao nhiêu cũng muốn cùng cậu nắm tay vượt qua. Muốn làm thật nhiều chuyện lãng mạn cùng cậu, muốn làm người tùy ý cho cậu sai bảo khuôn đồ, bốc vác, còn muốn làm chỗ dựa vững chắc cho cậu bất cứ lúc nào.” Sau đó đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán tôi.

Cuối cùng vẫn là chờ không được, cam tâm tình nguyện, thật tâm thật dạ chờ đợi. Kết quả, không có ai như vậy.

Nếu biết rõ ngày mai là ngày tận thế, tôi sẽ không thẹn thùng cũng sẽ không hèn nhát nữa.

Tôi sẽ đến tìm người mà tôi luôn nghĩ không có anh thì không được, lớn tiếng nói cho anh ấy nghe: “Em thích anh, bất chấp sinh mạng này còn bao nhiêu cũng muốn cùng cậu nắm tay vượt qua. Muốn làm thật nhiều chuyện lãng mạn cùng anh, muốn dọn dẹp nhà cửa, giặt quần áo cho anh, muốn cùng anh sinh con đẻ cái.”

Nếu như anh ấy đồng ý, tôi sẽ nhón chân lên, chủ động hôn anh ấy.

Nếu như anh ấy không đồng ý, tôi sẽ nhón chân lên, chủ động cưỡng hôn anh ấy.

Có một truyền thuyết về con chim chỉ hát một lần duy nhất trong đời, nhưng tiếng hát của nó còn tuyệt diệu hơn so với mọi âm thanh do tất cả những sinh linh trên thế gian này cất lên. Từ lúc rời tổ, nó chỉ mãi miết bay đi tìm bụi mận gai và tìm cho bằng được mới nguyện ý dừng lại. Sau đó đem thân mình ghim vào chiếc gai dài nhất, sắc nhọn nhất của bụi mận gai ấy, lấy hết sức bình sinh cất lên giọng ca. Vượt lên trên nỗi đau khổ khôn tả, nó vừa hát vừa lịm dần đi. Tiếng ca trong những giây phút hấp hối ấy khiến cho cả sơn ca và họa mi cũng phải ghen tị. Đó là một khúc nhạc rung động lòng người! Khúc ca này độc nhất vô nhị, khúc ca phải đổi bằng tính mạng mới có được. Nhưng cả thế gian đều lặng đi để lắng nghe nó, ngay cả Thượng đế trên thiên đàng cũng phải mỉm cười khi nghe thấy. Bởi vì tất cả những gì tốt đẹp nhất chỉ có thể có được khi ta chịu trả giá bằng nỗi đau to lớn nhất.

Con chim đã xướng lên một khúc ca đổi bằng cả sinh mạng nên xứng đáng là khúc ca hay nhất trên đời. Điều này không chỉ để nói về một phương thức sống mà còn nói về cách yêu thương cảm động thấu trời đất.

Con chim bị gai nhọn đâm thấu ngực, nó đang tìm cách thay đổi những khuôn phép thông thường, nó bị gai nhọn đâm thủng thân thể nhưng vẫn cất lên tiếng hát cho đến lúc chết. Ngay trong chớp mắt buông mình vào chiếc gai nhọn, nó không màng đến việc cái chết đang vây lấy thân hình bé nhỏ của mình, nó chỉ hát, hát cho đến tận cùng của sinh mạng, đến lúc không còn phát ra được bất kì âm thanh nào nữa. Khi chúng ta đem gai ghim vào lồng ngực, chúng ta biết, chúng ta là rất rõ ràng nhưng chúng ta vẫn nguyện ý làm như vậy, nguyện ý ghim mũi gai nhọn vào lồng ngực mình.”

Ban đầu đọc “Tiếng chim hát trong bụi mận gai” cũng chỉ bởi vì đọc được mấy câu mở đầu đó, sau khi đọc xong câu chuyện cũng không nhớ rõ lắm về nội dung. Chỉ có câu chuyện mở đầu về chú chim cất tiếng hát hay nhất thế gian lại đọng mãi trong tâm hồn.

Các bạn đã hiểu chưa? “Thứ tốt đẹp nhất chỉ có thể dùng nỗi đau to lớn nhất để đổi lấy”

Bao gồm sinh mạng, bao gồm tình yêu.

Người ta nói thiên hạ không có người nào may mắn thoát khỏi nỗi đau do tình yêu gây ra, thật ra thì không phải tình yêu đã thương người. Nó rất tốt đẹp, chỉ là những người trầm luân trong đó đều trở nên cực kỳ yếu ớt, cực kỳ nhạy cảm cho nên chỉ vì một cái nắm tay thì cuộc sống là thiên đường nhưng một khi buông tay chính là địa ngục.

Cho nên “Khi chúng ta đem gai nhọn ghim vào lồng ngực thì chúng ta là biết, chúng ta là rất rõ ràng nhưng chúng ta vẫn nguyện ý làm như vậy, nguyện ý ghim mũi gai nhọn vào lồng ngực.”

Điều tôi muốn nói không phải một câu chuyện cũ mà là tâm sự, là chia sẻ kinh nghiệm

Thích hãy mạnh dạn theo đuổi, không thích tuyệt không miễn cưỡng.

Chỉ là trước khi bắt đầu tôi muốn hỏi, khi các bạn biết mình không còn sống được bao lâu nữa, các bạn muốn làm những việc gì?

Phi trường lúc sáng sớm, ít người qua lại nên có vẻ lạnh lẽo, những người ở đây ai ai cũng tỏ vẻ mệt mỏi, bước chân vội vã. Chu Tô vội vàng kéo cao cổ chiếc áo gió, nghĩ ngợi: Mình mới không quay về hơn một tháng mà trời đã trở lạnh rồi, đúng là thay đổi quá nhanh; chậm rãi bước ra đại sảnh sân bay.

Do dự một chút bèn móc phiếu xét nghiệm từ trong túi áo ra, nguyên tờ giấy ghi một đồng thuật ngữ y học lằng nhằng, trên thực tế chỉ để biểu đạt hai chữ - vị nam (ung thư dạ dày). Nhẹ nhàng cười một tiếng giống như tự giễu, nghĩ bụng tại sao Phương Đại Đồng lại viết một đồng những kí tự phiền phức như vậy làm gì, lẽ nào là muốn làm cho cô hiểu rõ hơn về bệnh tình của mình sao? Hại cô xem cả nửa ngày cũng không hiểu, cuối cùng cũng là bắt anh ta giải thích rõ ràng.

Gấp tờ giấy, nhét lại vào trong túi áo, Chu Tô vẫy taxi quyết định trước tiên là về nhà đã. Sau khi đã yên ổn ngồi trong xe, cô nhớ lại đêm hôm trước, khi gọi một cuộc gọi quốc tế về cho Chung Ly, anh vẫn như cũ không thèm để ý xem cô nói gì, cô đã rất nghiêm túc muốn nói về vấn đề này, nhưng anh lại đáp lời một cách rất qua loa. Vậy nên cô có chút chần chừ, cũng bắt đầu suy nghĩ rốt cuộc có nên nói chuyện mình bị bệnh cho anh biết hay không.

Khoảng 6 giờ 10 phút, Chu Tô đứng ở trước cửa phòng mới nhớ ra có phải lúc này anh đang ngủ hay không nữa. Thực ra cô vẫn còn chưa thể nghĩ ra làm cách nào để nói chuyện với anh về bệnh tình của mình, chậm rãi giơ tay lên khẽ gõ hai tiếng, không có phản ứng. Điều này khiến cô thở phào nhẹ nhõm, giơ tay vịn nắm cửa mà xoay.

Giây phút cánh cửa được mở ra, cô liền ngậy người, mùi hương của việc nam nữ hoan ái tràn ngập khắp phòng, Chung Ly với nửa người trên trần truồng còn chưa tỉnh giấc, bên cạnh là một cô gái trẻ với mái tóc dài thấy có người đi vào, liền nhanh chóng kéo tấm đệm màu trắng tinh khiết che kín thân thể, Chu Tô bị tiếng thét thất thanh của cô gái kia đánh thức khỏi giây phút thất thần, khó xử không biết phải làm như thế nào.

Chung Ly cũng bị âm thanh chói tai đó thức tỉnh, mở mắt bình thần nhìn Chu Tô đứng ở cửa hỏi một câu: “Em đã về?”

Chu Tô đỏ mặt đáp: “Ừ, em đi ra ngoài trước.” Bước chân nặng như chì, từng bước từng bước nặng nề đi ra ngoài, thuận tiện khép cửa.

Nam nhân trong phòng ngủ chính là chồng của cô – Chung Ly. Lúc đứng trong phòng khách, cô chợt phát hiện mặc dù đã kết hôn gần ba năm nhưng vẫn thấy có chút xa lạ đối với ngôi nhà này, một lần nữa cẩn thận liếc mắt nhìn qua mỗi một góc mới phát hiện trước kia đúng là không chú ý tới bất cứ thứ gì, ví dụ như cái bàn kia được làm bằng gỗ lim, bình hoa đặt giữa bàn có màu hồng cánh sen, phía trên khảm hoa văn những đám mây bay lượn, bên trên tay cầm của ghế sa lon đều có khắc những đường viền hoa nhỏ, giống như hoa thủy tiên hay một loại hoa nào đó giống như vậy . . .

Xoa xoa vào cái đầu có chút đau nhức, cô nghĩ mình nên ra ngoài đi dạo thuận tiện mua bữa sáng.

Đi tới đi lui liền cảm thấy trong lòng có chút chua xót, thật ra thì khổ sở gì chứ, thời điểm kết hôn, bọn họ đã làm một bản giao kèo trong đó có nói vẫn cho nhau sự tự do một cách nguyên vẹn. Người như bọn họ kết hôn còn không phải là chỉ để trốn tránh sự thúc ép từ gia đình hai bên?

Ra khỏi cửa siêu thị, Chu Tô giơ đồng hồ trên tay lên nhìn. Đã gần tám giờ.

Vừa vào cửa đã nhìn thấy Chung Ly chậm chậm từ trên lầu bước xuống, lúc này anh đã mặc quần áo chỉnh tề, tác phong nhanh nhẹn rồi. Chu Tô nghĩ thầm, anh vĩnh viễn đều mang phong thái nhàn nhã giống như lười biếng, không quan tâm đến tất cả mọi việc như thế này, nhưng thực tế lại là người luôn tính toán sẵn trong lòng những việc sẽ xảy ra.

“Xuống rồi a?” Chu Tô ngẩng đầu hỏi.

“Ừ.” Chung Ly vừa chậm rãi bước xuống vừa dùng ngón tay thon dài thuần thục cài nút áo cổ tay.

Chu Tô tiến đến, nhếch khóe miệng cười, giơ túi đồ trong tay nói: “Em đi siêu thị mua sandwich cùng sữa tươi, chỉ cần hâm lại một chút là có thể ăn. Gọi cả cô gái nhỏ kia xuống ăn chung đi.”

“Cô ấy đã đi rồi.” Chung Ly nhanh chóng đi tới bên bàn tùy tiện ngồi xuống.

“Đi rồi? Vậy anh chờ một chút, em đi hâm nóng sữa.” Nói xong liền nhanh chóng bước tới phòng bếp.

“Không cần, có người làm rồi, tới đây ăn chung đi.”

Chu Tô đứng lại, quay đầu nhìn mới phát hiện trên bàn ăn đã dọn sẵn sandwich vàng óng, bên trong chứa chân giò hun khói còn rất mới, màu hồng rất đẹp mắt, sữa tươi nóng bốc hơi bao bọc lấy khuôn mặt để nhìn của Chung Ly.

Nàng buông túi trong tay xuống hỏi: “Cô ta làm?”

“Ừ, đến đây đi.” Chung Ly vừa nói vừa cầm sandwich trên bàn lên.

Chu Tô bước đến, kéo ghế ngồi xuống, vươn tay mò mẫm trong túi áo, sau đó lại rút tay ra.

Chung Ly miệng nhai sandwich, hờ hững hỏi: “Không phải một thời gian ngắn nữa mới trở về sao?”

“Ừ, nhiệm vụ kết thúc nên về trước.” Nàng đang cầm ly sữa, đáp lời, sữa này vừa đủ ấm, không quá nóng cũng không quá nguội, đúng là một cô bạn gái chu đáo, Chu Tô nghĩ.

“Khi nào thì đi?”

Chu Tô ngập ngừng bĩu môi: “Có lẽ em sẽ ở nhà một thời gian.”

Chung Ly có chút ngoài ý muốn dừng lại nhìn Chu Tô một lát, không nói gì đưa tay cầm ly sữa, khẽ nhấp một ngụm.

Chu Tô không có cảm giác ngon miệng, ngắt đầu hỏi: “Anh thường dẫn mấy cô gái về nhà sao?”

Hắn cười, lộ ra một tia狡 hoạt nói: “Ghen!” Không đợi cô trả lời liền cúi đầu tiếp tục ăn. Chu Tô nhàn nhạt mở miệng: “Chung Ly, nếu như em nói chúng ta chỉ còn không tới một năm bên nhau nữa, còn có thể sống kiểu như vậy sao?”

Chung Ly khẽ giương mắt nhưng vẫn không buông miếng sandwich trong tay xuống, cũng dùng giọng điệu nhàn nhạt trả lời: “Chớ dại dột, Chu Tô.”

Đúng vậy ... Chớ dại dột Chu Tô.

Chung Ly ăn xong, rút khăn giấy, ưu nhã lau miệng.

Đứng lên, cầm áo khoác móc trên ghế bên cạnh, nói: “Em cứ ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai chúng ta về gặp mẹ em, mẹ vợ hai ngày nay cứ nhắc đi nhắc lại về em. Anh phải đến công ty.”

Nói xong cúi người, vội vã hôn một cái lên trán Chu Tô, đứng dậy rời đi.

Cô chậm rãi gỡ đầu, suy nghĩ về nụ hôn cảm thấy thật thê lương.

Đang ngây người, điện thoại di động chợt vang lên, là Phương Đại Đồng.

“Alo?” Nàng nhàn nhạt nói.

Bên kia vô cùng lo lắng nói: “Chu Tô, tại sao đột nhiên em lại bỏ về nước? Bên này mọi người đang rất rối loạn, em làm việc còn có chút chuyên nghiệp sao?”

Cô thở dài: “Phương Đại Đồng! Thật xin lỗi, tâm tình tôi không tốt.”

Bên kia yên lặng một lát, nói: “Được rồi. Tôi chính là giận em bỏ đi mà không nói năng gì, chuyện bên này tôi sẽ xử lý tốt. Em tốt nhất nên giữ gìn thân thể.”

Bây giờ, Phương Đại Đồng là người duy nhất biết về bệnh tình của Chu Tô.

“Cám ơn!”

“Đừng nói như vậy. Chu Tô, mấy ngày nữa tôi cũng sẽ về nước, em đi đón tôi nhé.”

“Được.”

“Vây... Cúp máy đi.” Phương Đại Đồng muốn nói lại thôi.

“Ừ.”

Buổi chiều, lúc Chu Tô đang ngủ thì nghe thấy phòng ngủ sát vách phát ra âm thanh ồn ào, cảm thấy hơi khó chịu liền xỏ dép xuống giường, đi xem thử có chuyện gì xảy ra.

Là cô giúp việc đang kéo ga giường xuống ngay cả bọc gối, vỏ chăn cũng bị kéo xuống. Cô giúp việc ôm một đồng hồ quay người lại nhìn thấy Chu Tô có chút kinh ngạc, đứng không vững nên ga giường bị rớt xuống.

Chu Tô tiến tới định nhặt giúp, cô giúp việc hốt hoảng nói: “Không cần, Chung phu nhân. Cô không cần giúp, tôi tự làm được.” Chu Tô cũng không nóng nảy giúp, bởi vì Chu Tô thật sự không muốn đụng vào những thứ đó.

Cô giúp việc vừa nhặt ga giường từ trên mặt đất vừa nói: “Vốn là định buổi chiều muộn mới dọn dẹp, nhưng Chung tiên sinh nói vì cô trở lại nên gọi tôi đến dọn dẹp mấy thứ trên giường này, còn nói không được quấy rầy cô nghỉ ngơi. Nhưng tay chân tôi vụng về nên đã đánh thức cô, thật là...” Thời điểm đứng dậy liền thở hổn hển, mặt cũng hơi đỏ lên.

Chu Tô xua tay: “Không sao, gì cực khổ rồi. Cứ làm việc của mình đi.” Nói xong khẽ mỉm cười, xoay người trở về phòng khách. Nghĩ thầm, Chung Ly còn có thể nghĩ đến chuyện này sẽ làm cô không thoải mái thật đã có thể cảm ơn trời đất.

Xem ra cô thật sự rất mệt mỏi, buổi tối tùy tiện ăn vài thứ linh tinh sau đó lại leo lên giường ngủ tiếp. Đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó lạnh như băng xẹt qua trên mặt, theo bản năng lấy tay đẩy ra.

“Tại sao không ngủ trong phòng ngủ chính?” Là Chung Ly, âm thanh rất nhẹ nhàng, vừa nói vừa nhân tiện xoay mặt Chu Tô về phía mình.

Chu Tô mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn ánh đèn yếu ớt rơi vào con người đen nhánh của anh. Rốt cục có cảm giác ánh mắt của anh mang theo sự ôn nhu chiếu rọi vào tâm Chu Tô, cả người liền cảm thấy ấm áp.

Nhưng khi nghĩ đến cảnh tượng sáng nay, trong lòng lại dâng lên một cỗ tức giận: “Không có gì, chỉ là thích ngủ ở đây thôi.”

Chung Ly ngẩng đầu cười cười, sau đó cúi đầu kề mặt của Chu Tô nói một cách rất ôn nhu: “Không phải chỉ vì chuyện buổi sáng mà ngay cả chiếc giường đó em cũng không muốn đến gần đấy chứ? Hay là chúng ta đổi giường luôn đi, có được không?”

Nhìn đi, Chu Tô nghĩ thầm, anh ấy cái gì nên hiểu đều hiểu hết còn hỏi cô làm gì nữa? Nói đi nói lại trong lòng vẫn cảm thấy bức bối, bèn kéo chăn che kín đầu, buồn bực đáp: “Không phải, em thực sự mệt mỏi, buồn ngủ nữa.”

Chung Ly không thèm quan tâm, giơ tay gạt chăn, cười nói: “Em đã ngủ cả ngày rồi, mệt gì nữa. Chúng ta hình như đã gần một gần tháng không gặp, nên làm chút chuyện ‘quen thuộc’, nếu không trở nên xa lạ mất.” Nói xong dùng tay khác kéo cà vạt, sau đó cởi từng nút áo, mập mờ nhìn Chu Tô.

Nhìn cảnh này, Chu Tô đã nghĩ ông trời thật bất công, người như Chung Ly, lúc giờ trò lưu manh nhìn cũng đẹp trai muốn chết.

Một giây kế tiếp liền bị bao vây trong lồng ngực rắn chắc, môi Chung Ly mang theo chút hơi lạnh quét qua vành tai Chu Tô, mang đến một trận tê dại, cô thở hổn hển nói: “Đừng, đừng...”

“Đừng cái gì mà đừng, em sao lại nở từ chối anh chứ.”

Tiếp đó, áo ngủ của cô đã bị lột, ném xuống giường, Chu Tô nghĩ đến việc sử dụng biện pháp phòng tránh, sau mới nhớ ra Chung Ly đã sớm làm phẫu thuật buộc ga-rô (ngăn sinh nở).

Cô thậm chí đã từng hỏi Chung Ly tại sao làm như vậy, không sợ về sau đoạn tử tuyệt tôn sao? Chung Ly bèn trả lời phải biết tin tưởng khoa học, khoa học nói còn có thể làm phẫu thuật mở ga-rô, sau đó lại có thể có con cháu đầy đàn. Sau đó cười nói, chẳng lẽ em hi vọng anh gieo hạt khắp nơi, một năm nửa năm lại có thêm một đứa đến nhận tổ quy tông? Nhìn bộ dạng lưu manh của Chung Ly, cô cũng chẳng thèm hỏi han nữa.

Chung Ly còn bổ sung một câu, mặc dù bọn họ không phải là gia đình năm tốt gì đó nhưng vì cha mẹ hai bên, cũng phải tỏ vẻ chuẩn mực một chút.

“Chu Tô... Đang nghĩ gì thế, quan tâm đến việc chính đây này!” Âm thanh của anh mang theo chút tức giận.

Cô không có trả lời, chỉ tỏ vẻ mình còn mệt mỏi.

Anh bèn nói: “Vậy chúng ta chịu khó cực khổ đêm dài đằng đẵng, còn rất nhiều việc phải làm.”

Chung Ly nói không sai, đêm đó cô quả thật rất ‘khó cực’ a! Đến nỗi buổi sáng anh rời đi cô cũng không biết.

2. Q.1 - Chương 2

Vừa tỉnh giấc, giờ tay sờ về hơi ấm của Chung Ly còn vương lại bên gối, Chu Tô thật sự phân vân, tình trạng của bọn họ nên nói như thế nào đây? Lúc lập nên ước định cùng người kia, vừa mới bắt đầu đã không có tình cảm để làm cơ sở tiền đề, cho dù nói cho Chung Ly biết về bệnh của mình thì phải làm thế nào, Chu Tô không phải chỉ muốn một người chăm sóc lúc nhập viện, người như vậy chỉ cần bỏ tiền ra thì luôn luôn có. Thở dài thật sâu, buồn cười nghĩ tại sao lại có thể như vậy. Lần trước lúc suýt bị vùi trong đồng tuyết cũng nghĩ đến việc muốn được sống tiếp bên cạnh anh như vậy. Bọn họ chẳng qua chỉ là một cặp vợ chồng hờ để qua mắt thiên hạ, thực chất trừ một năm gặp mặt mấy lần, mấy lần gặp mặt đó không nói ba câu tế nhị thì cũng chỉ làm chuyện chăn gối, không có bất kỳ sự chia sẻ nào, thậm chí ngay cả nghiêm chỉnh nói chuyện tâm tình cũng không có, nhưng vì sao lúc đó có thể nghĩ tới âm áp chỉ có anh ấy đây?

Chợt Chu Tô nhớ tới một câu nói, khi ông trời tạo nghiệp chướng, dù có khó khăn nhưng cố gắng thì có thể vượt qua nhưng nếu tự mình tạo nghiệp chướng thì không thể vượt qua được.

Mới dùng xong điểm tâm, chuông cửa liên vang lên không ngừng. Chu Tô vừa mở cửa đã thấy mấy người mặc đồng phục đứng nghiêm chỉnh. Một người trong số bọn họ hỏi: “Xin hỏi đây có phải là nhà của Chung Ly – Chung tiên sinh không?”

“Đúng vậy, các anh là...?”

“A, Chung tiên sinh đã đặt ở chỗ chúng tôi một chiếc giường đôi bằng gỗ đàn hương. Chúng tôi tới đây là để lắp ghép, có thể vào nhà không?” Người kia nói xong bèn liếc mắt nhìn vào trong nhà một chút.

Chu Tô thiếu chút nữa bật cười, Chung Ly quả thật làm việc với hiệu suất cao, đúng là nói được làm được.

“Được, mau vào đi!” Chu Tô dẫn họ vào nhà khách sáo hỏi: “Phòng ở trên lầu, có gì cần tôi giúp chút gì không?”

“Không cần đâu, cô có phải là Chung phu nhân không?”

“Đúng vậy.”

“Ai, chậm một chút, Tiểu Lục tử cẩn thận một chút, tay nâng đồ đạc lên ột chút, để như vậy chà sát hư hỏng thứ gì chúng ta không đền nổi đâu. Trắc nhi... đúng là đầu mấy đứa mày làm bằng gì vậy hả?” Người đàn ông hỏi cô mấy câu hỏi này vừa vào đến nhà là đã xem xét những người khác làm việc, bây giờ mới quay đầu lại lần nữa: “Chung phu nhân, chỗ chúng tôi là nơi làm việc chuyên nghiệp, luôn có quy định không để khách hàng phải động thủ. Cô chỉ cần ký xong hóa đơn này, còn những việc khác không cần quan tâm, chúng tôi có uy tín.”

Chu Tô cảm thấy thích thái độ làm việc của họ, ký hóa đơn sau đó sang phòng sát vách dọn hành lý hôm qua về vẫn chưa đựng đến.Ồn ào náo động trong chốc lát sau đó mấy người công nhân đều đã ra phòng khách, ai cũng một thân mồ hôi nhưng vẫn cười nói vui vẻ.

Chu Tô tiến đến chỗ bọn họ nói: “Thật sự cảm ơn, để tôi đi rót ly trà.”

“Phu nhân đừng làm vậy, công ty có quy định không thể. Chỉ là cái giường cũ này, tôi thấy cũng chưa cũ lắm, nếu tiên sinh và phu nhân không dùng đến nữa. . .”

“Các chú cứ mang đi, nếu không lấy đi tôi còn không biết làm sao để đưa nó ra khỏi nhà đây.”

Người công nhân cười vui vẻ: “Người có tiền đúng là người có tiền, cuộc sống thoải mái a! Vậy chúng tôi đi trước”

“Vâng, các vị cực khổ rồi.”

Cuộc sống thoải mái? Mỗi người đều có sự buồn khổ mà ông trời đã sắp xếp cho riêng mình. Trang Tử không phải cá, làm sao có thể hiểu được nỗi sầu của cá.

Gần trưa, Chung Ly về nhà, bọn họ đã thống nhất hôm nay sẽ đến nhà mẹ đẻ của Chu Tô. Lúc cùng nhau xuống xe đã thấy Chung Ly mua rất nhiều sản phẩm dinh dưỡng và thực phẩm chức năng bảo vệ sức khỏe, chất đầy cốp sau. Chu Tô quay đầu lại nhìn rồi nói: “Chung Ly, một mình mẹ làm sao ăn hết?”

Chung Ly đang di chuyển tay lái, vui vẻ nói: “Đây là tâm ý, quà nhiều không ai trách đâu, càng nhiều thì mẹ vợ càng vui mừng.”

“Xem ra anh thật đúng là người biết cách làm cho nữ nhân vui vẻ, từ già đến trẻ.” Chu Tô hừ nhẹ.

“Liệu có phải là em đang khen anh không?”

“Nghĩ sao thì nghĩ.”

Chu Tô bĩu môi một cái như vậy nhưng Chung Ly lại vui vẻ, đưa tay nhéo nhéo mặt của nàng: “Em nha!”

Thời điểm hai người về đến, một bàn món ăn đã được mang lên, sườn non, đậu hà lan xào, canh vịt, thịt bò xào cà chua, thịt lợn hấp mơ chua, cải trắng lạc dương xào, trên đây một bàn thức ăn hết sức mê người. Chu Tô vừa tiến đến, không nhận được lấy tay bốc một khối thịt hấp bỏ vào miệng, từng ngậm từng ngậm nhai, ư ư a a nói: “Thật ngon, mẹ... tay nghề nấu ăn của mẹ đúng là tuyệt nhất!”

Mẹ của Chu Tô- Lý Cẩm Phương đang bưng cơm từ phòng bếp ra, thấy cảnh tượng như vậy, lập tức tiến lên vỗ nhẹ lên tay Chu Tô: “Rửa tay đi, đã lớn như vậy mà vẫn không hiểu chút quy củ!”

“Vâng.” Chu Tô bực bội đi vào nhà vệ sinh.

Lúc đi ra nhìn một chút hỏi: “Mẹ, Chu Nhuế đâu?”

“Không đề cập tới thì thôi chứ nếu nói đến mẹ liền bốc hỏa, bốn năm ngày nay, ngay cả bóng người cũng không thấy. Lý Cẩm Phương này, sinh hai đứa, không nên thân một đứa nào.” Lý Cẩm Phương nói xong, ngón tay càng ngày càng siết chặt lấy đôi đũa trên tay.

Chung Ly tiến lên đỡ bả vai mẹ vợ ngồi xuống, nói: “Mẹ. Tại sao lại nói không nuôi dạy tốt một ai, mẹ nhìn hai cô con gái của mẹ đi, đã giỏi giang lại còn xinh đẹp, nên đổi tên một người tên là Khuyneh Thành một người tên là Khuyneh Quốc.”

Lý Cẩm Phương xoay người vỗ vỗ cánh tay Chung Ly nói: “May mà vẫn còn có nửa đứa con trai.”

“Sao lại là nửa, mẹ...con là nam nhân chân chính hoàn chỉnh nha. Lời này của mẹ dễ bị hiểu sang nghĩa khác lắm.”

Lý Cẩm Phương buồn cười: “Thôi được rồi...ăn cơm.”

Khi Chu Tô cầm muống canh đưa về phía bát canh vịt, Lý Cẩm Phương lại đưa tay vỗ bàn: “Chắc, không được động tay động chân, món này không phải làm cho con.” Nói xong đoạt lấy muống canh, rồi sau đó múc một ít canh cẩn thận đặt trước mặt Chung Ly: “Con rể, canh này là ta có bỏ thêm một ít dược liệu, con phải uống nhiều chút.”

“Mẹ, điều này đúng là quá thiên vị a!” Chu Tô nghiêng đầu, tỏ vẻ bất mãn.

“Con thì biết gì? Mẹ nói canh này tăng thêm dược liệu là cho nam nhân uống, mấy ngày nữa sẽ nấu cho cô món canh cá cho nữ nhân uống, bảo đảm sang năm là ta có thể ôm cháu ngoại.” Lý Cẩm Phương vui vẻ nói.

“Ai nha, mẹ! Nếu thật sự buồn chán, đi tìm lấy một người bạn già tâm tình đi, nói cái này làm gì” Chu Tô bất mãn, tình trạng sức khỏe của cô bây giờ như vậy còn muốn cô sinh con?

Ngược lại Chung Ly nhanh chóng uống hết chén canh chỉ trong hai ngụm, một tay đem Chu Tô đang oán trách ôm vào trong ngực, cười hì hì nói: “Kiên quyết bảo đảm nhiệm vụ hoàn thành, nhạc mẫu đại nhân!”

“Như vậy mới đúng chứ, Chu Tô à ... Việc may mắn nhất đời con chính là gả cho Chung Ly. Chung quy lại vẫn là nên bớt tính kiêu ngạo đi.”

Chu Tô miệng mở rộng, sững sờ nhìn khôn mặt tỏ vẻ vô tội của Chung Ly, chặc chặc hai tiếng liền cúi đầu, sau đó bất đắc dĩ cười khổ, da mặt tại sao có thể dày đến loại trình độ này? Không phải bản thân mình làm phẫu thuật buộc ga-rô (ngăn sinh nở) sao, thế nào mắt không nháy một cái, trên mặt cũng không có chút đỏ. Còn bảo đảm nhiệm vụ hoàn thành, chính là chén canh của Tống Tử nường nường nấu cũng không thể làm cho nam nhân này có thể có con!

“Mẹ bây giờ suy nghĩ một chút” Lý Cẩm Phương nói tiếp: “Chu Tô có còn nhớ lúc con mười mấy tuổi, từ trên nóc phòng ở đại viện té xuống, may nhờ Chung Ly đỡ, con mới giữ được cái mạng nhỏ này. Đây nói ra thì đúng là ý trời.”

“Anh ấy đâu có tốt bụng như vậy? Không phải anh ấy đỡ con, là xui xẻo vừa vặn đi qua nơi đó, bị con ngã lên người thôi.” Việc đỡ Chu Tô làm cho Chung Ly bị gãy xương tay, sau này mỗi lần thấy cô đều nói ngay hai chữ ‘xui xẻo’.

“Cho nên mới nói là ý trời nha, tại sao lúc đó tiểu tử Triệu Hiên kia không phải xui xẻo đi qua hả?” Lý Cẩm Phương vừa nói vừa chọc chọc đôi đũa, lúc lên lúc xuống.

Chu Tô im lặng, không biết mẹ mình mà xem được cảnh tượng sáng hôm qua một chút thì như thế nào nhỉ!

3. Q.1 - Chương 3

Sau khi ăn xong, Chu Tô phụ giúp Chu mẫu dọn dẹp và rửa bát ở phòng bếp. Chu mẫu vừa rửa bát vừa thủ thỉ: “Chu Tô, ngày xưa con ham chơi, thích náo nhiệt mẹ đành bao biện hộ rằng con còn trẻ chưa hiểu chuyện nên cũng không nói nhiều làm gì. Nhưng bây giờ, con đã gần ba mươi tuổi rồi, còn có bao nhiêu thời gian để có thể vui chơi thỏa thích như vậy, thử tự vấn lại lương tâm đi, lúc con đi qua đi lại khắp thế giới có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của Chung Ly. Đứa bé kia hiểu chuyện, dung túng con muốn làm gì thì làm, nhưng con thật sự yên tâm thoải mái cái gì cũng không nghĩ? Chu Tô! Không thể chỉ sống vì mình, con có nghĩ tới hay không có một ngày Chung Ly mệt mỏi sau đó buông tay, đến lúc đó hối hận không còn kịp nữa đâu.”

Chu Tô dùng khăn chậm rãi lau chén nghĩ thầm, đoán chừng đợi không được tới lúc hấn chán ghét mệt mỏi thì mình đã không còn tồn tại trên đời nữa rồi. Hơn nữa, hấn thật sự cần mình sao? Không, cái hấn muốn chỉ là một cuộc hôn nhân để nguy trang. Chu Tô vốn dĩ chỉ giống như một cái bảng quảng cáo nhỏ, đến thời điểm thích hợp sẽ bị thay thế bỏ sung, nhưng bây giờ lòng tham nổi lên, muốn trở thành người mà hấn cảm thấy “Không có cô ấy thì không được” rồi, người nào tới nói cho cô biết, cô nên làm gì đây?

“Ai nha.” Chu mẫu bỗng đứng kêu lên, ước chừng là bị chuột rút, Chu Tô nhanh chóng bước tới đỡ lấy: “Sao vậy, mẹ? Nhanh ngồi xuống.”

“Không có chuyện gì” sau khi ngồi xuống, Lý Cẩm Phương xoa xoa bắp chân: “Lớn tuổi rồi, cơ thể sinh ra mấy bệnh vặt. Gần đây thời tiết cũng không tốt nên mới vậy. Ai, ta đã nghĩ, là người già rồi nên sớm muộn gì cũng về với ông bà tổ tiên thôi.”

“Mẹ, đừng nói như vậy.” Lỗ mũi Chu Tô chợt ề ẩm, ngồi xổm xuống xoa chân Chu mẫu nói: “Mẹ chính là chỗ dựa vững chắc cho con và Chu Nhuế, vì vậy nên mẹ phải khỏe mạnh sống mãi với tụi con.”

“Ai có thể sống mãi được? Người tài giỏi như Mao chủ tịch cũng không phải chết sao. Chính là hai đứa con gái đúng là không thể làm ẹ cảm thấy an tâm được. Ai, Chu Tô... Nếu thật sự một ngày nào đó mẹ thật sự không xong, đứa bé vừa đơn thuần vừa lỗ mãng như Nhuế Nhuế phải dựa vào con thôi, con làm tỷ tỷ hãy giúp nó một chút.”

Chu Tô nặng nề gật đầu tựa vào trên đùi mẹ, càng thêm kiên định việc quyết định tạm thời không nói ẹ biết về bệnh tình của mình.

Xoa xoa khóe mắt, Chu Tô ngẩng đầu lên cười cười nói: “Mẹ, mẹ có thấy là bây giờ ngài thực sự yêu thích cần nhàn hết việc này đến việc khác không?” Trong kí ức của Chu Tô, Chu mẫu lúc còn trẻ không thích nói chuyện, luôn mang bộ dạng cúi đầu xấu hổ. Hơn nữa lại còn xinh đẹp nên được người gọi là “Lâm muội muội”.

“Còn nói, mẹ rất lâu mới được gặp mặt con cùng với em gái con một lần, cũng nói đi nói lại với Chung Ly mới bắt được con về đây, vất vả lắm mới gặp được, không đem toàn bộ lời muốn nói trong hơn nửa năm gộp lại mà nói mới lạ đó.”

Chu Tô bật cười: “Mẹ, con gái biết rồi. Nhất định là do mẹ cô đơn quá, sao không xem xét tìm một người bạn già về bầu bạn?”

Chu mẫu dí dí trán nàng: “Giỏi lắm, bây giờ còn mang mẹ ra nói giỡn nữa cơ đấy.”

“Mẹ, con nói thật. Ông ta bỏ lại ba mẹ con mình cũng lâu lắm rồi. Mẹ cũng nên tìm niềm hạnh phúc mới rồi, không phải là còn nghĩ tới ông ta chứ?”

“Cái gì mà ông ta, ông ấy vẫn là ba con. Chu Tô... có những chuyện con không hiểu, không hiểu được đâu.”

“Đúng là con không hiểu, ông ta hiện tại đã có vợ trẻ bên cạnh, nhưng mẹ vẫn cô đơn một mình.”

Lý Cẩm Phương nhìn con gái mình trong chốc lát, vuốt tóc của cô nói: “Chu Tô, con từ nhỏ đã thông minh, thành tích học tập cũng tốt, làm cái gì cũng xuất sắc, nhưng rất nhiều việc con cố tình không hiểu, dù cho rõ ràng trước mắt cũng cố chấp không hiểu. Nếu có thời gian thì gặp mặt ba con một chút, ông ấy đã nhiều lần nói với ta là rất nhớ con nhưng con không thêm quan tâm đến ông ấy.”

Chu Tô thở dài: “Chúng ta nói chuyện này sau đi.”

Trên đường về nhà Chu Tô mãi mê suy nghĩ về lời nói của mẹ mình. Nghiêng đầu hỏi Chung Ly đang lái xe: “Em thật sự không hiểu ư, Chung Ly! Có chỗ nào em nhìn không thấu ư?”

“Phải xem em đang nói về chuyện gì mới được chứ?” Mặt không đổi sắc trả lời.

Chu Tô cảm thấy rất kỳ quái, anh đối với bằng hữu thân thích của mình luôn tươi cười rạng rỡ, cũng luôn tỏ vẻ thân thiết lễ độ, nhưng lại đối xử với cô theo kiểu không nóng không lạnh. Đường như đối với anh, cô không có chút vị trí nào, xem ra để hoàn thành tâm nguyện cuối cùng còn phải đi một đoạn đường thật dài. Chỉ là... cô còn có còn đủ thời gian để đi tiếp không.

4. Q.1 - Chương 4

Cuối cùng tối hôm sau Chu Tô cũng có thể được gặp em gái mình – Chu Nhuế. Chỉ là lần gặp mặt này diễn ra tại một địa điểm không được tự nhiên lắm, chính là đồn cảnh sát.

Lúc đó, Chu Tô và Chung Ly vừa mới ăn cơm tối xong thì nhận được một cuộc điện thoại số lạ nội vùng, trực tiếp hỏi mình có phải là Chu Tô, chị gái của Chu Nhuế hay không.

Ngay lập tức Chu Tô và Chung Ly vội vàng tới đồn cảnh sát. Vừa bước vào thì thấy Chu Nhuế đang ngồi xổm trong góc cúi đầu lẩm bẩm gì đó tựa như “Chu Nhuế.” Chu Tô nén giận bước tới.

Cô em gái của Chu Tô vừa thấy chị mình liền đứng dậy, nở nụ cười thật tươi, mái tóc đen dài hơi lộn xộn cùng với phong cách ăn mặc hip-hop khiến cho người khác có cảm giác cô gái này có chút bất tri: “Chị gái! Đã lâu không gặp.”

Đã lâu không gặp? Chu Tô tức giận chỉ muốn học máu, cô em gái xinh xắn này không hề cảm thấy xấu hổ hay thậm chí tỏ vẻ ăn năn hối lỗi.

Chu Nhuế chạy như bay đến bên cạnh Chu Tô, nhanh nhẩu nói: “Cũng may, may mà chị còn ở nhà, nếu không mẹ phải tới đây chắc sẽ tức chết mất.”

“Cô không sợ chị tức chết ư?” Chu Tô nghiêng răng hỏi.

Chu Nhuế dẫu môi: “Chị, nét mặt của chị y chang mẹ.”

Chu Tô nghĩ thầm chỗ này không tiện, sẽ giáo huấn con bé này một trận sau, quay đầu lại tìm Chung Ly. Chỉ thấy anh đang đứng cùng một người có vẻ giống như trưởng đồn cảnh sát. Hai người nói gì đó hai ba câu, sau đó gọi một cú điện thoại, đưa cho người kia nghe máy.

Vị đồn trưởng mới vừa rồi còn phong thái oai phong lẫm liệt, sau khi nói chuyện khoảng gần một phút, mặt lập tức xụ xuống. Cúp điện thoại liền quay lại nhìn Chung Ly cười cười, thất lưng cũng không còn thẳng được như lúc nãy.

Nói mấy câu nói sau hai người chậm rãi bước tới chỗ Chu Tô, cục trưởng cục cảnh sát vừa đi vừa cười nói: “Thì ra là con trai của Chung Tham mưu Trưởng, Chung thiếu không nói sớm, thiếu chút nữa đã hiểu lầm nhau.”

“Đừng gọi là Chung thiếu, gia phụ cũng đã về hưu rồi.” Chuông Ly nhàn nhạt nói.

“Ày da, Chung thiếu không cần khiêm tốn. Trước khi về hưu, Chung Tham Mưu Trưởng là Quân ủy Trung ương, những năm trước đây còn là Tư lệnh quân khu, là người trên vạn người a, ha ha. Nếu không phải là mới vừa rồi Triệu cục trưởng nói cho tôi biết thì . . . Tôi thật đúng là là có mắt không biết Thái Sơn. Có câu nói hổ phụ không thể sinh khuyển tử, Chung thiếu vừa nhìn là biết không phải nhân vật tầm thường.” Người nọ nhanh chóng vuốt móng ngựa.

“Quá khen, như vậy bây giờ chúng tôi có thể đi được chưa?”

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên. Vốn Chu thiếu thư cũng chỉ là gây rối loạn trật tự công cộng, chỉ cần viết tường trình và có người nhà đến bảo lãnh là được thả. Huống chi Triệu cục trưởng cũng đã gọi điện thoại đến, những việc kia đều không cần. Chung thiếu xem, nhân lúc này chúng ta cùng ăn một bữa cơm.”

“Vẫn là thôi đi, có lẽ Chu Nhuế cũng có chút kinh động. Chúng tôi về trước, về sau nếu Chu Nhuế xảy ra chuyện gì còn phải nhờ ngài giúp đỡ vài phần.”

“Có gì đâu mà nói giúp đỡ cho to tát. Có chuyện gì cứ gọi tôi một tiếng.”

“Vậy chúng tôi xin phép.” Nói xong Chung Ly liền kéo Chu Tô và Chu Nhuế rời đi.

Vừa mới bước ra khỏi cửa Chu Nhuế đã lớn tiếng kêu đói. Chu Tô khó khăn lắm mới chờ cho đến lúc cả ba người yên vị ở trong một nhà hàng nhỏ, nhìn Chu Nhuế giống như không có chuyện gì xảy ra mà hùng hục ăn như hổ đói, tức giận nhưng cũng không nỡ đánh, bực bội gần giọng hỏi: “Chu Nhuế, không phải cô nên kể cho chị rõ hôm nay xảy ra chuyện gì hay sao.”

Chu Nhuế đang cố gấp một miếng cật non xào, ngẩng đầu nhìn lên thấy khuôn mặt chị gái có vẻ tức giận bèn ngoan ngoãn đặt đũa xuống, chậm rãi mở miệng: “Đầu tiên, cảm ơn anh rể đã đưa em ra khỏi đồn cảnh sát.”

Chung Ly cười cười: “Không có chuyện gì, muốn cảm ơn cũng là đi cảm ơn danh tiếng của cha anh. Không phải đói bụng sao, cứ ăn đi.”

Chu Nhuế vốn định gật đầu ăn tiếp, nhưng nhìn thấy sắc mặt không tốt của chị gái mình bèn chặc lưỡi: “Chị, đừng nóng giận nữa. Chị xem, vợ chồng hai người ở chung một nhà mà sao lại khác nhau như thế chứ?”

Chu Tô không có tâm tình nghe nàng nói giỡn: “Cô đừng có đánh trống lảng.”

“Anh rể.” Chu Nhuế dùng vẻ mặt cầu cứu nhìn về phía Chung Ly.

“Anh không giúp được em đâu ... Em biết đấy, anh rất sợ chị gái em nha ... Ừm... Anh ra xe đợi hai chị em, Chu Tô có gì từ từ nói chuyện, Chu Nhuế là một đứa bé ngoan.” Nói xong Chung Ly xoay người bước đi.

Chu Tô nhìn bóng lưng Chung Ly dần tiến về chiếc xe, nghĩ thầm người khác nhìn vào chắc ai cũng nghĩ họ là một cặp đôi hạnh phúc.

“Nói đi.”

Chu Nhuế thấy không còn ai có thể cứu mình nên thẳng thắn kể: “Em mới quen bạn trai, anh ấy tên Jay là họa sĩ tự do. Hôm nay, hai bọn em tâm huyết dâng trào nên đã vẽ vài đường Graffiti trong bộ điện thoại công cộng và trên tường của tiệm bán báo. Ừm, bật nhạc Rock vẽ Graffiti đúng là có thể khiến tâm trạng rất high. Sau đó không biết người nào báo cảnh sát. Tên khốn kia bỏ lại em mà chạy mất, mất công em mấy ngày trước bao hấn ăn uống còn cho hấn mượn tiền trả tiền phòng, vậy mà có chuyện thì chạy nhanh như vậy, bình thường còn giả bộ gây gò yếu đuối, mẹ kiếp lúc đó lại ba chân bốn cẳng bỏ chạy nhanh như

vậy . . .” Chu Nhuế đang còn mắng rất hăng nhưng quay qua thấy sắc mặt Chu Tô càng ngày càng trở nên khó coi bèn im lặng, không dám mở miệng nữa.

Chu Tô rút cuộc cũng không nén giận nổi nữa, mặc kệ có phải nơi công cộng hay không, quát to: “Chu Nhuế, cô bao nhiêu tuổi rồi? Còn chơi trò con nít như vậy, tên khốn kia vẽ hình cô cũng đi vẽ hình với hắn, hắn gọi cô đi cướp bóc cô cũng đi theo phải không?”

“Chị ... Em...”

“Em em cái gì, đã lớn như vậy rồi mà không để cho tôi và mẹ yên tâm một chút. Muốn tìm bạn trai thì tìm người nghiêm chỉnh đi, hay ho quá mà đi trêu chọc vào loại người kia, cô muốn làm chị tức chết phải không?”

Chu Nhuế thở gấp, vẻ mặt giống như không thể kìm nén nữa mà hét lên: “Em không muốn tình cảm cũng như hôn nhân của mình giống như mẹ và chị.”

“Cái... cái gì?”

“Không cần giống như mẹ không giữ được cuộc hôn nhân của mình, cũng không muốn giống như chị, kết hôn chỉ để cho người khác nhìn. Chị cho rằng em không biết sao? Anh rể có tình nhân, là một sinh viên trường Đại học sân khấu điện ảnh khoa vũ đạo. Trước kia còn có bao nhiêu ai biết, đó là cuộc hôn nhân của chị. Cho nên em không muốn, em sẽ tìm người mình thích kết hôn cho dù có phải chịu bao nhiêu tổn thương, có bị người khác xem thường, chỉ trỏ hay nói ra nói vào cũng sẽ không ngừng tìm kiếm, không bao giờ muốn có những cuộc hôn nhân như hai người.” Nói xong, thả đũa chạy ra ngoài.

Chu Tô sững sờ ngồi đó, không nói gì được nữa cũng như đau lòng không thôi, cô không thể không thừa nhận cuộc hôn nhân của mình đúng là cuộc hôn nhân thất bại giống như lời Chu Nhuế nói.

Cho dù người ngoài nhìn vào thì thấy hoàn mỹ vô khuyết, cho dù chồng mình vẫn làm đúng bổn phận khi mình ở nhà, nhưng nóng lạnh tự người trong cuộc biết, trừ lúc ở trên giường còn lại anh ấy vẫn luôn đối xử khách khí với mình giống như người ngoài, mà mình bây giờ còn muốn mở cửa trái tim anh ấy. Nhưng trái tim đó có lẽ cho tới bây giờ vẫn luôn đặt bên mình thì làm cách nào mới có thể mở.

Trái tim bỗng đau như bị ai xé rách, mặc cho bản thân cố bưng bít nhưng vẫn rùng rùng chảy máu.

Ngồi trở lại trên xe, Chung Ly dập thuốc, vút ra khỏi cửa sổ xe. Nghiêng đầu hỏi nàng: “Sao lại âm ỉ rồi, đáng lẽ có gì thì hai chị em cũng nên nhẹ nhàng nói chuyện, Chu Tô, rõ ràng là em quan tâm đến em ấy như vậy mà.”

Chu Tô ngơ ngác nhìn Chung Ly, không nói gì.

Chung Ly cười: “Chớ ngồi ỳ ở đó, chúng ta về nhà trước.” Đưa tay giúp Chu Tô cài dây an toàn, nổ máy. Chiếc xe vững vàng lăn bánh trên đường, đáng về chuyện chú lái xe nhưng vẫn tỏa ra khí chất nhàn nhả của Chung Ly hết sức đẹp trai.

Chu Tô nghiêng đầu nhìn Chung Ly, ánh đèn đường đủ màu xanh đỏ xuyên thấu qua kính chắn gió chiếu qua khuôn mặt anh, quét qua đôi lông mày rậm, qua ánh mắt sâu thẳm, cũng chiếu qua cái mũi thẳng tắp cùng với đôi môi mỏng.

“Thế nào? Lẽ nào em yêu anh rồi?” Ánh mắt Chung Ly vẫn nhìn chằm chằm về phía trước, cười nhẹ hỏi.

Chu Tô hít sâu nói: “Chung Ly, buổi tối trước ngày em trở về một ngày có gọi điện cho anh. Anh còn nhớ em đã hỏi cái gì không?”

Chung Ly “Ừ” một tiếng, vẫn không nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái.

Chu Tô nhẹ nhàng nói: “Em hỏi anh tại sao chúng ta còn muốn tiếp tục một cuộc hôn nhân không có chút ý nghĩa nào như vậy, lúc đó anh không trả lời, hiện tại em muốn nghe câu trả lời chính thức của anh.”

Chung Ly không tỏ thái độ gì như muốn lảng tránh, nhưng Chu Tô quyết không bỏ qua nhất quyết nhìn chằm chằm vào chồng mình, đợi câu trả lời. Sau đó nàng nhìn thấy cơ bên má phải của Chung Ly từ từ cứng ngắc, anh ấy đang nghiến chặt răng.

Chu Tô nghĩ, mình chỉ muốn một câu trả lời chắc chắn, điều này khó vậy sao? Anh ấy nói ra ý nghĩ của mình, sau đó Chu Tô sẽ nói ra suy nghĩ của mình, như vậy rất khó sao?

Chung Ly bỗng nhiên đánh tay lái, chuyển xe về một bên đường, thắng gấp, Chu Tô theo quán tính bị nảy người lên phía trước, quay qua tròn mắt nhìn người đang nắm chặt vô lăng kia.

Chung Ly cuối cùng cũng đã quay mặt nhìn sang, nhưng không tỏ vẻ gì là tức giận như Chu Tô nghĩ mà là nghiêm túc nhìn chằm chằm Chu Tô một lúc sau đó nói: “Chu Tô, chúng ta bây giờ như vậy còn có cái gì khiến em không hài lòng? Nhất định đòi ly hôn, ly hôn rồi sẽ tốt hơn sao?”

Ly hôn? Anh ấy cho rằng cô muốn ly hôn? Không bao giờ, ý cô muốn bọn họ có thể cải thiện mối quan hệ bây giờ, làm một cặp vợ chồng yêu thương nhau, tối thiểu là cũng giống như những cặp vợ chồng bình thường.

Vì vậy vội vàng lắc đầu: “Không phải em muốn ly hôn, ý em muốn nói...”

“Không có là tốt rồi.” Cơ mặt của hân giãn ra nói tiếp: “Hôm nay em cũng đã mệt mỏi rồi, có chuyện gì hôm sau hãy nói.” Nói xong, không đợi cô trả lời, khởi động xe.

Chu Tô chợt quyết định, nhất định không nói cho anh ấy biết về bệnh tình của mình, cô sẽ dùng phần thời gian còn lại làm cho anh ấy yêu mình chứ không phải thương hại mà chăm sóc trong lúc trị liệu.

Chu Tô nhìn những tòa nhà, cây cối vụt qua cửa kính của xe, nhớ lại kí ức hồi còn nhỏ lúc bọn họ cùng lớn lên trong đại viện.

5. Q.1 - Chương 5

Nhìn những cảnh vật lướt qua cửa kính xe, Chu Tô nhớ lại những kí ức hồi còn nhỏ, lúc bọn họ cùng lớn lên trong đại viện quân khu.

Lúc bé, Chu Tô sống trong đại viện quân khu có tiếng nhất nhì thành phố, những gia đình có thể sống ở nơi này tất cả đều là con cháu của những vị Đại tướng có công thời khởi nghĩa thành lập Trung Hoa Dân Quốc. Chỉ là khi đó điều kiện kinh tế của đất nước còn chưa ổn định, những người này tạm thời bị an bài đến một Tứ Hợp Viện khá nhỏ hẹp. Chu Tô còn nhớ tất cả những người trong Tứ Hợp viện lúc đó ai ai cũng muốn nịnh bợ, thân cận gia đình Chung Ly.

Cha của Chung Ly - Chung Mục Chi là con cái tướng lĩnh thế gia, ông nội của Chung Mục Chi thời đó vốn chỉ là một đội trưởng nhỏ trong đoàn quân chinh phạt nước Ngô nhưng lại là một người có dũng có mưu, lần lượt lập được công lao to lớn trong trận chiến này, cấp bậc cũng vì thế càng ngày càng cao, chỉ vài bước nữa là được bước chân vào Chính Phủ Quốc Dân thể nhưng lại vì mắc bệnh nặng mà qua đời.

Chức vị của lão nhân gia được cha của Chung Mục Chi tiếp quản, thuận lợi tiến vào Trung ương, chú của Chung Mục Chi lúc đó cũng đang nắm giữ chức vị quan trọng trong Bộ Tài Chính. Chung gia cư nhiên trở thành thế lực to lớn nhất nhì nước hiện giờ bởi vì nắm trong tay cả Tài chính lẫn Quân đội.

Nhưng trong kháng chiến chống Nhật, cha của Chung Mục Chi vốn là người nhìn xa trông rộng, ông đã nhìn thấy tương lai mù mịt của Quốc Dân đảng, đã nhiều lần đưa ra các ý kiến khắc phục điểm yếu của quân đội cũng như chấn chỉnh kinh tế nhưng không có kết quả. Lực bất tòng tâm, Cha của Chung Mục Chi dứt khoát dẫn dắt quân đoàn của mình gia nhập Đảng Cộng sản, hết lòng chiến đấu vì Đảng Cộng sản Trung Quốc, thậm chí ở trận chiến cuối cùng đã dẫn đầu quân đoàn của mình vượt sông tiến vào trụ sở của Chính phủ Quốc Dân, cắm lá cờ Đảng Cộng sản Trung Quốc lên trụ sở Trung ương. Mặc cho bị đồng đội ngày xưa của mình thời Quốc dân Đảng – những người chạy trốn tới Đài Loan mắng “Là phản đồ, vì lợi ích mà quên đi tình nghĩa anh em vào sinh ra tử thời kì lập quốc, bất trung bất nghĩa” vẫn không thẹn với lòng mình, ngẩng cao đầu trả lời: Bản thân mình có trung có nghĩa cũng là có trung có nghĩa với nhân dân, chứ không phải trung nghĩa với những người vì lợi ích của mình mà dẫm đạp lên lợi ích của nhân dân. Lời nói ấy làm cho ai ai cũng phải kính phục và nể trọng.

Đến đời Chung Mục Chi cũng không phải dạng vừa. Lúc xảy ra cuộc chiến tranh Triều Tiên, Chung Mục Chi tuy tuổi còn nhỏ, lại là thiếu gia Đại tướng vẫn cầu xin cha mình cho nhập ngũ, vừa bắt đầu tất cả mọi

người đều coi ông như đứa bé, đối xử cực kì đặc biệt bởi vì dẫu sao ông cũng là con trai của Thủ trưởng, nhưng không lâu sau liền phát hiện sự dũng mãnh cũng như lòng nhiệt huyết của ông tuyệt không thua kém đời trước, thậm chí còn tỏ ra vượt trội hơn, thật khiến người ta mở to mắt mà nhìn, trong vốn vẹn mấy chiến dịch đã lập được nhiều chiến công hiển hách, tất cả mọi người đều nói đứa bé này tương lai tuyệt đối không thua cha mình. Quả nhiên chỉ mấy năm sau đã an vị ngồi trên vị trí Tổng tư lệnh Quân khu, dưới một người trên vạn người.

Chỉ là ngày vui ngắn chẳng tày gang, mấy năm về sau của ông tràn đầy vất vả cực nhọc bởi vì thân phận nhạy cảm của chú mình thời còn trong Quốc dân Đảng mà bị xem xét điều tra, cũng đã từng phải vào trại giam. Nghe nói điều đả kích nhất lúc đó là vợ của ông cư nhiên lại bỏ mặc ông, quay về nhà mẹ đẻ khiến Chung Mục Chi u uất suốt một thời gian dài, tưởng chừng không vực dậy nổi.

May mắn là cuối cùng mọi việc cũng đã kết thúc, ông được minh oan. Quay trở lại chức vụ liền không để ý đến bất kì điều gì nữa mà chuyên tâm vùi đầu vào công cuộc cải cách của nước nhà, cống hiến không ít cho sự nghiệp phát triển của nhà nước Cộng hòa Dân chủ nhân dân Trung Hoa.

Về sau, cấp trên giới thiệu đoàn trưởng đoàn văn công Lưu Tú Cẩm cũng chính là mẹ của Chung Ly cho Chung Mục Chi. Hai người kết hôn đơn giản sau đó cùng nhau sinh ra Chung Ly. Đứa con trai này từ bé đã hưởng hết mọi sự quan tâm cũng như nịnh bợ của cấp dưới hai người, cho nên việc quản giáo khiến cha mẹ đau đầu không dứt. Hôm nay cùng tiểu tử Triệu Hiên trong viện trộm gà nướng ăn, ngày mai đi học thừa dịp bạn nữ bàn trước không chú ý liền cắt bỏ tóc người ta. Thời điểm đó nhà cầu đều xây theo kiểu lộ thiên, hai đứa trẻ này chờ có người đi vào nhà cầu bèn đi theo, sau đó đứng bên ngoài ném đá khi thì trúng đầu người này, có khi còn không may nện thẳng vào hàm vệ sinh khiến cho người ở trong dính chường phân vàng. Chung Ly không ít lần bị đánh, âm thanh ồn ào thượng căng tay hạ căng chân từ nhà họ Chung không ai trong đại viện còn thấy lạ lắm hay bực bội nữa, bởi vì đây là chuyện thường ngày.

Chu Tô ngẫm lại, khoảng thời gian đó đúng là cũng khá thú vị. Mỗi sáng sớm tỉnh dậy đầu tiên là thấy một đàn chim bồ câu không biết là do nhà ai nuôi hay bồ câu hoang đã bay xuống từ nóc phòng giống như những chiếc máy bay nhỏ. Sau đó nghe thấy tiếng của mẹ Chung Ly luyện giọng, bà vốn là giọng ca chính của đoàn văn công nên giọng luyện thanh cũng rất hay cộng với việc chồng là người quyền cao chức trọng nên không ai dám nói gì về âm thanh lúc mới sáng sớm đó. Thời gian dài mọi người cũng luyện thành thói quen, ra khỏi nhà sớm một chút còn hỏi: “Mới sáng sớm đã luyện giọng rồi sao?” Lưu Tú Cẩm ngẩng cao đầu ậm ừ vài câu cho qua chuyện. Bà là người kiêu ngạo, bình thường Chu Tô thấy mặt bà chỉ chào một tiếng “gì Lưu” cũng không dám nói thêm cái gì. Nhưng giọng hát của bà thật sự rất êm tai, khi đó những ca khúc thời Xô viết vẫn còn có sức ảnh hưởng rất lớn.

Bài hát về quang cảnh ánh mặt trời chiếu những tia sáng lấp lánh trên bãi cỏ ướt đầm sương vào sáng sớm, ngoại ô êm đềm vùng Max- cơ- va buổi chiều tối, hình ảnh những người lao động trên bến đêm Quảng Đông vẫn được mọi người rộng rãi tán dương, nhưng Chu Tô thích nhất là bài hát “Cây sơn tra”. Tiếng hát du dương luôn lơ lửng bay tới những nơi thật là xa, khi nghe Lưu Tú Cẩm hát bài hát này, Chu Tô sẽ đi tới trước cửa sổ lắng lắng nghe, sau đó trong vô thức hừ hừ theo mấy câu.

Cuộc sống thật an nhàn và đơn giản, nhưng đến lúc Chu Tô mười sáu tuổi chợt phát hiện không khí trong nhà có điểm không thích hợp, cô biết là cha mẹ có vấn đề. Bọn họ không gây gỗ nhưng giống như trong thời kì chiến tranh lạnh, đoạn thời gian đó cha Chu Tô thường về nhà rất muộn, mỗi lần về đến nhà đều uống đến say mềm. Mẹ Chu Tô cũng không oán trách gì, vẫn bưng nước rửa chân, trải sẵn chăn nệm chờ chồng. Khi đó Chu Tô thấy những điều không ổn trong gia đình đã rất sợ hãi nên bắt đầu gây chuyện ở trường, đánh nhau với những đứa trẻ khác trong viện chỉ vì một lý do duy nhất đó là gây sự chú ý của cha mẹ, hi vọng họ cùng nhau ngồi lại để giáo huấn cô, như thế có thể hòa hợp lại như xưa.

Vì vậy, buổi tối thường thì Chu Tô sẽ bị đuổi ra khỏi nhà hoặc là quỳ trước cửa nhà để tự kiểm điểm, trong những đêm tịch mịch đó cô bé Chu Tô thường ngẩng đầu đếm sao, vĩnh viễn đếm không xong nhưng vì thế thời gian có thể trôi qua rất nhanh. Nhưng tất cả những việc này cũng không thể ngăn cản được sự đổ vỡ của gia đình, rốt cuộc cả đại viện đều biết Chu Kỳ Phong muốn cùng ly hôn vợ, tại những năm đó việc ly hôn đối với mọi người mà nói thật sự là kì lạ và sẽ bị nhiều người khinh bỉ.

Những tiếng bàn tán xì xầm luôn bám chặt lấy Chu Tô từng ngày từng giờ, càng về sau càng có nhiều người không kiêng kị gì mà nói thẳng trước mặt Chu Tô. Lý Hiếu nhà đối diện ngày hôm đó đã chặn Chu Tô lại

cười mỉa mai: “Chu Tô, mày sẽ trở thành cô nhi, ba mẹ mày muốn ly hôn rồi.”

Chu Tô nhếch mắt, nhìn chằm chằm Lý Hiểu một lúc lâu sau đó chỉ nói một chữ: “Cút!”

Lý Hiểu nghe Chu Tô nói như vậy thì cảm thấy bị sỉ nhục, có chút tức giận hậm hực nói: “Chảnh cái gì mà chảnh? Ba mày ở bên ngoài nuôi gái có gì lại lấy tao ra giận cá chém thớt?”

Cô ta nói có gì không đúng ? Cha cô cố ý xa lánh mẹ cô. Bà cả ngày lấy nước mắt rửa mặt cô đều nhìn thấy.

“Tao nói, mày cút chỗ khác chơi!” Chu Tô quát.

Lý Hiểu cũng nổi giận: “Có cái gì hay chứ? Ba mày đi kỹ viện chơi gái là tác phong của tầng lớp tư sản thối nát!”

“Lý Hiểu... Mày có tin tao sẽ vả nát miệng mày nếu mày không câm mồm!” Nói xong nhảy xổ về phía Lý Hiểu, cô ta hiển nhiên không nghĩ tới phản ứng của Chu Tô lại lớn như vậy nhanh chân mà bỏ chạy. Không biết có chiếc thang của nhà ai đặt đó không cất, Lý Hiểu leo lên thang bò lên nóc nhà, Chu Tô đang lúc nóng giận không suy nghĩ nhiều mà trèo lên theo.

Nhưng dù sao một bé trai cũng trèo leo giỏi hơn bé gái, nên sau một hồi đuổi bắt trên nóc nhà, Lý Hiểu chạy trở về bên cái thang, nhanh chóng leo xuống đất sau đó cất thang ngược cổ hét lớn: “Chu Tô, người có bản lĩnh thì tự mình xuống đi.” Nói xong vỗ mông bỏ đi.

Chu Tô lúc này mới tỉnh táo lại, nghĩ lại cao như thế này làm sao có thể xuống dưới, loay hoay một lúc không có ai để nhờ giúp bèn mò mẫm lại gần mái hiên, nhưng trượt chân té thẳng xuống dưới.

Một khắc rơi xuống kia, nàng cảm thấy mình quả thật xong rồi, nhưng không đúng, sao lại có thể mềm mại như vậy?

Chỉ nghe phía dưới kêu lên: “Chu Tô, cậu đề bẹp đại gia rồi, con mẹ nó mau đứng lên cho tôi!”

Chu Tô cũng rất muốn quay xuống xem người đỡ mình là ai nhưng đau đầu quá, cứ như vậy hôn mê bất tỉnh, Chung Ly đang bị đề kêu lên: “Mẹ kiếp đừng ngắt, mẹ kiếp đau chết mất. Thế nào lại đen đui như vậy, có ai không... cứu mạng... có ai không!”

Âm thanh kia vang vọng thật lâu trong đại viện, nhiều năm về sau lúc Chu Tô nhớ lại màn kịch này đều cảm thấy vô cùng buồn cười, khóe miệng cứ như vậy cong lên, cô nghĩ, nếu như không phải lúc ấy Chung Ly vô tình đi ngang qua không biết bản thân còn giữ được cái mạng nhỏ này không nữa, còn có cơ hội bắt đầu mỗi nhân duyên sau này, bắt đầu cuộc hôn nhân của hai người không nữa.

6. Q.1 - Chương 6

Tối hôm đó, mặc dù rất không tình nguyện nhưng Chu Tô vẫn bị mẹ Chu nhét vào tay bao nhiêu trái cây cùng bánh ngọt, vừa lôi vừa kéo cô ra cửa, cô vừa bị kéo vừa lẩm bẩm: “Mẹ! Đi làm gì chứ!”

Mẹ Chu Tô dí trán cô, giận dữ nói: “Ý con là sao? Dĩ nhiên là phải đi cảm ơn người ta rồi, nếu không nhờ Chung Ly cái mạng nhỏ của con còn giữ được đây.”

“Cậu ta chỉ là vô tình đi ngang qua, cũng không phải là thực tâm muốn cứu con. Trong lòng đoán chừng đã mắng con đến mấy ngàn lần rồi ấy chứ!” Dúi đồ trả lại ẹ mình, Chu Tô định bụng quay đầu chạy.

Tất nhiên là chưa kịp nhắc chân đã bị Lý Cẩm Phương lôi trở lại: “Mặc kệ như thế nào cũng là Chung Ly đã cứu con, vì con mà còn bị gãy xương. Không nói nhiều nữa, mau đi với mẹ!”

Lúc bước vào cửa nhà họ Chung, mặt Lưu Tú Cẩm lúc trắng lúc xanh, nhàn nhạt nói một câu: “Ngồi đi.”

Chu Tô nghĩ thầm, mẹ mình thật là vớ vẩn, vì sao phải tới đây tự làm mất mặt mình, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Chung Ly đang gác chân ngồi trên giường, thực ra Chu Tô cũng không quan tâm lắm đến cánh tay còn đang bó bột được vắt lên cổ của Chung Ly cho lắm.

Lý Cẩm Phương kéo Chu Tô qua phía đối diện với Lưu Tú Cầm, vừa cười vừa nói: “Chị Lưu, thật xin lỗi vì bỗng dưng con bé nhà tôi làm liên lụy đến Chung Ly nên mẹ con tôi đến đây thứ nhất là nói xin lỗi, thứ hai là cảm ơn, nếu không có Chung Ly, Chu Tô không biết sẽ ra sao nữa. Đây có chút quà coi như để Chung Ly bồi bổ, mấy ngày sau mỗi ngày tôi sẽ nấu canh xương đem đến nhà.”

Lưu Tú Cầm nghe mẹ Chu nói xong sắc mặt mới hơi hòa hoãn, nhìn Chu Tô đang ngẩn người bên cạnh Lý Cẩm Phương nói: “Thực ra cũng chẳng có gì, chỉ là lần sau cẩn thận một chút, lần này may mắn có Chung Ly đi qua, lỡ như Chung Ly không đi qua đó không biết cháu sẽ thế nào đâu.”

“Nghe gì Lưu nói chưa. Con lại nói lời cảm tạ Chung Ly đi.” Lý Cẩm Phương đẩy đẩy Chu Tô.

Chu Tô bị mẹ đẩy ý bảo phải đi tới, rất không tình nguyện nói: “Cám ơn cậu đã ‘vô tình’ cứu tôi một mạng.”

Chung Ly lúc này mới quay đầu lại liếc Chu Tô một cái, nói: “Hừ, bà cô xui xẻo.”

Chu Tô chính là ghét nhất điểm này của cậu ta, rõ ràng đáng đáp không khó nhìn, tại sao miệng lại đầy lời thô tục như vậy, vĩnh viễn đều là một bộ dạng tiểu lưu manh.

“Tốt lắm, không có chuyện gì rồi.” Lý Cẩm Phương sợ Chu Tô sẽ đáp lại mấy câu khó nghe bèn vội vàng giảng hòa nói: “Hiện tại đã không có chuyện gì, chúng ta để Chung Ly nghỉ ngơi cho tốt, một lát nữa tôi sẽ bảo Chu Tô bưng canh xương tới đây. Ai... con bé này không làm gì nên hồn, cả ngày chỉ biết đi gây sự.”

“Mẹ, cậu ta gãy tay chứ chân đâu có việc gì mà phải bắt con chạy đi chạy về.” Chu Tô cãi.

“Chu Tô, con im miệng đi!” Lý Cẩm Phương lại quay qua Lưu Tú Cầm nói: “Tôi có ý này, không phải là Chung Ly và Chu Tô học chung một trường sao, cánh tay Chung Ly lại không tiện vận động nên sau này cứ để hai đứa cùng nhau tới trường, có gì Chu Tô còn có thể giúp đỡ Chung Ly, chị Lưu thấy sao?”

“Mẹ, như vậy rất tốt.” Lưu Tú Cầm còn chưa kịp mở miệng, Chung Ly đã vội vàng kêu lên đầy vui mừng.

Lưu Tú Cầm thấy vậy cũng thuận miệng nói: “Cũng tốt, vậy phiền Chu Tô giúp đỡ.”

Chu Tô biết mình có phản đối cũng không có hiệu lực liền yên lặng cúi đầu. Nhìn thấy Chung Ly nhìn về phía mình cười gian giống như muốn nói, tiểu nha đầu xem ta chỉnh người như thế nào, Chu Tô bỗng rùng mình.

Ngày hôm sau, Chu Tô bắt đầu nhiệm vụ nặng nề, ở trên xe buýt, vai trái là cặp sách của mình, bên phải là của Chung Ly. Còn cậu ta thì chỉ đứng không, mắt tà tà nhìn Chu Tô ở trước, gương mặt hài lòng.

“Này... Chu Tô, bả vai tôi bị ngứa, cậu đến gỡ cho tôi.”

Chu Tô lườm hắn một cái: “cậu cũng không phải bị gãy cả hai cánh tay. Tự mình làm đi!”

“Cậu quên lúc đi gì Lí đã dặn dò như thế nào sao?”

Khẽ cắn răng, Chu Tô tức giận nói: “Nơi nào?”

“Ừ, nơi này còn có nơi này. Tôi nói cậu có thể gỡ nhẹ một chút hay không, chỉ là một cô gái nhỏ sao mà sức lực còn mạnh hơn cả con trai thế này. Đứng đứng, chính là chỗ đó, cứ gỡ như vậy.”

Chu Tô thề, chờ tay cậu ta tốt lên, nhất định sẽ tính sổ.

Vừa xuống xe, Chung Ly kêu la mình vừa đói vừa khát. Chu Tô lúc này nhẩn nhện không nổi nữa, hét lên: “Chung Ly...cậu đừng cố tình gây sự, giờ học còn chưa bắt đầu nữa. Chỉ có thần kinh như cậu mới đòi ăn cơm giờ này.”

“Chu Tô, cậu nói chuyện kiểu như vậy với ân nhân cứu mạng mình sao?” Chung Ly giơ cao cánh tay đang bị bó bột lên sát mặt Chu Tô nói: “Xem một chút, thiếu chút nữa mình đã tàn phế rồi.”

Chu Tô nổi giận, cái gì cũng bắt chấp.

“Chung Ly, cậu đi chết đi!” Vừa hét lên vừa đá một cước lên bụng Chung Ly, ném cặp sách của cậu ta xuống đất, quay lưng bỏ chạy.

Chạy thật xa vẫn nghe Chung Ly la oai oái ở phía sau: “A! Chu Tô khốn khiếp, cánh tay của tôi! Cậu chờ đó cho tôi!”

Mặc kệ mấy lời Chung Ly nói, Chu Tô nghĩ tại sao lại phải nghe cậu ta sai khiến. Chạy khỏi trường, Chu Tô đi lang thang không có mục đích trên đường. Rất nhiều người, đủ loại cảnh vật lướt qua trước mắt cô nhưng mà không có bất kì người hay cảnh vật nào liên quan đến Chu Tô. Không chịu đựng được nữa, Chu Tô ngồi xuống bên đường, ngẩng đầu nhìn những tia sáng mặt trời xuyên qua những đám mây, bắt đầu nước nở.

Thật ra thì, coi như Chung Ly xui xẻo đụng trúng ngày tâm trạng cô không tốt. Tối hôm qua Chu Tô nghe cha mẹ thương lượng chuyện ly dị. Ngay cả việc phân chia tài sản, nhà ở cũng đã nói xong xuôi. Lại không có ai muốn hỏi một chút hai đứa bé sẽ nghĩ như thế nào. Chu Tô nghĩ, cô và Chu Nhuế có lẽ sau này sẽ nhận được một câu nói của ba mẹ mình rằng hai người bọn họ về sau không có cách nào ở cùng một chỗ, hai đứa trẻ phải nghe lời Cho nên... Từ đó về sau gia đình bọn họ thật sự chia cắt, hai đứa trẻ sẽ trở thành con cái của gia đình đơn thân trong đại viện. Nghĩ như vậy, Chu Tô chỉ muốn khóc to lên, nhưng rốt cục vẫn không thể khóc trước mặt mẹ mình, bà đã đủ khổ rồi, mẹ của mình lương thiện lương như vậy, hiền hậu như vậy vẫn cứ bị chồng ghét bỏ. Còn thấy con mình vì chuyện ba mẹ ly dị mà đau lòng, không biết bà sẽ khổ sở thành cái dạng gì đây. Cứ khóc đi, khóc xong về nhà cũng không cần khóc. Chu Tô tự nói với mình như vậy.

Lúc về đến nhà, trời đã tối rồi, vừa nhìn thấy Chu Tô bước chân vào cửa, ba Chu liền gơ cây chổi xông lại hung hăng đánh lên bả vai của cô, miệng không ngừng mắng : “Còn nhỏ tuổi sao lại lì lợm như vậy? Bảo mày đi chăm sóc Chung Ly, mày lại lấy oán báo ơn. Mặt mũi cũng bị mày vứt sạch đi rồi!”

Cái cán chổi từng cái hung hăng quất vào sau lưng, Chu Tô cắn răng không nói một câu, cũng không kêu một câu.

Lý Cẩm Phương đau lòng, ôm lấy cánh tay ba Chu: “Thôi, có đánh chết con gái thì cũng vô dụng. Chúng ta đi qua bên đó nói lời xin lỗi thôi. Ai nha đừng đánh!” Nói xong can đảm giành lại cây chổi.

Đêm đó, Chu Tô bị phạt ở bên ngoài quỳ ba giờ mới được vào nhà. Cha Chu trợn mắt nhìn nàng nửa ngày cuối cùng nói với mẹ Chu: “Bôi cho nó ít thuốc giảm đau trên vai, không chừng ngày mai sẽ sưng lên.”

Chu Tô chỉ cười lạnh, nói: “Thời điểm ly dị nhớ nói tôi nghe một tiếng.”

Lúc ấy, hai bên ba mẹ liền ngậm ngẫn cả người, hồi lâu cũng không nói được câu nào.

Mấy hôm sau, Chu Tô gặp lại Chung Ly. Cả hai cánh tay cậu ta bây giờ đều bị bó bột, bởi vì lúc cô đá Chung Ly một cái, cậu ta không đứng vững nên ngã lăn xuống đất, không có tay kia tiếp ứng cho nên tay còn lại cũng gãy nốt. Bây giờ nhìn Chung Ly y hệt một transformer, Chu Tô đột nhiên cảm thấy thật tốt, cuối cùng cũng có việc làm ình cảm thấy thoải mái.

7. Q.1 - Chương 7

“Nghĩ gì thế, xuống xe thôi.” Chung Ly bỗng nhiên mở miệng, cắt đứt suy nghĩ của Chu Tô.

Ừ một tiếng, Chu Tô mở dây an toàn, bước xuống, để mặc Chung Ly ôm lấy bả vai mình dẫn đi. Chu Tô cảm thấy thật là ấm áp, cực kì ấm áp, bất luận những cái ôm của anh ấy có phải thật tâm hay không thì nó vẫn luôn ấm áp như vậy.

Dừng bước, Chu Tô xoay người, đối mặt Chung Ly hỏi: “Tại sao ban đầu lại chọn em, hai bên cha mẹ tác hợp liền lựa chọn em sao, lấy điều kiện của anh nữ nhân như thế nào cũng có thể, tại sao lại là em?”

Chung Ly nghiêng đầu cười khê: “Chu Tô, đáng lẽ vấn đề này phải hỏi trước khi kết hôn chứ, thế nào hiện tại mới hỏi tới?”

“Em muốn biết.”

“Bởi vì em vốn không yêu anh, hơn nữa nhìn đáng vẻ vĩnh viễn cũng sẽ không yêu anh, sẽ không phiền toái. Đáp án này hài lòng không?”

Một lát sau, điện thoại của Chu Tô vang lên âm thanh tin nhắn, là tin nhắn của Chu Nhuế: “Chị, thật có lỗi, lúc này em không nên nói như vậy. Nhưng thực sự em không có nói sai. Em biết anh rể ở bên ngoài nuôi tình nhân, có người ta tận mắt nhìn thấy, anh rể đi đón con bé đó ngay cổng trường Sân khấu điện ảnh. Chị phải suy tính cẩn thận đi.”

Thời điểm Chu Tô đọc xong cái tin nhắn dài dằng dặc đó thì Chung Ly bước ra từ trong phòng tắm, chỉ dùng một cái khăn tắm vẩy quanh nửa người dưới, lộ ra lồng ngực vững chắc cùng cơ bụng. Chu Tô vừa nhìn thấy đã nghĩ, đúng vậy a, bấu vật nhân gian như vậy, thả ra ngoài coi như Chung Ly không muốn, nữ nhân khác cũng sẽ cầm lòng không nổi mà tự nguyện dâng hiến.

Chung Ly không chú ý tới nàng đang suy nghĩ gì, dùng khăn lông lau đầu hỏi: “Làm gì đó?”

“Đọc tin nhắn.”

“Đã trễ thế này... Tin nhắn của người nào?”

“Ừ . . . Một cô gái, nói là người tình của anh.”

“Hả?” Chung Ly cười cười ngồi xuống bên cạnh cô: “Người tình của anh khá nhiều, em thử nói tên xem anh có nhớ là ai không đã.”

Chu Tô kiên định nhìn Chung Ly nói: “Chung Ly, trước kia mặc kệ như thế nào. Nhưng từ hôm nay trở đi, em bắt đầu sẽ dẹp hết đồng oanh oanh yến yến bên cạnh anh.” Nói xong tựa đầu lên vai Chung Ly.

“Tốt, anh cầu còn không được nữa là.” Chung Ly đáp với giọng điệu đùa cợt.

Chu Tô có chút ảo não, Chung Ly có thể hay không đứng đắn một chút. Bọn họ như vậy thì lúc nào mới có thể bình thường nói chuyện tâm tình, vui vẻ sống qua ngày.

“Được rồi, vợ yêu không cần nói mấy chuyện vô bổ này nữa, một khắc đêm xuân đáng ngàn vàng.”

Chuông điện thoại của Chung Ly bất ngờ vang lên, anh cau mày dừng một chút sau đó tiếp tục mò mẫm vào trong áo ngủ của Chu Tô.

“Không nhận sao?” Chu Tô đẩy đẩy tay.

“Dừng để ý, chúng ta chuyên tâm làm việc của chúng ta.” Nói xong, áo ngủ của Chu Tô lập tức bị kéo xuống.

Nhưng người gọi điện giống như không chịu bỏ cuộc, tiếng chuông điện thoại vẫn vang lên không ngừng.

Chung Ly bất đắc dĩ thở dài, xoay người lại nhận điện thoại gương mặt bất mãn: “Nhiễm Phong, có chuyện gì?” Chung Ly đứng dậy đi về phía cửa: “Không phải đã nói mấy ngày nay không cần liên lạc sao? Tôi muốn suy nghĩ thật kỹ.”

Nói xong sắc mặt có chút không vui, cúp điện thoại liền vội vã bắt đầu mặc quần áo.

Chu Tô rốt cuộc không kèm chế được hỏi: “Ai vậy, anh phải đi sao?”

Anh vội vàng cài nút áo đáp: “Có người bạn xảy ra chút chuyện, em cứ ngủ trước đi, anh đi ra chỗ người ta một chút.” Trước khi đi vẫn không quên hôn hôn lên trán cô: “Bảo bối, hôm sau chúng ta bù lại.”

Bảo bối? Anh ấy không phải ở bên ngoài cũng xưng hô với tình nhân của mình như vậy chứ? Sáng sớm hôm đó, cũng là hôn lên trán nàng một cái như vậy, tối nay nữ nhân gọi điện cho anh ấy liệu có phải là cô gái nhỏ hai ngày trước hay không.“Nhiễm Phong” là ai?

Chợt dạ dày co rút một trận khiến Chu Tô đau đến chảy nước mắt, cô liền vùi ở đầu vào gối không cách nào nhúc nhích, cắn thật chặt môi, trong chốc lát mồ hôi hạt liên từ từ rơi xuống. Lại bắt đầu ... Lại bắt đầu... Đáng chết. Giùng giàng bò tới học tủ, khó khăn mở ngăn kéo, cầm lên một chai thuốc, mở chốt, nước cũng không lấy cứ như vậy nuốt mấy viên. Nặng nề thở dốc một lúc lâu mới bắt đầu đỡ đau đớn, Chu Tô tự lẩm bẩm: “Chung Ly, em đau lắm.” Nước mắt nhanh chóng rơi xuống, xệt qua cằm rơi xuống đất ... Từng giọt ... Từng giọt.

Sáng sớm nhận được tin nhắn của Phương Đại Đồng, hai giờ chiều thì nhận được điện thoại gọi ra sân bay.

Từ xa Chu Tô đã nhìn thấy bóng lưng mang theo một chiếc ba lô lớn của Phương Đại Đồng, ánh mặt trời chiếu thẳng xuống tấm lưng đó, mỗi bước đi của anh ta che mất một khoảng ánh sáng trên mặt đất, đôi mắt sáng ngời tỏa ra thứ ánh sáng thanh thản nhẹ nhàng.

Một anh chàng đẹp trai như vậy nhàn tản đi đi lại lại trên phi trường đưa tới không ít ánh mắt ngưỡng mộ của các cô gái trẻ, Chu Tô không thừa nhận cũng không được việc Phương Đại Đồng rất có sức hút, bộ dạng có bảy tám phần giống diễn viên mới nổi của Đài Loan- Ngô Tôn. Nhưng lại không có vẻ công tử lạnh lùng như Ngô Tôn, trên người Phương Đại Đồng luôn tỏa ra khí chất khiến người ta cảm thấy phi thường gần gũi và thoải mái. Lúc làm việc cũng có rất nhiều cô gái trẻ trong đoàn đến tiếp cận anh ta mà anh ta cũng luôn luôn đùa giỡn trêu chọc họ Vì vậy, ban đầu Chu Tô rất không ưa anh ta, chỉ dựa vào cái mã đẹp trai cộng với trong nhà có vài đồng tiền nên làm chuyện gì cũng chẳng hề để ý, thích thì làm, không thì thôi. Nàng nghĩ, nếu như không phải cùng nhau trải qua trận tuyết lở năm đó, bọn họ có lẽ vĩnh viễn sẽ không thể trở thành bạn tốt.

“Chu Tô!” Anh mang theo nụ cười giống như ánh mặt trời nhào tới phía Chu Tô, đưa tay muốn ôm.

Chu Tô đánh lên tay anh, nói: “Đừng có dùng mấy hành động lừa gạt thiếu nữ kia ra đối phó với tôi ... Tôi là gái đã có chồng nha.”

Phương Đại Đồng thu hồi cái tay bị đánh nói với cô: “Cho nên anh ghét nhất là kiểu mấy bà cô đã lấy chồng, Chu Tô...Em đúng là một chút đáng yêu cũng không có.”

“Được rồi, không nói nhiều với anh nữa. Chúng ta đi uống trà, tôi mời.”

8. Q.1 - Chương 8

Đi tới một quán trà không lớn nhưng sạch sẽ tinh tế, hai người gọi một ly Capuchino nóng và một ly Americano cùng với một ít bánh ngọt, cùng nhau chậm rãi thưởng thức.

Chu Tô mở miệng nói trước: “Quảng cáo bên Nhật Bản đã làm xong chưa?”

Phương Đại Đồng nhấp ngụm cà phê nói: “Nếu không xong làm sao anh lại về đây, chủ bên đó cho anh toàn mạng về chắc? Anh làm sao có thể nhanh nhẹn bỏ chạy như Chu Tô em được. Nói thật anh rất tức giận.”

“Thật xin lỗi.” Chu Tô thở dài, đôi tay vò vò đầu: “Tôi thật sự không có cách nào tiếp tục ở bên đó nữa, muốn trở về bên anh ấy.”

Phương Đại Đồng nhớ xé chiều hôm đó Chu Tô quả thật nói với mình là nhớ Chung Ly rồi, lại không nghĩ rằng cô ấy lại mạnh động như vậy, hơn nửa đêm liền mua vé máy bay về nước.

“Nói với anh ta chưa?” Phương Đại Đồng hỏi

“Còn chưa nói.”

“Nhanh nói đi, anh đã liên lạc ột chuyên gia ở Pháp cho em. Em chuẩn bị một chút chúng ta mấy ngày nay liền qua bên đó, bệnh này tuyệt đối không thể kéo dài nữa.”

“Cám ơn, nhưng Phương Đại Đồng, tôi không muốn đi.” Hai tay Chu Tô gắt gao nắm lấy tay cầm của ly cà phê nửa ngày nói ra một câu như vậy.

“Không muốn đi? Tại sao, không muốn đi cũng phải đi. Chu Tô, không phải chỉ là cảm mạo nóng sốt gì đâu, nó . . .”

“Không đi, nhất định không đi.” Chu Tô cúi đầu quật cường nói.

Nhân viên phục vụ bưng một cái bình nhỏ tinh xảo đi tới chỗ Phương Đại Đồng, ngọt ngào nói: “Tiên sinh, rót thêm sao?”

“Tôi có gọi thêm sao, cô tới đây làm gì. Không nhìn thấy chúng tôi đang nói chuyện sao?”

Phương Đại Đồng chau mày, lạnh lùng nói.

Nụ cười của nữ phục vụ cứng đờ, hiển nhiên không nghĩ tới anh chàng có nụ cười tỏa nắng lúc bước vào lại có thể lạnh lùng như vậy.

Chu Tô lập tức giải vây: “A, thật có lỗi chúng tôi không cần. Nếu muốn sẽ gọi, cảm ơn.”

Nhân viên phục vụ xanh mặt, gật đầu một cái xoay người rời đi.

“Phương Đại Đồng, anh như vậy là ý gì? Tức giận tôi sao lại đi làm khó dễ cô gái nhỏ kia?”

“Nói chung em đừng nói nhiều làm gì Chu Tô, bình thường như thế nào anh cũng có thể chiều theo ý em nhưng chuyện này không có thương lượng. Trễ nhất là một tuần sau chúng ta nhất định phải ở nước Pháp.” Sắc mặt của Phương Đại Đồng rất khó coi, Chu Tô không biết là những bệnh như ung thư nếu không chữa trị kịp thời thì sẽ mất mạng hay sao. Mình đã vội muốn chết, cô ấy vẫn không để ý. Có thể không tức giận sao?

“Phương Đại Đồng, anh còn nhớ thời điểm chúng ta bị vùi trong đồng tuyết đã nói gì không? Anh nói nếu được sống sót sau trận tuyết lở này, anh sẽ không chơi bời nữa, tìm một cô gái tốt để kết hôn sống qua cuộc sống có vợ con quây quần đầm ấm. Còn tôi, tôi nói lúc đó sẽ tìm đến chỗ Chung Ly, quán quýt lấy anh ấy cả ngày lẫn đêm. Có thể là do tôi không tuân thủ lời hứa nên bị báo ứn. Căn bệnh này là một loại báo ứn. Hiện tại thời gian của tôi không còn nhiều nữa nhưng chung quy lại là vẫn muốn ở chung một chỗ với Chung Ly.”

“Thì cứ đi chữa bệnh đi đã, có phải bảo em bỏ anh ta đi luôn đâu. Cũng có thể là nói với anh ta để cùng nhau đi Pháp, anh ta sẽ chăm sóc em. Con bà nó, nếu như anh ta không chịu, anh sẽ phế anh ta.”

“Có thể chữa khỏi không? Chúng ta không nên tự lừa gạt mình là có thể chữa khỏi.”

Phương Đại Đồng trầm mặc hồi lâu cuối cùng dứt quãng nói: “VẬY CŨNG PHẢI CHỮA, NHẤT ĐỊNH PHẢI THỬ.” Âm thanh rất nhỏ.

“Cho nên, Phương Đại Đồng tôi muốn cùng Chung Ly trải qua một năm cuộc sống vợ chồng yên ổn an tĩnh mà không phải cuộc sống mà mỗi ngày đều nằm trên giường bệnh sống bằng điều trị hoá chất vất vả thêm hai ba năm.”

Giọng điệu Phương Đại Đồng mềm hẳn xuống: “Bất luận như thế nào em cũng phải nói cho anh ta nghe về bệnh tình của mình. Em bây giờ phải được chăm sóc thật tốt.”

Chu Tô lại cúi đầu, nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống, không trả lời.

Phương Đại Đồng đột nhiên cảm thấy Chu Tô điềm đạm đáng yêu trước mắt có chút xa lạ, cô không phải vĩnh viễn không sợ hãi sao? Cô không phải vĩnh viễn là một cô gái luôn tỏ vẻ thờ ơ nhưng rất kiên cường sao?

“Tôi rất tham lam, Phương Đại Đồng! Bỗng nhiên tôi trở nên thật tham lam. Không chỉ muốn được anh ấy đối xử tốt mà còn muốn lấy được tim của anh ấy.” Chu Tô vẫn yên lặng này giờ đột nhiên mở miệng, từng câu nói lộ vẻ tịch mịch cùng chua xót.

“Chỉ có thể là anh ta sao? Tại sao nhất định phải là anh ta, không phải em đã từng nói Chung Ly đúng là thích nữ nhân, nhưng không phải là một nữ nhân, loại nam nhân như anh ta . . .”

“Chỉ có thể là Chung Ly.” Chu Tô ngắt lời Phương Đại Đồng: “Không có nguyên nhân, chỉ là khi biết mình không còn sống được bao lâu nữa, tất cả mọi suy nghĩ đều hướng đến anh ấy, cho nên chỉ có thể là Chung Ly.” Những lời này được Chu Tô nói ra như đinh chém sắt.

Phương Đại Đồng nhắm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc lâu giống như đang suy nghĩ việc gì đó, cuối cùng chậm rãi quay đầu nói: “Chu Tô! Anh vẫn chưa thực sự thuyết phục được bản thân mình. Hơn nữa nếu đi Pháp thì vẫn có khả năng chữa khỏi bệnh, nếu không đến đường cùng anh nhất định sẽ không buông tha, chỉ cần em được sống, chuyện gì cần làm anh đều sẽ làm, nhất định không buông tha. Đừng để anh phải ép em, nhiều nhất một tháng. Một tháng sau, nếu em không nói thì anh sẽ nói, mà khi đó không chỉ nói với Chung Ly mà còn cả với người nhà em.”

“Phương Đại Đồng!” Chu Tô có chút buồn bực, anh ta thường ngày vẫn trưng ra cái bộ mặt lông bông vui đùa nhưng nếu đã nói ra những lời nghiêm túc như vậy xem ra thật sự không phải đùa giỡn.

Phương Đại Đồng phất tay một cái, ý bảo không có thương lượng.

“Anh rảnh rồi quá sao? Rảnh rồi đến nỗi muốn xen vào chuyện riêng của gia đình tôi?” Chu Tô trợn mắt mắng hằn.

“Hừ, Chu Tô! Đừng dùng phép khích tướng, vô ích. Lúc em còn đang chơi đồ hàng thì anh đã lên núi Thiếu Lâm đọc Tam Tự kinh rồi đó.” Phương Đại Đồng cười lạnh.

Chu Tô nghĩ thật ghét mấy người âm hiểm như vậy, một Phương Đại Đồng cùng một Chung Ly, nàng vĩnh viễn không dấu lại.

“Thật ra đúng là anh đang rảnh rồi, ngày nào đó đem người kia của nhà em đến cho anh gặp mặt một chút.”

“Lúc nào có thời gian, nhất định sẽ đem anh ấy đến chinh anh!” Chu Tô tức giận nói.

9. Q.1 - Chương 9

Sáng sớm hôm đó, Lưu Yến Linh vừa bước vào cửa đã bắt đầu thao thao bất tuyệt về chuyện lông gà vỏ tỏi trong cuộc sống của cô ấy. Nhưng không vấn đề gì, vì đơn giản Chu Tô đã quen với điều này rồi. Lưu Yến Linh là Chu Tô vốn là bạn học từ thời cấp 2, sau khi tốt nghiệp vẫn còn giữ liên lạc, mấy năm trước chỗ Chu Tô thiếu một người có thể tin tưởng được trợ giúp vì vậy cô đã đề bạt Lưu Yến Linh.

Nhớ năm đó, Lưu Yến Linh cũng là một nhân vật hồ mưa gọi gió trong lớp, thành tích tốt lại còn xinh đẹp, nhưng tính tình có chút kiêu kì. Nam sinh theo đuổi cô nàng có thể đứng thành hai vòng quanh Thiên An Môn. Cuối cùng, cô nàng lại kết hôn với một bạn học cùng trường đáng vẻ rất bình thường- Dương Lực, khiến tất cả mọi người đều lấy làm lạ. Lưu Yến Linh giải thích cho sự lựa chọn của nàng là an toàn.

“Yến Linh, sao đàn bà con gái sau khi làm mẹ ai cũng như ai đều thích gào thét vậy nhỉ?” Chu Tô lúc đó đang ngồi trước máy tính chỉnh sửa hình ảnh nhẹ nhàng thắc mắc.

“Làm sao mà không nổi giận cho được?” Cô nhanh chóng đứng lên, hai tay chống nạnh: “Cậu có biết tiểu tổ tổng nhà mình nói gì với mình không?”

Nàng cố uốn giọng, giả bộ nói: “Mẹ! Con không muốn học Piano nữa. Lý Húc Đông nói Piano bây giờ đã hết mốt rồi, Violin đang mốt nhất. Vì thế con muốn học Violin.”

Chu Tô vẫn đang di chuyển chuột, kiên nhẫn nói: “Vậy cậu cứ nhẹ nhàng nói chuyện với con bé là được rồi.”

Lưu Yến Linh nhướn mày, thần nhiên nói: “Đúng vậy, mình đã nhẹ nhàng nói chuyện với nó. Mình nói: ‘Chúng ta đã mua Piano rồi, Piano rất quý. Ba mẹ đã phải làm việc rất vất vả, rất lâu mới mua được. Trước tiên con cứ học Piano cho thật giỏi sau đó lại tiếp tục học Violin có được hay không.’ Nhưng mà con bé kia không thèm nghe tớ nói cho hết câu đã nằm lăn ra đất, miệng gào toáng lên: ‘Ba ba. Mẹ ngược đãi con, con muốn Violin.’ Dỗ ngọt thế nào cũng không chịu, mình có thể không phát hỏa sao? Lúc đó tức điên lên, mình liền đánh vào mông nó, đứa nhỏ này còn có thể vô pháp vô thiên hay sao?”

Chu Tô thật sự bị bạn của mình chọc cười. Chợt nhớ tới điều gì đó, hỏi: “Lý Húc Đông? Có phải là con trai của Lý Hiểu Khôn hay không?”

Lưu Yến Linh giận dữ ngồi xuống, bưng qua một chén nước uống hai ngụm sau đó nói: “Còn không phải? Thật đúng là ‘hồ phụ vô khuyến tử’, nhà họ Lý đó toàn mấy người không thích để cho nhà người khác yên ổn mà sống, đứa nhỏ như vậy đã học đòi khích bác quan hệ mẹ con nhà mình. Còn có con gái rệu nhà mình bảo tiểu tử Lý Húc Đông đó tuổi còn nhỏ mà đã bày đặt theo đuổi con gái nhà lành rồi. Cậu xem, thật đúng là tính tình giống y như ba nó. Chuyện xưa của cậu ta lúc còn ở đại viện mình đã tránh không nhắc đến, mất mặt!”

“Điểm này mình đồng ý, khi đó cậu ta muốn theo đuổi cậu, cậu liền một cước đạp bay, làm cho cậu ta sợ đến mức từ đó thấy cậu liền bỏ chạy. Chuyện như vậy thời điểm mình nhớ tới liền buồn cười.” Chu Tô phụ họa.

Lưu Yến Linh vừa nghe Chu Tô nhắc tới chuyện cũ, cũng không cam chịu yếu thế: “Còn nói, năm đó cậu chính là nhân vật nổi tiếng ở trong đại viện của chúng ta nha, một cước của mình còn không phải là học từ cậu sao. Cậu nói xem, tiểu tử Triệu Hiên đó cũng chỉ thỉnh thoảng trêu chọc cậu vài lần ... cậu đã nhằm vào phía dưới của cậu ta đá một cước. Triệu Hiên đó sợ đến nỗi trước mặt tất cả mọi người đòi vạch quần ra để nghiệm thương, khiến ấy cô gái nhỏ chúng ta mặt ai cũng hết đỏ rồi trắng.”

Chu Tô nhú mồm: “Lưu Yến Linh, cậu đúng là xấu xa. Loại chuyện từ thời nào thời nào cũng còn lôi ra nói, không biết xấu hổ.”

“Xấu hổ gì chứ, bây giờ suy nghĩ lại thì thấy thú vị mà. Chính là mình thật tiếc nuối nha!”

“Về cái gì?”

“Chung Ly chứ sao nữa. Lúc đó mình đã rất si mê anh ấy đó, chính là anh ấy lại chẳng thêm liếc mình một cái, mà không riêng một mình mình, khi đó có biết bao nhiêu cô gái nhỏ trong đại viện thích hấn. Cuối cùng lại để cho cậu chiếm dụng, bị kịch!”

Chu Tô không đáp, gần đây Chung Ly không thường xuyên về nhà. Cô gọi điện thoại, anh cũng khó khăn lắm mới tiếp điện thoại.

Mấy cuộc điện thoại đó đều tùy tiện nói mấy câu liền vội vã cúp máy. Hơn nữa cô còn nghe được giọng nói của con gái, giọng nói rất nhẹ nhàng và êm tai từ chỗ của Chung Ly.

Lưu Yến Linh nhìn thấy sắc mặt Chu Tô không tốt, vội vàng nói sang chuyện khác: “Chu Tô, mình nói chuyên mục ‘Chu du thế giới’ của chúng ta có thể chuyển thành nhật báo được hay không chứ cứ làm theo kiểu tuần san thế này không đem lại lợi nhuận bao nhiêu. Lại nói cậu đi ra chụp được bao nhiêu ảnh như vậy, đăng ít quá thật lãng phí nha.”

“Nếu không phải vì nuôi sống cậu và mấy nhân viên, cộng tác viên khác thì mình còn định nửa năm mới in bài một lần đấy. Máy hình ảnh mình chụp đâu có tốt đến vậy, làm gì dùng luôn được, từ cái nhỏ đến cái lớn đều một tay mình Photoshop, vất vả lắm đó.”

Lưu Yến Linh bất đắc dĩ lắc đầu, Chu Tô chính là người như vậy, luôn muốn hoàn hảo đến từng chi tiết. Thế nhưng làm người quá cầu toàn cũng thật vất vả, không phải tất cả mọi việc trên thế giới này đều có thể thực hiện được một cách trọn vẹn.

Thôi, dù sao không phải ngày một ngày hai. Lưu Yến Linh không nói nữa mà lấy cuộn len cùng với cây đan từ trong ngăn kéo ra.

Chu Tô nhìn thấy cô bạn của mình lấy len ra nói: “Lưu Yến Linh, cậu cầm tiền lương của mình mà cứ nhiên làm việc riêng ngay trước mặt mình sao.”

Lưu Yến Linh không thèm ngẩng đầu, đáp lại: “Ai nha, việc của mình cũng chỉ có chừng đó, làm xong rồi thì mình làm việc khác thôi. Hơn thế nữa, chúng ta vừa là bạn học vừa là bạn bè tốt, chẳng lẽ cậu không thể mắt nhắm mắt mở giúp mình một chút.”

Chu Tô bĩu môi không nói gì, chỉ là cúi đầu nhìn đôi tay Lưu Yến Linh thoăn thoắt xoay trái xoay phải, chỉ chốc lát sau liền ra một đoạn ngắn.

Chu Tô tò mò hỏi: “Yến Linh, cậu đang đan gì vậy? Trông không giống áo len nha.”

“Là đan vớ, chân tay Dương Lực vừa đến mùa đông liền lạnh cóng. Bây giờ còn làm công việc bên ngoài nên không thể không mặc đồ dày. Mình đan cho anh ấy mấy chiếc vớ len, sau đó chỉ cần mặc một chiếc giày vải mỏng nữa là ấm.” Lưu Yến Linh đáp lại.

“Có phải tất cả những người vợ đều phải làm những thứ này cho chồng?” Chu Tô hỏi

“Cái này” Lưu Yến Linh ngẩng đầu lên, suy nghĩ một chút: “Một người vợ tốt sẽ phải nghĩ tới những thứ này, nam nhân ở bên ngoài liều mạng phát triển sự nghiệp thì người làm vợ phải thương lấy chồng chứ, chẳng lẽ chờ hồ ly tinh bên ngoài thương?”

“Như vậy a . . .” Chu Tô suy nghĩ thật kĩ, xem ra sau này phải học hỏi Lưu Yến Linh thật nhiều rồi.

10. Q.1 - Chương 10

Phương Đại Đồng kể từ sau khi về nước liền, lúc nào cũng đòi gặp bằng được Chung Ly để quan sát kiểm tra cho thật kĩ, việc này khiến Chu Tô rất bất mãn: “Chồng tôi không phải là hàng hóa gì, sao lại phải quan sát kiểm tra?”

“Nếu em không hẹn người cho anh gặp thì anh sẽ tự mình tìm đến anh ta, chẳng qua anh rất ít khi quản được miệng của mình, nếu lỡ miệng nói ra mấy điều không nên nói, hậu quả sao anh cũng không biết nhé.”

Chu Tô cắn răng nói: “Phương Đại Đồng, anh còn chút tính người nào không vậy? Đây là lấy bệnh của tôi ra để uy hiếp tôi?”

Phương Đại Đồng chột tràm mặt, qua một lúc mới nhẹ giọng hỏi: “Chu Tô à, em gần đây có phát bệnh không? Vẫn uống thuốc anh kê đều đủ chứ?”

“Ừ, gần đây tình trạng của tôi tốt lắm, mỗi ngày vẫn uống thuốc đầy đủ.”

“Ừ, vậy thì tốt. Thuốc anh kê trước đó dừng uống nữa.” Phương Đại Đồng móc lọ thuốc từ trong túi ra đưa cho Chu Tô: “Bây giờ bắt đầu uống loại này, nhớ uống mỗi ngày. Mấy ngày nữa anh sẽ lại đem cho em loại thuốc khác, loại thuốc đó chỉ uống vào những lúc đau thôi, bình thường không cần uống nhé.”

Thời điểm đem thuốc cho Chu Tô, tay Phương Đại Đồng hơi run. Một khi đã phải thay đổi thuốc thường xuyên có nghĩa là tế bào ung thư trong dạ dày Chu Tô đang dần khuếch tán, chất chống ung thư trong thuốc cũng phải gia tăng thêm liều lượng. Bệnh của cô là do đích thân Phương Đại Đồng chẩn đoán ra, ban đầu anh không tin, thậm chí còn cầm phiếu xét nghiệm đi hỏi rất nhiều chuyên gia, tất cả mọi người đều nói một kết quả giống nhau ‘loét dạ dày dẫn đến ung thư’. Phương Đại Đồng còn nhớ rõ khi đó tự mình đến Pháp gặp một bác sĩ uy tín về bệnh này, người nọ nhìn báo cáo xét nghiệm nói với anh: “Phương tiên sinh. Tôi dùng uy tín 40 năm theo nghề y của mình cam đoan với anh đây tuyệt đối là loét dạ dày dẫn đến ung thư.”

Lúc ấy chút mong chờ vào vận may của anh đã bị đánh tan, cả người cảm thấy mệt mỏi. Trở lại khách sạn, Phương Đại Đồng ngồi bó gối khóc nguyên một buổi tối, khi đó anh rất cuộc hiểu rõ: Mình đã yêu thâm cô gái mang tên Chu Tô này rồi.

Thật ra thì bệnh tình của Chu Tô khá đặc biệt, những bệnh nhân bình thường ở trong giai đoạn cuối của căn bệnh ung thư dạ dày này sẽ xuất hiện tình trạng nôn mửa rất nghiêm trọng, tiêu hóa cũng không tốt. Nhưng riêng Chu Tô lại không có những biểu hiện quá nghiêm trọng. Tất cả các chuyên gia cũng cảm thấy rất kỳ quái, rõ ràng tế bào ung thư trong cơ thể Chu Tô dường như đã khuếch tán ra khắp các bộ phận khác, nếu như nói bệnh nhân khác thông qua trị liệu mới khôi phục lại đôi chút, riêng với Chu Tô thì lại không cần như vậy.

“Được rồi, ngày mai tôi sẽ đem người đến, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm.” Chu Tô miễn cưỡng đồng ý.

Thực ra trong lòng Phương Đại Đồng đang tính toán, một khi đã gặp Chung Ly thì sẽ nói rõ về bệnh tình của Chu Tô, cũng nói rõ ý của mình, mặc kệ có hi vọng hay không nhưng nhất định phải chữa trị cho Chu Tô đến cùng.

Chỉ là ngoài mặt vẫn trêu ghẹo: “Chu Tô, không phải là em nên mời anh đến nhà hai người ăn cơm thì mới hợp tình hợp lý sao?”

“Anh là đang châm chọc tôi sao? Thừa biết tôi không biết nấu ăn còn nói như vậy. Nếu anh vẫn nói nhảm như vậy thì cũng đừng ăn nữa!”

“Được rồi, bà cô của tôi ơi. Cho em thắng lần này đó.” Phương Đại Đồng chống cằm, gương mặt tuấn tú tràn đầy bất đắc dĩ nói.

Ở địa điểm gặp mặt, Phương Đại Đồng nhìn thấy chỉ có một mình Chu Tô ngồi chờ liền đi tới vỗ bả vai của cô: “Này, đừng nói là vì chồng em biết thuật ẩn thân nên em mới yêu anh ta nha.”

Chu Tô đáp: “Anh mạnh tay quá đấy. Tối hôm qua Chung Ly có việc nên không về nhà, nhưng tôi đã nói với anh ấy qua điện về bữa ăn hôm nay rồi, anh ấy bảo sẽ lập tức tới đây.”

Phương Đại Đồng nửa tin nửa ngờ nhìn Chu Tô, nghĩ thầm xem ra Chung Ly căn bản không coi trọng lời nói của Chu Tô. Nói chung là anh ta không quan tâm đến cô vợ này của mình.

“Phương Đại Đồng, Chung Ly đến rồi!” Chu Tô vui vẻ kêu.

Phương Đại Đồng nhìn thấy một chiếc Spyker C8 đang từ từ tiến đến chỗ này. Kiểu xe Spyker toàn Trung Quốc chỉ có 21 chiếc, đây cũng không phải có tiền là có thể dùng được. Trong lòng Phương Đại Đồng thầm nghĩ Chung Ly này cũng không phải là nhân vật đơn giản, phẩm vị cũng rất đặc biệt. Tại sao nói như vậy? Người ta nói muốn biết phẩm vị của một người đàn ông thì hãy nhìn vào chiếc xe và nữ nhân của anh ta. Những người giàu khác thường lái xe BMW, một số khác thích dùng Lamborghini hay Ferrari, rất nhiều người chỉ muốn khoe của cũng dựa theo những hãng xe này để mua, nhưng Chung Ly dùng chiếc xe Spyker không phải phô bày xa hoa nhãn hiệu nhưng cũng không quá đơn giản. Nói về nữ nhân thì càng không cần phải nói rồi, Phương Đại Đồng đánh cuộc, tìm khắp thế gian này cũng không tìm được một Chu Tô thứ hai.

Chiếc xe đến gần chỗ Phương Đại Đồng và Chu Tô ngồi thì dừng lại, cửa xe mở ra, một người đàn ông phong độ nhanh nhẹn bước ra, cả người này tỏa ra sự cương nghị nhưng cũng không thiếu nho nhã, ngũ quan thâm thúy, vóc người cao lớn, kiểu người mang đầy tham vọng.

Người đàn ông như vậy, chưa nói vội đến chuyện giàu có hay không là có thể khiến cho người gặp người yêu, không trách được Chu Tô lại yêu anh ta như vậy.

Không đợi Chu Tô mở miệng, Phương Đại Đồng đã tiến đến giới thiệu: “Anh là Chung Ly, tôi là Phương Đại Đồng- đồng nghiệp của Chu Tô. Tôi thường nghe Chu Tô nói về anh, hôm nay gặp mặt quả nhiên được mở rộng tầm mắt.”

Chung Ly quét qua Phương Đại Đồng từ trên xuống dưới một lượt, trong lòng không khỏi đánh giá. Áo khoác màu nâu nhạt nhìn có vẻ bình thường nhưng mặc trên người anh ta lại vô cùng hoàn hảo, nhiều một phần là dư, thiếu một phần là hồng. Chiếc quần jean theo kiểu bút chì làm nổi bật đôi chân thon dài, một đôi giày da cách điệu màu trắng làm nổi bật phong thái nhàn tản trên người anh ta. Giống như người bước ra từ trong tạp chí thời trang, hơn nữa mặc dù anh ta chỉ mặc những y phục bình thường nhưng vẫn mơ hồ lộ ra khí chất cao quý, khiến Chung Ly cảm thấy hơi bất ngờ.

“Đâu có... Đâu có. Anh là đồng nghiệp của Chu Tô nên tôi cũng không khách sáo nữa. Hôm nay để Chu Tô mời anh một bữa.” Chung Ly cười cười

Cái gì gọi là Chu Tô mời mình một bữa, anh ta không ở lại cùng ăn sao? Phương Đại Đồng trong lòng nghi ngờ

Chung Ly mở miệng: “Tôi hôm nay còn có chuyện nên không thể dùng bữa chung với hai người. Hôm sau nhất định sẽ bồi tội.” Phương Đại Đồng nghe xong trong lòng có chút tức giận, theo bản năng cúi đầu nhìn vào phía trong xe, quả nhiên có một cô gái trẻ đang ngồi trong đó.

11. Q.1 - Chương 11

Cô gái trong xe đang cúi đầu giống như lau nước mắt, mái tóc đen che mắt khuôn mặt trắng nõn nhưng nhìn qua cũng có thể thấy được là một mỹ nhân. Phương Đại Đồng châm chọc quay đầu lại nhìn Chung Ly nói: “Hóa ra là anh đang định đi chỗ khác cơ đấy?” Nếu như là người biết suy nghĩ thì không nên hành động quá đáng như vậy, hoặc là nếu như có một chút bận tâm đến thể diện cũng như cảm nhận của Chu Tô thì tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy. Cô gái trẻ trên xe giống như phát hiện có điều gì đó không đúng lắm nên ngừng đầu liếc nhìn, vừa gặp phải ánh nhìn sắc bén của Phương Đại Đồng, lập tức lại cúi đầu.

“Thật sự xin lỗi vì đã không thể phụng bồi. Chu Tô, em chiều dài đồng nghiệp cho tốt nhé!” Không nói gì thêm nữa, Chung Ly vội vàng mở cửa xe, quay đầu xe đi thẳng.

Chu Tô ngơ ngác đứng tại chỗ, nói thật cô còn chưa tiêu hóa nỗi tình huống vừa rồi.

“Thôi đi, Chu Tô đó chính là người chồng thân yêu của em hả? Nói như vậy thì em không cần phải đi chữa bệnh nữa đâu, dù sao nếu em chết anh ta cũng sẽ không để ý đâu.” Phương Đại Đồng nửa châm chọc nửa phần hận nói.

“Có nhất định phải nói vậy không?” Chu Tô chưa xót nói: “Trong lòng tôi vốn đã rất khó chịu rồi.”

“Anh không có ý này.” Thật ra thì ý của Phương Đại đồng chính là ý này.

“Không có chuyện gì, sớm muộn gì anh cũng biết thôi. Tình huống của chúng tôi từ trước đến giờ vẫn luôn như vậy, cho nên tôi mới không có thời gian cũng như không muốn làm mấy thứ trị liệu vô vị kia.” Chu Tô buông thõng tay.

“Chỉ là...” Phương Đại Đồng vội vàng nói sang chuyện khác: “Thực ra anh ta nhìn có vẻ hoa tâm nhưng phẩm vị không tồi.”

“Ý anh là gì?”

“Tôi thiếu anh ta không có lái Mercedes-Benz hay BMW gì đó tới gặp anh, đầu năm nay khắp mấy con đường đều là những loại xe này, mấy người đó sợ không ai biết mình là nhà giàu mới nổi hay sao chứ?”

Chu Tô cười: “Cái người này, mồm miệng không tha cho ai bao giờ.”

“Được rồi được rồi, hôm nay tình huống có chút bất ngờ, hay là bữa cơm này để anh mời.”

“Thôi. Hôm nay tôi không còn tâm trạng nào mà ăn uống nữa.”

“Cứ đi theo anh, đảm bảo là em sẽ có khẩu vị ngay.” Nói xong kéo tay Chu Tô đi.

Hai người gọi xe, Phương Đại Đồng đọc địa chỉ cho người lái xe taxi. Địa điểm mà anh ta nói gần như là ở vùng ngoại ô, trên đường đi đã rất nhiều lần người tài xế muốn quay lại, thời gian gần đây chuyện đánh cướp xe taxi là chuyện thường tình.

Xuống xe Phương Đại Đồng nói: “Chu Tô! Chúng ta giống phường trộm cướp lắm sao?”

“Một mình tôi đi đoán chừng người ta cũng sẽ không suy nghĩ nhiều, nhưng thêm cả người với bộ dạng vừa giống như không một xu dính túi vừa có vẻ thổ phỉ như anh thì phải đề phòng là đúng rồi.”

“Chu Tô, tại sao em lại có thể nói như vậy, nói anh có vẻ thổ phỉ anh còn châm chọc chấp nhận nhưng còn cái câu không một xu dính túi là sao?”

“Không phải vậy thì có sao không mời tôi ngay tại nhà hàng tôi chọn, vất vả đưa tôi đến nơi thâm sơn cùng cốc này thì có cái gì mà ăn chứ?”

Phương Đại Đồng cười: “Em cho rằng chỉ có Chung Ly là có xe còn anh không có phải không? Anh chỉ là không muốn lái xe ra ngoài khiến anh ta sợ hãi thôi. Lần sau sẽ làm cho em sáng mắt.”

“Vậy đại nhân chuẩn bị cho tiểu nữ ăn cái gì, rau đại sao?”

“Đi, đi theo gia có thịt ăn.” Anh ta vừa nói vừa nghênh ngang đi trước.

Chu Tô liếc anh ta một cái, lẩm bẩm nói: “Hẹp hòi.”

Chỉ chốc lát sau, trước mặt bọn họ xuất hiện một ngôi nhà nhỏ bằng gỗ giống như trong truyện cổ. Lối đi dẫn vào nhà làm bằng những viên sỏi màu vàng xếp sát nhau, quanh co uốn lượn, hai bên đường những phiến đá lớn màu đỏ được dựng lên để trang trí. Cách bài trí cực kỳ tinh xảo, những viên đá lát đường khi dẫm lên không hề đau chân giống như tượng tượng mà lại rất êm ái và thoải mái, Chu Tô nghĩ thầm, đây nhất định không phải là những viên đá bình thường.

Đi tới trước cửa mới phát hiện nơi này không phải chỉ sử dụng gỗ để lát mặt ngoài tường gạch mà thực sự những bức tường đều là do những tấm hoàn toàn là gỗ lớn tạo thành, những vân gỗ phía trên là điều biểu thị số tuổi của những tấm gỗ này. Nhìn kỹ một chút sẽ biết đây tuyệt đối không phải là những cây gỗ non mà là những cây gỗ Dương hảo hạng không dưới năm mươi tuổi.

Sau khi bước vào, Chu Tô càng thêm kinh ngạc, những cụm hoa Bách Hợp còn đầm sương tùy tiện bày trí trên những vách gỗ, không nhiều cũng không ít, không có vẻ thừa thớt cũng không có vẻ quá chen chúc.

Bàn ăn không nhiều nhưng trước mỗi bàn nhất định có một cửa sổ nhỏ chừng một thước, Chu Tô nghĩ thầm người thiết kế ra nhà gỗ này nhất định đã tính toán kĩ càng đến chuyện ánh sáng tự nhiên, nếu không mỗi chiếc bàn không thể nào được chiếu sáng tốt như vậy, không làm cho thực khách bị chói mắt cũng không quá tối. Khăn trải bàn bằng vải dệt từ sợi bông, hình thức đơn giản chỉ thêm thêm mấy đóa Lan Hồ Điệp nhỏ nhỏ nhưng lại khiến người nhìn cảm thấy rất thoải mái.

Hơn nữa đây là vùng ngoại ô nên không khí rất an tĩnh, tổng thấy mà nói nơi này khiến cho tất cả mọi người cảm thấy tinh thần sảng khoái, khoan thai vui vẻ.

Chu Tô suy xét một lúc sau đó nhìn Phương Đại Đồng cười: “Thật không ngờ, sao anh có thể phát hiện ra nơi hay như vậy?”

Không ngờ ông chủ đã đi tới, vỗ vỗ Phương Đại Đồng, bộ dạng rất quen thuộc: “Trở về lúc nào, vẫn không lộ diện nên tôi còn tưởng cậu mất tích rồi chứ?”

Phương Đại Đồng trả lời: “Tôi mới về mà.”

Ông chủ quan sát Chu Tô một lúc, sau đó nháy mắt với Phương Đại Đồng: “Bạn gái hả? Đẹp đấy.”

Mặc dù được khen nên Chu Tô khá vui mừng, nhưng bị nói thành bạn gái của Phương Đại Đồng nên Chu Tô định giải thích nhưng bị Phương Đại Đồng cắt ngang.

Phương Đại Đồng nháy mắt với Chu Tô, sau đó nói với người kia: “Có khỏe không, mấy cô bạn gái của tôi trước đây không đẹp mắt bằng cô ấy sao?”

“Tôi nói nhé Phương Đại Đồng, đầu óc của anh có phải mới bị nhúng nước chứ?” Chu Tô giận dỗi nói.

“Xem kìa, bạn gái cậu ghen kìa! Hôm nay định ăn gì, Phương đại thiếu gia?”

Phương Đại Đồng cầm thực đơn nói: “Cái này, cái này còn có cái này. Được rồi trước là những thứ này đi.”

Người nọ xoay người đi, Chu Tô không nén được tức giận nữa: “Phương Đại Đồng, ăn một bữa cơm còn muốn chiếm tiện nghi của tôi?”

“Anh nói em là bạn gái của em hồi nào, em gái xấu xí kia?”

Chu Tô khẽ cắn răng không nói nữa, nếu cãi nhau với người như Phương Đại Đồng chỉ có cô thiệt thân mà thôi.

12. Q.1 - Chương 12

Món ăn thứ nhất được đem lên, Chu Tô nhìn một lúc lâu hỏi: “Đây là món gì?”

“Cơm cuộn đậu tây.” Phương Đại Đồng đáp, dùng đũa gấp một miếng, bỏ vào miệng.

Cái gì cơ? Mời người khác ăn cơm mà chỉ có mấy món kiểu như vậy thôi ư? Trong lòng Chu Tô oán giận nhưng cũng không còn cách nào khác đành gấp một miếng lên, bỏ vào miệng. Nhất thời hương thơm tinh khiết lan tỏa, đậu tây không bị tanh giống như thường gặp mà lại có một mùi hương hoa cỏ nhàn nhạt rất hòa hợp, bên trong có vẻ như là gạo nếp đã được nấu nhuyễn, mềm dẻo nhưng không dính răng lại có một cổ thơm nồng mùi rượu. Chu Tô vốn rất ghét mùi rượu, thế nhưng hương rượu này lại thật sự làm say đắm lòng người.

“Ngon thật đấy! Phương Đại Đồng, làm sao có thể ngon như vậy? Đây là đậu tây à, đây là gạo nếp à?” Chu Tô ngạc nhiên dùng chiếc đũa chỉ vào đĩa hỏi.

“Đương nhiên rồi...” Phương Đại Đồng không chút để ý cười: “Chẳng lẽ bên trong là vây cá hay sao?”

“Vây tại sao lại có mùi vị của vây cá?” Chu Tô vừa nói vừa gấp một miếng nhai.

“Đậu tây ở trong này là được dùng những cây đậu còn tươi non để làm, thời điểm hái vẫn còn đầm sương đêm. Công đoạn cuối cùng trong việc chế tạo món đậu tây này ướp trong bể hoa nhài hoặc hoa bách hợp tươi hai ngày. Gạo nếp bên trong được nhập khẩu từ Thái Lan qua đường hàng không, được giữ trong môi trường chân không, lúc chế biến được ngâm trong rượu trắng khoảng hai tiếng. Thời gian và tỷ lệ phải hoàn

toàn chính xác. Dĩ nhiên muốn làm ra được món ăn tuyệt vời đang nằm trên đĩa đây thì thời điểm chế biến còn phải chú ý đến nguyên liệu cùng độ lửa.”

“Ồ, một món ăn nhìn có vẻ đơn giản như vậy lại có cách chọn nguyên liệu và chế biến cầu kì như vậy cơ đấy.”

Món tiếp theo là nấm hương xào rau cần, màu sắc của đĩa xào này thật sự rất bắt mắt, một màu xanh ngắt. Chu Tô vội vàng gấp một miếng, lại ngạc nhiên kêu lên: “Ai nha, món này cũng rất đặc biệt. Rau cần tại sao lại có mùi này, nấm hương này có mùi vị giống như thịt nhưng lại không ngán.”

“Rau cần được hầm cách thủy bởi món canh đặc biệt, món canh này sử dụng mười mấy loại dược liệu cùng một con gà tơ nấu thành. Một bó rau cần chưng cách thủy cùng với một con gà trong nồi áp suất, cho nên rau cần dùng cho đĩa thức ăn này là dùng nguyên một con gà tươi non để làm thành. Nấm hương trong đĩa này hình như được rưới nước sốt đặc biệt mà thành, về phần nước sốt kia là phương pháp gia truyền của bếp trưởng, không tiết lộ cho người ngoài nên đương nhiên anh không biết.”

Mấy món ăn lần lượt được đem lên, tất cả đều làm cho Chu Tô cảm thán không dứt.

Đã ăn gần xong, Chu Tô mới chợt nhớ ra hỏi: “Làm sao anh biết công thức của những món ăn này? Chẳng lẽ là do thường xuyên đến?”

Phương Đại Đồng ý vị sâu xa cười một tiếng: “Bởi vì anh hiện là cổ đông của nơi này, ừ, nói chính xác là cổ đông lớn nhất.”

“Không phải chứ? Làm sao có thể?”

“Sao lại không thể nào? mấy năm trước, một người bạn của anh có ý tưởng mở một quán ăn như thế này nhưng thiếu vốn đầu tư, vừa hay anh lại có tiền nên bọn anh hợp tác cùng làm ăn. Chính là như vậy.”

Chu Tô bỗng cảm thấy khá khó lường, Phương Đại Đồng không đơn giản thì Chu Tô đã biết. Bọn họ khi cùng làm ở tòa soạn Chu Tô đã phát hiện, Phương Đại Đồng thực chất tốt nghiệp Trường Đại học Y danh giá nhất nhì thành phố nhưng lại không đi làm bác sĩ mà đi làm nhân viên điều chỉnh hậu kỳ của tòa soạn. So với Chu Tô, trình độ nhiếp ảnh và chỉnh sửa hậu kỳ của Phương Đại Đồng còn tốt hơn, không ngờ anh ta cũng đầu tư làm ăn.

“Thấy anh thực soái rồi sao?” Phương Đại Đồng nhàn nhã cầm ly rượu hỏi.

“Thôi đi...” Chu Tô nghiêng đầu, không để ý đến anh ta.

Ánh mắt cô chợt dừng ở cột trụ trên tường, đó là một bức tranh phong cảnh.

Phương Đại Đồng nhìn theo ánh mắt của Chu Tô hỏi: “Em thích à?”

“Chủ nghĩa tả thực sao? Ừm... Không giống lắm. Tranh này không tẻ, tên gì?”

“Ở vùng nước biếc cách với một phương.” Phương Đại Đồng đáp sau đó ngoắc ngoắc ngón tay ý bảo Chu Tô lại gần.

Chu Tô nghiêng người về phía Phương Đại Đồng, sau đó chỉ nghe anh ta nói đúng hai chữ: “Là Gustave.”

Chu Tô trừng mắt hỏi: “Không phải là Gustave, họa sĩ thiên tài người Áo chứ?”

Phương Đại Đồng từ từ uống xong một ngụm rượu, gật đầu.

Chu Tô suy nghĩ một chút nói: “Dù sao cũng chỉ là hàng giả, trên mấy trang web trực tuyến mấy trăm tệ là có thể mua một bức. Làm sao phải thần bí như vậy?”

“Ai nói với em đây là đồ giả? Anh đảm bảo với em bức này là đồ thật.”

Chu Tô rõ ràng không tin: “Có lẽ nào... Một bức họa thực sự của Gustave phải mất bao nhiêu tiền mới mua được, sao có thể đến tay anh?”

“Làm sao em cứ khẳng định anh không có tiền? Còn về chuyện những bức vẽ cất giấu trong viện bảo tàng, ai nói những bức đó nhất định phải là đồ thật? Trên thực tế, đại đa số đồ thật đều do những người bên ngoài sở hữu.”

“Gạt người, tác phẩm chính gốc không cắt dấu, trực tiếp treo lên như vậy, không sợ bị trộm sao?”

“Đại đa số người đều suy nghĩ đơn giản như em cho nên anh mới không sợ.”

Chu Tô quan sát gương mặt của Phương Đại Đồng một cách cẩn thận, sự thản nhiên cùng kiên nghị trong ánh mắt của anh ta không giống như là đang gạt người.

Cuối cùng, Chu Tô thở dài nói: “Phương Đại Đồng, anh là người gan lì nhất trong những người tôi biết.”

13. Q.1 - Chương 13

“Mấy ngày nay anh đều ở bên chỗ cô gái kia sao?” Thừa dịp Chung Ly khó khăn lắm mới về nhà thay quần áo một lần, Chu Tô hỏi ngay.

Chung Ly đang tháo cà vạt bỗng dừng lại một chút, sau đó vẫn tiếp tục động tác như thường.

Chu Tô nghĩ, hình như Chung Ly chưa bao giờ lừa gạt mình bất cứ điều gì, cũng có thể nói là anh lười phải lừa gạt cô.

Anh thay quần áo xong, hít một hơi đi, nắm lấy hai bên vai Chu Tô nói: “Chuyện đồng nghiệp em hôm trước anh rất xin lỗi. Bởi vì ... Bởi vì gần đây Nhiễm Phong... Ừm... Ý anh là cô bé kia cần anh.”

Chung Ly có làm hay không? Anh là chồng của cô lại đi nói cô gái khác cần anh? Vậy còn cô thì sao, cô là gì?

“Nhiễm Phong? Cô ấy tên là Nhiễm Phong?”

“Ừ, Tàn Nhiễm Phong.”

“Tên không tệ, sáng sớm hôm đó cũng là cô ấy sao?” Chu Tô chăm chú nhìn Chung Ly.

Nét mặt Chung Ly có chút cứng ngắc đáp: “Đúng vậy”

“Cho hỏi cô gái kia lúc nào thì không ‘cần’ anh nữa vậy? Nên nhớ trong nhà còn có một cô vợ là em đang chờ anh đấy.” Chu Tô cười khê.

Chung Ly cố tình thăm dò ánh mắt của Chu Tô xem cô đang suy nghĩ gì, cuối cùng chán nản rũ tay xuống quay đầu lại cầm áo khoác lên nói: “Hình như không có anh thì em vẫn sống rất tốt mà.” Tiếp đó quay đầu lại nhìn cô nói: “Chu Tô! Em chưa bao giờ cần anh, cũng không cần bất luận ai hết. Anh còn có việc quan trọng, buổi trưa em tự gọi đồ ăn ở ngoài nhé.”

Chu Tô cảm thấy cả người đều đang run rẩy, lời này của Chung Ly có ý gì, không có ý định trở về cái nhà này nữa sao?

Anh muốn để quãng thời gian ít ỏi còn lại trên cõi đời này của cô trôi qua trong cô độc hay sao?

Chợt dạ dày quay cuồng, cô đẩy Chung Ly, chạy về phía toilet nôn một trận thừa sống thiếu chết. Nôn xong, Chu Tô nằm bất động trên thành bồn cầu, toàn thân đều cảm thấy mệt mỏi.

“Chu Tô, em làm sao vậy?” Chung Ly vội vàng chạy tới, đỡ cô dựa vào vai mình.

“Không có chuyện gì, dạ dày không thoải mái.” Cô trả lời một cách khó nhọc.

Chung Ly lấy tay lau nhẹ mồ hôi trên trán Chu Tô, dịu dàng nói: “Chúng ta đi bệnh viện.” Nói xong bế cô lên, nhanh chóng bước ra phía cửa.

“Không...Chung Ly. Em không muốn.” Chu Tô dùng hết khí lực vội vàng kêu lên.

“Không nói nhiều, không thương lượng. Bộ dạng như vậy còn nói không muốn đi bệnh viện sao? Lần này không chiều theo em được nữa đâu!”

“Anh biết đấy, em bị loét dạ dày. Có thuốc ... Chung Ly. Em có thuốc.” Cô chỉ vào ngăn kéo đầu giường.

Chung Ly dừng một chút, sau đó đặt cô lên giường. Kéo ngăn kéo ra lấy thuốc, bỏ vào miệng cô.

“Không có chuyện gì, anh biết là em bị loét dạ dày từ lâu rồi phải không. Uống thuốc xong sẽ đỡ, anh có việc thì nhanh đi đi.” Chu Tô đẩy Chung Ly.

Chung Ly cầm lọ thuốc lên, nghiên cứu một lúc lâu, thở phào nhẹ nhõm.

Chu Tô tự thở phào trong lòng, thật may là hôm trước cô đã đổi lọ thuốc.

“Lần sau nếu bị như vậy nữa nhất định phải đi bệnh viện, bệnh về dạ dày thì phải chữa đi. Sắc mặt của em sao lại kém như vậy chứ?” Chung Ly thấy mặt của Chu Tô trắng bệch, cố lấy tay che dạ dày, chắc chắn là đang rất đau.

Điện thoại di động bất ngờ vang lên, Chung Ly bắt máy nói: “Có gì nói sau, tôi có chuyện riêng phải giải quyết.” Không đợi đối phương đáp, liền cúp điện thoại.

Chu Tô ngoan cố nói: “Anh đi đi, em thật sự không sao đâu.”

“Im lặng!” Chung Ly lấy tay che miệng Chu Tô quát: “Em nằm nghỉ đi, không phải nghĩ ngợi nhiều.”

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên lần nữa, giống như người gọi nhất quyết bắt Chung Ly phải nghe nhưng anh vẫn nhú nhú mày sau đó dập máy.

Nằm một lát, sắc mặt Chu Tô đã khá hơn một chút, gờ tay sờ lên khuôn mặt của Chung Ly thăm nghĩ người đàn ông này quả thật quá đẹp trai.

Cô suy nghĩ vẫn vợ, nếu hai người cứ như vậy sống với nhau, yêu thương nhau thì thật tốt biết bao.

Chung Ly nhìn cô cười: “Tốt hơn chút nào chưa?” Tay thuận tiện trượt đến dạ dày hỏi: “Nơi này còn đau không?”

Chu Tô lắc đầu.

Bất thành linh tiếng chuông cửa vang lên dồn dập không ngớt, Chung Ly nhú mày nói với Chu Tô: “Em nằm đây, anh xuống xem một chút.”

Một lát sau, Chu Tô nghe thấy phía dưới có thanh âm của người lạ. Vịn tường đi tới cửa nhìn xuống thì thấy dưới phòng khách có một người mặc âu phục chỉnh tề, giày da bóng loáng nóng nảy nói: “Chung tổng, làm sao anh lại không đến, Tổng giám đốc của Hoa Hàng đã đợi gần một tiếng rồi. Dự án hợp tác lần này chúng ta đã chuẩn bị hơn nửa năm, thời điểm quyết định này sao anh lại nói hủy bỏ đây?”

“Tôi không nói là hủy bỏ hoàn toàn, sửa đổi một chút thời gian mà thôi.”

“Tại sao có thể nói thay đổi thời gian là thay đổi ngay được, kí kết hợp đồng mà không có thành ý như vậy thì Hoa Hàng làm sao hợp tác với chúng ta được đây? Bản hợp đồng này đáng giá một ngàn năm trăm vạn nhân dân tệ đó, anh chỉ cần đến ký tên là được. Tôi nói Chung tổng này, lúc này tại sao anh lại có thể . . .”

“Đủ rồi, tôi nói không thể đi. Hôm sau tôi sẽ tìm Lâm tổng của Hoa Hàng xin lỗi, cậu cứ về trước đi, vợ tôi không khỏe.” Nói xong liền đẩy người kia ra khỏi cửa.

Người nọ vẫn cố tình bám lấy Chung Ly không tha, bị đẩy mạnh ra khỏi cửa nhưng vẫn vừa gõ cửa dồn dập vừa kêu: “Chung tổng, anh không thể làm vậy! Chung tổng!”

Chung Ly vừa quay đầu lại thì thấy Chu Tô trên lầu, nói: “Không có gì, nhân viên tiếp thị thôi.”

“Em thấy hết rồi, anh đi làm việc đi, em thật sự không có chuyện gì.” Trên thực tế tình trạng của cô đã tốt hơn nhiều rồi.

“Thật sự không có nghiêm trọng như vậy. Bọn họ luôn làm quá mọi việc.”

“Đi làm đi mà, em thật sự tốt hơn rồi. Nếu vì chuyện này mà công ty anh phá sản thì lấy ai nuôi em nữa?” Cô nói đùa.

Chung Ly do dự một lúc, nói: “Có chuyện, nhớ gọi điện thoại. Được không?”

“Ừ.” Cô trịnh trọng gật đầu.

Chung Ly đã có vẻ yên tâm hơn, gật đầu bước ra cửa.

Chu Tô thở dài một hơi, được anh yêu thương che chở thật sự rất hạnh phúc. Nhưng mà cô gái tên Tần Nhiễm Phong đó cũng được anh yêu thương che chở như mình sao? Không muốn, Chu Tô không muốn như vậy. Cô là một người vừa cầu toàn vừa tham lam, cô muốn Chung Ly chỉ yêu thương che chở một mình cô mà thôi.

14. Q.1 - Chương 14

Ngày hôm sau, nhìn Lưu Yến Linh không coi ai ra gì tự nhiên ngồi đan vớ cho chồng, Chu Tô hỏi: “Yến Linh, bình thường vợ chồng là luôn luôn thương yêu, quan tâm, chia sẻ lẫn nhau phải không?”

Lưu Yến Linh dùng ngón út móc sợi len lên, đáp một cách máy móc: “Tất nhiên rồi, đến cả con cái cũng có rồi thì yêu thương, quan tâm, chia sẻ liền sẽ trở thành thói quen trong cuộc sống vợ chồng thôi.”

“Hai bên ở trong mắt đối phương là hoàn mỹ, đúng không? Trong sách đều nói như vậy.”

“Hoàn mỹ?” Lưu Yến Linh nheo mắt liếc cô một cái: “Mỗi ngày nhìn Dương Lực ôm bộ cờ vẩy lau đi lau lại như bảo bối, mình lại bực bội. Những lúc đó thật sự cảm thấy hối hận về việc ban đầu tại sao lại coi trọng lão ấy. Vẫn là cậu lợi hại. Cậu chọn người chồng như Chung Ly, đáng đáp nhất đẳng, gia sản nhất đẳng, bối cảnh nhất đẳng. Tóm lại là giống như bài hát gì đó của Lưu Đức Hoa nhỉ? Đúng! ‘Tôi người hoàn mỹ nhất trên thế giới!’”

Chu Tô nhăn mặt nói: “Cậu đừng chọc cười mình nữa, mình biết cậu là người ngoài cứng nhưng trong mềm. Miệng thì nói vậy chứ thực ra trong lòng nhất mực yêu thương Dương Lực.”

Lưu Yến Linh bĩu môi cười cười không nói gì nữa.

“Yến Linh, cậu biết đan áo len chứ?”

“Cũng tầm tạm, ngày xưa mình có nhìn mẹ làm mẫu mấy cái, đến bây giờ vẫn còn nhớ đôi chút, chỗ nào không biết thì tự mình tìm hiểu, chắc là đan được.” Nói nửa chừng bỗng dừng lại, nhìn chằm chằm vào Chu Tô hỏi: “Không phải là cậu muốn đan áo len cho Chung Ly chứ?”

“Ừ!” Chu Tô có chút ngượng ngùng đáp.

Lưu Yến Linh chặc chặc hai tiếng, nói: “Ca này có vẻ khó đây!”

“Cậu nói vậy là có ý gì?” Chu Tô không phục.

“Đại tỷ, mình còn không biết cậu sao? Học cái gì cũng nhanh. Chỉ là nói đến việc nhà, nữ công gia chánh, nói như thế nào đây... Nói thẳng ra là ngu như heo.”

“Lưu Yến Linh! Cậu chán sống rồi phải không, giúp hay không giúp?”

Lưu Yến Linh dừng tay, nhìn chằm chằm Chu Tô một lúc sau đó bỏ món đồ đang đan dở trên tay, tiến tới bên cạnh bạn mình thủ thỉ hỏi: “Chu Tô, gần đây có phải cậu có chuyện gì hay không?”

Chu Tô có chút khấn trương đáp: “Có thể có chuyện gì cơ chứ? Mình muốn đan áo len cho chồng mình không được à?”

“Cậu đừng đùa, đã bao giờ cậu muốn làm cái gì đó cho Chung Ly đâu. Không có chuyện gì cũng còn lười nhắc tới anh ấy nữa, một năm ở nhà mấy bận, mà mấy bận đó mười đầu ngón tay cũng không muốn dính nước, còn muốn đan áo len?”

“Lưu Yến Linh, mình đã nói cậu đừng nói nhảm nữa, giúp hay không giúp? Không giúp mình liền sa thải cậu.”

“Con bé này! Không phải đang nhờ giúp đỡ sao, tại sao lại dùng giọng điệu uy hiếp này? Biết rồi đại tiểu thư, tất cả đều nghe theo ngài, được chưa? Chỉ là với trình độ của cậu bây giờ, đan áo len có chút khó khăn.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Như vậy đi, hiện tại tập đan khăn đã. Cũng là đan len nhưng đan khăn đơn giản hơn.”

“Ý hay! Đây là ý kiến tốt nhất trong năm của cậu đấy!” Chu Tô cười tươi như hoa.

Nói là làm ngay, buổi chiều Chu Tô đã mua que đan và len đem đến văn phòng tập đan.

Lưu Yến Linh nhìn qua, lắc đầu: “Ồi cái này là cái gì đây? Thôi trước tiên cậu cứ dùng len thô với que đan kiểu lớn này luyện tập qua đi, sau khi thành thạo mình sẽ dạy cậu phương pháp đan khăn.”

Chu Tô gật đầu, chuẩn bị trường kì kháng chiến, cô rất có lòng tin vào năng lực của mình, phải làm cho Lưu Yến Linh sáng mắt ra, Chu Tô cô là một nữ cường nhân, năng lực có thừa, việc gì cũng giải.

Nhưng thực tế đã chứng minh Lưu Yến Linh đúng là có mắt nhìn người. Nhìn vào đoạn đối thoại dưới đây của hai người thì ai cũng có thể hiểu chuyện gì xảy ra.

“Cầm chắc vào, tay cậu bị gì vậy? Run cái gì chứ?”

“Mình khăn trương nha.”

“Móc lên, que đan thứ hai móc lên trên, không phải bên trái, móc lên từ bên trái.”

“Móc cái nào lên đây, ai u, vì sao lại không được chứ?”

“Đem que đan này trở về múi đan lúc nãy, mình nói trở về múi đan mà, cậu đừng đâm vào phía bên kia a. Chu Tô! Tay cậu vụng về y như móng heo mình đã biết nhưng đầu óc cậu cũng là óc heo sao?”

“Không phải, bên ngoài là cái nào bên ngoài? Nói Đông Tây Nam Bắc có được hay không?”

Quá giỏi, Lưu Yến Linh vỗ ngực đứng lên, giận dữ nói: “Chu Tô, hay là cậu cứ sa thải mình đi. Mình không dạy nổi cậu cái này đâu, đầu đầu muốn chết, thật là, so với con gái mình còn đần hơn.” Nói xong hất tay đi.

Chu Tô ngậy người ngồi tại chỗ, khóc không ra nước mắt, nàng cũng không tin, vào nam ra bắc nhiều năm như vậy ngay cả một chiếc khăn quàng cổ cũng không giải quyết được.

Thời điểm còn lần mãi không ra, Phương Đại Đồng gọi điện thoại tới: “Em suy nghĩ đến đâu rồi? Còn 26 ngày nữa nhé.”

“Chớ quấy tôi. Bây giờ tôi đang rất bận rộn đó.”

“Bận gì? Không phải anh đã nói em nên nghỉ ngơi nhiều sao?”

“Ai nha, nói chuyện với anh thật tốn thời gian quá.”

“Rốt cuộc chuyện gì bận rộn như vậy? Nếu em không nói thì anh sẽ đi hỏi Chung Ly.”

“Anh quá đáng vừa thôi nhé. Cứ mãi lấy chuyện này ra uy hiếp tôi. Thật ra thì cũng không có gì to tát. Chính là tôi đang đan cho Chung Ly một chiếc khăn quàng cổ.”

“Không phải chứ? Vậy mà nói kiểu như chuyện gì to tát lắm, bây giờ còn học đòi làm hiền thê lương mẫu cơ đấy!”

“Phương Đại Đồng, tôi rất nghiêm túc. Kết hôn đã lâu như vậy nhưng tôi chưa làm được gì cho anh ấy, suy nghĩ một chút thì thấy tôi quả thực không phải là một người vợ tốt, bây giờ có thể làm bao nhiêu thì tôi sẽ làm bấy nhiêu. Coi như cuối cùng anh ấy vẫn không thể yêu tôi, nhưng đã làm cho anh ấy một chút là chuyện cũng sẽ không khiến bản thân tôi quá tiếc nuối. Hơn nữa, tôi phát hiện cho dù làm những việc nhỏ nhặt như vậy cũng cảm thấy thật hạnh phúc.”

“Chu Tô!”

“Hả?”

“Em càng ngày càng có những suy nghĩ quái dị đó.”

“Phương Đại Đồng.”

“Hả?”

“Tôi yêu anh ấy.”

Bên kia, điện thoại kia thật lâu không có trả lời, Chu Tô thậm chí hoài nghi Phương Đại Đồng đã cúp điện thoại nên gọi mấy tiếng: “Alo? Phương Đại Đồng! Anh vẫn còn ở đó chứ?”

“Không chết được!” Anh ta cực kì thiếu kiên nhẫn, hỏi tiếp: “Em biết đan khăn sao?”

“Chắc, dĩ nhiên là không rồi, em nhờ Lưu Yến Linh dạy, một lát cô ấy nói tôi đàn như heo nên không dạy nữa.”

“Như vậy, anh sẽ dạy cho em.”

“Anh biết sao? Đây là mấy việc của con gái mà.”

“Xin lỗi nhé, anh cho em biết ... Chu Tô! Trừ em ra còn lại trên thế giới này chưa có điều gì anh không giải quyết được.”

Chu Tô cũng không để ý đến mấy lời nói sau xa của anh ta, mừng rỡ: “Vậy anh dạy tôi đi, nhưng tôi nói trước là phải kiên nhẫn. Ừm... Dạy được tôi không để đâu. Hiện tại anh tới đây được không?”

“Cái này...” Phương Đại Đồng có chút chần chừ: “Hiện tại anh đang có chút chuyện cần giải quyết, ngày mai anh qua.”

“Được, đợi đến khi công thành danh toại, trò này sẽ mời thầy một bữa cơm ra trò!”

Cúp điện thoại, Chu Tô thở phào nhẹ nhõm, cuộc sống này tốt đẹp nhường nào a!

15. Q.1 - Chương 15

Chu Tô nhìn Phương Đại Đồng với hai mắt thâm quầng như gấu trúc nói: “Phương Đại Đồng! Tối hôm qua anh bị mộng du nên không ngủ sao?”

Anh ta mệt mỏi trả lời: “Hôm qua trong nhà có chút chuyện.”

“Nhà anh có chuyện, ba mẹ anh không phải đang ở Vatican sao?” Chu Tô đã từng nghe Phương Đại Đồng nói qua về việc bố mẹ anh ta đang đi du lịch vòng quanh thế giới đã hai ba năm nay chưa về nhà, khi nghe nói vậy Chu Tô thầm nghĩ ‘Quả là phải có bố mẹ như thế mới có đứa con trai như Phương Đại Đồng chứ’, anh ta cũng đã đi du lịch một vòng đến hầu hết tất cả các thành phố nổi tiếng trên thế giới rồi.

“Rốt cuộc em có học đan len không? Nói nhảm nhiều quá đấy.” Phương Đại Đồng trả lời có chút tránh né.

“Vâng. Tôi biết rồi thưa ngài. Bắt đầu đi.” Chu Tô suy nghĩ một chút nói: “Nhưng mà tôi đã nói rồi, anh phải kiên nhẫn, có thể mắng chửi tôi nhưng nhất định không thể giống như Lưu Yến Linh bắt lực bỏ chạy nha.”

“Anh đây chính là ôm một bụng quyết tâm đến, nhanh đến đây thỉnh giáo đi.”

Chu Tô từ hôm qua đến giờ vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, một đấng mày râu như Phương Đại Đồng quả thực là biết đan len chứ? Nhưng ngay sau đó Chu Tô đã được mở rộng tầm mắt.

Phương Đại Đồng vừa dạy vừa mắng, cuối cùng mất cả buổi sáng mới có thể dạy Chu Tô cách đưa que đan lên xuống thế nào cho ổn thỏa, cô vừa đan vừa thì thầm: “Ừ, đan một mũi, bỏ hai mũi sau đó cứ như vậy mà làm, đan một mũi, bỏ hai mũi . . .”

Phương Đại Đồng ngơ ngác nhìn bộ dạng nghiêm túc của Chu Tô nghĩ thầm, bình thường đều là cô mắng mỗ mình, lần này là cơ hội báo thù tốt nhất. Chỉ là nhìn dáng vẻ chăm chú của cô thật đáng yêu, Phương Đại Đồng lần đầu tiên cảm thấy từ đáng yêu này thì ra cũng có thể dùng đối với Chu Tô.

Phương Đại Đồng không hiểu tình cảm sâu nặng biết bao nhiêu mới có thể thay đổi cả một con người. Tình yêu đó khiến Phương Đại Đồng thật sự hâm mộ, thậm chí là ghen tỵ. Không sai, Phương Đại Đồng yêu nữ nhân trước mặt này, toàn tâm toàn ý yêu. Nhưng cô không cần. Cô lại cần nó từ một người đàn ông khác. Trước khi đến còn tưởng rằng Chu Tô chỉ muốn thử cảm giác mới mẻ hay có lẽ là tính hiếu chiến lại nổi lên, nhưng bây giờ, Phương Đại Đồng phát hiện cô hoàn toàn nghiêm túc, nghiêm túc đến nỗi dùng cả tính mạng để đánh cược. Mà loại nghiêm túc này khiến cho Phương Đại Đồng cảm thấy sợ hãi.

“Phương Đại Đồng, anh xem này!” Chu Tô vui vẻ đem thành quả lao động của mình cho Phương Đại Đồng nhìn.

Anh ta gật đầu cười cười, bởi vì không thể dối lòng mà khen ngợi hay nói thẳng tuột sự chua chát trong lòng.

“Em cứ từ từ làm, có lẽ không quá mấy ngày nữa là có thể xong được rồi.”

“Mấy ngày? Lâu quá, có lẽ tối hôm nay tôi phải đẩy nhanh tiến độ mới được.”

“Thôi đi, dạo này em phải nghỉ ngơi thật nhiều mới đúng.”

“Ngày mai là thất tịch, mục đích đan khăn là để làm quà cho chồng tôi mà. Chung Ly nhất định sẽ rất ngạc nhiên.” Chu Tô nói xong chúi đầu vào trong chiếc khăn len đang đan dở cười khúc khích, rồi sau đó ngẩng đầu nói: “Tôi không chờ được nữa rồi, luôn tưởng tượng về mặt kinh ngạc của Chung Ly lúc anh ấy nhận quà! Nhất định sẽ rất thú vị, đúng không?”

Phương Đại Đồng miễn cưỡng cong khóe miệng nói: “Chắc là vậy, Chu Tô! Em chú ý sức khỏe, anh đi trước.”

“Ừ, anh đi đi. Tôi còn muốn đẩy nhanh tốc độ nên không tiễn nhé. Hẹn gặp lại!” Chu Tô không dừng lại động tác trên tay, đầu cũng không ngẩng lên.

Phương Đại Đồng đi ra ngoài, ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói chang, có chút chói mắt.

Ông trời a, thất tịch nhất định trời sẽ mưa sao?

Đan được một nửa, Chu Tô cảm điện thoại, gọi cho Chung Ly. Anh vừa bắt máy, đã nghe tiếng huyền não từ bên kia đầu dây, cô mở to loa: “Chung Ly?”

“A, có chuyện gì sao?”

“Trưa mai cùng nhau ăn cơm đi!”

Bên kia có chút chần chờ, cũng có thể là nghe không rõ, Chu Tô nhắc lại: “Cùng nhau ăn bữa cơm được không?”

“Ừ, được. Nhưng mà có lẽ ah sẽ về muộn đó.”

“Không có chuyện gì, em sẽ đặt chỗ rồi chờ anh.”

“Tốt.” Nói xong liền có ý định dập máy.

“Chồng à?” Chu Tô nhanh chóng kêu lên một tiếng.

“Sao thế?”

“Em yêu anh!” Lúc nói lời này, Chu Tô có cảm giác mặt mình sắp bị đốt cháy.

Chung Ly hình như không ngờ rằng Chu Tô sẽ nói câu nói này, trầm mặc không nói gì.

“Chung Ly?”

“A, anh cúp máy nhé.”

“Ừ, em chờ anh.”

“Được, anh nhất định sẽ đến.”

Chu Tô trước khi ra khỏi cửa đã trang điểm lại một lượt. Thức cả một buổi tối nên quầng thâm trên mắt trở nên khá rõ, phải phủ phấn lên một lớp dày mới có thể nhạt bớt. Soi trái soi phải. Ừ, cũng không tệ lắm.

Chỗ Chu Tô chọn là một nhà hàng cơm Tây rất nổi tiếng, nhưng điểm quan trọng là không khí ở đây cực kì tốt. Chu Tô lấy chiếc túi chứa khăn quàng chính mình đan lên tay, cẩn thận vuốt ve. Đường như cô đã hiểu về cảm giác của những cô gái chìm đắm trong tình yêu rồi.

Gần trưa, trời thực sự đổ mưa. Chu Tô nghĩ thầm, xem ra Ngưu Lang đúng là tuổi đã cao nhưng tâm không già, thật lãng mạn.

Lúc mười hai giờ, trong lòng Chu Tô càng thêm hồi hộp. Suy nghĩ mãi về việc khi Chung Ly tới thì mình nên nói gì, hay là trước tặng quà, sau đó nói cho anh biết từ nay Chu Tô sẽ vì hắn nấu ăn làm việc nhà, cô gái gần 30 tuổi, lấy nhau đã vài năm mới bắt đầu nói như vậy quả thật có chút ngượng ngùng. Chỉ là, không sao hết.

Nhưng mà đã mười hai giờ rồi, Chung Ly còn chưa tới.

Chu Tô liếc nhìn đồng hồ vài lần, an ủi mình anh ấy đang bận việc, không nên quấy rầy.

Mỉm cười hạ tay xuống, nhìn những hạt mưa rơi ngoài cửa sổ tiếp tục rơi.

Một giờ rồi, anh ấy vẫn còn chưa tới, trái tim cô bắt đầu chùng xuống.

Miễn cưỡng cầm di động gọi, nửa ngày mới có người nhận: “Alo?”

Chu Tô rất kinh ngạc bởi vì âm thanh của người lạ: “Xin hỏi đây không phải là điện thoại của Chung Ly sao?”

“A, là vừa rồi Chung tiên sinh và Chung phu nhân ra đi có chút gấp gáp nên rơi xuống. Tôi sẽ đi tìm và trả lại cho ngài ấy, có việc gì cô gọi lại sau bởi vì . . .”

Chu Tô không thể tiếp tục nghe nữa, trực tiếp cúp máy.

Chung phu nhân? Vậy Chu Tô cô là gì, đây chính là việc bận rộn mà anh nói tối qua sao? Đêm thất tịch, Chu Tô tỉ mỉ chuẩn bị quà tặng, tỉ mỉ trang điểm, tỉ mỉ chọn lựa nhà hàng. Nhưng anh lại ở bên cạnh một nữ nhân khác, nếu như không phải là hai người vô cùng thân thiết người khác như thế nào lại gọi là “Chung phu nhân” ?

Chu Tô xách theo túi quà, bước đi trong mưa như người mất hồn, cảm thấy trái tim mình như bị móc rỗng.

Chợt hiểu ra một đạo lý — tình yêu không phải là thứ người muốn ném liền ném, muốn nhặt lại là có thể trở về.

Mệt quá, không đi nổi nữa. Thật là đau, tâm đau càng khó chịu hơn là đau đớn về thể xác.

Có phải là cô sai lầm rồi hay không, cô căn bản không nên trở về . Trái tim của anh căn bản không thể trở lại bên cô nữa. Lúc này, trái tim của anh đã đi thật xa, cô đuổi theo thế nào cũng không đuổi kịp.

Nhưng đáng chết, cô không bỏ được. Không biết từ bao giờ, trái tim cô luôn vô thức hướng về người đó, kể cả lúc phải đối mặt với tử thần, người đầu tiên cô nghĩ tới luôn là anh, tất cả đều là Chung Ly. Giống như lúc bị vùi mình trong tuyết ở Canada, giống như hiện tại.

“Chu Tô?” Hôm nay, Phương Đại Đồng đang định đi tập Gym, không ngờ trên đường lại gặp Chu Tô. Nhưng không phải ở cùng với Chung Ly ư? Tại sao biến thành bộ dạng bây giờ?

Chu Tô ngẩng đầu lên, đôi môi run rẩy nói: “Là anh hả!”

Phương Đại Đồng không nói nhiều, kéo nàng đi tới một cửa hàng làm đồ trang trí tránh mưa.

“Chuyện gì xảy ra?” Nói xong đem áo khoác trên người trùm lên người Chu Tô.

Chu Tô cười như mếu, nói: “Phương Đại Đồng, nếu như Chung Ly không cần tôi nữa thì tôi phải làm sao đây? Anh nói tôi phải làm sao đây?” Nói xong, nước mắt liền chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp.

Phương Đại Đồng ngăn người, tâm anh rung lên từng hồi, sau đó cảm thấy như mình bị đả kích.

Cô gái khi đối mặt với tử thần cũng không tỏ vẻ nao núng hay run sợ, khi rơi vào cảnh khốn cùng cũng không có buông bỏ niềm hi vọng, không hề từ bỏ người đồng hành này cứ nhiên lại biến thành bộ dạng này rồi sao?

Phương Đại Đồng cảm thấy hình tượng của Chu Tô trong lòng mình càng ngày càng vỡ nát, kinh ngạc đến nỗi một câu cũng không nói nên lời, chỉ ngây ngốc nhìn cô.

Chu Tô khịt mũi: “Không phải vậy đâu, sẽ không. Tôi nhất định tìm lại trái tim anh ấy, tôi nhất định sẽ khiến anh ấy yêu tôi. Phương Đại Đồng! Mặc kệ anh có tin hay không, tôi nhất định sẽ lấy lại trái tim anh ấy. Tôi đi trước. Hẹn gặp lại.”

Phương Đại Đồng vẫn đứng yên không nói lời nào, nhưng thật ra là không thể nhúc nhích được. Một Chu Tô với bóng lưng nhỏ bé như vậy lại cất dấu một sự kiên định đáng ngờ, quyết không thỏa hiệp, cũng tuyệt đối không quay đầu lại.

Sau đó, Chu Tô đi tới một cái thùng rác, không chút do dự đem túi quà ném vào, rồi đi.

Một người ăn xin đi qua, từ bên trong móc ra gói quà của Chu Tô vừa mới ném vào, vui vẻ huýt sáo.

Lòng Phương Đại Đồng như bị ai đó hung hăng nhéo một cái. Cái khăn quàng cổ kia là Chu Tô và mình cùng nhau đan, không chỉ là những sợi len đơn giản như vậy, có tình yêu, có sự thành kính cùng kỳ vọng, cùng với một chút cô đơn... Không chỉ có của Chu Tô ... Mà có cả của Phương Đại Đồng hẳn.

Sững sờ nhìn người ăn xin nửa ngày, chợt tiến đến muốn giằng lấy.

Người ăn xin thật không dễ dàng mới có được món đồ, dĩ nhiên là không chịu buông tay, vừa gắt gao ôm hộp quà, tức giận kêu lớn: “Làm gì đó? Là tôi tìm ra trước nên tất nhiên nó là của tôi!” Nói xong, còn nhổ một bãi nước miếng lên người Phương Đại Đồng.

Phương Đại Đồng hung hăng chửi thề: “Shit!” sau đó rút mấy tờ tiền đồ thảm từ trong túi áo, ném xuống đất, nói: “Tiền đây. Tôi mua.” Người ăn xin thấy tiền, lập tức ném hộp quà, nhặt tiền sau đó nhanh chóng chạy mất.

Rốt cuộc cầm được trên tay lại phát hiện trong lòng là trống rỗng, đôi tay nắm chặt đến tê dại.

Khẽ cười, lần nữa ném vào thùng rác, cũng không quay đầu lại rồi đi. Tựa như bóng lưng không có bất kỳ lưu luyến của Chu Tô để lại cho Phương Đại Đồng lúc quay đi.

16. Q.1 - Chương 16

Lúc về đến nhà, dì Hồng là người nghênh đón Phương Đại Đồng từ ngoài cửa, gì ấy cười cực kỳ rạng rỡ.

Gì Hồng là bạn tốt của mẹ Phương Đại Đồng, chồng mất lúc còn trẻ nên sau này gì vẫn sống ở Phương gia, gì là người nhìn Phương Đại Đồng lớn lên, đối xử với Phương Đại Đồng giống như con ruột.

Gì Hồng kéo Phương Đại Đồng lại, thần bí nói: “Tiểu tử, con cùng gì tới đây.”

Phương Đại Đồng cảm thấy tò mò liền im lặng đi theo gì Hồng, hóa ra là gì dẫn mình đi tới chính phòng ngủ của mình, vừa mở cửa đã nhìn thấy rất nhiều những sợi len, đủ màu sắc lớn nhỏ, ngạc nhiên hỏi: “Gì Hồng! Gì tính mở tiệm len sao?”

Gì Hồng tươi cười bỏ tay Phương Đại Đồng ra, đi tới trước giường ngồi xuống dùng tay quăn những sợi len thành cuộn, nói: “Người trẻ tuổi các con thích loại len như thế nào gì cũng không biết nên đã mua mỗi loại một ít.” Rồi sau đó ngẩng đầu lên hỏi: “Tối nay gì cháu mình sẽ bắt đầu đan nhé?”

“Đan cái gì cơ?”

“Đan khăn quàng cổ, tối hôm qua con còn học một buổi tối không ngủ. Đừng nói là con học đan len để bán đấy nhé?”

Không sai, nếu là việc khác Phương Đại Đồng có thể lấp liếm cho qua chuyện nhưng mà chiếc khăn quàng cổ mà Phương Đại Đồng đã cố gắng học cả buổi tối sau đó dạy Chu Tô đan cứ nhiên lại bị vứt bỏ một cách dễ dàng như vậy khiến anh thật sự đau lòng, không có tâm trạng nào mà giải thích nữa.

Phương Đại Đồng day day huyệt thái dương, nói: “Gì Hồng! Vì không có việc gì làm nên học chơi thôi.”

Gì Hồng đứng lên đi tới trước mặt Phương Đại Đồng quan sát một lúc lâu mới nói: “Đại Đồng, gì đã chăm sóc cho con từ lúc con còn mặc quần yếm. Nguyên nhân của việc ngày hôm qua con gấp gấp muốn học đan len căn bản không đơn giản như vậy, nếu không phải gặp được người mình yêu làm sao lại dùng nguyên một

buổi tối không ngủ học đan len? Căn bản là để mắt mặt trước người con gái đó. Ai, gì đây là lần đầu tiên thấy con vì một người con gái mà hao tâm tổn sức như vậy, nếu thực sự con có người trong lòng, cô gái đó chắc chắn là một cô gái tốt, khi nào có thời gian hãy đem cô ấy về nhà cho gì Hồng cũng như ba mẹ con gặp mặt một chút!”

Phương Đại Đồng lẩm bẩm cười khổ: “Dạ, con chưa bao giờ thấy một cô gái nào giống như cô ấy cả.”

Gì Hồng rót cuộc cũng phát hiện Phương Đại Đồng có vẻ mệt mỏi, nói chung là có điểm không bình thường, đưa tay sờ trán Phương Đại Đồng, lẩm bẩm: “Có phải là con bị bệnh hay không?”

Phương Đại Đồng mở to mắt nhìn những sợi len trên giường, khẽ nhếch môi: “Gì Hồng! Con thất tình!”

“Cái gì? Con thất tình? Bị người ta bỏ rơi?” Gì Hồng có vẻ như không thể tưởng tượng nổi: “Mấy cô gái đợi để được con bỏ rơi có lẽ có thể xếp hàng từ nơi này đến tận sông Hoàng Phố đấy.”

“Gì Hồng, con mệt mỏi, chỉ muốn nghỉ ngơi thôi.”

“A... Ừ... Con cứ nghỉ ngơi đi...” Gì Hồng nhìn sắc mặt ngày càng thêm khó coi của Phương Đại Đồng, cũng không biết phải nói với cậu trai trước mặt này như thế nào nữa mặc dù rất tò mò không biết cô gái đặc biệt như thế nào mới có thể khiến Tiểu Ma Vương này khổ sở thành như vậy.

Nhìn gì Hồng đi ra ngoài, Phương Đại Đồng chậm rãi đi tới bên giường, ngồi xuống vuốt những sợi len, đáy lòng toát lên một hồi chua xót. Đến tận cùng thì phai làm sao mới có thể cứu vớt được sinh mạng của cô gái đó. Phương Đại Đồng nghĩ, nếu có thể, anh sẵn sàng dùng cả tính mạng của mình để đổi cho cô. Dù sao, cái mạng này vốn là do Chu Tô cứu trở về.

Chuyện xưa một lần nữa lại xuất hiện một cách chậm rãi nhưng rõ ràng.

17. Q.1 - Chương 17

Từ nhỏ Phương Đại Đồng đã rất ghét những người lúc nào cũng lí nhí trong miệng, làm việc gì cũng cẩn thận dè dặt, tính trước tính sau, đặt lên đặt xuống. Theo ý của anh ta, cuộc sống ngắn ngủi vì vậy nhất định phải hưởng thụ mọi lạc thú mới không uổng phí cuộc đời. Cho nên sau khi học hết 7 năm ở trường Y, Phương Đại Đồng bắt đầu những cuộc du lịch trải nghiệm cuộc sống.

Cụ thể mà nói, Phương Đại Đồng không quá kén chọn việc làm, thường nhận một ít công việc ở tòa soạn, làm công tác hậu kỳ hoặc là phỏng vấn tại hiện trường gì đó. Sau khi làm một hai năm bèn chuyển sang làm nhiếp ảnh gia, làm một ít công việc tự do hoặc là tìm kiếm những ghi chép, tìm tư liệu thực tế từ Internet, thỉnh thoảng cũng làm vài case quảng cáo. Ban đầu, không ai coi trọng nghề nghiệp dư như Phương Đại Đồng bởi vì dù sao chuyên ngành tốt nghiệp Đại học của anh cũng là Y học, mà những người học chuyên ngành liên quan đến nghệ thuật như thiết kế vốn cũng rất nhiều. Nhưng sau vài năm lăn lộn trong ngành thiết kế, Phương Đại Đồng bắt đầu có chút danh tiếng, lý do là bởi vì anh ta luôn có những ý tưởng mới và có khả năng biến ý tưởng đó thành hiện thực.

Ba mẹ Phương Đại Đồng cũng có nói qua rất nhiều lần nhưng với tính tình của anh ta, một khi đã muốn làm chuyện gì thì ai có thể khuyên bảo đây? Tuy vậy, ba Phương Đại Đồng vẫn lấy làm tự hào, khen là anh ta có phong thái của mình năm đó, kiểu người thích gì là có thể làm tốt việc đó, không thích những công việc quá nhàm chán khô khan.

Có những câu khuyên khích này của Phương Đại Đồng, kiếm tiền đối với anh ta mà nói không quan trọng. Vừa có thể kiếm tiền vừa có thể chơi đoán chừng chính là điểm giống nhau giữa hai cha con bọn họ.

Trước khi gặp Chu Tô, Phương Đại Đồng đã xem qua tuần san ‘Chu du thể giới’ của Chu Tô đã nhận xét là không tệ. Nhưng những người quen biết Phương Đại Đồng đều biết một khi anh ta đã nói là không tệ đó chính là khen ngợi, anh ta chính là kiểu người độc miệng.

Mặc dù thời điểm trước khi gặp mặt, Phương Đại Đồng thấy khá có thiện cảm với Chu Tô nhưng sau khi gặp mặt, Phương Đại Đồng lại không che giấu chút chán ghét đối với cô.

Một lần kia là tạp chí “Vì thế giới tự nhiên” tuyển ý tưởng thiết kế trang bìa, bọn họ đồng thời trở thành nhà thiết kế được mời bởi tạp chí kia. Phương Đại Đồng luôn cảm thấy cô gái tên Chu Tô này tính tình quá quật cường, chỉ sợ người khác không biết mình là nữ cường nhân, đến nơi nào cũng mang một bộ dạng hô phong hoán vũ, nhìn liền khó chịu. Phụ nữ ấy, theo ý Phương Đại Đồng là nên là dịu dàng nhã nhặn lịch sự, có nội hàm, còn loại kiểu phụ nữ hùng hùng hổ hổ này luôn khiến cho người khác nghĩ tới việc nhượng bộ lui binh.

Mà Chu Tô trong công việc cũng chỉ chăm chú làm việc của mình, không thêm tán gẫu trò chuyện gì với anh ta một câu thừa thãi.

Ngẫu nhiên là hai người sau đó không lâu lại đồng thời nhận một case quảng cáo, Phương Đại Đồng vẫn không thể thích nổi cô nàng này nên thỉnh thoảng cũng ác miệng hỉ trích Chu Tô. Chu Tô lúc bình thường thì có bộ dạng không phải công việc không quan tâm, nhưng đến lúc thật sự tức lên cũng có cự nự vài câu. Tóm lại, ai nấy đều thấy được, hai người không hợp nhau.

May nhờ có một tiền bối là lão Thường luôn đứng giữa hòa giải mới không khiến ầu thuẫn giữa hai người thăng cấp.

Lão Thường vẫn hay nói, hai người đều là những đứa bé ngoan, nhưng mà có chút cố chấp như nhau.

Phương Đại Đồng xì mũi coi thường nghĩ thầm, dù sao việc này xong, dù có ra sao đi chăng nữa anh ta cũng sẽ không hợp tác với cô nàng “Thiết Nương Tử” kia nữa.

Chủ đề lần này của bọn họ là Canada- “Ánh mặt trời lúc nửa đêm”, bởi vì Canada có một bộ phận lãnh thổ nằm trong vòng cực, vì vậy có thể nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ này.

Đêm đó trời vừa có tuyết khiến cho ánh mặt trời nửa đêm càng thêm đẹp mắt, cảnh tượng không sao tả xiết này để lại bao nhiêu ý tưởng thiết kế.

Vốn là đoàn của họ có bốn người, nhưng hiện tại có một người vì không thích nghi được với địa lý nên sốt cao, không có biện pháp tham gia. Chỉ còn lại Phương Đại Đồng, Chu Tô cùng lão Thường, ba người cùng nhau đi tới địa điểm.

Dụng cụ chụp hình cùng thức ăn dự phòng đều đã chuẩn bị, Chu Tô mở cửa xe ngồi vào ghế phụ bên cạnh ghế lái của Phương Đại Đồng.

Phương Đại Đồng dường như có chút khó chịu, liếc cô một cái sau đó vỗ mạnh lên cùi xe trên tay lái, phát ra âm thanh chói tai.

Chu Tô cũng lười phản ứng, quay đầu ra cửa sổ xe, coi anh ta là không khí.

“Lão Thường! Trời càng ngày càng lạnh nên mặc thêm quần áo giữ ấm nhé. Chúng ta chuẩn bị lên đường.” Lúc nói mấy lời này, Phương Đại Đồng lại liếc Chu Tô thêm một cái.

Chu Tô bắt đầu cảm thấy có chút tức giận, mới ăn được một nửa viên chocolate cũng không có tâm trạng ăn nữa nên ném vào trong hộp xe, không nói tiếng nào.

Lão Thường ở phía sau thấy sắc mặt hai người không tốt liền giảng hòa: “Thôi đừng nói nhiều nữa, xong vụ án này tôi sx mở tiệc chiêu đãi lớn, đi nhanh đi!”

Bởi vì trên đường còn có tuyết đọng nên xe chậm rãi di chuyển về hướng dãy núi, nhưng vẫn rất ổn. Đây là điều đương nhiên, bởi vì khi một số người mới vừa biết lái ô-tô đồ chơi thì Phương Đại Đồng đã là tay chơi có tiếng ở trường đua xe trái phép, nhiều lần đoạt giải nhất, đoạn thời gian đó, mẹ Phương cùng gì Hồng luôn lo lắng cho anh ta đến mất ăn mất ngủ.

Ba người vẫn nhíp nhàng trò chuyện, không khí trong xe khá tốt. Nhưng khi vừa lên đến đỉnh núi, tuyết bắt đầu rơi. Xe dừng lại, Chu Tô mở cửa xe, đưa tay lên giữa không trung, lầm bầm: “Dự báo thời tiết nói là không có tuyết mà!”

Lão Thường đáp: “Ở chỗ này, tin tức khí tượng chỉ có thể tin tưởng một nửa, ai nha, nhưng vẫn hi vọng tuyết đừng rơi quá dày.”

Đây là điều đương nhiên bởi vì nếu như tuyết lớn một là sẽ không chụp ảnh được, hai là việc xuống núi của họ cũng sẽ trở nên rất khó khăn.

Nhưng ông trời cố tình trêu ngươi, tuyết vừa mới rơi nhẹ nhàng một lát thì đã bắt đầu trút xuống những bông tuyết to bằng nắm tay rồi, hơn nữa không có dấu hiệu nào của việc sẽ dừng lại. Phương Đại Đồng bước ra khỏi xe, chỉnh cổ áo hỏi lão Thường: “Lão Thường, tuyết lớn như vậy xem chừng hôm nay có thể dừng lại không?”

Lão Thường hít một hơi, nói: “Quá to. Đoán chừng khó có thể dừng lại.”

Đến lúc chạng vạng, lớp tuyết đọng trên mặt đất đã dày quá đầu gối.

Lão Thường đã có chút luống cuống, dậm chân một cái nói: “Gọi điện thoại nhờ giúp đỡ đi, với tình hình này chúng ta không tự mình xuống núi được đâu.”

Khi ba người lấy điện thoại di động ra, phát hiện căn bản không có tín hiệu, Phương Đại Đồng không nói gì nhưng tâm đã có chút loạn, trước kia nghe nói có đồng nghiệp đã từng bị chôn vùi ở trong tuyết đến chết rét, chẳng lẽ hôm nay liền đến phiên mình?

Màn đêm dần dần buông xuống, ba người không ai nói với ai câu nào. Lão Thường lấy bật lửa ra thử bật lên xua lạnh mới phát hiện cái bật lửa đã đông cứng, âm thầm mắng một tiếng sau đó ném ở một bên.

Quay đầu lại hỏi Chu Tô: “Thức ăn và nước uống của chúng ta có thể duy trì bao lâu?”

Chu Tô trầm tư một chút, sau đó trả lời: “Với ba người chúng ta thì chỉ có thể cầm cự trong vòng một ngày rưỡi.”

Cuối cùng, lão Thường Sư cũng không nhịn được nữa mà hắng bốp điều thuốc trên tay, ném xuống lớp tuyết dày trên mặt đất, đứng lên nói: “Theo tình thế hiện tại, mưa tuyết này sẽ không thể dừng trong chốc lát được, không thể chờ chết như vậy, chúng ta chia nhau tìm xem có nơi nào có cư dân địa phương hoặc lều trại của đội thám hiểm khác không. Nhưng mà nhớ kĩ là không được đi xa, đi quá xa có lẽ sẽ không về được.”

Ba người chia nhau ra ba ngả tìm một lát, lúc trở lại cũng không có bất kỳ thành quả nào. Bọn họ giống bị vây lại trên một cái đảo hoang, xung quanh không hề có một dấu chân người.

Lúc này, tuyết đã cao ngang bắp đùi. Bọn họ lạnh run lấy bầy, nhưng bởi vì nguồn thức ăn hạn hẹp nên mỗi người chỉ là cố gắng dè xẻn, ăn vài miếng.

Phương Đại Đồng, nhìn chung quanh một chút rồi lại nhìn về hai người bên cạnh liền phát hiện lão Thường sắc mặt lo âu còn Chu Tô lại giữ bộ mặt không chút nao núng, nhìn thấy anh ta liếc nhìn mình vẫn trừng mắt liếc lại một cái. Phương Đại Đồng bỗng bật cười.

Âm thanh của lão Thường có chút khàn khàn, hắng giọng một hồi lâu mới nói: “Tôi thấy tốt nhất chúng ta nên đi tìm lại một lần nữa xem sao.”

Chu Tô nói: “Lão Thường! Đã trễ thế này rồi, nếu muốn làm gì thì chờ đến ngày mai hãy tính!”

“Như vậy sao được?” Đôi môi lão Thường run rẩy, tức giận bưng bưng quát: “Cứ chờ ở đây chắc chắn sẽ chết!”

Chu Tô và Phương Đại Đồng nhìn nhau, thỏa hiệp đứng lên.

Tuyết cuối cùng đã ngừng rơi, nhưng điện thoại của bọn họ vẫn không có bất kỳ tín hiệu nào, ngay cả sóng radio cũng không bắt được.

Phương Đại Đồng cùng Chu Tô quay trở lại chỗ xe sớm hơn nên nói chuyện mấy câu, Phương Đại Đồng hỏi: “Chu Tô, cô không sợ sao?”

Chu Tô gật đầu: “Rơi vào hoàn cảnh này, ai sẽ không sợ? Anh nói xem anh có sợ không?”

Phương Đại Đồng hà hơi, xoa xoa tay nói: “Không biết, cảm giác không chân thật. Giống như đang nằm mơ.”

Hai người bèn nhìn nhau cười.

Qua một lúc lâu, lão Thường vẫn chưa trở về. Chu Tô hỏi: “Có phải là lão Thường gặp vấn đề gì rồi không? Đã đi lâu như vậy mà vẫn chưa trở lại?”

Phương Đại Đồng lắc đầu, chợt nhớ ra điều gì đó. Chạy về phía sau cốp xe cố gắng mở ra, chỉ nhìn thoáng sau đó mệt mỏi, chán nản ngồi bệt xuống nền tuyết.

Chu Tô vội vàng chạy lại chỗ Phương Đại Đồng hỏi: “Thế nào?”

Sắc mặt Phương Đại Đồng mờ mịt, cả mặt tái nhợt, chậm rãi mở miệng: “Lão Thường đã lấy tất cả đồ ăn cùng nước uống chạy mất rồi.”

Đầu Chu Tô Địch ầm ầm nổ một tiếng, vội vàng quay đầu lại nhìn cốp xe. Không sai ... Bình nước và thức ăn đều đã không cánh mà bay.

18. Q.1 - Chương 18

Hai người không nói được gì nữa, chậm rãi mở hệ thống sưởi trên xe ra để sưởi ấm.

Trên thực tế, xăng đã sắp hết rồi, hy vọng sinh tồn thật sự rất mong manh.

“Không được, Phương Đại Đồng! Chúng ta phải đi tìm lão Thường thôi!” Chu Tô đang ngồi ở ghế sau bỗng hô lên.

Phương Đại Đồng quay đầu lại thì nhìn thấy một mắt kính rơi trên tuyết, trong lòng cả kinh, đó là kính của lão Thường.

Bởi vì là buổi tối, tuyết lại rơi nhiều nên không cần dùng tới, nhưng vào ban ngày không đeo loại kính đặc chế này, không được bao lâu sẽ bị chứng quáng tuyết, như vậy để tìm được đường đi càng thêm khó khăn.

Phương Đại Đồng phỏng đoán, do ông ta đi gấp nên đã quên mất.

Chu Tô nhìn Phương Đại Đồng đang sững sờ, cũng không muốn dùng dằng, vội vàng đẩy đẩy: “Thất thần gì chứ, đi tìm đi!”

Phương Đại Đồng cười lạnh: “Tại sao phải đi, lúc ông ta cuỗm thức ăn và nước uống đi có thêm nghĩ tới chúng ta hay không?”

Chu Tô có chút nóng nảy, chợt đẩy cửa xe ra, nhảy xuống ý định là sẽ đi tìm người. Phương Đại Đồng cũng chạy ra, nắm lấy cánh tay Chu Tô, hậm hực nói: “Cô làm gì thế?”

“Dĩ nhiên là đi tìm người, nếu để đến sáng hắn ông ấy sẽ mất mạng đấy!” Chu Tô cũng không cam chịu yếu thế, hung hăng đẩy tay Phương Đại Đồng ra, tiến lên phía trước, dọc theo dấu chân của lão Thường để lại mà tiến tới.

Không chút chần chừ hay do dự, hành động của Chu Tô là thuộc về bản năng. Nữ nhân này thật đúng là khiến người khác kinh ngạc, không phải là người máu lạnh sao? Không phải đối với bất kỳ ai cũng thờ ơ sao? Không phải luôn có bộ dạng cao cao tại thượng, ai cũng không để vào mắt sao?

Nếu thật sự như vậy tại sao lại có thể hành động như vậy với người có suy nghĩ ích kỷ như lão Thường, dễ dàng tha thứ và lo lắng cho tính mạng ông ta nữa chứ.

Phương Đại Đồng lắc đầu, than thở. Được rồi, mình sẽ thỏa hiệp.

Cho nên, rốt cuộc anh ta cũng hiểu, thiện tâm rất dễ truyền tải từ người này sang người khác.

Không may, bởi vì tuyết đã rơi cả đêm nên dấu chân của lão Thường đã bị chôn vùi rồi.

Nhìn tuyết rơi mịt mù trước mặt, Phương Đại Đồng thông suốt, nếu như đây là vận mệnh, có chống chọi như thế nào thì cũng không vượt qua nổi.

Quay đầu nhìn Chu Tô bên cạnh thì thấy cô sững sờ những dấu chân dần bị chôn vùi, cặp mắt đỏ hoe. Lòng mi bị che kín bởi tuyết đọng, gương mặt mờ mịt cùng không thể tin.

Trong lòng Phương Đại Đồng chợt dâng lên một hồi ám áp, thật lâu về sau rốt cuộc anh ta cũng đã hiểu thế nào là cảm động lòng người, là bị lòng thương người của Chu Tô làm cho cảm động.

Anh ta đẩy đẩy Chu Tô: “Này, vẫn là suy nghĩ về sống chết của chúng ta đi, lòng dạ cô Bồ Tát quá rồi đó!”

Chu Tô lúng túng cười, xoa xoa mi tâm.

Thời điểm bọn họ lần nữa trở lại trong xe, xăng đã cạn rồi.

Cũng may, trong xe còn có bình nước của Chu Tô. Cô cười gơ bình nước trước mặt Phương Đại Đồng, nói: “Có nước, Phương Đại Đồng! Chúng ta còn có một chén nước. Anh uống một hớp đi, nếu không sẽ mất nước đấy.”

Phương Đại Đồng từ chối, thuận tay cầm một bình nước bên cạnh lên nói: “May mắn là tôi cũng còn một ly.”

“Như vậy là còn có hai ly, chúng ta cùng tiết kiệm.”

Tiếp đó, bọn họ ở trong xe tìm được một cái bánh sừng trâu cùng một gói mì ăn liền và một quả táo.

Chu Tô nhìn lại tất cả những thứ đã gom ra, mặt mày chán nản: “Phương Đại Đồng, đây là tất cả đồ ăn mà chúng ta có.”

Phương Đại Đồng cười khổ, đường đường là một đại thiếu gia như mình chẳng lẽ lại phải chịu cảnh chết đói?

“A, còn có một nửa thỏi chocolate!” Chu Tô mừng rỡ kêu lên: “Hồi sáng ăn còn dư lại!”

“Haha! Cái này cũng có thể lót dạ đó.” Phương Đại Đồng có chút buồn cười nhìn Chu Tô.

“Chocolate chứa hàm lượng calo cao, vào lúc mấu chốt dùng được nhất đó. Giờ nghĩ lại thấy may là lúc sáng anh chộc giận tôi nên bây giờ mới còn.” Chu Tô cười khổ.

Hồi lâu, hai người không tiếp tục nói chuyện.

Lại một lúc lâu, thanh âm của Phương Đại Đồng có chút khàn khàn nói: “Chu Tô! Nghe nói cô đã kết hôn.”

“Đúng vậy. Cũng đã lâu rồi.”

“Cả năm cô ở nhà có vài tháng. Chồng cô không tức giận sao?”

Chu Tô nghiêng đầu nhìn Phương Đại Đồng, không nói gì, tựa hồ đang suy tính có nên kể chuyện gia đình mình hay không.

“Có gì không thể nói thì thôi, chỉ là tôi cố kiếm chuyện để nói mà thôi.” Phương Đại Đồng cũng không phải là người thích thăm dò cuộc sống riêng tư của người khác.

“Có cái gì không thể nói, là tôi đang cân nhắc nên nói từ đâu.” Chu Tô trầm ngâm một chút hỏi: “Phương Đại Đồng, anh đã từng nghe qua chuyện kẻ ước hôn nhân chưa?”

“Hả? Đó không phải là những chuyện trong tiểu thuyết sao?”

“Không phải kiểu ngược luyến tàn tâm như vậy.” Xoa xoa mặt tiếp tục: “Là do đã nhiều tuổi lại chịu áp lực từ người thân nhưng lại không muốn bị trói buộc nên lấy đại một người để rảnh rang.”

“À . . .” Phương Đại Đồng không biết nói sao.

“Chồng tôi và tôi đều là những người yêu thích sự tự do. Nói ra anh đừng cười ...” cô cười khê: “Bên ngoài anh ấy có không ít nữ nhân.”

Chung Ly và Chu Tô cô kết hôn chỉ là để tránh ánh mắt của người thân cũng như những người quen biết.

“Thật sự không có tình cảm sao?”

“Thật ra thì khá kỳ quái a. Mới vừa rồi đột nhiên cảm thấy rất nhớ anh ấy, không biết có phải là do anh ấy là người đàn ông duy nhất trong cuộc đời tôi hay không nhưng quả thật là rất nhớ.” Cô chống cằm nhìn Phương Đại Đồng nói: “Còn anh, không có bạn gái sao?”

“Tôi? Có mà nhưng không cố định.” Phương Đại Đồng cười xấu xa, đôi môi khô khốc bỗng chảy ra một ít máu.

“Nếu như, lần này tôi có thể bình an trở về, liền muốn về nhà cùng anh ấy yên ổn sống qua ngày. Còn anh, có muốn thay đổi phương thức sống một chút hay không?”

“Cũng tốt. Cuộc sống có vợ có con, cùng nhau quây quần thật đúng là chưa thử qua.”

Rõ ràng hai người từ trước đến nay vốn bất hòa, lúc này lại trò chuyện chân thành giống như những người bạn cũ, bọn họ chợt có một loại cảm khái ‘Con người là những sinh vật không những yếu ớt mà còn tích mịch. Tích mịch đến độ chỉ có thể tự mình chịu đựng, tích mịch đến độ mọi lời than thở đều dư thừa, tích mịch như những hạt cát nhỏ nhoi bị cuốn đi lang thang vô định trong cõi hồng trần này.

Nói xong Chu Tô ngủ thiếp đi, từ phía chân trời bỗng có một tia mặt trời chiếu thẳng tới. Là ánh mặt trời lúc nửa đêm trong truyền thuyết. Phương Đại Đồng bước ra khỏi xe, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, mỉm cười từ tận sâu đáy lòng, anh ta nghĩ đây có lẽ là lần cuối cùng được thưởng thức cảnh đẹp tự nhiên trong kiếp này rồi.

Một lát sau, Chu Tô thức giấc, uống một ngụm nhỏ nước. Nhìn Phương Đại Đồng đang đứng ngây người ngoài cửa xe, hỏi: “Nhìn cái gì vậy?”

“Không có gì.” Âm thanh có chút yếu ớt.

“Chúng ta bây giờ chỉ còn lại một cái quả táo.” Chu Tô nhẹ nhàng nói, nhìn đôi môi đã sưng lên của Phương Đại Đồng: “Nước của anh còn nhiều không? Tôi đã gần hết rồi.”

“Thực ra cũng không còn nhiều lắm.”

Sau đó bọn họ lại tiếp tục im lặng, loại cảm giác đó rất khổ sở, rất rối rắm, gọi là “Chờ chết”.

19. Q.1 - Chương 19

Đã gần hai ngày rồi, tuyết vẫn rơi không ngừng, tuyết trên mặt đất đã ngập cao đến hai thước nhưng vẫn không có bất kỳ người nào đã tới, thiết bị truyền tin cũng không có bất kỳ tần số nào có tín hiệu.

Thức ăn, nước uống của Chu Tô và Phương Đại Đồng đã hết, tất cả những gì còn lại bây giờ chính là nửa thỏi chocolate mà Chu Tô đã ăn dở vài ngày trước.

Cô đem cho Phương Đại Đồng nói “Anh ăn một chút đi, không có nhiệt lượng sẽ chết rét. Một ít thức ăn kia của chúng ta hầu hết đều rơi vào bụng tôi.”

Sắc mặt của Phương Đại Đồng thật sự không tốt, hô hấp cũng khó khăn, yếu ớt nói “Tôi đây đường đường là một đấng mày râu, sức chịu đựng chắc chắn là hơn cô. Tôi ổn.”

Nhưng vừa nói xong câu đó Phương Đại Đồng liền bất ngờ ngất xỉu, theo bản năng Chu Tô đỡ lấy anh ta. Nhưng Phương Đại Đồng này lại là một người đàn ông cao hơn mét tám, Chu Tô làm sao có thể đỡ nổi? Kết quả tất yếu là cả hai cùng nhau ngã phịch xuống đất.

“Phương Đại Đồng! Đây... Anh sao thế?” Chu Tô ngồi dưới đất, hai tay vỗ nhẹ lên mặt của anh ta.

Phương Đại Đồng không có bất kỳ phản ứng nào, vết máu ngoài miệng đã kết vảy nhưng lại lần nữa nứt ra, máu chậm rãi chảy xuống.

Thiếu nước, Phương Đại Đồng rõ ràng là bởi vì thiếu nước nên mới như vậy.

Chu Tô buông Phương Đại Đồng xuống, đi vào trong xe lấy bình nước của mình ra, không còn một giọt nữa liền vội lấy bình của Phương Đại Đồng ra, Chu Tô kéo anh ta nằm lên chân mình. Mở bình ra, không có, cũng không có nước.

Cô ảo não kêu một tiếng, giận dữ ném bình nước xuống đất. Chợt phát hiện điều khác thường, lần nữa cầm lên cố gắng nhìn vào bên trong một cách cẩn thận. Thành của bình nước này rất khô ráo, không có bất kỳ giọt nước nào, căn bản không phải dạng của bình nước vừa hết nước.

Chẳng lẽ cái bình này từ lúc đầu chính là không có nước, anh ta lừa cô? Cho nên Phương Đại Đồng đã hai ngày không có uống nước?

Cẩn thận suy nghĩ lại, quả thực chưa bao giờ Chu Tô thấy Phương Đại Đồng uống nước trước mặt mình. Cô tự trách mình, tại sao cô lại có thể vô ý như vậy, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện bình nước của hắn vẫn luôn trống không.

Vào giờ khắc này, Chu Tô phát hiện người đàn ông đang hôn mê này căn bản không phải là dạng đàn ông ấu trĩ, tự cao tự đại giống như cô tưởng tượng, lúc Phương Đại Đồng nhìn cô lần lượt mở nắp bình ra uống nước trước mặt mình thì cần phải dùng bao nhiêu ý chí mới nén được kích động mà không đoạt lấy chai nước của cô? Đó không phải là bình nước tiện tay cầm đi trong lúc đi chơi mà là bình nước tượng trưng cho hy vọng. Phương Đại Đồng im lặng để cô một mình uống nước tức là đem hy vọng sống sót tặng lại.

Lúc này Chu Tô cảm thấy thật vô lực, không những vô lực mà còn xen vào đó là sự áy náy và cảm động. Cảm giác vô lực lan từ đại não đến trái tim, hóa thành một hồ bi thương.

Chu Tô ôm chặt Phương Đại Đồng trong vòng tay, nước mắt rơi, đôi môi run rẩy “Lúc này còn giả bộ nam tử hán gì chứ, nếu mất mạng thì cái gì cũng mất. Cái gì cũng không có!”

Làm thế nào đây? Lúc này, Chu Tô biết cô phải cứu được Phương Đại Đồng, nếu không hai người sẽ cùng chết ở chỗ này. Nếu không cứu anh ta, cho dù chờ đến lúc chờ được cứu viện, may mắn thoát khỏi mối nguy này cô cũng không còn cách nào có thể sống thanh thản trên cõi đời này nữa, bởi vì Phương Đại Đồng sẽ trở thành gánh nặng trên vai, vĩnh viễn không thoát khỏi sự ân hận và áy náy.

Nước, lúc này nơi nào còn có nước. Chu Tô gấp đến độ muốn khóc, trừ nước mắt của chính cô rơi xuống cũng không tìm đâu ra một giọt nước. Nhìn tuyết trắng mịn màng, Chu Tô cảm thấy nặng trĩu trong tim.

Ánh mắt sáng lên. Có! Có!

Cô vươn tay, hốt lên một nắm tuyết nhét vào trong miệng. Nhất thời, lợi đau như bị kim châm. Cho đến khi khoang miệng đã cứng ngắc cô vẫn ngậm chặt miệng.

Sau đó, cúi đầu, chậm rãi hướng tới chỗ Phương Đại Đồng hai mắt đang nhắm chặt. Đè lên trên đôi môi khô khốc của Phương Đại Đồng, Chu Tô hơi hé miệng, nước do tuyết tan ra từ từ chảy vào miệng Phương Đại Đồng.

Cũng may, may mà cô còn nghĩ ra cách này. Chu Tô lại tiếp tục vốc lên một nắm tuyết đặt ở trong miệng, tất nhiên sự đau đớn càng tăng lên, cô nắm thật chặt tay, tự nhủ với chính mình nhất định không được nả ra, nhất định không.

Như vậy, mấy lần sau, miệng đã hết đau. Cả khoang miệng tê cứng, hàm răng cũng tê liệt nên không còn cảm giác gì nữa. Nhưng cũng may, miệng của Phương Đại Đồng đã có dấu hiệu tốt lên.

Phương Đại Đồng khó khăn mở mắt liền nhìn thấy gương mặt phóng đại trước mặt mình, mà miệng của Chu Tô đang áp sát trên miệng mình.

Một khắc kia, Phương Đại Đồng hoàn toàn không thấy chán ghét như tưởng tượng, thậm chí một chút không vui cũng không có.

Chỉ thấy rất ấm áp, ấm áp lan từ miệng đến toàn thân.

Phương Đại Đồng ho khan một cái, Chu Tô phát hiện anh ta đã tỉnh, vui vẻ nở nụ cười.

“Tỉnh, rốt cuộc anh cũng đã tỉnh, trời ạ, anh thật sự tỉnh lại rồi.” Lời nói của Chu Tô có chút không mạch lạc, ngây ngốc cười.

“Tại sao miệng của cô lại giống như hai cây lạp xưởng vậy?” Phương Đại Đồng chỉ có thể thở hổn hển nhưng vẫn không quên châm chọc Chu Tô.

“Phương Đại Đồng, anh thật không thể nói lý. Rõ ràng không có nước, tại sao muốn gạt tôi, cho rằng mình là ai, Chúa giáng thế sao?” Chu Tô đẩy Phương Đại Đồng ra, vừa lau nước mắt vừa mắng.

Phương Đại Đồng chậm rãi đứng dậy, nói “Chu Tô, chúng ta coi như là đã cùng nhau trải qua sống chết. Thật lãng mạn.”

“Lãng mạn cái đầu anh ấy.” Chu Tô không thể nói thêm câu nào nữa bởi vì trong miệng nhói lên cảm giác đau đớn.

Sau đó, hai người cười lớn.

Phương Đại Đồng nghĩ thầm, đến cổ họng của mình còn có cảm giác tê dại pha chút đau đớn, rốt cuộc Chu Tô đã ngậm bao nhiêu tuyết đây?

Hix. Mình cũng làm đến đâu post đến đấy nên không biết truyện SE. Thấy có người bảo là HE thì mới làm đấy chứ. Giờ mình cứ đăng tiếp chương mới nhưng muốn hỏi truyện này là SE. Chu Tô chết, sau đó Chung Ly sống đau khổ đến chết. Ai muốn mình làm tiếp thì dong tay, không thì mình sẽ xin Mod làm truyện khác vì bản thân mình cũng không hề thích SE.

20. Q.1 - Chương 20

Chu Tô lo lắng chau mày hỏi “Phương Đại Đồng, anh thật không có chuyện gì chứ? Bộ dạng bây giờ của anh thật sự không tốt.”

Phương Đại Đồng nghiêng đầu qua trêu ghẹo “Nếu tôi nói là còn muốn uống nước, cô sẽ tiếp tục làm như vậy nữa ư?”

Nói xong hướng về phía Chu Tô dẫu môi lên.

Chu Tô đảm vai Phương Đại Đồng “Xem ra thật là không có chuyện gì nữa. Tôi là phụ nữ đã có chồng, tình huống mới vừa rồi đó là trường hợp khẩn cấp, anh ... Anh đừng nghĩ vớ vẩn.”

“Thôi đi, tôi đây vô phúc hưởng thụ.”

Bọn họ hiện tại nói chuyện giống như bạn bè quen biết nhiều năm, có phải hay không cùng nhau trải qua sống chết, tình cảm của hai bên sẽ trở nên đặc biệt? Có phải hay không vào thời điểm quyết định sinh tử không bỏ rơi nhau trái tim sẽ không tự chủ xích lại gần nhau hơn, thậm chí muốn dựa vào?

Không biết Chu Tô nghĩ thế nào, Phương Đại Đồng trong một khắc kia chợt có cảm giác như vậy.

Vào lúc Chu Tô Thiên đang thăm khẩn cầu, ông trời cuối cùng cũng đã thấu, xa xa một chiếc xe trượt tuyết đang tiến về phía họ.

Chu Tô đứng dậy vẫy tay, dùng hết hơi sức kêu “Help! Sir,help!”

Phía trước là một người dân địa phương với một xe trượt tuyết gia dụng, được kéo bằng bốn con chó săn lớn. Lúc Phương Đại Đồng đã được ngồi lên xe bèn bắt chéo hai chân ngâm nga một khúc đồng dao bày tỏ tâm trạng cực kỳ vui mừng.

Chu Tô Tắc ngồi ở phía trước, quay sang phía người đàn ông Canada tốt bụng đã đồng ý chở họ về nhà mình nói cảm ơn liên tục, người đàn ông đó khoát khoát tay, nói ” Don’t heart (Không cần để ở trong lòng)”

“Chu Tô, trở về tôi sẽ ngay lập tức nuôi chó săn, cô xem lúc mẩu chốt chỉ có thể giúp đỡ rất nhiều nha .”

Chu Tô bất đắc dĩ lắc đầu, nghĩ thầm anh ta lại trở về là Phương Đại Đồng như cô đã biết rồi, tức giận trả lời “Đúng vậy! Anh về sau cứ nuôi một con thật lớn để ra đường cưỡi.”

Phương Đại Đồng liếc Chu Tô một cái, nhưng không tức giận vẫn rất vui vẻ lắc lư đầu, không mở miệng thì thôi, một khi đã mở miệng liền hát lên mấy câu trong vở kịch nổi tiếng “Hôm nay được uống rượu mừng, nhưng chí khí vẫn không vui. Còn nhiều thời gian thể hiện bản lĩnh, thể hiện nhiệt huyết nam nhân . . .”
Càng hát càng hăng hái, cuối cùng không quên cất lên ” Ha. . . Ha. . . Ha. . . Ha. . .” Kết thúc.

Chu Tô bưng mặt, đầu cũng không dám ngẩng lên, lời ca Dừng trí khuất phục Hồ từ nhỏ đã bắt đầu nghe, bây giờ lại nghe Phương Đại Đồng hát lúc này, thật đúng là...Thật là đặc biệt.

Người đàn ông Canada hứng thú quay đầu hỏi Chu Tô “Excuse me, What does he sing? (Anh ấy hát gì vậy?)”

Chu Tô ngẩng đầu lên, khóe mắt nhìn Phương Đại Đồng đang hứng thú như bị ma nhập một cái, cười xòa nói “It is a Chinese folk (Đó là một bài đồng dao của người Trung Quốc chúng tôi).” Cảm giác khoe miệng mình cũng có chút rút gân.

Người đàn ông đó kinh ngạc mở lớn miệng, tròn to con mắt màu xám lên khen ngợi “So cool!”

Buổi tối, Phương Đại Đồng có thể vì mất nước quá lâu nên sốt cao, dù là chườm lạnh hay mớm thuốc cũng không hề có tác dụng. Người đàn ông Canada tốt bụng cho bọn họ ở một căn phòng riêng để Chu Tô tiện chăm sóc Phương Đại Đồng đang bị bệnh.

Chu Tô rất khẩn trương, phải làm sao bây giờ? Thật vất vả mới kéo được cái mạng Phương Đại Đồng quay về từ Quý Môn quan, vừa mới đưa tay xoa mây để thấy ánh trăng, tại sao bây giờ lại sốt cao không dứt? Không thể nào.

Chu Tô cẩn thận dùng cồn lau lòng bàn tay, cổ, lòng bàn chân Phương Đại Đồng. Nhìn khuôn mặt anh ta bởi vì gió tuyết mà trắng bệch, trong lòng tràn đầy chua xót.

Phương Đại Đồng lằm bằm gì đó, bởi vì thân thể khó chịu mà không ngừng đổi tư thế ngủ.

Giờ phút này, anh ta cực kỳ giống đứa bé yếu ớt, Chu Tô thầm nói “Phương Đại Đồng, cuộc sống vẫn còn rất dài, anh phải cố gắng đến cùng nhé!”

Đầu còn là choáng váng, Phương Đại Đồng lấy tay xoa bóp trán cau mày, dùng cánh tay chống thân thể ngồi dậy.

Sau đó, Phương Đại Đồng nhìn thấy Chu Tô đang nghiêng đầu thiếp đi trên chiếc ghế sofa đã hơi ngả màu, sau đó, anh ta ngơ ngác bước tới, đứng ở nơi đó, thật lâu thật lâu sau cũng không thể cử động.

Thật ra thì, có một việc Phương Đại Đồng chưa từng nói với bất kỳ ai, buổi sáng hôm đó khi hán đã dạo qua một vòng Âm phủ, sau khi tỉnh lại thấy hình ảnh Chu Tô nằm nghiêng trên sofa, trái tim bỗng run lên giống như có dòng điện chạy qua, đó là cảm giác tê dại của sự rung động âm áp. Ánh mặt trời sáng sớm chiếu lên khuôn mặt của cô ấy, mỗi một tác da thịt cùng lỗ chân lông đều nhuộm một màu vàng nhạt khiến cho Chu Tô giống như một thiên thần, chỉ là khi đó hán cũng không biết mình ở một khắc kia lại thật sự đắm chìm.

Lão Thường đã không thể sống sót qua trận tuyết giống như họ dự đoán. Nhưng hai người cực kỳ ăn ý không tiếp tục nhắc đến những việc bất đắc dĩ đã xảy ra trong trận bão tuyết mấy hôm trước.

Thời điểm tham gia lễ truy điệu, Chu Tô lặng lẽ rơi lệ, cô đã khóc rất nhiều.

Phương Đại Đồng vỗ vỗ Chu Tô “Người chết thì cũng đã chết rồi.”

Cô nói “Phương Đại Đồng, chúng ta đã buông bỏ một sinh mạng. Nếu có bất kỳ hi vọng, cũng không nên buông bỏ sinh mạng của người khác.”

Phương Đại Đồng hít sâu một hơi, muốn nói điều gì đó, cuối cùng lại ngậm miệng.

21. Q.1 - Chương 21

Thật ra thì sau này Phương Đại Đồng mới cảm thấy cô gái tên Chu Tô này có chút vô tư thái quá, thuộc kiểu người không có tâm nhãn tính toán gì trong lòng. Giống như lúc dứt nước ỳnh, không nhất định phải ngậm cả vốc tuyết vào miệng. Lúc đó cô hoàn toàn có thể đắp tuyết lên mặt hoặc là trên cánh tay, nếu như vậy, cô cũng sẽ không thể mở miệng nói chuyện bình thường được trong vòng một tháng. Ví dụ như có việc khác như chuyện bức tranh “Ở vùng nước biếc cách với một phương” trong quán ăn kia, bức họa của Gustave vẽ có thể dễ dàng rơi vào tay những kẻ bình dân như anh ta sao? Cho dù có may mắn có được, đầu óc anh ta bị vào nước mới có hành động treo trên tường chờ người trong nghề đến “Trộm”.

Ví dụ tiếp theo, rõ ràng đã từng nói sinh mạng không thể dễ dàng buông tha, rồi lại dễ dàng buông tha chính sinh mạng của mình để làm những việc vô bổ.

Nhưng bây giờ Phương Đại Đồng cũng đang dao động, bệnh của Chu Tô anh ta là người rõ ràng nhất. Không sai. Đúng như Chu Tô nói, nếu trị liệu chỉ có thể kéo dài thêm một hay hai năm sinh mệnh nên bây giờ Chu Tô quyết định không làm gì để chữa bệnh mà làm những việc khiến Chung Ly yêu mình.

Ngồi hút thuốc suốt một buổi tối, Phương Đại Đồng quyết định điên cuồng một lần, thuận theo tâm nguyện của Chu Tô. Thấy cô tích cực tìm kiếm hạnh phúc như vậy, tim Phương Đại Đồng dần dần bị bào mòn, vừa đau đớn cũng vừa vui mừng.

Khi nói ra quyết định này với Chu Tô, cô cố kiềm chế nhưng vẫn là không khỏi gương khóe miệng lên.

“Chớ vui mừng quá mà bỏ mặc sức khỏe, thuốc phải uống đầy đủ, kiểm tra phải làm đầy đủ, nếu cảm thấy tình trạng không tốt hơn thì ngay lập tức phải theo anh đi Pháp.” Phương Đại Đồng cảnh cáo.

“Tôi biết rồi. Tôi biết anh sẽ thành toàn ước muốn của tôi, chúng ta là bạn cùng chung hoạn nạn mà!”

“Hoạn nạn?” Phương Đại Đồng hừ nhẹ “Em lúc đó đừng làm gì cả để anh chết đi cho rồi, tránh phải chịu đựng em hành hạ mấy năm nay.”

Sau đó sắc mặt Phương Đại Đồng chuyển một cái nhu hòa không ít, nói “Còn nữa, việc ăn uống củ em hiện tại cũng phải chú ý, ít đụng vào những món đồ ăn không dễ tiêu hóa. Còn phải nghỉ ngơi nhiều nên không được làm tạp chí nữa.”

“Như vậy sao được?” Chu Tô có chút không vui “Tôi còn muốn làm triển lãm ảnh nữa cơ. Hơn nữa Chu du thể giới giống như con tôi, làm sao có thể nói bỏ liền bỏ đây?”

“Tạp chí này của em chỉ người trong nghề mới có hứng thú chứ người dân bình thường không ai thèm ngó a, còn không phải là bỏ vào bao nhiêu tiền mới chống đỡ được đến bây giờ.” Phương Đại Đồng nhất thời tình thế cấp bách thuận miệng đã nói ra, vừa nói xong cũng cảm thấy hơi quá, bèn ngậm miệng.

Chu Tô cũng không nói gì, mặc dù có chút khó nghe nhưng những lời nói của Phương Đại Đồng là thật. Bởi vì đối với mỗi tấm hình, Chu Tô đều yêu cầu hoàn mỹ, cho nên chỉ có thể làm thành tập san, hơn nữa cho tới bây giờ không PR cũng như Marketing nên chỉ có một vài người trong nghề có hứng thú, chống đỡ được đến hiện tại thật sự là nhờ vào cây cỏ cứu mạng. Mà cây cỏ cứu mạng chính là Chung Ly, hàng năm Chung Ly đã bỏ không ít tiền vào cái tạp chí không có chút liên quan nào đến công ty của anh.

Cho nên Lưu Yến Linh nói, ông chủ của tạp chí “Chu du thể giới” này căn bản không phải Chu Tô mà là Chung Ly. Trước kia Chu Tô không suy nghĩ nhiều đến vấn đề này, bây giờ suy nghĩ lại quả thật Chung Ly đã ủng hộ sự nghiệp của cô không ít.

Từ chỗ mẹ mình về nhà, Chu Tô bắt đầu dĩ gờ lên hai bình thủy. Trong đầu còn hiện lên lời mẹ dặn dò, nhớ nam trái nữ phải, con uống bên phải, Chung Ly uống bên trái, nhất định không được quên.

Chu Tô im lặng, chỉ cần nhớ tới những lời nói tốt đẹp của mẹ về Chung Ly cô liền không khỏi mỉm cười.

Mấy năm nay, Tết nhất hay cuối tuần, Chung Ly thường đi thăm mẹ Chu, mỗi lần đến đều mang theo bao nhiêu đồ đặc, thuốc bổ... Cho nên căn bản đồ dùng hàng ngày và thuốc bổ của mẹ Chu chưa bao giờ thiếu, còn có những lần bị cảm vặt hay đau tay đau chân cũng là Chung Ly ở bên giường tỉ mỉ chăm sóc một cách rất chu đáo.

Vừa đặt bình thủy xuống đã nhận được hai tin nhắn, một là của Lưu Yến Linh Vừa rồi số tiền tài trợ mà Chung Ly gửi đã tới chỗ tòa soạn, nhờ gửi lời cảm ơn anh.

Một cái khác là của Chu Nhuế Em không gọi điện cho anh rở được, giúp em chuyển lời cảm ơn vì anh ấy đã tìm việc làm mới cho em.

Cái tin nhắn của Chu Nhuế khiến Chu Tô có chút buồn bực liền gọi điện thoại hỏi “Chu Nhuế, em nói Chung Ly đã làm gì cho em cơ?”

Bên kia không kiên nhẫn trả lời “Một thời gian trước không phải em đã mất việc đó sao? Đều là do cái tên Jay đó, nhưng cũng may, anh rể đã vận dụng nhiều mối quan hệ sâu rộng của anh ấy để tìm việc làm cho em. Nói chung công việc mới này...Coi như tạm được cho nên cảm ơn chứ sao, ai da... Em còn đang vội lắm.”

Vừa nói xong điện thoại liền vang lên ba tiếng “Tút tut tut”. Tắt máy.

Chu Tô sững sốt, Chung Ly tìm việc cho em gái tại sao lại không nói với mình?

Chẳng lẽ người Chung Ly thực sự theo đuổi là Chu Nhuế hay thậm chí là mẹ Chu? Chu Tô suy nghĩ rồi bật cười.

Nhìn hai bình thủy canh trên bàn, cô liền nhức đầu, mẹ đã mất công hầm canh cả một ngày, cứ như vậy ném? Thật sự đáng tiếc, tốt nhất cứ để mình cô giải quyết thôi.

Sau khi uống hơn phân nửa bình canh cho nữ, Chu Tô nhìn chằm chằm vào bình kia lúc lâu, than thở. Được rồi, sẽ uống cùng lúc vậy.

Vì vậy, một hộp canh cho nam, một hộp canh cho nữ, như vậy mùi vị thật ra thì cũng không tệ lắm.

Thời điểm Chung Ly trở về liền nhìn thấy Chu Tô cầm hai tay hai muống canh, trái một hộp, phải một hộp.

“Chu Tô, đây là cái gì?” Chung Ly chỉ vào hai bình canh.

Chu Tô mắt tròn trảng, ợ hơi, nói về xuất xứ của hai món canh này.

Chung Ly vừa tháo cà vạt vừa cười ha ha, ngồi xuống bên cạnh Chu Tô nói “Em cứ như vậy uống cả hai loại? Không sợ biến thành gay?”

Chu Tô liếc Chung Ly một cái, ngậm muống trên miệng nói “Hay là để cho anh uống. Để cho anh biến thành thái giám.”

Chung Ly không nhin được nữa mà cười một tràng to, đưa tay xoa xoa tóc Chu Tô nói “Càng lớn lại càng trẻ con.”

Chu Tô nghiêm túc nhìn Chung Ly, nhìn đến nỗi không chớp mắt nói “Chung Ly! Cảm ơn anh.”

“Cái gì?”

“Cảm ơn anh giúp em chăm sóc mẹ và em gái em, cảm ơn anh ủng hộ sự nghiệp của em, cảm ơn anh từ trước đến nay luôn bao dung cho em.” Thật ra thì những thứ này trước kia Chung Ly đều làm, chỉ là cô chưa từng chú ý tới, cũng có thể nói là lười phải chú ý. Nghĩ vậy nên trong lòng cảm thấy rất hổ thẹn.

Chung Ly có vẻ rất bất ngờ, thu hồi tay của mình, lúng túng cười cười “Câu ghép của em dùng quả thật không tệ nha.”

“Chung Ly, thật ra thì lần này em trở lại . . .” Chu Tô rốt cuộc không nhin được muốn ngả bài.

Chung Ly phát tay một cái cắt đứt “Chu tô, ngày đó có phải em đã chờ anh ở nhà hàng thật lâu?”

“Không, cũng không lâu lắm.” Chu Tô rũ tay, bỏ cái muống trong tay xuống, ngay sau đó liền cúi đầu, vô ý thức khuấy đều canh.

“Ngày ấy, anh có chuyện, chuyện rất quan trọng.” Chung Ly nhỏ giọng nói, Chu Tô còn nghe giống như anh đang thở dài.

“Chúng ta cùng đến chỗ mẹ một chút được hay không?” Chu Tô không muốn tiếp tục đề tài này, cô sợ hấn nhắc tới người đàn bà khác, sợ anh nói người đàn bà kia quan trọng hơn mình.

Chung Ly nhướn mày nói “Hả? Không phải vừa trở về sao?” Nhìn chén canh trên bàn nói.

“Không phải mẹ em, là mẹ anh, dĩ nhiên còn có ba.” Chu Tô chống cằm nhìn Chung Ly cười.

Thật ra thì, Chung Ly biết mẹ mình và Chu Tô không hợp nhau cho nên mỗi lần Chu Tô trở lại, cũng chỉ cùng cô đến nhà mẹ vợ một lát, hình như rất hiếm khi cùng nhau về nhà ba mẹ mình.

“Trước kia là em không tốt, phận con cái không phải nên thường xuyên đến thăm ba mẹ sao? Là anh không tốt, tại sao lại không nhắc nhở em chứ?” Vừa đổ lỗi vừa cười vô hại.

Trong nháy mắt, Chung Ly bị mê hoặc. Con người sắc bén chăm chú nhìn Chu Tô, rồi sau đó đưa tay nâng cằm của cô lên, nhìn mặt Chu Tô từ trên xuống dưới, hình như muốn tìm ra một ít đầu mối. Cau mày “Chu Tô, chuyến đi này trở về nhìn em có chút không giống trước kia, có phải là có chuyện gì giấu anh hay không?”

22. Q.1 - Chương 22

Quả thật đúng như dự đoán, mẹ của Chung Ly không ưa gì Chu Tô cho nên cả buổi chiều sắc mặt bà luôn khó coi, lúc ăn cơm còn cố ý xếp mạnh đũa thìa leng keng.

Chung Ly cười ha hả nhìn mẹ mình nói “Mẹ, mẹ làm như vậy là mất hứng khi chúng con về nhà phải không? Nhà chứ có phải đoàn văn công của mẹ đâu mà còn khởi kèn đánh mõ leng keng như vậy.”

“Mất hứng? Tôi nào dám? Thật vất vả con dâu mới tới một chuyến, cha con các người lại cưng chiều nó như vậy, tôi làm sao lại dám xem thường.” Lưu Tú Cẩm không kiên nhẫn chọc chọc vào đĩa thức ăn, khuôn mặt tỏ vẻ bất mãn hết mức.

Chu Tô ngẩng mặt từ trong chén cơm, nuốt nuốt. Cầm ly rượu đứng lên, hắng giọng lấy lòng “Cái đó, ba mẹ là con không tốt, quanh năm suốt tháng không ở nhà. Sau này sẽ không như thế nữa, con sẽ làm một người vợ hiền dâu thảo, cũng sẽ đến thăm ba mẹ nhiều hơn. Ly rượu này con xin cạn trước.”

Lưu Tú Cẩm hiển nhiên không ngờ rằng Chu Tô sẽ có phản ứng như thế, nha đầu này từ nhỏ tính tình cứng rắn, trước kia nếu có nói mấy lời bất mãn về nó, mặc dù ngoài mặt không phản kích nhưng sắc mặt sẽ sầm sì lại, ngày hôm nay là thế nào, nói thế nào lại có vẻ nhún nhường xin lỗi?

Chung Mục Chi vội vàng ẹ chồng nàng dâu này bậc thang đi xuống tránh tình trạng khó xử “Có vậy chứ, mẹ chồng nàng dâu nên chung sống vui vẻ với nhau mới đúng. Chu Tô, ly rượu này ba sẽ thay mẹ uống.”

Chung Mục Chi bình thường đối với người khác đều là khuôn mặt lạnh lẽo, dáng vẻ cũng lạnh lẽo. Nhưng không hiểu sao lại đối xử cực kỳ tốt với Chu Tô.

Lưu Tú Cẩm cũng không tiện nói gì, neho mắt nhìn Chu Tô nói “Thật ra thì Chu Tô cũng biết đấy, Chung Ly là đứa con duy nhất của chúng ta tất nhiên ta luôn hi vọng vợ chồng các con sống vui vẻ hòa thuận. Chính vì vậy ta mới không ưa chuyện con cứ đi đi về về hết nước này đến nước khác, cả năm chỉ ở nhà vài lần. Tốt nhất con nên ở nhà nhiều, cùng Chung Ly sinh con đi.”

Chu Tô cười xòa, nghĩ thầm tại sao tất cả các bậc trưởng bối trong nhà đều liên tục nhắc đến chuyện sinh con đẻ cái nhỉ. Cái chuyện chăm chăm sinh con đẻ cái, duy trì nòi giống này có khác gì hành động của động vật cấp thấp đâu. Trong bụng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng nào dám nói như vậy, gật đầu “Đúng vậy, đúng vậy. Mẹ nói rất đúng.”

Lưu Tú Cẩm nghe câu này của Chu Tô, cuối cùng cũng nở nụ cười, gấp thức ăn cho cô “Như vậy mới đúng chứ, con ăn nhiều vào.”

Nhìn ba người vui vẻ ăn cơm, Chung Ly lại phát hiện bản thân mình có chút bất an, quét mắt nhìn về khuôn mặt tươi cười của Chu Tô, cũng không biết nói không đúng chỗ nào, chính là nhìn rất khó chịu.

“Chu Tô! Đạo này sức khỏe của mẹ con vẫn tốt chứ?” Chung Mục Chi hỏi.

Lưu Tú Cẩm không vui “Lão Chung, sao chưa bao giờ thấy ông quan tâm đến sức khỏe của tôi như vậy nhỉ?”

“Bà?” Chung Mục Chi cười khê “Bởi vì tôi thừa biết về tình hình sức khỏe của bà, còn tốt hơn cả tôi ấy chứ.”

“Mẹ, đối với việc này đúng là mẹ quá hay xét nét rồi, nên học hỏi vợ con một ít.” Chung Ly cười nói.

Chu Tô bĩu môi nghĩ thầm đây là anh đang khen cô sao? Làm sao nghe kỳ cục như vậy chứ? Không thèm đếm xỉa đến câu nói của Chung Ly, Chu Tô đáp lời ba chồng “Dạ. Sức khỏe của mẹ con dạo này khá tốt, vẫn nhắc đi nhắc lại nói rằng nhớ hàng xóm cũ, nên lúc nào rảnh rồi mọi người tụ họp một hôm.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Nửa đêm, Chu Tô trần trọc trở mình. Chu Tô chợt lo lắng về chuyện này, đến lúc mình chết đi, Chung Ly thì không cần quan tâm, Nhuế Nhuế là một đứa bé hiểu chuyện chỉ là có chút ham chơi nông nổi, thêm vài tuổi nữa cũng sẽ thành thực. Nhưng mẹ thì sao, lẻ loi hiu quạnh nửa đời người, nếu như mình chết sẽ không còn cái gì có thể dựa vào, mẹ sẽ lấy đâu ra động lực mà sống tiếp?

Cho nên, phải nhớ cở tận gốc, đung, nhớ cở tận gốc. Chu Tô bật dậy, lay lay Chung Ly đang nằm bên cạnh “Chung Ly, tỉnh dậy đi.”

“Có cái gì ngày mai nói, ngủ đi.” Nói xong vòng tay ôm lấy bả vai Chu Tô, kéo vào lòng nhưng vẫn nhắm chặt mắt.

“Anh mau dậy đi! Em có chuyện quan trọng muốn nói!” Chu Tô hất ra cánh tay của Chung Ly ra.

“Cái gì?” Chung Ly miễn cưỡng mở mắt.

“Chuyện là ... anh có quen biết người đàn ông độc thân trung niên nào tốt một chút kiểu như giáo sư, cán bộ về hưu ... Có tính cách tốt, nhân cách cũng ổn nhanh giới thiệu ẹ em.”

Chung Ly liền tỉnh táo trong nháy mắt, dụi mắt bật đèn ngủ “Đây là chuyện quan trọng mà em muốn nói?”

“Chuyện này thật sự cần thiết mà, anh không phải quen biết nhiều sao? Nhanh chóng giúp em đi.” Chu Tô năn nỉ

Chung Ly nhếch miệng cười, chậm rãi giơ tay lên tắt đèn, nửa ngày sau mới phán một câu “Người đàn ông như vậy là để làm bạn với mẹ em phải không? Nếu thế, trước tiên em nên hỏi ý của mẹ đã. Không nói nhiều nữa. Ngủ.”

Chu Tô suy nghĩ, Chung Ly nói cũng có lý, sáng sớm mai phải qua nhà mẹ ngay, phải thuyết phục mẹ chấp nhận tìm mùa xuân thứ hai của cuộc đời mình.

Vừa mới mở cửa liền nghe tiếng nói chuyện điện thoại trong phòng mẹ “Vẫn là không nên làm như vậy, tuổi tác đã lớn. Để cho người khác nhìn thấy không được tốt, các con của tôi còn đâu mặt mũi gặp ai.”

“Nhưng . . .”

“Cũng được, chỉ là ngày mai chỉ có thể đi dạo một vòng quanh công viên Ưu Nhân, không làm gì nữa.”

Chu Tô bỗng chết lặng, thì ra là mẹ mình đã lặng lẽ có mùa xuân thứ hai. Vừa định tiến lên hỏi một chút cho rõ ràng, lại cảm thấy đường đột. Nếu mẹ đã không muốn nói, nhất định là có nỗi khổ tâm, hiện tại chạy đến hỏi nhất định bà sẽ không thừa nhận, hay là mình cứ lẳng lặng quan sát.

Lặng lẽ thối lui khỏi cửa, Chu Tô nói thầm, công viên Ưu Nhân...

Buổi tối, Chu Tô có chút lo lắng bèn đẩy đẩy Chung Ly đang ngủ say “Chung Ly, anh dậy đi, thế nào có thể ngủ ngon như vậy?”

“Buổi tối không ngủ, lúc nào thì ngủ? Đừng làm rộn.” Chung Ly kéo chăn, không để ý đến Chu Tô.

“Chung Ly ... Tỉnh... Nghe em nói cái này...” Chu Tô nhất quyết không tha, tiếp tục đẩy Chung Ly.

Chung Ly bất đắc dĩ thở dài, ngồi dậy nói “Lại chuyện gì?”

Chu Tô nhanh chóng kể nội dung câu chuyện về mẹ mình và mùa xuân thứ hai của bà, Chung Ly buồn cười “Chu Tô, thì ra mẹ còn có thể hoạt động bí mật tốt như vậy, anh còn tưởng . . .”

“Anh nói xàm nhiều quá, đó không phải trọng điểm, trọng điểm là ngày mai em muốn đi xem một chút để biết người kia là ai.”

“Rốt cuộc ai là mẹ ai chứ? Chuyện như vậy em cũng đừng quan tâm, anh cảm thấy mẹ nhất định có chừng mực.” Ngáp một cái tỏ vẻ muốn ngủ.

Chu Tô nóng nảy “Anh đừng dừng dừng như vậy được không, em muốn đi xem một chút, anh đưa em đi đi.”

“Anh? Chuyện trẻ con như vậy anh tuyệt đối không đồng ý, anh không đi!”

“Chung Ly, mẹ em cũng là mẹ anh nên anh quan tâm bà một chút không được sao? Mai đi cùng em đi mà.”

Chung Ly âm ừ một lát sau đó nói “Được rồi, ai bảo anh lấy phải một bà cô lảm chuyện về làm vợ chứ.”

“Yeah! Chung Ly là tốt nhất!” Chu Tô ôm cổ Chung Ly.

Chung Ly không thèm nghe Chu Tô xu nịnh, kéo mặt của cô nói “Em xem, hơn nửa đêm đánh thức, khiến anh không còn buồn ngủ nữa nên chúng ta làm chút chuyện khác chứ?” Mặt cười gian.

Chu Tô lập tức hiểu Chung Ly muốn nói gì, xoay mặt “Buồn ngủ quá. Đi ngủ.”

Chung Ly trừng mắt “Nửa đêm trêu chọc người ta xong rồi nói đi ngủ? Làm gì có chuyện đó!” Vừa nói vừa vươn cánh tay tới, Chu Tô liền bị kéo vào trong ngực, anh nghiêng đầu, hơi thở nóng rực phả lên vành tai của Chu Tô “Chớ đùa với lửa, chơi lửa sẽ dễ bốc cháy. Tối nay hai chúng ta lấy lửa thử vàng đi.”

Chu Tô nghĩ thầm điển cổ cùng thành ngữ cũng có thể dùng như vậy sao?

“Ai, Chung Ly! Anh nhẹ nhàng thôi, không phải mới vừa nói mệt mỏi sao?”

“Ai nha, anh là chó sao? Sao lại cắn người như vậy?”

23. Q.1 - Chương 23

Sáng hôm sau, khi đã ngồi ngay ngắn trên xe Chung Ly, Chu Tô mới buồn rầu phát hiện cô chỉ biết địa điểm căn bản không biết về thời gian hẹn gặp mặt của mẹ mình.

Chung Ly cắn nhai “Đã nói rồi, chỉ đến nhìn một chút thôi nhé.”

“Biết rồi. Đây... Đây, chỗ này. Dừng xe!” Chu Tô nói.

“Nơi này có thể dừng xe sao? Không thể.” Chung Ly nhìn hai bên một chút đáp.

“Có thể. Ngày hôm trước, em còn dừng xe lại chỗ này mà. Nhanh lên một chút, lỡ như chậm mất thì hỏng.” Chu Tô vội vội vàng vàng nhảy xuống xe.

Chung Ly bất đắc dĩ theo sát phía sau, đây chính là hậu quả của việc cưới phải một cô vợ làm gì cũng hùng hùng hổ hổ, nhanh gọn chớp nhoáng.

Tìm một lúc lâu, Chu Tô mới nhìn thấy mẹ mình, có tật giật mình nên nhanh chóng núp phía sau bụi hoa.

Chung Ly bị cô kéo đến sau bụi hoa, cau có không vui “Biết chốt dạ? Em đến đây chỉ để núp ở nơi này, không nhìn thấy gì mà cứ đòi đến.”

Đúng vậy, bụi hoa trước mặt rất lớn, đứng ở chỗ của hai người đang núp chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của mỗi mẹ Chu mà thôi.

“Đừng động đây, người ta nhìn thấy đấy.”

“Chu Tô, bây giờ anh có cảm giác là đang làm chuyện vụng trộm với chính vợ mình.”

“Hãy da, đừng lên tiếng, em muốn nghe xem họ nói gì.”

“Hai người đang làm gì ở đây?” Hai người bọn họ vừa ngẩng đầu lên thì thấy một người bảo vệ với khuôn mặt hoài nghi đang nhìn bọn họ.

Chậm rãi đứng dậy, Chu Tô lúng túng cười cười “Chúng tôi đang hẹn hò, là cặp đôi yêu nhau đi hẹn hò thôi mà.”

Chung Ly cười tự giễu phụ họa “Đúng, hẹn hò nha.”

“Hẹn hò thế nào lại trốn trốn tránh tránh mờ ám như vậy?” Người nọ không buông lỏng cảnh giác hỏi.

“Cái này... Cảm giác rất có tình thú nha, vả lại nếu hẹn hò yêu đương nơi công cộng sẽ gây ảnh hưởng đến người khác. Như vậy rất không tốt. Ha ha!” Chu Tô cười ngốc.

Da đầu Chung Ly bỗng tê rần, lấy tay che mặt, cảm giác như muốn nói là không quen nữ nhân gốc này.

“Như vậy a, vậy chiếc xe màu xám tro đậu bên kia lề đường là xe của hai người phải không?”

“Đúng vậy.” Chung Ly đáp lời, tay vẫn giữ nguyên tư thế che mặt.

“Anh không biết nơi này là nơi không thể đỗ xe ư? Vì vậy, chiếc xe đã bị kéo đi, một lát nữa anh đến nộp tiền phạt!”

Tay Chung Ly nhanh chóng thả xuống, bộ mặt giống như bị rút gân nhìn Chu Tô hỏi “Chu Tô, người nào nói với anh là ngày hôm trước mới vừa đỗ xe ở chỗ đó?”

Chân Chu Tô nhũn ra, vỗ vỗ vai Chung Ly “Nhanh đi nộp phạt rồi lấy xe về đi, em muốn ở đây xem thêm một chút. Mau đi đi.”

Chung Ly ảo não nhìn cô sau đó quay người đi.

Chu Tô thở phào nhẹ nhõm, chợt ý thức được mình đang có nhiệm vụ trong người, vội vàng ngồi xổm xuống.

Liều mạng ngó nghiêng nhưng vẫn chỉ có thể nhìn thấy mẹ Chu, nhưng mà lần này cô đã nghe được lời nói của mẹ “Chuyện đã qua lâu như vậy rồi, em cũng vậy không muốn nói ra làm gì nữa.”

“Trước kia thực sự xin lỗi em.”

“Chỉ cần bọn nhỏ sống tốt là em vui rồi. Bất quá cứ như vậy đi, chúng ta cũng coi như huề nhau, sau này vẫn là không nên gặp mặt nữa.”

Chu Tô cố vênh tai nghe nhưng cũng chỉ nghe được mỗi mấy câu như vậy, cảm giác đúng là không có ích lắm.

Trong khoảng thời gian này, Chung Ly đều đặn về nhà ăn cơm, ngủ. Thời điểm bận rộn cũng đem công việc về nhà làm, thời điểm rảnh rỗi thì sẽ kiếm cớ trêu chọc Chu Tô, khi thấy cô tức giận đến trợn mắt thì sẽ cười xấu xa.

Những lúc như vậy, Chu Tô sẽ liên tưởng đến ông Thọ, nụ cười của Chung Ly và ông Thọ giống in như nhau.

Vào một buổi sáng, Chu Tô đang dọn dẹp giường đệm, Chung Ly thất vừa cà vạt vừa hỏi ý kiến Chu Tô xem màu này có hợp với áo hay không.

Chu Tô chợt đã cảm thấy hạnh phúc tựa như ánh mặt trời buổi sáng, chiếu rọi khắp thân thể nhưng hốc mắt lại có chút cay. Trong mắt ánh lên lệ quang, tâm tình thấp thỏm. Muốn đem giờ khắc này đóng lại vào khung hình, chết rồi, có thể đặt trước bia mộ cô. Lúc đó cô nằm dưới mặt đất lạnh lẽo nhưng sẽ mỉm cười vui vẻ. Cô chết rồi, có lẽ Chung Ly sẽ thỉnh thoảng đến thấp cho cô nén nhang, cho dù anh ấy sẽ không mãi mãi nhớ đến cô, cho dù không lâu sau khi cô chết, anh ấy sẽ cưới vợ mới, gian phòng này cũng sẽ nghênh đón chủ nhân mới. Nhưng có lẽ thỉnh thoảng anh cũng sẽ có chút kí ức về người vợ trước này.

Nói là nói như vậy, nhưng nếu như vào một buổi sáng sau này, nữ chủ nhân của căn phòng này sẽ là người khác, một người khác dọn dẹp chính chiếc giường này, anh ấy đứng dưới ánh mặt trời hỏi một người khác màu cà vạt đẹp hay không đẹp, cô nhất định sẽ rất đau lòng, rất thương tâm. Cho dù khi đó thì thể mục nát, linh hồn tan biến, cũng sẽ rất đau lòng, rất thương tâm.

“Tại sao khóc?” Chung Ly nhẹ nhàng ôm Chu Tô vào trong ngực. Âm thanh nhẹ như lông hồng, ẩn chứa sự yêu chiều khó thấy.

“Không có, Chung Ly! Chỉ là em cảm thấy quá hạnh phúc.” Chu Tô im lặng vùi mặt vào lồng ngực Chung Ly, cười gạt lệ.

“Em nha, mới bắt đầu ngày mới đã nói mấy câu ngọt ngào như vậy, sáng nay khỏi cần uống sữa nữa.” Cùng chiều nhéo cái mũi của cô, Chung Ly cười.

Chu Tô vốn muốn dò hỏi một chút về cô gái tên là Tần Nhiễm Phong kia, rất muốn biết những chuyện xảy ra giữa hai người bọn họ nhưng cuối cùng suy nghĩ mãi vẫn quyết định không nên hỏi. Hiện tại như vậy rất tốt, anh ấy không đề cập tới, cô cũng sẽ không bối rối làm gì.

“Chu Tô, tại sao dạo này em bỗng nhiên ngoan như vậy?” Chung Ly hỏi

“Anh thích không?”

“Cũng được, chính là thấy không quen.” Chung Ly dùng tay nâng cằm cô lên, nói “Chu Tô, nhớ có cái gì phải nói cho anh biết, anh có thể tha thứ cho em tất cả mọi thứ nhưng nhất quyết không được gạt anh.”

Cô gật đầu. Giấu giếm cũng không tính là lừa gạt đúng không?

24. Q.1 - Chương 24

Lúc trước đã không mời Phương Đại Đồng được một bữa thật ngon, trong lòng Chu Tô vẫn rất băn khoăn. Cuối cùng cô vẫn thương lượng với Chung Ly mời anh ta một bữa đằng hoàng.

Phương Đại Đồng luôn có những ý nghĩ và hành động khiến Chu Tô bất ngờ, theo như Chu Tô vẫn luôn nghĩ, tất cả những gì người khác nghĩ không bình thường là bình thường của Phương Đại Đồng.

Khi Phương Đại Đồng lái một chiếc xe Bugatti màu bạc pha đen xen nhau đến, đầu của Chu Tô có cảm giác hơi đau.

“Chu Tô!” Anh ta vẫn giữ vẻ mặt cười cợt như thường ngày, hướng về phía Chu Tô gọi.

Chu Tô xoay người, nhìn chiếc xe kia một chút sau đó quay sang quan sát Phương Đại Đồng một cách cẩn thận, hoài nghi hỏi “Phương Đại Đồng, đây là xe của anh sao?”

Phương Đại Đồng quay đầu lại liếc chiếc xe kia, lại chuyển hướng nhìn về phía Chu Tô cười xấu xa “Đúng vậy. À mà cũng không phải là. Là xe ông già nhà anh vừa mới mua trong một buổi triển lãm xe hơi.”

“Ba anh mua, nhà anh mở ngân hàng sao?”

“Thật ra thì bình thường cũng không dùng được, ở đất Bắc Kinh này phương tiện giao thông tốt nhất ắt hẳn là xe đạp. Đi xe hơi thể thao vào lúc tắc đường đúng là thảm họa.”

“Cho nên Phương Đại Đồng, anh đang gạt tôi, anh nói ba mẹ nhà anh kinh doanh buôn bán nhỏ. Buôn bán nhỏ có thể lái một chiếc thể thao hơn vạn tệ đi ăn cơm không?”

“Lần trước không phải anh đã nói với em sao, để cho em mở rộng tầm mắt, chồng em có xe nhưng anh đây cũng có xe còn đắt tiền hơn cả xe anh ta.”

“Ồ nhà giàu, nhỏ mọn khoe của.” Chu Tô cười mỉa mai Phương Đại Đồng.

Phương Đại Đồng cười ha ha “Chu Tô, bây giờ em cười anh...anh không thêm chấp. Chờ đến lúc cần phải dùng nó vào chuyện cần thiết, em chắc chắn sẽ phải nghĩ tới chuyện làm thế nào để cảm ơn anh thôi.”

Chu Tô cảnh giác nhìn Phương Đại Đồng hỏi “Anh muốn làm gì?”

“Bây giờ còn chưa thể nói, Chung Ly đâu rồi? Anh đói bụng chết mất, sẽ không lại cùng tiểu tình nhân trốn đi đâu rồi chứ?”

Phương Đại Đồng đã kích Chu Tô.

Nhưng anh ta vừa mới nói dứt lời thì Chung Ly đã bước tới, đưa tay kéo Chu Tô vào lòng, động tác hết sức quen thuộc, Phương Đại Đồng nhìn có chút nhức mắt.

” Phương tiên sinh lại gặp mặt, chào anh.” Khẽ mỉm cười.

Chu Tô dịu dàng giữ nguyên vị trí trong ngực chồng mình, cười khê “Phương tiên sinh? Chuông Ly, anh ta không thích hợp với ba chữ này đâu. Vẫn là gọi Phương Đại Đồng đi, tên của anh ta không may lại trùng với tên của một ca sĩ Đài Loan, thật thua thiệt cho ca sĩ đó.”

Phương Đại Đồng bị Chu Tô nhạo báng, nhướn mày nói “Chu Tô, em lại đem chuyện tên của anh ra đùa cợt rồi. Anh không thích đâu nhé.” Sau đó nhìn sang Chung Ly giải thích “Tôi được sinh ra ở Sơn Tây Đại Đồng, nên ba mẹ ta liền trực tiếp lấy tên ta là Phương Đại Đồng, anh có thể gọi tôi là Richer.”

“Có vẻ Phương Đại Đồng kêu thuận miệng hơn, chúng ta vào trong thôi.” Chung Ly đáp.

Trong đêm thất tịch đó chắc chắn Chung Ly đã bỏ rơi Chu Tô nên lúc Phương Đại Đồng gặp cô, Chu Tô lại trong tình trạng thê thảm như vậy. Phương Đại Đồng nhìn chằm chằm Chung Ly sau đó liếc Chu Tô một cái, lại hỏi Chung Ly “Chung tiên Sinh, gần đây Chu Tô không tặng gì cho anh sao?”

“Em có cái gì muốn đưa cho anh sao?” Chung Ly nhìn về Chu Tô.

“Không có, không có.” Chu Tô trừng mắt nhìn Phương Đại Đồng.

Phương Đại Đồng nhún vai, đáp lại bằng một nụ cười vô hại.

Sắc mặt Chung Ly có chút trầm xuống, tiện tay bưng ly cà phê lên nhấp một ngụm, cười cười nhìn Chu Tô và Phương Đại Đồng nói “Xem ra quan hệ của hai người thật tốt, có lẽ có không ít những bí mật nhỏ nha.”

“Nào có, anh đừng nghe anh ta nói bậy.” Chu Tô biện bạch, đồng thời bưng cà phê lên cẩn thận che giấu. Nghĩ thầm Phương Đại Đồng đến tốt cùng là muốn làm gì đây?

Phương Đại Đồng chống cả hai tay trên bàn, ý vị thâm trầm nhìn Chu Tô nói “Nói vậy cũng đúng đấy, Chung Ly. Tôi có thể xưng hô như vậy với anh chứ?”

“Dĩ nhiên.” Chung Ly mặt không đổi sắc, đáp với giọng hơi trầm.

“Chung Ly này, nhớ lúc xưa... Lúc mà hai chúng tôi bị kẹt ở trên núi đột đi Canada, không có nước nên tôi bị mất nước suýt chết, may lúc đó có Chu Tô xả thân mớm nước. Có thể nói cô ấy chính là ân nhân cứu mạng của tôi. Anh biết đấy cô ấy luôn nhanh trí và phản ứng nhanh nhẹn như vậy nhưng phương pháp độc nhất vô nhị như vậy cũng nghĩ ra thì chỉ có cô ấy thôi.” Lúc nói câu này, Phương Đại Đồng cố ý dùng ánh mắt thâm tình nhìn Chu Tô một cách chăm chú.

“Phụt . . .” Cà phê trong miệng Chu Tô bị phun ra, chả lẽ Phương Đại Đồng định kể hết chi tiết câu chuyện này, tỷ như tiếp đó cô đã ngâm tuyết cho tan thành nước sau đó từng ngụm từng ngụm dùng miệng mớm cho anh ta uống hay sao?

Cho nên, Phương Đại Đồng ý định tới đây để phá hỏng hạnh phúc gia đình cô sao?

Bởi vì hành động có vẻ như chột dạ này của Chu Tô khiến sắc mặt Chung Ly càng trở nên khó coi hơn, không vui liếc Phương Đại Đồng một cái sau đó đưa tay cầm lấy khăn giấy tỉ mỉ cà phê trên mặt Chu Tô.

Chu Tô liếc Chung Ly, hận nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng đã sớm mắng Phương Đại Đồng ngàn lần.

“Có lẽ em phải vào toilet rửa mặt thôi.” Chu Tô đứng lên, trước khi rời khỏi chỗ ngồi vẫn không quên hung hăng trừng mắt với Phương Đại Đồng.

Biểu hiện của Phương Đại Đồng giống như đang xem kịch hay, phất tay một cái, khóe miệng cũng cong lên.

Tay cầm khăn giấy của Chung Ly cứ như vậy ngừng trên không trung, thật lâu sau mới thả xuống. Tiếp chuyển sang Phương Đại Đồng nói “Công việc của tôi thật ra có chút bận rộn, cho nên sau này có gì nhờ anh giúp đỡ Chu Tô nhà chúng tôi nhiều hơn. Cô ấy thuộc kiểu phụ nữ trong nóng ngoài lạnh, tính tình chính trực, nên hay đắc tội người khác, có gì phiền anh ủng hộ. Có được bằng hữu tốt như anh, vợ chồng chúng tôi cảm thấy rất vinh hạnh.”

“Đây là điều đương nhiên, cũng không xem quan hệ của hai chúng tôi như thế nào?” Vừa mới mở miệng đáp lời đã loại Chung Ly ra khỏi vòng quan hệ này.

“Được, Phương tiên sinh! Xin anh chỉ giáo, quan hệ của hai người là thế nào?” Chung Ly cuối cùng cũng đã không nhịn nổi nữa, sự tức giận dần dần hiện lên trên đuôi lông mày.

“Đương nhiên là quan hệ bạn tốt, nếu không anh nghĩ rằng quan hệ của chúng tôi là như thế nào?” Phương Đại Đồng dùng vẻ mặt giễu cợt nhìn về phía Chung Ly.

“Hừ” Chung Ly cười khê quan sát Phương Đại Đồng một lúc lâu, nói “Cho người khác một một bậc thang để đi xuống cũng không có gì là không tốt. Phương Đại Đồng! Tôi mặc kệ anh đang làm gì, cũng không quản anh nghĩ gì. Nhưng tóm lại, tôi cho anh lời khuyên là không phải của anh thì tốt nhất anh nên tránh xa, đừng khiến người khác nhìn vào nói này nói nọ. Như vậy Chu Tô cũng không thoải mái.”

“Thật sao?” Phương Đại Đồng nhàn nhã bưng ly cà phê nói “Chẳng qua con người tôi có một tật xấu, một khi tôi đã thích gì thì không bao giờ để ý đến chuyện người ta nói này nói nọ. Chỉ là...” Phương Đại Đồng giương mắt “Có vẻ anh đang hiểu nhầm gì đây... Tôi nói vậy không có ý gì khác đâu. Tôi và Chu Tô chỉ là bạn tốt.”

“Hả? Vậy tôi phải xin lỗi vì đã quá nhạy cảm rồi.”

“Cần gì khách khí, cảm ơn cà phê anh mời. Mùi vị không tệ. Tôi đi trước. Phiền anh nói với Chu Tô ngày khác gặp nhau.” Phương Đại Đồng để Chung Ly với vẻ mặt không vui ngồi đó, cứ như vậy nhàn nhã bước đi.

Chung Ly vuốt ve chiếc nhẫn nơi ngón áp út. Sự tức giận trong lòng không hề giảm bớt sau khi nghe Phương Đại Đồng giải thích, hẳn ta không có ý tứ gì khác? Quỷ mới tin!

25. Q.1 - Chương 25

Sau khi về nhà, Chu Tô vẫn cảm thấy thấp thỏm không yên. Bởi vì suốt cả quãng đường, sắc mặt của Chung Ly vẫn giữ nguyên tình trạng rất xấu, lạnh băng giống như bức tượng đá.

Trước kia bọn họ luôn rất hòa hợp, ở trước mặt Chung Ly, Chu Tô luôn hành động một cách rất tự nhiên, muốn làm cái gì thì làm cái đó, có một sự thật không thể chối cãi đó là Chung Ly khá cưng chiều cô. Nhưng bây giờ, anh hình như luôn không hài lòng, cô có làm cái gì cũng đều khiến anh bất mãn.

Nếu như với tính cách và sự hành xử theo lẽ thường trước kia, cô sẽ không bao giờ phiền não về cái này, điều gì có thể cho qua liền qua, không thể cho qua liền nói rõ ràng. Dù sao, trước đó cô vốn vô tâm vô phách, khi có chuyện bèn phui tay chạy mất một cách dễ dàng.

Nhưng bây giờ cô cảm thấy mình giống như mấy nàng dâu nhỏ bị chèn ép thời cổ đại, có bao nhiêu nỗi khổ tâm nhưng vẫn phải bầm bụng chịu đựng (*). Đủ rồi... đủ rồi, tại sao cô lại phải chịu cái cảnh như vậy được. Chu Tô không thể kìm chế được giận giữ nữa, kéo tay Chung Ly đang vội vã bước về phía phòng ngủ, nói “Chung Ly. Có gì khó chịu thì anh mau nói ra đi, bày bộ mặt như đưa đám đó cho ai nhìn?”

(*) Nguyên tác sử dụng là nấu canh khổ qua và phải tự mình nuốt vào bụng.

Chung Ly trầm mặc một lúc giống như đang đè nén cái gì, sau đó xoay người lại chậm rãi giật ra tay của cô, nói từng chữ một “Bày, cho, em, nhìn.”

“Em cho anh biết em không nợ anh cái gì. Anh thích bày vẻ mặt đó cho bất cứ người nào nhìn thì mặc kệ, nhưng em đây không thèm nhìn!” Gào xong, Chu Tô hung ác trợn mắt nhìn Chung Ly một cái, bước tới cửa.

Lại bị Chung Ly lôi trở lại nên không đứng vững, thiếu chút nữa ngã xuống đất. Mặc dù cả người đang trong tình trạng không ổn nhưng vẫn còn rất cứng miệng “Chung Ly! Anh bị bệnh hả?”

Một lần nữa Chung Ly kéo Chu Tô ngã xuống, cơ thể thuận theo đà cô lên sô pha, hai cánh tay đỡ tại hai bên bả vai cô, cặp mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào cô nhưng không nói gì.

Chu Tô cố gắng thoát khỏi hai cánh tay đang vây lấy mình của Chung Ly nhưng phí công.

Ngẩng đầu đối mặt với Chung Ly, khuôn mặt tuấn mỹ của anh lúc này có chút dữ tợn, điều này khiến Chu Tô rất lo lắng, bởi vì biểu tình này của Chung Ly cô chưa từng thấy qua nên Chu Tô cảm thấy khá sợ hãi.

“Anh như vậy là làm sao?” Cô nhàn nhạt hỏi, sự giả vờ bình tĩnh không biết còn có thể chống đỡ bao lâu.

Chung Ly gần gần áp sát mặt của anh đến khuôn mặt của cô, Chu Tô thậm chí còn có thể cảm thấy hơi thở ấm nóng của anh ngay gần cổ.

Hồi lâu, Chung Ly mở miệng “Em đang sợ hãi phải không?”

“Mới là lạ!” Chu Tô cố gắng thoát khỏi vòng tay của Chung Ly nhưng lần nữa lại bị kéo trở về, hơn nữa sắc mặt của Chung Ly càng thêm khó coi.

“Chu Tô, anh nói rồi anh có thể làm rất nhiều việc vì em, nhưng điều kiện là em không được gạt anh. Nếu không...” Chung Ly cười lạnh, không nói nữa mà đứng dậy khỏi người Chu Tô.

“Nếu không thì sao?”

“Nếu không, chúng ta ngọc nát đá tan!”

Chu Tô còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra đã bị khiêng lên. Cô vừa giãy giụa vừa kêu lên “Chung Ly, cái tên khốn kiếp nhà anh bị điên sao? Buông em ra!”

Chung Ly bước đi rất gấp, Chu Tô bị xóc trên vai thật sự hoảng hốt, miệng chỉ có thể kêu to liên hồi “Thả em xuống, anh mau thả em xuống, có chuyện gì chúng ta từ từ nói!”

“Từ từ nói với em cũng vô ích thôi.” Nói xong những lời này, Chung Ly một cước đạp cửa phòng ngủ.

Chu Tô bị ném lên giường, đầu óc choáng váng, mục đích không cho cô nói thêm câu nào nữa, Chung Ly đè lên Chu Tô. Tiếp đó, miệng liền bị Chung Ly hôn nhưng giống như muốn xé rách cả môi cô, tay của anh cũng không nhàn rỗi, nhanh chóng luồn vào trước ngực của cô.

Chu Tô thở hắt vì kinh ngạc, anh... muốn làm gì?

“Chung Ly... Cái đồ ngựa đực nhà anh, tránh xa tôi ra.” Chu Tô dùng hết sức bình sinh hùng dũng đẩy Chung Ly ra.

Vừa muốn bò dậy, lại lần nữa bị kéo trở về, hai cánh tay của Chung Ly giống như cột thép khiến cô không động đậy cũng không nhúc nhích được.

“Chu Tô, anh thật sự nhìn em rất lâu rồi!” Hai mắt của anh đỏ bừng, Chu Tô tuyệt đối không hoài nghi một giây kể tiếp, anh sẽ bóp chết cô.

Cổ hung hăng bị cắn một cái, cô không khỏi thét chói tai “A, khốn kiếp!”

Chung Ly ngược mắt, dán vào lỗ tai của cô nói “Chu Tô, từ giờ em phải nhớ, nhớ là thân thể của em cũng như trái tim của em nên thuộc về người nào. Nhớ kỹ cho anh!”

Ngoài cửa sổ ánh đèn lay động, bóng cây chập chờn, ánh trăng mờ nhạt, gió thổi nhẹ nhàng.

Bên trong phòng lại lan tỏa một không khí bất an mơ hồ cùng một khung cảnh nóng bỏng, hai cổ thân thể dán chặt lấy nhau, tựa như một đôi dây leo không thể tách rời.

26. Q.1 - Chương 26

Sáng hôm sau lúc tỉnh dậy, Chu Tô cảm thấy cả người như bùn nhão, tối hôm qua Chung Ly giống hệt một con sói đói. Cô duỗi duỗi cánh tay, cả người đau nhức làm cô khẽ cau mày.

Rốt cục hôm qua Chung Ly phát bệnh gì không biết, người đáng lý ra tức giận phải là cô mới đúng.

Một lát sau, điện thoại bỗng reo lên âm báo có tin nhắn, là Chung Ly.

“Sáng nay có chuyện gấp nên anh đi trước. Tối hôm qua, hơi mất kiểm soát, anh rất xin lỗi, sau này sẽ không như vậy nữa. Một lát nữa anh sẽ cho người đem bữa sáng tới cho em, không có chuyện gì thì đừng đi ra ngoài, ở nhà nghỉ ngơi thật tốt. Buổi trưa muốn ăn gì thì gọi điện thoại cho anh.”

Ăn ăn ăn, trong đầu anh ta chỉ có thể chứa chuyện này thôi sao? Anh ta mất kiểm soát nhưng nguyên nhân mất kiểm soát là gì, tại sao không giải thích chứ.

Đặt điện thoại di động qua một bên, Chu Tô định bụng ngủ tiếp một lát. Lúc nào đồ ăn sáng tới thì dậy sau.

Không ngờ điện thoại lại đổ chuông. Chu Tô cầm lên, nhìn thấy người gọi là Phương Đại Đồng, có chút thất vọng.

“Chu Tô?”

“Phương Đại Đồng, tôi hỏi anh, ngày hôm qua lúc tôi vào nhà vệ sinh, anh đã nói gì với Chung Ly?”

“Em nói vậy là có ý gì?”

“Ý là...” Chu Tô dừng lại, cũng không thể nói rằng anh đã nói gì mà tối qua Chung Ly về “làm” tôi đến chết đi sống lại, ngập ngừng một lúc mới nói tiếp “Dù sao, ngày hôm qua, sau khi trở về luôn mang bộ mặt giận dữ. Tôi nói anh cũng giận đấy Phương Đại Đồng, tôi kết hôn với anh ấy đã ba năm cũng chưa bao giờ chọc giận anh ấy được đến mức đó, anh mới chỉ nói chuyện riêng với anh ấy ba phút đã khiến anh ấy mất kiểm soát như vậy.”

Bên kia đầu dây truyền đến tràng cười của Phương Đại Đồng “Ha ha ha, Chu Tô! Xem như anh đây không uống phí công sức, như vậy bước kế tiếp có thể tiến hành.”

“Cái gì bước kế tiếp?”

“Chu Tô, em thật sự không hiểu rõ chồng em. Ừ, phải nói là không có chút hiểu biết nào về đàn ông. Em đã chậm tiêu như vậy thì không còn cách nào khác, anh đây đành hy sinh công sức giúp em hoàn thành tâm nguyện mới được.”

“Rốt cuộc anh đang nói cái gì vậy?”

“Dừng hỏi, chờ sau khi có kết quả thì em sẽ hiểu ngay thôi.”

Phương Đại Đồng đóng cửa chiếc xe hiệu Bugatti, suốt cả quãng đường đi không ngừng liếc về phía kính chiếu hậu của xe. Gương mặt này... nếu nói là dung mạo có thể sánh với Phan An cũng không quá đáng đi, anh ta vừa ngĩ vừa cười trộm.

Ở cửa chính khoa Vũ đạo của Đại học sân khấu điện ảnh, đạp thắng xe. Chậm rãi từ trong xe đi ra. Nâng đồng hồ lên nhìn, cũng gần đến giờ tan học rồi, theo như anh ta nghĩ, mấy cô gái nhỏ sau khi tan học sẽ thường đi ra ngoài mua đồ ăn.

Nhiệm vụ hôm nay của anh ta là hy sinh nhan sắc, có câu nói không vào hang cọp sao bắt được cọp con.

Lai lịch của nữ sinh tên Tần Nhiễm Phong đó đã bị anh ta dùng tiền thuê thám tử điều tra, nói tóm lại chính là một cô gái nhỏ không cha không mẹ, cuộc sống nghèo khổ. Không trách được lại bám lấy Chung Ly, từ xưa đến nay luôn có những chú chim sẻ mơ ước trở thành phượng hoàng.

Phương Đại Đồng tựa tại bên cạnh xe, nhìn những nữ sinh viên của khoa Vũ đạo đi qua đi lại, dĩ nhiên còn có những người giàu có đón đưa những nữ sinh viên xinh đẹp kia. Học Viện Điện Ảnh cũng như khoa Vũ đạo luôn là những nơi mà các ông chủ lớn lựa chọn để tìm một bông hoa, nói như thế nào đây? Khổ cực phần đầu hơn nửa đời người, bụng đã phệ, đỉnh đầu cũng hói gần hết, đã đến thời điểm để hưởng thụ rồi, lúc mệt mỏi có một hồng nhan tri kỷ trẻ tuổi xinh đẹp bên cạnh còn có thể tìm lại chút sức sống thanh xuân. Chỉ là những cô gái nhỏ này cũng giống như chiếc xe mới thậm chí là chiếc đồng hồ vàng trên cổ tay đồng không có cái gì khác nhau, mà đối với những cô gái trẻ xinh đẹp kia, những cuộc trao đổi thể xác với những lão già đầu hói bụng phệ nhưng lắm tiền nhiều của kia mục đích cuối cùng là túi tiền của họ. Những người đó cũng chỉ giống như chiếc ví da, áo khoác mới của họ.

Tóm lại, mọi người đều thuận theo nhu cầu.

Phương Đại Đồng ngẩng đầu nhìn một chút liền phát hiện Tần Nhiễm Phong. Không thể không thừa nhận phong cách ăn mặc của cô gái này không phải là một nhất nhưng lại cực kì bắt nhãn, mái tóc dài đen nhánh tùy ý xõa hờ trên vai nhưng không có chút nào xốc xếch hoặc là đem lại cảm giác cũ kỹ, đôi mắt cô ta còn rất sáng, trong vắt như nước mùa thu. Đôi môi không mỏng giống như môi Chu Tô mà rất tròn đầy, gợi cảm.

Tóm lại một câu, cô gái này chính là kiểu phụ nữ khiến cho người khác cảm thấy thoải mái khi nhìn vào. Bản thân còn xinh đẹp hơn cả trong hình.

Thở dài một tiếng, Phương Đại Đồng hướng về phía Tần Nhiễm Phong đang bước tới từ phía đối diện, nở một nụ cười gọi “Tần Nhiễm Phong!”

Tần Nhiễm Phong nghiêng đầu nhìn lên nhìn xuống đánh giá một chút, cau mày. Hình như là đang cố gắng nghĩ xem mình có biết người này hay không.

Phương Đại Đồng cười thoải mái, vỗ vỗ cửa xe như có như không.

Hành động này của anh ta thật đúng là có tác dụng, không thiếu những nữ sinh viên tiến đến chiếc xe của anh ta. Nhìn xe của anh ta một cách ngạc nhiên, sau đó lôi kéo bạn mình thăm thì to nhỏ.

Trong lòng Phương Đại Đồng vui mừng, nghĩ thầm cuối cùng chiếc xe này cũng có chút công dụng rồi.

Tần Nhiễm Phong không có phản ứng gì tỏ vẻ là quá kinh ngạc. Ngừng một hồi, hỏi “Chúng ta quen biết sao?”

“Hiện tại không quen biết, nhưng rất nhanh sẽ quen biết. Tần Nhiễm Phong cô nương, tôi đây đã chờ em lâu như vậy nên em vui lòng đi ăn một bữa cơm cùng tôi được không?” Phương Đại Đồng nói xong, mở cửa xe.

Bạn học đang đứng bên cạnh Tần Nhiễm Phong ra sức kéo kéo tay áo cô ta “Nhiễm Phong, thế nào vận may của cậu luôn tốt như vậy a. Gặp gỡ được với một người vừa giàu có vừa đẹp trai như vậy, ông trời rõ ràng đang giúp cậu rồi.”

Tần Nhiễm Phong phiền não chỉnh lại ống tay áo, lúc trước muốn quay người bây giờ lại quay người, mỉm cười “Xin hỏi anh xưng hô như thế nào?”

Tốt, cá đã mắc câu, mình đành thu lưới.

“Anh họ Phương, em đồng ý đi dùng bữa với anh?”

“Đúng vậy.” Tần Nhiễm Phong cười tươi như gió xuân.

Trong lòng Phương Đại Đồng hừ nhẹ, Chung Ly, tiểu bảo bối của anh cũng chỉ thuộc loại gái rẻ tiền mà thôi.

Cố ý chọn một nhà hàng sang trọng, Phương Đại Đồng dùng cử chỉ săn sóc tỉ mỉ, rất ra dáng quý ông. Giống như bạch mã hoàng tử ôn tồn nho nhã.

“Con người của anh tương đối trực tiếp, cho nên, muốn hỏi anh một câu trực tiếp. Anh đây là đang tán tỉnh tôi sao?” Tần Nhiễm Phong nhàn nhã lắc lắc ly rượu.

Phương Đại Đồng lắc đầu “Không phải tán tỉnh em, là theo đuổi em.”

“Như vậy a.” Tần Nhiễm Phong gạt đầu trầm tư một lúc, sau đó mở miệng “Vậy cho tôi số điện thoại di động của anh đi.”

Phương Đại Đồng không khỏi kinh ngạc, thế nào mà mình mới xuất ngoại có vài tháng, con gái nước mình đã trở nên “hào sảng” đến mức này sao?

Vừa mới đọc xong số điện thoại cho Tần Nhiễm Phong, cô ta liền áy náy nói “Thật xin lỗi, tôi vào toilet một chút.”

“Vâng, xin cứ tự nhiên.”

27. Q.1 - Chương 27

Chỉ chốc lát sau, điện thoại Phương Đại Đồng liên vang lên, là Tần Nhiễm Phong.

“Alo? Phương tiên sinh, anh có thể đến nhà vệ sinh nữ một chút được không?” Bên kia nhỏ giọng cầu xin.

Phương Đại Đồng mơ mơ màng màng đi tới, gõ nhẹ cửa phòng vệ sinh nữ. Tần Nhiễm Phong lộ đầu ra khỏi, bộ dạng bối rối nói “Phương tiên sinh, tôi... Tôi cái đó tới.”

“Cái đó? Cái đó là cái nào?” Phương Đại Đồng càng mơ hồ.

“Cái đó chính là cái nữ nhân mỗi tháng đều phải gặp ấy... Chính là cái đó.” Âm thanh của cô ta càng ngày càng nhỏ, đỏ mặt cười thẹn nói không nên lời.

Phương Đại Đồng bình tĩnh, cũng luống cuống “Vậy phải làm thế nào?”

“Anh đi mua băng vệ sinh giùm tôi có được không?”

Phương Đại Đồng cảm thấy đại não oanh lên một tiếng, tiếp đó là trước mắt bắt đầu phóng ra những điểm sáng nhỏ.

“Tôi biết vậy là làm khó anh, nhưng ngộ nhỡ nó dính trên quần áo tôi thì sao, anh cũng không đành lòng đúng không?”

Phương Đại Đồng chống tay dựa vào vách tường bóng loáng, cổ rặn ra một nụ cười “Được rồi. Cô chờ một chút.”

Bước chân nặng nề, Phương Đại Đồng loanh quanh vờ như tùy ý đi dạo nhưng thực tế là đang quan sát người qua lại ở siêu thị. Chợt nhanh như cắt kéo xuống một gói băng vệ sinh, vội vội vàng vàng chạy về quầy thu ngân.

Nhân viên thu ngân thấy một người đàn ông mua băng vệ sinh, cũng chỉ là dừng một chút, không nói gì mà dứt khoát tính tiền.

Gõ cửa, “Tần tiểu thư, của cô đây.”

“Cảm ơn anh nha.” Tần Nhiễm Phong nở nụ cười thật tươi, nhận lấy băng vệ sinh, liếc nhìn mặt bỗng tối sầm lại.

“Thế nào?”

“Ngắn như vậy, còn không có cánh.” Cô ta bĩu môi “Như vậy rất dễ dàng xảy ra vấn đề.”

“Hả? Vậy làm sao bây giờ?” Phương Đại Đồng cũng có chút bối rối.

“Hay là phiền anh đi một chuyến nữa, tôi muốn loại dài có cánh.” Tần Nhiễm Phong đáp lời.

“Cô nói cái gì cơ?” Tay Phương Đại Đồng cũng có chút run rẩy, lại phải đi siêu thị sau đó còn phải chọn lựa loại băng vệ sinh dài còn có cánh gì đó?

“Rất khó khăn đúng không?” Tần Nhiễm Phong lại bày ra bộ dạng vừa thấy đã thương.

Phương Đại Đồng trong lòng tự nhủ, Chu Tô ơi là Chu Tô, có người còn khó trị hơn cả em nữa cơ đấy.

Lần nữa trở lại cái siêu thị kia, Phương Đại Đồng âm thầm hạ quyết tâm. Đứng ở quầy băng vệ sinh nhìn kỹ bao bì mỗi loại băng vệ sinh, thu hút hàng ngàn ánh mắt của người qua đường.

Vừa nhìn không biết, xem xét thật kỹ quả khiến cho người ta giật mình. Ở đâu mới có loại dài có cánh mà Tần Nhiễm Phong yêu cầu?

Cô ta muốn loại có cánh ở cả đuôi hay là loại dài nhưng siêu mỏng đây? Còn có là loại dài để dùng cho ban ngày, loại dài dùng ban đêm?

Ông trời ơi! Có mỗi cái băng vệ sinh, cũng không phải là đồ mặc ngoài cho người ta nhìn, tại sao lại có nhiều kiểu dáng như vậy?

Rốt cuộc cái nào, cái nào? Chần chừ hồi lâu, Phương Đại Đồng vì muốn chấm dứt hậu hoạn nên đã rất rộng rãi đem toàn bộ kiểu dáng, mỗi thứ lấy một gói.

Lần này, tiểu hồ ly đó còn có thể nói gì?

Nhân viên thu ngân lần này lại bị hù dọa, ngẩn người nhìn anh ta một lúc lâu.

“Cô nhìn cái gì vậy, mau làm việc của cô đi!” Phương Đại Đồng cực kỳ khó chịu.

Cầm một bao băng vệ sinh rất lớn, lần nữa đi tới trước cửa phòng vệ sinh kia gõ nhẹ, không có động tĩnh. Gõ lại, vẫn là không có động tĩnh.

Cô quét dọn từ bên trong ra ngoài, nhìn Phương Đại Đồng một cách nghi ngờ hỏi “Làm gì?”

“Bên trong có một vị tiểu thư, muốn cái này.” Phương Đại Đồng quơ quơ chiếc túi trước mắt.

Cô quét dọn mặt mày khinh bỉ đáp “Bên trong căn bản không người, bọn trẻ các cậu bây giờ học đâu ra cái thói ấy thế?”

Thế nào, bộ dáng của Phương Đại Đồng tôi đây nhìn giống như biến thái lắm sao?

Bất đắc dĩ cầm túi băng vệ sinh quay về bàn ăn, chợt ý thức được lẽ nào mình bị đùa bỡn.

Nhân viên phục vụ đi tới khom lưng, tao nhã nói “Tiên sinh, bạn gái của ngài nói cô ấy có chuyện gấp nên đi trước, nhờ tôi chuyển lời tới ngài như sau, cô ấy không muốn lãng phí tiền của ngài ở chỗ này ăn cơm, ngài bán được một bịch băng vệ sinh không kiếm được bao nhiêu tiền, không cần vì đồ cô ấy vui vẻ mà làm như thế.”

Đầu Phương Đại Đồng bắt đầu tê dại, huyết Thái Dương đập thành thịch, cả người cứng đờ không thể nhúc nhích.

Nhân viên phục vụ nhìn phản ứng của Phương Đại Đồng dịu dàng an ủi “Tiên sinh, không cần thẹn thùng. Tôi tin tưởng ngài nhất định rất thích bạn gái của mình, cô ấy cũng nhất định rất thích ngài mới có thể suy nghĩ vì ngài như vậy. Thật ra thì, chỉ cần là tay làm hàm nhai, công việc gì cũng tốt.”

Nhân viên phục vụ rất chân thành nói ra những lời như vậy càng làm cho Phương Đại Đồng giận không kềm được, hung hăng quăng túi băng vệ sinh trong tay, tông cửa xông ra ngoài.

Không sai, anh ta bị chơi xỏ, rất mất mặt nhưng đúng là anh ta bị một con nhóc là sinh viên Đại học đùa bỡn. Điện thoại di động lần nữa vang lên, Phương Đại Đồng mở tin nhắn, là Tần Nhiễm Phong, cô ta nói “Xin lỗi, bởi vì chỉ có làm như vậy anh mới hiểu tôi không phải là một người có thể tùy tiện khi dễ cũng như không phải loại con gái mờ mắt vì tiền. Còn nữa, anh là bạn của Chu Tô, vừa mới gặp mặt tôi đã nhận ra anh cho nên chơi đùa anh một chút cũng coi như hòa nhau! Ha ha ha”

Phương Đại Đồng cảm thấy rất khó chịu, hung hăng nện một cái lên tay lái, cảm giác rất uất ức. Điện thoại di động lại reo, là Chu Tô. Phương Đại Đồng bực mình hét lên trong điện thoại “Cô ta chính là một tiểu hồ ly tinh, không trách được có thể đem chồng em mê hoặc đến choáng váng. Con bé đó đặc biệt yêu nghiệt!”

“Cái gì mà cô ta cậu ta còn hồ ly tinh gì đó! Phương Đại Đồng. anh lại trúng tà gì đó? Chuyện ngày hôm qua tôi còn chưa tính sổ với anh đấy.” Chu Tô mơ mơ hồ hồ không hiểu Phương Đại Đồng lại bị gì.

Phương Đại Đồng đè nén tức giận, đem chuyện kể qua loa cho Chu Tô nghe.

Bên kia đầu dây, Chu Tô sững sốt một lát, kế tiếp sau đó trong điện thoại vang lên những âm thanh kì lạ cùng với tiếng cười như được mùa của Chu Tô, dừng lại cũng không dừng được.

Phương Đại Đồng nóng nảy chửi đồng lên “Chu Tô, em còn có lương tâm hay không? Tôi làm như vậy, cũng là vì người nào?”

“A, nha. Anh chờ tôi cười cho xong đã nha.” Tiếp đó lại là một trận cười điên cuồng.

“Chu Tô, em đừng vì vậy mà xem nhẹ sức quyến rũ của anh đây, anh được ví như Napoleon trăm trận trăm, thắng đấy (*)? Anh cũng không tin, đến một con ranh cũng không giải quyết được.”

Ai có hứng thú về Napoleon tìm hiểu ở đây [s//vi.wikipedia.org/wiki/Napoléon_Bonaparte#Chi.E1.BA.BFn_tranh_Li.C3.AA](https://vi.wikipedia.org/wiki/Napoléon_Bonaparte#Chi.E1.BA.BFn_tranh_Li.C3.AA)

“Vậy anh có biết Napoleon cũng từng bị đánh bại ở trận nào không?”

“Trận nào?” Phương Đại Đồng buồn bực. Sao Chu Tô lại hỏi tình tiết bé xiu này trong câu chuyện này nhỉ?

“Là trận Waterloo, Phương Đại Đồng, để không phải gặp trận Waterloo, tôi khuyên anh nên rút lui đi! Trời ơi, tôi lại thấy buồn cười rồi!” Không ngoài suy đoán, bên kia vẫn tiếp tục tiếng cười mãi không ngừng.

Phương Đại Đồng ngắt điện thoại di động, chán nản gục trên tay lái, bỗng nhiên ngẩng đầu, tiếp theo đó là đấm một cái lên còi xe trên tay lái, trong miệng nhắc đi nhắc lại “Đáng đời, đáng đời mày bị một sinh viên đại học xoay vòng, một cô gái nhỏ cũng không đối phó được, đáng mặt lắm, lịch sử cũng không học hành đến nơi đến chốn, mày bị dắt mũi đi vòng vòng quanh một con bé vắt mũi chưa sạch, đáng đời mày lắm!”

Còi ô tô bởi vì bị Phương Đại Đồng đấm mạnh, phát ra âm thanh chói tai, nhưng anh ta đang ngập vào cảm giác bị sỉ nhục nên nào có quan tâm âm thanh này nọ, chỉ cảm thấy mất hết cả mặt mũi rồi.

“Cọc cọc” có người gõ nhẹ lên cửa kính xe của Phương Đại Đồng. Hạ cửa xe, là nhân viên phục vụ trong nhà hàng lúc này, cô ta vẫn giữ nguyên khuôn mặt tươi cười “Tiên sinh.”

“Chuyện gì?” Phương Đại Đồng rất không bình tĩnh.

“Thật đúng là ông trời giúp tôi, nếu không nghe tiếng còi xe kinh hoàng kia tôi cũng không biết đi chỗ nào tìm ngài đây.”

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Phương Đại Đồng không có tâm tình nhiều lời cùng cô ta.

“Túi băng vệ sinh của ngài, tôi thấy ngài quên mất những thứ đồ này, nhất định sẽ bị lãnh đạo mắng, đặc biệt đưa tới.”

Phương Đại Đồng nhìn túi đồ trong tay người kia liền cảm thấy nhức đầu, phát tay một cái “Không có, không có, không phải trả lại. Cô cứ cầm đi.”

“Nhưng là, vậy làm sao được...” Cô ta chợt chú ý tới xe của Phương Đại Đồng, kinh ngạc đến nỗi không khép miệng được “Xe này?”

“Công ty ướn đây.” Phương Đại Đồng nhàn nhạt trả lời.

Nói xong liền dẫm ga, xoay tay lái tiêu sái rời đi. Trong giây phút kia, Phương Đại Đồng đột nhiên cảm thấy mình quả thật không thể sánh bằng Chung Ly, hai người phụ nữ như vậy, đem anh ta đùa giỡn gần chết nhưng Chung Ly lại có thể ứng phó với cả hai người, xét về chuyện này đúng là Phương Đại Đồng mình còn kém anh ta nhiều lắm!

28. Q.1 - Chương 28

Sự kiện đen đủi này của Phương Đại Đồng lại khiến Chu Tô có không ít hảo cảm với cô gái tên Tần Nhiễm Phong này. Một người con gái thông minh, có chủ kiến. Cũng phải thôi, người con gái có thể được Chung Ly chú ý nhất định không phải là dạng vừa.

Bất chợt, Chu Tô rất muốn xem thử Tần Nhiễm Phong, xem xem cô ấy có bao nhiêu thù mị, bao nhiêu phong cách mà có thể khiến Chung Ly mê muội.

Với dự tính là sẽ đến cổng trường đợi cô ta tan học rồi lén lút quan sát một chút thể nhưng Tần Nhiễm Phong liếc mắt một cái liền nhận ra Chu Tô. Cô ta không hoảng hốt, không tránh, cũng không vênh vào hả hê.

Chỉ là ung dung, mỉm cười nhẹ nhàng đi tới chỗ Chu Tô. Chu Tô rất hâm mộ cô ta, hâm mộ tuổi trẻ, sự tự tin của cô ta, cũng rất hâm mộ phong cách ăn mặc trang điểm của cô ta, quan trọng nhất là hâm mộ cô ta về chuyện có thể nắm bắt được trái tim Chung Ly.

Ngồi trong một tiệm kem, Chu Tô ung dung ngồi vừa nhìn cô gái tên Tần Nhiễm Phong này nhẹ nhàng từ tốn ăn bánh Tirasumi vừa suy nghĩ. Nghe Phương Đại Đồng nói gia cảnh cô ta không tốt nhưng người khác không thể nhìn ra dấu vết nào của sự tự ti trong tất cả hành động của cô ta, ngược lại mang vẻ quý khí bức người.

“Thế nào, không sợ tôi tới đây gây chuyện sao?” Chu Tô từ từ nói một câu.

Nàng nuốt miếng bánh, trả lời “Sẽ không, theo như cách mà Chung Ly nói về chị thì hẳn chị sẽ không làm vậy.”

“Hả? Cô thật ra hiểu anh ấy được bao nhiêu phần, hiểu rõ hơn cả tôi?”

“Anh ấy là người tốt, nam nhân tốt, nam nhân tốt hiếm có.”

“Hừ” Chu Tô khinh thường ngo ra ngoài cửa sổ “Bây giờ Tiểu tam thật đúng là liều lĩnh.” Có thể bình luận về chồng của người khác ngay trước mặt người phụ nữ đó.

“Tôi, không phải vậy, không phải kiểu như chị nói.” Cô ta nói xong, liền cắn môi.

“Không đúng ? Tốt, vậy cô nói cho tôi biết... Cô là cái gì?”

“Tôi thật ra thì ... Có lẽ chị nghĩ tôi nói dối nhưng tôi đã từng gặp rất nhiều kẻ thứ ba trong quan hệ vợ chồng nhà người khác. Tôi... thậm chí cảm hận những con người đó. Nhưng khi gặp được Chung Ly, tôi không có biện pháp, tôi thật sự cũng đã rất mâu thuẫn, rất dằn vặt. Chị có hiểu cảm giác đấu tranh tư tưởng rất nhiều nhưng cuối cùng lý trí cũng không thể chiến thắng trái tim chưa?” Cô ta cụp mắt nói chậm chậm, lời nói cũng có chút không mạch lạc.

“Là bởi vì chính con người anh ấy hay cũng chỉ vì anh ấy lấn tiền nhiều của, cô cho rằng anh ấy sẽ mãi mãi bao nuôi cô? Tiểu cô nương, đối với loại người như Chung Ly, chơi đùa với mấy cô gái nhỏ là chuyện rất bình thường, cô cần gì phải thật lòng thật dạ chứ?”

“Chung Ly là người như vậy sao? Chị Chu cảm thấy anh ấy là người như vậy sao?”

Không phải đâu. Chung Ly không phải chơi đùa tôi, chị không hiểu đâu.” Tần Nhiễm Phong dùng vẻ mặt kiên định nhìn Chu Tô.

Ghê tởm, buồn nôn. Bây giờ nhìn lại giống như Chu Tô cô là người điểm gậy đánh uyên ương, cô mới là tiểu tam đáng xấu hổ.

“Đủ rồi!” Từ trước đến nay Chu Tô luôn không phải là người có thể tùy ý để cho người ta lấn qua lấn lại vo viên nên nhanh chóng đứng dậy quát lên “Tôi không tâm tình ngồi nghe chuyện tình yêu của các người. Chung Ly là chồng tôi nên tôi sẽ không mặc kệ anh ấy ra ngoài tầm hoa vấn liễu. Còn cô, thức thời tự mình rút xa, nếu không đừng trách tôi không nhắc nhở trước!”

Ngẩng đầu ưỡn ngực, Chu Tô quay người bước đi. Vốn Chu Tô cô đây mới là người bị hại nhưng dựa vào cái gì Tần Nhiễm Phong lại bày ra bộ dạng chịu uất ức như vậy

Nhưng dù đã quay lưng, âm thanh của tần Nhiễm Phong vẫn bám lấy Chu Tô không ngừng “Có lẽ chị sẽ cảm thấy tôi vô lý. Nhưng mà tôi vẫn muốn hỏi, chị có yêu anh ấy không? Nếu như không yêu xin cho tôi một cơ hội.”

“Cô nói cái gì?” Chu Tô lần nữa xoay người, quay lại chỗ đối diện Tần Nhiễm Phong đang ngồi, lửa giận toát ra “Cô lấy thân phận gì hỏi tôi như vậy. Đó là chuyện của vợ chồng tôi, có gì tôi phải báo cáo với cô?” Tần Nhiễm Phong đây là đang khiêu khích cô một cách trắng trợn, Chu Tô nào có thể nào nhịn được giọng điệu này của cô ta.

“Tôi chỉ muốn hỏi một chút mà thôi, nếu quả như thật chị yêu anh ấy, tại sao không một mực bên cạnh anh ấy, chia sẻ buồn vui, giúp đỡ những lúc khó khăn, ốm đau bệnh tật. Chung Ly cũng sẽ có lúc mệt mỏi, cũng sẽ có lúc muốn có ai đó để dựa vào. Lần đó, anh ấy bị viêm ruột thừa cấp tính, một mình ở trong bệnh viện không có ai chăm sóc, thật khiến cho người ta chua xót.”

Chung Ly bị viêm ruột thừa cấp tính phải nằm viện? Thế nào cô lại không biết, đến tột cùng là chuyện khi nào? Tại sao Chung Ly không nói, anh ấy còn có bao nhiêu chuyện gạt cô đây?

Tần Nhiễm Phong thấy sắc mặt Chu Tô đại ra, nói tiếp “Chung Ly nói, chị thuộc kiểu phụ nữ yêu thích tự do, không ai có thể trói buộc được bước chân của chị. Cho nên chị có thể chăm sóc anh ấy một cách tốt nhất sao?”

“Tôi... Từ nay về sau, tôi sẽ bù đắp cho anh ấy, không cần cô lo lắng dùm.” Chu Tô cố gân cổ nhưng vẫn không che giấu được sự chột dạ.

“Bao lâu đây? Tôi biết tôi nói như vậy là rất mạo muội, nhưng giấu ở trong lòng đã lâu rồi nên tôi rất khó chịu. Chị có thể chăm sóc anh ấy vô điều kiện, chấp thủ chỉ tử, bạch đầu giai lão. Thật có thể không? Nếu

quả như thật thương anh ấy, lại không cách nào sánh bước cùng anh ấy đến già, như vậy làm ơn cho tôi cơ hội đem đến hạnh phúc cho anh ấy. Nếu như không yêu, như vậy xin buông tay.”

Câu nói này của Tần Nhiễm Phong lập tức đã chạm vào nỗi đau của Chu Tô, chấp thủ chi tử, bạch đầu giai lão? Dĩ nhiên Chu Tô không thể, thì ra đây là sự thật, cô đã sớm mất đi tư cách yêu Chung Ly. Cô không có thời gian dặt tay của hân chung trải qua mưa gió cuộc đời, không có thời gian cùng nhau chờ đợi cầu vồng sau mưa, thậm chí cũng không còn cách nào tưởng tượng đến cảnh bọn họ lúc về già, cùng nhau ngồi ở trên xích đu, tay cầm quạt giấy nhớ lại chuyện cũ. Đây là sự thật, Chu Tô cô quả thật không có tư cách. Nếu như Tần Nhiễm Phong còn có thể cầu cô một cơ hội, còn cô thì sao? Phải đi tìm ai để cầu một cơ hội đây? Cầu xin ông trời sao? Lúc ông trời khiến cho cô vướng phải căn bệnh quái ác này thì đã thu hồi cơ hội này rồi.

Nếu là Chu Tô trước kia, cô sẽ không bao giờ im lặng nuốt cục tức này nhưng hiện tại cô thật sự không còn chút hơi sức nào mà tranh luận nữa.

“Tôi sẽ không còn cơ hội nào khác nhưng cô còn trẻ tuổi như vậy, còn rất nhiều thời gian, tại sao lại nhảy vào vũng lầy này để tranh cướp cùng tôi?” Chu Tô nói một cách không có sức sống, khóe miệng nặn ra một nụ cười bất đắc dĩ “Suy nghĩ của cô tôi không can thiệp được nhưng có thể từ từ không? Qua một thời gian ngắn nữa, tôi sẽ buông tay để cho các người tự do muốn làm gì thì làm, không bao lâu nữa thôi, tại sao một chút thời gian ít ỏi cũng không cho tôi, các người có thấy quá đáng với tôi không?” Vừa cảm thấy nước mắt muốn rơi xuống, Chu Tô nhanh chóng xoay người rời đi.

Ngồi ở trên ghế, Tần Nhiễm Phong sững sốt, Chu Tô nói chị ấy sẽ buông tay? Nhưng tại sao gần đây Chung Ly lại có ý tránh mặt mình nhỉ? Mẹ đã mất, cô chỉ còn Chung Ly là chỗ dựa duy nhất, cô không thể không có anh ấy.

Buổi tối, lúc Chung Ly về nhà, bực bội hỏi Chu Tô “Hôm nay em đã tìm Nhiễm Phong?”

Chu Tô đang ngồi cắt tỉa mấy chiếc lá khô cho chậu lan, nghe Chung Ly hỏi vậy, đáy lòng cười lạnh một cái, nhưng vẫn không dừng lại động tác trong tay. Chu Tô thờ ơ đáp lời “Thế nào? Cô ta tìm anh cáo trạng. Cô ta nói gì về em sao? Nói em mắng chửi cô ta hay là không nói hai lời, trực tiếp tát cô ta một cái?”

“Chu Tô, anh nhớ những chuyện này nợ của anh em chưa bao giờ quên. Em còn nói mọi người ai cũng đều có những điều hứng thú, sự yêu thích khác nhau, không phải bây giờ em định nuốt lời đấy chứ?” Chung Ly cũng không gấp, chậm rãi nói.

“Anh!” Chu Tô nhất thời cứng họng, những lời này quả thật cô đã có nói qua.

“Có chuyện gì cứ nói với anh, không nên tìm cô ấy, cô ấy là một cô gái tốt. Cũng không mạnh mẽ được như em, biết cách tự bảo vệ mình. Cô ấy là một đứa bé đáng thương.”

Đứa bé đáng thương? Chuông Ly thật đúng là buồn cười, gọi một tiểu tam là đứa bé đáng thương? Vậy còn nàng thì sao, một oán phụ đáng thương?

“Em biết rồi, một cô gái có thể vì tiền mà lên giường với đàn ông thật đúng là đáng thương.” Chu Tô biết nói như vậy hơi quá đáng, nhìn dáng vẻ Tần Nhiễm Phong không giống chỉ vì tiền mới lên giường với Chung Ly. Nhưng trong lòng đã sớm lửa giận sôi trào, Chu Tô bất chấp tất cả mà nói ra những lời cay độc này.

Chung Ly bực mình, quẳng áo khoác, đến gần Chu Tô, lạnh lùng nói “Chu Tô, nói chuyện gì cũng phải dùng đầu óc để suy nghĩ trước. Nhiễm Phong không phải người như vậy.”

“Không đúng sao? Tốt, vậy em hỏi anh, cô ta đã bao giờ lấy tiền của anh chưa? Lần trước, lúc em trở về, người nằm trên giường với anh có phải là cô ta hay không? Trước đó các người đã xảy ra quan hệ chưa?” Chu Tô bị thái độ khó chịu của Chung Ly chọc giận, nói một hơi.

Chung Ly hiển nhiên không ngờ cô sẽ hỏi như vậy, ngăn người, không trả lời được.

“Không nói được gì phải không? Em trả lời thay anh, đúng, những thứ này toàn bộ là sự thật. Không cần trông cậy vào việc em cùng cô ta ‘chung sống trong hòa bình’, Chu Tô em đây không có thiện lương đến mức biết chồng mình bao nuôi tình nhân mà còn ngậm bồ hòn làm ngọt.”

“Trước tiên đừng nói chuyện này nữa, bây giờ anh có chuyện muốn hỏi em đây.” Chung Ly không muốn cãi cọ với mình về chuyện này nữa? Kỳ quái! Không phải vì bất bình cho tiểu tình nhân mới nóng nảy với mình sao?

“Chuyện gì?”

“Cái gì gọi là không lâu về sau nữa, em sẽ buông tay. Em đã nói câu này với Nhiễm Phong đúng không?” Chung Ly hỏi với sắc mặt nghiêm túc, hơn nữa có chút khẩn trương.

Chu Tô không biết làm sao trả lời, bây giờ còn chưa phải là lúc nói chuyện này. Đã trút giận xong, Chu Tô khoát khoát tay “Cái đề tài này em không muốn tiếp tục, em mệt, lên lầu ngủ.” Nói xong liền cảm thấy không còn hơi sức nào xem phản ứng của Chung Ly như thế nào, nhanh chóng quay người lên lầu.

Một giây kế tiếp, bị hung hăng kéo trở lại, cánh tay truyền đến một hồi đau đớn, tiếp theo đó là tiếng hét của Chung Ly “Ngủ cái gì mà ngủ, nói rõ cho anh biết em nói vậy là có ý gì?”

Chu Tô giãy dụa muốn Chung Ly thả cổ tay của mình, lại phát hiện căn bản là không thể. Trong lòng dâng lên một hồi phiền não “Không có ý gì. Buông ra!”

“Thôi đi, em nói vậy ý là em chán rồi? Mệt mỏi rồi sao?”

“Chung Ly, tại sao anh lại có thể trẻ con đến vậy, buông tay ra!”

“Đừng giả bộ ngớ ngẩn, lấp liếm cho qua chuyện, mau nói!”

Chu Tô bắt ngờ dây cánh tay, rốt cuộc thoát khỏi cánh tay như gọng kìm của Chung Ly, cảm thấy thật thoải mái “Tôi đã nói rồi đấy thôi, Chung Ly, anh coi cái nhà này là cái gì? Muốn tới thì tới, không muốn thì mấy ngày không thấy tăm hơi. Anh coi tôi là cái gì? Lúc bất bình thay tiểu tình nhân thì chạy về hò hét, lúc không có chuyện gì thì ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm? Thế nào? Tôi đi gặp cô gái kia náo loạn đấy. Thì sao? Đó không phải là việc của một người vợ phải làm sao? Hiện tại anh đang làm gì, vì cô ta mà muốn trở mặt với tôi? Cho nên, tôi muốn hỏi, Chung Ly, có phải anh cũng chỉ coi tôi là một con điếm chỉ cần nằm dạng hai chân, chờ lúc nào anh có hứng thú thì đến làm hạnh?”

Chung Ly nắm chặt tay, thậm chí Chu Tô còn có thể nhìn thấy trên mặt anh nổi gân xanh. Không biết, có phải hay không vì những lời này, tóm lại anh rất tức giận, con người sắc bén dường như muốn xé rách Chu Tô.

Chu Tô chợt nhớ tới một đêm kia, theo bản năng co mình lại. Nhưng nghĩ lại, mình toàn nói những lời nói thật lòng, tại sao phải sợ, vì vậy ngẩng cao đầu, nhìn chằm chằm vào mắt Chung Ly.

Chung Ly lần nữa tiến đến gần cô, từng bước từng bước cho đến khi hai thân thể dán chặt lấy nhau, vươn tay nâng cằm của Chu Tô lên, nắm thật chặt nói “Thế nào Chu Tô, muốn buông tay? Sau khi phá hủy anh thì tính toán ném đi như rác rưởi? Em đừng mơ, tôi cho em biết! Nếu như phải xuống Địa ngục, tôi nhất định kéo theo em, ly hôn? Em đừng mơ tưởng hão huyền!”

Nói xong, nhìn Chu Tô đang hoang mang không hiểu chuyện gì xảy ra, cười lạnh. Sau đó, cầm áo khoác rời đi.

Chu Tô ngơ ngác đứng tại chỗ. Chung Ly. Nói. Gì? Tại sao cô nghe không hiểu chứ?

29. Q.2 - Chương 1: Chung Ly Ngoại Truyện Một

Từ nhỏ Chung Ly đã được rất nhiều người nâng niu trên lòng bàn tay, đi đâu cũng được mọi người trong Đại viện khen ngợi.

Con trai của Tham mưu trưởng chính là luôn được ưu ái như vậy.

Khoẻ mạnh khá khinh, có tiền đồ.

Tất nhiên, được hưởng gen tốt, dĩ nhiên cũng không phải dạng tầm thường.

Chung Ly biết những lời khen ngợi mình toàn bộ là do danh tiếng của cha mình mà có, không có Chung Mục Chi thì không bao giờ Chung Ly được hưởng cuộc sống như vậy.

Từ trước đến nay, Chung Ly đều không có một chút khái niệm nào về hình tượng người cha hiền từ như người ta nói. Chung Ly thấy cha mình chỉ mãi giữ một gương mặt lạnh lẽo, lười nói chuyện, động một chút là tung quyền cước.

Dần dần lớn lên, rốt cuộc cậu cũng hiểu được, thì ra người cha cũng có thể đỡ con trai mình lên cao, hoặc là cho con trai mình ngồi ở trên cổ xem đèn trời hoặc đi dạo trên đường. Người cha cũng có thể vui vẻ cười đùa mỗi ngày cùng con trai mình. Người cha cũng có thể cho con trai mình ngồi lên đầu gối, kể cho nó nghe về chuyện xưa đánh giặc hay kể chuyện cổ tích cho con mình nghe.

Chỉ là, một người cha như vậy không thuộc về Chung Ly. Cha của cậu- Chung Mục Chi, không có chuyện gì sẽ không bao giờ mở miệng cũng không quan tâm hơn thua. Không thích thân thiết cùng Chung Ly, cũng không tỏ ra yêu thích gì mẹ Chung Ly, vợ của ông ấy. Mỗi ngày, cha Chung Ly chỉ nói với mẹ Chung Ly nhiều nhất là mười câu, cả ngày chỉ quan tâm đến sự nghiệp quốc phòng.

Dần dần, Chung Ly hiểu tình cảm giữa cha mẹ mình không tốt.

Sau đó, Chung Ly không bao giờ ao ước những hành động thân mật cha con nữa, chỉ cần dựa vào sự chiều chuộng của những hàng xóm trong Đại viện, cậu muốn làm cái gì thì làm cái đó, tất cả những đứa nhỏ trong Đại viện đều coi cậu là thủ lĩnh.

Nam hài theo cậu nghịch ngợm đủ trò, nữ hài chỉ cần thấy cậu thấy liền tránh. Chỉ có Lưu Yến Linh cùng Chu Tô là hai đứa con gái khá mạnh mẽ và cá tính nên không có người nào dám khi dễ.

Từ lúc nào bắt đầu chú ý Chu Tô, Chung Ly cũng không nhớ nữa, có lẽ lâu lắm rồi đến nỗi chẳng thể nhớ nổi nữa. Chỉ là dần dần cảm thấy cô gái ấy khác với những người con gái khác, ít nhất là cậu cảm thấy vậy.

Về sau nữa, vào một buổi tối cuối thu năm đó, Chu Tô bị cha Chu kéo ra ngoài, phạt quỳ.

Chung Ly đứng trước cửa sổ xa xa nhìn xuống, hôm đó hơi lạnh, trên mặt kính bằng thủy tinh có đọng chút sương đêm, đứng phía trong nhà Chung Ly chỉ có thể nhìn thấy dáng vẻ cổ chấp của Chu Tô một cách mơ hồ.

Quỷ thần xui khiến, Chung Ly liền lặng lẽ chạy ra ngoài. Ở trong góc lẳng lặng nhìn Chu Tô đang ngược đầu nhìn lên trời, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, lỗ mũi hơi vểnh lên, cái miệng nhỏ nhắn cũng nâng lên tỏ vẻ quật cường, tất cả những bộ phận đó được phủ lên một tầng ánh trắng, giống như có thể phát sáng.

Không có bất kỳ hành động nào nhưng Chung Ly cảm thấy nhất định Chu Tô đang nhìn trời mà suy nghĩ rất nhiều rất nhiều.

Cho đến khi nghe được lời đồn đãi, nói bố mẹ Chu Tô bất hòa. Rốt cuộc Chung Ly cũng đã hiểu biểu hiện tối hôm đó của Chu Tô là cô độc, tịch mịch. Bọn họ giống nhau, một dạng cô độc, tịch mịch. Là những đứa trẻ bị cha mẹ mình tổn thương.

Chung Ly đã từng xem ảnh của Chung Mục Chi lúc ông mười mấy tuổi, khi đó khuôn mặt ông ấy sáng bừng nhiệt huyết thanh xuân, nở nụ cười tươi tắn chứa một cỗ khí thế cao ngạo. Chung Ly không hiểu năm tháng tại sao có thể làm ánh hào quang trên khuôn mặt cha mình biến mất, làm sao có thể xóa bỏ hoàn toàn nụ cười trên mặt ông. Cậu cũng đã nghĩ, đoạn thời gian trải qua Cách mạng văn hóa, cha cậu thật sự đã thay đổi, thay đổi thành một người hoàn toàn khác.

Chung Ly nghe nói, khi đó cha rất yêu người vợ chưa cưới của mình. Nghĩ thâm, có lẽ từ khi đó, cha cậu nhất định sẽ không yêu ai được nữa.

Từ trước đến nay, Chung Mục Chi luôn nói rằng, là nam nhân Chung gia phải một thân nhưng trang bảo vệ quốc gia. Chung Ly cố tình không nghe lời, thực ra cũng không phải hoàn toàn không muốn trở thành quân nhân, chỉ là sự phản nghịch đã ngấm trong xương tủy và ngày càng tăng trưởng nên chỉ thích làm những việc mà cha mình không thích.

Vào ngày đăng ký nguyện vọng Đại học đã tự ý đổi trường Quân đội thành trường Kinh tế. Ngày ấy, cha Chung Ly lấy quân côn, hung hăng quát trên người cậu, luôn miệng mắng: “Lúc ta còn khỏe mạnh con đã

dám tự tiện làm như vậy, chờ thêm mấy năm nữa, cánh cứng cáp rồi, còn không phải là nuốt cha người vào bụng.”

Mẹ cậu nhìn thấy con trai bị đánh đến nổi máu thấm đẫm áo sơ mi, đau lòng không dứt, vừa khóc vừa kêu: “Là chủ ý của tôi, ông muốn đánh thì đánh tôi đi, nếu con trai bị ông đánh chết tôi cũng sẽ không sống nổi a!”

Đêm đó, cậu bị ném ra cửa, ngồi trước cửa lại cảm thấy vô cùng sung sướng, giống như đánh thắng một trận. Chợt nhớ tới đêm cuối thu năm đó, liền học cô ngẩng đầu lên. Khi đó Chung Ly chợt hiểu tại sao lúc đó Chu Tô lại làm như vậy, cô ấy đếm sao, từng ngôi sao một. Thời điểm chăm chú đếm sao sẽ khiến người ta quên đi những chuyện mà mình không muốn nhớ.

Thân thể lạnh cóng chợt có nguồn ấm áp, Chung Ly cho rằng là mẹ mình, nhưng cha đã cảnh cáo, nếu mẹ ra ngoài, ông ấy sẽ không cho Chung Ly vào cửa nữa bước nữa cơ mà? Khẽ nghiêng đầu liền thấy khuôn mặt không biểu cảm của Chu Tô.

Cô ném cho cậu một cái áo khoác thật dày, không phải phủ lên người cho cậu mà là ném tới.

Chung Ly bình tĩnh nhìn Chu Tô, nhưng trong lòng hơi kinh ngạc.

Chu Tô vẫn không nói gì, cầm một đĩa bánh bao đặt ở bên chân Chung Ly sau đó xoay người muốn đi.

“Cất đi, tôi không cần.” Thật ra là do Chung Ly cảm thấy mất thể diện, nếu là người khác cậu không quan tâm nhưng là Chu Tô nên cậu cảm thấy rất mất thể diện.

Chu Tô không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng trả lời: “Buổi tối không có áo khoác sẽ lạnh phát run, đói sẽ hoa mắt. Vụ này tôi có kinh nghiệm hơn cậu đấy.”

Nói xong dứt khoát bước đi.

Khi đó, cha mẹ Chu Tô đang bàn chuyện ly hôn.

Ánh chiều tà le lói, không gian yên tĩnh, Chung Ly đang quỳ trên mặt đất, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt, từng ngụm từng ngụm nhai bánh bao Chu Tô đưa tới.

Chung Ly ngoại truyện hai:

Buổi trưa hôm đó, Chung Ly vừa về tới Đại viện đã nhìn thấy Chu Tô đang mò mẫm trên mái nhà tìm cách leo xuống đất. Chung Ly cả kinh đang suy nghĩ như thế nào đem Chu Tô xuống thì đã thấy Chu Tô giống như cánh diều đứt dây té xuống, Chung Ly không hề nghĩ ngợi liền nhào tới.

Không sai, lúc đó chính cậu đã gạt mọi người là mình đứng lúc đi qua, xui xẻo bị Chu Tô ngã đè lên. Thế nhưng lời nói dối vụng về đó cứ nhiên lại được mọi người đều tin.

Bởi vì sẽ không ai tin tưởng, một hỗn thế Tiểu ma vương như Chung Ly không quan tâm đến tính mạng đi cứu một cô bé bình thường không bao giờ giao du với cậu ta như Chu Tô.

Chung Ly tại sao không nói? Bởi vì cậu hiểu rất rõ Chu Tô. Cô kiêu ngạo, quật cường, luôn luôn xem thường kẻ cả ngày chỉ biết bày trò phá phách gây chuyện như Chung Ly, lần này cứu giúp cô ấy liệu có cảm thấy cảm kích đây?

Chung Ly cũng có lòng tự tôn của chính mình. Cậu không hy vọng người khác nói mình liều mạng đi cứu một người mà người kia không thèm quan tâm đến sự hy sinh đó của bản thân. Cho dù đó có là mấy lời vô nghĩa của mấy kẻ rảnh rỗi nhưng nếu nghe nói vậy, tim của cậu cũng sẽ đau, hơn nữa sẽ rất đau.

Dù thế nào đi chăng nữa, mục đích của cậu cũng đã đạt được, cô ấy không có việc gì, không phải chịu một chút thương tổn nào.

Mà cậu, gãy xương rồi cũng sẽ nhanh khỏi thôi.

Thật ra thì Chung Ly đã nhiều lần thăm dò muốn làm hòa cùng Chu Tô nhưng thái độ khiêm nhường lấy lòng của Chung Ly căn bản Chu Tô không để vào mắt.

Chu Tô đối với cậu vẫn rất lạnh lùng, chẳng thêm ngó tới. Chung Ly thật sự không hiểu, đến tột cùng là không đúng chỗ nào, tại sao tất cả những bạn học nữ trong Đại viện ai cũng bám lấy cậu, chỉ có Chu Tô là không thèm liếc mắt nhìn cậu một cái. Đến tột cùng, cậu có gì kém cỏi?

Sau đó nữa, người này người khác, nhà này nhà khác chuyển khỏi rồi chuyển đến Đại viện, chỉ còn lại phòng ốc cũng như sân vườn mãi còn vẹn nguyên như lúc ban đầu.

Hoa nở hoa tàn, xuân hạ thu đông trôi qua. Trong nháy mắt, Chung Ly cũng gần ba mươi. Công ty do anh mở càng ngày càng phát triển, có nhà, có xe, nữ nhân càng ngày càng nhiều người muốn tiếp cận.

Chung Ly cũng nghĩ tới chuyện kết hôn. Thời buổi này, phụ nữ tốt không nhiều lắm, nhưng vẫn có. Tìm một người phụ nữ tốt để kết hôn không khó khăn, nhưng Chung Ly không biết tại sao lại cảm thấy thiếu cái gì đó, ở chung một chỗ với ai đều cảm thấy thiếu cái gì đó.

Vì vậy, không ngừng đổi, không ngừng thử, hoa danh của anh nhanh chóng vang dội bên ngoài.

Cuộc sống trống rỗng như động không đáy, không biết phía dưới là cái gì, chỉ biết chính là khủng hoảng.

Cho đến ngày đó, xe của anh dừng ở ven đường, nhìn thấy Chu Tô đã lâu không gặp.

Cô đang cùng Lưu Yến Linh nói chuyện, có vẻ rất vui vẻ.

Bộ dáng nẩy nở rồi, xinh đẹp hơn xưa. Trang phục tùy ý khoác trên người cô lại khiến cho người khác cảm thấy rất có phong cách, có rất ít nữ nhân có thể có loại khí chất này. Chung Ly ngồi ở trong xe, một tay tùy ý khoác lên khung xe, một tay cầm điếu thuốc, vừa hút thuốc vừa tinh tế quan sát cô.

Lưu Yến Linh vào một cửa hàng nhỏ, Chu Tô đứng chờ ở bên ngoài, Chung Ly giống như thấy lại hình ảnh của bé gái bướng bỉnh ngày xưa, lại cười. “Buổi tối không có áo khoác sẽ lạnh phát run, đổi sẽ hoa mắt. Vụ này tôi có kinh nghiệm hơn cậu đấy.”

Chung Ly nhìn chằm chằm Chu Tô, trong đầu không biết tại sao lại hiện ra những lời này.

Chung Ly vẫn sống không mục đích, không vui buồn như một du hồn trong cuộc sống xô bồ này. Nhưng bỗng nhiên quay đầu lại, trong một nháy mắt, dưới ngọn đèn của ngày tàn, cô ấy lại dễ dàng thấp sáng trái tim trống rỗng. Tia lửa đó càng ngày càng như thiêu đốt trái tim anh, trái tim thổn thức đập từng nhịp đầy sức sống.

Chung Ly vẫn là hút thuốc, nhìn Chu Tô. Thật lâu, thật lâu không có cách nào nhúc nhích.

Trong thơ có nói: Em khẽ mỉm cười, cũng không nói gì với tôi nhưng tôi cảm thấy, vì nụ cười này mà tôi đã đợi thật lâu.

Chờ đợi người từ lúc sinh ra cho đến lúc mái đầu ngả bạc.

Câu thơ này không phải là để miêu tả tâm trạng lúc này của Chung Ly sao? Mấy năm như vậy, cuối cùng vẫn không tránh khỏi số phận. Kiếp số của mình, căn bản không thể tránh, thực ra Chung Ly cũng không muốn tránh.

30. Q.2 - Chương 2: Chung Ly Ngoại Truyện Hai

Buổi trưa hôm đó, Chung Ly vừa về tới Đại viện đã nhìn thấy Chu Tô đang mò mẫm trên mái nhà tìm cách leo xuống đất. Chung Ly cả kinh đang suy nghĩ như thế nào đem Chu Tô xuống thì đã thấy Chu Tô giống như cánh diều đứt dây té xuống, Chung Ly không hề nghĩ ngợi liền nhào tới.

Không sai, lúc đó chính cậu đã gạt mọi người là mình đúng lúc đi qua, xui xẻo bị Chu Tô ngã đè lên. Thế nhưng lời nói dối vụng về đó cứ nhiên lại được mọi người đều tin.

Bởi vì sẽ không ai tin tưởng, một hỗn thế Tiểu ma vương như Chung Ly không quan tâm đến tính mạng đi cứu một cô bé bình thường không bao giờ giao du với cậu ta như Chu Tô.

Chung Ly tại sao không nói? Bởi vì cậu hiểu rất rõ Chu Tô. Cô kiêu ngạo, quật cường, luôn luôn xem thường kẻ cả ngày chỉ biết bày trò phá phách gây chuyện như Chung Ly, lần này cứu giúp cô ấy liệu có cảm thấy cảm kích đây?

Chung Ly cũng có lòng tự tôn của chính mình. Cậu không hy vọng người khác nói mình liều mạng đi cứu một người mà người kia không thêm quan tâm đến sự hy sinh đó của bản thân. Cho dù đó có là mấy lời vô nghĩa của mấy kẻ rảnh rỗi nhưng nếu nghe nói vậy, tim của cậu cũng sẽ đau, hơn nữa sẽ rất đau.

Dù thế nào đi chăng nữa, mục đích của cậu cũng đã đạt được, cô ấy không có việc gì, không phải chịu một chút thương tổn nào.

Mà cậu, gãy xương rồi cũng sẽ nhanh khỏi thôi.

Thật ra thì Chung Ly đã nhiều lần thăm dò muốn làm hòa cùng Chu Tô nhưng thái độ khiêm nhường lấy lòng của Chung Ly căn bản Chu Tô không để vào mắt.

Chu Tô đối với cậu vẫn rất lạnh lùng, chẳng thèm ngó tới. Chung Ly thật sự không hiểu, đến tột cùng là không đứng chỗ nào, tại sao tất cả những bạn học nữ trong Đại viện ai cũng bám lấy cậu, chỉ có Chu Tô là không thèm liếc mắt nhìn cậu một cái. Đến tột cùng, cậu có gì kém cỏi?

Sau đó nữa, người này người khác, nhà này nhà khác chuyển khỏi rồi chuyển đến Đại viện, chỉ còn lại phòng ốc cũng như sân vườn mãi còn vẹn nguyên như lúc ban đầu.

Hoa nở hoa tàn, xuân hạ thu đông trôi qua. Trong nháy mắt, Chung Ly cũng gần ba mươi. Công ty do anh mở càng ngày càng phát triển, có nhà, có xe, nữ nhân càng ngày càng nhiều người muốn tiếp cận.

Chung Ly cũng nghĩ tới chuyện kết hôn. Thời buổi này, phụ nữ tốt không nhiều lắm, nhưng vẫn có. Tìm một người phụ nữ tốt để kết hôn không khó khăn, nhưng Chung Ly không biết tại sao lại cảm thấy thiếu cái gì đó, ở chung một chỗ với ai đều cảm thấy thiếu cái gì đó.

Vì vậy, không ngừng đổi, không ngừng thử, hoa danh của anh nhanh chóng vang dội bên ngoài.

Cuộc sống trống rỗng như động không đáy, không biết phía dưới là cái gì, chỉ biết chính là khủng hoảng.

Cho đến ngày đó, xe của anh dừng ở ven đường, nhìn thấy Chu Tô đã lâu không gặp.

Cô đang cùng Lưu Yến Linh nói chuyện, có vẻ rất vui vẻ.

Bộ dáng nẩy nở rồi, xinh đẹp hơn xưa. Trang phục tùy ý khoác trên người cô lại khiến cho người khác cảm thấy rất có phong cách, có rất ít nữ nhân có thể có loại khí chất này. Chung Ly ngồi ở trong xe, một tay tùy ý khoác lên khung xe, một tay cầm điều thuốc, vừa hút thuốc vừa tinh tế quan sát cô.

Lưu Yến Linh vào một cửa hàng nhỏ, Chu Tô đứng chờ ở bên ngoài, Chung Ly giống như thấy lại hình ảnh của bé gái bướng bỉnh ngày xưa, lại cười. “Buổi tối không có áo khoác sẽ lạnh phát run, đói sẽ hoa mắt. Vụ này tôi có kinh nghiệm hơn cậu đấy.”

Chung Ly nhìn chằm chằm Chu Tô, trong đầu không biết tại sao lại hiện ra những lời này.

Chung Ly vẫn sống không mục đích, không vui buồn như một du hồn trong cuộc sống xô bồ này. Nhưng bỗng nhiên quay đầu lại, trong một nháy mắt, dưới ngọn đèn của ngày tàn, cô ấy lại dễ dàng thấp sáng trái tim trống rỗng. Tia lửa đó càng ngày càng như thiêu đốt trái tim anh, trái tim thổn thức đập từng nhịp đầy sức sống.

Chung Ly vẫn là hút thuốc, nhìn Chu Tô. Thật lâu, thật lâu không có cách nào nhúc nhích.

Trong thơ có nói: Em khẽ mỉm cười, cũng không nói gì với tôi nhưng tôi cảm thấy, vì nụ cười này mà tôi đã đợi thật lâu.

Chờ đợi người từ lúc sinh ra cho đến lúc mái đầu ngả bạc.

Câu thơ này không phải là để miêu tả tâm trạng lúc này của Chung Ly sao? Mấy năm như vậy, cuối cùng vẫn không tránh khỏi số phận. Kiếp số của mình, căn bản không thể tránh, thực ra Chung Ly cũng không muốn tránh.

31. Q.2 - Chương 3: Chung Ly Ngoại Truyện Ba

Chung Ly là một thương nhân nên biết rằng làm việc gì cũng phải thận trọng. Nếu như nói những người phụ nữ khác có thể dùng một chiếc nhẫn kim cương hay một căn nhà là có thể theo đuổi. Nhưng Chu Tô thì khác, dù là đem toàn bộ kim cương ở Nam Phi hay mấy chục khu chung cư xa hoa, cô cũng sẽ không thèm để ý.

Chung Ly đã bỏ tiền thuê thám tử điều tra, Chu Tô vẫn chưa kết hôn, cũng không có bạn trai. Cô ấy đang là chủ của một tạp chí du lịch, nhưng để giữ tình trạng của tờ báo kia đều dựa vào nguồn thu nhập bài viết hình ảnh về những địa điểm du lịch của Chu Tô cung cấp cho những tờ báo khác. Chính vì làm về du lịch nên Chu Tô luôn đi đi về về giữa các danh thắng, các điểm đến. Mẹ của Chu Tô hiện đang rất đau đầu với tình trạng hôn nhân của con gái mình. Chung Ly biết kiểu phụ nữ như Chu Tô nhất định sẽ không bao giờ coi trọng đối tượng mai mối nhưng bởi vì nghe lời mẹ, chắc chắn Chu Tô sẽ cũng vẫn phải đi xem mắt. Điểm yếu của Chu Tô chính là mẹ của cô- Lý Cẩm Phương.

Kết quả của mấy lần Chu Tô đi xem mắt đúng là làm cho người ta mở rộng tầm mắt. Đến chỗ hẹn, Chu Tô liền trực tiếp nói, kết hôn cũng được, nhưng mà cô nhất định sẽ không ở nhà hầu chồng sinh con, cô lấy sự nghiệp làm trọng, sau khi kết hôn vẫn sẽ đi chu du bốn bể. Còn nữa, mẹ ruột mình đơn thân lẻ bóng, nếu lấy nhau cần có người chăm sóc cho bà, còn có điều quan trọng nhất là cô sẽ không sinh con ngay, nếu như có thể mà nói thì tốt nhất vĩnh viễn không cần sinh con.

Một người vợ như vậy, ai dám rước về nhà? Mẹ chồng nào có thể chấp nhận kiểu con dâu như vậy?

Chung Ly dương dương khoe miệng, ai nói không dám rước Chu Tô về? Tôi đây dám, thậm chí còn muốn rước cô ấy về đến phát điên. Về phần mẹ chồng tương lai của Chu Tô, cũng chính là mẹ mình, Chung Ly tin tưởng mình có thể giải quyết êm đẹp.

Vì vậy, trong vòng gần hai tuần lễ, Chung Ly ở tất cả những nơi công cộng trái ôm phải áp vô số những người phụ nữ khác nhau bao gồm diễn viên, người mẫu, thậm chí cả tiểu thuyết gia nổi tiếng.

Càng làm cho người ta đau đầu chính là Chung Ly lại đem một đồng những nữ nhân kia về nhà, nói mình đã lớn tuổi nên muốn kết hôn. Dĩ nhiên những người phụ nữ được anh mang về nhà mặt lấp một lớp phấn trang điểm dày bao nhiêu thì tin đồn xấu cũng nhiều bằng chừng ấy. Lưu Tú Cẩm nhìn từng người phụ nữ kia, trong lòng cảm thấy rất gấp rồi. Nhìn chồng mình vẫn không mấy may mắn đối sắc, khó chịu hỏi: “Lão Chung, có phải ông già rồi nên hồ đồ? Làm sao có thể để Chung Ly hoành hành như vậy được?”

Chung Mục Chi sau khi về hưu, tính tình từ từ trở nên ôn hòa, việc gì cũng không quá để ý.

Thời điểm Lưu Tú Cẩm hỏi như thế, ông đang cầm bút lông kiểu lớn viết chữ triện, nhàn nhạt nói: “Hôn nhân là chuyện lớn cả đời, cứ để nó tự quyết định.”

“Trước kia làm gì có chuyện như vậy, đầu tiên là thuận theo lời cha mẹ, nếu không thì phục tùng sự an bài của lãnh đạo, bản thân đâu quyết định được?”

Chung Mục Chi cầm khăn lông ướt, chậm rãi lau tay, nói: “Giống như người ta uống nước, nóng lạnh tự mình biết. Đừng tưởng là con trai bà uống nước thì bà nhất định hiểu cốc nước của nó là nóng hay lạnh.”

“Tôi không quan tâm nóng lạnh gì, tôi chỉ không thể để mặc con trai mình làm bừa.” Lưu Tú Cẩm thật ra cảm thấy rất kỳ quái, từ trước đến nay Chung Mục Chi luôn là người rất coi trọng danh dự, lần này tại sao lại có thể hành xử như vậy?

Mặc dù suy nghĩ trong lòng như vậy nhưng nào dám nói ra, chỉ có thể ngọt nhạt với con trai mình: “Chung Ly à, mẹ sẽ tìm cho con một cô gái con nhà gia giáo, con gặp mặt tìm hiểu một chút xem sao nhé?”

“Thế nào là con nhà gia giáo?”

“Chính là gia thất trong sạch, không có tính xấu nào quá đáng hay có tin đồn yêu đương nhảm nhí này nọ. Dĩ nhiên, một cô gái có gia thất tốt thì tất nhiên sẽ không dính vào những chuyện hư hỏng kia. Nếu con không tìm được, mẹ sẽ giới thiệu cho con một, à không, con muốn mấy cũng được. Con trai mẹ như thế này cô gái nào chả muốn!”

“Thôi đi mẹ.” Chung Ly cười khê: “Đồng nghiệp của mẹ lẽ nào nguyện ý đem con gái ngọc ngà nhà mình gả cho con? Chả phải con trai mẹ chuyện xấu nổi tiếng xa gần sao?”

“Nói bậy!” Lưu Tú Cầm đánh Chung Ly: “Nhà chúng ta chọn vợ cho con nói không ngoa thì cũng giống như vương gia chọn phi, con coi trọng cô gái nào, ai có thể nói không muốn. Con nói đi, đất Bắc Kinh này, thậm chí là cả Trung Hoa Dân quốc, con thích con gái nhà ai, nếu phải đào sâu ba thước đất, mẹ cũng tìm về cho con.”

Rốt cuộc cũng dụ mẹ mình nói đến vấn đề trọng điểm rồi, Chung Ly trầm mặc một lúc lâu sau đó nói: “Nói đến mới nhớ, quả thật là có một người rất thích hợp.”

“Ai? Con cái nhà ai?”

“Là người trong sạch, trước kia ở chung với gia đình chúng ta trong Đại viện.”

“Vậy thì tốt! Con cái gia đình trong Đại viện thì tốt.”

“Chu Tô.”

Lưu Tú Cầm vừa nghe Chung Ly nói xong đã mắng: “Con bé chết tiết kia ư? Có phải không bị nó đè chết nên con không cam tâm phải không? Con bé đó không được!”

“Tại sao?”

“Nha đầu đó cứ như dân đầu đường xó chợ ấy. Con gái gì mà tính tình không đỡ nổi. Mẹ không thích nó, con chọn người khác đi!”

“Vậy thì thôi!” Chung Ly đứng dậy: “Thật vất vả con mới thích thích một cô gái lại là người mẹ không thích. Vậy thì con lại tiếp tục qua lại với mấy cô kia.”

Lưu Tú Cầm hình như không cam lòng, nhưng vẫn không nói câu nào.

Thời gian về sau Chung Ly càng làm cho bà đau đầu. Con trai bà mang về đủ loại phụ nữ, thậm chí còn có người hơn nó những 10 tuổi, còn có con rồi, phụ nữ không đứng đắn hay đã từng làm những việc gian dối, lừa lọc thậm chí đã từng thông gian cũng có.

Lưu Tú Cầm thật sự không còn lời nào để nói, làm gì có cha mẹ nào thắng nổi con cái? Bà bèn cắn răng đi tìm Lý Cẩm Phương hàn huyên về chuyện mai mối Chu Tô cho Chung Ly.

Lý Cẩm Phương đầu tiên hơi do dự, Lưu Tú Cầm đoán chừng Lý Cẩm Phương ngại thanh danh của Chung Ly không tốt, bèn lôi kéo bà, khuôn mặt tươi cười nói: “Con của mình, tự mình biết. Chung Ly nhà tôi bây giờ do vẫn còn trẻ nên chưa ổn định, đến khi kết hôn rồi sẽ suy nghĩ thấu đáo thôi. Thực ra nói không ngoa chứ Chung Ly nhà tôi cũng không phải hạng tầm thường, bà đừng do dự mà làm trễ nải chuyện của tụi trẻ.”

Cuối cùng, dưới áp lực mạnh mẽ của Lý Cẩm Phương, Chu Tô vẫn thật sự phải đi xem mắt, đối tượng là Chung Ly.

“Xin chào, đã lâu không gặp.” Thái độ của Chu Tô vẫn không khác gì mấy năm trước, lạnh nhạt mà khách sáo.

Chung Ly cũng gật đầu một cái, không nói gì thêm.

Hai người ngồi như vậy thật lâu, Chung Ly mới mở miệng nói một câu: “Chúng ta kết hôn đi!”

“Có ý tứ gì?” Chu Tô cau mày, trên thực tế từ nhỏ Chu Tô đã không có ấn tượng tốt đẹp gì về nam nhân này.

“Mỗi ngày đi xem mắt, em không cảm thấy phiền sao?”

Chu Tô trầm mặc.

Ngón tay Chung Ly xoa cằm, quan sát Chu Tô nói: “Dù sao thì tôi cũng cảm thấy rất phiền, hơn nữa mục tiêu của chúng ta giống nhau. Tôi cũng rất ghét người vợ tương lai cứ bám dính lấy mình, quần đông quần tây. Yêu cầu của em trước khi đến tôi cũng có nghe qua, sau khi cưới chúng ta không can thiệp chuyện của nhau. Như thế nào?”

Chu Tô quan sát Chung Ly một cách tỉ mỉ, muốn nhìn ra anh ta thực sự đang tính toán điều gì, cuối cùng chỉ thấy gương mặt của anh anh giống như chẳng hề để ý.

Cúi đầu trầm tư một hồi, nói: “Được, một lời đã định. Theo ý anh, nhưng là hai bên đều có quyền ly dị.”

Chung Ly gật đầu tỏ vẻ đồng ý nhưng trong lòng nghĩ thầm, sau khi kết hôn, làm gì có chuyện để cho em muốn ly dị thì ly dị?

32. Q.2 - Chương 4: Chung Ly Ngoại Truyện 4

Thật ra thì Chung Ly luôn có suy nghĩ, một ngày nào đó Chu Tô nhất định sẽ chán cảm giác nay đây mai đó. Cô ấy là một chú chim ưa thích tự do, nhưng đến một ngày nào đó chú chim Chu Tô không còn sức để bay nữa, người ở bên cạnh cô ấy nhất định là Chung Ly mình. Chung Ly không ngại chờ đợi, hôm đó, lần gặp lại Chu Tô sau mấy năm xa cách, có một âm thanh luôn vang vọng trong đầu Chung Ly. Âm thanh đó nói rõ ràng, Chung Ly! Chính là cô ấy! Chung Ly biết, thời điểm quyết định nghe theo trái tim mách bảo mà chọn Chu Tô, mình đã bước lên một con đường không có lối về, tràn đầy chông gai và sẽ cô độc trong một khoảng thời gian nhất định. Nhưng trừ con đường đó ra, anh không cách nào lựa chọn con đường nào khác. Cho nên, khi đó trái tim đã từng chút từng chút được lấp đầy.

Thời điểm cùng Chu Tô về nhà mẹ để thăm người thân, Chung Ly dùng hết khả năng để thể hiện mình là một người chồng tốt, con rể tốt.

Chung Ly gấp thức ăn, lấy nước cho Chu Tô, thậm chí còn tự tay lấy hạt cơm dính bên miệng lúc Chu Tô không để ý dính lên trong bữa cơm, cuối cùng tự mình mặc áo khoác cho Chu Tô, ôm eo cô nói lời từ biệt với mẹ vợ: “Mẹ, con thật lòng yêu thương Chu Tô, từ nay về sau sẽ không ngó ngang tới người phụ nữ nào ngoài cô ấy.”

Đó là lời thật lòng của Chung Ly, lời nói bị anh giấu kín nơi đáy lòng, không dám nói cho bất luận kẻ nào. Thời điểm nói ra được, lỗ mũi tê dại, khóe mắt cũng nóng lên, bởi vì câu nói này giống như đang hướng người đời tuyên cáo, người phụ nữ này, người phụ nữ làm anh bao đêm mất ngủ, suy nghĩ trăm phương ngàn kế để có được cô, cuối cùng cũng đã trở thành vợ mình.

Vừa bước ra khỏi cửa, Chu Tô không nhanh không chậm đẩy tay Chung Ly ra, nghiêm túc nhìn anh nói: “Chung Ly, anh làm như vậy khiến tôi cảm thấy gánh nặng. Tôi là một người phụ nữ không thích nói chuyện tình cảm, anh như vậy khiến tôi hơi sợ vì đã đồng ý kết hôn.”

Chung Ly hiểu, cho tới bây giờ đều là sự nhiệt tình từ phía anh, nếu để cô biết mình đã yêu thương cô sâu sắc từ lâu nhất định cô sẽ trốn, từ đó về sau bọn họ vẫn sẽ giống như người lạ. Mà anh không muốn như vậy, anh đang lên kế hoạch khiến Chu Tô hoàn toàn thuộc về mình, kể cả thể xác lẫn tâm hồn. Quan trọng nhất là Chung Ly không muốn quay lại cuộc sống trống rỗng về tâm hồn như xưa.

Vì vậy, Chung Ly cười cợt tỏ vẻ bất cần đời nói: “Yêu cầu của em không phải là chăm sóc thật tốt người nhà của em. Chính vì thế tôi mới cố gắng diễn một vai diễn người chồng hoàn hảo ẹ em xem đây thôi.”

Chu Tô nghe Chung Ly nói vậy liền ngẩn người, hơi nghi ngờ.

“Tôi đã hứa với em rồi, quan tâm chăm sóc người nhà em thật tốt. Chung Ly tôi là người nói được làm được, em yên tâm. Việc đỡ dành trưởng bối trong nhà, không có gì khó với tôi. Tối nay, tôi còn có một cuộc hẹn với bạn, có lẽ không về nhà. Em không cần chờ cửa đâu.” Chung Ly nói xong, hôn nhẹ lên gương mặt lạnh lẽo của Chu Tô, tiêu sái rời đi.

Thời điểm quay lưng về phía Chu Tô, Chung Ly cười thầm. Chu Tô, đây chính là điều em muốn. Được, tôi sẽ làm tốt. Cho dù thời điểm nói cũng như hành động như vậy, đáy lòng giống như bị xé rách, cho dù trái tim có chảy máu đầm đìa, cho dù đau đớn trăm lần.

Bởi vì khi biết mình yêu cô, yêu cô gái mang đôi cánh tự do Chu Tô, Chung Ly đã phải tự tay xé rách đôi cánh của mình, tự tay che đi máu me đầm đìa.

Vì người, tôi nguyện ý xé rách cả đôi cánh để bay lên Thiên đường.

Về phần buổi tối hôm đó, Chung Ly đã đến quán bar. Tất nhiên anh không tìm phụ nữ, mục đích là đi uống rượu. Trước kia, chung Ly vẫn không thích uống rượu, nhưng hôm nay rượu vào cảm thấy vị cũng không tệ.

Từng ly rượu màu cam, sủi tăm từ đáy ly thủy tinh trong suốt, chảy vào bụng rất thoải mái, rất thoải mái...

Nhưng bởi vì trái tim nặng trĩu cho nên rượu chỉ có thể lấp đầy dạ dày, lại không thể bao phủ tâm sự.

Vì vậy, thời điểm uống vào bụng cảm thấy sung sướng, nhưng uống xong lại cảm thấy ưu thương.

Không phải Chung Ly không cố gắng, thậm chí tận hết khả năng khiến Chu Tô vui vẻ. Vào thời điểm Chu Tô vui vẻ hay đạt được điều gì đó khiến cô cảm thấy thành công cũng sẽ ôm cổ Chung Ly nói: “Chồng à, thật sự rất yêu anh nha.”

Nhưng là, cái gọi là “Yêu” này quá rẻ mạt, quá dễ dàng nói ra.

Chu Tô dễ dàng nói yêu Chu Tô cũng như Chung Ly luôn cười cợt mà gọi “Vợ yêu”.

Cũng từng cố gắng kích thích cô, giống như ở nhà “không cẩn thận” lưu lại chút ít vật phẩm của người phụ nữ khác. Thậm chí là của nhiều người phụ nữ khác nhau.

Nhưng cô luôn cười cười nói: “Anh luôn không cẩn thận như vậy à?” Sau đó ném những vật kia vào thùng rác, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chung Ly mình có một cô vợ cỡ nào khoan hồng độ lượng, thấu hiểu lòng người a.

Khoan hồng độ lượng, thấu hiểu lòng người đến độ Chung Ly không còn lời nào để nói.

Chỉ là có một chuyện làm Chung Ly cảm thấy khá vui mừng, Chu Tô không cự tuyệt chuyện chăn gối. Cô không giải thích lý do tại sao như vậy, Chung Ly cũng lười hỏi.

Chỉ là, các biện pháp tránh thai phải làm cho tốt. Chung Ly kiên quyết không chịu đeo bao cao su, mấy tháng bọn họ mới có thể thân thiết một lần, còn phải cách một tầng bao mồng, Chung Ly đương nhiên không thích.

Tâm đã không lấy được, người đương nhiên là muốn một cách trọn vẹn.

Cho nên Chu Tô bắt đầu uống thuốc tránh thai, nhưng chỉ dùng một lần. Bởi vì lần đó uống thuốc tránh thai, thời điểm Chu Tô đến kỳ kinh liền đau lẫn lộn, sắc mặt cùng đôi môi trắng bệch đến dọa người.

Chung Ly đã thật sự rất lo lắng, chuyện như vậy quyết không thể để xảy ra lần thứ hai. Vì vậy, sau khi tìm hiểu vài lời khuyên từ bác sỹ, Chung Ly liền làm phẫu thuật buộc ga-rô (ngăn sinh nở).

Chuyện phẫu thuật này Chung Ly đã tìm hiểu rất kỹ, bác sỹ nói, lúc nào hai người muốn có đứa bé thì làm phẫu thuật tháo ga-rô, không có chỗ nào không tốt với thân thể, còn hơn để Chu Tô đến mỗi kỳ kinh đau đến chết đi sống lại.

Cho nên, Chung Ly gạt Chu Tô, nói bởi vì không muốn ở bên ngoài “gieo hạt” lung tung mới làm phẫu thuật kia.

Thế nhưng Chu Tô lại thực sự tin.

Trước khi gặp Tần Nhiễm Phong, Chung Ly có thể tự mình vỗ ngực cam đoan chưa từng làm gì có lỗi với Chu Tô.

Chung Ly thực sự không lường trước, một lần tốt bụng ngoài ý muốn kia lại trở thành ngọn nguồn của mọi rắc rối sau này.

33. Q.2 - Chương 5: Chung Ly Ngoại Truyện Năm

Hợp đồng làm ăn có lúc được kí kết vào một hôm mát xa chân hay một bữa ăn. Vì vậy việc ra ra vào vào đủ chốn ăn chơi đã thành thói quen của Chung Ly.

Đêm đó, tại khu vui chơi Thịnh Thế Vương Triều cùng mấy người bạn làm ăn kí kết được một hợp đồng với giá trị không nhỏ nên tâm tình không tệ. Chỉ là mới vừa rồi bị bọn người kia ép uống kha khá rượu nên bây giờ hơi đau đầu.

Chung Ly bèn ra khỏi phòng hóng mát, đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật mạnh, tinh thần tốt lên không ít.

Xoa xoa thái dương đau buốt, cuối cùng là thư thái một chút.

“Buông tôi ra... Tôi không thích!” Một giọng nữ vang lên dồn dập.

“Em gái nhỏ này, em nói vậy là không đúng rồi, bọn anh đã trả tiền cho ông chủ của em rồi nên tối nay em chính là phải hầu hạ bọn anh.” Một giọng nói tỏa ra mùi vị lưu manh cũng vang lên ngay chỗ đó.

Chung Ly tò mò nhìn vào lối đi nhỏ liền thấy một người đàn ông đang lôi kéo một cô gái, mà cô gái này có vẻ như đang liều mạng chống đối.

Hắn là một cô bé chưa trưởng thành, giọng nói run rẩy cùng non nớt của cô bé kia thể hiện rõ sự chưa trải đời.

Cô gái hốt hoảng dẫy dụa, cầm lấy tay của người đàn ông đang nắm lấy cổ áo sơ mi của mình, nói: “Tiên sinh, trước khi đến tôi đã nói rõ với ông chủ, tôi chỉ là bồi bàn, không tiếp rượu, lại càng không tiếp khách.”

“Mày nói lại đi? Ông đây đã trả tiền, còn có thể gạt mày sao?” Người đàn ông kia thấy nói chuyện nhẹ nhàng không ổn liền trở mặt.

“Tiên sinh, nếu không chúng ta đi tìm ông chủ của tôi đối chất. Tôi thật sự không phải kiểu như ông nghĩ.” Cô gái đó vừa nói nước mắt đã rơi.

“Ông đây không rảnh, xem ra không đợi được đến khách sạn rồi, chúng ta ở chỗ này làm luôn. Ta đây đang ngứa ngáy, không kịp đợi nữa rồi.” Ông ta cười xấu xa, dùng sức kéo cô gái kia vào trong phòng.

Loại chuyện như vậy Chung Ly đã thấy nhiều. Mấy cô gái lúc đầu còn đoan chính rót rượu cho khách ngay sau đó chỉ cần vài ba ngàn đã có thể leo vào lòng đàn ông. Chung Ly cũng không rảnh đi hành hiệp trượng nghĩa, không có thời gian quan tâm đến chuyện thiên hạ liền quay người định bụng bước về gian phòng của mình.

“Ông đi chết đi!” Xen lẫn tiếng nức nở là giọng nữ đâm thẳng vào màng nhĩ Chung Ly.

Chung Ly nhanh chóng quay đầu lại thì thấy cô gái đá một cái vào hông của người đàn ông kia, hình như đã dùng hết sức lực của mình, thời điểm thu chân cũng không thể đứng vững nữa.

Nhớ lại nhiều năm trước, cũng có một cô bé mang bộ mặt tức giận nói một câu: “Chung Ly, cậu đi chết đi.” Nói xong đạp cho anh một đạp, giống y như cảnh vừa rồi, đạp xong cũng không thể nào đứng vững.

Người đàn ông đau đến nỗi phải ngồi xổm xuống, mở miệng mắng: “Con đi thôi, đã tới chỗ này còn giả bộ cái gì bằng thanh ngọc khiết nữ nhân?”

Cô gái nhỏ hai mắt long lên, nước mắt chực rơi xuống, gắt gao cắn môi, quật cường nhìn người đàn ông kia nói: “Tôi không phải đi! Ông chính là một gã lưu manh!” Nói xong lại cho tên đàn ông đang ngồi chồm hổm trên mặt đất kia người một đạp nữa.

Lúc cô gái xoay người, nhìn thấy Chung Ly. Khinh miệt nhìn anh một cái sau đó vòng qua anh đi về phía kia của hành lang.

Ánh mắt không khuất phục, kiên quyết chống trả, Chung Ly không có cách nào dứt khỏi bóng dáng của cô gái kia, y hệt bóng dáng của người con gái đã vĩnh viễn khắc sâu trong tâm trí Chung Ly.

Cô gái đó hùng hăng bước đi vài bước đã đụng phải một người.

Bởi vì thường tới đây nên Chung Ly nhận ra, là quản lý của nơi này.

Cô gái ngốc nghếch kia phẫn hận nhìn về phía người đàn ông cao hơn mình nửa cái đầu hỏi: “Ông ta nói thật sao? Chuyện bắt tôi tiếp khách là ý của ông?”

Quản lý với vẻ mặt tức giận, nhìn cô đáp lại một tiếng: “Ừ.”

“Tại sao? Không phải chúng ta đã nói qua, tôi chỉ làm công việc bồi bàn, phục vụ, tại sao lại nảy sinh chuyện tiếp khách?”

Quản lý cười nhạt, nói: “Thật sao? Cô chỉ muốn làm phục vụ tại sao lại không đến nhà hàng hoặc phòng trà, cà phê ...?”

Cô gái kia với khuôn mặt thanh tú còn dư âm của hai hàng nước mắt, kinh ngạc nhìn ông ta, nói không nên lời.

“Không trả lời được?” Quản lý nhìn cô gái từ trên xuống dưới, đánh giá một lúc, lạnh lùng nói: “Nếu không phải công việc nhiều tiền thì cô không thích. Thiên hạ không ai cho không ai điều gì đúng không? Muốn chỉ cần bưng rượu, rót rượu mà có thể nhận chừng ấy lương tôi trả cho cô? Nếu quả thật cô nghĩ như vậy chỉ bằng về nhà ngủ một giấc rồi mong trong giấc mơ đi nha! Tần Nhiễm Phong, đừng quên cô còn thiếu Thịnh Thế hai vạn ba. Tối nay, một là trả lại tiền, hai là đi tiếp khách. Cô tự mình suy nghĩ cho kỹ đi!”

Trong nháy mắt, nước mắt lại chảy ra, khuôn mặt trắng nõn, nhỏ nhắn cũng run rẩy, cắn răng không nói nổi câu nào.

Quản lý nói tiếp: “Mẹ cô đang bị bệnh, tôi cũng thông cảm cho cô. Thế nhưng Thịnh Thế không phải là cơ quan từ thiện, lúc tới sẽ phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, cô là một cô bé thông minh. Lợi hại thế nào tin chắc cô sẽ tự mình suy nghĩ ra.”

Tất cả những việc này đều xảy ra trước mắt Chung Ly, anh suy nghĩ một lát sau đó bước tới trước mặt quản lý.

Quan sát một bên mặt của cô gái kia, đôi mắt đánh mascara đen bóng theo nước mắt chảy xuống khiến cho đôi mắt của cô gái kia có vẻ hơi dọa người.

Quản lý nhìn thấy là khách hàng cũ, vội vàng chào hỏi: “Ai nha, đây không phải là Chung Tiên Sinh sao? Gần đây ngài có khỏe không?”

Chung Ly không đáp, dùng khăn giấy mặt cho cô gái nhỏ kia, nói: “Cô ấy nợ ông tiền? Bao nhiêu?”

Quản lý cùng cô gái kia đều kinh ngạc, không nói lời nào.

Chung Ly vẫn tiếp tục động tác của mình, tiếp tục rút chiếc khăn giấy khác lau mặt cho cô gái kia. Cô gái đó có chút không hiểu, người này từ đâu ra, muốn làm gì?

Quản lý định hình lại, khách khí nói: “A, Chung Tiên sinh... Là như vậy... Người nhà cô ấy bị bệnh cho nên chỗ chúng tôi đã cho cô ấy vay ba vạn nhân dân tệ, rất lâu rồi. Đến bây giờ vẫn chưa trả được cho nên không còn cách nào khác là chúng tôi phải buộc cô ấy trả hết một lượt bằng cách nhanh nhất.”

“Nói vậy!” Cô gái kia chống trả: “Rõ ràng trước đây ông có nói là để tôi đi làm, tiền nợ trừ vào tiền lương. Khi đó ông đã nói, sẽ không buộc tôi làm những việc kia.”

Chung Ly ném khăn giấy trong tay vào thùng rác, hỏi quản lý: “Là thế phải không?”

“Chung Tiên sinh, chúng tôi làm ăn ở đây đã lâu. Ngài đến ăn uống vui chơi cũng phải hiểu đôi phần chứ.” Rõ ràng là quản lý không để Chung Ly nhúng tay vào chuyện này.

“Tiền nợ, tôi giúp cô ấy trả.” Chung Ly nhìn quản lý, thản nhiên nói.

Cô gái kia dứt khoát kéo ống tay áo Chung Ly nói: “Tiên sinh, tôi đã nói tôi không tiếp khách. Anh nghe không hiểu sao?”

“Tôi có nói qua muốn cô chưa?” Chung Ly nhàn nhạt lên tiếng đáp lại, tiếp đó nói với quản lý: “Ba vạn thật sao?”

“Cái này...” Quản lý trầm ngâm.

“Là hai vạn ba, tôi đã trả 7 nghìn rồi.” Cô gái nói.

“Vậy tôi sẽ trả ông ba vạn, ông để cho cô ấy rời đi.” Chung Ly nói với quản lý.

Quản lý cuối cùng cũng thỏa hiệp: “Là Chung Tiên sinh đã nói, nào có chuyện không được, được, ba vạn thì ba vạn. Một lát nữa ngài hãy bảo Tần Nhiễm Phong tới lấy giấy nợ.”

“Được, ba vạn này cứ tính vào khoản của tôi.” Nói xong, Chung Ly xoay người muốn rời đi.

Quản lý nhìn cô gái kia cười cười: “Cô tối nay gặp gỡ kim chủ rồi.” Nói xong cũng quay lưng bước đi.

Cô gái kia kéo tay Chung Ly, mím môi nói: “Tiên sinh, tôi thật sự không nên nhận . . .”

“Tôi nói rồi, tôi không có ý gì với cô cả. Cô tên gì nhỉ? Tần Nhiễm Phong phải không? Cô có thể đi được rồi.”

“Không muốn tôi, vậy tại sao lại trả tiền giúp tôi?”

“Cứ xem như là rất lâu không làm việc thiện, cảm thấy bây giờ làm cũng không tệ. Hiện tại mời cô buông tay, tôi còn có việc.”

Tần Nhiễm Phong vội vàng thả tay Chung Ly ra, không dám nói gì nữa.

Chung Ly cũng không quay đầu lại, vào gian phòng của mình.

34. Q.2 - Chương 6: Chung Ly Ngoại Truyện Sáu

Lúc bước chân ra khỏi Thịnh Thế Vương Triều đã là sau nửa đêm. Sau khi tạm biệt mấy người bạn làm ăn xong, Chung Ly chuẩn bị về nhà. Nhưng không thể lái xe bởi vì lúc này anh đã uống quá nhiều rượu.

“Tiên sinh.” Có tiếng gọi của một cô gái truyền đến từ sau lưng.

Chung Ly quay đầu lại liếc mắt nhìn, hỏi: “Cô gọi tôi sao?”

“Tôi tới cảm ơn anh.”

“Chúng ta quen biết sao?” Chung Ly quả thực không nhớ là mình có quen cô gái này.

“Anh không nhớ tôi ư? Tôi là Tần Nhiễm Phong.”

Sau khi tẩy trang cô gái này quả thật có một khuôn mặt thanh thuần, mắt to, trong veo như nước, thật khiến người ta muốn bảo bọc.

“A, là cô. Không có chuyện gì.” Chung Ly xoa xoa thái dương, có chút mệt mỏi: “Tôi hơi mệt nên đang muốn nhanh chóng về nhà. Cô cũng về nhà đi.”

Nhìn thấy Chung Ly vội vã đuổi mình đi, Tần Nhiễm Phong có chút ngoài ý muốn nhưng vẫn không lập tức rời đi: “Mặc kệ như thế nào, tôi cũng vẫn phải cảm ơn anh. Hiện tại người có tiền lại tốt bụng như anh quả thật không nhiều.”

“Thế nào, cô có ý kiến sao?” Chung Ly cười cười.

Tần Nhiễm Phong chợt đỏ mặt, lúc này gặp Chung Ly bởi vì trong hoàn cảnh bất đắc dĩ nên Tần Nhiễm Phong không nhìn kỹ người đàn ông này, bây giờ mới thấy anh ta quả thật rất đẹp trai, ngũ quan hài hòa, thân hình cao lớn hơn nữa nụ cười lơ đãng quả thật rất mê người, một cô gái chưa có kinh nghiệm sống, lại vừa mới được người đàn ông như vậy trợ giúp chẳng lẽ không động lòng?

Chung Ly nhìn tình huống như vậy, cũng không muốn gây hiểu lầm nên nói: “Cô quả thật không cần phải suy nghĩ nhiều, tôi làm vậy là có lý do riêng. Cũng không phải hảo tâm gì.”

Lý do riêng của anh là chỉ, Tần Nhiễm Phong thời điểm đó cực kỳ giống Chu Tô năm đó, anh nghĩ lúc đó đã không làm gì được cho Chu Tô nên mới muốn giúp một cô gái giống như người anh yêu mà thôi.

Nhưng mà Tần Nhiễm Phong bởi vì không hiểu nội tình lại hiểu thành một loại ý tứ khác.

Cô đỏ mặt nhưng vẫn kiên quyết nói: “Mặc kệ như thế nào, tiền, tôi nhất định sẽ trả cho anh, nếu không tôi sẽ thấy khó chịu trong lòng.”

Chung Ly trầm tư một lúc sau đó nói: “Tùy tiện đi, khi nào có tiền trả lại. Tới chỗ này tìm tôi.” Nói xong lấy danh thiếp từ trong túi áo khoác, đưa cho Tần Nhiễm Phong.

Cô cẩn thận cầm lấy, nhìn một cách kỹ càng, gọi thầm tên của hắn: “Chung Ly, Chung Ly...” Tên rất dễ nghe.

“Như vậy, tôi đi trước.”

“Chờ một chút.”

“Lại chuyện gì nữa?”

“Tôi muốn nói, tôi đang còn là sinh viên, mẹ lại đang ngã bệnh. Tiền, không có cách nào hoàn trả anh toàn bộ. Nhưng mà anh yên tâm, tôi đang đi làm thêm, một tháng nữa nhất định sẽ trả lại cho anh hai ngàn.”

Cha của cô gái này đâu? Con gái vừa đi học lại vừa đi làm kiếm tiền, vợ ngã bệnh, trụ cột trong nhà cô ta đi đâu rồi không biết ?

“Cám ơn anh, Chung Ly!” Nói xong một câu, Tần Nhiễm Phong quay đầu chạy.

Chung Ly? Không phải từ nãy đến giờ cô ta vẫn gọi anh là Chung Tiên sinh hay sao? Thực ra ngẫm đi ngẫm lại... Cô ta còn nhỏ tuổi như vậy, lại chỉ mới có gặp mặt hai lần mà đã gọi thẳng tên mình, Chung Ly cảm thấy có chút kỳ quái. Nhưng thôi, mặc kệ cô ta, có lẽ cô ta chỉ tùy tiện nói trả tiền, về sau cũng không gặp lại nữa cũng nên.

Bây giờ Chung Ly chỉ còn quan tâm đến chuyện về nhà mà thôi, về nhà với cô vợ của mình thôi.

Chuyện cứ như vậy mà trôi qua, Chung Ly cũng dần dần quên lãng. Đúng một tháng sau, hôm đó Chung Ly đang làm việc thì thư kí vào báo cáo: “Chung tổng, ở đại sảnh có một vị tiểu thư bảo là Tần Nhiễm Phong, yêu cầu gặp ngài.”

“Tần Nhiễm Phong?” Hai tay của Chung Ly nhịp nhịp trên bàn, nói thầm.

Chợt trong đầu hiện lên một khuôn mặt với nụ cười xấu hổ, chẳng lẽ là cô gái kia đến trả tiền? Thật là có chút thú vị.

Chung Ly nói với thư kí: “Nếu như cô ấy đến trả tiền, hãy nói với cô ấy tôi không cần, bây giờ còn phải đi gặp khách hàng quan trọng, cô chuẩn bị, lát nữa chúng ta sẽ đi.”

Thư kí gật đầu rồi đi.

Gần trưa, thư kí lại đem một phong bì đặt ở trên bàn Chung Ly.

“Đây là cái gì?” Chung Ly hỏi, thuận tay mở ra nhìn, là một xấp tiền.

Thư kí trả lời: “Buổi sáng khuyên không nổi vị Tần tiểu thư kia, cô ấy nói bên trong là hai ngàn. Tháng sau cô ấy vẫn tiếp tục đến để trả tiền. Sau đó ném cho tôi rồi chạy mất.”

Chung Ly cười khê: “Nghiêm túc như vậy sao? Được rồi, cô làm việc của mình đi, về sau cô ấy đến trả tiền thì cô cứ nhận.”

“Nếu cô ấy nói muốn gặp ngài thì sao?”

Chung Ly trầm ngâm một chút, trả lời: “Không cần, chỉ cần báo với tôi một tiếng là được rồi.”

Chung Ly cho rằng dặn thư kí như vậy chỉ để cho vui nhưng không ngờ ba tháng sau, Tần Nhiễm Phong rất đều đặn mỗi tháng đều đem tiền đến trả Chung Ly. Không phải cô ta đang thiếu tiền sao?

Lần thứ năm thư kí báo cáo Tần Nhiễm Phong lại tới trả tiền, Chung Ly do dự một chút mới nói với thư kí: “Gọi cô ấy vào đây gặp tôi.”

Gần nửa năm không gặp, Chung Ly cũng không nhớ rõ bộ dạng cô gái Tần Nhiễm Phong kia như thế nào nữa, chỉ nhớ là một cô gái khá xinh đẹp.

Chỉ chốc lát sau, có người gõ cửa.

“Mời vào...”

Bước vào là một cô gái rất bắt mắt, áo ngắn tay màu xám tro cùng với chiếc váy điểm những bông hoa nhỏ li ti màu tím nhạt đến đầu gối, tôn lên dáng vẻ yếu điệu thực nữ của cô gái.

Mái tóc đen nhánh giống như buộc tùy ý thành một búi tóc, làn da trắng nõn, còn có cặp mắt to tròn trong veo làm người ta khắc sâu ấn tượng, toàn thân cô gái tỏa ra một khí chất nhẹ nhàng khoan khoái.

Vì được gặp Chung Ly nên hình như Tần Nhiễm Phong có chút khấn trương. Chung Ly thấy rõ ràng lúc cô ta cười, khóe miệng có chút run, nhưng mà hàm răng chính tề trắng nõn, nụ cười cũng rất ngọt ngào.

“Mời ngồi.” Chung Ly nói.

Tần Nhiễm Phong nhún vai nói: “Tốt nhất là anh để tôi đứng nói chuyện đi, nói thật hiện giờ tôi đang rất hồi hộp.”

“Hồi hộp gì chứ? Tôi đâu có làm gì cô.” Chung Ly cười cười trêu chọc cô, sau đó nhấn xuống điện thoại nội bộ, nói: “Thư ký Trương, cho tôi hai ly trà.”

“Không cần, không cần đâu.” Tần Nhiễm Phong có chút thận trọng.

Thư ký đặt ly trà xuống, nói “Xin mời” liền đóng cửa.

Chung Ly đứng dậy từ ghế xoay đứng dậy, ung dung nói: “Cô đã đứng nói chuyện, tôi ngồi là thất lễ.”

Tần Nhiễm Phong lần này thực sự cười ra tiếng: “Chung Ly! Anh thật buồn cười.”

“Chung Ly?” Chung Ly hơi nhướn mày hỏi: “Cô không phải nên gọi tôi là Chung Tiên sinh hoặc là Chung đại ca sao?”

“Vậy sao? Nhưng tôi thích gọi anh như vậy, không được sao?” Tần Nhiễm Phong lo lắng hỏi.

“Không có chuyện gì, cứ gọi thế nào làm cô cảm thấy thoải mái ấy. Nhưng các cô học khoa Vũ đạo không phải thường xuyên biểu diễn trên sân khấu nên lá gan hẳn phải rất lớn mới đúng. Tại sao có mỗi việc nói chuyện với người khác mà khấn trương sao được?”

Tần Nhiễm Phong càng lung túng, một lúc sau mới nói: “Bình thường tôi không như vậy đâu, vì thường xuyên phải biểu diễn trước mặt rất nhiều người, trường hợp nào cũng đều gặp qua nhưng không cảm thấy khấn trương. Nhưng vừa gặp anh liền thấy khấn trương, cho đến bây giờ vẫn cảm thấy như mình đang nằm mơ, không ngờ anh đồng ý gặp mặt tôi.”

“Hả? Nếu như tôi vẫn một mực không để ý đến đến cô ... Vậy cô vẫn sẽ đến trả tiền đúng không?”

“Dĩ nhiên, tôi nợ tiền anh tại sao có thể không trả đây? Chính là luôn muốn gặp mặt để cảm ơn anh.”

Chung Ly không phải là cậu thiếu niên chưa hiểu sự đời, ý của Tần Nhiễm Phong, anh vô cùng rõ ràng.

“Tôi đã kết hôn, hơn nữa không có ý nghĩ tìm người đàn bà khác bên ngoài.” Chung Ly nhàn nhạt trần thuật, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc, những cô gái trong sáng ngoan ngoãn như Tần Nhiễm Phong cần phải được yêu thương che chở vả lại Chung Ly cũng không có ý muốn lừa gạt cô.

Sắc mặt của Tần Nhiễm Phong thoát một cái liền ảm đạm, chậm rãi cúi đầu nói: “Tôi cũng đã từng nghĩ vậy rồi. Anh tốt như vậy, điều kiện cũng tốt như vậy, làm sao lại chưa có vợ chứ? Mà tôi cũng không có gì ý tứ gì khác, chỉ là thời điểm trả tiền muốn gặp anh nói một tiếng cảm ơn, xuất phát từ nội tâm muốn cảm tạ anh. Đêm đó nếu như không phải anh ra tay cứu giúp người, hiện tại tôi cũng sẽ không biết thành cái dạng gì nữa.”

Chung Ly trầm mặc một lúc, đi tới trước bàn lấy một nửa tiền trong phong bì đưa cho Tần Nhiễm Phong nói: “Về sau mỗi tháng trả tôi một nghìn là được rồi.”

“Không không, đã nói rồi tại sao có thể lần nữa?”

“Nghe nói mẹ cô đang bị bệnh, cần dùng tiền. Nói cách khác phí sinh hoạt của hai người cùng với tiền thuốc thang của mẹ cô nhiều như vậy nhưng cô vẫn trả tiền tôi một cách đều đặn như vậy, chẳng lẽ cô có ba đầu sáu tay? Không phải cô vẫn tiếp tục đi làm ở Thịnh Thế đấy chứ?” Chung Ly hoài nghi nhìn cô.

“Không có, không có!” Tần Nhiễm Phong vội vàng giải thích : “Tôi không tiếp tục đi làm ở đó đâu. Thực tế hàng năm tôi đều nhận được học bổng của trường, bên ngoài làm một chút công việc linh tinh, dạy thêm cho vài ba học sinh. Vẫn có thể duy trì. Lần trước thiếu chút nữa đã bị thua thiệt nhiều, trả cho anh như vậy mới đúng.”

“Nếu như tôi đã là chủ nợ thì tôi nói cô phải nghe, mỗi tháng một nghìn, chờ tình hình kinh tế của cô trở nên tốt hơn trả thêm cũng không muộn.”

“Vậy thì thật là xin lỗi, tình hình kinh tế của tôi không biết bao giờ mới có thể tốt hơn bởi vì bệnh của mẹ tôi cần dùng rất nhiều tiền.” Lúc nói những lời này, khuôn mặt tần Nhiễm Phong tràn đầy quần bách làm cho người ta cảm thấy chua xót.

“Mạo muội hỏi một câu, cha của cô cũng không có năng lực lao động sao?” Chung Ly hỏi.

“Cha mẹ tôi ly hôn từ lúc tôi còn nhỏ. Thật ra thì lúc trước mẹ con chúng tôi vẫn ở quê, nhưng vì sau này tôi đậu Đại học ở Bắc Kinh nên mẹ con tôi mới chuyển lên đây. Đã nhiều năm rồi, mẹ con tôi và người đó không còn liên lạc.” Chung Ly chỉ thuận miệng hỏi một câu, không ngờ tần Nhiễm Phong lại không nhịn được kể ra hết. Trên thực tế, bình thường cô cũng không cùng người khác nói tới chuyện của mình.

Chung Ly trầm mặc, không thể không thừa nhận cô bé này rất có sức cuốn hút.

35. Q.2 - Chương 7: Chung Ly Ngoại Truyện Bảy

Trước sinh nhật Chung Ly một tuần lễ, Chu Tô về nước, hơn nữa còn nói muốn cùng đón sinh nhật cùng anh. Chu Tô nhớ sinh nhật của mình? Khó tin còn hơn cả chuyện khó tin nhất trong thiên hạ.

Thực ra là do mẹ Chu Tô nhắc cô mới có thể nhớ sinh nhật Chung Ly. Bà Lý Cẩm Phương đã gọi điện thoại quốc tế cho Chu Tô, Chung Ly tình cờ nghe được.

Lý Cẩm Phương nghiêm túc khiển trách con gái không quan tâm đến gia đình, ngay cả sinh nhật chồng mình mà cũng không biết. Đồng thời bà cũng uy hiếp cô, lần sinh nhật này của Chung Ly mà cô không về, sau này không cần bước chân về nhà nữa bước nữa.

Trên thế gian này, Chu Tô chỉ sợ duy nhất một người đó chính là mẫu thân đại nhân, mặc dù bà luôn rất nhẹ nhàng nhưng một khi đã nói câu nào Chu Tô sẽ không dám làm trái lời nửa chữ.

Lúc trở về Chu Tô còn bảo bởi vì cô bay quá gấp nên chưa thể chuẩn bị quà tặng, sau đó thật tâm thật dạ chúc anh sinh nhật vui vẻ. Hai người đã có chung một bữa tối lãng mạn dưới nền để chúc mừng.

Ngoài miệng Chung Ly nhàn nhạt đồng ý, nhưng trong lòng đã sớm mừng đến phát điên. “Cô ấy muốn cùng mình tổ chức sinh nhật!”

Hai năm cố gắng cuối cùng cũng không uổng phí, trong lòng cô vẫn có anh, cô cũng có lúc muốn làm những việc khiến anh vui vẻ.

Nghĩ tới điều này, Chung Ly không kìm được kích động.

Ngày hôm đó, toàn bộ lịch làm việc từ xế chiều đã bị Chung Ly bảo thư ký lùi lại.

Thư ký nhắc nhở báo cáo: “Chung tổng, bên Lương Phẩm chúng ta đã hẹn trước gần một tháng mới được chấp nhận, cứ như vậy mà hủy lịch hẹn e không ổn lắm. Ngài xem xét lại hộ tôi.”

“Việc này chúng ta sẽ bàn lại sau.” Nâng cổ tay nhìn đồng hồ, đã đến giờ. Chung Ly cầm áo khoác lên, vội vã muốn đi nhưng vẫn nói với một câu: “Tối nay vợ tôi mời cơm, cho nên không có thời gian làm mấy việc linh tinh kia.”

Nhưng... Bây giờ là buổi trưa mà! Thư ký Trương cảm thán.

Chung Ly đi tới một cửa hàng bánh ngọt, mục tiêu là một chiếc bánh sinh nhật. Đây tuyệt đối không phải bánh sinh nhật bình thường như cửa hàng này vẫn làm mà là chiếc bánh do chính khách hàng tự tay chế biến.

Kế tiếp mấy giờ, Chung Ly dưới sự chỉ đạo của thợ làm bánh chuyên nghiệp đã kéo tay áo, chiến đấu hăng hái với một lô những bột mì, bơ, kem... Nhìn người thợ làm bánh chỉ cần múa mấy đường là một đóa hoa hay một tiểu thiên thần đã hiện ra. Nhưng Chung Ly vật vã gần nửa tiếng đồng hồ mới có thể làm ra một số hình tượng không rõ hình dáng, loay xoay đến nỗi một thân đầy mồ hôi.

Thợ làm bánh cười hỏi: “Anh bạn trẻ bỏ công như vậy, có phải làm bánh tặng bạn gái hay không?”

Chung Ly có chút ngượng ngùng, lau vệt kem dính trên tay nói: “Không phải đâu, cháu làm bánh sinh nhật để tổ chức cùng vợ.”

“Vợ cậu thật là có phúc, có một người chồng vừa đẹp trai vừa có lòng tự làm bánh ngọt cho cô ấy như vậy.”

“Là tôi có phúc mới có thể lấy được cô ấy.” Sau đó, nhìn người thợ làm bánh cười xấu xa, nheo mắt nói: “Chú không biết, cháu mất bao nhiêu công sức mới có thể đem được cô ấy về nhà. Không chừng chiều, cô ấy chạy mất chẳng phải là lỗ to ư?”

Lúc chạng vạng, cuối cùng Chung Ly cũng có trong tay một hộp bánh ngọt, hài lòng bước ra khỏi cửa tiệm bánh ngọt. Thật ra thì, bộ dạng của chiếc bánh không được đẹp nhưng anh cho rằng nó không quan trọng, mùi vị ngon là được.

Rượu vang dĩ nhiên không thể thiếu rồi, lựa chọn thật lâu cuối cùng cũng lấy một chai Laffy số 4.

Hoa hồng đỏ, 99 đóa có chút khoa trương đúng không? Chu Tô nếu thấy 99 đóa hồng sẽ trở mặt mất, 19 đóa là đủ rồi.

Vốn Chung Ly dự định bao một nhà hàng nhưng Chu Tô lại nói không cần khoa trương như vậy, dùng một bữa cơm ở nhà không phải thoải mái hơn sao nên Chung Ly đã đặt một bữa tại nhà hàng Pháp đem đến tận nơi.

Lúc về đến nhà, Chu Tô còn chưa trở lại, Chung Ly ngâm nga một khúc hát, bắt đầu dọn dẹp bàn ăn.

“Tiếng ca nhẹ nhàng khuấy động ánh hoàng hôn trên mặt nước,

Giữa trời chiều những ánh sáng từ những nhà xưởng xa xa lóe sáng,

Đoàn xe lửa chạy băng băng,

Cửa sổ xe đèn đuốc sáng trưng.

Đôi nam nữ đứng hai bên cây sơn tra.

A... Kia là cây sơn tra rậm rạp với hoa nở đầy đầu cành,

A... Người con gái xinh đẹp đứng bên cây sơn tra vì sao phải rầu rĩ?

Lúc tiếng còi tàu báo hiệu chiếc tàu dừng lại,

Tôi vội vã men theo con đường nhỏ bước về phía tán cây.

Gió nhẹ nhàng thổi mãi không ngừng,

Ở dưới tán cây sơn tra rậm rạp,

Khiến cho tóc người thợ nhuộm bay bay trong gió.

A... Kia là cây sơn tra rậm rạp hoa nở đầy đầu cành,

A ... Người con gái xinh đẹp đứng bên cây sơn tra vì sao phải rầu rĩ?

Bọn họ ai là người dũng cảm hơn tôi?

Bởi vì tôi luôn luôn trong trạng thái lo lắng.

Bọn họ dũng cảm hơn cũng đáng yêu hơn tôi,

Cây sơn tra yêu quý ơi, hãy giúp tôi một việc!

A... Ai là người dũng cảm nhất cũng đáng yêu nhất?

A... Cây sơn tra yêu quý hãy nói cho tôi biết.

A... Ai là người dũng cảm nhất cũng đáng yêu nhất?

A... Cây sơn tra yêu quý hãy nói cho tôi biết.”

Chung Ly biết lúc còn nhỏ Chu Tô đặc biệt thích nghe bài hát “Cây sơn tra” này, mỗi lần mẹ mình cất tiếng hát, cô luôn ngheh cổ ra cửa sổ để nghe.

Cho nên, Chung Ly đã học thuộc bài này từ rất lâu, anh muốn hát cho Chu Tô nghe, chỉ là không có cơ hội. Tối nay có lẽ là có thể, chỉ là giọng hát của anh không hay như mẹ mình. Nhưng không sao, tấm lòng mới quan trọng, nghĩ thế Chung Ly vui vẻ cười.

Ánh sáng của buổi chiều tàn đã tắt hẳn, nhạc dạo cho đêm cuồng hoan nhạc từ từ tắt vang.

Nhưng lúc này Chu Tô vẫn chưa về, điện thoại còn tắt máy, Chung Ly không khỏi có chút nóng ruột. Đi tới trước tủ lạnh chuẩn bị lấy bia ra uống vài hớp.

Sau đó liền thấy một dòng chữ Chu Tô để lại trên giấy nhớ dán trên tủ lạnh.

“Chung Ly!

Em vừa mới nhận được một lời mời, cảm thấy chuyến đi này sẽ rất hứng thú, không muốn lỡ mất việc này. Cho nên phải lập tức phải ra sân bay đi tới Thụy Sĩ, không có biện pháp chúc mừng sinh nhật cùng anh rồi. Thật có lỗi! Em bảo đảm sang năm nhất định sẽ không thất hẹn. Em yêu anh! Chồng à! Sinh nhật vui vẻ!

Chu Tô...”

Yêu mình? Cho nên bỏ mình trong ngày sinh nhật để đi Thụy Sĩ?

Một lần lại một lần, thậm chí ngày sinh nhật còn không thấy được bóng lưng vợ mình.

Tất cả đều là bản thân Chung Ly mình đơn phương, tất cả đều là mình đang hát kịch một vai.

Được rồi, sinh nhật đã qua.

Rất tự tại nha... Một bàn món ăn, còn có bia và rượu vang là đồ uống.

“Ly thứ nhất” Chung Ly giơ chén lên cười khổ: “Chúc chính tôi sinh nhật vui vẻ!”

Vừa uống một ly đầy, “Chén thứ hai” Chung Ly hít sâu lớn tiếng nói: “Chúc vợ yêu của tôi có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ!”

“Ly thứ ba!” Chung Ly gạt cà vạt, có chút sáng choáng váng nhưng vẫn giơ chén lên: “Chúc cái gì tiếp nhỉ? Chúc hòa bình thế giới, tất cả mọi người đều an cư lạc nghiệp! Ha ha ha”

Ngồi vào trên ghế, mở ra bánh sinh nhật ngơ ngác nhìn hồi lâu, Chung Ly lầm bầm: “Nếu như nói cho cô ấy biết, vì bữa tiệc sinh nhật này mình đã bỏ ra nhiều tâm tư và công sức như vậy. Cô ấy sẽ cảm động chứ? Nhưng nếu như cô biết, sẽ cảm thấy gánh nặng, sẽ bị ràng buộc. Chung Ly mày vì cô mà bỏ hết mọi công việc, cô không biết. Không trách cô được. Nhưng tại sao còn thương tâm như vậy, trước khi kết hôn không phải đã chuẩn bị tốt tâm lý bị đả kích rồi sao, tại sao còn có thể như vậy chứ?”

Bắt đầu cắt bánh ngọt, không được, trước tiên phải cầu nguyện đã.

Ước Chu Tô có thể yêu thương Chung Ly tôi, chỉ cần bằng một phần trăm tình cảm mà mình dành cho cô ấy cũng được.

Vừa nghĩ vừa uống liên tục.

Chuông cửa vang lên không ngừng, Chung Ly phiến não nhìn về phía cửa, lảo đảo đi tới, mở cửa.

Là Tần Nhiễm Phong, cô nhìn thấy Chung Ly như vậy thì rất kinh ngạc, có chút xấu hổ mở miệng: “Hôm nay là ngày trả tiền, nhưng anh không ở công ty. Là thư ký Trương cho tôi địa chỉ nhà anh, nhưng xin anh đừng khiển trách cô ấy. Là do tôi cố chấp quần lầy cô ấy nửa ngày.”

Chung Ly tựa vào khung cửa, choáng váng, âm ừ trả lời: “Ừ, đem tiền ... tiền cho tôi. Sau đó về đi. Tâm tình tôi hôm nay không được tốt lắm.” Nói xong, liền theo khung cửa tuột xuống.

Tần Nhiễm Phong nhanh chóng bước tới, dìu Chung Ly vào cửa.

Phí rất nhiều công sức mới có thể đem Chung Ly đặt trên sofa, Tần Nhiễm Phong thật sự không thể tưởng tượng được, Chung Ly luôn cao cao tại thượng, phong độ rạng ngời trước mặt người khác cũng có một mặt như vậy.

Mới vừa ngẩng đầu lên, đập vào mắt Tần Nhiễm Phong là chiếc ảnh cưới to đùng trên bức tường đối diện, cô ngơ ngác đứng đó, trong lòng không biết là tư vị gì.

“Vợ của tôi rất đẹp, phải không?” Nằm trên sofa, Chung Ly chợt mở miệng, cố giữ lấy tay vịn ngồi dậy, nhìn bức ảnh cưới hỏi.

“Dạ, rất đẹp.” Tần Nhiễm Phong chậm chạp mở miệng.

“Thật ra thì, tôi đã gặp không biết bao nhiêu cô gái còn đẹp hơn cô ấy. Nhưng chỉ có cô ấy mới có thể khiến cho tôi yêu thương đến nỗi mù quáng, không thể dừng lại được.” Âm thanh của Chung Ly rất nhẹ, rất cô đơn, càng giống tiếng thở dài.

“Vợ của anh biết anh quan tâm yêu thương cô ấy như vậy nhất định sẽ rất vui vẻ. Là người phụ nữ anh yêu, nhất định rất hạnh phúc.” Thời điểm nói những lời này, Tần Nhiễm Phong cảm thấy sự chua xót lan tràn.

“Nhất kiến chung tình”, chính là cụm từ để nói về tình cảm của cô đối với Chung Ly.

Chung Ly lại cười, cười đến có chút thâm lương: “Nhưng cô ấy không biết, cô ấy không yêu tôi. Cô ấy luôn yêu thích tự do, thích bay nhảy khắp nơi. Cô ấy không yêu tôi, Tần Nhiễm Phong ạ!”

Tần Nhiễm Phong sững sốt, Chung Ly nói vợ của anh không yêu anh? Làm sao có thể, chính hôn nhân kia ngăn mình đến với anh ấy, không ỉn bất cứ cơ hội đến gần anh, nhưng vợ của chung Ly lại không yêu anh ấy? Điều này thật sự cũng quá . . .

“Cảm giác không thể tin được có phải hay không? Tôi cũng cảm thấy vậy, tôi yêu cô ấy đã biết bao nhiêu năm, bao nhiêu lần tự khuyên mình dừng lại đi, dừng lại đi. Yêu cô ấy chính người sẽ bị phá hủy, cuộc đời này coi như xong rồi. Nhưng căn bản dừng lại không được. Thỉnh thoảng suy nghĩ một chút đến tốt cùng mình đang làm gì? Cuộc tình có lẽ vĩnh viễn sẽ không được hồi đáp, si tình như vậy có đáng không? Nhưng lý trí có bao giờ có thể điều khiển trái tim, lần nữa mãi cuối cùng mới nhận ra mình đã đi tới bước này, sa lầy quá sâu, không thể tự kiềm chế, càng vùng vẫy càng lún sâu.” Ánh mắt của Chung Ly đỏ bừng, Tần Nhiễm Phong đột nhiên cảm thấy tội nghiệp Chung Ly, tình yêu của anh thật vất vả.

Cô im lặng bởi vì không nói nên lời, lỗ mũi lại cảm thấy một hồi chua xót, nước mắt liền rơi xuống.

“Cho nên, Tần Nhiễm Phong. Cô ngàn vạn lần CMN không nên yêu tôi. Cô là một cô gái tốt, mà tôi cái gì cũng cho không cho cô được. Ngay cả người mình yêu cũng không thể nắm lấy một góc trái tim cô ấy nhưng tôi vẫn sẽ mãi yêu cô ấy.”

Thì ra Chung Ly hiểu, tâm ý của cô anh ấy vẫn luôn hiểu. Nhưng nếu anh nói không thể quản trái tim mình, thì tại sao không nghĩ đến chuyện cô cũng không thể khống chế tình cảm của mình đối với anh nữa rồi.

Tần Nhiễm Phong chưa bao giờ nghĩ đến chuyện thành công có được trái tim của Chung Ly, cũng không bao giờ muốn làm tiểu tam bị người đời ghét bỏ.

Vả lại tự đáy lòng, Tần Nhiễm Phong cũng vô cùng thống hận tiểu tam.

Cô lau nước mắt nói: “Chung Ly, cha mẹ em ly hôn cũng là do bị một người đàn bà khác chen chân vào gia đình. Vốn là một gia đình hạnh phúc, cứ như vậy mà tan vỡ, từ đó em từ một tiểu công chúa mười ngón tay không động nước, không lo lắng bất cứ chuyện gì trở thành cô gái cả ngày vì kẻ sinh nhai mà rầu rĩ vất vả. Vì vậy, trong lòng em đến cỡ nào khinh ghét tiểu tam, anh cũng không thể nào tưởng tượng nổi đâu. Lúc em mới cảm nhận được em vì anh mà rung động đã tự nói với mình anh cách em quá xa, anh là người đã có gia đình, không thể làm nữ nhân đáng khinh đi quyến rũ chồng người khác. Nhưng vẫn không ngăn

được suy nghĩ muốn gặp mặt anh, vẫn luôn tìm cách đến công ty tìm anh. Bây giờ từ trong đáy lòng, em tự cảm thấy ghê tởm chính mình, nhưng vẫn không muốn dừng lại.”

Tần Nhiễm Phong quỳ nửa người nhìn thẳng vào Chung Ly, nước mắt không ngừng tuôn rơi, sự kiên định cùng quật cường trong ánh mắt càng lúc càng sâu sắc hơn.

Chung Ly đến gần mặt của cô, đưa tay vuốt ánh mắt của Tần Nhiễm Phong nói: “Chính là loại ánh mắt này, chính là loại ánh mắt khiến tôi nhớ mãi không muốn quên, chính là loại ánh mắt này luôn khiến tôi bị vây hãm trong đau đớn nhưng vĩnh viễn không bỏ được loại ánh mắt này. Ánh mắt cực kỳ mê người!”

Chung Ly thực sự bị mê hoặc rồi, đây là ánh mắt khiến anh yêu thương hơn mười năm, yêu đến nỗi tim đầm đìa máu chảy, yêu đến nỗi hít thở không thông.

Không khỏi nhẹ nhàng hôn lên, đôi lông mi đẹp như cánh bướm của Tần Nhiễm Phong khẽ run, từ từ bị nước mắt làm ờ mịt.

Tần Nhiễm Phong đưa tay ôm cổ Chung Ly, hôn lên ánh mắt, cánh mũi, miệng của anh.

Cô đã nhiều lần nghĩ, miệng của anh góc cạnh rõ ràng, thời điểm hôn lên nhất định sẽ có cảm giác thô ráp.

Nhưng... Không phải vậy. Cảm giác rất mềm mại, thật ấm áp.

Chung Ly kéo Tần Nhiễm Phong lại gần, vùi đầu ở cổ của cô, đôi môi thỉnh thoảng quét qua. Tần Nhiễm Phong nghe Chung Ly nhẹ nhàng nói : “Yêu em...Chu Tô... Anh thật sự rất yêu em...”

Tần Nhiễm Phong cười, cười đến nỗi nước mắt rơi đầy mặt. Tay vươn vào áo sơ mi của Chung Ly vuốt ve, nói: “Em cũng yêu anh.” Giờ khắc này, Tần Nhiễm Phong nghĩ, bất luận kết quả là gì, cô đều sẽ không hối hận.

Thân thể Chung Ly chấn động, sau đó nhanh chóng nằm đè lên cô, điên cuồng lôi kéo, xé y phục của cô, cúi người, hôn xuống.

Có những thời điểm, chúng ta làm những chuyện không kịp nghĩ tới hậu quả nữa.

36. Q.2 - Chương 8: Chung Ly Ngoại Truyện Tám

Trên đường tới công ty, tâm Chung Ly rối như tơ vò. Hai tay gắt gao cầm vô lăng, miệng đắng ngắt, muốn nói cái gì đó nhưng một chữ cũng không thể thốt ra.

Nhớ đến vết màu đỏ chói mắt trên ga trải giường trắng tinh lúc sáng, lòng dạ Chung Ly lại càng rối bời, hối hận, bất lực, đau khổ.

Không hề nói gì, Chung Ly quay lưng về phía Tần Nhiễm Phong rút thuốc ra hít một hơi thật sâu. Còn có thể nói gì, bọn họ cũng đều biết, Chung Ly chắc là sẽ không chịu trách nhiệm với Tần Nhiễm Phong được.

Nhưng Tần Nhiễm Phong vẫn rất thản nhiên, không chút hoảng hốt, cũng không có chút nào khổ sở. Chỉ lẳng lặng mặc y phục, rất nhẹ nhàng, lúc bước ra cửa cô nói: “Tối hôm qua đều là em tự nguyện, ra khỏi đây em sẽ đi mua thuốc, sẽ không cho gây phiền phức không cần thiết cho anh.”

Trong giây phút cánh cửa khép lại, Chung Ly cảm thấy mình đúng là tên súc sinh.

Sau đó Tần Nhiễm Phong cảm thấy Chung Ly đang một mực tránh mặt cô. Gọi điện thoại không nhận, lúc trả tiền nói muốn gặp thì lúc nào cũng không có Chung Ly ở công ty. Nhưng mà anh lại ra lệnh không nhân viên nào được phép thu tiền của cô nữa nhưng cô lại nằng lặc lại chiêu cũ, ném tiền xuống bỏ chạy nhưng vẫn bị đuổi theo, nữ nhân viên kia thở hồng hộc nói: “Tần tiểu thư, coi như tôi xin cô. Chung tổng đã thông báo rồi, người nào nhận tiền của cô sẽ bị đuổi việc.”

Tần Nhiễm Phong còn có thể nói gì, nhận lấy tiền, lặng lẽ rời đi. Cô thật sự không có suy nghĩ xa vời nào nhưng chỉ là muốn được nhìn thấy khuôn mặt của anh mà thôi.

Thời gian gần đây, Tần Nhiễm Phong không cần tốn tiền mua thuốc của mẹ cô nữa bởi vì đã có một người giàu có thiện tâm nào đó mở lòng giúp đỡ mẹ con cô, tất cả viện phí người kia đều chi trả hết.

Cô không ngốc, làm sao không biết là Chung Ly.

Nếu như anh đã muốn tránh mặt hoàn toàn, Tần Nhiễm Phong cũng sẽ không đi tìm anh nữa.

Nhưng Tần Nhiễm Phong không ngờ chỉ hai tháng sau cô lại gặp mặt Chung Ly, ở bệnh viện.

Anh bị viêm ruột thừa phải vào đây cấp cứu. Bác sỹ nói nguyên nhân là bởi vì bình thường làm việc và nghỉ ngơi không quy luật, hơn nữa dạo này chắc lại còn chịu áp lực từ bên ngoài.

Chung Ly thấy Tần Nhiễm Phong thì không dám nhìn thẳng vào mắt cô nhưng ngược lại Tần Nhiễm Phong rất tự nhiên, mang cơm cho anh, dịu anh xuống công viên trong khuôn viên bệnh viện tản bộ.

Thật ra thì ban đầu Chung Ly dự định gọi mẹ mình tới bởi vì anh luôn cảm thấy việc thuê người lạ chăm sóc không tiện.

Nhưng vừa nghĩ tới chuyện mẹ mình chưa bao giờ phải đụng tay vào chuyện gì, thêm đó Chu Tô lại không có trong nước, bà ấy sẽ bắt đầu bài ca mẹ đã khuyên con không nên cưới nó, nhìn vợ người ta thế này, vợ mình thế kia... đầu lại cảm thấy đau.

Chung Ly cũng đã nói với Tần Nhiễm Phong không cần tới đây chăm sóc anh. Nhưng cô chỉ nói, mẹ mình nằm đây cũng phải ăn cơm, tiện thể làm một phần thêm cho anh mà thôi. Nói anh không cần suy nghĩ nhiều.

Cô đã nói như vậy, Chung Ly cũng không còn cách nào đáp lại, kể từ lúc bọn họ xảy ra quan hệ, Chung Ly thật sự không dám mở miệng quá nhiều trước mặt cô.

Ngày đó Chung Ly đang ăn cơm Tần Nhiễm Phong đem đến, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Tần Nhiễm Phong, thật giống ánh mắt mình dùng để nhìn Chu Tô.

Chung Ly mất tự nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, cảm giác cực kỳ phức tạp.

“Ăn xong rồi?” Tần Nhiễm Phong nhận lấy âu cơm, ân cần hỏi.

“Ừ, Nhiễm Phong, về nay sau thật sự đừng tới đây nữa. Cô thấy đấy, tôi là một tên khốn khiếp, tôi sẽ không cho cô được thứ cô muốn.” Thời điểm Tần Nhiễm Phong bước ra khỏi phòng bệnh, Chung Ly không nặng không nhẹ nói ra một câu như vậy.

Tần Nhiễm Phong đứng tại chỗ trầm mặc lúc lâu, sau đó đáp: “Em không ngại làm người thay thế.”

“Cái gì?” Chung Ly ngờ vực.

“Em thật sự không để ý đến chuyện bị anh coi là kẻ thế thân, nếu như ngày nào đó anh cảm thấy thực sự mệt mỏi, cứ tới tìm em. Anh cũng không cần trốn tránh em ...Em sẽ không gây ra bất kỳ áp lực nào cho anh, em đã nói rồi, tất cả đều là em tự nguyện.”

Không đợi Chung Ly kịp phản ứng đã rời đi.

Chung Ly sững sờ một lát chợt cười, tại sao anh lại phải nhập viện? Bởi vì ngày đó đồng nghiệp của Chu Tô gọi điện thoại tới nói Chu Tô đi chụp ảnh trên núi nhưng đã một ngày rồi không quay lại, tuyệt lại rơi rất lớn, báo cho anh biết để chuẩn bị tư tưởng cho tình huống xấu nhất.

Lúc đó Chung Ly liền đem điện thoại đập xuống sàn nhưng sau lại lại nhặt lên đem thẻ điện thoại cắm vào một cái điện thoại di động mới. Bởi vì anh muốn đợi tin tức của cô. Khi đó, Chung Ly nghĩ nếu như Chu Tô có mệnh hệ gì anh sẽ phá hủy cái tòa soạn giao cho cô nhiệm vụ kia.

Buổi chiều đó, Chung Ly không biết mình làm thế nào để vượt qua, một mặt luôn coi chừng chiếc điện thoại di động, tim lúc giống như ngừng đập, lúc lại đập thành thịch như muốn vỡ nứt.

Cả căn phòng chỉ nghe thấy tiếng bước chân anh đi tới đi lui. Không thể chờ đợi được nữa, Chung Ly định đặt vé máy bay qua Thụy Sĩ thì Chu Tô đã gọi điện về, vui vẻ nói xin lỗi anh, nói mình ở nơi đó chơi vui vẻ đến nỗi điện thoại di động hết pin cũng không biết.

Chung Ly không nói gì, chỉ lẳng lặng rơi nước mắt.

Đầu kia, Chu Tô nói một câu, chồng ơi em yêu anh sau đó cúp điện thoại.

Nghe âm thanh điện thoại bị ngắt, Chung Ly nhẹ nhàng nói: “Anh cũng vậy, vợ à, anh thực sự rất yêu em.” Tiếp đó, bụng đau thắt, sau đó không biết tại sao mình lại được đem tới bệnh viện.

Chung Ly “Bệnh” bởi vì Chu Tô nhưng người chăm sóc tại sao lại là một cô gái khác chứ?

Chung Ly cho rằng mối quan hệ của anh cùng với Tần Nhiễm Phong lúc này cũng chỉ là số tiền anh cung cấp để chữa bệnh ẹ cô ta. Nhưng này thế gian này luôn trêu ngươi người ta như vậy, người mình không muốn có chút quan hệ nào lại bị số phận đẩy đưa đến bên mình, người mình thực sự hy vọng có quan hệ thì họ lại không thèm để ý đến mình.

37. Q.2 - Chương 9: Chung Ly Ngoại Truyện Chính

Đêm hôm đó thời điểm Chu Tô gọi điện thoại về, Chung Ly đang gọi đặt món cơm gà đến tận nhà. Vừa mới đi tiếp khách về, chưa ăn được miếng gì đã thế còn mang một bụng rượu khiến cho dạ dày thập phần khó chịu. Thực ra thói quen ăn uống của Chung Ly khá khó khăn, không ăn thịt dê, không thích hải sản, thích hạt tiêu nhưng lại không chịu nổi mùi tỏi. Nếu như đã không thích, một chút cũng không được dính dáng đến. Thích ăn thịt gà và thịt bò, có thể một ngày ba bữa chỉ ăn những thứ này, ngay cả Lưu Tú Cẩm cũng nói mình sinh một đứa bé cực kỳ cổ chấp.

Điện thoại reo, thấy người gọi là Chu Tô, tay Chung Ly khẽ run một cái. Chung Ly kinh ngạc, thời điểm Chu Tô ra nước ngoài làm việc chưa bao giờ liên lạc với người nhà cả. Theo như cô nói là liên lạc nhiều quá sẽ phân tâm.

Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện? Chung Ly nuốt xuống trong miệng cơm, vội vàng ấn nút nghe máy: “Alo?”

Bên kia rất an tĩnh, không trả lời.

“Alo? Chu Tô, không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ?” Chung Ly ném miếng thịt gà trong tay xuống đĩa, đứng dậy.

“Không có. Em không sao.” Là giọng nói của Chu Tô nhưng có chút nghèn nghẹn, khàn khàn giống như bị cảm.

Hồi lâu, yên lặng, đêm tối những cơn gió thổi từng đợt đem lại cảm giác khá lạnh lẽo.

“Không có chuyện gì anh cúp máy nhé.” Chung Ly cuối cùng mở miệng, nhưng vẫn không mặn không nhạt nói thêm một câu: “Chú ý thân thể.” Sau đó cúp máy. Thật ra thì, Chung Ly cũng đã nghĩ hỏi xem chừng nào cô trở lại, nhưng cuối cùng không thể nào nói ra.

“Đợi chút...!” Chu Tô gọi lớn, bởi vì vội vàng nên giọng có chút chói tai.

Chung Ly dừng một chút hỏi: “Thế nào?”

“Anh đang làm gì vậy?” Âm thanh của cô rất nhẹ, giọng mũi cũng rất nặng.

“Em khóc?” Chung Ly hỏi.

“Em hỏi anh đang làm gì đó, bên cạnh, có người khác hay không?”

Cẩn thận từng li từng tí hỏi thăm, cũng là lần đầu tiên Chung Ly được Chu Tô hỏi như vậy.

“Ha ha.” Anh cười đến cả vai run run: “Em muốn có ai ở bên cạnh anh có người nào khác vào cái giờ này hả?”

“Không biết.” Giọng nói của cô vẫn có chút nhẹ nhàng phiêu đảng như cũ, khiến Chung Ly có một loại cảm giác lạnh lẽo.

“Không có ai khác ở đây, anh đi một mình. Còn em, đang làm gì đó?”

Chung Ly nghe thấy Chu Tô hít hít mũi nói: “Em? Hiện tại đang ngồi ở một ngôi làng du lịch nhỏ ở Nhật Bản. Nơi này rất đẹp, sàn nhà có chút lạnh, nhưng rất thoải mái. Còn có một chiếc chuông gió, còn có rất nhiều những đồ vật nhìn khá đặc biệt... Ừm... còn có một cái cổ phục. Bọn họ nói là nếu như có dấu hiệu

của động đất, chiếc phục cổ này có thể báo hiệu nhưng em vẫn không tin lắm. Nhưng hay là trong làng du lịch này có thể tắm suối nước nóng, còn có thể nhìn lấy lá phong. Nơi này đang mùa lá phong đỏ rực một vùng, màu sắc hơn nhiều so với cây phong ở Bắc Kinh, cũng có mùi thơm nồng hơn, chủ quán trọ có nói với em, hàng năm du khách nước ngoài đến ngắm lá phong còn nhiều hơn du khách đến ngắm hoa anh đào. Em cảm thấy rừng phong đỏ rực thật rực rỡ và đẹp mắt nhưng thật ra thì rất tịch mịch. Chung Ly, anh có cảm thấy những thứ xa hoa lộng lẫy nếu đứng xa nhìn vào thì thật tốt nhưng thời điểm đến gần lại cảm nhận được sự thô lương hay không?”

“Chu Tô.” Chung Ly cắt đứt lời nói của cô: “Em muốn nói gì?”

Những câu nói không đầu không đuôi, cũng chẳng có mục đích gì, kiểu như trần thuật vậy, rốt cục cô ấy có ý gì đây?

Thật lâu sau Chu Tô mới đáp: “Chung Ly, đã có lúc nào anh yêu em chưa?”

Chung Ly cau mày, xoa xoa cánh mũi cao thẳng của mình nói: “Còn em, cũng đã có lúc nào em từng yêu anh không em yêu.” Âm thanh hình như có chút lười biếng, không chút để ý.

“Chung Ly, em sợ, đặc biệt sợ. Làm thế nào, em nên làm thế nào, làm thế nào đây?” Tiếp theo tiếng khóc lớn bật ra từ điện thoại.

“Chu Tô? Em đang khóc sao?” Chung Ly chưa bao giờ nghĩ đến chuyện Chu Tô sẽ khóc trước mặt anh, hay nói cách khác là để Chung Ly thấy được vẻ yếu đuối của cô.

“Chung Ly, thực ra em cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường. Đến lúc này em mới biết em không thể sống mãi như thế này được nữa. Chung Ly, em không nghĩ rằng chúng ta nên tiếp tục sống với nhau như vậy. Chung Ly, làm thế nào bây giờ?”

Hoá ra là như vậy, Chung Ly ngồi trên ghế, đầu văng lên từng hồi ong ong. Cũng không dễ dàng gì mà một Chu Tô lãnh khốc vô tình chịu hạ mình khóc trước mặt anh, thậm chí cô còn đang cầu khẩn, cầu khẩn kết thúc tình trạng hôn nhân có tiếng mà không có miếng này.

Anh trăm ngàn cay đắng, cẩn thận từng li từng tí để giữ cuộc hôn nhân này nhưng cô vẫn không hài lòng. Cô coi anh như bụi trên giày, chỉ cần giữ một cái là xong, không có tiếc hận, càng không có lưu luyến. Hiện tại ý của cô không phải là, Chung Ly, cầu xin anh trả tự do cho em, em không muốn tiếp tục cuộc sống như vậy nữa hay sao?

“Cho nên ý em là...?” Chung Ly dựa hẳn người vào ghế hồi, chỉ có thể hỏi vậy qua điện thoại, thái dương run lên, hô hấp rối loạn, bởi vì anh hiểu, một khi Chu Tô đã đưa ra một quyết định nào đó, không có bất kỳ người nào có thể thay đổi.

Bên kia đầu dây, yên lặng.

Tiếng hít thở của Chung Ly lẫn Chu Tô quẩn quanh, từ dồn dập cho đến lúc nhẹ nhàng, cực kỳ lâu vẫn chưa có câu trả lời. “Em muốn thay đổi.” Chu Tô cuối cùng cũng chậm rãi mở miệng, hòa lẫn nồng nặc giọng mũi: “Chung Ly, thật ra thì chúng ta...”

“Hiện tại rất tốt, không có gì cần phải thay đổi.” Chung Ly trầm giọng đáp: “Em hôm nay mệt mỏi, coi như này giờ là nói mấy lời linh tinh, anh bỏ qua, nhưng chuyện thay đổi gì đó em đừng mơ. Anh mệt rồi, cúp trước.”

“Cạch” một cái. Căn phòng trở về với trạng thái tĩnh lặng.

Chung Ly nhìn đĩa cơm gà ăn chưa xong trên bàn, lúc này khẩu vị hoàn toàn không còn nữa. Yên lặng châm thuốc, hút thuốc, tàn thuốc lập lờ trong căn phòng tối, khiến cho người ta cảm thấy vừa quỷ dị vừa cô đơn.

Xem ra, cả đời này Chung Ly sẽ bị Chu Tô đùa giỡn. Tựa như năm mười mấy tuổi đó, bị cô đập ột cái trên sân trường.

Chung Ly nghĩ, Chu Tô, nếu em không thích tôi thì hãy tránh thật xa. Có sao sau bao nhiêu năm lại xuất hiện trước mặt anh để bây giờ muốn buông bỏ tôi cũng không buông bỏ nổi nữa rồi.

Hung hăng hút một hơi dài sau đó quăng tàn thuốc vào gạt tàn, Chung Ly cầm điện thoại quay số, lạnh lùng nói: “Nhiễm Phong, là tôi. Cô rảnh thì qua đây một chút, đúng vậy, tới nhà tôi ngay lúc này.”

Không đợi Tần Nhiễm Phong hồi đáp, Chung Ly liền vội vã cúp điện thoại. Đi tới trước tủ rượu, mở nút chai liền đổ tất cả vào miệng.

Chất lỏng màu vàng cam mang theo sự khổ sở, lan tràn trong khoang miệng, Chung Ly nhìn bóng đêm cười lạnh, khóe miệng tỏa ra một loại đường cong gọi là yếu đuối.

Không lâu sau, tiếng chuông cửa vang lên. Chung Ly xoay người đem bình rượu quăng về phía tủ rượu, sải bước đi hướng cửa, mở cửa.

Thấy ngoài cửa là Tần Nhiễm Phong, Chung Ly không nói hai lời, chợt kéo cô vào, áp lên tường, hôn tới tấp lên mặt Tần Nhiễm Phong.

Lúc này, Chung Ly không suy nghĩ được gì nữa, trong lòng chỉ có một âm thanh vang vọng. Chu Tô... Em muốn thế này phải không? Tôi trái ôm phải ấp, lưu luyến bụi hoa. Được, tôi thành toàn!

Đôi tay ôm ngang hông Tần Nhiễm Phong, bế ngang cô lên, nhanh chóng hướng tới phòng ngủ trên lầu.

Tần Nhiễm Phong đầu tiên là kinh sợ, khê chống cự. Nhưng mà cô làm sao có thể chống cự, từ sinh lý lẫn tâm lý đều không thể chống cự. Vì vậy, bắt đầu chậm rãi nghiêng hợp, Tần Nhiễm Phong đưa ra cánh tay thon dài, ôm cổ Chung Ly, hôn lên bên tai của anh.

Chung Ly nội tâm đang phần nộ, cũng không kịp để ý Tần Nhiễm Phong có đau hay không, gạt nút áo sơ mi của cô nhanh chóng hôn xuống, thậm chí mang theo hận ý mà cắn xé. Đôi tay vuốt ve cạo xát thật mạnh đôi gò bồng đã ngẩng cao của Tần Nhiễm Phong, không hề có ý nghĩ thương xót, cuối cùng vùi đầu cắn xé.

Tần Nhiễm Phong từ trước tới nay cũng chỉ trải qua một lần mây mưa với Chung Ly lúc anh say rượu, làm sao có thể chống cự được sự trêu đùa như vậy, không tự chủ hừ nhẹ một tiếng, hai chân liền khoác lên bên hông Chung Ly, học theo Chung Ly cởi áo sơ mi của anh, đôi tay chậm rãi lướt nhẹ trên tấm lưng trần.

Chung Ly giống như được khích lệ, nhanh chóng kéo quần Tần Nhiễm Phong xuống, ngón tay thâm nhập vào u cổ, Tần Nhiễm Phong thở gấp: “Chung Ly, đừng như vậy, em khó chịu, khó chịu.” Nói như vậy, nhưng hành động lại sáp đến thân thể nóng bỏng của Chung Ly.

Chung Ly tiếp tục cởi quần áo của mình, hung hăng đâm vào. Chiếc giường to lớn tùy ý hai người đóng đưa. Chung Ly không ngừng cắn môi Tần Nhiễm Phong, đôi tay thon dài nắm ngực của cô, không ngừng xông vào, cho đến lúc kiệt sức bèn mơ màng ngủ.

Nếu như nói lần trước, Chung Ly uống say nhận lầm người. Thế nhưng lần này anh biết rõ người nằm dưới thân mình chính là người nào, chính mình mỗi lần tiến vào là ai.

Một giây trước khi chìm vào giấc ngủ, Chung Ly nghĩ, rốt cuộc, cuối cùng anh cũng đem tôn nghiêm của Chu Tô dẫm vào dưới chân. Rốt cuộc, anh không bao giờ chỉ là một người đàn ông ngu ngốc chỉ biết chờ đợi nữa.

38. Q.2 - Chương 10: Chung Ly Ngoại Truyện Mười

Chung Ly là bị âm thanh chói tai đánh thức, thời điểm mơ mơ màng màng mở mắt liền thấy đôi mắt mở to kinh ngạc của Chu Tô, theo bản năng nói một câu “Em đã trở lại.”

Cho đến khi có một đôi tay vịn vào vai mình, Chung Ly mới phát hiện nằm bên cạnh còn có một người... Một cô gái trần trụi.

Sau khi Chu Tô luống cuống rời khỏi phòng, Chung Ly cực kỳ sửng sốt, quay đầu nhìn về bên cạnh. Là Tần Nhiễm Phong, đầu óc Chung Ly đột nhiên đơ cứng, nặng nề, áp lực sau đó chỉ biết thất thần ngồi đó.

“Chung Ly!” Tần Nhiễm Phong nhìn Chung Ly, cẩn thận thăm dò biểu hiện của anh. Âm thanh kia có chút lo lắng, có khẩn trương cũng có chút chờ mong.

Chung Ly quay đầu nhìn chỗ khác, đưa tay cầm gói thuốc ở đầu giường, châm một điếu, lại quay đầu nhìn Tần Nhiễm Phong một cái, suy nghĩ muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ với tay lấy chiếc bật lửa. Ngọn lửa nhanh chóng bắt vào đầu thuốc, Chung Ly ngậm điếu thuốc rít một hơi nhưng vẫn giữ lấy nút trên chiếc bật lửa không để ngọn lửa lụi tàn.

Ngược lại Tần Nhiễm Phong mở miệng: “Chị ấy là vợ của anh?” Sự mong chờ trong tiếng gọi tên Chung Ly lúc này đã nguôi dần theo thời gian chờ đợi anh mở miệng.

“Ừ.” Chung Ly không chớp mắt, đơn giản lên tiếng đáp lại.

“Như vậy a.” Giống như đáp lại, cũng giống như một tiếng thở dài. Không nói thêm gì nữa, Tần Nhiễm Phong cũng dặng lẳng lẳng mặc quần áo như lần trước, không hoảng hốt, không đau lòng, không có nỉ non cũng không có gằm thét.

Sau khi đã chỉnh tề, cô bước tới cửa một cách rất nhẹ nhàng. Sau khi vặn tay nắm cửa chợt nghiêng đầu sang chỗ khác hỏi: “Có cần em xuống giải thích với chị ấy một chút.” Dừng lại một lát sau đó mới nói tiếp: “Ý em là có cần em giải thích với vợ anh một tiếng không? Lúc này hình như chị ấy có chút mất hứng.”

Chung Ly ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu hết điếu thuốc sau đó thả vào gạt tàn, dùng chân quần ngang hông bước tới giữ chặt hai vai Tần Nhiễm Phong, dùng ánh mắt đau lòng cùng không thể tưởng tượng nổi nhìn cô: “Nhiễm Phong, tôi đối xử với cô như vậy cô không khổ sở ư, không hận tôi ư?”

Khuôn mặt của Tần Nhiễm Phong thoáng hiện lên một chút khổ sở nhưng sau đó vẫn mỉm cười nói: “Em đã nói rồi, mọi chuyện là em tự nguyện, bất luận kết quả như thế nào em cũng sẽ chấp nhận. Không khó chịu, cũng sẽ không hận.” Nhưng vừa nói xong chữ cuối cùng, nước mắt liền rơi xuống. Tần Nhiễm Phong cuống quýt đưa tay lau, trong miệng còn lẩm bẩm: “Có thể là do hôm qua không nghỉ ngơi tốt, khiến mắt quá khô, chỉ chớp mắt một cái cũng chảy nước mắt.” Nói xong vùng khỏi hai cánh tay của Chung Ly, chạy ra cửa.

Chung Ly phẫn nộ đi tới bên giường, ngồi phịch xuống, cười nhẹ, tiếng cười giống như tự giễu, có phần bất đắc dĩ, cũng biểu hiện một sự đau đớn.

Không biết sau bao lâu, điện thoại di động hiển thị tin nhắn đến, mở ra, là Tần Nhiễm Phong: “Em đã làm bữa ăn sáng, ở trên bàn ăn, làm cả phần của vợ anh. Chung Ly, em yêu anh. Bởi vì yêu anh, cho nên chỉ cần anh vui vẻ thì điều gì em cũng làm.”

Có lúc đau lòng ột cô gái cũng không phải vì yêu cô ấy, mà bởi vì cô ấy thật đáng giá khiến mình đau lòng.

Cho nên, đêm hôm đó khi Chung Ly nhận được cuộc gọi với những lộn xộn không đầu không cuối của Tần Nhiễm Phong, tâm liền đau. Bên kia đầu dây, Tần Nhiễm Phong vừa khóc nức nở vừa nói mấy câu vô nghĩa, lời nói cũng không mạch lạc, phải nghe một lúc lâu Chung Ly mới hiểu chuyện gì xảy ra. Bệnh tình của mẹ Tần Nhiễm Phong đột nhiên trở nên nghiêm trọng, đang giải phẫu, bác sỹ nói với cô phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Tần Nhiễm Phong khóc đến tê tâm phế liệt hỏi anh: “Chung Ly... Chung Ly à! Làm thế nào bây giờ. Bây giờ em phải làm gì đây? Nếu không còn mẹ nữa em phải làm thế nào?” Giọng nói của cô không chỉ đơn giản là khổ sở mà còn là tuyệt vọng cùng cực.

Tâm Chung Ly co rút đau đớn, cô gái này hoàn toàn không phải là gái điểm hay giống như những nữ minh tinh trước đây anh từng chơi đùa. Đối với những cô gái đó đại khái Chung Ly có thể đem ra một xấp tiền sau đó tiêu sái xoay người, cũng có thể thoải mái nói sau này không là tình nhân nữa thì cũng có thể làm bạn. Nhưng mà Tần Nhiễm Phong không giống, cô chắc chắn là một cô gái cực kỳ yêu thương anh, yêu thương thật lòng, hơn nữa là loại tình yêu vĩnh viễn không mong được hồi báo, loại cảm giác này Chung Ly làm sao lại không hiểu. Vì Chung Ly hiểu nên làm sao có thể bỏ rơi cô, để cô một mình nơi cô độc lạnh lẽo chờ đợi cái chết của người thân duy nhất còn lại của mình được.

Vội vã cúp máy, Chung Ly không kịp giải thích gì với Chu Tô liền chạy tới bệnh viện. Lúc tới bệnh viện, Chung Ly nhìn thấy Tần Nhiễm Phong cuộn người tại một góc trong hành lang, không ngừng nức nở, càng không ngừng phát run, giống như nai con lạc đường.

Chung Ly đi tới ngồi xổm xuống khẽ gọi: “Nhiễm Phong.” Tần Nhiễm Phong giống như người chết vớ được một chiếc cốc, nhào vào trong ngực Chung Ly gào khóc. Chung Ly vỗ nhẹ bả vai của cô, nói chậm chậm: “Không có chuyện gì, mọi chuyện rồi cũng sẽ tốt thôi, sẽ không có chuyện gì.” Nhưng không cách nào khiến Tần Nhiễm Phong ngừng run rẩy.

Mấy ngày kế tiếp, mẹ Tần Nhiễm Phong vẫn luôn nằm trong phòng săn sóc đặc biệt, thỉnh thoảng lại phải cấp cứu. Lúc bác sỹ thông báo tình trạng nguy cấp đến lần thứ tư, Chung Ly cảm giác không cách nào để cô gái đáng thương này một mình được, cho dù Chu Tô lần đầu tiên mở miệng hẹn mình, cho dù cô ấy không hề khuôn mặt tươi cười bất cần đời nói em yêu anh nữa.

Một lần, điện thoại di động của Chung Ly rơi vào phòng bệnh, một y tá đưa tới nói mới vừa rồi có một người phụ nữ gọi điện thoại tới nhưng không nói gì đã cúp máy. Chung Ly nhìn lại nhật kí cuộc gọi, là Chu Tô.

Có cần hay không giải thích một chút, nhưng giải thích cái gì? Nói mẹ của người tình bệnh tình nguy kịch, Chung Ly phải ở đây trông chừng, có thể hay không quá buồn cười, hơn nữa cô ấy để ý sao?

Sẽ không đâu. Bởi vì cô ấy là Chu Tô.

Hai ngày sau, mẹ Tần Nhiễm Phong thực sự qua đời. Cô khóc lóc rất thảm thiết, tinh thần hoàn toàn không tốt khiến Chung Ly nửa bước không dám rời.

Ngày hôm đó, sau khi hoàn thành tang lễ, Tần Nhiễm Phong nói: “Chung Ly, anh có biết vì sao em lại yêu anh không? Bởi vì anh là người dễ mềm lòng, nhìn bên ngoài có vẻ là một người đàn ông lãnh khốc vô tình nhưng thật ra thì anh rất dễ mềm lòng, anh là người tốt, là người đàn ông tốt.”

Chung Ly suy nghĩ những lời này, rất lâu sau nhìn cô lạnh nhạt nói: “Nhiễm Phong, từ đây về sau chúng ta đừng gặp mặt nhau nữa.”

Tần Nhiễm Phong cười khổ: “Em đã nghĩ là anh sẽ nói thế này mà. Nhưng mà, em chỉ muốn hỏi anh một câu. Đã có lúc nào anh động lòng vì em chưa, chỉ một lần thôi?”

Chung Ly kéo tay của Tần Nhiễm Phong, đặt ở trên ngực nhếch môi: “Nơi này, đã sớm chỉ thuộc về một người. Hoàn toàn là người đó nên đối với người khác, chưa bao giờ xảy ra tình trạng động lòng.” Anh nói nhẹ nhàng giống như đang đàm luận về thời tiết.

Sau đó, không có chút gì do dự xoay người.

Tần Nhiễm Phong ngơ ngác đứng tại chỗ, mặc cho những cơn gió mang lạnh thổi qua khiến mái tóc rối bù, khuôn mặt cũng đau rát. Đưa bàn tay lúc này bị anh kéo qua đặt lên trái tim mình, chậm rãi nói ba chữ: Em cũng thế.

Chung Ly thực sự đã nói là làm, sau đó một thời gian dài, Chung Ly không tiếp tục để ý tới Tần Nhiễm Phong nữa. Đã có lúc anh từng nghĩ cho cô một ít tiền, nhưng lại cảm thấy đó là đang vũ nhục cô. Cô gái này thật sự có tình cảm với anh, nhưng anh không thể đáp lại tình cảm của cô được, sẽ có một người xứng đáng hơn, trân trọng và yêu thương cô.

39. Q.3 - Chương 1

Hôm đó, Chung Ly gọi điện thoại hẹn Triệu Hiên ra ngoài. Tên kia vốn đã là người không an phận, lúc còn nhỏ thì theo Chung Ly đánh đồng đánh tây. Nhưng Hà lão gia lại thích con trai mình như vậy nên đã ra sức bồi dưỡng, bây giờ tuy nhìn có vẻ như Triệu Hiên chỉ chơi bời lêu lổng cả ngày nhưng thật ra lại kiếm được không ít tiền.

Cuộc sống hậu đãi, lúc còn nhỏ ngộ nghịch chơi bời lêu lổng hơn nữa từ nhỏ đã bị nuông chiều thành một tiểu thiếu gia không sợ trời không sợ đất giống như Chung Ly. Đến tuổi lấy vợ, Triệu Hiên đã nhiều lần khiến cho người nhà đau đầu, những mối quan hệ vận dụng hết mức, những cô con gái của các gia đình danh giá đều được đem ra để anh xem xét nhưng Triệu Hiên lại hoàn toàn không coi trọng một ai. Những tiêu chuẩn chọn con dâu của Hà gia càng ngày càng hạ xuống nhưng không ngờ cuối cùng Ma vương Triệu Hiên này lại bị một người phụ nữ đã ly hôn chế phục. Dựa vào khuôn mặt của mình cùng với danh tiếng

“Hà thiếu gia”, nếu trường hợp nào quá khó khăn nữa thì chỉ cần mặt dày mày dạn, chăm sóc quà cáp ân cần hoặc mảnh khõe âm hiểm nên Triệu Hiên dễ dàng có trong tay bất cứ người phụ nữ nào mình muốn. Sau khi yêu cô gái kia thì đã thu liễm nhiều, quay trở lại cuộc sống yêu đương nghiêm túc, đi làm đầy đủ, những oanh oanh yến yến trước kia cũng giải tán sạch sẽ. Hà lão gia và Hà phu nhân ban đầu không chấp nhận cô con dâu đã ly hôn như vậy nên làm đủ điều để uy hiếp Triệu Hiên từ bỏ. Người phụ nữ kia cũng khá tuyệt tình, sau khi năm lần bảy lượt bị Hà gia làm khó dễ đột nhiên bỏ đi. Cả nhà vì thế mà bị Triệu Hiên náo loạn đến gà bay chó sủa, thiếu chút nữa anh đã điều động cả quân khu để tìm người rồi, Hà lão gia giận đến nỗi cho anh một gậy lên mặt nhưng anh cũng không thêm tránh thản nhiên nói, nếu không lấy được người phụ nữ kia thì sẽ lên núi Thiếu Lâm làm hòa thượng.

Đúng vậy, Triệu Hiên đã nói là làm. Ngay hôm sau, Triệu Hiên đã lên Thiếu Lâm tự, đầu cũng sẽ cạo. Lần này thực sự Triệu Hiên đã làm cho Hà gia hoảng hồn, đàn ông Hà gia vốn không nhiều, cứ như vậy để trưởng tử lên núi đi tu thì sẽ ra sao đây, thương lượng rất lâu cuối cùng cũng đáp ứng.

Chưa hết, anh còn ngồi ở ngưỡng cửa chùa, ngang nhiên nói nếu như không được gặp mặt người yêu thì tuyệt đối sẽ không xuống núi, ông cụ mười năm chinh chiến sa trường thật sự thua đứa con trai bảo bối này, không còn cách nào khác phải tự thân mình đi nhờ vả người phụ nữ kia đến kéo Triệu Hiên xuống núi.

Theo như lời Chung Ly nói thì bọn họ chính là vật hợp theo loài, người phân theo nhóm. Cho nên hai người mới có thể chơi với nhau từ nhỏ đến giờ.

Còn giống như Triệu Hiên nói, không cần giả bộ người có học nói văn vẻ làm gì. Chính là ngu tầm ngu, mã tầm mã cho nên bọn họ mới có thể trở thành bạn bè tốt của đối phương chừng đấy năm.

Đúng là Chung Ly cảm thấy so với Triệu Hiên mình thua kém rất nhiều, đối với người phụ nữ của mình, Triệu Hiên đều có thể có được trọn vẹn, mặc kệ dùng cách quang minh chính đại hay hèn hạ tiểu nhân đều khiến cho người phụ nữ kia cam tâm tình nguyện theo tên kia. Nhưng Chung Ly, rõ ràng đã sớm có người phụ nữ mình yêu nhưng lại không có cách nào khiến cô ấy yêu mình.

Triệu Hiên vừa lái xe vừa nghe đến chuyện không biết từ đâu lại chui ra một tình địch của Chung Ly, bắt đầu trêu chọc: “Như thế không phải là quá mất mặt ư? Nuôi béo năm ba năm sau đó ngồi nhìn người của mình bị người khác chiếm tiện nghi. Mà thật sự tao cũng không hiểu, tại sao mày lại xui xẻo dính vào cô nàng Chu Tô đó chứ, người phụ nữ cả ngày ôm một vẻ mặt lạnh lẽo kia có gì hay chứ? Mày không sợ bị đông cứng khi ở chung với cô ấy ư?”

“Tên Triệu Hiên kia, mày đừng không biết lớn nhỏ, còn ăn nói lung tung nữa thì sẽ có một viên đạn không hiểu tại sao lại bay vào mồm mày đâu.” Chung Ly cũng không yếu thế đáp trả.

Trước kia, hai người bọn họ từng đến khu huấn luyện của quân khu luyện bắn súng. Bởi vì nam hài tử con em trong Đại Viện quân khu đều là những đứa trẻ nghịch ngợm nên vào hè, lãnh đạo phải đem hết những đứa trẻ này huấn luyện theo kiểu quân đội một vài tháng. Chung Ly và Hà Triệu Hiên hiển nhiên là hai đứa trẻ nghịch ngợm nổi bật nhất trong đám trẻ đó. Sau khi lớn lên một chút, không thể tùy tiện ra vào sân huấn luyện quân khu, bọn họ sẽ cùng tập hợp lại chơi trò đánh trận giả. Nhưng dù có vui vẻ thế nào thì cũng chỉ là trò chơi của bọn trẻ ranh, không mấy thú vị nên Hà Triệu Hiên và Chung Ly là hai người đầu trò ngồi trộm xe zip của cha mình để lên lút vào sân huấn luyện quân khu, gác cổng thấy ngồi trong xe là con trai cưng của hai vị thủ trưởng lớn nên cũng không nói gì, để bọn họ đi vào. Lâu dần cũng thành quen, không ai quản hai vị công tử này về chuyện ra vào quân khu nữa.

“Cạch” một tiếng, chiếc đĩa vừa dày vừa nặng được ném ra, Chung Ly cầm cây súng trường dài hơn nửa mét, mạnh mẽ bóp cò. “Phanh” mấy tiếng, vũng vàng bắn trúng, chiếc đĩa làm bằng đá trong nháy mắt nát bầy.

Hà Triệu Hiên ở bên cạnh cũng hí mắt nhắm bắn. “Phanh”, lại nát bầy một cái đĩa nữa. Triệu Hiên chậm rãi để súng xuống, nghĩ đến điều gì đó sau đó quay sang Chung Ly thăm dò: “Chung Ly, mày vừa mới vừa nói tên tiểu bạch kiểm là tình nhân của Chu Tô nhà mày tên gì ấy nhỉ?”

Chung Ly lườm Triệu Hiên một cái: “Ít nói nhảm đi, ai nói với mày tên kia là tình nhân của Chu Tô.”

“Tao nói nghiêm chỉnh đấy, mày vừa bảo hần gọi là cái gì nhỉ?”

“Phương Đại Đồng.” Chung Ly nhàn nhạt trả lời.

Hà Triệu Hiên một tay vuốt cằm, chân mày hơi nhăn, hít một hơi: “Ừm... Nghe có chút quen tai.”

Chung Ly đặt súng xuống, lấy khăn lau tay, cười cười nói: “Thì ra mày cũng nghe laiij âm nhạc thị trường nha, Chu Tô có nói qua là có một ca sĩ thần tượng Đài Loan nào đấy cũng gọi là Phương Đại Đồng. Nhưng mà tên kia gọi là Phương Đại Đồng bởi vì hắn được sinh ra ở Sơn Tây Đại Đồng.”

“Mày nói hắn là người Sơn Tây?”

“Ừ!”

“Tên tiếng Anh là Richer?”

“Hình như vậy, mày biết hắn hả?” Chung Ly thuận miệng đáp, một lần nữa giơ súng, nhắm ngay vào một chiếc đĩa vừa bay ra.

“Phương Văn Sơn!” Hà Triệu Hiên vỗ vai Chung Ly hét lên một tiếng.

Chung Ly bị vỗ vai liền hơi nghiêng người, lỡ tay giật vào cò súng, viên đạn bay ra. Anh cả kinh quay đầu lại hét lên: “Mẹ mày Hà Triệu Hiên. Mày không biết chuyện lau súng cướp cò hả?” Nói xong để súng xuống, đi tới chỗ nghỉ ngơi, ngồi xuống ghế. Đang muốn cầm lên một ly trà xanh để uống liền bị Hà Triệu Hiên đánh rớt xuống.

“Phương Văn Sơn... Chung Ly. Là Phương Văn Sơn.”

“Mày chuẩn bị mở công ty giải trí, đầu tư vào thị trường âm nhạc hay sao mà cứ nhắc đi nhắc lại Phương gì đó vậy?”

“Không phải.” Hà Triệu Hiên cũng nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh Chung Ly, dùng vẻ mặt nóng nảy, lông mày rậm cũng quần thành một đoàn nói: “Người sáng lập ra tập đoàn Phong Hoa không phải là Phương Văn Sơn sao?”

Nghe Hà Triệu Hiên nhắc tới, Chung Ly cuối cùng cũng lơ mờ nhận ra điều gì đó. Tập đoàn Phong Hoa này, người làm ăn trong đất Bắc Kinh này không ai không biết, không ai không hiểu.

Lúc đất nước Trung Quốc mới bước vào thời kì cải cách, Phương Văn Sơn chính là người đầu tiên nghĩ đến việc kiếm tiền bằng khai thác than đá ở Đại Đồng. Hầu hết những mỏ than đá của Sơn Tây Đại Đồng lúc đó đều thuộc quyền sở hữu của nhà họ Phương. Với tầm nhìn xa trông rộng, Phương Văn đã nhìn ra tiềm năng của ngành điện lực nên đầu tư rất nhiều vào điện lực. Lúc đó nhiều người đua nhau đầu tư vào bất động sản nên ai cũng lấy làm lạ với hướng đầu tư của Phương Văn Sơn. Sau này mới rõ ràng, bất động sản lúc lên lúc xuống chập chênh, nhưng điện lực là ngành chỉ có phát triển chứ không bao giờ tụt dốc.

Mọi người chỉ biết là Phương gia có rất nhiều tiền, nhưng không ai biết thực sự ông ta có bao nhiêu tiền. Hơn nữa người này bình thường khiêm tốn, trường hợp xã giao bình thường không thường tham gia nên người trong nghề đều gọi nhà họ là “Phú hào thế giới ngầm.”

Chung Ly chỉ biết Phương Văn Sơn có một người con trai nhưng hành tung thì không rõ ràng, không ngờ chính là Phương Đại Đồng. Thật ra thì ban đầu Phương Đại Đồng lái chiếc xe Bugatti kia đến gặp mặt, Chung Ly đã đoán được gia thế của anh ta không tầm thường, nhưng vạn vạn không ngờ là bậc này không tầm thường.

Hà Triệu Hiên bên cạnh khẽ nhấp một cái trà xanh, cười ha ha nói: “Chung Ly, xem ra quân địch hỏa lực rất mạnh, phe ta phải tăng thêm lô-cốt bảo vệ a.”

Chung Ly hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa.

Lúc ra khỏi sân huấn luyện đã đến một quán cà phê ngoài trời ngồi một chút, cùng trò chuyện. Trong lúc đó, Hà Triệu Hiên thỉnh thoảng nhìn vào điện thoại di động, nói chuyện cũng lòng không yên. Cuối cùng thật sự không chịu nổi mới nói với Chung Ly: “Đợi tao một lát, tao phải gọi điện thoại cái đã, hơn nữa ngày rồi mà Thiên Đô không gọi điện, thậm chí tin nhắn cũng không trả lời.”

Nói xong liền cầm điện thoại, sau khi bên kia bắt máy, sắc mặt anh rất không tốt: “Thế nào bây giờ mới nhận điện thoại? Hôm nay làm gì? Có nhớ anh không?”

“Hẹn người? Hẹn người nào? Không phải là chồng trước em chứ? Nếu như em nói đúng là em đi gặp hắn, anh liền đánh gãy chân hắn!”

“Anh bá đạo? Anh bá đạo chỗ nào, không phải anh đã nói qua mấy trăm lần với em rồi. Không được gặp hắn nữa, tại sao em luôn không nghe lời như vậy?”

.....

Chung Ly nghe Triệu Hiên nói chuyện điện thoại, không khỏi cười khẽ, một người đàn ông bá đạo như bạn mình cũng có thời điểm phải chịu ầm ỨC.

Phía đối diện đi tới mấy cô gái trẻ trung xinh đẹp, nhìn ngó Chung Ly một lát sau đó nhìn cả hai người bọn họ, sau đó cúi đầu thổ thề xin ngồi cùng. Thỉnh thoảng còn ném qua mấy nụ cười mập mờ.

Chung Ly ngửa mặt lên trời than thở. Thật bất đắc dĩ, tại sao người anh yêu Chu Tô chưa từng dùng loại ánh mắt sùng bái này nhìn mình nhỉ?

40. Q.3 - Chương 2

Chu Tô giận dữ Chung Ly đến ngày thứ hai thì bắt đầu gọi điện cho Phương Đại Đồng gặp mặt, sắc mặt cô thật sự không tốt, vắn vẹo đến mức muốn rớt xuống. Vừa nói vừa vỗ bàn, cũng không quản có phải đang ở địa điểm công cộng hay không mà mắng lớn: “Đôi gian phu dâm phụ kia, làm sao cho bọn họ chết hết đi, khốn kiếp! Đã đi làm tiểu tam rồi còn ăn hào hùng giống như có lý lẽ lắm ấy, bà đây không chịu nổi nữa rồi!” Nói chưa hết câu đã bắt đầu khóc nức lên, nước mắt nước mũi tùm lum.

Phương Đại Đồng ngược lại không có phản ứng gì lắm, chỉ lẳng lặng rút khăn giấy đưa cho cô, Chu Tô nhận lấy, lau mặt sau đó khịt mũi nói: “Phương Đại Đồng, nhất định là do tôi quá nhẫn nhịn, anh ấy mới có thể lấn lướt tôi như vậy, anh nói xem, tại sao tôi lại phải chịu đựng cục tức này chứ?”

“Đi Pháp thôi. Em nhanh chóng thu dọn đồ đạc và tạm biệt người nhà vài câu, tuần sau chúng ta sẽ đi.” Phương Đại Đồng cắt đứt sự oán hận của cô, bình tĩnh nói.

Chu Tô sững sờ dừng động tác lại, có chút không biết làm sao nhìn Phương Đại Đồng, lắp bắp nói: “Tôi...tôi có nói gì đâu. Tôi chỉ thấy anh ấy như vậy... Chính là như vậy . . .”

“Như vậy cái gì?” Phương Đại Đồng hai tay bắt chéo trước ngực, gương mặt giống như không để ý nhưng đôi lông mày lại hơi nhăn: “Không phải em nói, cái gì mà bà đây không chịu nổi nữa rồi.”

Chu Tô phun một ngụm nước, có chút không thể làm gì khác hơn nói: “Phương Đại Đồng! Anh cũng biết đấy, tôi tức giận thì cũng phải cho tôi phát tiết một chút chứ.”

“Em thực ra chỉ nghĩ là muốn xả tức chứ không thật sự muốn rời bỏ anh ta đúng không? Em nghĩ em còn nhiều thời gian lắm hả? Rảnh rỗi đến nỗi còn thời gian chơi trò giận dữ với Chung Ly ư? Không phải chính miệng em nói là muốn làm vợ hiền, nấu cơm dọn dẹp, cùng anh ta yên ổn sống qua ngày sao? Chuyện đơn giản như vậy không phải em không làm được chứ, tại sao tất cả những người phụ nữ đều rắc rối như thế này nhỉ? Vậy thì em xem xét lại cho tôi, cảm thấy sự tức giận của mình quan trọng hơn hay là nguyện vọng cuối cùng quan trọng hơn, nếu như sinh khí quan trọng hơn, vậy chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian nữa, lập tức tới Pháp chữa bệnh đi.” Phương Đại Đồng dùng vẻ mặt giấu cợt, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, giấu cợt Chu Tô một tràng.

Chu Tô ngẩn người nhìn Phương Đại Đồng một lát, miệng mở rộng nhưng nói không nên lời. Nửa ngày lại cười thành tiếng, cách cái bàn đứng dậy, vỗ mạnh lên vai Phương Đại Đồng nói: “Anh có lý, Phương Đại Đồng! Chính anh đã đánh thức tôi. Tôi là ai chứ? Chu Tô này ngã ngựa nhưng vẫn đứng dậy rượt theo nó thì sợ gì một con bé thò lỗ mũi xanh chứ. Ha ha ha... Tôi sẽ không làm anh thất vọng, anh cứ ở đây chờ tin thắng lợi của tôi.” Nói xong liền xách túi xách, chạy ra bên ngoài nhưng đi tới cửa lại quay trở lại trước mặt Phương Đại Đồng cười ha ha: “Cảm ơn vì anh đã mời, tôi rất thích trà ở đây. Hôm sau sẽ hậu tạ.”

Phương Đại Đồng gật đầu, nhìn bóng lưng Chu Tô dần xa, cười lạnh. Đưa đôi tay mệt mỏi bóp trán, cảm thấy thật mệt chết đi được. Nếu như phát hiện tâm ý của mình sớm hơn một chút, nếu như Chu Tô không phải sắp đi tới phần cuối của sinh mệnh, nếu như không phải người Chu Tô thực sự yêu thương là tên đàn

ông không biết quý trọng cô ấy, làm sao Phương Đại Đồng anh lại phải đi làm những việc vô công rồi nghề như đan len hay bày kế đả thông tư tưởng cho cô như vậy chứ?

Nhưng trên đời này không có nếu như, tất cả mọi chuyện đều đã xảy ra. Không có bất kỳ cơ hội nào để thay đổi, tình yêu của anh thật sự quá đáng buồn, đã bị bóp chết từ trong trứng nước.

Hốc mắt chột âm âm, thật con mẹ nó không có tiền đồ, Phương Đại Đồng tự mắng mình như vậy. Mặc dù Phương Đại Đồng đã cố kiềm chế, hai hàm răng cắn chặt nhưng vẫn không thể ngăn được dòng nước mắt muốn chảy xuống. Cho tới bây giờ cũng không biết làm thế nào mà mình lại có thể trở thành một con người cao cả như vậy, làm bao nhiêu việc thầm lặng cho cô ấy nhưng không cần hồi báo. Có câu nói như thế nào nhỉ, vì tình yêu quá sâu sắc nên oán hận cũng nhiều. Xoa xoa khóe mắt nhưng không cách nào tìm chế được dòng nước mắt. Phương Đại Đồng thở dài một hơi, nghĩ phải làm mọi cách để Chu Tô được sống những ngày cuối cùng của cuộc sống thật vui vẻ, nếu không rất xin lỗi vì đã tự làm khổ mình mà chẳng có kết quả.

Khi Chu Tô trở về nhà thì thấy Chung Ly từ thư phòng đi ra rót nước. Anh nhìn cô một cái, hỏi: “Đi đâu về vậy?”

Chu Tô hơi giật mình, định bụng uyển chuyển nói dối nhưng cuối cùng lại vẫn phun ra một đáp án thật thà: “Cùng Phương Đại Đồng uống trà.”

Chung Ly đang uống dở ly nước bỗng dừng lại, đặt ly xuống nhìn chăm chăm cô, cười khê: “Xem ra tình cảm của hai người cũng thực không tồi nha.”

“Chung Ly, em có lời muốn nói.” Chu Tô nuốt một ngụm nước bọt, rất hồi hộp, so với thời điểm kết hôn còn khẩn trương hơn. Cổ họng khô rát, có chút nói không nên lời.

Chung Ly tay cầm ly nước, ngồi vào trên ghế sa lon, đưa tay vỗ vỗ vị trí bên cạnh ý bảo cô đến đó ngồi.

Chu Tô chậm rãi bước tới, nặng nề ngồi xuống, nhìn Chung Ly rất nghiêm túc.

Chung Ly cười: “Chưa từng thấy qua bộ dạng nghiêm túc này của em nha. Nói đi. Chuyện gì?”

Chu Tô đang muốn mở miệng thì điện thoại Chung Ly đang đặt trên bàn bỗng sáng lên báo hiệu có người gọi tới, ánh mắt của Chu Tô thoáng nhìn nhìn thấy tên người gọi là Tần Nhiễm Phong.

41. Q.3 - Chương 3

Chung Ly liếc mắt nhìn điện thoại di động, nhếch miệng, đặt ly nước xuống bàn, cầm điện thoại di động lên từ chối cuộc gọi, thuận tay ném lên bàn nói: “Chuyện gì?”

“Anh không nhận điện thoại?” Chu Tô nhớ là hôm trước không phải hai người cãi nhau chỉ vì Chung Ly lo lắng cho tiểu bảo bối của anh sao hôm nay lại không thêm nhận điện thoại thế kia?

Đang nói, điện thoại di động lại vang lên. Chung Ly cầm lấy, tiếp tục ngắt máy: “Không phải em có chuyện quan trọng muốn nói sao, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt phớt lờ này của em là anh lại thấy bực mình.”

Chu Tô hồi hộp đến nỗi dùng cả hai tay nắm chặt lấy mép áo, nói thật trước kia mấy kiểu như lời nói để tỏ tình cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ nói qua, ngược lại người khác nói với cô không ít. Cô cũng không thuộc mẫu người đủ kiên nhẫn để làm những việc giống như uyển chuyển từ chối. Chỉ cần dùng vẻ mặt lạnh lùng của mình, Chu Tô luôn khiến đối phương ảo não không dám nói gì thêm. Thật là tự làm tự chịu a, chẳng lẽ hôm nay cũng sẽ bị từ chối một cách phũ phàng lại? Thôi, rên sất khi còn nóng.

Chu Tô ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu định mở miệng, điện thoại di động vào lúc này đúng lúc vang lên. Thật sự rất tức giận, không tự chủ được mà bĩu môi oán trách, trong miệng lẩm nhẩm một tràng những lời nguyền rủa.

Chung Ly nhìn bộ dạng của Chu Tô như vậy lại cảm thấy khá vui vẻ, duỗi cánh tay, cầm lấy di động, nhìn bộ dạng nhẩn nhai không chữ thề của Chu Tô cười khê.

“Nhận đi, nhận đi!” Chu Tô giận dữ nói.

Chung Ly không nói gì, vẻ mặt lạnh nhạt bấm di động. “Tạch tạch” hai tiếng sau đó ném lên bàn.

Chu Tô kinh ngạc, sững sờ nói không ra lời, nghĩ thầm “Giận nhau sao?”

Chung Ly kéo Chu Tô tới gần, vuốt vai của cô nói: “Từ nay về sau cuộc sống của chúng ta sẽ không bao giờ xuất hiện cái tên Tần Nhiễm Phong nữa nên điện thoại của cô ấy tất nhiên anh sẽ không nhận. Mấy hôm trước tình huống có chút phức tạp, nhất thời anh không có cách nào giải thích với em, nhưng mà anh biết cứ dây dưa mãi với cô ấy như thế là không được. Mấy ngày trước, rất xin lỗi em.”

Nghe Chung Ly nói như vậy, Chu Tô có cảm giác không hiểu lắm, tiếp theo đó là kích động không nói nên lời. Cho nên mới nói tất cả những sách lược Chu Tô suy nghĩ nát óc để đánh ngã tiểu tam đều không cần dùng tới? Đúng là vui đến mức muốn nhảy dựng lên.

Ổn định cảm xúc một chút, Chu Tô hắng giọng: “Chung Ly, em cũng xin lỗi vì hôm đó quá lời. Thực ra chưa bao giờ em nghĩ đến chuyện ly hôn.”

Chung Ly nhìn chằm chằm cô một lúc, nói: “Tiếp tục.”

“Mặc dù thật xin lỗi, nhưng em cảm thấy vẫn phải nói. Chung Ly, em không tin anh chưa từng thích em dù chỉ một chút, coi như không phải yêu nhưng cũng có quan tâm. Trước nay em vẫn bận rộn chuyện của mình, hồi tưởng lại giống như thật sự không quan tâm đến anh, cho nên những oanh oanh yến yến kia, em sẽ không nhắc lại nữa. Nhưng chúng ta cũng đã nhiều tuổi rồi, cứ vui chơi tự do như vậy cũng không đúng, em nghĩ chúng ta tại sao không thể giống như những cặp vợ chồng khác, sống vui vẻ hạnh phúc cùng nhau đến già. Cuộc sống như thế, em chỉ muốn cùng anh hưởng thụ, còn anh... Chung Ly... Nếu như em cố gắng làm một người vợ tốt, anh có nguyện ý sống cuộc sống như em hằng mong ước hay không?” Nói xong ngẩng đầu lên, vừa khấn trương vừa mong đợi nhìn Chung Ly.

Về mặt Chung Ly lúc đó về sau Chu Tô nhớ lại vẫn nhớ như in. Là về mặt cô chưa bao giờ nhìn thấy ở Chung Ly, sững sốt, hoang mang cùng kiểm chế, Chu Tô không biết Chung Ly đang kiểm chế gì nhưng anh thật đang kiểm chế. Thật lâu sau, Chu Tô mới nhìn thấy nụ cười cô đã chờ đợi từ lâu. Tiếp đó liền bị cuốn vào vào lồng ngực ấm áp rộng rãi của Chung Ly.

Cô nghe anh nói: “Xin chào Chung phu nhân.”

Đã chờ đợi lâu như vậy mới chính thức nghe tiếng Chung phu nhân xuất phát từ miệng anh, Chu Tô thực sự rất vui mừng. Cảm giác uất ức, phẫn hận, hưng phấn cùng nhau xông tới khiến Chu Tô lệ rơi đầy mặt, trong miệng lẩm bẩm: “Anh đã gọi em là Chung phu nhân mà còn dám đi tìm mấy con hồ ly tinh kia thì em sẽ giết anh.”

Chung Ly cười, xoa đầu của cô nói: “Giết anh thì lấy người nào cùng em nắm tay đến già a.”

Không ngờ chỉ đơn giản như vậy đã giải quyết được vấn đề, Chu Tô có chút vui mừng. Nhưng thành quả của chiến thắng vẫn phải củng cố mới được lâu dài, vốn nghĩ muốn đan lại một chiếc khăn quàng cổ cho Chung Ly nhưng nhớ lại những kí ức không mấy tốt đẹp về chiếc khăn quàng trước, Chu Tô không có hứng làm lại.

Chu Tô đang suy nghĩ miên man bên bàn làm việc, nghĩ đến việc gần đây Chung Ly luôn đi làm và về nhà đúng giờ, đối xử với cô lúc nào cũng dịu dàng che chở, bất giác cười nhẹ.

“Chu Tô, cậu bị quỷ nhập vào người rồi sao?” Lưu Yến Linh dùng khuôn mặt xem khinh bỉ nhìn cô.

“Không phải, Lưu Yến Linh! Cậu nói xem đàn ông thích người phụ nữ của mình tặng họ cái gì nhỉ?” Tâm tình Chu Tô đang rất tốt nên bỏ qua giọng điệu châm chọc đáng ghét của Lưu Yến Linh, phối hợp hỏi.

Lưu Yến Linh quan sát Chu Tô, sau đó chép miệng: “Chắc chắc, cậu có biết bây giờ cậu đem lại cho tớ cảm giác gì không?”

“Cảm giác gì?”

“Tình yêu đầu tiên, tớ nói cậu cũng đã lớn tuổi như vậy rồi không đến nỗi phải giả bộ tình yêu trong sáng nhiệt tình như vậy, cậu phát triển muộn quá đấy.”

“Ai cần cậu lo. Cậu nói tớ phải không? Cứ nói đi, nói hay tớ sẽ tăng lương.” Chu Tô tiến tới trước mặt Lưu Yến Linh, tươi cười nói.

“A...Chu Tô! Cậu như vậy khiến tớ nổi da gà.” Nói xong Lưu Yến Linh làm bộ giữ giữ cánh tay, hỏi tiếp: “Không phải cậu bên ngoài nuôi tình nhân đấy chứ? Theo tớ thấy quan hệ của cậu và cái tên Phương Đại Đồng lúc trước đến đây không đơn giản.”

“Nói nhăng nói cuội gì đấy? Tớ và anh ấy là tình bạn bè tốt cùng nhau trải qua sống chết.” Chu Tô vỗ vai Lưu Yến Linh: “Cậu đừng nói nhảm, về chủ đề chính đi, cậu có nghĩ ra món quà nào không? Nếu thấy được tớ sẽ thêm tiền lương.”

“Cậu nha, luôn dùng chiêu này để uy hiếp tớ. Nhưng tớ cũng đâu còn cách nào khác, ai bảo Dương Lực nhà tớ không giỏi kiếm tiền như Chung Ly?”

“Vậy bình thường cậu làm cái gì có thể khiến chồng mình vui vẻ?” Chu Tô hưng phấn hỏi.

“Đã là vợ chồng già rồi nên tớ có làm cái gì anh ấy cũng chẳng thêm tỏ vẻ vui mừng, nhưng chỉ cần động một chút chuyện là có thể khiến anh ấy không vui rồi.” Lưu Yến Linh bất đắc dĩ nói.

“Chuyện gì khiến chồng cậu mất hứng?”

“Chính là chuyện giặt quần áo nấu cơm a, cậu nói xem, công việc của tòa soạn chúng ta thời điểm này bận rộn như vậy nên tớ có hơi lờ là việc nhà. Anh ấy thì không bao giờ động tay, cuộc sống vợ chồng truyền thống của nước mình thật đúng là bất công.” Lưu Yến Linh bất mãn lắc đầu.

Chu Tô nhìn chồng chọc Lưu Yến Linh một lúc lâu, chợt cười to: “Ha ha, Lưu Yến Linh, tháng sau sẽ tăng lương cho cậu!”

Nói xong nhanh chóng bước ra cửa.

Lưu Yến Linh kinh ngạc nhìn chằm chằm bóng lưng Chu Tô, tay phải vuốt vuốt cánh tay trái lăm lăm: “Chẳng lẽ, thật sự bị quỷ nhập vào người rồi sao?” Chợt nhớ tới điều gì đó, đứng dậy chạy đến cửa, hướng về phía Chu Tô đã đi thật xa kia lớn tiếng: “Cậu nhớ tăng lương cho tớ nhiều một chút nhé!”

42. Q.3 - Chương 4

Chiều hôm đó, Chu Tô xách hai túi đồ ăn nặng trĩu trở về nhà, đang thở hổn hển thì Chung Ly gọi điện thoại về: “Chung Ly, tối nay anh về muộn sao?”

“Ừ, không có chuyện gì. Buổi tối có muốn ăn gì không, chúng ta tới nhà hàng Nhật được không, anh biết có một nhà hàng không tệ.” Trong điện thoại vang lên âm thanh của Chung Ly cùng với tiếng lật văn kiện.

“Không cần, tối nay em sẽ nấu ăn.”

“Em nói cái gì?” Âm thanh lật văn kiện bị ngừng, Chu Tô thấy nhất định là Chung Ly bị giật mình.

“Em nói em sẽ nấu bữa tối.”

“Chu Tô, không cần miễn cưỡng bản thân. Có lúc không có thiên phú ở một phương diện nào đó cũng không phải là việc quá mất mặt.” Chung Ly trêu đùa.

Chu Tô giả vờ giận dữ đáp: “Anh đây là đang chê em phải không? Anh biết nấu ăn hay sao mà bày đặt nói em?”

“Chuyện đơn giản như vậy làm sao có thể làm khó anh.”

“Em mặc kệ, hôm nay nhớ về đúng giờ cơm để ăn cơm em nấu. Cái gì cũng đã mua xong rồi, em dự định làm vịt sốt pho mát, cà om tiêu, lươn xào còn có canh la tổng.”

“Em còn muốn làm cả cơm Tây lẫn đồ ăn Trung Quốc cơ đấy! Ừ, vợ à! Anh đang rất mong đợi. Em cứ từ từ mà làm nhé.”

“Anh cứ chờ xem! Ha ha ha.”

Chung Ly cúp máy, tay chống trán bất giác buồn cười, chuyện Chu Tô muốn xuống bếp quả thực là một chuyện không thể tưởng tượng nổi, Chung Ly quả thật đang rất mong đợi.

Buổi chiều trước khi vào họp mười phút, Chu Tô điện thoại tới, liền thoảng một lúc lâu nhưng tóm lại một câu là bởi vì tỷ lệ gia vị không đúng nên vịt sốt pho mát sẽ không ăn được, nói anh đừng buồn, còn lại những thứ còn lại đều ăn được.

Mới vào phòng họp được năm phút, Chu Tô lại nhắn tin tới bảo món sườn xào gạo vắn đề. Chung Ly cười đến bả vai run rẩy, nhắn lại: vẫn còn có canh, không sao.

Sau đó mười tám phút, âm báo tin nhắn lần nữa vang lên, Chung Ly vừa nghe trợ lý báo cáo công việc vừa đưa tay xem tin nhắn, đập vào mắt anh là một tin nhắn dài ngoằng gần mấy trăm chữ, nội dung cụ thể là Chu Tô không cẩn thận đem thực đơn mình đã mua đốt cháy cho nên những món ăn hôm nay cô dự định làm tất cả đều biến thành mây khói. May mà cô đã gọi pizza để phòng hai người muốn ăn khuya, cũng dự định làm nước trái cây nhưng máy ép trái cây không biết tại sao lại bị hỏng đúng lúc cô đang ép cam. May mà nước sôi cô nấu uống tạm được, hiện tại cô đang hâm nóng nước cùng nhận pizza, chờ Chung Ly về cùng ăn.

“Phốc” Chung Ly đọc xong tin nhắn, không nhin nổi mà bật cười ha ha khiến trợ lý và nhân viên ai cũng ngơ ngác, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Chung Ly cố kiềm chế nụ cười, khoát tay: “Không có chuyện gì, tiếp tục tiếp tục.” Vừa nói xong lại bật cười khiến trợ lý buồn bực không thôi. Bản báo cáo công việc của mình buồn cười như vậy ư? Có thể khiến cho Chung tổng mặt lạnh cười đến mặt đã muốn rút gân.

Chung Ly về đến nhà, nhìn Chu Tô dùng vẽ mặt nịnh nọt đứng trước bàn ăn bất giác cười theo. Thuận tay đem áo khoác ném trên ghế sa lon đi tới: “Chung phu nhân, em bảo anh chờ mà xem tác phẩm của em là đây hả?” Chung Ly chỉ vào pizza trên bàn cùng hai ly nước lọc.

Chu Tô lúng túng cười cười: “Em ném rồi, pizza mùi vị không tệ. Mùi vị của nước...” cô cúi đầu nói thầm: “Nấu rất tốt, mùi vị không tồi.”

Chung Ly kéo ghế ngồi xuống bưng ly nước lên uống một hớp, đưa tay cầm pizza hải sản lên nói: “Công nhận nước lọc em vắt vớ ‘nấu’ ra đúng là mùi vị rất được.”

Chu Tô cười: “Chung tiên sinh quá lời rồi. Chỉ tiếc những thứ này.” Cô chỉ chỉ vào hai bao thịt cá rau củ đầy ắp mắt cả buổi chiều đi siêu thị.

Chung Ly nghiêng đầu nhìn những thứ đó, buông miếng pizza trong tay xuống, nói: “Chung phu nhân, có muốn Chung tiên sinh trở tài hay không?”

“Mong đợi? Chung Ly! Anh biết nấu ăn sao?”

Chung Ly xắn ống tay áo đứng dậy, vỗ vỗ đầu của cô: “Thân ái, không nên xem thường chồng em. Chờ đấy.” Nói xong cầm những nguyên liệu nấu ăn kia tiến vào phòng bếp.

Trường hợp kỳ truyện này tại sao Chu Tô có thể bỏ qua nên theo sát vào phòng bếp. Chỉ thấy Chung Ly rất ung dung lấy các loại thức ăn ra, Chu Tô than thở trong lòng chồng cô thật trâu bò a.

Tiếp đó, thời điểm Chung Ly đang muốn đổ dầu vào chảo, Chu Tô xen vào: “Chung Ly, trên chảo đang còn nước, có phải nên dùng vải lau khô hoặc để lửa cho hơi nước bốc hơi trước không đã?”

“Ừ, may mà em nhắc không anh quên mất.”

Đúng lúc Chung Ly cho dầu vào chảo, Chu Tô kêu lên: “Chung Ly! Dầu là dùng để xào sơ thức ăn không phải dùng để uống, thế nào cho vào nhiều như vậy?”

“A, vậy thì bớt một ít.” Chung Ly đem dầu múc ra một ít.

“Dầu còn chưa sôi, tại sao lại có thể bỏ thức ăn vào?”

“Chung Ly, tại sao anh lại không thái rau mà để nguyên cây thế kia?”

“Dầu nóng quá rồi, mau thả rau vào!”

“A...Chung Ly... Không nên bật to lửa như vậy, sẽ xảy ra chuyện, trong rau đều là nước, tại sao không rửa ráo nước lại bỏ vào? A! Chung Ly, cháy rồi, nhanh dùng nắp đậy lên!”

Sau một loạt âm thanh bình bình, loảng xoảng, tiếng người léo nhéo và hình ảnh hai người bọn họ xoay tới xoay lui, âm một tiếng từ chiếc chảo, trên vách tường trắng như tuyết xuất hiện một vết đen, tất cả trở lại trạng thái yên tĩnh.

Chu Tô thở hồng hộc, dùng vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Chung Ly! Anh chắc chắn là anh biết nấu ăn chứ?”

Chung Ly rất nghiêm túc gật đầu: “Ừ, nấu ăn không khó.”

Chu Tô bước từng bước tới gần anh, ngừng đầu xoa xoa cảm Chung Ly: “Nói thật đi. Anh biết thật hả?”

Chung Ly bị Chu Tô xoa cảm nên rất không tình nguyện gật đầu: “Anh vốn học cái gì cũng rất nhanh, học nấu ăn chắc cũng không khó lắm.”

Chu Tô nhìn chằm chằm Chung Ly: “Chồng à! Anh nhìn thẳng vào mắt em nói xem anh đã học nấu ăn được mấy ngày rồi?”

“Hôm nay là lần đầu tiên anh xuống bếp.”

Chu Tô không còn lời nào để nói, giơ tay nắm Chung Ly một cái: “Lặng nhắng cả buổi trời hóa ra là anh đang giả bộ mình tài giỏi hả? Lần đầu tiên xuống bếp liền dám nói sẽ làm cho em sáng mắt?”

“Anh cũng không biết nấu ăn lại phiền toái như vậy. Em xem pizza ăn thật ngon, nước cũng rất uống ngon, chúng ta tiếp tục, ha ha ha.” Nói xong nhanh chóng bước ra phòng khách.

Chu Tô xoa xoa thái dương, cho nên nói tình nguyện tin tưởng thế giới này có quỷ cũng đừng tin tưởng cái miệng thúi của người đàn ông kia.

43. Q.3 - Chương 5

Một lần nữa nhìn thấy khuôn mặt vô tư không hề lo lắng của Chu Nhuế ở sở cảnh sát, Chu Tô thật sự hận không thể đem đầu của nha đầu kia vận xuống.

Chu Tô kiểm chế lửa giận, cau mày quan sát Chu Nhuế từ trên xuống dưới chờ đợi cô giải thích.

Chu Nhuế nhìn thấy khuôn mặt đen thùi lùi chỉ chức nổi bão của chị mình, lập tức quay đầu nhìn về phía khác, gương mặt chột dạ.

“Thế nào, bây giờ mới biết xấu hổ sao? Tôi không biết là do cô ngốc hay là do không khí trong sở cảnh sát này quá tốt nên cô nằm lần bảy lượt xuất hiện ở đây vậy?” Chu Tô bắt chéo tay để ở trước ngực, giấu cợt.

Chu Nhuế chu miệng, thật lâu sau mới thở dài một hơi, cầm lấy đôi tay Chu Tô đang bắt chéo trước ngực, làm nũng: “Chị yêu! Em sai rồi. Chị giúp em đứng lần này nữa thôi nhé!”

Chu Tô cắn chặt răng, giận đến nỗi tay run rẩy không ngừng, con bé Chu Nhuế này đến giờ vẫn thích gây chuyện như vậy thì cô làm thế nào mới yên tâm được đây? Nếu như đến lúc cô buộc phải rời khỏi cõi đời này, thời điểm Chu Nhuế lại lần nữa gây họa ai sẽ tới bảo vệ nó đây, ai sẽ là người nói cho nó biết nên làm cái gì không nên làm cái gì, ai có thể chăm sóc người mẹ đã lớn tuổi của mình? Sẽ là cô em gái dầm hôm ba bữa lại gây chuyện, mỗi ngày chỉ biết chơi bời chỗ này chỗ kia này sao?

Căn bệnh quái ác này tới quá đột ngột, cô hiện tại mới phát hiện còn có nhiều chuyện cô chưa kịp làm như vậy, thậm chí còn không kịp chuẩn bị nữa.

Trong lúc Chu Tô suy nghĩ miên man, một người con trai trẻ mang khuôn mặt lạnh lùng nhưng rất ưa nhìn tuổi từ phòng thẩm vấn bước ra, quét mắt qua đám người một vòng, ánh mắt dừng lại ở chỗ Chu Tô và Chu Nhuế. Trầm tư một lúc, người con trai đó chậm rãi đi về phía chị em cô, Chu Nhuế chợt hưng phấn, vỗ tay nhiệt tình: “Diêu Mộc, Diêu Mộc, chúng em ở đây.” Chu Tô không khỏi dò xét cẩn thận người con trai được em gái mình gọi là Diêu Mộc này, xem cậu ta không giống phường lưu manh, thế nào lại để Chu Nhuế bị bắt cóc đến đồn công an.

Diêu Mộc đến gần hai người, không thèm để ý tới Chu Nhuế mà chỉ nhìn thẳng vào Chu Tô nói: “Nghe nói chị là chị gái của Chu Nhuế?” Âm thanh mềm mại nhưng hữu lực, rất êm tai.

Chu Tô vô cùng nghi hoặc, gật đầu.

“Như vậy tôi muốn nói chuyện riêng mấy câu, chị xem có được hay không?” Diêu Mộc phớt lờ Chu Nhuế một cách triệt để nhưng lại rất lễ phép hỏi Chu Tô.

“Được, Chu Nhuế! Cô mau ra xe chờ chị.” Chu Tô ra lệnh cho em gái mình.

“Diêu Mộc, có cái gì không thể cho em nghe cùng? Không phải anh vừa ý chị em đấy chứ nhưng chị ấy là phụ nữ đã có chồng nha.” Chu Nhuế cười cười.

“Còn cảm thấy chưa đủ mất mặt sao? Tôi nói cô ra xe chờ tôi, không nghe thấy sao?” Chu Tô không nhin được nữa mà phát hỏa, nghĩ thầm cô em gái này rốt cục là giống ai, nhà mình tại sao lại có thể sinh ra một đứa con gái như nó cơ chứ?

“Kỳ thực, yêu cầu nói chuyện riêng ngay lần gặp mặt đầu tiên quả có chút đường đột.” Diêu Mộc lúng túng nói: “Chuyện hôm nay tôi thành thực xin lỗi, tất cả lỗi lầm là do tôi gây ra. Nhưng... Chị có thể giúp tôi thuyết phục lệnh muội làm sao sau này tôi và cô ấy đường ai nấy đi hay không?”

Lệnh muội? Xa lạ tới trình độ nào mới dùng từ này? Mặt khác, cậu ta nói vậy chẳng lẽ là có ý nói chính vì Chu Nhuế nên cậu ta mới phải đến cục cảnh sát, cậu ta quả thật rất ghét Chu Nhuế nhà mình sao? Thân là chị gái Chu Nhuế cô cũng cảm thấy mất hết cả mặt mũi.

Chu Tô khẽ nghiêng đầu, nhìn cậu ta cười lạnh nói: “Diêu tiên sinh đúng không? Hình như cậu có nói qua là vì cậu nên em gái tôi mới phải vào đồn cảnh sát, vậy thái độ của cậu bây giờ là có ý gì đây?”

“Không phải, xin nghe tôi nói xong đã.” Diêu Mộc hiển nhiên có chút sốt ruột, bởi vì câu chất vấn của Chu Tô mà khuôn mặt hơi đỏ lên xấu hổ, dùng vẻ mặt khẩn trương, cuống quýt giải thích: “Chuyện ngày hôm nay phát sinh là do chủ nợ của tôi tới nhà đòi nợ, nhưng vừa đúng lúc tôi đi ra ngoài. Lệnh muội, ý tôi nói là Chu Nhuế lúc ấy lại đang ở nhà tôi, chủ nợ và Chu Nhuế xảy ra tranh chấp hình như còn có vẻ là đánh nhau nên hàng xóm đã báo cảnh sát. Chuyện xảy ra trong nhà tôi nên tôi mới nói là nguyên nhân là do tôi nhưng điều quan trọng tôi muốn nói là không hiểu từ đâu Chu Nhuế lại có thể có chìa khóa nhà của tôi, thừa lúc tôi vắng nhà mà trộm đến nhà tôi dọn dẹp cùng nấu ăn. Đối với chuyện này tôi thật sự rất phiền não. Có lẽ nói ra những lời này rất không nên nhưng tôi thực sự rất không thích chuyện em gái chị quấy rầy cuộc sống riêng tư của tôi, Chu tiểu thư, chị có hiểu ý của tôi không?”

Về mặt của cậu ta rất chân thành không giống như đang gạt người. Nói như vậy là Chu Nhuế đơn phương tình nguyện vì người ta làm việc nhà nhưng cậu ta hoàn toàn không thích con bé làm như vậy?

Chu Tô không dám dễ dàng kết luận hỏi: “Diêu tiên sinh không ngại nói thẳng, ý cậu nói là em gái tôi đơn phương theo đuổi cậu nhưng cậu hoàn toàn không có ý gì với nó, là thế phải không?”

Diêu Mộc nhìn chăm chú vào Chu Tô một lúc lâu giống như đang cân nhắc nên đáp lời Chu Tô như thế nào, một lúc sau mới mở miệng: “Trên cơ bản là tôi có ý này, Chu Nhuế là một cô gái tốt, nhưng chúng tôi căn bản không phải cùng một loại người làm sao có thể ở chung một chỗ, nhờ chị chuyển lời xin lỗi của tôi đến cô ấy.”

Thì ra là thực sự là như vậy, Chu Tô nghiêng đầu cười khê. Nói chuyện cả nửa ngày mới biết hóa ra không phải người con trai này vong ân phụ nghĩa, là Chu Nhuế gây phiền toái cho người ta. Thật là ...Thật là...Chu Tô khẽ chữi thăm, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Diêu Mộc thấy Chu Tô im lặng rất lâu cũng biết là trong lòng cô đang khó chịu, không tiện nói thêm gì, chào hỏi qua loa sau đó rời đi.

Chu Tô trở lại xe, đặt tay lên vô lăng âm thầm cười lạnh, cũng không nói lời nào, Chu Nhuế sợ hãi đưa tay kéo kéo cô, dè dặt hỏi: “Chị! Sao vậy? Diêu Mộc đã nói gì với chị?”

Chu Tô hất tay Chu Nhuế ra, quay quay cổ tay nói: “Chu Nhuế, cô không thể yêu đương nghiêm chỉnh một lần sao?”

“Tại sao không? Chị! Trông bộ dạng của em bây giờ giống như đang chơi đùa sao?” Chu Nhuế thản nhiên đáp, thậm chí có chút không giải thích được tại sao chị gái lại nói như vậy.

“Cô không nhìn ra cái cậu Diêu Mộc đó căn bản không thèm để ý đến cô sao? Đã như vậy cô còn mặt dày lấy đầu ra chìa khóa nhà người ta, thừa dịp chủ không ở nhà để đến. Đó là hành vi phạm pháp biết không? Đó là tự xông vào nhà dân, cô biết không?”

“Ôi giờ!” Chu Nhuế lần nữa tựa hẳn người lên ghế, hít một hơi sâu nói: “Em còn phải cố gắng hơn nữa. Bây giờ anh ấy còn chưa xem trọng em nhưng em có lòng tin chắc chắn sẽ có được trái tim anh ấy, chị cứ chờ xem.”

“Cái gì?”

“Cái gì mà cái gì, ngay lúc này em xin quả quyết với chị, anh ấy- Diêu Mộc sẽ là người chồng trong tương lai của em. Cho nên em phải cố gắng đuổi theo a!” Chu Nhuế dùng vẻ mặt thản nhiên nói.

“Chu Nhuế, không phải khi kết giao với mấy người bạn trai trước em đều nói gì mà chồng tương lai sao? Em cũng đã lớn như vậy, ngay cả mình cũng chăm sóc không được, tương lai mẹ làm sao có thể dựa vào em?”

“Em rất biết cách tự chăm sóc bản thân a. Về phần mẹ, nếu em có lơ là thì chẳng phải còn chị sao?” Chu Nhuế vô tâm vô phế nói, nói xong liền bắt đầu loay hoay bấm điện thoại di động, trong miệng còn lẩm bẩm: “Cái tên Diêu Mộc này thế nhưng cũng không chờ mình cùng về.”

Chu Tô chau mày nhìn Chu Nhuế một lúc lâu, muốn gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói. Từ trước đến nay, Chu Tô chưa bao giờ có cảm giác mình gánh trên vai nhiều trách nhiệm như vậy, cô em gái còn chưa hiểu chuyện cùng người mẹ dần già đi theo năm tháng đều phải dựa vào cô, nhưng đến tận cùng cô còn có thể có bao nhiêu thời gian, bao nhiêu tinh lực để lo lắng hết được cho hai người.

“Chị! Em nói chuyện này chị đừng tức giận nhé.” Chu Nhuế chợt nói một câu mang ý thăm dò như vậy.

Chu Tô cười bất đắc dĩ cười: “Được, em làm chừng ấy chuyện mà chị còn chưa tức giận, còn có cái gì có thể làm cho chị tức giận hơn hay sao?”

“Chính là cha a.” Chu Nhuế quan sát sắc mặt Chu Tô, cô biết mấy năm nay, trong lòng chị gái vẫn oán giận chuyện năm đó cha ruồng bỏ mẹ con cô, cho dù ai nói gì đều không nghe, nhưng dù sao cũng là cha ruột của mình. Khăng khăng cố chấp oán hận như vậy nói thế nào cũng không được, Chu Nhuế nói tiếp: “Gần đây, thân thể của cha không tốt lắm, nhiều năm qua chị vẫn không thèm liếc mắt nhìn cha nhưng ông ấy vẫn luôn nhắc đi nhắc lại muốn gặp chị.”

Chu Tô im lặng nghe Chu Nhuế nói chuyện, chưa nói đồng ý, cũng không nói không đồng ý.

Chu Nhuế cảm thấy có hy vọng lập tức rên sất khi còn nóng: “Chị! Em cảm thấy chị đối xử với cha như vậy là không công bằng với ông, mặc kệ cha và mẹ như thế nào đó là chuyện của người lớn, chúng ta phận làm con cái ai lại đi hắt hủi chính thân sinh ra mình. Coi như em xin chị, đi gặp mặt cha một lần. Ông đã lớn tuổi như vậy mà vẫn canh cánh chuyện con gái lớn không chịu gặp mình thật khiến cho người ta khổ sở, chị, đồng ý đi, chị!”

“Được rồi, em cũng đã biết hiếu kính cha mẹ rồi a, nếu em suy nghĩ ẹ được như cho ông ấy thì chị đã đỡ lo bao nhiêu rồi. Quần tốt mình rồi lại đi thuyết giáo người khác.”

“Chị! Em biết rõ bản thân không tốt. Nhưng chị đi gặp ba có được hay không, a, đi đi.”

“Chị đã nói rồi, trước tiên em lo cái thân em đi đã, những chuyện khác không cần em nhiều chuyện, chị biết rõ nên làm cái gì.” Chu Tô nói xong liền nổ máy, Chu Nhuế nhìn chị mình có vẻ không muốn nói thêm về chuyện này liền bấu môi, cũng không nói gì nữa.

44. Q.3 - Chương 6

Khi Chu Tô đem Chu Nhuế về nhà nào dám nói con bé được cô bảo lãnh về từ đồn công an, nghĩ thầm may nhờ lần trước Chung Ly đã có lời với đồn trưởng đồn cảnh sát nếu không lý lịch của Chu Nhuế đã có thêm một vết nhơ.

Bị bảo vệ chỗ căn hộ chung cư Diêu Mộc ở đuổi ra ngoài nên Chu Nhuế còn đang rất bức mình, về đến nhà không nói gì mà vào thẳng phòng của mình, không bước ra ngoài nữa.

Mẹ Chu nhìn cô con gái bé không nhận được thở dài một tiếng, hỏi Chu Tô: “Con tìm được Nhuế Nhuế ở đâu đấy?”

“Ừ thì trên đường con đến đây vừa lúc gặp nó cũng đang về nên con và em ấy về cùng luôn.”

“Nhuế Nhuế đang trên đường về nhà thì gặp con? Con nói cho ai nghe đấy?” Lý Cẩm Phương hiển nhiên là không tin nhưng chỉ không nói gì mà liếc Chu Tô một cái sau đó cúi đầu chỉnh lại những cành hoa được cắm trong bình, có ý không muốn truy cứu thêm.

Chu Tô chợt nhớ tới điều gì đó, từ phía sau lưng ôm lấy Lý Cẩm Phương làm nũng; “Mẹ, con có chuyện muốn hỏi mẹ nhưng mẹ không được gạt con đâu đấy.”

“Nói đi.”

“Nói thật một đoạn thời gian trước có phải mẹ đến công viên gặp mặt người nào đó, lại còn lén lén lút lút sợ người khác nhìn thấy, là ai vậy?”

Lý Cẩm Phương rõ ràng chấn động, trầm mặc lúc lâu sau đó dùng vẻ mặt khẩn trương hỏi: “Con ... Con nhìn thấy?”

“Không có.” Chu Tô vui vẻ cọ cọ má lên lưng mẹ mình cười: “Sợ con nhìn thấy đến nỗi ấy? Có phải mẹ đang nói chuyện yêu đương hay không?”

“Đứa nhỏ này, dám đùa giỡn cả mẹ mình cơ đấy. Người đấy chỉ là người quen của mẹ thôi.”

“Thôi đi, ” Chu Tô mân mân khóe miệng: “Mẹ lừa gạt ai đó? Mấy câu nói mẹ nói với người ta nghe có vẻ mờ ám .”

“Con nghe lén cuộc nói chuyện hả ?” Lý Cẩm Phương hơi tức giận, buông bình hoa trong tay xuống: “Chu Tô, con được lắm!”

“Không như vậy thì mẹ vẫn giấu diếm con đấy còn gì? Con đã nói với mẹ rồi, bây giờ mẹ có qua lại với ai thì con cũng sẽ không phản đối.” Chợt trong đầu Chu Tô lóe lên một suy nghĩ, sợ hãi kêu lên: “Mẹ, không phải mẹ muốn cùng ba hợp lại chứ?”

“Nha đầu chết tiệt này.” Lý Cẩm Phương giận đến nỗi giọng nói cũng run rẩy, nhìn chung quanh sau đó liền rút chổi lông gà đánh về phía Chu Tô, miệng còn thét lớn: “Ba cô và gì Trương đã kết hôn mười mấy năm nay rồi, những lời như thế mà cũng nói ra được hả?”

Chu Tô vừa tỏ vẻ oan khuất vừa liều mạng xin tha: “Ai nha, mẹ ơi con chỉ nói lung tung thôi ... Mẹ đừng cho là thật...Ai nha... Con sai rồi.”

Lý Cẩm Phương thu tay, thở hồng hộc cầm chổi lông gà chỉ vào Chu Tô nói: “Lần sau còn dám nói lung tung xem thử tôi có đánh mông cô nở hoa không.”

“Dạ vâng.” Chu Tô sờ sờ chỗ bả vai mới bị đánh thì thảm trong miệng: “Nói không đúng thì thôi, mẹ cần gì phải phát hỏa ghê thế?”

Lý Cẩm Phương có vẻ hốt hoảng không nói thêm gì nữa, xoay người vào phòng ngủ, “Đông” một tiếng để lại một mình Chu Tô trong phòng khách. Chu Tô mờ mịt, kiểu phản ứng của mẹ mình thế này tuyệt đối không thể gọi là tức giận vì mình nói sai, không phải là giống chột dạ hơn sao?

Giác quan thứ sáu của phụ nữ có lúc rất chính xác, ví dụ như gần đây mối quan hệ của Chung Ly và Chu Tô phải nói là rất tốt, nhưng lúc đi đâu luôn cảm thấy chung quanh có người nào đó đang ngó chừng, thời điểm quay đầu lại xem một chút lại phát hiện không có người nào, Chung Ly nói cô đây là đang trong thời mãn kinh mới hay suy nghĩ lung tung như vậy. Chung Ly nói thật quá đáng, cô mới hơn ba mươi tuổi, mãn kinh cái gì chứ.

Lúc hai người đi siêu thị về, Chung Ly cho xe vào bãi, Chu Tô thừa thời cơ nghiêng người trốn vào một chiếc cột để tìm hiểu xem kẻ theo dõi là ai. Sau khi cô biến mất sau cái cột, có một bóng người nhanh chóng đuổi theo Chung Ly vào bãi đỗ xe. Thật sự có người theo dõi bọn họ sao?

Nghĩ thế Chu Tô cũng nhanh chóng bước theo, từ phía sau vỗ mạnh một cái lên vai, người nọ cũng giật mình, hét lên một tiếng.

Là Tần Nhiễm Phong.

Cô ta hốt hoảng nhìn trần trời Chu Tô không dám nói câu nào, bởi vì khăn trương mà trán xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng.

Chu Tô nheo mắt nhìn Tần Nhiễm Phong hỏi: “Cô làm cái gì vậy? Làm mật thám? Hay là muốn rình coi gì?”

Tần Nhiễm Phong theo bản năng lui về sau một bước, lúng túng nhìn Chu Tô không dám nói gì.

“Cô cũng có cuộc sống riêng của mình nhưng tại sao cứ đi theo vợ chồng bạn tôi. Tôi đã nói mà, dạo này cứ có cảm giác bị theo dõi, thì ra không phải bọn đầu trâu mặt ngựa có ý xấu nào mà lại là một cô gái xinh xắn.” Chu Tô thoát nhìn không chút để ý, thật ra thì trong nội tâm rất cảm tức, cảm giác giống như cuộc sống của mình mấy ngày hôm nay bị đặt dưới sự giám thị của người khác, hơn nữa cô ta đây là muốn làm gì? Có thể hay không giống như trong phim truyền hình vì yêu điên cuồng mà làm ra những chuyện ví dụ như tạt axit hay làm mấy chuyện xấu xa khác.

Sắc mặt Tần Nhiễm Phong càng ngày càng khó coi, cuối cùng nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi.”

Chu Tô có chút nhứt đầu, day day huyết thái dương, cô biết loại con gái này đúng là kiểu mẫu khiến người ta vừa nhìn đã yêu thích, thỉnh thoảng vì muốn Chung Ly vui vẻ mà cũng thử học một chút nhưng thực sự không làm được. Chu Tô cô không thể hiểu nổi tại sao lại có thể làm ra cái bộ dạng lúc nào cũng oan khuất giống như cả thế giới này nợ mình vậy nhỉ?

“Tôi không biết cô và Chung Ly đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra, nhưng cô cũng thấy đấy, bây giờ Chung Ly chỉ có hứng thú với người vợ của mình là tôi đây, đối với những cô gái khác không thèm để vào mắt, còn cô, tự giải quyết cho tốt, không cần dây dưa không rõ với người đàn ông của tôi. OK?”

“Không phải, không phải.” Tần Nhiễm Phong vội vàng giải thích, sau đó lấy từ trong túi một tấm chi phiếu: “Tôi tới là để đưa cái này. Chung Ly sai người đem đến trường học cho tôi nhưng tôi thật sự không muốn giống như những người phụ nữ anh ấy bao nuôi. Hiện tại Chung Ly lại không muốn gặp tôi, cho nên xin chị trả lại cho anh ấy dùm tôi.”

Chu Tô chần chờ một chút sau đó cúi đầu nhìn vào tấm chi phiếu, trong lòng không khỏi cả kinh, nghĩ thầm, xem ra nuôi vợ bé đúng là cần vốn liếng.

Nhưng Chung phu nhân cô đây không phải kiểu phụ nữ nông cạn, đưa tay chỉnh sửa tóc mái, thở phào nhẹ nhõm đáp: “Đúng là, theo suy nghĩ của tôi, loại tiểu tam mà không nhận tiền bao nuôi mới thực sự là loại tiểu tam có mưu đồ.”

Mặc dù Chu Tô chỉ nhận xét một cách bang quơ như vậy nhưng lại thật sự hù dọa Tần Nhiễm Phong, cô ta bất giác liếc mắt chớp mắt để che giấu sự khẩn trương của mình.

“Tốt lắm.” Chu Tô cầm lấy tay của Tần Nhiễm Phong, đem chi phiếu đặt ở bàn tay của cô ta nói: “Cái này, cô có thích lấy hay không là chuyện của cô nhưng tôi không có nghĩa vụ phải trả đồ dùm cô. Nếu muốn thì tự mình đem đi trả nhé!”

Sau khi đưa xong chi phiếu, Chu Tô cảm thấy trong lòng đặc biệt thoải mái. Rốt cuộc hiểu rõ chiến thắng trong cuộc chiến giữa vợ và tiểu tam chưa bao giờ do hai nữ nhân này quyết định, mấu chốt nằm trong tay người đàn ông. Anh ta lựa chọn người nào, đó là người thắng cuộc, thật đúng là người thắng làm vua, người thua làm giặc.

Vừa bước vào cửa đã thấy Chung ly đứng đó. Anh hỏi: “Không phải lên nhà trước anh sao, tại sao bây giờ mới lên đến nơi vậy?”

Chu Tô tiến lên ôm cổ của anh cười vui vẻ: “Mới vừa rồi nhìn thấy một con quỷ nhỏ, liền đầu một phen.”

“Hả? Kết quả thế nào?”

“Toàn thắng a!” Cánh tay của cô đặt trên bả vai Chung Ly, dán mặt vào ngực anh nói: “Bởi vì trong tay em có bảo bối thần kì nha.”

“Bảo bối gì vậy? Nói anh nghe xem nào?”

“Chính là anh đây!” Chu Tô lấy tay nhéo nhéo mũi Chung Ly.

“Quyến rũ... Em đây là quyến rũ anh một cách lộ liễu.”

“Nào có?” Cô lười phản ứng lại, đứng dậy định bụng vào bếp lại bị anh nhanh chóng kéo lại.

Chung Ly vuốt ve khuôn mặt của cô nói: “Trời đã tối, mặt trời lão gia cũng cần nghỉ ngơi rồi, Chu Tô! Chúng ta cũng nghỉ ngơi đi.” Nói xong bế ngang cô, đi thẳng về phòng ngủ.

Chu Tô đắm nhẹ vào lồng ngực Chung Ly trách cứ: “Tối đâu mà tối. Chung Ly! Bây giờ là buổi trưa, anh mau thả em xuống, chúng ta còn chưa ăn cơm trưa đây.”

Chung Ly cười: “Anh không muốn ăn cơm, chỉ muốn ăn em. Về phần em, anh đành chịu thiệt vậy, nếu em đói bụng thì cứ ăn anh.”

Chu Tô còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, liền bị Chung Ly cuốn vào một nụ hôn thật sâu, nghĩ thầm thuyền hải tặc đúng là đi lên dễ dàng còn đi xuống khó khăn a.

45. Q.3 - Chương 7

Hôm nay, Lúc Chu Tô về nhà thì nhìn thấy một người quán cà phê đối diện khu chung cư mình ở, chồng của Lưu Yến Linh- Dương Lực. Thực ra thì nhìn thấy anh ta cũng không phải chuyện gì ngạc nhiên chuyện, nhưng điều khiến Chu Tô nghi hoặc là anh ta đang dựa hẳn người ngồi lên ghế sofa của quán cà phê, ngồi ngay bên cạnh còn có một cô gái khá trẻ trung xinh đẹp.

Chu Tô đứng ở trên đường, nhìn thấy cảnh đó xuyên qua tấm kính thủy tinh nhìn cho nên cũng không nhìn rõ lắm. Chuyện như vậy luôn không nên dễ dàng kết luận điều gì nên cô quyết định núp ở một bên tiếp tục quan sát, nghĩ thầm nếu như chỉ là đồng nghiệp hoặc là khách hàng bình thường cô coi như không thấy, nhưng nếu như hai người kia có hành động gì mờ ám, Chu Tô nghĩ thầm nhất định sẽ bước vào tát cho Dương Lực vài cái.

Đang thập thò quan sát nhất cử nhất động của hai người kia liền bị ai đó vỗ nhẹ lên vai khiến linh hồn bé nhỏ của Chu Tô suýt nữa bay thẳng lên thiên đường rồi. Quay đầu nhìn lại, là người cha đã lâu không gặp của mình. Chu Tô xoa xoa trái tim, thở dài nhẹ nhõm nói thầm: “Còn tưởng là người nào, hừ chết người ta rồi.”

Chu Kỳ Phong nhìn theo hướng Chu Tô đang nhìn sau đó nghi hoặc nhìn Chu Tô hỏi: “Con đang làm gì đấy?”

Chu Tô đáp: “Không có.” Nói vậy nhưng vẫn lén lút nhìn về phía đôi nam nữ đang ngồi trong quán cà phê kia qua cửa kính.

“Tô Nhi.” Chu Kỳ Phong lại gọi, Chu Tô sững sốt một chút... Tô Nhi, chỉ có ông ấy mới gọi Chu Tô như vậy. Chỉ là rất lâu rồi không nghe thấy.

Chu Kỳ Phong chỉ nghiêm mặt, mấy lần miệng mở rộng lại khép lại nhưng vẫn không nói gì.

“Ba nói đi, có chuyện gì?” Chu Tô ngoài miệng nói vậy nhưng vẫn không quay đầu nhìn ba mình mà vẫn luôn chăm chú nhìn vào quán cà phê.

“Ba...” Ông háng giọng “Mấy hôm trước ba có đến nhà mẹ gặp mẹ con và Nhuế Nhuế, có nhờ mẹ con chuyển lời nếu con rảnh rồi đến nhà ba chơi một lát nhưng mãi không thấy con qua chơi nên ba chỉ còn cách đến chỗ con một chuyến.”

Chu Tô nghe ông nói như vậy không khỏi quay đầu nhìn ba mình, quả thật ông đã già rồi, đặc biệt là đoạn thời gian này gầy đi không ít, gương mặt cũng hóp lại, những sợi tóc bạc hai bên thái dương bay phất phơ trong gió. Mặc cho ông đã từng là người từng chinh chiến qua bao sa trường cũng không thể thắng nổi sự nghiệt ngã của thời gian, cuối đời cũng leo lét như ngọn đèn trước gió.

Trước kia Chu Tô chưa từng nghĩ đến chuyện ba mình sẽ có ngày ra đi, cho dù có oán hận, có đau khổ nhưng chưa từng nghĩ tới có ngày ông cũng sẽ già đi, nói thế nào, tựa như bạn một mực dựa vào một ngọn núi lớn mấy chục năm an toàn, nhưng vừa quay đầu lại đã phát hiện thực ra chỗ dựa vững chắc đó đã bị mưa gió bào mòn.

Đúng vậy, căn bệnh của cô còn tới một cách đột ngột như vậy, người nào có thể chống lại được số mệnh cũng như thời gian chứ? Chỉ là Chu Tô đang suy nghĩ nếu như ngày cô chết đi, cảm nhận của người cha người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, ba của mình sẽ như thế nào, sẽ ôm di ảnh của cô nói những lời đau xót sao?

Nghĩ như vậy, lỗ mũi Chu Tô chột chua xót. Lúc này cô mới phát hiện làm sao cô có thể hận cha của mình, cô chỉ là sợ hãi mất đi như vậy, bởi vì sợ mất đi cho nên trốn tránh, cho nên ra về như không thêm để ý tới.

Chu Kỳ Phong đưa bàn tay thô ráp, chậm rãi thử dò xét sờ sờ trên trán cô, khuôn mặt vẫn lạnh nhạt nhưng bàn tay run run đã tố cáo cảm xúc thật của ông. Xoa xoa một lúc, ông ấp úng nói không nên lời mấy chữ, Chu Tô nghe một lúc lâu mới có thể nghe rõ. Ông nói: “Thật xin lỗi...thật xin lỗi... thật xin lỗi con gái yêu...” Lời xin lỗi lặp đi lặp lại đến vài chục lần, mang theo biết bao đau thương cùng hối hận.

Mắt thấy giọt nước mắt không thể kiềm chế nữa mà rơi xuống của Chu Kỳ Phong, trái tim Chu Tô như bị ai nhéo một cái đau điếng, muốn nói cái gì đó thế nhưng không tài nào mở miệng được.

Chu Kỳ Phong cúi đầu lau nước mắt, động tác chậm chạp xen lẫn run rẩy, ông nói: “Chuyện của những người đời trước không nên ảnh hưởng đến thế hệ sau, Tô Nhi...Ba không phải là một người cha tốt.”

Chu Tô muốn nói cái gì đó nhưng ánh mắt nhìn đến hai người kia đã muốn rời khỏi quán cà phê, kéo tay cha mình vội vàng vàng nói: “Hiện tại con có việc gấp... Ba... Ba cứ về nhà nghỉ ngơi...Hôm sau có dịp con sẽ đến thăm ba, sẽ nói chuyện nhiều hơn.”

Mắt Chu Kỳ Phong thoáng qua một tia mừng rỡ, đã nhiều năm như vậy cuối cùng lại lần nữa được nghe tiếng gọi ba từ miệng Chu Tô, thật vui mừng, nhưng lại nghĩ Chu Tô nói vậy chỉ để đuổi ông về, khuôn mặt không khỏi ảm đạm hơn vài phần, ông ha ha cười: “Được rồi, Tô Nhi, ba chờ con, nhớ tới đấy.”

“Đã biết...” Chu Tô ngheh cổ nhìn hai người đã đứng dậy kia, có chút nóng nảy.

Chu Kỳ Phong không nói gì nữa, liền xoay người bước đi. Chu Tô trong lòng lo lắng không khỏi lần nữa nhìn theo bóng lưng ba mình rồi khỏi, chợt nhớ tới bài hát ‘Bóng lưng’ của Chu Tự Thanh, nghĩ tới người cha của mình, đã già như vậy nhưng vẫn đau khổ áy náy vì chuyện xưa, vẫn là trong lòng đau xót.

Nhìn ông dần dần đi xa, Chu Tô lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía quán cà phê, Dương Lực cùng cô gái kia đã sớm biến mất, không khỏi có chút ảo não. Hồi tưởng lại lời nói hôm nay của cha mình rất kỳ quái, gì mà chuyện đời trước, ảnh hưởng các con? Đợi chút, cái từ này lúc ở công viên mẹ cô cũng đã nói với người đàn ông kia như vậy không phải sao? Trời ạ, cô đã đoán đúng, ba mẹ muốn phục hôn. Nhưng ba mình đã sống nhiều năm với gì Trương như vậy, bây giờ muốn bỏ là bỏ ư, ý của hai người là như vậy nên mới cùng nói cùng một câu ảnh hưởng đời sau như vậy? Thật là trong đầu đã nhào thành một đồng, Chu Tô không khỏi thở dài một tiếng, thế nào lần này trở về phải đối mặt nhiều vấn đề như vậy.

Khẩu vị của Chu Tô lại bắt đầu không tốt trở lại, cô ngậm thìa cháo trong miệng đã một lúc lâu mà không ăn miếng nào, mặc dù cháo đã được hầm rất kỹ nhưng trong dạ dày tựa như có một tảng đá đang vỡ nứt trong đó, mặc cho cái gì đi vào đều là quay cuồng một trận.

Chung Ly nhìn chăm chăm cô, buông chiếc thìa trong tay xuống, hơi bất mãn: “Chu Tô, gần đây có chuyện gì xảy ra. Ăn ít như mèo, muốn giảm cân sao?”

“Đâu có.” Cô cười cười đáp lời, vừa nói xong đã hưng hăng đem cả muỗng cháo nhét vào trong miệng, nhai nhai hai cái nuốt xuống nói: “Không có, không có.”

Không đợi Chung Ly nói gì, dạ dày cô đã phản ứng lại với thìa cháo cô cho vào. Cô lấy tay che miệng, chạy vào nhà vệ sinh.

Nằm ở trên bồn cầu liền bắt đầu liệu mạng ói, trời đất u ám, nước mắt cũng chảy xuống một vòng.

Chung Ly vội vàng đi theo, ngồi xổm xuống vỗ nhẹ lưng của cô, hỏi: “Chu Tô, chuyện gì xảy ra vậy?”

Chu Tô không còn sức đâu mà đáp, nôn xong liền nằm sấp trên mặt đất. Chung Ly đỡ cô dậy, khẩn trương vuốt vuốt cái trán mồ hôi đầm đìa của cô: “Có khó chịu chỗ nào nữa không? Chu Tô?”

Chu Tô suy yếu lắc đầu, muốn há miệng nói gì đó nhưng không còn chút hơi sức nào nữa nên một chữ cũng nói không ra được.

Chung Ly không nén được tức giận, trong miệng nhắc đi nhắc lại: “Đây cũng không phải là lần đầu tiên, không được phải đi bệnh viện.” Nói xong vội vàng bế ngang cô lên, hướng về phía cửa.

Chu Tô lần này thật sự luống cuống, không thể đi bệnh viện. Nhất định không thể. Cô thở hổn hển suy yếu lôi kéo cổ áo Chung Ly, liệu mạng giùng giàng. Chung Ly gạt tay của cô, ôm cứng vào ngực: “Lúc này không thể tùy hứng, lần trước vốn đã nên đi khám rồi, anh thật sự đáng chết!” Đau lòng sờ sờ mặt của cô, không khỏi càng ôm chặt.

“Không ... Không nên đi.” Chu Tô cắn răng nói ra mấy chữ: “Mệt quá, muốn nghỉ ngơi, nghỉ ngơi liền hết chuyện, xin anh, đừng đem em đến bệnh viện.” Khuôn mặt cô tràn đầy nước mắt, gắt gao lôi kéo y phục của anh, không biết dùng bao nhiêu khẩn cầu, cực kỳ giống một đứa bé bất lực.

Chung Ly nhìn cô phản kháng thành cái bộ dáng này, tâm liền mềm nhũn, dịu dàng nói: “Nhưng mà, em xem bây giờ đã khó chịu thành ra như vậy, có thể không đi bệnh viện sao?”

“Không có việc gì, loét dạ dày thôi. Em để thuốc ở trong ngăn tủ. Anh đi lấy cho em...” Chu Tô nặng nề đưa ngón tay chỉ chỉ vào hộp tủ.

Chung Ly nghe lời buông tay, đặt cô nằm xuống giường, từ hộp tủ lấy ra một lọ thuốc đưa cho cô. Nhìn cô run rẩy lấy mấy viên thuốc từ trong lọ ra uống, tim của anh đau như bị ai đó lấy dao đâm.

Nhận lại lọ thuốc, Chung Ly dứt từng ngụm nước ấm cho Chu Tô uống xong, nhìn sắc mặt cô chậm rãi chuyển biến tốt, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Nhẹ nhàng đắp chăn, Chung Ly xoa xoa gương mặt Chu Tô, ngồi bên cạnh giường chăm chú nhìn cô nói: “Chu Tô, không biết vì sao anh rất lo lắng, hiện tại rất tốt, thật, tốt giống như một giấc mộng. Nhưng mà anh vẫn cảm thấy không đúng chỗ nào đó, nói không ra là nơi nào nhưng chỉ cảm thấy không đúng. Lần này trở về em rất kỳ quái, có phải hay không có cái gì gạt anh, hả?”

Chu Tô cười: “Em nào dám lừa gạt anh, Chung thiếu gia, anh đa tâm rồi.”

“Được, trước nghỉ ngơi đã, khoan nói chuyện. Chúng ta chọn thời gian đi bệnh viện làm kiểm tra toàn bộ một lượt.”

“Cái này...” Chu Tô nhăn mặt, do dự nói: “Ừ, anh cứ để em tự đi khám. Em có quen một bác sỹ rất giỏi nhưng anh ta rất bận rộn, còn phải chờ sắp xếp. Thực ra em biết công việc của anh lại rất bận rộn, khỏi theo em làm gì.”

“Tại sao em cứ không muốn cho anh đi theo như vậy?” Chung Ly nhìn chằm chằm cô với vẻ mặt hoài nghi.

Chu Tô thoáng xanh mặt, nửa ngày cười nói: “Không có gì. Không phải là không muốn cho anh đi cùng, anh bận mà. Anh yên tâm, nhất định sẽ đem kết quả khám về báo cáo, được không?”

Chung Ly trầm mặt, cuối cùng thỏa hiệp. Chu Tô thừa dịp anh không chú ý thở phào một cái, nghĩ thầm lại phải làm phiền Phương Đại Đồng rồi.

46. Q.3 - Chương 8

Ngày hôm sau, khi Phương Đại Đồng nghe Chu Tô nói về việc xin một tờ xét nghiệm giả liên đặc biệt khinh bỉ nhìn cô nửa ngày nói: “Chu Tô! Ngay cả cái chủ ý thô bỉ như vậy mà em cũng có thể nghĩ ra, thế gian này chỉ có một mình em thôi đấy.”

“Phương Đại Đồng!” Chu Tô ngồi lơ đãng nhìn theo cô y tá xinh đẹp mặc áo blue trắng đi tới đi lui, sau khi nghe Phương Đại Đồng nói vậy mới nhìn về phía anh với vẻ mặt lấy lòng: “Chúng ta nói thế nào cũng là đồng chí cùng nhau trải qua sống chết, anh hãy giúp tôi một chút đi mà.”

Phương Đại Đồng bình tĩnh buông lọ thuốc trong tay xuống, liếc cô: “Em lại đem chuyện cũ ra để ép anh làm những việc trái với lương tâm đúng không? Chu Tô a, anh đã nói bao nhiêu lần rồi, lúc đó mà còn tỉnh táo thì nhất định anh sẽ không để em cứu anh làm cái gì, bây giờ phải chịu cái tội sống này!”

Mới nói xong câu này đã thấy cô nàng y tá xinh đẹp kia bước vào với vẻ mặt thẹn thùng, đem một cái hóa đơn lên như hòa nói: “Bác sỹ Phương, đơn thuốc này thuộc hàng VIP, tôi không tự mình đi lấy được.”

“Ừ, cứ để đấy cho tôi.” Phương Đại Đồng thuận miệng đáp một tiếng, nhưng cũng không giơ tay nhận lấy, tiếp tục giáo huấn Chu Tô: “Em đúng là được lắm, làm như nắm được thượng phương bảo kiếm, nghĩ muốn sai bảo anh gì cũng được phải không?”

Cô y tá đỏ mặt đứng tại chỗ, không có ý rời đi. Phương Đại Đồng nhìn thấy, nghiêng đầu hỏi: “Còn có chuyện sao?”

“Cũng không có... Chỉ là...” Cô gái kia mân mân khóe miệng.

“Chỉ là cái gì?” Khuôn mặt anh tuần của Phương Đại Đồng lúc này tràn ngập sự khó chịu.

Cô y tá hít sâu một hơi, giống như lấy đủ dũng khí nói: “Tôi đại biểu cho toàn bộ những nữ bác sỹ, y tá còn độc thân trong bệnh viện này hỏi anh một câu, anh kết hôn hoặc là đã có bạn gái chưa?”

Chu Tô vừa nghe xong câu hỏi liền bật cười, hứng thú nhìn chằm chằm Phương Đại Đồng nhưng lại đẩy cô y tá nói: “Tôi có thể nói cho cô biết, anh ấy đang độc thân. Hoàn toàn độc thân.”

Y tá suy tư một lúc lại nói: “Bác sỹ Phương, vậy tiêu chuẩn chọn vợ của anh là gì?”

Trông mắt Phương Đại Đồng đã muốn rút ra hỏi lại: “Cái... cái gì?”

“Chính là anh thích kiểu phụ nữ như thế nào? Nói rõ hơn là lúc tìm người để kết hôn, tiêu chuẩn của anh là gì?” Cô y tá xinh đẹp hỏi với bộ mặt rất ngây thơ.

Chu Tô đã cố nhịn nhưng vẫn không thể ngăn nổi nụ cười, không nói tiếng nào, bộ dạng xem kịch hay.

Phương Đại Đồng cuối cùng cũng đã lấy lại phản ứng, cười khê: “Như vậy a, cô nghe kỹ nhé, phàm là những người phụ nữ độc thân trong vòng 16 đến 61 tuổi, không quan trọng tướng mạo gia thế học thức đều có thể ghi danh. Điện thoại liên lạc *****.” Phương Đại Đồng nói xong nhanh chóng đọc ra một dãy số.

“Thật sao? Vậy chúng tôi đều có cơ hội cạnh tranh công bằng sao? Bác sỹ Phương! Tôi tên là Lâm Tú Tú, ngưỡng mộ anh đã lâu, nếu như có thể hi vọng anh suy nghĩ về trường hợp của tôi. Số điện thoại của tôi là *****.” Nói xong dùng giấy bút ghi ra một dãy số, ngưỡng ngừng đưa lên sau đó xoay người bỏ chạy.

Phương Đại Đồng buồn cười nhìn tờ giấy kia, vuốt vuốt sau đó ném vào thùng rác.

Chu Tô cũng đã nhịn cười đến nỗi muốn nội thương, vỗ vỗ vai Phương Đại Đồng: “Được a, anh trai à, hóa ra tất cả nữ y tá lẫn bác sỹ khoa nội khoa ngoại đều có ý tứ với anh a.”

“Chu Tô, em đứng đắn một chút giùm anh, anh cho em biết, nếu em cứ trêu chọc giầy vò anh như vậy thì ngay lập tức anh sẽ đi ra ngoài, nói với cô y tá đó là anh yêu em, xem cô ta có chính em đến chết không?”

“Ai nha... Tôi không dám nói gì nữa. Phương Đại Đồng, anh là người đàn ông vừa đẹp trai vừa tốt bụng, anh sẽ không để bụng mà giúp tôi lần này đúng không nào?”

Phương Đại Đồng chau mày nhìn chòng chọc Chu Tô một lúc lâu, cắn răng nói: “Đúng là thanh danh nửa đời của anh luôn bị hủy hoại trên tay em.” Nói xong cúi đầu liền rút ra một tờ xét nghiệm bắt đầu viết, Chu Tô ở bên cạnh nhìn thấy, hưng phấn không thôi.

“Lại nói Phương Đại Đồng, làm sao anh lại vào đây làm bác sỹ được vậy? Nghe nói bác sỹ phải có ba đầu sáu tay mới có thể bước chân vào đây đây.” Chu Tô hỏi.

Phương Đại Đồng vừa viết vừa nói: “Không có công phu thật dĩ nhiên phải có ba đầu sáu tay mới vào được nhưng mà Phương thiếu ta chính là bọn họ bỏ ra nhiều tiền mời về làm việc a.”

Chu Tô còn muốn mĩa mai anh ta vài câu nhưng dạ dày đã truyền đến trận trận đau đớn, hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt. Cô không khỏi lấy tay ôm bụng, lông mày cũng không tự giác vờn thành một đoàn, một tiếng cũng không thể thốt ra.

Phương Đại Đồng phát hiện Chu Tô có biểu hiện khác thường liền vòng qua chiếc bàn đi tới, khom lưng nhìn cô: “Dạ dày em lại khó chịu hả?”

Chu Tô ngẩng mặt lên, vừa muốn đáp gì đó nhưng bởi vì đột nhiên một hồi đau đớn xông tới, không tự chủ được mà ngã trên mặt đất, từng hạt mồ hôi như hạt đậu rơi xuống.

Phương Đại Đồng nhìn sắc mặt Chu Tô tái nhợt liền hiểu, vội vàng ngồi xổm xuống, đỡ bả vai của cô hỏi: “Có phải hay không bệnh tái phát, phải hay không?”

Chu Tô ôm bụng trừ lắc đầu một chữ cũng nói không ra được, Phương Đại Đồng khế cắn răng giáo huấn: “Chu Tô, trước mặt anh, em còn giả bộ cái gì chứ?” Đứng dậy ôm lấy cô đặt lên giường ở phòng làm việc.

“Thuốc đâu rồi? Em có mang thuốc theo không?” Phương Đại Đồng dùng tay tiến hành xoa bóp dạ dày Chu Tô nhưng anh hiểu những thứ này căn bản không có tác dụng, cái loại đó đau đớn đó người bình thường làm sao nhận được.

Chu Tô thở hổn hển, khó khăn nâng ngón tay lên, chỉ vào túi của mình, vừa mới động dậy dạ dày lại đau thắt lên, nước mắt như có phản xạ mà rơi xuống, cả người co rút lại thành một đoàn trên giường.

Phương Đại Đồng run rẩy lục tung túi xách của Chu Tô, bởi vì hốt hoảng mà toàn bộ đồ đạc trong túi xách đều bị ném ra bàn, cuối cùng Phương Đại Đồng cũng đã tìm thấy lọ thuốc kia, đổ ra mấy viên, đỡ đầu của Chu Tô, cho thuốc vào miệng cô.

Chu Tô run rẩy nuốt xuống những viên thuốc kia, nhưng đau đớn vẫn giống như thủy triều, ào ạt kéo tới, cô cắn chặt ga giường, nằm cuộn người tại một góc giường, hàm răng run lẩy bẩy, không mở cũng không khép được, mồ hôi đã ướt đầm mái tóc, lưu lại sự ẩm ướt trên gối.

Đang lúc này, tiếng chuông điện thoại di động vang lên. Phương Đại Đồng ôm chặt Chu Tô, căn bản không để ý những thứ này. Anh chỉ cảm thấy đau lòng, trái tim giống như bị xé rách, thầm nghĩ xin hãy để loại đau đớn này cho anh gánh chịu đi, thay người con gái đáng thương này chịu.

Nhưng điện thoại di động căn bản không có dấu hiệu dừng lại, âm thanh vang dội cả gian phòng. Chu Tô nói nhỏ: “Phương Đại Đồng, giúp tôi nhận điện thoại đi.”

Phương Đại Đồng hung hăng nhìn cô. Lúc này trời có sập anh cũng không có tâm tư nhận điện thoại. Thế nhưng ai có thể quản được người phụ nữ cố chấp này bèn vươn tay cầm điện thoại: “Alo, hiện tại Chu Tô đang rất bận, có việc gì lát nữa gọi lại sau.” Phương Đại Đồng rất không bình tĩnh, cũng không thèm nghe đối phương nói gì nhưng người bên kia vẫn cố chấp nói gì đó.

Bực bội đem điện thoại đặt bên tai Chu Tô, bên trong truyền ra tiếng khóc của Chu Nhuế: “Chị! Chị mau tới bệnh viện trung tâm, nhanh lên một chút, ba không được nữa rồi, muốn gặp chị một lần cuối, ông nói phải gọi bằng được chị tới, nếu không có chết cũng không thể nhắm mắt. Chị mau tới đây. Huhu...”

47. Q.3 - Chương 9

Chu Tô sững sốt, hít thở khó khăn hỏi: “Chu Nhuế, em...em nói gì?”

“Chị, trước đừng hỏi, mau tới bệnh viện trung tâm. Ba đang cố gắng chống đỡ để chờ chị, gặp được chị là tâm nguyện cuối cùng của ba. Chị nhất định phải tới đây! Lầu bốn phòng cấp cứu, nhanh lên một chút!” Cuối cùng Chu Nhuế khóc không thành tiếng.

“Tút...Tút...” bên kia điện thoại đã bị cắt đứt.

Chu Tô vừa định bò dậy lại bởi vì dạ dày co rút mà lần nữa ngã xuống giường. Cô dùng toàn bộ sức lực chống thân thể, ôm bụng, tự lẩm bẩm: “Đừng đau nữa có được hay không, chỉ lúc này thôi, đừng đau lúc này thôi mà. Ba muốn gặp mặt, gặp một lần cuối, làm thế nào đây, lúc này đừng đau nữa có được hay không?” Nói xong, nước mắt phun tuôn trào.

Phương Đại Đồng đau lòng nói: “Chu Tô, đừng như vậy, đừng như vậy...” Âm thanh đã nghẹn ngào đến cực điểm.

Chu Tô nắm thật chặt tay áo của Phương Đại Đồng khóc lớn: “Phương Đại Đồng, giúp tôi một chút, giúp tôi một chút! Rất nhiều năm rồi tôi chưa gọi ông một tiếng ba, chẳng lẽ giây phút cuối cùng ông ấy còn trên cõi đời cũng không thể có mặt? Đây là căn bệnh chết tiệt gì mà đau như vậy chứ?” Nói xong hung hăng nện lên dạ dày bản thân một cú, nhưng sự đau đớn này không phải vì cú đấm mà dừng lại, ngược lại vì đau đớn mà lấn lộn.

Phương Đại Đồng gấp đến độ hung hăng vò đầu bứt tóc, áp chế sự nóng lòng của mình an ủi cô: “Chu Tô, với tình hình bây giờ của em làm sao có thể đi đâu, đến nhúc nhích còn chả được ấy chứ, em cứ nằm đây nghỉ một chút, một lát nữa sẽ đỡ, lúc đó em muốn đi đâu chả được.” Nói xong những lời đó cảm thấy ngay cả mình cũng không còn sức lực nữa rồi.

Chu Tô cuộn người trên giường, nước mắt giàn dụa, cô nức nở: “Phương Đại Đồng anh nói hay lắm nhưng ba tôi bây giờ không phải đang ngồi uống trà chờ tôi đến mà là đang chống đỡ đến hơi thở cuối cùng để chờ tôi! Phương Đại Đồng! Ba tôi đang ở lầu dưới, tôi muốn gặp mặt ông lần cuối, tôi muốn...” Bởi vì đau đớn mà cô không cách nào nói tiếp.

Phương Đại Đồng khẽ cắn răng, bước nhanh tới trước cửa hét lên: “Y tá! Mau đem vào đây thuốc giảm đau mạnh nhất, số ba, không, số năm. Nhanh lên một chút!”

Lâm Tú Tú nghe Phương Đại Đồng nói vậy tuy vội vàng vàng lấy ra lọ thuốc giảm đau số năm cùng một ống tiêm nhưng vẫn chần chừ không muốn đem vào phòng: “Bác sỹ Phương, tôi đã lấy loại thuốc giảm đau số năm nhưng bệnh viện có quy định, loại thuốc mạnh này có thể gây nghiện, cho nên không thể sử dụng một cách tùy tiện, anh xem...”

“Tất cả hậu quả tôi sẽ phụ trách!” Nói xong đoạt lấy đồ, bịch một cái, đóng cửa lại nhanh chóng đi tới chỗ Chu Tô.

Lúc này sắc mặt Chu Tô đã trắng bệch, chuông điện thoại di động lại bắt đầu vang lên không ngừng, Phương Đại Đồng hơi nhắm mày, không phải Chu Nhuế còn có thể là ai?

Phương Đại Đồng không nói gì, kéo cánh tay Chu Tô ra, nhanh chóng tiêm thuốc vào.

Chu Tô nhìn chằm chằm những mũi tiêm kia đâm vào chính cánh tay của mình, tựa như cây cỏ cứu mạng. Phương Đại Đồng đau lòng lau nước mắt bên khóe mi, cầu nguyện trong lòng, làm ơn hãy giúp cô bớt đau đớn đi, ba cô ấy đang ở lầu dưới, người đàn ông đáng thương đang cố gắng chống đỡ đến giây phút cuối cùng để được gặp mặt cô con gái yêu lần cuối, nếu Chu Tô không thể đến theo ý nguyện của ba mình sau này cô sẽ hối hận cả đời!

Sau ba mũi tiêm, Chu Tô cố gắng đứng dậy rồi đi, nhưng mới vừa đi một bước, liền té ngã trên đất. Quay đầu nhìn về phía Phương Đại Đồng, sự tuyệt vọng, khẩn cầu, cùng tội đỉnh đau lòng hiện rõ trên khuôn mặt cô.

Phương Đại Đồng nhanh chóng bước tới, đỡ cô dậy, lần nữa đặt lên giường than thở: “Chu Tô, em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, để thuốc giảm đau phát huy tác dụng cần phải có một khoảng thời gian nhất định. Em phải chờ đã.”

“Chờ?” Chu Tô nhìn Phương Đại Đồng, giận dữ: “Anh con mẹ nó không phải rất giỏi sao? Không thể trị bệnh cho tôi thì không sao nhưng tại sao có mỗi liều thuốc giảm đau mà cũng phải chờ tác dụng vậy, tôi muốn đi gặp ba tôi! Cái tên khốn kiếp này! Anh có nghe không?” Đôi môi Chu Tô cũng đã không còn chút huyết sắc nào, cả khuôn mặt đều xanh lè, không chỉ đau đớn mà còn là tức giận, cả người đều đang phát run.

Phương Đại Đồng lần nữa lấy tay lau nước mắt, ôm lấy cô nói: “Thật xin lỗi, anh là lang băm. Nhưng mà, Chu Tô à, em chắc chắn muốn để ba em nhìn thấy bộ dạng như người sắp chết của con gái mình trước lúc nhắm mắt ư? Vậy thì ông ấy chết cũng sẽ không nhắm mắt nổi, còn có người thân của em, em làm sao đối mặt với bọn họ?”

Chu Tô nhìn Phương Đại Đồng, chậm rãi lắc đầu. Tiếp đó gào khóc như một đứa trẻ, không chút kiêng kỵ mà nắm lấy áo Phương Đại Đồng hét lớn: “Van anh! Dù phải dùng phương pháp gì...”

Phương Đại Đồng giữ tay Chu Tô, lại lấy ra một ống tiêm nói: “Hiện tại anh sẽ tiêm tiếp cho em hai ống nữa, có thể đối với thân thể tạo thành tổn hại rất lớn, nhưng em phải kiên cường lên, chống đỡ đến cùng.”

“Tốt...” Chu Tô vừa ôm bụng, vừa liều mạng gật đầu.

Hai mũi tiêm, đau đớn đã có chút suy giảm nhưng cả người vẫn không có cách nào di chuyển. Chu Tô lắc lắc Phương Đại Đồng: “Tại sao, tại sao như vậy? Anh mau tìm cách khác đi!”

Phương Đại Đồng ôm lấy đôi tay lạnh băng của Chu Tô: “Không còn cách nào nữa, chẳng lẽ em bắt anh phải dùng morphine sao?”

“Có thể không? Dùng morphine đi! Anh nhanh lên một chút!” Chu Tô vừa khóc vừa nói.

“Chu Tô! Em cho rằng anh là thần y năng sao? Thứ đồ này làm sao anh có thể có sẵn ngay đây được?”

Phương Đại Đồng ảo não rũ tay của Chu Tô ra.

Chu Tô hung hăng cắn môi, máu hòa lẫn nước mắt cùng nhau chảy tới cằm, dùng vẻ mặt tuyệt vọng cùng cực lẩm bẩm: “Không...không nên. Muốn đi nhìn ba, phải nói lời xin lỗi, muốn thỉnh cầu tha thứ, nói ông biết mình yêu ông đến nhường nào.” Nói xong tự mình lăn xuống giường, Phương Đại Đồng tiến lên đỡ, Chu Tô hất tay anh ra. Bò ra cửa.

“Đáng chết, đáng chết.” Chu Tô khế nguyện rửa trong lòng, một tay che dạ dày, một tay chống giữa sàn để bò đến cửa.

Phương Đại Đồng một tay che miệng, trong lòng bay lên từng trận chua xót, nước mắt theo khóe mắt lặng lẽ rơi xuống. Phương Đại Đồng rất thương Chu Tô, nhưng bây giờ phải làm sao đây, chẳng lẽ chỉ có thể tro mắt nhìn cô đau đớn như vậy?

Một tay hung hăng dấm lên bàn, Phương Đại Đồng cắn răng, tiến lên kéo Chu Tô dậy nói: “Hiện tại em không thể đi đâu với tình trạng này, hãy cho anh nhấn tâm một lần này.”

Chu Tô nắm chặt chỗ dạ dày đang co rút, kinh hoàng nhìn anh: “Phương Đại Đồng?” Anh ta định làm gì? Không thể đi đâu, ba mình đang yếu ớt nằm đó chờ đợi gặp mình lần cuối cũng không được đi? Giờ phút này Chu Tô rốt cuộc cũng hiểu rõ mình có bao nhiêu nhớ thương ba, cỡ nào nhớ đến ngày xưa, rúc trong ngực ông nghe kể chuyện về thời trẻ ông đã tham gia trận chiến chống Đế quốc Mỹ và Nhật Bản như thế nào.

“Y tá, nhanh cầm thuốc an thần! Nhanh lên một chút!” Phương Đại Đồng không để ý đến chuyện Chu Tô nói gì nữa, đôi tay ấn chặt thân thể đang giãy dụa của cô, hướng về phía cửa gào thét.

Y tá vội vàng cầm hai lọ thuốc an thần, tiến gian vào phòng liền bị cảnh tượng trước mắt hù cho sợ đến nỗi đứng sững sờ tại chỗ.

“Ngăn người gì chứ? Mau đem đây!”

Y tá chưa từng thấy qua bộ dạng hung hãn như vậy của Phương Đại Đồng nên thật sự rất bối rối, run rẩy đưa tới.

“Đi ra ngoài! Cô điếc sao? Tôi bảo cô nhanh chóng ra ngoài!” Y tá nghe nói vậy giống như được đại xá, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Phương Đại Đồng một tay nắm chặt hai cánh tay Chu Tô, một tay rút ống tiêm, miệng lẩm bẩm: “Chu Tô, nếu như sau này em oán trách anh cũng chẳng sao, thật sự không còn cách nào khác, xin lỗi.”

Hai mắt Chu Tô mờ lệ nhìn về mặt kiên định của Phương Đại Đồng, lẩm bẩm: “Van xin anh, xin anh . . .” Tiếp đó trước mắt hoàn toàn mơ hồ, mất đi tri giác.

48. Q.3 - Chương 10

Hai mí mắt nặng như chì, cảm giác như toàn thân không còn chút sức lực nào, Chu Tô nhú chặt lông mày từ từ mở mắt, đập vào mắt là gương mặt bình tĩnh của Phương Đại Đồng.

Day day huyết thái dương, chợt cũng nhớ tới cha mình nên Chu Tô bật dậy siết chặt áo Phương Đại Đồng hỏi: “Tôi đã ngủ bao lâu?”

Phương Đại Đồng cầm tay cô nói: “Chu Tô! Thật xin lỗi, em đã ngủ hơn hai giờ rồi.” Lúc nói những lời này, khóe miệng của Phương Đại Đồng khẽ nhếch lên giống như đang mỉm cười nhưng đến đứa ngọc cũng nhìn ra trong lòng anh đang chứa một bể cay đắng.

Chu Tô Định nhìn chằm chằm Phương Đại Đồng một lúc, bắt đầu run rẩy, không thể ngăn được dòng nước mắt. Chống lên mép giường, tay chân luống cuống muốn xuống giường.

“Anh đỡ em. Thân thể của em còn rất yếu.” Giọng nói của Phương Đại Đồng dần dần nhỏ đi, bởi vì thấy sự phản hận cũng như thất vọng trên khuôn mặt Chu Tô.

“Cám ơn Bác sỹ Phương, nhưng tôi không cần!” Hung hăng sập cửa, cô quay đầu bước đi một cách dứt khoát. Chiếc bàn bởi vì chấn động của cửa đóng lại nên có chút rung rung, Phương Đại Đồng chậm rãi đi tới trước ghế, dùng hết sức lực ngồi xuống, chậm chậm vén áo lên, đập vào mắt là một vết bầm lớn màu tím đen do máu ứ đọng phía bên phải eo. Vết bầm này là do lúc này Chu Tô đẩy Phương Đại Đồng đụng phải góc bàn mà ra, nhưng không cảm thấy đau đớn lắm. Chẳng qua chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, trước kia Phương Đại Đồng luôn cảm thấy mình là người đặc biệt, chuyện gì đâu có nghiêm túc đến đâu nếu rơi vào tay anh đều trở thành chuyện gì đó rất nhẹ nhàng, dễ dàng vượt qua. Nhưng bây giờ thì sao? Cái gì cũng không thể làm, cứ như vậy trở mặt nhìn người mình yêu đau khổ. Chu Tô đau muốn chết, anh cũng không có cách nào giúp cô giảm bớt đau đớn mà chỉ có thể trở mặt nhìn, tâm nguyện cuối cùng của Chu Tô không khổ tâm để hoàn thành tâm nguyện cuối cùng, anh cũng không giúp gì được, ngay cả lúc Chu Tô muốn gặp mặt cha cô trước lúc ông qua đời, vậy mà lựa chọn của anh lại là tìm thuốc an thần cho cô.

Nghĩ đi nghĩ lại, thế nào cũng cảm thấy chua xót. Tại sao người phụ nữ không có chút xiu dịu dàng đảm đang nào, tính tình lại còn cứng nhắc, cố chấp như Chu Tô lại trở thành nữ chính mang số phận đau thương trong tiểu thuyết Quỳnh Dao như vậy được?

Chu Tô vừa chạy đến phòng cấp cứu ở lầu dưới liền nghe thấy những tiếng gào khóc cũng như những bước chân qua lại không ngừng.

Mình đã... chậm mất rồi?

Toàn thân Chu Tô mềm nhũn, trước mắt tối đen như mực chùng ngất đi. Trong giây phút sắp mất đi ý thức, cô bỗng cảm nhận được một bộ ngực rộng rãi, an toàn và ấm áp. Là Chung Ly.

“Chu Tô... Chu Tô?” Tiếng nói dịu dàng vang lên bên tai, Chu Tô mệt mỏi vô lực mở mắt, nước mắt lẳng lặng chảy ra từ khóe mắt, từng dòng từng dòng rơi xuống liên tục, không thể ngăn cản nổi.

Một lát sau, Chu Tô mở to mắt, khóe miệng run rẩy nói: “Chung Ly... Ba...”

Chung Ly cup mắt, ánh mắt ảm đạm. Chung Ly chậm rãi nói: “Chu Tô, em tới chậm, ba đã đi rồi.”

Chu Tô sững sờ nhìn bức tường một lúc lâu, hô hấp nặng nhọc, ngón tay gắt gao siết vạt áo Chung Ly liều mạng lắc đầu, muốn nói điều gì đó nhưng không thể nói nên lời. Nước mắt cứ rơi, chảy dài trên khuôn mặt, một chữ cũng không thể nói ra, chỉ có thể dùng hết toàn bộ sức lực của cơ thể mà lắc đầu.

Chung Ly ôm lấy bả vai Chu Tô, nói một cách run rẩy: “Chu Tô! Anh hiểu... Anh hiểu mà.”

“Ồ... Ồ... A.” Rốt cuộc cũng có thể mở miệng gào lên những âm thanh vô nghĩa, bi thương đến cực điểm.

Chung Ly tiến lên vuốt ve khuôn mặt giàn giụa nước mắt của Chu Tô, lẳng lặng dùng ngón cái lau đi nước mắt và ôm Chu Tô vào ngực, vỗ nhẹ sống lưng đang không ngừng run rẩy của cô nói: “Đi, anh dẫn em đến nhìn ông một chút.”

Chu Tô cơ hồ là được Chung Ly bế qua nhà xác, nhìn thi thể của ba từ phía xa, trái tim Chu Tô bắt đầu co rút.

Lẳng lặng đến gần, Chu Tô nhìn gương mặt xanh trắng của ba mình, khẽ dùng tay vuốt ve lên khuôn mặt đã khắc sâu trong tâm trí, lẩm bẩm: “Ba, tại sao không thể đợi con gái thêm một chút? Chỉ một chút nữa mà thôi?” Sau đó ôm thân thể đã lạnh băng của ông khóc thút thít.

Bên cạnh Lý Cẩm Phương cùng vợ sau của Chu Kỳ Phong- gì Trương cùng nhau tiến lên, níu lấy thân thể mềm oặt của cô, Lý Cẩm Phương vừa đâm vào ngực Chu Tô vừa thút thít: “Tại sao con không sớm tới đây một chút, ông ấy đã chờ lâu như vậy...”

Chu Tô nức nở lắc đầu, vùi đầu vào ngực mẹ, trong lòng vang lên từng âm thanh, con đã rất muốn đến sớm một chút, đã nghĩ dù phải mất mạng cũng sẽ đến nhanh.

Nhưng...

Chợt, Chu Tô bị một lực kéo thật mạnh, cố tình kéo cô khỏi ngực mẹ. Chu Tô ngơ ngác quay lại, thì ra là Chu Nhuế. Con bé dùng khuôn mặt hung hăng, nhìn chằm chằm Chu Tô hàm hồ: “Chi ra đây!” Không đợi Chu Tô nói gì, Chu Nhuế đã kéo cô ra khỏi cửa, những người chung quanh bởi vì đắm chìm trong nỗi đau mất đi người thân nên không ai để ý không khí khác thường giữa hai chị em Chu Tô.”

Vừa bước ra khỏi cửa, Chu Nhuế liền đẩy mạnh Chu Tô vào tường. Chu Tô bị đau hừ nhẹ, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Chu Nhuế.

Chu Nhuế đi từng bước một tới gần chị mình chất vấn: “Chu Tô, rốt cục chị đang muốn gì?”

Chu Tô ngậy ngẩn cả người, đây là câu đáng lẽ cô phải hỏi Chu Nhuế chứ, tại sao lại dùng ánh mắt hận không thể ăn tươi nuốt sống cô như vậy.

Chu Nhuế phẫn uất lau nước mắt, ngẩng mặt nhìn Chu Tô nói: “Chị biết không, thời khắc cuối cùng của cuộc đời ba luôn một mực gọi tên chị, mắt đã không thể mở nổi nữa nhưng vẫn gọi Tô nhi, Tô nhi, nhưng mãi không có ai đáp lời.”

Chu Tô quay mặt không dám nhìn cô, hai tay gắt gao nắm chặt thành nắm đấm, lẳng lẽ rơi lệ.

Chu Nhuế tiến lên nắm chặt hai bả vai Chu Tô, bắt buộc cô phải nhìn mình: “Tại sao không dám nhìn, không nói lời nào. Chị, em không hiểu rõ rốt cuộc chị hận ba đến mức nào? Biết ông chỉ muốn gặp mặt chị lần cuối, chỉ một lần cuối cùng của cuộc đời ông, tại sao chị lại có thể không chút để ý như vậy? Làm sao lại có thể đành lòng làm như không biết chứ? Chị à, đã bao nhiêu năm nay, ba luôn luôn len lén đi phía sau để xem cuộc sống của chị có tốt không chả lẽ chị không biết, ông là cha đẻ của chị, tại sao lòng dạ của chị lại có thể độc ác như vậy, trái tim của chị làm từ sắt đá sao?” Nói xong được những lời này, Chu Nhuế bật lên tiếng khóc xé gan xé ruột.

Chu Tô vẫn cúi đầu, cho dù nước mắt chảy dài trên khuôn mặt nhưng chỉ có thể nói ra một câu: “Là lỗi của chị, chị thật sự lỗi rồi, nhưng không còn cách nào, thực sự chị không muốn như vậy đâu.”

Chu Nhuế nghe Chu Tô biện minh như vậy lại càng thêm tức giận, nắm chặt bả vai của cô, không khỏi cao giọng: “Không còn cách nào khác? Chị nói như vậy là ý gì, gần ba tiếng đồng hồ mới thấy xuất hiện, chẳng lẽ lúc ấy chị đang ở cung Trăng sao? Chị, vì sao phải trốn lánh, đã nhiều năm như vậy tại sao thì không thể thử hiểu ba đây? Bởi vì trốn tránh nên luôn chọn phương thức đi đến những nơi xa xôi hẻo lánh. Chị có biết trong mỗi chuyến đi của chị mẹ lo lắng đến mức nào không, chị có biết bởi vì một ánh mắt lạnh lùng của chị, ba sẽ đau lòng đến nỗi không ăn nổi cơm không? Chị, chị đã từng hỏi bao giờ em mới có thể ứng xử như một người trưởng thành, chịu trách nhiệm với những quyết định của mình, nhưng còn chị, còn chị, ngay cả ba mình cũng không chịu gặp mặt ông một lần cuối, ngay cả một câu tha thứ cũng không chịu nói

ra, ngay cả lúc ba sắp qua đời, như vậy là có ý thức trách nhiệm rồi ư? Còn nữa, còn có anh rể, mặc dù chuyện đã qua lâu, nhưng lần đó chị đi Thụy Sĩ gặp phải trận bão tuyết, đoàn quay phim của chị mất liên lạc hai ngày, anh rể gấp đến độ viêm dạ dày phải nhập viện, nhưng sau đó chị lại gọi điện về bảo là ở nơi đó chơi vui quá nên điện thoại hết pin cũng không biết. Chị . . .”

“Đủ rồi.” Chu Nhuế còn muốn nói điều gì đó lại bị một giọng nói nghiêm nghị cắt đứt, hai người quay đầu liền nhìn thấy Chung Ly với vẻ mặt giận dữ tiến đến.

Chung Ly đi đến bên cạnh hai người dừng lại, dùng khăn lau nước mắt Chu Tô sau đó ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Chu Nhuế: “Vậy còn em, Chu Tô là chị của em, em lấy tư cách gì mà chất vấn, day nghiến cô ấy? Em xem đi, bộ dạng bây giờ của cô ấy giống như là không muốn tới ư, ba vừa mới ra đi, hai chị em nên dựa vào nhau, an ủi lẫn nhau, vậy mà em lại đang làm gì đây? Còn nữa, chuyện của vợ chồng anh không cần em phải quản, anh gấp đến độ bị bệnh cũng là anh tâm cam tình nguyện, không cần bất cứ ai bất bình thay anh.”

Chu Nhuế bị Chung Ly nói như thế nhất thời cứng họng, muốn mở miệng nói gì đó nhưng cuối cùng phần nộ nhắm lại.

Chung Ly cũng không nói thêm gì, đỡ Chu Tô đến phòng nghỉ để nghỉ ngơi, bởi vì bây giờ sắc mặt Chu Tô trắng bệch, cả người đứng cũng không vững, điều này làm cho Chung Ly rất lo lắng.

49. Q.3 - Chương 11

Mấy ngày kế tiếp, tất cả mọi người đều bận rộn vì tang lễ của Chu Kỳ Phong. Chu Tô nhìn di ảnh của ba chợt phát hiện dung mạo của mình và ông quả thực rất giống nhau, bọn họ đều có một vành tai to, đôi môi mỏng, nhớ lúc ba và mẹ vừa mới ly hôn, lúc ấy cô đã nghĩ cha mình là người bạc tình bởi vì người xưa có nói qua, người môi mỏng thì bạc tình. Hôm nay, nhìn vào tấm ảnh ông đang cười ôn nhu trên kia thế nào Chu Tô cũng nhìn không ra ông bạc tình hay thâm tình ...Ông chỉ là ba mình mà thôi, người sinh thành, dưỡng dục, cuối cùng đến chết vẫn nhớ thương cô mà thôi. Nhiều người tới viếng như vậy, cho dù là cấp trên hay cấp dưới của ông đến đều nói ông là người tốt, người đàn ông chân chính. “Người tốt” cái từ này nghe có vẻ đơn giản, nhưng có thể khiến bao nhiêu người nhận xét ‘Cậu là người tốt’ thật sự không dễ dàng. Muốn được như vậy, chuyện lớn chuyện nhỏ đều phải xử lý ổn thỏa, khiến cho ai ai cũng hài lòng, không thể hài lòng tới thiểu cũng không ai oán trách.

Xem ra cả cuộc đời này, người duy nhất ông thực sự có lỗi chỉ mỗi một mình mẹ.

Nhưng đến người thân cận nhất cũng làm việc có lỗi với họ thì có thể coi người như vậy là người tốt sao? Trước kia Chu Tô đã nghĩ như vậy, mỗi lần gặp ông đều nghĩ như vậy.

Nhưng mà bây giờ Chu Tô chợt cảm thấy, có lỗi cũng được, không có lỗi cũng được, miễn là còn sống là tốt rồi, miễn là còn sống thì có lỗi thì sẽ từ từ sửa chữa. Hiểu lầm giữa người và người, mâu thuẫn đều là do người còn sống tạo nên. Còn đối với những người sắp chết, hiểu lầm, mâu thuẫn đều là những xa xỉ phẩm, không có gì quan trọng. Con người luôn yếu đuối trước cái chết.

Lau nước mắt, Chu Tô cười khổ, cảm thấy trong khoảng thời gian này mình đã rơi không biết bao nhiêu lệ rồi. Cô giống như đã biến thành người khác, đa sầu đa cảm, trước kia Chu Tô có bao nhiêu tiêu sái, chẳng lẽ người trước khi chết tính cách cũng sẽ thay đổi?

Hoàn hảo là hai ngày nay Chung Ly luôn bên cạnh cô. Anh không nói những lời hoa mỹ như dù gì người chết thì cũng đã ra đi rồi, xin hãy nén bi thương mà chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh cô. Thỉnh thoảng sẽ cầm tay cô ủ ấm, thỉnh thoảng sẽ lau nước mắt cho cô, nói dăm ba câu đùa vui nhạt nhẽo như em xem đi, khóc đến nỗi gây cả người đi rồi, em gây đi nên anh cũng héo hon theo em đấy, ngoan đừng khóc nữa mà tội nghiệp anh, anh đã gây lắm rồi. Khi nghe những lời đó của Chung Ly, Chu Tô sẽ không tự chủ được mà bật cười. Cảm thấy đặc biệt thoải mái, đặc biệt an toàn.

Còn nữa, thời điểm Chu Tô ăn không vô, Chung Ly sẽ nói với cô, trừ phi thấy cô ăn được miếng cơm nào thì anh mới có thể nuốt nổi, nếu cô ăn thì anh mới có thể ăn. Sau khi Chu Tô hết cách mà ăn cơm thì anh lại cười hì hì nói sớm ăn một chút có phải hay không, anh đã đói lắm rồi.

Vì sự ra đi của ba, ai cũng đau buồn, tất cả đều được Chung Ly chăm sóc an ủi, gì Trương lúc trước đã có hai người con trai với chồng trước, sau khi ly hôn mới đem theo hai cậu em này gả cho ba Chu Tô. Hai cậu con riêng này lúc ba Chu ốm đau bệnh tật chưa bao giờ thấy xuất hiện chứ chưa nói đến chuyện chăm sóc, vào lúc này ông mất rồi, lại càng muốn xóa sạch mối quan hệ, thậm chí lễ tang cũng không thấy xuất hiện lấy một lần, tiếp đãi khách khứa hay công việc chuẩn bị cho tang sự như mua mộ phần, trình tự tang lễ... Tất cả đều do một tay Chung Ly lo lắng, chỉ trong vòng mấy ngày, cả người cũng gầy đi trông thấy. Lúc mẹ chồng Lưu Tú Cẩm tới viếng nhìn thấy luôn miệng kêu đau lòng cho con trai mình nhưng cũng không thể nào trách tội Chu Tô, chỉ có thể xoa xoa khuôn mặt con trai mình nói, tự chăm sóc bản thân mình cho tốt, chỉ cần làm tròn phận sự của con rể là được, không cần ôm đồm tất cả mọi việc.

Trong lòng Chu Tô vốn đã rối tinh rối bù, nghe mẹ chồng nói như vậy liền bốc hỏa. Ngược lại cha chồng lại thật sự là thấu tình đạt lý, nhìn di ảnh ba, mắt đỏ hoe, nói ngay tại tang lễ, vốn là người một nhà, về sau chuyện của mẹ con Chu Tô chính là chuyện của ông.

Chu Tô bây giờ mới thực sự hiểu cha chồng mình thuộc tuýp người trong nóng ngoài lạnh, tính tình Chung Ly ít nhiều có ảnh hưởng từ gen di truyền của ông. Bây giờ cô mới biết thực ra trong lúc bắt đắc dĩ, Chung Ly không mang khuôn mặt không màng thế sự nữa mà lại rất thấu hiểu và chia sẻ.

Gần nửa tháng sau khi ba mất, hậu sự cũng đã xong xuôi, trong lòng Chu Tô cảm thấy vô cùng trống rỗng, nhìn di ảnh ba, trong lòng thầm nói một câu ‘Ba! Đừng sợ cô đơn, không bao lâu nữa con gái cũng sẽ đến nơi mà ba đang đến.’

Sau khi trở về từ nghĩa trang, Lý Cẩm Phương liền gọi Chu Tô vào phòng ngủ của mình, chỉ một mình Chu Tô, Chu Nhuế và Chung Ly đều bị bỏ rơi ở phòng khách.

Chung Ly yên lặng xem ti vi, nhưng Chu Nhuế lại có vẻ không vui, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đang khép chặt kia oán giận: “Không biết có chuyện gì mà lại nói chuyện riêng, lúc nào cũng dấu diếm mình. Anh rể, anh không tò mò sao?”

Chung Ly mặt không đổi sắc, thản nhiên đáp: “Không có.”

Trong phòng, Lý Cẩm Phương ngồi ở trên giường, nhìn chằm chằm vào Chu Tô một lúc lâu sau đó mới nói: “Ngồi xuống đi.”

Chu Tô cảm thấy mẹ hình như có chuyện quan trọng muốn nói, bối rối đáp: “Mẹ, có chuyện gì sao?”

Lý Cẩm Phương với sắc mặt nghiêm nghị, giọng nói cũng nghiêm nghị nói: “Chu Tô, ngày ba con ra đi, ở trong bệnh viện những gì Chu Nhuế chỉ trích con mẹ đều nghe thấy hết. Chung Ly nói Nhuế Nhuế không có tư cách chỉ trích hay dạy dỗ con nhưng mẹ thì có đúng không? Nếu như có thể, mẹ chỉ muốn lấy roi da quất con một trận nên thân!”

Trong suy nghĩ của Chu Tô, mẹ cô luôn là một người phụ nữ lúc nào cũng nhỏ nhẹ và từ tốn, lúc này lại nói nặng lời với cô như vậy khiến cô sững sờ, không nói được câu nào, lúc sau mới hoàn hồn thấp giọng nói: “Mẹ, mẹ nói đúng lắm, lần này thật sự là con sai rồi.”

“Sai rồi?” Lý Cẩm Phương đứng dậy, kích động: “Quả thật muốn cầm súng bắn chết cô con gái bất hiếu như cô, mấy năm nay mẹ vẫn cho rằng vì cô còn trẻ, chỉ là tùy hứng nên lúc nào cũng hờ hững với ông ấy. Cho đến lúc gần đất xa trời ba cô vẫn canh cánh muốn gặp mặt cô một lần để cầu xin sự tha thứ của cô. Nhưng cô thì sao? Cô...” nói đến đây chỉ có thể nghẹn ngào.

Chu Tô với tay lấy khăn giấy ẹ mình, thở dài: “Tóm lại, mẹ à, chuyện này là lỗi của con, tất cả là lỗi của con.”

Lý Cẩm Phương dùng khăn lau nước mắt nói: “Tôi thật sự không nghĩ tới a, làm sao cô có thể hành xử như vậy, tâm địa sắt đá như vậy? Tôi thật sự không thể hiểu nổi, tại sao tôi lại có thể sinh ra một đứa con gái lạnh lùng như cô cơ chứ? Điều là do tôi tạo nghiệt!” Nói xong lại khóc lớn lên, khóc đến nỗi cảm thấy khó thở liền gơ tay xoa xoa ngực.

Chu Tô nhìn mẹ mình thương tâm như vậy liền tiến lên, vừa vuốt vuốt lưng bà vừa nói: “Mẹ, mẹ đừng như vậy, đừng nói như vậy...Con thật sự biết sai rồi, mẹ chớ tự làm tổn thương mình, con gái thật sự đáng chết.” Nói xong liền òa lên khóc theo.

Sự kích động của Lý Cẩm Phương làm thế nào cũng không thể bình ổn lại, càng lúc càng khóc dữ dội hơn, Chu Tô thấy mẹ mình như vậy thì chân tay luống cuống sau đó quỳ xuống, ôm eo mẹ mình vừa khóc vừa nói: “Mẹ, mẹ đánh con mắng con đi. Con đáng chết, làm thương tổn ba cũng làm mẹ thất vọng! Lúc đó con nên nhanh chóng tới bệnh viện, cho dù chết cũng phải đến.”

Lý Cẩm Phương ôm ngực, cuối cùng cũng có vẻ như đã thở được rồi, nói: “Chu Tô à. Mẹ có lời muốn nói cho con nghe.”

Chu Tô nhìn mẹ cuối cùng cũng đã bình tĩnh hơn, lau nước mắt, chậm rãi đứng lên: “Mẹ, mẹ nói đi.”

Lý Cẩm Phương thở dài một tiếng, kéo cô ngồi trở lại bên giường lần nữa nói: “Chu Tô, mẹ thật sự không ngờ bởi vì chuyện cha mẹ ly hôn mà con lại oán hận ông ấy đến như vậy. Ba con đã chịu nhiều oan ức rồi, thật ra thì năm đó đối với hôn nhân bất trung không phải ba con... Mà là mẹ.”

Chu Tô đứng vụt lên, dùng vẻ mặt không thể tin nổi hỏi: “Mẹ. Mẹ nói những gì cuối cùng?”

“Mẹ không nói những gì cuối cùng, là mẹ, là lỗi của mẹ. Năm đó vụng trộm qua lại cùng người khác, ba con cũng đồng ý tha thứ ẹ. Nhưng lương tâm của mẹ thật sự không cho phép sống như chưa có chuyện gì xảy ra với ông ấy nên đã đề nghị ly hôn. Người đàn ông từng qua lại với mẹ là người con cũng biết. Cha của Chung Ly- Chuông Mục Chi.”

Giờ phút này, tất cả những niềm tin vào mẹ mình cũng như sự cảm kích ba chồng mình đều ầm ầm sụp đổ.

50. Q.3 - Chương 12

Lúc trở về trời đã tối đen như mực, vừa ra khỏi cửa, những cơn gió nhẹ lùa vào vạt áo, bây giờ đã là mùa thu rồi, Chu Tô nhắm mắt nhìn bóng cây ngô đồng trước cửa sổ phòng mẹ mình, có một nhánh cây tỏa ra ngay sát cửa sổ. Thân cây mang một vẻ đẹp cổ kính, xù xì lởm chởm bởi sương gió của thời gian, thời điểm những cơn gió nhẹ thổi qua, những chiếc lá sẽ nhẹ nhàng rụng xuống, cọ xát vào nhau, phát ra những âm thanh xào xạc, âm thanh xa xưa mà tịch liêu.

Chu Tô không tự chủ mà rụt cổ lại, kéo cổ áo trong lên cao, Chung Ly nhìn thấy vậy không nói gì, chỉ đưa tay ôm eo cô, truyền đến cảm giác thật ấm áp. Anh tiến lại gần khuôn mặt Chu Tô nói: “Tại sao về mà cũng không nói với mẹ một tiếng?”

Chu Tô nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười miễn cưỡng, nhưng không có trả lời, chỉ là dừng một chút sau đó nói: “Em muốn về nhà, trở về nhà của chúng ta.”

Chung Ly cúi đầu, cọ cọ trán mình lên trán Chu Tô nói: “Ừ, chúng ta về nhà.”

Vào trong xe, Chung Ly nhanh chóng mở điều hòa, chỉnh nhiệt độ lên 24 độ, khiến cho Chu Tô rất thoải mái, vùi mình vào ghế phụ bên ghế lái. Nhìn dòng xe cộ qua lại, những ánh đèn lấp lánh, những tòa nhà dần lướt qua đôi mắt, Chu Tô chợt cảm thấy xa lạ, tất cả những thứ quen thuộc nhất đều xa lạ, tất cả những gì cô nghĩ trước đây đều không đúng, đối với ba, đối với mẹ. Chu Tô nhớ trước đây không lâu, mẹ có nói với cô: “Chu Tô! Rất nhiều việc rành rành trước mắt nhưng con lại luôn nhìn không thấu.”

Nhớ tới chuyện mẹ vừa nói, khi xưa, lúc xảy ra chuyện, mẹ nghĩ rằng cô còn nhỏ là người vô cùng kiêu ngạo nên không cách nào mở miệng nói chuyện ngoại tình cho cô biết. Sau đó, thấy cô oán hận ba mình như vậy, muốn nói thì ba Chu lại ngăn cản, ông nói ‘Tô Nhi và Nhuế Nhuế đã theo bà thì bà phải giữ hình tượng trong lòng chúng’. Mẹ còn nói là nàng bà sai lầm rồi, không nên bởi vì sợ mất đi sự tin tưởng của hai cô con gái mà để ba Chu mang nỗi oan ức ngoại tình kia xuống tuổi vàng.

Bà còn nói, bà và Chung Mục Chi là người yêu cũ, đáng lẽ đã kết hôn, nhưng trong thời kỳ Cách mạng văn hóa, Chung Mục Chi bị bắt điều tra, hôn sự của bọn họ liền bị hoãn lại. Có một khoảng thời gian, bởi vì cha và chú Chung Mục Chi đều bị chụp mũ Hán gian, phản bội quần chúng. Bà thân là hôn phu của ông cũng bị cách ly để thẩm tra, đang lúc này ở quê truyền đến tin mẹ của bà bệnh nặng. Mẹ Chu vì vội vàng quay về chăm sóc mẹ, Chung Mục Chi thì bị giam giữ bí mật nên hai người mất liên lạc. Sau khi mẹ mất, quay lại Bắc Kinh thì không thể gặp lại Chung Mục Chi nữa nên bà mệt mỏi, quyết định kết hôn cùng ba Chu. Vốn là không có chuyện gì nữa nhưng sau khi gia đình họ chuyển đến Đại viện chung với gia đình

Chung Ly, bà mỗi ngày lo lắng đề phòng chỉ sợ gặp phải người tình cũ. Chuông Mục Chi vừa bắt đầu cũng tức giận làm bộ như không biết bà, nhưng sau khi biết rõ ngọn nguồn câu chuyện năm đó liền hối hận. Mặc dù vẫn còn tình cảm với nhau nhưng cả hai người đều đã có gia đình, con cái cũng đề huề, không còn cách nào khác. Loại quan hệ mập mờ này cho đến một sự kiện liền dẫn đến tình trạng không thể cứu vãn, lần đó bởi vì Lưu Tú Cẩm bị viêm phổi nên không thể xuống tỉnh biểu diễn, Lý Cẩm Phương bắt buộc phải làm diễn viên chính, cùng đoàn nghệ thuật đến Thiên Tân biểu diễn. Chung Mục Chi là lãnh đạo đi theo đoàn. Chuyện diễn ra một cách tự nhiên, bọn họ kể hết với nhau về chuyện xưa, giải quyết hiểu lầm, bộc lộ tình cảm. Đêm hôm đó, vài chục năm đè nén sự nhớ nhung, tình cảm bộc phát nên hai người đã phát sinh quan hệ. Chuyện qua đi, hai người không nhắc lại, vốn tưởng rằng mọi chuyện có thể quay lại đúng như ban đầu. Nhưng trong lòng của Lý Cẩm Phương vẫn giống như bị một tảng đá đè nặng, nhất thời loạn ý mê tình đã phản bội chồng. Bà đã thú nhận, thậm chí quỳ xuống thỉnh cầu tha thứ, thế không gặp mặt Chung Mục Chi nữa, Chu Kỳ Phong cũng vì thái độ thành khẩn và vì hai cô con gái nên đã tha thứ cho bà. Nhưng Lý Cẩm Phương thủy chung không có cách nào tha thứ nên cuộc hôn nhân này không thể tồn tại được nữa.

Ba quả thật là một người tốt, con cái cùng nhà đất đều để lại ẹ, còn yên lặng thừa nhận tất cả mọi trách cứ cũng như chỉ trích từ cấp mọi người, kỷ luật của cấp trên cũng như sự oán hận của con gái mình.

Ba con thật sự là một người tốt, là người rất tốt.

Đây là câu nói mẹ luôn lặp đi lặp lại từ sau khi kể câu chuyện xưa này cho cô nghe.

Người tốt! Chu Tô thở dài nghĩ, càng nghĩ càng đau lòng, lỗ mũi càng chua xót, hai vai run lên, nước mắt vẫn rơi xuống. Cô sẽ không tiếp tục lại oán hận mẹ nữa đâu, bởi vì đã mất đi ba, cô không nhẫn tâm bỏ rơi mẹ nữa. Chỉ là vào lúc này Chu Tô không biết nói gì nữa, nhớ tới chính mình hơn một lần nhìn thấy ba chờ mình ở trước cổng trường, cầm gấu bông hay quà vật gì đó, tươi cười nhìn cô nhưng cô lại đáp trả ông bằng một khuôn mặt lạnh lùng đến nhường nào, còn có những lần ba đem tiền cho cô, cô đã không ngần ngại ném xuống đất, còn có trong thời tiết lạnh giá của mùa đông, trước một đồng tuyết lớn, ba mình đã lớn tuổi như vậy, rưng rưng nói lời xin lỗi, cô chỉ khinh bỉ nhìn ông sau đó lạnh lùng quay gót. Chu Tô cũng nhớ đến lần cuối cùng được gặp ông, đôi môi run rẩy của ông lặp đi lặp lại lời thỉnh cầu xin lỗi nhưng cô không mấy chú tâm đến lời nói của ông vì mãi quan tâm đến chuyện khác.

Cẩn mạnh vào ngón trỏ nhưng Chu Tô vẫn không nhìn được mà nước mắt, thì ra cuộc sống vốn là như vậy, luôn luôn ngoài dự đoán như vậy.

Chu Tô đã từng nghĩ, nếu như không hiểu biết rõ chân tướng, cô cũng sẽ tha thứ cho ba, bởi vì lúc chính mình không còn sống bao lâu nữa thì người ta sẽ quên đi tất cả oán hận để yêu thương nhiều nhất có thể? Có lẽ là như vậy. Nguyên nhân chính là như vậy.

Người xưa đã từng nói người đã chết thật sẽ thoát khỏi bể khổ, đầu thai sang kiếp khác, thay hình đổi dạng. Người xưa cũng có nói, người đến lúc sắp chết, lời nói cũng thêm vài phần chân thật sao?

Bỗng nhiên có một cánh tay khoắc lên trên vai Chu Tô. Rất kiên định, rất êm ái. Chu Tô thật sự quá mệt mỏi rồi nên dùng chút hơi sức còn lại tựa vào trong ngực của Chung Ly, lúc này Chung Ly một tay lái xe một tay ôm bả vai Chu Tô, vẻ mặt thản nhiên.

Chu Tô hít hít lỗ mũi hỏi: “Chung Ly! Anh có tin trên đời này có báo ứng không?”

Chung Ly trầm ngâm một lúc sau đó đáp: “Nếu làm chuyện tốt thì nên tin tưởng, làm chuyện xấu thì đừng tin.”

Chu Tô im lặng, không nói gì nữa.

Một lúc lâu sau cô lại mở miệng: “Chung Ly! Em đã nghĩ sai cho ba em rồi.”

Chung Ly không nói gì, chỉ là ôm cô càng chặt hơn.

Lại trầm ngâm thêm một lúc: “Thì ra là mẹ, thì ra là mẹ a, em không ngờ.”

Chung Ly cười khê, Chu Tô vui sâu vào lồng ngực Chung Ly nên có thể cảm thấy lồng ngực của anh hơi chấn động, sau đó cất cao giọng hỏi: “Mẹ em cùng ba anh?”

Chu Tô giật mình ngồi thẳng dậy, thoát khỏi lồng ngực của anh, hốt hoảng hỏi: “Làm sao anh biết?”

Chung Ly đánh tay lái, đỗ xe bên đường, không nhìn cô mà chỉ chăm chú nhìn về phía trước, nhàn nhạt mở miệng: “Lần trước cùng em đi xem mẹ em gặp mặt ai tại công viên đấy.”

“Nhưng lúc đó đâu thấy gì đâu.”

“Em còn nhớ lúc ấy có một nhân viên an ninh của công viên đến nhắc anh là xe anh đã bị kéo đi không? Chính là lúc quay người đi lấy xe anh nhìn thấy người đàn ông kia, rất mơ hồ nhưng anh biết người đó chính là ba anh. Sau khi trở về liền bắt đầu điều tra, trùng hợp khám phá ra vị hôn phu năm đó bỏ rơi ba anh chính là mẹ em.”

Đêm. Đặc biệt lạnh, so với lúc này càng lạnh hơn.

Trầm mặc một lúc, Chu Tô nói: “Thật xin lỗi.”

“Không có gì phải xin lỗi, em cũng là người bị hại, tất cả mọi người đều là người bị hại.”

Làn sương mỏng, nhẹ nhàng vờn quanh cửa kính ô tô đã được mở ra quẩn quanh trên khuôn mặt của anh, Chu Tô chưa từng thấy qua một Chung Ly như vậy, anh luôn mang một bộ dạng vân đạm phong khinh, không hề nao núng dưới bất kỳ hoàn cảnh nào bởi vì anh luôn liệu trước được tất cả mọi việc. Nhưng bây giờ anh đang mỉm cười, cười một cách chua xót, cười một cách cực kỳ bất đắc dĩ.

Chu Tô hỏi tiếp: “Mẹ anh có biết chuyện này không?”

“Thật sự may mắn là mẹ anh là một người dễ dàng thỏa mãn với những thứ trước mắt, nên bà ấy sẽ không biết đâu. Nhưng mà đây là một chuyện tốt, có lúc vô tâm vô tính cũng là một loại hạnh phúc.”

Vô tâm vô tính cũng là một loại hạnh phúc, Đúng vậy a, không biết cũng sẽ không khổ sở sẽ không thương tâm, vẫn là không biết thì tốt hơn.

“Chung Ly, vậy nếu như có một ngày anh sẽ vì hạnh phúc của em mà làm như không biết mọi chuyện sao?”

“Ừ!”

“Vậy em đây cũng có thể vì hạnh phúc của anh mà làm như không biết mọi chuyện nhé?”

“Vậy thì không thể!”

“Tại sao anh có thể em lại không thể?”

“Anh đã nói không thể thì không thể! Nào có nhiều như vậy tại sao, chỉ cần nhớ có chuyện gì nhất định phải nói cho chồng em biết, để anh xử lý giúp em một cách tốt nhất, biết không?”

Chu Tô ậm ừ gật đầu, nghĩ thầm, mới là lạ.

51. Q.3 - Chương 13

Sau tang lễ của ba, Chu Tô cũng không quá tiếp tục đắm chìm trong sự đau đớn, bởi vì cô biết không lâu nữa, sẽ được ‘gặp lại’ ông mà thôi, ngược lại thời gian cô còn có thể dành cho những người cô yêu thương chỉ còn có thể được đếm trên đầu ngón tay.

Cho nên, ngay ngày hôm sau, Chu Tô đem tất cả số tiền có trong tài khoản ngân hàng của mình chuyển sang tài khoản của mẹ Chu, vốn là muốn chuyển sang tài khoản Chu Nhuế một ít nhưng nghĩ đến chuyện con bé đây chỉ biết phá chứ không biết giữ nên quyết định thôi. Dù sao nếu Chu Nhuế thực sự thiếu tiền hoặc là có việc, chả nhẽ mẹ lại không cho nó tiền.

Vừa mới bước ra khỏi cửa ngân hàng đã nhìn thấy một cô gái cử chỉ lỗ mãng, một mực bám riết phía sau một người con trai, nhưng người con trai đó lại không thèm để ý gì đến cô gái. Đầu đầu là cô gái lỗ mãng kia chính là em gái mình- Chu Nhuế. Chu Tô vô thức đi theo hai người bọn họ, lúc nhìn thấy khuôn mặt người con trai, có một tia sáng lóe lên, không phải đó chính là người con trai tên Diêu gì đó lần trước ở đồn công an, người mà xin cô giúp khuyên nhủ Chu Nhuế đừng bám theo cậu ta nữa hay sao? Thế nhưng em gái bảo bối của cô, ai quản được nó chứ, cười khở một tiếng, xoay người rời đi, nghĩ thầm ‘Đáng thương cho cậu, tiểu tử. Chờ một chút, chờ tiểu nha đầu nhà tôi hết hứng thú với cậu thì cậu sẽ được tự do thôi.’

Ngay sau đó có điện thoại của Phương Đại Đồng, nói muốn gặp mặt. Thực ra đã lâu lắm rồi không gặp anh ta nên Chu Tô cũng đang dự định gọi anh ta, ngày đó, sự oán hận vì không thể gặp mặt ba lần cuối đều đổ lên người anh ta. Như thế là cô không đứng.

Vừa mới ngồi xuống ghế, Chu Tô đã nở nụ cười, nghĩ cách làm thế nào để khiến anh tat ha thứ ỳnh. Phương Đại Đồng hình như không có tâm tình gì nghe nàng thao thao bất tuyệt, phất tay một cái cắt đứt: “Chu Tô! Anh muốn gặp mặt là để nói cho em biết, căn cứ vào triệu chứng của em lần trước, anh khẳng định bệnh tình của em nhất định ngày càng nghiêm trọng, tế bào ung thư đang nhanh chóng khuếch tán.”

“Vây a.” Chu Tô nhàn nhạt trả lời, dáng vẻ không quan tâm.

“Em rốt cuộc có nghe anh nói gì không?”

“Có nghe mà, nhưng vậy thì thế nào, cả tôi và anh đều biết sẽ có ngày hôm nay. Nếu toàn lực chữa trị liệu có thể chữa được bệnh sao?” Chu Tô nói nhỏ, tay vô thức xé mất tấm lót ly trà trên bàn.

Lại một hồi trầm mặc bởi vì cả hai người đều không nói gì.

Phương Đại Đồng hớp một ngụm trà xanh, hơi nôn nóng hỏi: “Em nghĩ còn có thể dấu diếm Chung Ly trong bao lâu nữa?”

“Hả?” Chu Tô ngẩn người, dừng động tác trong tay lại, lát sau nói: “Ừ, qua ngày nào hay ngày đó thôi. Tôi đây lấy đâu thời gian mà suy nghĩ xa xôi nữa.”

“Đối với anh ta như vậy thật không công bằng, có lẽ em nên nói chuyện nghiêm túc với anh ta đi.”

“Đã đi tới hôm nay rồi, tôi càng không còn tư cách để nói ra bệnh tình của tôi. Đã giấu giếm lừa gạt lâu như vậy cơ mà, Phương Đại Đồng, có thể người ngoài cuộc nhìn vào sẽ thấy chuyện đơn giản như vậy tại sao không giải quyết nhanh gọn nhưng chỉ người trong cuộc mới biết, mọi quyết định khó khăn như thế nào.”

Cả hai người đều biết, cuộc trò chuyện của họ sẽ không có hồi kết bởi vì quan điểm không nhất quán.

Buổi chiều lúc mới nhìn thấy Lưu Yến Linh. Chu Tô sợ chết khiếp. Cô ấy đã tới trễ lại còn thở hổn hển. Hùng hùng hổ hổ đi tới, nhìn Chu Tô một cái không nói gì mà ừng ực uống hai ly nước lớn. Chu Tô cười cười hỏi: “Cậu mới vừa đánh cướp về hả?”

Lưu Yến Linh ngồi xuống: “Chu Tô, cậu cũng khôi phục tâm trạng khá nhanh đấy chứ, lúc diễn ra lễ tang, thấy cậu khóc lóc đến nỗi muốn ngất mà bây giờ đã bình tĩnh được như vậy rồi.”

Chu Tô vỗ vỗ vai Lưu Yến Linh: “Không có chuyện gì, mọi chuyện cũng sẽ qua thôi. Cậu vừa đi đâu về thế?”

“Ồ, tớ vừa đi chuyển tiền về. Cái ngân hàng quái quỷ đó thật nhiều người a, thiếu chút nữa tớ đã bị chen thành bánh thịt rồi.”

“Chuyển tiền gì cơ, cậu đầu tư cổ phiếu ư?”

“Không có gì.” Lưu Yến Linh lại tự mình rót một ly nước, vừa uống vừa nói: “Dương Lực muốn mua cổ phiếu của công ty đối tác nhưng mà phải là cá nhân có đủ tư cách tài chính mới có thể thu mua được mua. Hồi đầu mới cưới nhau, phòng ốc là do ba mẹ tớ mua nên vẫn đứng tên ông ấy. Hôm nay, tớ đi sang tên chủ cho Dương Lực để anh ấy làm việc. Lên ngân hàng là để chuyển số tiền trong thẻ tiết kiệm của mình sang thẻ tín dụng tên anh ấy.”

Tâm Chu Tô bỗng giật nảy lên một chút bởi vì nhớ đến hình ảnh trong quán cà phê dạo nọ của Dương Lực và cô gái trẻ kia.

Cô gái kia và Dương Lực, cử chỉ của bọn họ không tính là quá thân mật nhưng nhìn vào lại khiến người khác khá khó chịu. Người ta nói nam nữ có quan hệ tình cảm với nhau hay không chỉ cần nhìn vào một cử chỉ hay ánh mắt đều có thể khiến người khác cảm nhận thấy.

Thế nhưng nếu mình nói ra những lời này với Lưu Yến Linh, không bằng không chứng, nếu như mình nói ra mà sự tình không đúng thì chẳng phải trở thành kẻ đi phá hoại hạnh phúc gia đình người khác rồi ư?

Nhưng bây giờ Lưu Yến Linh đã sang cả tên căn hộ cho Dương Lực, lỡ như có chuyện gì xảy ra phải chăng cô ấy đã quá thiệt thòi rồi ư?

Chu Tô háng giọng: “Cần chứng minh tài chính đến nỗi ấy ư? Cậu chuyển hết tất cả tiền trong tài khoản cũng như sang tên căn hộ cho chồng cậu hả?”

“Chuyện sang tên chưa xong, hôm nay chỉ mới đi công chứng, chiều nay cả hai bên phải lên sở nhà đất để chứng thực, những chuyện như sang tên nhà đất thủ tục rất mất thời gian, đoán chừng còn phải chạy lên chạy xuống chỗ sở nhà đất dài dài!” Nói xong, Lưu Yến Linh đứng dậy muốn đi cất ly, nhìn mặt Chu Tô chần chừ giống như có chuyện gì đó nửa muốn nói nửa lại không đành nên hỏi: “Cái mặt cậu như thế là ý gì đấy?”

“Tớ có chuyện muốn nói.” Chu Tô cân nhắc một chút về câu chữ, sau đó nói: “Vạn nhất một ngày nào đó hôn nhân của hai người có vấn đề, cái gì cũng là của Dương Lực, vậy cậu phải làm sao đây?”

Lưu Yến Linh nhìn chằm chằm Chu Tô, chợt cười lớn: “Cậu đang nói đi đâu vậy, tớ và anh ấy ly hôn? Không phải cậu đang nghĩ anh ấy có người tình nên tìm cách lấy hết mọi thứ từ tớ đấy chứ?”

“Ý của tớ không phải vậy.” Đáng chết...Chu Tô suy tính nên nói như thế nào.

“Cậu yên tâm, Dương Lực nhà tớ là một người đàn ông hiếm gặp trong ngàn người. Anh ấy không có ưu điểm gì ngoại trừ thành thật, loại chuyện vụng trộm sau lưng, còn có lừa tớ lấy tiền, đến kiếp sau anh ấy cũng không làm được đâu.” Lưu Yến Linh khẳng định.

“Lưu Yến Linh, tớ chỉ nói với cậu một lần này thôi nhé. Cậu suy nghĩ cẩn thận nhé.”

Chu Tô nghiêm túc đứng dậy: “Mấy ngày trước, tớ nhìn thấy Dương Lực cùng một cô gái cùng nhau ngồi trong quán cà phê, nói chung không khí giữa hai người có vẻ giống tình nhân. Tất nhiên đó chỉ là cảm nhận của tớ, vốn là tớ định theo chân họ quan sát chắc chắn nhưng sau đó có việc đột xuất nên mất dấu họ. Cậu nên xem xét lại.”

Lưu Yến Linh không chớp mắt, nhìn trần trối Chu Tô một lúc lâu mới phản ứng: “Chu Tô, cậu đang nói cái gì đấy?”

“Chỉ là tớ muốn nói cậu biết một chút để cậu xem xét tình hình, có tin hay không là chuyện của cậu. Tóm lại, ý tớ là tiền bạc tài sản trong tay, tạm thời cậu nên giữ chắc.”

Lưu Yến Linh nặng nề ngồi phịch xuống ghế, sững sờ lúc lâu, chợt ngẩng đầu lên nói: “Chu Tô, nếu chuyện này không phải là thật, tớ sẽ xé xác cậu.”

Nói xong tông cửa chạy ra ngoài, Chu Tô lắc đầu, tính cách của cô nàng này vẫn luôn nóng nảy như vậy.

52. Q.3 - Chương 14

Sau khi tan tầm, Chu Tô nghĩ thế nào cũng không yên tâm nổi về cô bạn Lưu Yến Linh của mình nên đã gọi điện thoại, kết quả là đầu tiên mãi không có người nhận, sau lại trực tiếp ngắt máy.

Chu Tô nghĩ, xong rồi, không phải cô nàng Lưu Yến Linh kia nhất thời nghĩ không thông mà làm điều dại dột gì rồi đấy chứ, cô hảo tâm nhắc nhở bạn mình nhưng sẽ không gây ra hậu quả liên quan đến mạng người đấy chứ?

Nghĩ tới liền hoảng hốt, lập tức lái xe thẳng tới nhà Lưu Yến Linh. Đang muốn lên trên thì bỗng thấy Lưu Yến Linh ngăn ngõ bước xuống. Chu Tô cầm chặt quai túi xách, nghĩ thầm, còn sống là tốt rồi.

Mắt thấy Lưu Yến Linh một mạch đi thẳng mà không thèm nhìn ngó xung quanh, Chu Tô nhanh chóng bước tới, một tay giữ lấy thân thể một tay vỗ vỗ khuôn mặt tái nhợt của Lưu Yến Linh nói: “Yến Linh, cậu sao thế, chẳng lẽ đã uống thuốc ngủ sao?”

“Thuốc ngủ?” Lưu Yến Linh thì thầm lặp lại một câu, chợt tỉnh táo đứng thẳng người lên, bắt đầu mắng: “Chỉ vì một người đàn ông thối tha không có lương tâm, vì cái con người không biết xấu hổ cầm tiền bạc tớ

vắt vả kiếm ra để nuôi con đi bao dưỡng tiểu tình nhân mà uống thuốc ngủ ư? Tớ còn chưa điên đến mức ấy!”

Chu Tô vừa nghe Lưu Yến Linh mắng được như vậy, tâm đã thả lỏng hơn phân nửa, tối thiểu còn chưa có uống thuốc, cũng chưa phát điên.

“Chu Tô!” Lưu Yến Linh chợt nắm cổ áo cô, oán giận nói.

“Hả?” Chu Tô chân có chút không chống đỡ được.

“Đi, cùng tớ đi uống rượu, hiện tại tâm tình tớ không tốt nên muốn uống rượu.”

“Đã muộn như thế này rồi, còn đi đâu nữa, hơn nữa, cậu không phải còn chăm sóc cho con gái bảo bối ư?” Chu Tô sợ cô ấy lại gây chuyện động trời gì, Lưu Yến Linh nổi danh tính tình nóng nảy, nếu mất hứng đoán chừng có thể đem quán rượu phá hỏng.

“Lúc này đã đem con bé sang chỗ ba mẹ tớ rồi, cậu đừng nói nhảm nữa, mau đi bồi rượu tớ thôi.”

Chu Tô cũng không dám mang Lưu Yến Linh tới quán ba, ngộ nhỡ cùng người ta gây sự đánh nhau thì không phải phiền phức nhỏ đâu nên trực tiếp mua hai mươi chai rượu cùng hơn hai mươi lon bia đến phòng làm việc. Chu Tô nghĩ thầm, dầu sao đây cũng là nơi thuộc quyền sở hữu của mình, gây ra chuyện gì cũng không sợ người khác biết.

Chu Tô mở một chai bia, cung cung kính kính đem lên, Lưu Yến Linh liếc nhìn nhưng không nhận. Trực tiếp thò tay vớ ngay chai Bắc Kinh Nhị oa đầu chính gốc, rất nặng độ, tu như uống nước lã. Chu Tô ngăn người nhìn Lưu Yến Linh lúc sau mới hoàn hồn đoạt lại chai rượu: “Cô nãi nãi a. Cậu chỉ nên uống bia thôi, bia không thể để lại còn rượu là tớ mua cho Chung Ly nhà tớ nhé.”

“Shit! Chung Ly nhà cậu không phải tổng giám đốc sao, anh ta mà uống là phải Mao Thai Ngũ Lương Dịch cơ chứ, loại rượu thấp kém này cứ để tớ xử lý!”

Người phụ nữ này vừa uống một lượng rượu lớn nên bắt đầu hưng phấn, khí lực cũng rất lớn, sau mấy lần giành lấy chai rượu không được, Chu Tô đành chịu thua, trong lòng nói thầm ‘Uống đi, uống đi dù sao cũng hơn uống thuốc trừ sâu DDVP’ nên không khuyên bảo gì nữa, tự mình cầm lấy lon bia thông thả uống.

Chỉ chốc lát sau, Lưu Yến Linh đã ném xuống sàn mấy vỏ chai rỗng, nắc liên tục. Chu Tô cúi đầu nhìn. Ôi trời ơi! Hai vỏ chai Nhị oa đầu, bốn lon bia!

Lúc này Lưu Yến Linh thật sự say rồi, vừa hát vừa nhảy múa lại còn hú hét mấy câu lảm nhảm gì đấy. Chu Tô khư khư giữ chặt cô, kéo cánh tay cô nàng đang cố vươn ra nói: “Đại tỷ, đây chính là toàn bộ tài sản của tớ a, nếu cậu đập nát toàn bộ tớ sẽ thành giai cấp vô sản đấy.”

Lưu Yến Linh lại nắc lên, phả hơi rượu lên mặt Chu Tô nhưng cô cũng không dám buông tay chỉ sợ một giây buông tay Lưu Yến Linh sẽ ngã xuống. Kim nén bực bội, Chu Tô gần giọng: “Thôi được rồi, cậu nghỉ ngơi một lát đi.”

Lưu Yến Linh lắc đầu nhìn Chu Tô một chút, lại định thần nhìn chung quanh một chút, liền cười nắc nẻ.

Chu Tô dùng hết sức bình sinh mới có thể vừa dìu vừa kéo Lưu Yến Linh ngồi lên ghế sofa. Sau khi Lưu Yến Linh ngồi xuống liền kéo Chu Tô lại, đặc biệt nhiệt tình hơn nữa chết sống không buông tay, sau đó dựa vào Chu Tô cười khúc khích.

Chu Tô vừa cố gắng rút tay mình về vừa nói: “Lưu Yến Linh, cậu cười gì mà cười, so với khóc còn khó coi hơn.”

“Tớ tự cười bản thân mình a.” Lưu Yến Linh nói xong chợt an tĩnh, nắm chặt tay Chu Tô, cũng có tỉnh táo hơn một chút, nước mắt liền rơi xuống, rơi thẳng vào mu bàn tay Chu Tô.

“Tớ thật sự con mẹ nó ngu, Chu Tô... Tớ thật sự quá ngu ngốc.” Lưu Yến Linh lập đi lập lại.

Chu Tô kéo tay Lưu Yến Linh nói: “Không phải là lỗi của cậu. Dương Lực là một tên khốn khiếp.”

Lưu Yến Linh lấy tay gạt nước mắt trên mặt, hít hít lỗ mũi đỏ bừng nói: “Chiều hôm nay tớ còn nghĩ nhất định cậu hiểm lắm Dương Lực rồi, là cậu nói oan cho anh ta. Nên đã tới công ty tìm anh ta, chỉ để chứng

minh cho cậu sáng mắt nhưng sau khi gặp mặt cô thư ký của anh ta, hỏi dò vài điều về lần mua cổ phiếu công ty này, cô ta ấp úng mãi không nói được câu nào, tỏ bỗng nhận ra có điều gì đó bất thường. Lòng tớ lúc ấy liền lạnh hơn phân nửa, nhưng tớ vẫn không tin, nhất định phải vào phòng làm việc gặp được anh ấy hỏi cho rõ ràng. Lúc gặp mặt, tớ dứt khoát hỏi có phải anh ta đang làm chuyện gì có lỗi với tớ không. Kết quả anh ta nói không chớp mắt, nói tớ đa nghi sau đó thể thốt đủ điều rằng chưa bao giờ lừa gạt tớ. Thấy anh ta nhất định không chịu khai thật tớ liền nói đã gặp mặt cô tình nhân bé nhỏ của anh ta, chính cô ta tới gặp tớ, kể hết chuyện của hai người bọn họ.”

Lưu Yến Linh rút khăn giấy lau mũi, vừa thút thút vừa nói tiếp: “Cậu đoán xem thế nào, cái tên đàn ông đó nhất gan, chỉ mới bắt thóp như thế mà đã hết hồn. Miệng kêu lớn vợ ơi vợ ơi, tha lỗi cho anh, anh chỉ là nhất thời hồ đồ. Tớ thực sự cảm thấy rất ghê tởm, Chu Tô cậu biết không? Tớ cảm thấy cuộc đời tớ thế là hết rồi, cả thế giới này sụp đổ rồi. . .” Nói dở liền bắt đầu ôm Chu Tô khóc.

Chu Tô thở dài, vỗ vỗ lưng bạn mình nhưng không biết nói gì. Cô còn có thể nói cái gì, mình cũng không phải không biết loại cảm giác này, chồng mình qua lại với người phụ nữ khác.

Lưu Yến Linh lúc này là thật sự rất thương tâm, khóc đến nổi tức ngực, không thể thở nổi, Chu Tô bị dọa sợ, mãi một lúc mới hoàn hồn bấm huyết nhân trung của Lưu Yến Linh.

Lưu Yến Linh có vẻ đã cảm thấy đỡ hơn sau khi phát tiết, dựa vào người Chu Tô kể lể: “Chu Tô, may nhờ có cậu phát hiện được gian tình của anh ta trước nếu không không phải anh ta đã cuốn hết mọi thứ của tớ đi nuôi con hồ ly tinh đó rồi hay sao, đúng rồi, cái này còn chưa có gì to tát, nếu lỡ như phòng ốc san tên cho anh ta, hai mẹ con tớ đoán chừng sẽ phải ra đường ngủ rồi. Tại sao anh ta lại sao lại vô lương tâm như thế cơ chứ, nếu không nghĩ đến gần mười năm tình cảm từ lúc yêu đương cho đến lúc làm vợ chồng thì cũng phải nghĩ đến đứa con gái bé bỏng của chúng tớ chứ? Nó cũng là con gái, là máu thịt của anh ta cơ mà, tại sao anh ta lại độc ác như vậy, một con đường sống cũng không lưu lại.”

Vừa nói xong, nước mắt lại bắt đầu lã lã chảy xuống: “Cậu cũng biết năm đó, anh ta vừa không đẹp trai lại chẳng có tài cán gì nổi bật. Tớ nhất định chọn anh ta giữa bao nhiêu người theo đuổi chỉ vì nghĩ anh ta thật thà, chất phác và yêu tớ thật lòng. Lúc đó vì muốn kết hôn với anh ấy mà nháo với ba mẹ đến nỗi suýt bị đuổi khỏi nhà. Sau khi kết hôn không có phòng ốc, tớ dày mặt cầu xin ba tớ mua cho hai vợ chồng một căn nhà. Trong những năm còn khó khăn, anh ta chăm chỉ kiếm tiền, tớ thân là thiên kim tiểu thư cũng lần lộn khắp chốn cùng anh ta chưa từng than vãn nửa câu. Cũng không dám kể khổ với ba mẹ, sợ ba mẹ tớ coi thường anh ta. Tớ thật sự quá ngu muội rồi, tại sao lúc đó lại u mê cổ chấp với một tên cặn bã như vậy chứ?”

Chu Tô dĩ nhiên biết, năm đó ba mẹ Lưu Yến Linh đều là lãnh đạo cấp cao của quân khu, cô ấy lại là một người con gái xinh đẹp sắc sảo, người theo đuổi Lưu Yến Linh có thể xếp thành hai vòng tròn quanh Đại viện. Nhưng không hiểu tại sao cô lại coi trọng một người con trai không có gì trong tay như Dương Lực. Cha của Lưu Yến Linh lúc đó giận đến nổi ốm nặng mất một thời gian, chỉ thẳng ngón trỏ vào mặt Lưu Yến Linh nói nếu như kết hôn với Dương Lực thì cũng đừng vào cái nhà họ Lưu nữa. Thế nhưng Lưu Yến Linh vẫn không chần chừ gì mà kết hôn. Hai cha con nhiều năm qua vẫn chưa nói chuyện với nhau một lần cho tử tế, may nhờ ba Lưu đặc biệt thích cô cháu ngoại, tình hình mới được cải thiện vài phần. Hơn nữa sau khi Lưu Yến Linh chưa bao giờ kêu khổ kêu mệt, toàn tâm toàn ý chăm chồng chăm con, tính cách đại tiểu thư năm đó chả còn sót lại chút xíu nào. Như vậy mà... Cái tên Dương Lực kia thật đúng là quá cặn bã rồi.

Một lúc lâu sau, Lưu Yến Linh chậm rãi nói: “Chu Tô, cuối cùng tớ coi như cũng đã tỉnh ngộ. Đàn ông chỉ toàn tâm toàn ý với một người phụ nữ lúc anh ta nghèo khổ mà thôi, đến lúc có tiền rồi, đừng mơ đến chuyện một lòng một dạ nữa. Nếu đàn ông một lòng một dạ với cậu thì mặc cho cậu xấu như Chung Vô Diệm anh ta cũng yêu nhưng một khi đã không yêu nữa thì mặc cậu như thế nào đi chăng nữa anh ta cũng sẽ không thèm nhìn đến.”

Chu Tô đang suy nghĩ những lời này thì Lưu Yến Linh lại không nặng không nhẹ nói một câu: “Chu Tô, tớ muốn ly hôn.”

53. Q.3 - Chương 15

Vừa mở mắt ra đã bị một tia sáng chiếu thẳng vào nên Chu Tô khẽ nhắm lại, sau đó dụi dụi, nhìn chung quanh, nhớ lại chuyện hôm qua. Thì ra trời đã sáng rồi. Tối hôm qua, cả cô và Lưu Yến Linh đều uống đến mơ mơ màng màng, ngủ quên trên sofa lúc nào không hay.

Lưu Yến Linh đâu? Phản ứng đầu tiên của Chu Tô khi tỉnh táo lại chính là đẩy cửa phòng làm việc tìm người, kết quả không có, nơi nào cũng không có. Lại quay lại ngồi trên ghế, có chút đau đầu, đáng lẽ sẽ vứt mọi thứ đẩy đi ngủ. Nhưng mà nghĩ đến tình cảnh lúc này của Lưu Yến Linh, cơn buồn ngủ của Chu Tô chợt biến mất.

Đang suy nghĩ nên đi đâu tìm người bỗng thấy trên bàn có một tờ giấy ghi nguệch ngoạc mấy chữ:

“Chu Tô, tên khốn kia tối hôm qua thế nhưng lại lạng lẽ san tên căn hộ. Ngay bây giờ tớ sẽ đi tìm anh ta. Tớ chắc chắn sẽ giết anh ta!!!”

Chu Tô sửng sốt, tay siết chặt tờ giấy kia. Cảm thấy chua xót trong lòng, xem ra Dương Lực thật sự muốn trở mặt, một chút đường sống cũng không lưu lại cho Lưu Yến Linh.

“Con mẹ nó!” Chu Tô hung hăng ném tờ giấy trong tay xuống đất, cửa cũng không kịp khóa, hùng hục chạy khỏi tòa soạn. Hiện tại, Chu Tô nghĩ phải đến công ty của Dương Lực. Vừa chạy vừa nghĩ thầm ‘Lưu Yến Linh, cậu phải bình tĩnh nhé, hai người nếu một người chết, một người vào tù, con gái bảo bối của cậu sẽ phải làm sao?’

Kết quả khi đến công ty, thư ký nói Dương Lực không đi làm, Lưu Yến Linh cũng không tới đây, hơn nữa cả hai đều tắt máy.

Chu Tô phẫn nộ đi trên đường, hiện tại tất cả đều nghe theo mệnh trời. Thật sự không thể hiểu nổi cuộc sống này, nếu như nói là do mình không quan tâm đến gia đình Chung Ly mới qua lại với người phụ nữ khác thì còn có thể chấp nhận được còn Dương Lực thì sao? Lưu Yến Linh một lòng một dạ theo chân anh ta, cơ hội đi du học khi vừa tốt nghiệp cũng bỏ qua chỉ vì Dương Lực ôm Lưu Yến Linh nức nở nói nếu cô ấy đi lần này, tình cảm của hai người chắc chắn sẽ rạn nứt. Nếu như Lưu Yến Linh thực sự yêu thương anh ta thì đừng đi, tương lai anh ta sẽ đi làm kiếm thật nhiều tiền nuôi cô ấy, làm cho cuộc sống của cô lúc nào cũng tràn ngập vui vẻ và hạnh phúc. Hiện tại thì thế nào, tất cả tài sản của Lưu Yến Linh anh ta đều muốn vợ vét hết. Cái gì vậy trời, có câu nói hổ dữ cũng không ăn thịt con, làm như vậy có nghĩ tới chuyện con gái mình cũng sẽ phải lưu lạc đầu đường xó chợ không?

Lưu Yến Linh vì Dương Lực mà đối đầu với ba mẹ, cô ấy vốn là một cô gái cứng đầu nên sau này có vất vả thế nào cũng cần răng chịu đựng, không kể lể với bất kì ai. Nghĩ tới nghĩ lui càng cảm thấy Lưu Yến Linh quả thật quá hồ đồ, đem toàn bộ cuộc sống của mình đặt cược vào một người đàn ông, bởi vì yêu mà đem toàn bộ trái tim giao ra cho anh ta, sau đó đau đớn nhận ra mình thua hết tất cả.

Tại sao đối với một người đàn ông, tình cảm có thể chỉ là một món đồ chơi, chán thì vứt còn đối với phụ nữ, tình cảm luôn gắn liền với chữ cả đời. Có người giải thích, đàn ông vì vấn đề sinh lý nên thích lưu luyến bụi hoa, trên hoa ghẹo nguyệt. Nói như vậy mà nghe được sao? Phụ nữ sinh con, chăm sóc vun vén gia đình cho đàn ông đi ngoại tình sao? Khốn kiếp, tất cả đều khốn kiếp.

Càng nghĩ càng bức hỏa, ánh mắt Chu Tô cũng hung dữ đi vài phần, hùng hùng hổ hổ bước vào công ty của Chung Ly, lão hổ không phát uy thì các người tưởng là mèo bệnh sao? Hôm nay sẽ phải nói chuyện cho ra nhẽ.

Nện từng bước chân, Chu Tô bực bội bước lên lầu cao nhất thì bị thư ký Trương của Chung Ly chặn lại: “Chung phu nhân, thật xin lỗi, Chung tiên sinh đang họp.”

Chu Tô không thèm để ý đến sự ngăn cản của thư ký Trương, vẫn phăm phăm bước tới. Thư ký Trương gấp đến độ dậm chân nhưng trước mắt là phu nhân Tổng giám đốc, cô nào dám chọc, một mực vừa ngăn cản vừa nói: “Chung phu nhân, khách hàng hôm nay thật sự rất quan trọng, xin cô hiểu cho, hội nghị lập tức sẽ kết thúc. Phu nhân chờ một chút... Chung phu nhân!”

“Đợi thêm nữa thì tôi đây sẽ phát nổ mất, tránh ra!” Nói xong, đẩy thư ký Trương sang một bên, sải bước đi về phía phòng họp.

Thư ký Trương cầu mạnh vào mép bàn nghĩ thầm, xong rồi, Chung tổng sẽ không bao giờ trách cứ vợ mình, thư ký cô đây nhất định là người chịu tội thay rồi.

Chu Tô cũng không còn kiên nhẫn để gõ cửa, dùng gót của chiếc giày cao gót 8 phân đập rầm một phát. Cánh cửa đã được mở ra.

Cửa vừa mở, Chu Tô chỉ tập trung vào việc tìm Chung Ly. Lúc này, anh đang ngồi ở chiếc ghế trung tâm của phòng họp, sững sờ nhìn Chu Tô đứng ở cửa.

Chu Tô hất cằm, bước từng bước tới chỗ Chung Ly. Cô cũng không thèm để ý hoàn cảnh, kiên định bước tới, những người trong phòng họp nhất thời kinh ngạc nên không ai nói gì mà chỉ nhìn chằm chằm vào Chu Tô, cả phòng họp vang vọng âm thanh từng bước chân của cô.

Lúc này Chung Ly vẫn còn sững sờ ngồi trên ghế. Chu Tô đến gần anh, chỉ cách vài bước chân bèn dừng lại, cao giọng hỏi: “Giải giang quá nhỉ?”

“Em nói cái gì cơ?” Chung Ly vẫn chưa thể hoàn hồn, hỏi một câu theo quán tính.

Mọi người chung quanh cũng không ai lên tiếng, đồng loạt nhìn cô với khuôn mặt tò mò.

“Cảm giác mình ở bên ngoài làm ra tiền nuôi gia đình rất giỏi giang, cho nên ở bên ngoài muốn làm gì thì làm, bao gái, nuôi hồ ly tinh... Cảm thấy đó là chuyện bình thường? Chẳng lẽ phụ nữ không phải nuôi gia đình ư, rảnh rồi sao? Tại sao đàn ông ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt thì được gọi là phong lưu, nhưng phụ nữ như vậy thì lại gọi là dâm đảng? Đàn ông các người có biết sau khi tan sở phụ nữ còn phải chăm sóc con cái, làm việc nhà thì sẽ cực khổ như thế nào không? Đàn ông các người có biết một người phụ nữ lúc mang thai rồi lúc sinh con sẽ phải vất vả như thế nào không? Một mỗi đến độ gầy gò, sinh con xong da dẻ nhăn nheo, có nếp nhăn liền bị các người ghét bỏ, sau đó lấy có ở bên ngoài chơi gái sao? Tôi nhờ các người hỏi một chút lương tâm có phải bị chó tha rồi không? CMN, phụ nữ sinh con cho ai mới biến thành già nua xấu xí???”

Gào xong, vẫn cảm thấy chưa đã tức. Mắt thấy trên bàn có một đồng tài liệu, bèn cầm lên đánh tới tấp lên người Chung Ly. Tay hung hăng đập, miệng còn nhắc đi nhắc lại: “Để cho các người nuôi tiểu tam này, để cho các người gọi vợ là đồ giẻ rách này, khốn kiếp, đều không phải là các người dùng thì phụ nữ mới biến thành giẻ rách, các người chết hết đi!!!”

Chung Ly vừa cố đứng dậy tránh, vừa muốn đi về phía Chu Tô nhưng bị đồng tài liệu kia đánh tới tấp vào người khiến anh đến đứng cũng không vững hướng hồ gì bước tới ngăn Chu Tô lại.

Phát tiết xong, Chu Tô thở hồng hộc, cảm thấy lửa giận trong lòng mình đã giảm hơn phân nửa. Thở phào nhẹ nhõm, vuốt vuốt lại tóc, nhìn chung quanh một chút liền thấy tất cả mọi người đều đang giương mắt nhìn mình, tỏ vẻ không sao cả, mỉm cười: “Mọi người cứ tiếp tục đi nhé.”

Không đợi ai nói gì, vỗ vỗ tay, xoay người rời đi.

Khi cô vừa đi, toàn bộ phòng họp lập tức trở nên hỗn loạn, còn có mấy nữ chủ quản vỗ tay tán thưởng. Thời điểm Chung Ly đuổi theo đến cổng công ty chỉ còn thấy lớp bụi mù mịt do xe Chu Tô tạo ra.

Sững sờ nhìn hồi lâu, sau đó khước miệng Chung Ly cong lên, nghĩ thầm, cô ấy lúc nào cũng vậy. Người phụ nữ này luôn không có phép tắc gì cả.

54. Q.3 - Chương 16

Tối hôm đó, lúc Chung Ly về đến nhà thì thấy Chu Tô đang gác chân ngồi trên ghế sa lon, loay hoay với chiếc laptop. Cô thấy anh tiến tới cũng không thèm nói chuyện, chỉ bĩu môi tiếp tục di chuyển con chuột. Chung Ly cởi áo khoác, ngồi xuống bên cạnh cô, tay khoác lên vai Chu Tô hí hóp mắt cười.

Chu Tô liếc Chung Ly một cái, gạt tay của anh khỏi vai mình, tiếp tục vùi đầu vào laptop. Chung Ly đầu tiên là ngẩn người sau đó lắc đầu cười khổ: “Vợ à, nếu như phán anh án tử hình thì cũng nên cho anh biết

tội danh chứ!” Vừa nói vừa tiến tới ôm Chu Tô vào ngực, hoàn toàn không để ý tới chuyện cô liên tục tránh né.

Chu Tô vừa muốn tránh Chung Ly vừa phải bảo vệ chiếc laptop đang đặt trên đùi nên không có tác dụng gì, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là vừa đẩy Chung Ly ra vừa mắng: “Chung Ly, anh thật không biết xấu hổ!”

“Hả?” Chung Ly ngừng một chút sau đó nói: “Chu Tô, trước kia em đâu có nói anh như vậy.”

“Không nói anh như vậy chả nhẽ em nói anh là người khiêm tốn hay sao?” Chu Tô phản bác.

“Em luôn nói là mặt anh so với tường thành còn dày hơn.” Hai tay Chung Ly giơ lên, tỏ vẻ vô tội.

Chu Tô sững sờ, sau đó không nhịn được bật cười, dí ngón tay lên trán Chung Ly đẩy đẩy: “Quả thật mặt anh so với tường thành còn dày hơn.”

Chung Ly nhìn cô, cười một tiếng, thuận thế ôm cô trở lại vòm ngực của mình nói: “Bây giờ có thể nói chuyện chưa? Chuyện gì đã xảy ra mà có thể khiến em trình diễn một màn đặc sắc như vậy ở công ty anh?”

“Đặc sắc? Có phải hay không khiến anh quá mất mặt rồi?” Chu Tô vui đùa trong ngực Chung Ly, áy náy hỏi.

“Hoàn toàn không có chuyện đó, nhân viên trong công ty hiện tại ai cũng biết Chung Ly anh đây có một cô vợ không dễ chọc nên ai ai cũng đối với anh càng thêm cung kính bội phần, anh có thể gọi là cáo mượn oai hùm đấy.”

“Thôi đi, không đứng đắn.” Chu Tô đẩy Chung Ly ra, tiếp tục công việc của mình.

“Có vẻ như tâm trạng em cũng đã tốt hơn nhiều, bây giờ đã có thể kể anh nghe tại sao em lại phát hỏa đến như vậy chưa?.”

Chu Tô dừng một chút, cũng không nghĩ lừa gạt gì Chung Ly nên đem chuyện Lưu Yến Linh kể hết cho chồng mình nghe.

Chung Ly nghe xong, trầm mặc một lúc lâu.

Chu Tô thấy anh không có phản ứng gì cũng có chút gấp gáp: “Làm sao anh không có chút phản ứng nào vậy, chẳng lẽ loại hành vi này không đáng cho ngàn người chỉ trích ư, không phải sẽ để tiếng xấu muôn đời ư? Dám nghĩ đến chuyện chiếm đoạt của cải của vợ con mình đi nuôi vợ bé cơ mà.”

“Dù sao cũng là chuyện nhà người ta, em bớt lo chuyện bao đồng đi.” Nửa ngày sau, Chung Ly mặt không đổi sắc phán một câu như vậy.

“Ý của anh là sao? Chẳng phải lúc Hà Triệu Hiên sống dở chết dở theo đuổi Triệu Ninh, chẳng phải thủ đoạn hạ lư bỉ ổi nào của cậu ta anh cũng luôn góp mặt sao, thời điểm cha con nhà người ta gặp nhau quần quýt yêu thương như vậy lại bị các người dùng mọi thủ đoạn để ngăn cản sao? Em đây lo lắng cho bạn nhưng cũng luôn làm đúng với lương tâm đấy chứ.”

“Chuyện của em và của anh làm sao có thể giống nhau được? Hà Triệu Hiên là bạn bè lớn lên bên nhau từ nhỏ, cùng nhau chinh chiến khắp trời nam đất bắc mà.”

“Hay nhỉ! Thế anh nghĩ em và Lưu Yến Linh mới quen nhau ngày một ngày hai trên đường à? Em và cậu ấy không phải bạn bè lớn lên bên nhau từ nhỏ à? Nói cho anh biết, mối quan hệ của em và cậu ấy chả khác gì anh và Hà Triệu Hiên hết!” Chu Tô bực mình hét lớn.

“Được rồi, được rồi, chuyện người ta chưa lo xong thì vợ chồng mình đã bắt hòa rồi. Không nói chuyện bọn họ nữa. Em đang làm gì đấy?”

“Em ư? Anh xem đi.” Chu Tô kéo laptop ra xa tầm nhìn của Chung Ly nói: “Em đang viết blog cá nhân, tất cả những suy nghĩ thực sự của bản thân sẽ được em ghi chép lại trong này kèm với những bức ảnh được em chụp lại từ xưa đến nay. Tình yêu cuộc sống, tình cảm người thân gia đình bạn bè đều ghi tất cả vào đây, đến lúc nào đấy sẽ công khai ọi người biết.”

“Làm sao lại nghe giống như di ngôn vậy?” Chung Ly cố ý kéo laptop lại, vô thức nói một câu.

Nụ cười của Chu Tô bỗng cứng đờ, nhỏ giọng nói, có lẽ đúng.

“Bức tường này không phải đã bị dỡ bỏ rồi sao?” Chung Ly chỉ vào màn hình hỏi.

“Ừ, khi còn bé thường chạy đến chỗ bức tường ấy để chơi, hiện tại đã trở thành một đồng đồ nát rồi. Còn có nơi này, anh xem từ bao giờ đã trở thành lối đi cho người đi bộ rồi. Nơi này còn có nơi này...” Chu Tô hưng phấn chỉ vào màn hình: “Lúc còn nhỏ, chính ở chỗ này em đã đập anh một cú.”

Chung Ly liếc Chu Tô một cái: “Cái này đáng để khoe khoang nhỉ? Lúc đó xương tay trái và tay phải của anh đều do em mà gãy.”

“Trước kia không có cảm giác gì đặc biệt nhưng bây giờ đi ngang qua thì thấy đặc biệt hoài niệm, tim đập mạnh từng hồi. Chung Ly! Hiện tại em càng ngày càng giống một bà già, luôn thích đi hoài niệm những khoảnh khắc trong quá khứ, có lúc lại nghĩ cuộc sống này quá ngắn ngủi, vũ trụ vĩnh hằng mấy ngàn mấy chục tỷ năm, nhưng đời người chỉ ngắn ngủi trong vòng vài chục năm. Người ta nói bất cứ cái gì đi qua đều để lại dấu tích riêng. Trước kia em luôn cho rằng mình đã đi qua nửa vòng Trái Đất nhưng nhìn lại chỉ cảm thấy mình chưa để lại được gì cho cuộc đời. Cho nên muốn lưu lại vài dấu tích.”

“Những địa điểm trong thành phố Bắc Kinh? Anh cảm thấy phạm vi này quá nhỏ.”

“Đúng là quá nhỏ, em hi vọng có thể đi khắp thế giới. Thực ra em có cất giữ một số hình ảnh rất đẹp, rất động lòng người của những khoảnh khắc rất tuyệt vời vẫn luôn chỉ giấu cho riêng mình. Nhưng bây giờ lại muốn tổ chức một triển lãm ảnh.”

“Triển lãm ảnh?” Chung Ly bật cười: “Không dễ dàng đâu.”

“Em biết là không dễ dàng, phải có nhà đầu tư cơ. Em đã từng đem hình cho Lưu Yến Linh xem qua, cô ấy nói nếu em muốn mở triển lãm ảnh thì chính là nằm mơ giữa ban ngày. Còn có... Chung Ly... Em muốn tìm lại những miền kí ức bị chính mình bỏ rơi.”

“Em nói cái gì cơ? Cái gì gọi là những miền kí ức bị chính em bỏ rơi?”

“Miền kí ức ư? Chung Ly à. Thế giới này quá rộng lớn nhưng em lại quá nhỏ bé. Trải qua nhiều chuyện như vậy em mới phát hiện ngay cả những thứ quen thuộc xung quanh mình cũng chưa thực sự nhìn thấu! Giống như ba mẹ em, giống như tất cả những thứ quen thuộc trong cuộc sống hàng ngày nhìn đi nhìn lại nhưng bây giờ lại phát hiện nó có những bộ mặt mới, những ý nghĩa riêng.”

“Vậy ý em là em muốn tìm hiểu về tất cả những gì thân thuộc nhất xung quanh em để tìm ra ý nghĩa thực sự của nó?”

“Ừ.” Chu Tô hơi chần chừ nhú mày, vẻ mặt nghiêm trang nói: “Bây giờ suy nghĩ một chút có rất nhiều chuyện có ý nghĩa từ lâu đã nghĩ đến nhưng nhất thời lại quên mất, sau đó lại bị cái khác hấp dẫn nên quên mất, ở một thành phố phía Nam nơi em đã từng đi qua có một trung tâm trị liệu tâm lý trẻ em, nhìn những tình cảm của người cha, người mẹ dành cho con cái mình cảm thấy rất cảm động, bọn họ phải vô cùng kiên nhẫn cùng đứa trẻ của mình vượt qua đau khổ nhưng không bao giờ than vãn một câu. Có một hôm, em nhìn thấy một người mẹ len lén khóc trong khuôn viên của trung tâm bên tiến đến an ủi, bảo rằng cô ấy đã khổ cực bỏ công bỏ sức chăm sóc cho con mình lâu như vậy, nếu đứa trẻ không khá hơn thì chị vẫn là một người mẹ vĩ đại rồi. Anh đoán xem chị ấy nói thế nào?”

“Nói thế nào?”

“Chị ấy hỏi ngược lại vĩ đại và tôi thì có liên quan gì đến nhau, chị ấy chưa bao giờ cảm thấy khổ cực chỉ là lo lắng là có thể vì căn bệnh tự kỷ mà sau này con trai chị ấy sẽ không nói chuyện được nữa, không cần tang bốc chị ấy làm gì.”

“Thật sự lúc đó em hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ đứng sững sờ sau đó mỉm cười bước đi. Bây giờ nghĩ lại mới hiểu, thật ra có những điều người ta chỉ làm theo bản năng, những người biểu hiện thái quá lại thành ra giả tạo.”

“Còn nữa, lúc bọn em đi qua một Viện dưỡng lão bé tí, nhìn vẻ ngoài cực kỳ xập xệ ở Châu Phi. Nơi đó được gọi là Viện dưỡng lão nhưng thật ra nơi sinh sống của hàng trăm những người già bị chính con cái mình vứt bỏ, phải dựa vào sự quyên góp ít ỏi của những người tốt bụng mới miễn cưỡng duy trì. Em đã rất

tức giận liền bảo phiên dịch viên nói cho bọn họ biết, họ có thể kiện ra tòa để nhận được sinh hoạt phí, bọn họ nghe xong nhưng không ai nói gì, một lúc lâu sau mới có một ông lão nói, nhìn con cái cháu chắt mình không có cái ăn, bọn họ làm thế nào mà có thể ăn được. Bọn nhỏ cũng bắt đầu dỗi mới bỏ lại bọn họ, thật ra những người già bị bỏ rơi như bọn họ không hề oán hận, dù sao trong cuộc sống hằng ngày cơ cực như ở nơi đó, có một người no thì sẽ có một người phải chịu đói. Bọn họ đã lớn tuổi rồi, vẫn nên đem phần ăn để lại cho bọn nhỏ.

Em nghe ông nói xong liền muốn khóc. Thật sự không biết phải nói gì cho phải. Lúc đi bèn lục lọi tất cả tiền trong túi đem cho những hướng dẫn viên du lịch người bản địa lại ngăn cản. Cô ấy nói, Chu Tô cô không phải thần thánh, lần này họ đói, họ khổ, cô cho họ tiền nhưng lần sau họ cũng đói cũng khổ cô còn ở đây cho họ nữa không? Cô có mãi mãi ở đây, mãi mãi có tiền cho họ hay không? Con người chúng ta rất nhỏ bé, có những trường hợp ngay cả mình cũng không cứu được bản thân huống chi là người khác. Đoạn thời gian đó em không hiểu ý của cô ấy nói, em nghĩ là cô ấy nhìn cuộc sống này qua bi quan rồi.

Cho đến một lần em đi Châu Âu làm một chuyến đi, bên kia đường là một cái giáo đường. Giáo đường Thiên Chúa giáo nhưng lại có rất nhiều trẻ em. Hôm đó hình như là một ngày tuyết rơi rất lớn, rất lạnh, có mấy nữ tu sĩ mang theo mấy đứa trẻ chỉ mặc một tấm áo trắng mỏng manh, gờ cây nến chậm rãi đi vào giáo đường, mặc cho khung cảnh xung quanh có rất nhiều người, ồn ào náo nhiệt. Điều làm em ngạc nhiên là không chỉ nữ tu sĩ mà tất cả những đứa bé đều mang vẻ mặt nghiêm trang và bình tĩnh, giống như toàn bộ thế giới ồn ào xô bồ này không có liên quan gì đến thế giới tâm linh của họ. Lúc ấy em mới giật mình, nghĩ rằng thật ra thế giới này có những người thật giỏi, chỉ cần tâm tĩnh, toàn bộ thế giới này cũng không thể ảnh hưởng tới suy nghĩ của họ.” (Thực sự mình không hiểu ý Chu Tô lắm. Hix)

Chung Ly lắng lắng nghe, bị câu chuyện xưa của Chu Tô thu hút. Rất lâu rồi anh chưa bao giờ để ý đến những điều như vậy, thì ra thế giới này còn có những điều như vậy.

Chu Tô nói tiếp: “Em muốn một lần nữa đi xem những đứa trẻ tự kỷ kia một chút, có phải những đứa trẻ đáng yêu đó đã gọi mẹ trở lại rồi không. Muốn đi xem những người già ở Châu Phi, liệu bây giờ có phải con cháu của bọn họ đã tới thăm họ, thật sự bọn họ ai cũng rất nhớ con cháu của mình, còn nữa, còn có em muốn hôn lên trán đứa bé đứng thứ nhất ở hàng đầu tiên bên trái trong giáo đường ở Châu Âu kia, không biết nó còn đi nghe giảng đạo nữa hay không?” Nói xong, lại bắt đầu cười chua xót.

Chung Ly siết chặt tay Chu Tô nói: “Hay lắm, anh và em cùng nhau đi, xem có phải em gạt anh này giờ không.”

Chu Tô ngăn người, ngẩng đầu nhìn đôi mắt hắc bạch phản chiếu của Chung Ly, khẽ mỉm cười nói: “Chung Ly, thật ra thì em đang đặc biệt hồi tưởng, kể anh nghe để anh có thể cùng chia sẻ những cảm xúc chân thật nhất của em. Nếu như có thời gian, có thời gian thật muốn cùng nhau đi xem lại một lần. Cùng anh trải qua.” Nói đến đây liền phát hiện mình không nhận được ghen ngạo, ôm chặt cổ Chung Ly, tựa sát vào vai anh nói: “Thật sự đấy. Chung Ly! Nếu còn thời gian có thể cùng nhau đến những nơi đó lần nữa... Thật quá tuyệt.”

Chung Ly cười vỗ vỗ lưng Chu Tô nói: “Đồ ngốc, chúng ta còn có thời gian a, chúng ta còn có rất nhiều thời gian. Anh đồng ý với em, qua đợt bận rộn này, anh nhất định hoàn thành nguyện vọng của em.”

Nguyện vọng! Nguyện vọng... Chu Tô thực sự cảm thấy chua xót, rõ ràng chính là hy vọng xa vời.

55. Q.3 - Chương 17

Vào một buổi sáng, cô em gái lâu ngày không xuất hiện - Chu Nhuế bất ngờ tới, vừa bước vào nhà, ngồi ở trên ghế sofa liền trực tiếp nói thẳng: “Chị! Chị cho em mượn ít tiền.”

Chu Tô nghi ngờ nhìn Chu Nhuế hỏi: “ Bao nhiêu? Làm gì?”

“Ai nha, chị đừng hỏi nhiều, mau cho em mượn, chỉ năm vạn thôi.”

“Không cho!” Chu Tô thẳng thừng cự tuyệt.

“Anh rể!” Chu Nhuế nhìn chị mình nghiêm mặt ngồi đó, thấy không có chút hy vọng nào liền quay sang Chung Ly làm nũng.

Chung Ly cười cười: “Một lát nữa anh bảo thư ký Trương chuyển tiền qua tài khoản cho em.”

“Vẫn là anh rể tốt nhất!” Chu Nhuế ôm cổ Chung Ly hét lớn.

Chu Tô bực mình phàn nàn: “Anh cứ cho nó tiền một cách tùy tiện như vậy mà được hả? Nếu nó đi bán thuốc phiện thì anh chính là đồng lõa.”

“Em nói chuyện nghiêm trọng quá, Chu Nhuế là một cô bé tốt, sẽ không làm những chuyện như vậy đâu, đúng không Chu Nhuế?” Chung Ly xoa đầu Chu Nhuế nói.

Chu Nhuế thấy Chung Ly tin tưởng mình như vậy, trong lòng liền áy náy, dứt khoát nói ra nguyên nhân mình đi vay tiền: “Thật ra thì, là Diêu Mộc cần.”

Chu Tô ngẩn người, nhớ tới cậu trai lần trước gặp mặt ở đồn công an, vẻ mặt bất đắc dĩ hỏi: “Em còn chưa chán cậu ta ư?”

“Anh ấy đã chuẩn bị tổ chức một buổi triển lãm tranh từ rất lâu rồi nhưng gần đây xảy ra một chút chuyện. Thiếu không ít tiền. Anh rể, anh có thể giúp anh ấy tìm việc làm không? Việc kiểu như phải liên quan đến chuyên ngành hội họa của anh ấy. Còn có thời gian làm việc ít thôi... Anh ấy còn phải vẽ tranh.”

Chung Ly vừa định mở miệng liền bị Chu Tô chặn lại: “Anh ấy là anh rể em nên không có nghĩa vụ lo cho em từng ly từng tí. Em đừng đòi hỏi lung tung.”

Chu Nhuế chu miệng nhưng không nói thêm gì nữa.

Chu Tô nhìn chòng chọc cô một lát, muốn nói cái gì đó sau lại nuốt xuống, em gái như vậy làm sao mình có thể yên tâm mà ra đi? Thôi, thôi...

Chu Tô phẩy phẩy tay, không muốn nhìn cô em gái này thêm nữa: “Xong việc rồi thì đi chỗ khác chơi. Nhìn thấy cô là tôi lại bực bội.”

Em gái mình thì đang vất vả tìm việc làm ột người đàn ông, cô bạn Lưu Yến Linh thì lại đang làm thủ tục ly hôn. Thật ra thì, Lưu Yến Linh lúc trước chỉ dọa ly hôn nhưng vẫn chưa cho Dương Lực một con đường quay đầu nhưng người đàn ông kia vẫn chứng nào tật nấy, vẫn vụng trộm qua lại cùng con bé hồ ly tinh kia. Chính vì vậy, Lưu Yến Linh quyết định dứt khoát làm thủ tục ly hôn.

Chu Tô hỏi Lưu Yến Linh: “Cậu nói với ba mẹ như thế nào?”

Lưu Yến Linh thở dài: “Tớ đã nói chuyện rồi. Ba mẹ khuyên tớ ngấm lại, kỳ quái, ban đầu là họ chết sống không đồng ý cho tớ lấy anh ta, hiện tại không cho tớ ly hôn cũng là hai người.”

“Có thể là ba mẹ cậu nghĩ đến con gái cậu. Cậu... Cậu nói chuyện với con bé chưa? Nó không hỏi gì về ba sao?”

Lưu Yến Linh trầm mặc lúc lâu, cuối cùng khàn khàn mở miệng: “Đây là điều tớ lo lắng nhất. Nên nói thế nào với con bé đây? Nó còn nhỏ quá, chẳng lẽ tớ phải nói là ba đã bỏ mẹ con mình theo hồ ly tinh?”

Chu Tô mím môi, muốn nói cái gì lại nói không nên lời, rốt cuộc cũng đã hiểu được tâm tình của ba mẹ lúc đó, vừa muốn nói ra nguyên nhân thật sự nhưng lại sợ làm tổn thương con mình bởi vì chúng chỉ là những đứa trẻ.

Lưu Yến Linh dùng tay lau mắt, hạ mí mắt nói: “Chỉ sợ con bé bị ảnh hưởng xấu về mặt tâm lý, mấy ngày trước tớ có tìm kiếm nghiên cứu thông tin qua Internet và bác sỹ tâm lý. Họ nói là có những trường hợp và mức độ ảnh hưởng tâm lý khác nhau, có đứa bé thậm chí sẽ không tin tưởng cha mẹ, tin tưởng hôn nhân nữa, thậm chí nghi ngờ tất cả thế giới, đi vào con đường lầm lỡ. Cậu nói tớ nên làm cái gì bây giờ?” Nói xong òa lên khóc lớn.

Chu Tô không biết nên nói gì, đưa tay ôm lấy Lưu Yến Linh, vỗ nhẹ.

“Nhưng tớ không hối hận, cuộc hôn nhân không thật sự thì không nên duy trì. Tớ không thể mất nhắm mắt mở sống với một người chồng không yêu thương mình, để cho con tớ sống trong một gia đình giả tạo.”

Chu Tô nghe Lưu Yến Linh nói vậy thì cảm thấy khá buồn cười, trong lòng cảm thán thời đại thay đổi, quan niệm về hôn nhân gia đình của mỗi thời một khác xa nhau. Truyền thống từ xa xưa của người Trung Quốc về hôn nhân là cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, một khi đã lấy nhau, lấy gà theo gà, gả chó theo chó. Nhưng đến thế hệ của những người trẻ tuổi sinh năm 80 trở về sau bắt đầu tiếp xúc với nền văn hóa Phương Tây và ít nhiều ảnh hưởng bởi luồng tư tưởng mới này nhưng lại bị giam cầm trong nền văn hóa trung cổ. Bọn họ lúc nhỏ có thể một tay cầm bánh tiêu một tay lon cola, trên người mặc lưu hành áo sơ mi kiểu Pháp, quần kaki, quần bò kiểu mốt nhưng lại vẫn bị nền văn hóa trói buộc, vẫn phải học những điều tương tự như lễ nghĩa, quân thần, phụ tử.

Những đứa trẻ thế hệ 80, lớn lên trong giai đoạn chuyển giao từ cũ sang mới, từ quốc nội sang toàn cầu nhưng lại vẫn bị kìm cựa bởi cha mẹ của họ, những người sinh ra từ khói lửa chiến tranh, luôn đề cao tinh thần quốc nội, văn hóa ngàn đời của đất nước Trung Hoa. Cho nên không chỉ với suy nghĩ, hành xử mà đối mặt với hôn nhân, bọn họ không muốn khuất phục trước sự sắp xếp về hôn nhân của cha mẹ hay qua mai mối mà dũng cảm theo đuổi tình yêu thực sự, nhưng thời điểm phải đối mặt với rủi ro tình cảm lại rất khó lựa chọn bởi vì lo lắng đến suy nghĩ của con cái mình.

Kết quả của sự đấu tranh tự do lựa chọn tình yêu thực sự có lúc tốt đẹp nhưng lại có lúc thất bại, bởi vì bất cứ một điều gì đó trong cuộc sống, không bao giờ thập toàn thập mỹ. Một khi đối đầu với hôn nhân thất bại, những người trẻ tuổi này thường không do dự mà lựa chọn chấm dứt hôn nhân nhưng đứa bé của họ sẽ thế nào đây?

Cho nên, thật ra thì bọn họ luôn mệt mỏi, bởi vì bản khoản lo lắng nên cực kỳ mệt mỏi.

Quay lại câu chuyện của Lưu Yến Linh và Dương Lực. Bởi vì phát hiện sớm cho nên nhà cửa cùng tiền tiết kiệm của Lưu Yến Linh không bị Dương Lực cuốn hết nhưng cuộc hôn nhân tưởng chừng như tốt đẹp đó cuối cùng cũng kết thúc trong tình trạng không hề tốt đẹp.

Lúc Chu Tô đang suy nghĩ là mọi chuyện cũng đã chuyển biến theo hướng tốt hơn lại phát hiện một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng đó là lọ thuốc của cô thường mang theo người không thấy đâu nữa.

Chắc chắn Chu Tô không vứt nó lung tung bởi vì đây là thứ trọng yếu, cô giúp việc cũng đã được lệnh là không bao giờ động vào ngăn kéo ở đầu giường ngủ. Như vậy khả năng duy nhất là Chung Ly đã cầm đi rồi. Mấy hôm trước, bệnh của Chu Tô lại tái phát lần nữa, Chung Ly sống chết gì cũng bắt cô đi kiểm tra khiến Chu Tô phải ôm chặt lấy cánh cửa, khóc đến chết đi sống lại mới có thể không ra khỏi nhà nhưng chắc chắn Chung Ly đã sinh lòng nghi ngờ rồi. Lúc đi ngang qua thấy Chu Tô đang uống thuốc Chung Ly còn hỏi đây là thuốc gì khiến Chu Tô bất ngờ, lắp ba lắp bắp mãi mới nói là vitamin nhưng rõ ràng nét mặt Chung Ly thể hiện sự không tin tưởng.

Chu Tô thật sơ ý, đáng lẽ sự tình chuyển biến theo chiều hướng xấu như thế thì phải đem thuốc giấu đi mới đúng chứ.

Nhưng mà bây giờ vẫn không thể dễ dàng có kết luận gì, trước tiên cứ thử dò xét đã. Chung Ly hiện tại đang ở công ty nên Chu Tô định bụng gọi điện đến tán gẫu mấy câu, xem có thể thăm dò được chút thông tin nào không.

Nhưng bất ngờ là người nhận điện thoại lại là thư ký Trương, nói Tổng giám đốc đi ra ngoài.

Chu Tô chợt hoảng hốt, hỏi: “Đi đâu vậy?”

“Ngài ấy nói là đi bệnh viện trung tâm.”

Chu Tô run lên, nuốt nước miếng hỏi tiếp: “Vậy, có mang thứ gì theo, ví dụ như thuốc men gì đấy không?”

“Có ạ, giống như lúc đi trong tay cầm một lọ thuốc nhỏ nhưng không có nhãn hiệu gì.”

Trái tim Chu Tô trầm xuống, nghĩ thâm, xong rồi, xong rồi. Chắc chắn Chung Ly cầm thuốc của cô đi thăm dò rồi.

Vội vã quảng điện thoại, chạy nhanh ra ngoài. Nhưng lại suy nghĩ một chút, nếu đi thì có thể làm gì, không phải là giấu đầu lòi đuôi sao?

Gấp đến độ da đầu cũng đã tê rần, mồ hôi rịn cả ra trong lòng bàn tay, nghĩ thầm chẳng lẽ lần này thật sự bị lộ?

Đập đầu mấy cái vào tường rồi cuộc cũng đã tỉnh táo lại. Đúng rồi! Không phải Phương Đại Đồng bây giờ đang là bác sỹ tại bệnh viện trung tâm sao? Lần này cũng chỉ anh ta mới có thể giúp được thôi.

Nhanh chóng gọi điện thoại cho Phương Đại Đồng cầu cứu: “Phương Đại Đồng, hạnh phúc của quãng đời ngắn ngủi còn lại của tôi phải phụ thuộc vào anh rồi.”

Phương Đại Đồng vui vẻ hỏi: “Ha ha, chẳng lẽ em suy nghĩ thông suốt rồi, muốn bỏ Chung Ly để đến với Phương thiếu anh đây?”

“Bỏ cái đầu anh! Anh mau nghĩ biện pháp giúp tôi. Chung Ly đã cầm lọ thuốc của tôi, hiện tại đến bệnh viện trung tâm làm hóa nghiệm thành phần thuốc rồi !”

56. Q.3 - Chương 18

“Em nói cái gì?” Phương Đại Đồng bất chợt cao giọng hỏi lại.

“Anh ấy đã sớm hoài nghi về bệnh tình của em. Là do em sơ suất quá, đáng lẽ nên đem lọ thuốc giấu đi mới phải.” Chu Tô ở nhà gấp đến độ khóc lên.

“Chu Tô, tại sao em luôn có biện pháp để tạo ra những tình huống oái oăm như vậy sau đó bắt anh xử lý được nhỉ? Thôi được rồi... Anh sợ em rồi. Trước tiên em đừng hoảng hốt, còn có ngàn vạn đường tự mình tới đây nếu không nhất định lộ hết chuyện, ở bên này anh nhất định sẽ có biện pháp.” Phương Đại Đồng vừa than thở vừa an ủi Chu Tô.

Chu Tô mặc dù miệng cảm ơn Phương Đại Đồng nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không yên. Sau khi cúp điện thoại, Chu Tô không ngừng suy nghĩ về chuyện nếu như Chung Ly biết chuyện mình bị bệnh nhưng mà giấu anh ấy bao nhiêu lâu như vậy thì sẽ như thế nào đây? Chung Ly vốn là người có trách nhiệm, nhất định sẽ không bỏ mặc cô vật vờ với căn bệnh, mỗi ngày sẽ theo cô làm trị liệu bằng hoá chất, chăm sóc cơ thể từng li từng tí cho Chu Tô cho đến phút cuối cùng của cuộc đời cô. Mới chỉ nghĩ vậy thôi, Chu Tô đã cảm thấy đau đầu, đó không phải là những ngày cuối của cuộc đời mà Chu Tô muốn.

Đang chờ đợi mỗi mòn thì Phương Đại Đồng gọi điện thoại tới, bên kia đầu dây thở hồng hộc: “Ai u, may em kịp thời nắm bắt tin tức anh mới có thể giải quyết, chỉ một chút xíu nữa là lớn chuyện rồi.”

“Giải quyết như thế nào? Mọi chuyện đã ổn chưa?”

Bên kia lại thở hổn hển nói: “Không có chuyện gì, người mà Chung Ly nhờ làm xét nghiệm thành phần của thuốc may mắn lại là bác sỹ cùng khoa với anh nên anh đã nhờ lời ngon tiếng ngọt nhờ một cô y tá trực tiếp đem bình kia thuốc đổi thành Vitamin B rồi.”

“Quá chuẩn!” Chu Tô vui vẻ hét lớn: “Phương Đại Đồng, cuối cùng cũng thấy có anh được việc rồi!”

“Tại sao em có thể ăn nói phũ phàng như vậy nhỉ, anh đã làm một chuyện tà trời, đó là chuyện phạm pháp đây, anh còn phải chịu mắc nợ ân tình với cô y tá kia đấy, nói chung là ‘Mỹ nam kế’, ‘Khổ nhục kế’ gì anh cũng đã sử dụng hết, em không thấy anh quá tốt ư?” Phương Đại Đồng bắt đầu kể khổ không ngừng.

Chu Tô nghe Phương Đại Đồng nói đến nỗi ù cả tai bèn đáp có lệ: “Được rồi... Được rồi, có khi nào tôi bạc đãi gì anh chưa, hôm nào đấy sẽ hậu đãi anh một bữa tiệc lớn, toàn bộ ăn chỗ nào, ăn món gì đều do anh quyết định được không?”

Vội vã trấn an và lấy lòng Phương Đại Đồng, tảng đá trong lòng Chu Tô cuối cùng cũng rơi xuống, thuốc chống ung thư đã đổi thành Vitamin B. Đúng là chỉ có Phương Đại Đồng mới có thể nghĩ ra. Vui vẻ một lúc, Chu Tô điều chỉnh tâm trạng chờ Chung Ly về, suy nghĩ phải làm thế nào, có nên nháo một trận tỏ vẻ như mình rất tức giận, một mặt vừa có thể che giấu sự chột dạ thứ hai là cảnh cáo anh ấy về sau không được đụng vào thuốc của mình.

Rất lâu sau Chung Ly mới về nhà. Chu Tô cố ý làm mặt lạnh, tiến đến nhận lấy âu phục Chung Ly cởi xuống, làm bộ như tùy ý hỏi: “Hôm nay em gọi điện thoại đến công ty anh, thư kí Trương bảo anh ra ngoài phải không?”

Chung Ly cau mày, sắc mặt không tốt lắm, lúc trắng lúc xanh, ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Chu Tô trong chốc lát nói: “Em đã biết là anh đi xét nghiệm thành phần thuốc, tại sao lại không hoảng sợ gì vậy?”

Chu Tô nghe Chung Ly nói vậy có chút hoảng hốt, thuốc không phải đã bị đổi ư, thế nào Chung Ly lại phản ứng như vậy? Nhìn Chung Ly vẫn đang dùng vẻ mặt khó đoán nhìn cô chăm chú, Chu Tô nghĩ thầm, chắc có lẽ anh cũng đang thử mình. Phải liệu thôi!

Vì vậy ngẩng cao đầu, tỏ vẻ bất mãn nói: “Em không hiểu anh nói như vậy là có ý gì cả. Ừ thì em biết anh cầm lọ thuốc của em đi xét nghiệm thành phần đấy nhưng không phải chỉ là một lọ Vitamin B thôi sao, bệnh đa nghi của anh làm sao lại nặng như vậy chứ?”

“Bệnh đa nghi? !” Chung Ly cười lạnh, từ túi quần móc lọ thuốc ra, ném mạnh lên bàn: “Em nói đây là Vitamin B? Chu Tô à! Em nói láo mà mặt không đỏ tim không run... Em được lắm!”

Chu Tô cảm thấy có gì đó không đúng. Chung Ly tại sao lại phát hỏa? Chẳng lẽ vụ đổi thuốc không thành?

Chu Tô nuốt một ngụm nước bọt, cà lăm: “Vây...Vây...Anh nói nó là cái gì?”

Chung Ly lấy ra một tờ tờ xét nghiệm từ trong túi áo, ném vào tay Chu Tô nói từng chữ một: “Tự...Mình...Nhìn...Lấy...”

Chu Tô thật vất vả mới có thể hoàn hồn, lấy hết can đảm nhìn vào tờ xét nghiệm: “Thuốc tránh thai khẩn cấp.”

Đầu óc Chu Tô bỗng “Ong” lên một tiếng. Bối rối...Ông trời ơi... Cái này là cái gì đây? Tại sao lại là thuốc tránh thai khẩn cấp? Có ai giải thích dùm cô rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra không?

Chân mềm nhũn, Chu Tô ngồi thụp xuống ghế sa lon ngẩng đầu nhìn Chung Ly đang nổi giận đùng đùng, ập a ập ứng, nửa chữ cũng không nói lên được.

“Thế nào? Chột dạ? Không biết nói thế nào? Biết anh cầm lọ thuốc này đi tại sao từ lúc ấy không nghĩ xem mình nên giải thích thế nào cho hợp lý?” Chung Ly dùng vẻ mặt giễu cợt, giọng nói lạnh lẽo ép hỏi Chu Tô.

“Em... Em...” mấp máy miệng nhưng lại vẫn không biết nói cái gì cho phải, chẳng lẽ nói lọ thuốc này vốn là thuốc chống ung thư hiện tại không biết thế nào lại bị đổi thành thuốc tránh thai khẩn cấp.

“Anh đã làm phẫu thuật buộc ga-rô (ngăn sinh nở), chuyện đấy em rõ hơn ai hết? Thế em còn uống thuốc tránh thai khẩn cấp là sao? Em tránh thai với ai cơ chứ?” Mặt Chung Ly lạnh tanh nhưng Chu Tô biết trong lòng Chung Ly chắc núi lửa đang phun trào dữ dội.

Trong lòng mắng , Phương Đại Đồng! Anh là đồ ngốc. Đổi một lọ thuốc cũng chẳng nên.

57. Q.3 - Chương 19

“Là Phương Đại Đồng sao?” Chung Ly bước từng bước tới chỗ Chu Tô: “Em cứ nói thật với anh. Anh chỉ muốn biết sự thật.”

“Hoàn toàn không phải như anh nghĩ đâu Chung Ly. Em thề! Mọi quan hệ giữa em và Phương Đại Đồng thật sự chỉ là bạn tốt, giống như em và Lưu Yến Linh vậy.” giọng nói của Chu Tô bắt đầu run rẩy, muốn giải thích lại chỉ có thể ậm ừ mấy chữ, móng tay bấm mạnh vào lòng bàn tay vẫn không cảm giác được gì.

“Được, vậy em nói xem, lọ thuốc này có phải của em không?”

“Cái này... Thì...” Chu Tô khó xử nhìn Chung Ly một lúc lâu cuối cùng không nói được gì, chỉ còn cách cụp mắt nhìn xuống sàn.

“Vây em hãy nói cho anh biết rốt cục là ai, khi nào thì bắt đầu?”

Chu Tô ngồi phịch xuống ghế sa lon, nước mắt lặng lẽ rơi, chậm rãi lắc đầu, lẩm bẩm trong miệng: “Thật xin lỗi... Em không biết nói gì nhưng xin anh hãy tin tưởng em. Chuông Ly...Em có nỗi khổ tâm...Em không phải cố ý...Nói chung em không biết nên nói thế nào. Xin anh hãy hiểu cho em.”

Chung Ly hừ lạnh một tiếng: “Em nói thật xin lỗi. Lại còn bảo anh hãy tin tưởng em. Nhưng xin lỗi nhé, anh đây chưa bao giờ là người đàn ông rộng lượng đến mức biết vợ mình ngoại tình còn phải thấu hiểu cho cô ta. Thì ra anh bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt thế nào cũng được, em hào phóng không hỏi, không nháo chỉ vì em cũng có tình nhân bên ngoài. Chu Tô! Là anh đã nhầm. Anh thật sự đã quá xem thường em rồi.” Nói xong đứng dậy muốn đi.

Chu Tô giữ chặt lấy ống tay áo Chung Ly, khom người cầu khẩn: “Chung Ly, em thật sự không biết phải giải thích như thế nào nhưng em thật sự không làm gì có lỗi với cuộc hôn nhân của chúng ta.” Nói xong, âm thanh nghẹn ngào, nước mắt lần nữa lại dâng lên, tay vẫn nắm chặt tay áo của Chung Ly, không chịu buông.

Chung Ly chán ghét nhìn Chu Tô một cái, nhanh chóng đẩy Chu Tô ngã trên ghế sa lon nói một câu, tránh ra, liền xoắn bước rời đi.

Chu Tô ngồi ở trên ghế sa lon khóc òa lên, dùng cánh tay quạt nước mắt: “Chung Ly, đừng bỏ em... Xin đừng bỏ em một mình. Em không còn nhiều thời gian để bên anh, yêu anh nữa đâu. Vì thế lúc này anh không thể bỏ em một mình... Chung Ly...”

Ngơ ngác ngồi trên ghế sa lon một buổi chiều, Chu Tô cuối cùng cũng ngồi dậy, lấy nguyên liệu nấu ăn từ trong tủ lạnh ra, bắt đầu rửa sạch. Vốn Chu Tô muốn nấu canh bổ máu cho Chung Ly. Đã cùng mẹ học thật lâu mới miễn cưỡng nấu được một món canh tạm gọi là có thể ăn được. Chu Tô hít hít mũi, lúc lấy củ kỷ ra khỏi bì, lỗ mũi vẫn còn chua xót, nhin không được khóc lên, nức nở một lúc lâu mới hít sâu một hơi, bắt đầu lấy nồi. Chiếc nồi đất nhỏ này là do Chu Tô mất bao công sức đi đến Thuận Ninh, lựa chọn thật lâu mới có thể mua được.

Lúc này, Phương Đại Đồng bỗng điện thoại tới ấp úng nói xin lỗi, cô y tá kia mới vừa phát hiện mình đổi sai lọ thuốc, nếu như Chung Ly hiểu nhầm sâu sắc, anh ta sẽ ra mặt giải quyết chuyện này.

Chu Tô im lặng rất lâu mới nói: “Phương Đại Đồng, tôi đang nấu canh Ngao thang đầu cho Chung Ly. Anh đừng quấy rầy.”

“Chuyện gì xảy ra, em khóc? Có phải hay không Chung Ly làm gì em? TMD hần ta cũng quá lớn lỗi rồi. Giả sử như em có người bên ngoài thì thế nào? Hần ta chung thủy lắm hay sao mà dám nói em? Thế nào chỉ cho quan châu đốt lửa không cho dân chúng thấp đèn?” Phương Đại Đồng nghe giọng nói của Chu Tô Dích nghiền nghiền nên sự tức giận bỗng tăng vọt.

“Anh phát hỏa gì chứ? Tôi có nói gì đâu.”

“Không nói nữa.” Phương Đại Đồng khề hừ một tiếng châm chọc: “Chu Tô! Anh nói này, đàn ông trên thế giới này chết sạch rồi hay sao? Tại sao em cứ nhất quyết đâm đầu vào cái tên Chung Ly đáng ghét đó?”

“Tôi cúp máy đây. Canh sôi rồi.” Chu Tô nhàn nhạt trả lời một tiếng, vội vã cúp điện thoại. Hoàn toàn không để ý đến đầu dây bên kia Phương Đại Đồng gào toáng lên: “Anh còn chưa nói xong !”

Chu Tô nghe nói, thời điểm nấu đồ ăn, chỉ có dùng tâm mới có thể nấu ra được món ăn có mùi vị tuyệt hảo. Quả nhiên là như vậy, thời điểm Chu Tô nhìn thấy mẹ mình nấu ăn khéo miệng thường xuyên mang một nụ cười hạnh phúc nên mùi vị thực sự rất ngon.

Mất ba tiếng đồng hồ, món canh cuối cùng cũng đã xong. Chu Tô nếm. Cũng không quá tệ.

Gọi thêm mấy món ăn bên ngoài, bữa tối như thế này là tốt rồi. Dùng tay chống cằm, chờ Chung Ly.

Khi đồng hồ điểm bảy giờ tối, nụ cười của Chu Tô không thể duy trì nổi nữa. Khề thở dài, Chu Tô đem canh trong nồi đất bỏ vào trong lò vi sóng, có chút tiếc nuối, dù sao mùi vị làm nóng lại sẽ không được như ban đầu nữa rồi.

Lúc tám giờ, Chu Tô không thể ngồi yên nữa, cẩn thận gọi điện thoại, bên kia rất ồn ào, Chung Ly nói ở lại công ty làm thêm giờ, sau đó vội vã cúp.

Chu Tô cụp mắt, nhìn chăm chăm vào sàn nhà, yên lặng cúp điện thoại.

Đã tám giờ rồi, Chu Tô không muốn đợi thêm nữa, lấy cặp lồng cẩn thận múc ra những thứ ngon nhất trong nồi canh, định đem đến văn phòng của Chung Ly.

Vừa bước ra khỏi cửa đã đụng ngay Phương Đại Đồng.

“Anh tới đây làm gì?” Chu Tô xách theo cặp lồng bất mãn trong lòng, nếu mà nguội thêm nữa chắc chắn sẽ không có mùi vị.

“Em nghĩ gì mà đem canh đến cho anh ta? Em nghĩ đi, phiếu xét nghiệm thuốc tránh thai khẩn cấp sừng sừng ra đấy, em còn nấu ăn cái nổi gì? Lúc chiều cũng không nghe anh nói xong. Anh muốn đem thuốc cho em. . .”

“Thôi anh đừng nói nhiều nữa. Tôi phải đi ngay, thuốc cứ đem đây.” Nói xong đoạt lấy lọ thuốc trong tay Phương Đại Đồng, vội vã quay người.

“Chu Tô! Đã khuya khoắt thế này, em còn muốn đi đâu?” Phương Đại Đồng nhất quyết ngăn Chu Tô.

Chu Tô vội vã trả lời cho qua chuyện: “Đem canh cho Chung Ly. Anh ấy phải ở lại công ty tăng ca.”

Phương Đại Đồng nói nhỏ: “Anh ta đang cố ý tránh mặt em thôi.”

“Phương Đại Đồng!” Chu Tô Đại hét lên một tiếng, hai con ngươi hung hăng nhìn anh ta.

“Thôi được rồi. Là anh sai rồi. Anh lái xe chở em đến công ty Chung Ly nhé?” Phương Đại Đồng cười cầu hòa.

“Không cần. Tôi tự mình lái xe, tránh làm chồng tôi hiểu lầm.”

“Bây giờ đã muộn rồi. Em lái xe như vậy thật sự không an toàn. Như vậy đi, anh đưa em đến cổng công ty rồi sẽ quay về ngay không được ư?”

Chu Tô suy nghĩ một chút, quay vào xe. Phương Đại Đồng lầm bầm: “Thật sự là lấy mặt nóng dán vào mông lạnh a.”

Chu Tô ôm chặt cặp lồng, hả hê vỗ vai Phương Đại Đồng một cái. Nhìn Chu Tô ôm khư khư cặp lồng trong lòng tiến vào công ty Chung Ly, Phương Đại Đồng cười khổ, xem ra sức mạnh của ái tình thật đúng là vĩ đại.

Lắc đầu, đang định quay đầu xe bỗng thấy Chu Tô lững thững bước ra ngoài, không nhin được mở cửa xe bước tới hỏi: “Sao quay lại sớm thế?”

“Thư ký nói, Chung Ly rời khỏi văn phòng từ sớm.” Giọng nói Chu Tô giống như thở dài.

Phương Đại Đồng nhìn cặp lồng trong tay Chu Tô, suy tư một lúc sau đó nói: “Chu Tô, em nói xem em đang làm cái gì đây?”

Chu Tô cúi đầu, sau đó nhẹ giọng nói: “Anh cầm hộ tôi cặp lồng, có thể anh ấy phải đi gặp khách hàng. Thư ký không biết, có thể là như vậy.”

Phương Đại Đồng nhận lấy cặp lồng, lẳng lặng nhìn Chu Tô bấm số, sau khi điện thoại có người nhận liền vội vàng nói: “Chung Ly! Anh đang ở đâu? Em nấu canh. . .”

Nói được chừng đấy, sắc mặt chợt tối sầm, cánh tay rũ xuống.

“Thế nào?” Phương Đại Đồng hỏi

“Không có gì, trở về thôi. Anh chở tôi về nhà đi.” Âm thanh của Chu Tô có chút suy yếu.

Âm thanh trả lời điện thoại đúng là như một chậu nước đá dội thẳng vào người trong trời đông. Là giọng nói của một cô gái. Chu Tô chắc chắn đó là Tần Nhiễm Phong.

Cô ta nói: “Chung Ly ư? Anh ấy đang tắm. Có chuyện gì sao?”

58. Q.3 - Chương 20

Phương Đại Đồng yên lặng lái xe. Nhưng chỉ một lát sau đã không nhìn được nữa, nghiêng người nhìn Chu Tô, trong lòng chua xót, dùng tay quay người Chu Tô lại hỏi: “Có phải hắn ta đang ở cùng cô gái kia không?”

Chu Tô ngậy ngốc nhìn Phương Đại Đồng, rất lâu sau vẫn chưa tìm lại được tiêu cự trong đôi mắt, mê mang nói: “Tôi không tin, Chung Ly sẽ không đối xử với tôi như vậy. Phương Đại Đồng....Tôi không tin, cô ta gạt tôi phải không?”

“Anh biết chỗ ở của Tần Nhiễm Phong, lần trước thuê thám tử điều tra nên anh biết rất rõ về cuộc sống của cô ta. Em có muốn đến đó chứng thực hay không?”

Chu Tô quay đầu nhìn ra cửa sổ xe, sau khi suy nghĩ đáp: “Được.”

Cô ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào cửa sổ tầng hai của căn phòng nhỏ kia.

Ánh đèn chiếu sáng, cửa sổ mở rộng, xuất hiện bóng dáng một cô gái yếu điệu, sau đó là một người đàn ông tiến đến, ôm cô gái vào lòng ngực.

Sau đó, đèn tắt.

Người đàn ông kia Chu Tô biết chắc chắn là ai.

Ngón tay siết chặt cặp lồng, Chu Tô ngẩng cao đầu, có lẽ để nước mắt không chảy nhưng ngoài ý muốn, nước mắt vẫn chảy xuống vòng theo khuôn mặt hình trái xoan tuyệt đẹp của Chu Tô, từng giọt rơi xuống.

Thật lâu sau cô không nhúc nhích, tất cả những hoạt động ồn ào náo nhiệt của con người luôn biến mất vào màn đêm đen yên ả. Chu Tô xoay người lại, ánh mắt rời khỏi bầu trời, quay lại nhìn Phương Đại Đồng không nói gì, nhưng đôi vai run rẩy giống như chiếc lá mỏng manh lung lay trong gió thu chực cuốn chiếc lá rời khỏi cây.

Thỉnh thoảng có một vài chiếc xe lướt qua, ánh đèn chiếu thẳng lên khuôn mặt Chu Tô, làm ánh lên những giọt nước lấp lánh trong đôi mắt, giống như những ánh sao rơi vào trong mắt cô. Nhưng Phương Đại Đồng không cảm thấy đẹp, ngược lại cảm thấy được sự lạnh lẽo, cô tịch cùng một thứ gần như là tuyệt vọng chết lặng.

Lòng Phương Đại Đồng giống bị một chiếc kềm kẹp chặt, người con gái anh nâng niu trong lòng bàn tay, che chở hết mực, không muốn để cô chịu một chút thương tổn nào, làm sao lại có thể bị tên khốn khiếp kia chà đạp như vậy? (Ps: ‘Người con gái anh nâng niu trong lòng bàn tay, che chở hết mực, không muốn để cô chịu một chút thương tổn nào’_Chính vì thế mới nói nam phụ trong truyện này quá tuyệt luôn ý)

Nắm chặt nắm đấm, Phương Đại Đồng giữ chặt lấy hai vai Chu Tô, nhìn cô chằm chằm: “Chu Tô, chỉ cần em nói một tiếng, anh lập tức xông lên đó, khiến cho tên khốn kia không đi được nữa mà phải bỏ ra ngoài!”

Chu Tô hít một hơi thật sâu, lau nước mắt nói: “Phương Đại Đồng, nếu anh dám làm như vậy thì tôi sẽ không bao giờ làm trị liệu nữa.”

“Nhưng mà...” Chu Tô cúi đầu mím mề cặp lồng trong ngực, tự lẩm bẩm: “Thật là đáng tiếc... Món canh này... Tôi đã tốn rất nhiều thời gian, rất nhiều nguyên liệu mới có thể nấu ra. Thật là đáng tiếc... Thật sự là quá đáng tiếc.” Chu Tô một mực cúi đầu lẩm bẩm, lặp đi lặp lại vài lần liền khóc lên, nước mắt từng giọt từng giọt tí tách rơi xuống vó của chiếc cặp lồng, những giọt nước mắt đó men theo bề ngoài bằng kim loại của cặp lồng chảy thành từng dòng, đâm thẳng vào trái tim của người đang nhìn.

“Đi thôi.” Chu Tô hít hít mũi lần nữa, vỗ vỗ bả vai Phương Đại Đồng, quay người bước về phía xe.

Phương Đại Đồng ngậy ngốc nhìn theo bóng lưng Chu Tô, cười khổ sau đó hung hăng vò đầu bứt tóc, chẳng lẽ Chu Tô chính là kiểu phụ nữ cuồng ngược trong truyền thuyết? MD! Đây là thể loại gì vậy chứ?

“Ầm” một tiếng, Phương Đại Đồng vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, là âm thanh của đầu Chu Tô đụng phải cửa xe.

Vội vàng chạy tới, xoa xoa đầu Chu Tô, Phương Đại Đồng lo lắng hỏi: “Sao? Có nghiêm trọng không?”

Chu Tô không nói gì, ngồi xồm xuống.

Phương Đại Đồng nghĩ thầm, âm thanh lớn như vậy âm, nhất định là hỏng mất đầu rồi: “Như thế nào, còn có thể đi không? Anh đỡ em nhé?”

“Phương Đại Đồng...Đau quá... Đau quá.” Âm thanh nức nở nghẹn ngào giữa màn đêm: “Tại sao lại đau thương như vậy? Tại sao chưa từng có ai nói cho tôi biết nó sẽ đau như vậy? Phương Đại Đồng...Trái tim của tôi giống như bị khoét mất một miếng... Đau quá... Đau quá!” Nói xong liền gào khóc: “Tại sao bây giờ mới biết đau thương đến vậy, đau đến nỗi hít thở không thông, so với thời điểm phát bệnh còn đau hơn. Phương Đại Đồng tại sao anh không nói cho tôi biết, tình yêu là thứ làm người ta đau đớn nhất trên cõi đời này?”

Phương Đại Đồng ôm Chu Tô vào trong ngực, đột nhiên cảm thấy người phụ nữ trong ngực này thật xa lạ. Anh nhớ tới người con gái cứng cổ lương thiện trong trận bão tuyết năm đó, đối mặt với sự uy hiếp đến tính mạng còn suy nghĩ cho bạn đồng hành, dù là một giây kế tiếp sẽ phải đối mặt với tử thần cũng ung dung đối mặt, không biểu hiện một chút hèn nhát cũng tuyệt không lùi bước, người con gái đó ở trong lòng anh giống như nữ thần Athena, nữ thần chiến tranh và trí tuệ cứ như vậy mà dễ dàng gục ngã?

“Tôi hiểu biết rõ, trong lòng anh đang thầm mắng tôi là đứa vô dụng, không có tiền đồ, như thế nào lại có thể nhu nhược đến vậy, người ta rõ ràng có thể không để ý đến nữa, cứ rần bỏ qua. Nhưng tôi lại không thể nào làm như vậy, không thể tự khống chế bản thân mình, bảo tôi bỏ qua anh ấy, thật sự không thể làm được. Tôi chỉ muốn lưu lại hình ảnh tốt đẹp nhất trong mắt anh ấy. Chờ sau khi tôi chết đi, tôi biết như vậy là cực kỳ ích kỷ nhưng anh ấy phải mãi nhớ đến tôi. Tôi thực sự không biết suy nghĩ này có ngu ngốc quá không không nhưng bây giờ căn bản tôi không thể rời bỏ anh ấy, cho dù trong lòng anh ấy không thương tôi. Có lúc tôi cũng đã thực sự rất ghét bản thân, nhưng thực sự không có biện pháp, cũng không muốn khống chế mình, chỉ muốn cùng anh ấy. Phương Đại Đồng... Anh để tôi tùy hứng nốt lần này nhé... Là tôi cam tâm tình nguyện, những lời nói mỉa mai khinh thường hãy giữ trong lòng, lưu lại cho tôi một chút tự ái cuối cùng thôi.”

Lời nói của Chu Tô thực sự hỗn loạn, không hề logic. Nhưng Phương Đại Đồng lại hiểu ngay cô muốn nói gì. Anh đã từng nghe có người nói, hai người yêu nhau, người nào yêu nhiều hơn, người đó liền thua hoàn toàn.

Phương Đại Đồng làm sao có thể khinh thường Chu Tô, anh có tư cách gì khi dễ cô? Bởi vì không phải anh cũng yêu đến ngu ngốc như cô?

59. Q.3 - Chương 21

Ngày hôm sau, Phương Đại Đồng mặc cô thư ký ngăn cản vẫn hùng hăng xông vào phòng làm việc của Chung Ly, lúc đó Chung Ly đang cúi mũi trên bàn vẽ, thiết kế cái gì đó.

Anh ngẩng đầu nhìn lên Phương Đại Đồng đang hùng hực lửa giận, cúi đầu tiếp tục vùi đầu vào bản vẽ.

Thư ký Trương ở phía sau vội vàng hấp tấp nói: “Chung Tổng, vị tiên sinh này nói có chuyện gấp.”

“Cô cứ đi ra ngoài đi.” Chung Ly buông bút chì chuyên dụng trong tay xuống, vỗ vỗ bàn tay nói.

“Hừ hừ.” Đợi sau khi thư ký rời khỏi, Phương Đại Đồng neho mắt nhìn Chung Ly cười lạnh.

Chung Ly cũng hứng thú quan sát lại, hai tay ôm ngực nói: “Phương tiên sinh, sáng sớm tinh mơ đã đến đây tìm tôi không phải chỉ để cười hai tiếng thôi đấy chứ?”

“Dĩ nhiên là không phải.” Phương Đại Đồng đi từng bước một tới chỗ Chung Ly, dùng vẻ mặt lạnh lùng nói: “Tôi đã thấy nhiều người đàn ông coi phụ nữ như đồ chơi nhưng chưa bao giờ thấy người đàn ông nào quá đáng được như Chung tiên sinh đây. Anh thật đúng là làm tôi mở mang kiến thức.”

Chung Ly cười khê: “Nhưng mà điều gì khiến anh cảm thấy tôi quá đáng một cách đặc biệt như vậy?”

“Người phụ nữ của mình vất vả nấu một chén canh lớn, kết quả anh ta không thèm ngó ngang gì mà đi với tình nhân. Đây có coi là quá đáng không?”

Chung Ly đứng dậy nhìn thẳng vào mắt Phương Đại Đồng khẽ gật đầu: “Nói như vậy chén canh tốn bao nhiêu thời gian công sức người phụ nữ của tôi làm đã nằm gọn trong bụng anh? Phương Đại Đồng! Chuyện của vợ chồng chúng tôi, tại sao anh lại thích thò chân vào làm gì vậy?”

“Bởi vì anh luôn làm những chuyện khiến cô ấy đau lòng. Chung Ly, anh đến cùng có mắt có trái tim hay không? Anh không nhìn thấy Chu Tô vì anh mà đã thay đổi bao nhiêu ư?”

“Tôi đã làm chuyện gì khiến cô ấy đau lòng? Giả sử như tôi đã làm sai điều gì tại sao cô ấy không trực tiếp tới nói với tôi? Ngược lại anh là người ngoài lại hiểu rõ mọi chuyện hơn cả tôi. Anh không thấy vô lý sao? Có những lúc tôi không hề biết chuyện gì đã xảy ra, tại sao lại như vậy? Hỏi thì cô ấy không chịu hé răng nhưng anh lại dễ dàng biết hết tất cả mọi chuyện. Chu Tô làm như vậy khiến tôi cảm thấy thực ra tôi thậm chí không bằng một người ngoài là anh- Phương Đại Đồng!”

“Đó là do anh căn bản không đặt mình vào hoàn cảnh người khác, đặt mình vào hoàn cảnh của cô ấy mà suy nghĩ, nếu không, cô ấy làm sao phải giấu giếm anh?”

“Nói như vậy, cô ấy thực sự có chuyện gạt tôi đúng không? Ha ha, có lúc tôi thật sự hoài nghi, rất cuộc, hai chúng ta ai mới là người chồng đầu gối tay ấp với cô ấy? Anh nói tôi không đặt mình vào vị trí của cô ấy mà suy nghĩ vậy cô ấy có đặt mình vào vị trí của tôi mà suy nghĩ không, chuyện gì cũng giấu diếm, không nói chuyện với chồng mình mà lại đi nói với người ngoài là sao?”

Phương Đại Đồng hình như bị chọc giận, đôi tay hung hăng vỗ lên bàn, rầm một tiếng: “Anh ở bên ngoài vui chơi với tình nhân có suy nghĩ đến cảm nhận của Chu Tô sao, cô ấy đã chịu đựng những gì anh có thể cảm nhận sao? Thực ra anh chỉ coi cô ấy giống như một người có thể gọi khi cần và đuổi đi lúc không thích mà thôi. Tôi cho anh biết, họ Chung kia, anh không quý trọng thì đừng ích kỷ khư khư giữ lấy. Tôi quý trọng cô ấy nên không thể để cô ấy chịu nửa phần uất ức.” (Like cho nam phụ)

Chung Ly híp mắt, lồng ngực khẽ nâng lên hạ xuống, tựa hồ đang cố gắng đè nén phần nộ của mình, chợt quay người hất đổ tất cả những thứ trên bàn vẽ, hậm hực nhìn Phương Đại Đồng nói: “Cô ấy thì có thể cảm nhận cái gì cơ chứ? Có điều gì bất mãn thì trực tiếp nói với tôi đây này... Chồng của cô ấy đây này... Có sao cứ để một người không liên quan gì bày tỏ bất mãn thay, anh có tư cách gì mà đến đây chất vấn tôi? Chung Ly này cũng nói rõ cho anh biết... Đừng tưởng rằng anh là con trai của Phương Văn Sơn thì có thể muốn làm gì thì làm. Chu Tô là vợ tôi, cái gì mà quý trọng cô ấy... Kiếp sau đi!”

Phương Đại Đồng không nghĩ là Chung Ly phản ứng gay gắt như vậy, nhẹ nhàng chỉnh lại cổ áo của mình thần nhiên cười một tiếng: “Nếu như anh nổi giận được như vậy thì không phải là hoàn toàn không quan tâm đến cô ấy, như vậy anh nghe kỹ lời cảnh cáo của tôi nhé. Tôi rất thích Chu Tô, nếu anh không yêu thương Chu Tô thì tôi sẽ thương cô ấy. Đây tuyệt đối không phải là đe dọa.” Phương Đại Đồng nói xong, nặng nề sập cửa rồi đi.

Chung Ly lạnh lùng nhìn bóng lưng Phương Đại Đồng một lúc lâu, thở dài một cách nặng nề, ngồi phịch xuống ghế, nhìn những đồ vật bị mình hất xuống đất, bất chợt cười mỉa mai, đây rốt cuộc tính là gì?

Không lâu sau, Chu Tô lại tới, mắt sưng to như quả đào, mặt cũng sưng.

Chung Ly vùi đầu gõ gõ bàn phím máy tính, đầu không thèm ngẩng lên.

Chu Tô tiến tới, lúng túng lộ ra nụ cười: “Ừm...Anh đang làm gì vậy?”

“Đang bận.” Chung Ly nhàn nhạt mở miệng, mắt không hề rời khỏi màn ảnh máy tính, ngón tay thon dài cũng không có dừng lại.

“À.” Chu Tô a lên một tiếng vô thưởng vô phạt, nhắc tới túi giấy trên tay: “Ngày hôm qua anh không về nên em nghĩ có lẽ anh không có quần áo để thay, liền mang tới.”

Một hồi trầm mặc Chung Ly mới mở miệng: “Tối ngày hôm qua em ăn gì? Có chưa phần cơm cho anh không?”

“Hả? Em ư? Anh cũng biết em nấu ăn không ra gì rồi mà nên tùy tiện ăn qua loa cho nên, cũng không có gì để lại cho anh.” Tay Chu Tô vô thức mân mê vạt áo, lấp bắp nói.

“Thật sao? Cũng không nấu cơm tối tại sao lại gọi anh về. Có cái gì muốn hỏi ư? Ngày hôm qua ấy.” Lúc nói lời này Chung Ly vẫn chưa buông con chuột trong tay.

“Không có.” Chu Tô lắc đầu: “Thực ra tốt nhất không nên qua đêm bên ngoài, ở nhà không phải tốt sao? Không có chuyện gì, em về đây, anh tiếp tục làm việc đi.” Nói xong xoay người muốn đi, lẳng lặng hít hít lỗ mũi, trong lòng như có tảng đá đè nặng, nếu nói tiếp nữa sẽ không thể thở nổi mất.

Đợi Chu Tô rời đi, Chung Ly lại cười khê, tay cuối cùng cũng thả lỏng, nhìn vào những dòng chữ không có ý nghĩa gì được mình đánh ra trên màn hình.

Bọn họ như thế này có thể gọi là vợ chồng sao? Từ lúc nào bắt đầu đã là một sự hoang đường chắc kết thúc cũng sẽ hoang đường y như bắt đầu thôi. Tại sao tâm ý của cả hai người bọn họ đều có thể tâm tình với người ngoài nhưng lại không cách nào cùng nhau ngồi lại bình tĩnh trò chuyện một chút? Có lẽ là do bọn họ vừa bắt đầu đã không có cách nào tâm tình với nhau nên bây giờ mới mệt mỏi như vậy. Chung Ly dùng tay bóp trán, chẳng lẽ từ đầu mình đã sai lầm rồi sao? Có lẽ chỉ nên cưới một cô gái hiền lành ngoan ngoãn, an phận chịu đựng cùng nhau sống qua ngày, âm thầm cất giấu tình cảm với Chu Tô tận sâu đáy lòng, như vậy mới thực sự tốt.

Hôn nhân của bọn họ thực sự đã đi vào ngõ cụt, cả hai người đều không có cách nào tìm được đường ra. Chung Ly nghĩ, nếu như tất cả mọi người đều mệt mỏi như vậy, có phải hay không nên buông tay?

60. Q.3 - Chương 22

Đối với chuyện Phương Đại Đồng lặp lại mấy câu nói đại loại như hãy mau rời khỏi tên đàn ông đáng chết Chung Ly mà đến Pháp chữa bệnh, Chu Tô quả thật đã thực sự nghe chán rồi. Đã sớm biết Phương Đại Đồng là một tên đàn ông lắm lời nhưng Chu Tô vẫn cảm thấy rất phiền. Cô biết hôn nhân của mình có vấn đề, thực sự không cần anh ta lải nhải mãi bên tai không thôi. Trước kia, khi chưa nhận ra mình yêu thương Chung Ly, Chu Tô cho rằng hai người đường ai nấy đi, không làm ảnh hưởng đến cuộc sống cá nhân của nhau không có gì không tốt. Chỉ là sau khi yêu sâu đậm lại hận không thể dính lấy Chung Ly 24/24, mỗi khi bên nhau có cảm giác tình yêu không ngừng thăng hoa. Từ trước đến nay chưa bao giờ Chu Tô có suy nghĩ không có Chung Ly thì không thể sống nổi nhưng bây giờ không có Chung Ly thì Chu Tô cảm thấy...nói chung Chu Tô cũng không biết nói thế nào, đây chính là ma lực của tình yêu trong truyền thuyết? Đã bao lâu nay chưa từng yêu thương một người nào, bây giờ Chu Tô mới nếm trải cảm giác này là như thế nào.

Nhưng khoảng thời gian này, Chung Ly lại tận lực kéo dài khoảng cách giữa hai người, thường xuyên không về nhà vào buổi tối. Hôm nay cũng vậy, lúc chín giờ tối Chung Ly nhắn tin báo là có việc nên tối nay không về nhà.

Chu Tô bây giờ không cần biết thế nào là mất mặt, cô hiểu Chung Ly thực sự đang trốn tránh mình nên ngay lập tức gọi điện thoại cho Chung Ly: “Chồng à, tại sao dạo này anh lại bận rộn như vậy, nhất định phải lấy cái cớ bận việc mãi như thế sao? Không phải anh vẫn luôn ở chỗ cô ta đấy chứ . . .” Nói đến đây Chu Tô bỗng nghẹn ngào không thể nói nên lời nữa.

“Em đừng nghĩ vậy. Anh đang ở nhà ba mẹ.” Chung Ly nói như đinh chặt sắt.

“Vậy a.” Chu Tô thở phào nhẹ nhõm, hỏi tiếp: “Anh thực sự đang tránh mặt em phải không?”

Bên kia đầu dây, truyền đến âm thanh Chung Ly bật đi bật lại chiếc bật lửa, mãi anh mới trả lời: “Chu Tô, giữa chúng ta thật sự có vấn đề, đúng không?”

Đầu tiên Chu Tô không nói gì, sau một lúc mới đáp: “Em cũng cảm thấy thế. Nhưng nếu thế thì anh định thế nào? Chia tay?” Nói đến đây, âm thanh đã bắt đầu run rẩy.

“Không có.” Âm thanh của Chung Ly nhẹ đến nỗi kém thuyết phục.

“Rõ ràng anh dao động, anh mệt mỏi, không muốn tiếp tục nữa. Anh nói cho em nghe, anh không hài lòng về em ở chỗ nào? Trước kia là em không tốt, chưa từng lo lắng yêu thương anh, nhưng bây giờ em đang cố thay đổi, anh cho em chút thời gian có được hay không?”

“Không, không phải thế!” Chung Ly thở dài “Em đang cố thay đổi...Anh biết... Nói thật anh cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh. Nhưng mà không hiểu vì sao thời điểm phải đối mặt với chuyện của chúng ta hay nói dung hơn là những chuyện liên quan đến em, anh luôn cảm thấy mình luôn không sáng suốt xử lý được. Đối với sự bộc bạch này của Chung Ly, Chu Tô cảm thấy có chút bất đắc dĩ nhưng cô cũng không biết phải đáp trả anh như thế nào. “Thời điểm đối mặt với em, anh lại giống như một cậu thanh niên ngây ngô, không biết hành xử thế nào. Vô tình gây ra những tổn thương cho em, lần lượt làm những việc khiến em thất vọng, trong lòng anh cũng rất khổ sở. Đôi lúc anh đã nghĩ nên dừng lại, nhưng căn bản không làm được. Anh vô dụng như vậy, ngớ ngẩn như vậy, đã làm những chuyện đến bản thân cũng không thể tha thứ ình như vậy, cho nên, chúng ta hãy cho nhau một khoảng thời gian riêng, để tĩnh táo hơn.” Nói xong những lời này, Chung Ly thở dài một hơi.

“Có nghĩa là anh muốn chia tay. Chung Ly, là anh chán ghét nên kiếm cớ bỏ em, em không muốn nghe mấy cái lý do rách nát như vậy, những thứ đó tất cả đều là lấy cớ, em chỉ là khẳng định một câu, em không muốn chia tay. Dù không còn bao nhiêu thời gian nhưng em muốn chúng mình được ở cùng nhau...Huhu...” Nói đến đây, Chu Tô bật khóc.

“Chu Tô...Em bình tĩnh một chút, cuộc hôn nhân một mối như vậy, cứ tiếp tục liệu có ý nghĩa gì sao?”

“Không... Chung Ly...Em không cần bình tĩnh gì cả...Em chỉ muốn anh về đây với em. Anh mau về nhà với em!” Chu Tô bây giờ đã khóc nức lên, nước mắt rơi như mưa, thật giống như không có cách nào dừng lại.

“Anh không nói muốn ly hôn, chỉ là cần thời gian để cả hai người chúng ta có thể bình tĩnh tĩnh táo, những thứ khác sau này hãy nói. Mấy ngày hôm nay anh sẽ ở nhà ba mẹ, có chuyện gì cứ tới đây tìm anh, nếu không thì đừng liên lạc gì cả. Cho nhau khoảng thời gian riêng tư để suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện.” Nói xong, không đợi Chu Tô nói thêm câu nào liền vội vã cúp máy.

Mơ mơ hồ hồ cúp máy, Chu Tô nhắm tịt hai mắt lại, ngón tay siết chặt ghế sa lon. Chu Tô biết, Chung Ly cũng giống mình, đều là hai kẻ cố chấp, một khi đã quyết định chuyện gì nhất định sẽ không thay đổi ý kiến. Vì vậy, hôn nhân của họ có lẽ sẽ thực sự phải dừng lại tại đây. Quảng thời gian cuối đời của Chu Tô thực sự không còn ý nghĩ gì nữa, không có thể sớm thấu hiểu nỗi khổ tâm của ba, sự do dự ám chỉ của mẹ, đối với chuyện dạy dỗ em gái thì thờ ơ đến nỗi bây giờ Chu Nhuế ra vào đồn công an như cơm bữa. Ngay cả chồng cũng không thể giữ. Cuối cùng cảm thấy cuộc đời mình đúng là một chuỗi những thất bại.

Lắc đầu, chậm rãi mở mắt ra, Chu Tô cười khổ, trước kia luôn cảm thấy mình là người tự do tiêu sái nhất trần đời, hiện tại mới phát hiện có nhiều điều khiến bản thân không thể vứt bỏ được.

Thôi...Mệt quá, cứ như vậy rời đi, lẳng lẽ rời đi chẳng phải là tốt hơn sao?

Hai ngày tiếp theo, Chu Tô không tiếp tục quấy rầy Chung Ly. Cô biết mình căn bản không cách nào có thể thay đổi ý nghĩ của anh.

Ru rú ở trong phòng, cái gì cũng không quan tâm. Ăn rồi ngủ. Ngủ rồi lại ăn.

Cô giúp việc mấy lần há miệng muốn hỏi gì đó nhưng thấy bộ dạng lười phải trả lời của Chu Tô liền than nhẹ một tiếng, không nói gì.

Bất chợt nghĩ tới mẹ, trong lòng chua xót, muốn nghe âm thanh của bà nên Chu Tô mở nguồn điện thoại di động.

Vừa mới mở máy, Lưu Yến Linh đã gọi tới: “Chu Tô, hai ngày nay cậu chết đi đâu đấy?”

“Có chuyện gì? Tổ chưa chết đâu, nhưng mà cái chết có lẽ rất nhanh sẽ tới.” Chu Tô nói như thật như đùa.

“Cậu im miệng đi. Hai ngày nay cậu không thèm xem tin tức đúng không? Ba chồng cậu xảy ra chuyện rồi!” Lưu Yến Linh vô cùng lo lắng nói.

“Cái gì? Ba chồng tớ xảy ra chuyện...Làm sao cậu biết?”

“Không chỉ có tớ biết, cả cái đất nước Trung Quốc này đều biết ấy chứ!”

“Chẳng lẽ ông ấy . . .”

“Diên à! Ông ấy chưa chết, khẳng định là hai ngày nay cậu không xem ti vi hay đọc tin tức gì rồi. Nhanh...Nếu không xem ti vi thì tra trên mạng một chút đi, cũng đã đến tai chính quyền trung ương, ba chồng cậu chắc có lẽ sẽ bị nặng đấy!”

61. Q.3 - Chương 23

Chu Tô vội vàng mở Baidu, đánh tên ba chồng, hàng loạt những bài báo tin tức hiện ra nhanh chóng, tùy tiện mở ra một trang, tựa đề nổi bật là “Tiền quân khu trưởng Bắc Kinh buôn lậu, sâu một quốc gia đến lúc nào mới bị xử lý nghiêm khắc?” Nhìn thấy tựa đề giật gân như vậy khiến Chu Tô chấn động, ba chồng buôn lậu? Đùa gì thế, ông vốn là một người cương trực ngay thẳng cộng thêm thân phận là một quân nhân càng khiến ông thêm chú trọng danh dự. Làm sao có thể vì tiền mà khiến danh tiếng của mình bị hủy trong chốc lát đây?

Hai chân mày nhíu chặt, tiếp tục kéo rê con chuột “Dưới đây là hình ảnh vô cùng chân thật của một người qua đường vô tình chụp được, cũng chính nhờ những bức ảnh này mới có thể gỡ bỏ mặt nạ đạo mạo chân chính của một quan chức.”

Trong tấm ảnh là một người đàn ông đang đút vào túi Chung Mục Chi một túi gì đó, còn Chung Mục Chi cười rất vui vẻ, lôi kéo tay của người kia. Người đàn ông kia chính là một vị lãnh đạo khác một đoạn thời gian trước bị bắt vì tội danh buôn lậu xuyên quốc gia. Điều khiến Chu Tô khiếp sợ là bối cảnh của tấm hình kia, sau lưng hai người chính là bức tường đã bị dỡ bỏ gần đại viện quân khu năm xưa.

Bối cảnh đó Chu Tô vẫn nhớ như in, bởi vì tìm thật lâu mới tìm được nó, không thể nghĩ ngờ, tấm hình kia là do chính tay cô chụp.

Tay chân lạnh lẽo, Chu Tô lướt qua lần lượt những trang web đăng tin, sau đó vào trang web chứa ảnh của mình, tìm được tấm hình kia, Chu Tô nhất thời liên tê liệt. Không sai. Bức ảnh đó là do nàng chụp.

Bức ảnh đó nằm trong album ảnh “Dấu vết thành thị” trên trang chủ của Chu Tô, nhưng thực sự thời điểm tải hình lên, Chu Tô không hề chú ý tới ba chồng mình cũng xuất hiện trong đó, vốn lúc đấy có rất nhiều người qua lại chỗ đó nhưng trong bức ảnh chứng cứ kia, những người khác đã bị xóa hết, chỉ còn lại hai nhân vật chính là ba chồng và người đàn ông kia.

Nhìn những bình luận sau bức ảnh, vừa bắt đầu còn rất nhẹ nhàng hay cảm giác được trở về những nơi chốn của tuổi thơ cái gì đó nhưng sau đó bắt nguồn từ một câu bình luận “Trời ạ, hai người trong góc bên phải làm sao nhìn nhìn quen mắt như vậy?”, mọi chuyện bị cuốn vào đó.

Sau đó toàn bộ những bình luận đều là thể hiện lòng căm ghét với những quan chức cao cấp nhưng không có đạo đức, bình luận toán loạn, câu nói nào cũng được nói ra, hơn nữa càng đi về phía sau càng khó nghe.

Hồ hấp của Chu Tô bắt đầu rối loạn, thật sự là bởi vì sự vô tâm của mình mà mang tới cho ba chồng một sự phiền toái lớn? Lại tìm kiếm được một video, người chủ trì đang gơ bức ảnh, nghiêm túc nói: “Hiện đã xác định người đàn ông trong hình là Trần Trung, một quan chức lợi dụng chức quyền buôn lậu tội danh thành lập một thág trước, người còn lại là Tiền Quân khu trưởng Quân đoàn Bắc Kinh- Chung Mục Chi. Hiện sự kiện này đang được cư dân mạng cũng như toàn thể nhân dân cả nước quan tâm. Nhà chức trách đang rất coi trọng chuyện này nên Chung Mục Chi tạm thời đang bị cách ly để điều tra, chúng tôi sẽ cập nhật thông tin một cách nhanh và chính xác nhất. Người tung ra tấm hình này thực sự chỉ là một người qua đường hay đang có âm mưu gì? Trước mắt chúng tôi đang tìm hiểu làm rõ.”

Chu Tô tựa hẳn người lên ghế sa lon, đầu óc trống rỗng, trong miệng lẩm bẩm: “Cách ly thẩm tra?” Lão đảo chạy đến bàn lấy điện thoại di động ra gọi cho Chung Ly. Tiếng tổng đài vang lên đều đặn: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau . . .”

Đúng vậy a, lúc này đoán chừng là Chung Ly đang như đi trên đồng lửa. Quả thật đáng chết! Tại sao cô lại có thể phạm phải sai lầm này cơ chứ. Ba chồng lần này thật sự bị cô hại chết!

Chỉ chốc lát sau, Phương Đại Đồng liền tìm tới nhà. Cũng không còn nói nhảm mà đi thẳng vào vấn đề: “Chu Tô, bức hình tố cáo Chung Mục Chi là của em phải không?”

“Làm sao anh biết?”

“Trang web cá nhân của em, anh có xem qua nên tất nhiên anh đã nhìn thấy bức hình đó. Nhưng thật sự hai người bé tí trong hàng chục người trong tấm hình vẫn bị soi ra. Anh thật không ngờ. Diên thật! Tại sao anh lại không chú ý để nhìn ra được một màn đặc sắc như vậy nhỉ? Em làm gì mà trờng mắt với anh?” Nhìn sắc mặt Chu Tô càng ngày càng khó coi, Phương Đại Đồng liên tiếp lui về phía sau.

“Anh đừng nói nhảm nữa, bây giờ tôi không có tâm tình tiếp chuyện anh đâu.”

“Anh biết là tâm tình em không tốt nhưng mà Chu Tô này, anh cảm thấy em thật lợi hại đấy nhé, côi đời này chưa chắc có tay săn ảnh nào chụp được tốt như em đâu, hai người kia mặc dù đứng rất xa, góc chụp cũng không thoảng nhưng ngay cả ngón tay người ta cũng được em chụp một cách rõ ràng như vậy.”

“Phương Đại Đồng, anh xong chưa, tôi đang gấp đến độ sắp xoay vòng thành vòng tròn rồi, anh còn chể giử tôi?” Chu Tô rốt cuộc không nhịn được nữa mà hét lớn .

Nhìn Chu Tô Chân nóng nảy, Phương Đại Đồng vội vàng thu hồi ý cười tiến tới trước mặt cô: “Thật sự tức giận? Thôi mà...Không phải đang chọc cho em vui vẻ lên một chút hay sao?”

“Anh trêu chọc có duyên quá đấy!” Chu Tô vẫn đang giận giữ.

Hai người trầm mặc một lúc, Chu Tô thở dài một hơi: “Phương Đại Đồng, anh nói thật cho tôi biết, chuyện này rất nghiêm trọng phải không?”

Phương Đại Đồng nhướng mắt, nhìn chằm chằm Chu Tô nói: “Anh nói thật nhé. Khá là nghiêm trọng. Nghe nói ba chồng em, Chung Mục Chi bởi vì bị kích thích đến nổi phát bệnh, xuất huyết não, tối ngày hôm qua đã được đem đi cấp cứu, vẫn còn sống nhưng cũng chỉ giữ được chút hơi tàn.”

Đầu óc Chu Tô tê liệt, ảo não vùi mặt trong hai lòng bàn tay, trầm giọng nói: “Xong rồi, tôi và Chung Ly lần này thật sự xong rồi, anh ấy nhất định sẽ không tha thứ cho tôi.”

62. Q.3 - Chương 24

Phương Đại Đồng háng giọng muốn nói gì đó có thể khiến Chu Tô vui vẻ nhưng lại phát hiện không khí căng thẳng đến nỗi ngay cả bản thân anh cũng không vực dậy nổi tinh thần bèn đi tới xoa đầu Chu Tô nói: “Chu Tô, có lẽ em thật sự nên buông tay thôi. Em không cảm thấy sao? Từ đầu tới cuối chỉ có một mình em kiên trì, một mực chống đỡ duy trì cuộc hôn nhân. Chung Ly có lẽ cũng không phải không có tình cảm với em nhưng mà trong lòng anh ta, sự tự ái của bản thân lại lớn hơn cả phần cảm tình này. Em đúng là một người phụ nữ số khổ, đi theo anh đến Pháp chữa bệnh thôi.”

Chu Tô ngẩng đầu lên, dùng bàn tay lau đi vệt nước mắt nói: “Không đâu, cho dù hiện tại thật sự có chút mệt mỏi nhưng tôi nhất định sẽ không buông tay. Nói thật với anh, nếu như chỉ dựa vào một chút yêu thích nhất thời thì tôi đã cạn sạch nhiệt tình lâu rồi nhưng qua thời gian này tôi lại phát hiện tôi càng yêu anh ấy nhiều hơn. Tình yêu này không ngừng phát triển. Vì Chung Ly không có bất cứ sự đáp trả nào cho nên tôi biết chỉ có mỗi tôi cố gắng lấy lòng anh ấy nhưng không có kết quả gì đâu. Nhưng tôi vẫn sẽ nhất quyết đâm đầu vào.”

“Đứa ngốc... ” Phương Đại Đồng thở dài: “Vừa ngốc lại vừa cố chấp, bướng bỉnh hơn cả trâu nữa.”

“Mặt khác” Chu Tô tiếp tục, cầm bức ảnh gia đình gồm cô, Chung Ly và ba mẹ chồng lên, tỉ mỉ vuốt ve nói: “Ba chồng từ nhỏ nhìn thấy tôi lớn lên, sau khi tôi kết hôn với Chung Ly cũng luôn đối xử thật tốt với tôi. Nếu như im lặng ra đi như thế, cũng quá không có lương tâm. Tôi vẫn còn muốn giúp ba chồng lấy lại sự trong sạch.”

“Trong sạch?” Phương Đại Đồng hừ lạnh: “Người đi ở bờ sông nào có không ướt giày, làm sao em biết ông ấy trong sạch? Những kẻ chỉ có vẻ ngoài đạo mạo nghiêm trang nhưng là ngụy quân tử anh đã thấy không ít.”

“Chớ nói nhảm.” Chu Tô bắt hắn đáp: “Tôi cho anh biết, ông nhất định là người trong sạch.” Trầm tư một chút, Chu Tô hỏi tiếp: “Phương Đại Đồng, chuyện kia nghiêm trọng tới cỡ nào đến nỗi khiến ba chồng tôi giận đến nỗi xuất huyết não?”

“Em chậm rãi nghe tôi kể nhé.” Phương Đại Đồng lại bắt đầu gỡ thói dài dòng văn tự.

“Một thời gian trước, cái người họ Trần kia lợi dụng chức quyền buôn lậu xe hơi, tham ô công quỹ bị Ủy ban phòng chống tham nhũng tra xét ra. Nhưng ông ta vẫn luôn miệng nói mình chỉ là tông phạm cũng không chịu nói ra ‘núi dựa’ là ai. Bởi vì ông ta cứng đầu không nhận nên cơ quan kiểm soát đang tiến hành kiểm tra hàng loạt những mối quan hệ của lão Trần kia với những quan chức khác. Đúng lúc này bức ảnh của em lại được đăng lên, hành động của hai người mờ ám như vậy, ai có thể không nghi ngờ đây? Hơn nữa hiện tại những người kia không tìm ra manh mối, đã bắt đầu bị trung ương thúc giục. Bây giờ cư dân mạng cũng như người dân đã đem con kiến đã nói thành con voi. Không khéo, trong khoảng thời gian nhạy cảm này cùng với sự phẫn nộ của dân chúng, lãnh đạo sẽ đưa ba chồng em ra làm thí thân.”

“Về phần bệnh tình của ba chồng em, là bởi vì ông ấy bị đưa đến bệnh viện nơi anh đang làm việc nên anh mới biết. Nghe nói thời điểm những người của Ủy ban phòng chống tham nhũng trung ương đến dẫn độ Chung Mục Chi, lời qua tiếng lại thế nào khiến ông ấy không chịu nổi kích thích mà đột nhiên phát bệnh, lúc được đưa đến bệnh viện chỉ còn sót lại nửa cái mạng. Bác sĩ y tá bận bịu rất lâu mới có thể cứu vãn chút ít tình hình nhưng đến bây giờ ba chồng em vẫn đang trong tình trạng hôn mê, lúc nào tỉnh thì không ai có thể nói trước. Với tình hình kia và hiểu biết của anh, nếu Chung Mục Chi tỉnh dậy thì cũng sẽ không khôi phục được hoàn toàn.”

“Nghiêm trọng đến thế sao?” Chu Tô thì thầm: “Làm sao lại nghiêm trọng đến mức ấy? Tôi chỉ vô tình chụp một bức ảnh, tại sao lại có thể như vậy...Nếu sớm biết có chuyện, những bức ảnh ‘Dấu vết thành thị’ kia có chết tôi cũng sẽ không đem lên Internet.”

“Nếu biết trước thì mọi chuyện đều tốt đẹp, anh nghĩ chúng ta không nên ngồi đây tán phét cái gì mà nếu như, hiện tại vụ án này đã bị làm rùm beng lên rồi, không ai có thể ngăn dư luận được nữa đâu.” Phương Đại Đồng nói rõ ý định, đứng dậy muốn đi.

Chu Tô kéo anh ta lại: “Phương Đại Đồng, tôi biết rõ gia cảnh nhà anh không tầm thường. Anh làm ơn hãy nghĩ giúp tôi một biện pháp đi, hỏi thăm một chút tin tức nội bộ cũng được.”

Phương Đại Đồng khổ sở nhìn Chu Tô, khéo léo tránh khỏi bàn tay đang giữ lấy mình của Chu Tô: “Em nghĩ Sở Tư pháp là do nhà chúng tôi mở ra à? Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, mình làm chuyện mờ ám, ai cũng không thể giấu mãi được.”

Chu Tô ngăn người, chậm thu tay của mình về, nhẹ giọng nói: “Phương Đại Đồng, anh nói xem tôi phải làm thế nào bây giờ? Tôi cảm thấy bản thân mình rất thất bại, anh có biết không?” Nước mắt lại ào ạt rơi xuống: “Tôi không có cách nào cứu vãn mối quan hệ của mình và ba ruột, khiến mẹ đau lòng. Về phần Chu Nhuế, không nói anh cũng biết, mỗi ngày đều cà phê cà phát giống như một kẻ không ra gì, thân là một người chị, trách nhiệm là điều không thể tránh khỏi. Lần này trở về đây, tôi vốn muốn vấn hồi rất nhiều thứ. Bao nhiêu năm nay đây mai đó, quay đầu lại không những mình không còn gì trong tay mà những người mình yêu thương cũng không giữ được. Anh nói có phải tôi rất vô dụng không. Bây giờ cứ như vậy, mặc kệ tất cả, theo anh tới nước Pháp, Phương Đại Đồng...Nếu thực sự làm như vậy lương tâm tôi sẽ không một ngày yên ổn.”

Phương Đại Đồng nhìn Chu Tô cúi đầu, trái tim đau như cắt, lại lần nữa ngồi xuống, âm thanh cũng dịu dàng hẳn: “Chuyện này, thật không dễ làm.”

“Phương Đại Đồng, tôi biết nếu cứ việc gì cũng cầu xin anh giúp như vậy thật sự là rất quá đáng. Nhưng tôi còn có thể cầu xin người nào, nếu như ba chồng hiện tại có thể được minh oan, phải đập đầu mấy cái với người nào tôi đều làm được, chỉ là sau khi ba tôi mất, tôi thật sự không biết ai có thể giúp đỡ trong chuyện này.” Chu Tô khóc lóc rất thảm thương: “Cầu xin anh, dù là có làm người khác khó chịu nhưng tôi không muốn ngay cả đến lúc chết vẫn liên lụy đến người vô tội. Anh giúp tôi một chút có được không, có được hay không? Huhu...”

Phương Đại Đồng đau lòng vội vàng thuận theo yêu cầu của Chu Tô: “Trước tiên em cứ phải bình tĩnh đã.

Em như vậy làm sao anh có thể mặc kệ được. Người phụ nữ như em lúc nào cũng là cố tình gây sự, nhưng anh tự nguyện, luôn nguyện ý giúp em.”

“Vậy anh...” Chu Tô vừa khóc vừa lôi kéo tay Phương Đại Đồng: “Anh phải nhanh lên một chút, nhanh lên một chút...Tôi sợ sẽ liên vĩnh viễn không còn mặt mũi nhìn Chung Ly nữa.”

Phương Đại Đồng cầm khăn giấy bên cạnh bàn, lau mặt cho Chu Tô: “Biết rồi...Bà cô của tôi ơi. Anh sẽ về nhà ba mẹ hỏi thăm tin tức, em đừng khóc nữa. Có được hay không?”

Chu Tô vừa dài phào nhẹ nhõm, điện thoại di động vang lên, là số máy lạ.

Cô bắt máy: “Alo?” Sau đó lau lau khóe mắt.

“Xin hỏi là Chu Tô tiểu thư sao?”

“Vâng. Anh là?”

“Tôi là ký giả của báo ‘Sự thật’, cô xem có thể hay không gặp mặt, hàn huyên một chút về chuyện tại sao cô lại chụp được bức ảnh quý báu kia?”

“Bức ảnh quý báu? Chuyện?” Chu Tô đang dùng giấy lau mắt bỗng dừng lại: “Anh nói cái gì cơ?”

“Chính là chuyện cô vì lợi ích của quốc gia, của nhân dân mà tiết lộ chuyện tham ô của ba chồng mình ấy.”

“Anh... Anh... Ai nói? Chuyện gì xảy ra?” Âm thanh của Chu Tô ngày một cao lên.

“Tấm hình kia, không phải xuất từ trang web của cô sao? Là nhờ cô mới có thể bắt được tên sâu mọt của quốc gia kia.”

“Đó là sai lầm, căn bản không có chuyện này. Ba chồng tôi hoàn toàn trong sạch, các người không được phép luận tội một cách vô căn cứ!” Nói xong, hung hăng cúp điện thoại.

Nhưng mà tin nhắn lại liên tiếp được gửi đến điện thoại. Nào là ca ngợi cô là người có nghĩa, dũng cảm đại nghĩa diệt thân... Chu Tô hoàn toàn rối rắm, ngay lập tức tắt điện thoại.

Mở máy vi tính ra, trên web đã tràn đầy những tin tức trời ơi đất hỡi, cái gì mà bên cạnh những tên bại hoại luôn có một người chính nghĩa, vì lợi ích của nhân dân, đại nghĩa diệt thân. Cư dân mạng dường như đang muốn nâng Chu Tô lên tận trời, hận không thể đem huy chương tặng cho cô.

Chu Tô muốn khóc cũng khóc không được. Đây là tình huống gì a? Thế nào những người đó lại có trí tưởng tượng phong phú như vậy?

Trong cơn tức giận muốn đem tất cả những bức hình kia xóa đi, lại bị Phương Đại Đồng ngăn lại: “Hình ảnh đã lan truyền rộng rãi, em còn xóa làm gì. Nếu em xóa lại có kẻ thừa nước đục thả câu, tỷ như ‘Con dâu chính nghĩa cuối cùng cũng bị khuất phục trước cường quyền, nhân dân cả nước hãy ủng hộ cô ấy’ thì biết làm thế nào?”

Chu Tô nghe Phương Đại Đồng nói vậy, giận đến nổi không thốt nên lời, chỉ muốn đập vỡ máy vi tính, thời đại Internet đúng là quá tai hại.

“Đừng tức giận, cứ kéo xuống dưới nhìn, còn có những thứ hay hơn cơ.” Phương Đại Đồng nhắc nhở.

Chu Tô di chuyển con chuột thì thấy “Tình thế mở rộng, tham quan con của lợi dụng công khoản tiến hành không hợp pháp mua bán”, “Phần tử sa đọa muốn để lại đường lui, tham ô công quỹ mở công ty, tạo tài khoản ảo ở ngân hàng Thụy Sĩ.”

Chu Tô kinh ngạc đến nỗi há hốc miệng, chuyện của Chung Mục Chi đã lây lan sang cả công ty của Chung Ly, đoán chừng một thời gian ngắn nữa, công ty của anh cũng sẽ bị điều tra toàn diện tra.

Lần này, Chu Tô thật sự đã gây họa lớn.

Trầm mặc nửa ngày, Chu Tô chợt đứng dậy. Phương Đại Đồng hỏi: “Em làm gì thế?”

Chu Tô hít sâu một hơi, nói: “Tôi đi tìm Chung Ly.”

“Anh ta bây giờ còn có thời gian gặp mặt em sao, ba của mình sống chết chưa rõ, sự nghiệp đoán chừng cũng đang gặp nguy. Em cảm thấy anh ta sẽ đối xử với em như thế nào? Chớ tự mình đi tìm phiền toái.”

“Không, họa là do tôi gây ra, nhất định tôi phải đối mặt. Quan trọng nhất là...” Chu Tô dừng một chút: “Tôi phải bù đắp cho anh ấy.”

Phương Đại Đồng dùng vẻ mặt coi thường nói: “Chu Tô! Bây giờ tôi mới phát hiện mặt của em cũng dày phết đấy, em chờ ném mùi thất bại đi!”

63. Q.3 - Chương 25

Phương Đại Đồng nói không sai, ngay cả cửa nhà họ Chung Chu Tô cũng không bước vào được.

Người mở cửa là gì Lý- người đã làm việc cho nhà họ Chung hơn mười năm nay, vừa nhìn thấy Chu Tô đã dùng vẻ mặt chán ghét nhìn cô, tay xua xua, đẩy cô tránh xa: “Thiếu phu nhân, cô còn tới đây làm gì, cái nhà này bị cô hại còn chưa đủ thảm sao? Cô đi nhanh đi, nếu để phu nhân nhìn thấy không chừng còn không thể đi đâu.”

Chu Tô cố chấp bấm lấy cửa không chịu rời đi: “Gì Lý, cháu hiểu biết rõ là cháu gây nên họa lớn rồi nên gì cho cháu vào đi. Cháu tới là để nhận lỗi cũng như góp phần sửa chữa sai lầm, gì cho cháu vào gặp Chung Ly một chút được không?”

“Ai nha, cô đừng làm khó người làm như tôi.” Gì Lý khó khăn nói.

“Chị Lý, có phải hay không lại bọn nhà báo tới? Kể nào không chịu đi cứ cầm chổi phang thẳng vào mặt người đó cho tôi!” Lưu Tú Cẩm vừa la hét vừa đi ra ngoài, trong tay cầm một cái chổi lớn cùng cây lau nhà, đáng vẻ rất hung hăng.

Nhưng khi nhìn thấy Chu Tô liền khựng lại, nhẹ buông chổi cùng cây lau nhà trong tay xuống đất.

“Mẹ.” Chu Tô cúi thấp đầu, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Gì Lý tiến lên đỡ Lưu Tú Cẩm: “Phu nhân, tôi nghĩ hiện tại trước hết cứ đuổi cô ấy đi, phu nhân ngàn vạn lần đừng lại phát hỏa.”

Lưu Tú Cẩm hất tay gì Lý, tiến lên một bước, nhìn Chu Tô chằm chằm, hừ lạnh một tiếng: “Cô gọi tôi là mẹ?”

“Mẹ...con biết lần này là con gây họa lớn rồi. Nhưng con thật sự không cố ý, hiện tại quan trọng nhất là cùng nhau nghĩ biện pháp, chúng ta là người một nhà . . .”

“Người một nhà? Ta nhỏ vào!” Lưu Tú Cẩm lạnh lùng nói tiếp: “Bây giờ cô còn nói với tôi là người một nhà? Cô xem một chút, cái nhà này bị cô phá thành cái dạng gì rồi...Không cần biết cô cố ý hay không cố ý...Mau rút... Đừng làm cho tôi thêm ngứa mắt!”

“Mẹ...Mẹ bình tĩnh một chút...Mẹ nghĩ đi, con làm sao lại có thể làm hại ba được cơ chứ?”

“Chu Tô, khiến cho ba chồng mình nguy hiểm đến tính mạng, danh dự khó giữ được, cho dù tỉnh lại cũng sẽ phải đối mặt với tù tội, cô còn có thể nghĩ tới chuyện cô cố ý hay không cố ý sao?”

“Mẹ, mẹ nói rất đúng. Chuyện này là con ngu ngốc, là con quá mức sợ hãi. Nhưng mà, con nhất định sẽ không rời khỏi đây. Không thấy được Chung Ly con sẽ không đi.” Chu Tô dùng tay chống cửa, dùng vẻ mặt kiên định nhìn Lưu Tú Cẩm.

Lưu Tú Cẩm thấy thế, lửa giận bùng cháy: “Cô thật đúng là da mặt dày, bây giờ còn dám nhắc đến Chung Ly? Cô đại nghĩa diệt thân, công ty của nó cũng rơi vào vòng lao đao, tiền vốn quay vòng, kí quỹ cũng bị ngân hàng đóng băng. Cô thật giỏi đấy, chỉ một bức ảnh đã khiến cả nhà này lao đao.”

“Mẹ...Cho dù mẹ có nói gì nhưng xin hãy cho con gặp Chung Ly một lần. Con muốn gặp anh ấy, không gặp được anh ấy con sẽ không đi.” Chu Tô hơi cúi đầu nhưng vẫn kiên quyết nói một câu như vậy.

“Vậy cô cũng đừng trách đồ vật trong tay tôi không có mắt!” Lưu Tú Cầm phần hận hết lên, nhặt cây chổi trên sàn nhà, đánh lên người Chu Tô.

Gì Lý ra sức can ngăn, gấp đến độ đưa tay giành lấy cây chổi: “Phu nhân, cái này sao có thể được? Người trong nhà tại sao có thể đánh người trong nhà?”

Lưu Tú Cầm vừa cố gắng thoát khỏi bàn tay của gì Lý vừa la hét: “Kể từ lúc ba Chung Ly bị oan uống chộc tức đến nỗi phải nhập viện, cô ta đã không còn chút quan hệ nào với cái nhà này nữa. Cái loại sao chổi này, hại con trai còn liên lụy tới cả chồng bà, không đánh chết cô ta. Bà đây làm sao có thể nguôi?”

“Mẹ, đủ rồi...!”

Là Chung Ly! Chu Tô mừng rỡ ngẩng đầu lên: “Chung Ly!”

Chung Ly không để ý tới Chu Tô, đi thẳng tới trước mặt mẹ mình, giành lại cây chổi, cau mày nói: “Mẹ, mẹ còn ngại chưa đủ loạn sao?”

“Mẹ ngại chưa đủ loạn? Là vợ ‘hiền’ của con ngại chưa đủ loạn ấy! Thôi, ngày mai con và nó ngay lập tức ly hôn đi, cũng đừng nói gì nữa, nhà chúng ta nhỏ, không chứa nổi vị Phật lớn như vậy!” Lưu Tú Cầm giận đến thở hổn hển, khàn giọng kiệt lực kêu lên.

“Chung Ly...Em nói thật sự không cố ý. Chúng ta nói chuyện một chút được không? Cùng nhau nghĩ biện pháp . . .”

“Trước tiên em cứ về nhà đi đã.” Chung Ly đỡ lấy Lưu Tú Cầm giống như đã sức cùng lực kiệt nói: “Em xem bộ dạng của em bây giờ đi, còn có thể nói chuyện gì cơ chứ. Ngày mai anh sẽ liên lạc... Em về đi. Chớ làm loạn thêm.”

“Ngày mai?” Chu Tô lẩm bẩm: “Ngày mai là muốn ly hôn sao?”

“Không sai!” Lưu Tú Cầm vừa cố gắng thoát khỏi vòng tay Chung Ly vừa nói: “Ngày mai sẽ ly hôn.”

“Mẹ...Mẹ vào nhà nghỉ ngơi đi, huyết áp mới vừa giảm, còn muốn phát bệnh sao?” Chung Ly hai tay đỡ lấy mẹ mình, sợ bà lại ngã xuống giống như tối hôm qua.

“Chung Ly...Em không đi đâu.” Chu Tô cắn môi nhưng vẫn nhịn không được nước mắt tràn khóe mi, liều mạng lắc đầu.

“Cô dám?” Lưu Tú Cầm hàm hừ, thẳng tắp ngã xuống, hôn mê bất tỉnh.

Chung Ly vội vàng đỡ lấy mẹ mình, hét lên với Chu Tô: “Anh nói em trước tiên về nhà có nghe thấy không? Em nhất định phải khiến mẹ anh cũng vào viện luôn phải không?”

Sau đó quay đầu nói với gì Lý: “Gì Lý, đưa Chu Tô ra ngoài.”

64. Q.3 - Chương 26

Gì Lý dùng sức đẩy Chu Tô, nói: “Thiếu phu nhân, phu nhân ngày hôm qua đã ngã xỉu một lần rồi, bác sỹ có nói là không thể bị kích thích nữa. Coi như gì van xin cô, cô đi về nhà trước đi.”

Chu Tô thấy gì Lý khó xử như vậy, trong lòng khó chịu giống như lấy dao cắt. Đúng vậy, quả thật là do cô nên gia đình này mới biến thành bộ dáng này.

Không nói thêm gì nữa, cúi đầu xoay người. Một giây sau khi quay người, Chu Tô thật sự không nhịn được nữa mà rơi nước mắt.

Cúi đầu lững thững bước mấy bước, chợt khựng lại. Nếu cô đi như vậy chẳng phải là đồng nghĩa với việc đồng ý ly hôn. Không thể... Cô sẽ không bao giờ đồng ý ly hôn, có chết cũng không thể đi.

Đứng cách ngoài cửa vài mét ngẩng đầu lên, vừa đứng có thể nhìn thấy cửa sổ phòng Chung Ly. Cô nghĩ nếu như cô đứng đây, may mắn Chung Ly sẽ thấy được cô. Cô nhất định sẽ không đi, cho dù bị hắt hủi như thế nào cô cũng sẽ không rời bỏ căn nhà này, rời bỏ nó đồng nghĩa với việc buông tay Chung Ly.

Từ giữa trưa đến xế chiều, Chu Tô không hề dời bước, dùng chân vẽ nên những hình thù kì dị trên nền đất, sau đó lại tự nhìn chúng.

Mây đen giăng đầy trời, gió cũng nổi lên. Chẳng lẽ trời muốn mưa? Chu Tô nghĩ thầm, tình tiết như vậy không phải chỉ xảy ra trong phim tình cảm hay sao? Lúc nữ chính mắc lỗi, phải chịu phạt thì trời sẽ mưa...

Đang suy nghĩ, cửa liền mở ra, Chu Tô vui mừng ngẩng đầu, sau đó lại ảm đạm cúi đầu... Là gì Lý...

Gì Lý đứng trước cửa, nhìn chằm chằm Chu Tô một lát, thở dài, đi thẳng tới: “Thiếu phu nhân vẫn là nên đi thôi, làm như vậy cũng không phải là biện pháp. Gì còn gọi cô một tiếng thiếu phu nhân có nghĩa là gì vẫn còn thương cô, nghĩ cho cô. Nhưng mà dù vô tình hay cố ý, lần này thật sự cái nhà này đã bị cô làm hại đến tận thâm thương. Kỷ thủ trưởng, người đứng đầu Ủy ban phòng chống tham nhũng quốc gia là cấp dưới của lão gia, vừa mới đến nói mấy câu bóng gió như thăm hỏi, lão gia đã nhận ra ý của ông ta ngay, nghe xong liền hôn mê bất tỉnh.”

“Cứu chữa hơn nửa buổi tối mới qua được, lúc đấy bác sỹ còn nói lão gia có thể tỉnh lại hay không còn chưa chắc. Phu nhân muốn chuyển lão gia tới bệnh viện tư, mấy người kia cũng không cho bởi vì lão gia là nghi phạm muốn theo dõi. Phu nhân gấp đến độ không còn cách nào, trở về nhà liền bắt đầu khóc, huyết áp tăng lên, tối hôm qua còn ngất xỉu, trước khi cô tới mới uống thuốc, thiếu gia cũng không dễ dàng gì, nhìn ba mẹ biến thành bộ dáng này mặc dù không hề nói gì nhưng có thể không nóng nảy sao? Từ tối hôm qua đến giờ còn chưa có hạt cơm nào vào bụng đâu đấy. Ai...”

Chu Tô lại khóc, lấy tay che miệng mơ mơ hồ hồ nói: “Cháu biết rõ tất cả tội lỗi đều từ cháu mà ra, nhưng gì Lý... Nhưng nếu cháu đi, chuyện của cháu và Chung Ly thật sự sẽ phải chấm dứt...”

“Cô có đi hay không không khác nhau gì cả, thiếu gia vốn là người con hiếu thuận, xảy ra chuyện như vậy còn thể nào có thể tiếp tục với cô không?”

Chu Tô khóc nức lên, không nói câu nào chỉ là không ngừng lắc đầu.

Gì Lý chép miệng hai tiếng nói một câu: “Thật là cố chấp.” Xoay người rời đi.

Chỉ chốc lát sau, bầu trời đầy mây đen bỗng lóe lên một tia chớp, tiếp đó tiếng sấm rền vang từ phía chân trời.

Chu Tô vẫn thẳng tắp đứng tại chỗ, mặc ưa xối xả lên thân hình gầy gò đơn bạc của mình. Chỉ chốc lát sau, toàn thân Chu Tô liền ướt đầm, sự lạnh lẽo lan truyền từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân, cô nhớ Phương Đại Đồng nói không thể để thân thể bị lạnh, dễ dàng phát bệnh. Nhưng thật sự cô không dứt bỏ được cuộc hôn nhân này, không dứt bỏ được con người dần dần chiếm lĩnh toàn bộ trái tim mình. Tự lẩm bẩm như niệm chú... Xin mày...Đừng phát bệnh... Hãy để cho tôi kiên trì đến cùng.

Nếu như phát bệnh mà chết ngay tại đây, Chu Tô cũng không oán trách bất cứ ai, bây giờ ước nguyện chỉ muốn cùng người mình yêu lưu lại một đoạn kí ức tốt đẹp nhỏ nhoi là hoàn toàn không thể, rốt cuộc là tại sao, tại sao việc yêu một người khó khăn như vậy? So chết còn khó hơn?

Không biết đã mưa bao lâu, lâu đến nỗi Chu Tô chẳng còn sức đứng vững nữa, cả người lạnh lẽo cũng bắt đầu phát run.

“Tại sao còn đứng đây?” Trước mắt xuất hiện hình ảnh Chung Ly cầm một chiếc dù lớn nhưng bởi vì mưa quá lớn, quần áo của anh cũng đã ướt đầm.

Chu Tô cố gắng ngẩng đầu lên, tận lực nở một nụ cười, lại phát hiện khóe miệng đã cứng ngắc.

“Tại sao còn đứng đây?” Chung Ly lặp lại câu hỏi, trên mặt không có biểu tình gì.

Chu Tô chậm chậm trả lời: “Bởi vì, bởi vì muốn thỉnh cầu tha thứ.”

“Tại sao muốn thỉnh cầu tha thứ?”

“Bởi vì không muốn mất đi anh.”

“Tại sao không muốn mất đi anh?”

“Bởi vì em yêu anh.”

Mỗi câu hỏi Chung Ly lại tiến thêm một bước, chỉ còn có một bước là đến trước mặt Chu Tô bỗng dừng lại hỏi tiếp: “Tình yêu của em có thể kiên trì bao lâu?”

“Cho đến lúc chết!”

“Nhớ lời hôm nay em nói đấy.” Nói xong đột nhiên buông dù, tiến lên một bước ôm lấy Chu Tô đang run rẩy vào vòng tay mình, nói nhỏ vào tai của cô nói: “Anh cũng vậy, sẽ yêu em cho đến lúc chết.”

Trong làn mưa dày đặc, hai người ôm lấy nhau thật chặt, không nói thêm gì nữa, chính là thân thể gần nhau, tâm liền tâm, tựa như hai con cá mắc cạn gặp nhau bèn gì chặt lấy nhau.

Rất lâu về sau, cảnh tượng trong màn mưa của hai người lúc này vẫn nhẹ nhàng nhưng ghim sâu vào tâm trí của Chung Ly, thỉnh thoảng lại xuất hiện trong giấc mơ của anh. Là một giấc mơ đẹp đến không ngờ.

Lòng tràn đầy vui mừng, Chu Tô đang muốn nói gì đó liền bị một sức mạnh kéo giật ra, cô ngẩng đầu nhìn lên. Là mẹ chồng...Lập tức nắm chặt tay Chung Ly.

Chung Ly cũng nắm thật chặt tay Chu Tô, quay lại nhẹ nhàng nói với mẹ mình: “Mẹ, mưa lớn. Mẹ mau vào nhà đi, không lại ngã bệnh đấy.”

Lưu Tú Cẩm mặc kệ trời mưa, hét lên: “Mẹ anh đây còn không muốn sống nữa cơ, sợ gì chút trời mưa này chứ? Chung Ly, anh có phải hồ đồ rồi hay không, ba anh bây giờ còn nằm ở trong bệnh viện sống chết chưa rõ, nếu như tỉnh lại cũng chỉ có thể ngồi xe lăn, đều là bởi vì cô ta, làm sao anh còn có thể cùng một chỗ với cô ta chứ?” Lưu Tú Cẩm nói xong nước mắt liền tuôn ra, hòa lẫn làn mưa.

Chung Ly nhìn mẹ mình nói: “Mẹ, thật xin lỗi...”

“Thằng con trai trời đánh, thằng con bất hiếu kia!” Khóc nức lên, Lưu Tú Cẩm giơ tay tát Chung Ly một cái.

Chu Tô muốn mở miệng nhưng Chung Ly lại siết chặt tay cô, ý bảo cô đừng lên tiếng.

“Đó là cha của anh Chung Ly à... Rốt cuộc anh ăn phải bùa mê thuốc lú gì của cô ta vậy hả? Tại sao lại không có tiền đồ như vậy cơ chứ, không phải chỉ là một người đàn bà thôi sao? Đi ba bốn vòng quanh đất Bắc kinh này có thể tùy ý chọn một người nhưng ba anh thì chỉ có một thôi Chung Ly à!”

“Ba chỉ có một, nhưng Chu Tô cũng chỉ có một. Mẹ những ngày qua con đã suy nghĩ rất rõ ràng, con thật sự rất yêu cô ấy, vừa nghĩ tới chuyện phải vĩnh viễn cắt đứt quan hệ cùng cô ấy đã cảm thấy giống như cả đất trời này sập sục đổ, đau đến nỗi không thể hít thở. Con hiểu biết rõ bản thân mình không có tiền đồ, nhưng dẫu sao con không thể không có cô ấy. Mặc kệ cô ấy có yêu con hay không, con vẫn muốn sống chết bên cạnh cô ấy. Mặc kệ về sau cô ấy sẽ bỏ con lại một mình hay không. Kiếp này, người chung Ly con yêu chỉ có một người. Đó chính là Chu Tô!”

Chu Tô ngỡ ngàng nhìn trân trân Chung Ly đang đứng bên cạnh, chợt có cảm giác, dù là giờ phút này phải chết đi, cũng có thể nói, tôi đã thỏa mãn, cuộc đời này không còn gì để hối hận nữa rồi.

Lưu Tú Cẩm ngăn người, giơ tay đập mạnh lên người Chung Ly từng đợt: “Cái tên nghiệt tử này... Nếu như vẫn muốn ở cùng cô ta...Về sau đừng gọi tôi là mẹ cũng đừng hòng bước chân vào cái nhà này nữa!”

Chu Tô đứng không vững nữa rồi nhưng vẫn tiến lên ngăn cản: “Mẹ...Đều là lỗi lầm của con... Mẹ đừng làm như vậy...Đừng đánh anh ấy.”

“Uỳnh” một tiếng... Cả hai người phụ nữ đều trở mắt. Chung Ly đã quỳ gối, nặng nề quỳ xuống trong màn mưa. Hòa lẫn những âm thanh từng giọt mưa rơi xuống vẫn nghe âm thanh đầu gối Chung Ly chạm đất.

Cúi thấp đầu, mái tóc đen mượt của anh bị nước mưa dính ướt nhẹp, quần áo cũng dính cả vào người, khung cảnh hết sức bi thảm nhưng anh vẫn kiên định nói: “Vây xin mẹ hãy xem như không còn người con trai này đi!” Nói xong, đứng lên kéo tay Chu Tô còn chưa kịp phản ứng, biến mất trong màn mưa.

Lưu Tú cầm thở hổn hển, sững sờ nhìn về hướng hai người rời đi, tự lẩm bẩm: “Chẳng lẽ là ý trời?”

Sau đó một đoạn thời gian, Chu Tô hỏi Chung Ly vì sao lại có quyết định quyết tuyệt như vậy, Chung Ly trả lời, lúc đấy chỉ biết nghe theo trái tim mách bảo, lý trí bị anh vứt hết sau đầu rồi.

65. Q.3 - Chương 27

Dọc theo đường đi, Chung Ly dùng đôi tay vững chắc ôm lấy cả người Chu Tô, vẻ mặt có vẻ như ung dung nhưng thực tế là đang cố trấn định càng khiến Chu Tô vừa yêu thương vừa đau lòng.

Chu Tô tựa vào trong ngực, nghe từng nhịp tim của anh, thế giới ở giây phút đó giống như ngừng quay, chính là cảm giác mặc kệ thế giới này như thế nào tôi cũng đã tìm được bến đỗ an toàn.

Vừa về đến nhà, Chu Tô liền bắt đầu không ngừng hắt xì, Chung Ly xoa xoa đầu cô cười nói: “Em đấy, tổ về ‘iêng hùng’ giỏi lắm. Nhanh đi tắm...”

Chu Tô nhu thuận gật đầu, cầm áo quần bước vào phòng tắm. Làn nước ấm áp theo mái tóc dài xoa xuống vai của Chu Tô chảy xuống mọi góc ngách của cơ thể. Sự ấm áp khiến cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều, xoa xoa mặt hồi tưởng chuyện Chung Ly nặng nề quỳ gối. Chu Tô biết, mặc dù anh nói chuyện thần nhiên ‘Mẹ coi như không có một đứa con trai như con’ nhưng trong lòng anh thực sự đau đớn. Nặng nề thở dài, Chu Tô hiểu Chung Ly nói ra những lời này mang ý nghĩa gì. Chỉ vì cô lại hứa hẹn là yêu anh cho đến lúc chết nhưng cái chết của cô ở ngay trước mắt, tình yêu của cô chỉ có thể dành trọn vẹn cho anh trong một khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi.

Từ tận sâu trong lòng, Chu Tô cảm thấy thực sự áy náy, cuối cùng cô cũng chỉ là đang lừa gạt anh mà thôi, bởi vì giấu giếm đồng nghĩa với lừa gạt.

Chu Tô nghe nói, lấy danh nghĩa tình yêu để lừa gạt người kia là hành động đáng hận nhất.

Cô mệt mỏi, không biết có thực sự như vậy hay không.

Lúc bước ra, Chung Ly đã không còn ở phòng ngủ. Trong lòng chợt nổi lên nỗi sợ hãi vô cớ. Lẽ nào anh ấy lại đi... Lẽ nào đây chỉ là một giấc mộng?

Không có cách nào chấp nhận suy nghĩ kia của mình, Chu Tô chỉ kịp mặc áo choàng tắm, dép lê cũng không mang, chạy nhanh ra cửa phòng ngủ.

Mới vừa mở cửa, mùi thuốc lá nồng nặc chợt xông vào mũi. Chu Tô cúi đầu, lầu dưới phòng khách không bật đèn, chỉ có một điểm sáng lập lờ.

Anh ấy đang ngồi trong phòng khách hút thuốc, Chu Tô nghĩ.

Chu Tô nghĩ Chung Ly giục mình đi tắm nhưng anh ấy lại chưa tắm. Bây giờ anh ấy đang một thân quần áo cũng như đầu tóc ướt nhẹp nước mưa, ngồi một mình trong phòng khách hút thuốc.

Tại sao anh ấy không ngồi trong phòng ngủ hay thư phòng? Tại sao không bật đèn?

Có lẽ anh đang suy nghĩ, đang cố làm mình tỉnh táo lại, cũng có thể đang hồi tưởng.

Có lẽ cảnh quyết liệt với Lưu Tú Cầm không chỉ giống như một giấc mộng đối với Chu Tô mà đối với Chung Ly cũng như vậy.

Dù sao, mở miệng nói với mẹ đẻ mình như vậy . . .

Chu Tô tắt đèn phòng ngủ, đôi tay ôm đầu gối ngồi bệt ở hành lang tầng hai, lẳng lặng nhìn điểm sáng nhỏ dưới lầu, lóe lên rồi lại vụt tắt, sau đó lại tiếp tục sáng lên. Thậm chí Chu Tô còn tưởng tượng ra được, làn khói mờ ảo nhuộm màu trầm tĩnh mà tịch mịch trong đôi mắt của Chung Ly, chậm rãi khuếch tán, cho đến khi cả căn phòng cũng chìm trong sự trầm tĩnh cùng cô đơn.

Chu Tô nghĩ, lúc này không nên quấy rầy anh. Người đàn ông của cô đang suy tư, suy tư như thế nào để có thể bảo vệ những người anh ấy yêu quý.

Chu Tô lẳng lặng nghe tiếng sấm vẫn rền vang bên ngoài, cùng tiếng những giọt mưa rơi khiến cho tâm hồn con người càng thêm lạnh lẽo.

Chu Tô nhớ Chung Ly đã từng nói, kiếp này Chung Ly chỉ yêu một mình Chu Tô, có được những lời này từ chồng còn đòi hỏi gì nữa?

Hôm sau tỉnh lại, Chu Tô đang ở trên giường. Trí nhớ của cô chỉ dừng lại vào khoảng thời gian tối qua và cảm giác lạnh lẽo truyền đến từ sàn nhà...Sau đó...Chu Tô khẽ mỉm cười...Là Chung Ly bế mình lên giường.

Sau khi vệ sinh cá nhân, nhìn thấy Chung Ly giơ lên bọc sữa đậu nành cùng bánh tiêu trong tay, tiến vào từ ngoài cửa.

Anh nhìn cô cười: “Tùy tiện ăn một chút, anh thực sự không biết nấu đồ ăn sáng.”

Bộ dạng kia, tựa như cái gì cũng chưa xảy ra.

Hai người ngồi đối diện nhau ở bàn ăn trong bếp, Chu Tô hút sữa đậu nành nhìn Chung Ly, chần chờ một chút cuối cùng hạ quyết tâm hỏi: “Chuyện của ba, không còn cách nào sao?”

Chung Ly đang xé bánh tiêu, nghe cô hỏi như vậy, dừng một chút liền đem bánh đặt lại vào đĩa, nói: “Anh cũng không có ý định lừa gạt em, tình thế bây giờ là rất không tốt, mấu chốt là ba vẫn hôn mê. Nếu như ông vẫn tiếp tục như vậy, theo quy định của pháp luật, nếu như chứng cứ đầy đủ, người bị kết tội không kháng án thì tội danh sẽ thành lập.”

“Nhưng mà, ngoại trừ tám hình gây họa kia của em còn có chứng cứ gì khác à?”

“Cũng không biết người nào đem tin tức kia tiết lộ cho họ Trần, bây giờ ông ta một mực khai nhận ba là người đứng sau điều khiển ông ta, tính toán đem hồ đen này đẩy sang chỗ ba.”

“Làm sao có thể, ba là người như thế nào người khác không biết sao, cấp dưới cũ của ông không thể nghĩ nghĩ biện pháp sao?”

“Quan trường như chiến trường, một khi đã có sóng gió ai dám ho he nửa chữ, họ không đẩy một cái sau lưng mình đã là may mắn lắm rồi, bao nhiêu người bây giờ nghe đến tên ba hận còn tránh không kịp ấy chứ. Bây giờ có thể giúp được một tay, cũng chỉ có nhà Hà Triệu Hiên, hai ngày nay anh và Triệu Hiên đang tính toán.”

Chu Tô bỏ lại sữa đậu nành, nhin được mà thở dài liên tiếp: “Nghe nói vốn quay vòng của công ty anh đã bị ngân hàng đóng băng.”

“Thế nào, sợ anh không nuôi nổi em?”

“Dĩ nhiên không phải, chính là cảm thấy, rất xin lỗi.”

“Cô vợ ngọc này.” Chung Ly đi vòng qua bàn, tiến tới bên cạnh Chu Tô, kéo ghế ra ngồi xuống, dùng tay bao trọn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nói: “Đây không phải là thứ em cần quan tâm, yên tâm đi, chồng em còn chưa đến nỗi để em đói ăn.” Ôm Chu Tô vào ngực, thở phào dài: “Ừm...Chu Tô, em chỉ cần khỏe mạnh vui vẻ sống bên cạnh anh là được rồi. Nói cho em nghe những điều này là không muốn giấu giếm em, anh đã suy nghĩ rất nhiều về quá khứ cũng như tương lai của hai chúng ta. Anh hứa từ nay về sau sẽ không giấu diếm em bất cứ thứ gì nữa. Cho nên em không cần lo lắng về bất kì điều gì, cứ như vậy ở bên cạnh anh là tốt rồi, biết không?”

Chu Tô gật đầu một cái, không hề nói gì thêm nữa.

Chung Ly cười cười: “Lần này em trở về sau chuyến đi Nhật thật giống như biến thành một con người khác, tiểu dã miêu biến thành mèo con ngoan ngoãn rồi. Nhiều khi khiến anh sợ hết hồn đấy.”

Chu Tô chợt nhớ tới điều gì đó, đưa ra ba đầu ngón tay thề thốt: “Em cam đoan với anh, em cùng Phương Đại Đồng thật sự trong sạch, việc lộ thuốc tránh thai khẩn cấp kia hoàn toàn là hiểu lầm.”

“Biết rồi... Anh tin tưởng em.”

“Anh tin tưởng em?” Chu Tô cười rặng rờ.

Chung Ly gật đầu, em đã nói như vậy, anh còn có thể không tin tưởng?

“Việc của ba không phải cũng nên nhờ anh ta giúp một tay? Em nghĩ gia cảnh Phương Đại Đồng không tệ, hiện tại việc minh oan cho ba không phải là chuyện quan trọng nhất hay sao, nếu như nhờ được ai giúp đỡ chúng ta cứ nhờ vả, chúng ta cần có đồng minh, hơn nữa còn là hữu dụng đồng minh. Phương Đại Đồng thật sự là một đồng minh tốt đấy.”

Chung Ly nghiêm mặt nhìn Chu Tô một lát, tựa hồ đang suy tính cái gì, sau đó khẽ gật đầu.

66. Q.3 - Chương 28

Ngày hôm sau, Chung Ly, Hà Triệu Hiên cùng Phương Đại Đồng cùng ngồi một chỗ thương lượng đối sách giải oan cho Chung Mục Chi. Chu Tô bưng nước uống cùng trái cây đến, Hà Triệu Hiên nhìn cô với ánh mắt trêu chọc bảo: “Chu Tô, thật là không giống cậu chút nào, thể nào trong khoảng thời gian này lại đổi tính, chuyển thành hiền thê lương mẫu rồi hả?”

Chu Tô ném một quả cam lớn vào người anh ta mắng: “Miệng chó chẳng mọc được ngà voi, cậu đang ở nhà tôi đây, ngoan ngoãn một chút.”

Hà Triệu Hiên nhanh tay đỡ được quả cam, liếc xéo Chung Ly nói: “Cậu xem đi, tớ đã bảo bao nhiêu lần rồi, phụ nữ như Chu Tô không thể dây vào, cậu phải nhìn Triệu Ninh nhà tớ mà xem, lúc nào cũng ngoan ngoãn vâng lời tớ.”

“Thôi đi. Làm như tớ không biết việc cậu theo đuổi cô ấy vất vả đến chết đi sống lại như thế nào. Chung Ly kể hết cho tớ nghe rồi, lúc cậu còn theo đuổi Triệu Ninh cũng nhẫn nhịn khổ sở bao nhiêu, bây giờ may mắn lấy được cô ấy lại tỏ vẻ oai phong, thực ra cũng chỉ là con chó nhỏ theo sau cô ấy!”

“Chắc chắc.” Hà Triệu Hiên toét miệng: “Quả nhiên vẫn là Chu Tô, trừ phi bầu trời bị thủng một lỗ lớn, nếu không cậu cũng sẽ vẫn là một người phụ nữ chua ngoa đánh đá như hiện giờ.”

“Được rồi... Được rồi. Vào chuyện chính thôi.” Chung Ly phát tay, ổn định cuộc đấu khẩu không có hồi kết này.

Kế tiếp ba người đàn ông bắt đầu chính sự, Chu Tô ngồi bên cạnh Chung Ly ngệt mặt nghe ké.

“Ừ, cái miệng của tên họ Trần kia thực sự rất cứng, hiện tại càng thêm như đinh đóng cột, nửa chữ cũng không sửa lại nữa, mỗi ngày đều la hét muốn gặp luật sư minh oan, không chịu gánh tội danh cầm đầu tổ chức buôn lậu mà chỉ là cấp dưới bị ép buộc.” Hà Triệu Hiên đốt một điếu thuốc, hít một hơi nói xong, thuận tay đưa cho Phương Đại Đồng và Chung Ly mỗi người một điếu.

Chung Ly nhận lấy, hít một hơi sau đó gạt tàn thuốc, chậm rãi nói: “Tức chết tớ là hán ta một mực chắc chắn lão Chung nhà tớ phải gánh tất cả tội lỗi. Buồn lậu không phải cần cả tổ chức sao? Bây giờ thành ra một mình ba tớ làm tất cả mọi việc ư?”

Phương Đại Đồng lắc đầu: “Cho nên tôi mới nói nghi ngờ có người cố tình đổ vấy cho ba anh, đầu tiên lão họ Trần kia ngậm miệng như hến, không ai cạy ra được chút manh mối nào về chủ mưu sau lưng lão. Còn sau khi bức ảnh kia của Chu Tô vô tình bị đào bới ra, nhiều kẻ mượn gió bẻ măng đồn thổi lên là quan hệ của ba anh và lão Trần kia rất thân thiết, còn có kẻ nói thời điểm họ Trần kia bị giam giữ còn lén lút từng gặp mặt lão ta, cái này đúng là lửa đổ thêm dầu.”

“Lão ta là cấp dưới cũ của ba tôi.” Chung Ly gầy gầy tàn thuốc, hít một hơi nói: “Lúc lão ta xảy ra chuyện, muốn gặp ba tôi, làm sao có thể từ chối? Có trách thì trách ba tôi quá tin tưởng lão ta.”

Xem ra tình hình đang rất căng, Chu Tô ngồi nghe ké một lúc, mặc dù mơ hồ nhưng vẫn hiểu rõ về tình thế khó khăn hiện giờ, nhưng không tiện chen miệng vào nên chỉ im lặng rót trà, thay nước.

Phương Đại Đồng nhận lấy ly trà nói: “Hiện tại không phải là thời điểm tốt cho chúng ta ra tay ngay vào chỗ buôn lậu, ngược lại nên tìm lỗ hổng trong Ủy ban kiểm tra và kỉ luật Trung ương.” Nói xong, mở nắp ly trà, hớp một ngụm, đang muốn nuốt xuống nhưng phải cho ra ngoài, trừng mắt đem cái ly giơ lên trước mặt Chu Tô: “Cái trà này là trà gì vậy? Đắng hơn cả thuốc ấy.”

Chu Tô bĩu môi, dùng vẻ mặt bất mãn nhận lấy trà gửi một cái, bưng tỉnh hiểu ra lập tức nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, là lúc này mãi để ý ba người nói chuyện nên đã lấy nhầm trà giảm béo. Tôi đi pha lại ngay.”

“Được rồi được rồi.” Phương Đại Đồng khoát khoát tay, đang muốn tiếp tục đề tài vừa rồi, chợt nhớ tới cái gì đó, ngay lập tức ngẩng mặt lên hỏi Chu Tô: “Bây giờ em còn uống trà giảm béo hả? Người như con marmoset rồi còn trà giảm béo gì nữa. Mau dừng lại ngay cho anh!”

Câu nói này là Phương Đại Đồng bật ra trong vô thức nhưng không khí ngay lập tức giảm mấy độ ngay khi những lời nói này được phát ra. Chung Ly nắm chặt điều thuốc trong tay không nói lời nào, Hà Triệu Hiền sững sờ nhìn Phương Đại Đồng, lại ý vị sâu xa nhìn Chu Tô khó xử bên kia, trong lòng thầm nghĩ, mấy người có thể để cho tôi yên ổn một chút được không? Lời này của Phương Đại Đồng cũng quá mập mờ đi, có chồng người ta ngồi đây còn nói như vậy, thật đúng là không chút kiêng kỵ gì cả. Mà lạ ở chỗ là Chung Ly, một chút phản ứng cũng không có, cứ để một quả bom nổ chậm như vậy ngay cạnh vợ mình, nếu Hà Triệu Hiền mình thì đã sớm phát điên rồi.

Phương Đại Đồng cũng cảm thấy không khí có cái gì đó không đúng, đột nhiên liên ý thức được mình nói sai: “A...Tôi là bác sỹ, dạ dày của Chu Tô từ trước tới nay không tốt lắm, hai ngày trước còn tới tìm tôi lấy thuốc nên những thứ như thuốc giảm béo hay trà giảm béo gì đó tuyệt đối không thể đụng vào.”

“Đúng, đúng...” Chu Tô trợn mắt nhìn Phương Đại Đồng một cái, bắt đầu tiếp lời: “Bệnh dạ dày của em vẫn là do anh ta khám, cũng thường dặn dò như vậy, đúng là, tôi lúc nào cũng mau quên như vậy.”

Nói đến đây liền liếc mắt về phía Chung Ly.

Chung Ly cúi đầu rút thuốc mới ngẩng đầu nhìn Chu Tô và Phương Đại Đồng, trong mắt lóe lên chút không thoải mái nhưng không để ai nhìn thấy, nhanh chóng phụ họa: “Lời của bác sỹ nói thì nên chú ý.”

“Tôi vừa mới nói...” Phương Đại Đồng lập tức đổi đề tài: “Chính là đang nói về Ủy ban kiểm tra và kỉ luật Trung ương.”

Chung Ly đáp: “Tôi cũng nghĩ nên tìm hiểu một chút bên chỗ này, vụ việc lần này của ba tôi đang rất được chú ý, Bí thư đảng ủy Lâm Tỉnh Viên tự mình thẩm tra.”

“Hả? Lão Lâm kia nghe nói là một người rất khó chịu, không ai có thể điều khiển. Rất cố chấp.” Hà Triệu Hiền phụ họa.

“Đây chính là có tiền không có chỗ bỏ vào trong truyền thuyết?” Phương Đại Đồng lắc đầu: “Chỉ là, hiện tại ông ta chính là nhân vật mấu chốt, nói thế nào cũng phải gặp mặt một lần.”

“Nói thì dễ.” Hà Triệu Hiền nói: “Nghe nói mấy năm trước có người dám đem đồ đến tận nhà ông ta, kết quả là cả người cả đồ đều bị ném ra ngoài.”

Mấy người chỉ ngồi hàn huyên mấy câu bất tri bất giác đã hết một buổi sáng. Thời điểm đứng dậy muốn rời đi, Hà Triệu Hiền vỗ vỗ vai Chung Ly: “Trước tiên đừng nghĩ ngợi quá nhiều, tớ và ba tớ đã vận dụng hết mọi quan hệ, hôm nay có người đã hứa là sẽ xem xét tình huống hiện tại sau đó cố gắng kéo dài thời gian thẩm vấn, chờ ba cậu tỉnh lại mới tính nên hai ba ngày nay sẽ không có sóng gió gì nữa, cậu phải giữ gìn thân thể, nhìn mắt cậu đi, hai mí sắp dính vào nhau rồi.”

Chung Ly cũng vỗ vai Hà Triệu Hiền, miễn cưỡng nở nụ cười đáp: “Được, trước tiên các cậu cứ về nhà nghỉ ngơi, có chuyện gì nói sau.”

Buổi trưa, Chu Tô bắt đầu suy nghĩ về cái tên Lâm Tĩnh Viễn... Lâm Tĩnh Viễn.

Lên mạng tìm kiếm thông tin một chút, thì biết người này luôn được ca ngợi là một vị lãnh đạo thanh liêm, nào là có chí khí, kiên quyết ngăn ngừa đẩy lùi thói xấu trong cán bộ quan chức...

Chu Tô cảm thấy bất lực.

Chiều hôm đấy, Phương Đại Đồng đã chạy tới bấm chuông liên tục với vẻ mặt nghiêm trọng, vừa được vào cửa liền chạy thẳng tới thư phòng của Chung Ly hét lớn: “Chung Ly...Mau ra đây, cái người này trở về có tác dụng lớn rồi.”

Chu Tô nhanh chóng theo chân Phương Đại Đồng: “Cái gì? Có tin tức gì à? Anh nói xem nào.”

Phương Đại Đồng cũng không còn thèm để ý đến Chu Tô, nhìn thấy Chung Ly liền cười ha ha: “Đúng là số trời, mọi chuyện tại sao lại có thể trùng hợp đến như thế cơ chứ?”

Chung Ly từ trên ghế đứng lên nghi ngờ nhìn Phương Đại Đồng, sải bước tới gần hỏi: “Rất cuộc chuyện gì xảy ra?”

“Đúng vậy, nói mau!” Trái tim Chu Tô giống như muốn nhảy ra ngoài.

“Ha ha, thật là đi mòn giấy sắt cũng không tìm được, vô tình nhặt được chẳng mất công. Tôi đã sử dụng mọi thủ đoạn, vận dụng tất cả các mối quan hệ mới nghe được một tin tức cực kì hữu ích.”

“Ai nha... Nói chung là anh mau đi vào chủ đề chính đi...” Chu Tô đã tức giận tới mức muốn đánh anh ta.

“Cái lão Lâm Tĩnh Viễn tưởng chừng như không hề có chút nhược điểm nào kia thực ra lại có một điểm yếu chết người đấy. Ông ta cả ngày đều chai mặt rào trước đón sau, cúi đầu cầu xin tình thương của người kia cơ.”

Chu Tô hàm hừ: “Cái người này...Nói cái gì đó, nói nhảm nữa tôi sẽ đánh gãy chân anh.”

“Đừng nóng vội, hãy nghe anh nói, nhược điểm của ông ta luôn chỉ có một.” Sau đó ánh mắt chậm rãi dời về phía Chung Ly, mập mờ cười một tiếng: “Chính là Tần Nhiễm Phong, thời gian này ngày ngày chặn trước cửa trường Đại học sân khấu điện ảnh muốn gặp cô ta đấy.”

Ừm ừm...Chu Tô cảm thấy giống như mình bị sét đánh cho choáng váng đầu óc, một người đàn ông đã già như vậy còn lẻo đẻo theo đuổi một cô gái chỉ mới hơn hai mươi tuổi. Thật sự là không còn lời nào để nói.

Chu Tô đang choáng váng bỗng nhớ tới một việc khiến cô rung mình, chẳng phải Tần Nhiễm Phong bây giờ chỉ muốn có được Chung Ly hay sao?

67. Q.3 - Chương 29

Chu Tô liếc nhìn Chung Ly, thấy anh ấy nhẹ nhõm mày, vẻ mặt cũng mang theo chút kinh ngạc và hơi hoài nghi.

Đừng nói Chung Ly, ngay cả cô cũng không tin, một nữ sinh nhìn có vẻ ngây thơ thanh thuần như Tần Nhiễm Phong tại sao lại có thể dây dưa với một người đáng tuổi cha mình như vậy, tiến lên một bước nghiêng đầu hỏi Phương Đại Đồng: “Anh chắc chắn chứ? Ừm...Nếu quả thật như vậy thì trâu già... À không phải...Trâu quá già gặm cỏ non rồi hay sao?”

Phương Đại Đồng rút cổ, nhìn Chu Tô chằm chằm, thời điểm rút cục hiểu ý của Chu Tô là gì không khỏi cười khỏ: “Ha ha...Anh nói này Chu Tô không phải tư tưởng của em quá xấu xa rồi hay không? Cứ nói đến quan hệ giữa một người đàn ông và một người phụ nữ là không có một ai trong sạch, chỉ có loại quan hệ kia sao?”

“Cái gì mà quan hệ trong sáng, quan hệ kia?” Đến lượt Chung Ly nhăn mặt, chân mày cũng nhíu chặt: “Đây là cái gì, cái gì?” “Quan hệ trong sạch... Phương Đại Đồng... Anh nói cái gì vậy, một họ Tần một họ

Lâm, bản đại bác cũng không có quan hệ gì nha.” Chu Tô bất mãn nhìn Phương Đại Đồng, trên mặt hiện rõ mấy chữ “Người này hồ đồ rồi”.

“Hai người cũng đừng hoảng hốt, hãy nghe tôi nói. Đây tuyệt đối là tin tức độc quyền, Lâm Tĩnh Viễn đã từng kết hôn một lần, tin này có không ít người biết, nhưng sau khi ly hôn vợ cũ và con gái của ông ta đã đi đâu căn bản không ai biết, ngay cả ông ta. Hai năm nay, Lâm Tĩnh Viễn cũng cho người tìm kiếm tung tích con gái khắp nơi. Đại khái một tháng trước mới tìm ra tung tích của vợ và con gái, chỉ là hình như là vợ trước đã chết, nhưng chắc chắn một điều cô con gái thất lạc bao lâu nay của Lâm Tĩnh Viễn chính là Tàn Nhiễm Phong.”

Ầm ầm ầm... Sấm sét lại lần nữa đánh vào đầu Chu Tô. Ngẫm lại đúng là có chút hợp lý, Tàn Nhiễm Phong có từng nói qua về chuyện ba mẹ ly hôn và cô ta theo mẹ mình, còn nói gia đình cô ta vì hồ ly tinh mới tan vỡ, từ trước đến nay vẫn luôn oán hận ba mình nên mới không tìm ông ta cầu xin sự giúp đỡ lúc mẹ mình bị bệnh nặng.

Như vậy...Buồn bực suy nghĩ một chút đột nhiên đã cảm thấy thế giới này thật đúng là biến hóa khôn lường, mấy chục năm Hà Đông mấy chục năm Hà Tây, phong thủy luân chuyển a.

Một đoạn thời gian trước cô ta còn là cô bé vừa mất mẹ, không có người thân nương tựa, hiện tại ngược lại thành cọng cỏ cứu mạng rồi, suy nghĩ một chút trước kia mình có làm gì quá đáng với cô ta không đây? Có lẽ có... Thật đúng là chẳng khác nào tự lấy tay mình đập tai mình một cái, hiện tại thật muốn tìm một cái lỗ để chui vào, không muốn đi ra nữa.

“Tin tức của anh thực sự chính xác?” Lần này là Chung Ly hỏi.

“Làm sao có thể là giả?” Phương Đại Đồng khoanh hai tay trước ngực nói: “Mất bao nhiêu công sức mới dò ra được tin tức này. Không chắc chắn làm sao được. Cho nên...Tôi nói...” Phương Đại Đồng đang nói bỗng nhiên dừng lại, liếc mắt nhìn Chu Tô sau đó nhẹ giọng nói với Chung Ly: “Đã là con người...Lúc cần thì cũng phải hy sinh nhan sắc một chút.”

“Hy sinh cái đầu anh ấy, cái tên Phương Đại Đồng đáng chết kia!” Chu Tô hùng hổ bước tới chỗ hai người đàn ông đang đứng, hai tay chống hông nói: “Hiện tại cái gì cũng chưa chắc chắn. Anh đừng ở đây xúi bậy chồng tôi.”

“Cái gì mà chưa chắc chắn chứ và xúi bậy chứ? Em nói xem, bây giờ Chung Ly trở thành con rể của Lâm Tĩnh Viễn thì chẳng phải nhà họ Chung và nhà họ Lâm sẽ trở thành thông gia, nào có lý không giúp ba của con rể mình, đúng không, Chung Ly?” Phương Đại Đồng vút cho Chung Ly một câu hỏi với vẻ mặt xem kịch vui.

Chu Tô nhũn hết cả chân, nghĩ thầm, tại sao vất vả lắm cô mới có thể kéo người đàn ông của mình trở lại bên mình lại có thể bị cướp đi nhanh như vậy.

Phương Đại Đồng là bị Chu Tô một cước đạp ra ngoài. Anh ta ôm bụng kêu oai oái: “Chu Tô... Em là cái đồ không có lương tâm, nếu không phải vì em, Phương thiếu anh đây đâu cần chườn mặt khắp nơi để cầu xin người khác, em thì một câu cảm tạ cũng không có, còn thượng cẳng chân hạ cẳng tay với anh, em còn có nhân tính sao?”

Chu Tô một tay chống nạnh, một tay chỉ vào Phương Đại Đồng: “Sau này cái thể bàng môn tả đạo như anh nên ít đến nhà tôi đi!”

Phương Đại Đồng cười cợt đáp: “Ồ hay, cái người này là bởi vì người ghen tức nên không thèm quan tâm đến sống chết của ba chồng mình nữa hả?”

Chỉ một câu nói như vậy liền khiến Chu Tô khựng lại. Cô chậm rãi buông cánh tay xuống, lúng búng trong miệng: “Không phải như vậy, tôi luôn muốn giải oan cho ba.”

Phương Đại Đồng nghiêng đầu liếc liếc Chu Tô, giống như thấy Chu Tô chìm vào cõi mộng nên sự dữ dằn giảm xuống không ít, liền lớn gan tiến lên một bước: “Hời...Anh nói thật, em xem đi. Sớm muộn gì em cũng phải rời xa Chung Ly, vậy sau khi em ra đi hẳn tâm muốn anh ta cô đơn tới già? Hiện tại cơ hội tới đúng lúc. Em xem Tàn Nhiễm Phong bộ dạng cũng hơn người, còn trẻ tuổi, tính tình lại tốt. Mấu chốt nhất là hiện tại ba cô ta thật sự có thể giúp được gia đình Chung Ly, chưa nói đến nếu như Chung Ly có một người

ba vợ quyền cao chức trọng như vậy, Bí thư đảng ủy, Chủ tịch Ủy ban kiểm tra và kỉ luật Trung ương, tiền đồ chưa đủ tốt? Em còn không nhân cơ hội này giúp người ta hoàn thành ước vọng? Cơ hội khó được, cơ hội không thể mất a!”

Chu Tô chậm rãi ngẩng đầu lên vút cho Phương Đại Đồng một ánh mắt sắc bén, cắn răng, ngăn không xong lại đánh anh ta một trận.

Phương Đại Đồng vừa nhìn liền biết Chu Tô chuẩn bị phát hỏa, quay người định chạy trốn nhưng vẫn không kịp. Bị Chu Tô một phát bắt được cổ áo, hung hăng lắc: “Lại nói hươu nói vượn, tôi sẽ đem anh ném vào thùng phân cho anh biết tay!”

Phương Đại Đồng vừa cố gắng kéo tay Chu Tô ra khỏi cổ áo mình, vừa nhe răng trợn mắt mà kêu: “Ai u... Bà cô của tôi ơi. Cái áo sơ mi này anh mới mua hai hôm trước đấy. Hàng hiệu đắt tiền đấy.”

Ở cửa sổ trên lầu, Chung Ly nhìn hình ảnh hai người qua cửa sổ, trong lòng dâng lên từng đợt suy nghĩ. Thật ra Chung Ly rất hâm mộ Phương Đại Đồng. Ở trước mặt anh ta, Chu Tô luôn hành động tùy ý, không chút kiêng kỵ. Anh không thể không thừa nhận mặc dù không nghe được hai người đang nói gì dưới đó nhưng cảnh tượng rất hòa hài, giống như một đôi vợ chồng ngọt ngào, cô vợ đang đánh yêu chồng mình. Trái lại, anh và Chu Tô thủy chung có một bức tường ngăn cách, chỉ một bước thôi nhưng rất khó bước tới người kia. Thay vì nói hâm mộ không bằng nói ghen tỵ. Hình ảnh dưới lầu thật chói mắt, Chung Ly không khỏi nắm chặt ly cà phê trong tay, nhưng trên mặt lại không tỏ vẻ gì khác thường.

68. Q.3 - Chương 30

Buổi tối, Chu Tô lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được, quay lưng về phía Chung Ly, tâm loạn như ma. Câu nói vô tình của Phương Đại Đồng quả thật khiến Chu Tô phải suy nghĩ nhiều. Sớm muộn gì cô cũng sẽ phải rời khỏi thế gian này, cô có tư cách gì mà giữ khư khư lấy Chung Ly đây? Cô bé Tần Nhiễm Phong, cũng có thể gọi là Lâm Nhiễm Phong đó thực ra rất yêu Chung Ly, tất cả mọi mặt đều tốt giống như Phương Đại Đồng nói. Cẩn cẩn môi, Chu Tô thở dài thật sâu, thời gian cuối cùng của quãng thời gian còn được sống tại sao lại trôi qua một cách nhanh chóng như vậy nhỉ.

“Sao thế? Tại sao lại thở dài?” Chung Ly vươn tay, ôm Chu Tô vào ngực.

Vẫn quay lưng về phía Chung Ly, Chu Tô cảm thấy từng đợt hơi thở ấm nóng của Chung Ly phả lên đỉnh đầu mình, một sự ấm áp từ từ dâng lên trong tim: “Không có, em có nghĩ gì đâu.” Chu Tô ôm lấy cánh tay Chung Ly, nhẹ giọng đáp một câu.

Chung Ly nắm tay Chu Tô thật chặt nói: “Chuyện của ba không nên suy nghĩ quá nhiều, anh sẽ nghĩ biện pháp.”

Chu Tô hít sâu một hơi nói: “Chung Ly, em nên vì lợi ích lâu dài mà hy sinh hạnh phúc cá nhân thôi.” Nói xong, nhắm hai mắt lại, quay người vùi sâu vào lồng ngực Chung Ly.

“Ha ha.” Chung Ly khẽ cười: “Lời nói của Phương Đại Đồng hàm hồ như vậy mà em cũng nghe sao? Ghen à?”

Chu Tô mở mắt, lắc đầu không nói lời nào.

Chung Ly khẽ nâng khuôn mặt của Chu Tô lên, dựa vào ánh sáng của đèn ngủ, nhìn sâu vào mắt cô nói: “Nhớ kỹ...Chu Tô...Từ lúc nói rằng sẽ yêu em cho đến chết anh đã quyết sẽ không phụ em, trừ phi em bỏ rơi anh.” Con người của Chung Ly phản chiếu những tia sáng nhỏ nhoi của chiếc đèn ngủ, lấp lánh trong bóng đêm.

Chu Tô nghe nói ngàn vạn đừng nghe những lời đàn ông thề thốt, đặc biệt là thời điểm ở trên giường. Lúc này Chu Tô chỉ hi vọng những lời đó là do anh ấy nhất thời xúc động mà thốt ra thôi. Cho đến rất lâu sau này, khi Chu Tô đã rời khỏi thế gian này, tất cả mọi người mới biết, anh thực sự làm được.

Rạng sáng hôm sau, Chung Ly nhận được một cú điện thoại, cú điện thoại kia khiến một người chưa bao giờ tỉnh táo được vào thời điểm sáng sớm như Chu Tô lại tỉnh như sáo ngay lúc đó. Cú điện thoại kia là của Lâm Tĩnh Viễn, ông ta nói muốn gặp mặt Chung Ly.

Thời điểm Chung Ly ra khỏi cửa, nhẹ nhàng hôn lên trán Chu Tô nói: “Đừng lo lắng, anh sẽ không một đi không trở lại.”

Sau khi Chung Ly bước chân ra khỏi cửa, Chu Tô không muốn ăn uống gì nữa chỉ chăm chú nhìn điện thoại di động. Nhìn đến một mõi, Chu Tô đã thử tập thể dục hay nghe những bài nhạc nhẹ nhàng hòng muốn phân tán chú ý nhưng trái tim vẫn đập thành thịch liên hồi. Chu Tô nghĩ, Lâm Tĩnh Viễn làm sao biết số điện thoại của Chung Ly, nhất định là Tần Nhiễm Phong cho, Lâm Tĩnh Viễn gọi Chung Ly gặp mặt, nhất định Tần Nhiễm Phong cũng sẽ ở đó.

Một buổi sáng trôi qua thật chậm chạp, Chu Tô đứng ngồi không yên chờ đến buổi trưa vẫn không thấy bóng dáng của Chung Ly, đôi tay nắm thật chặt điện thoại di động, lẩm bẩm đi, lẩm bẩm lại: “Không nên gọi điện cho anh ấy làm gì...” suy nghĩ một chút, chán nản đặt xuống, tốt nhất là để cho anh ấy có thời gian và không gian riêng tư để suy nghĩ, lựa chọn, nhất định phải tin tưởng và tôn trọng quyết định của anh ấy. Cứ như vậy, Chu Tô hài lòng gật đầu một cái, mình cũng không phải là loại phụ nữ không biết suy nghĩ, giận dỗi lung tung.

Nhưng bây giờ đã là mười hai giờ, làm thế nào còn chưa có trở về. Chu Tô cắn răng gọi điện cho Chung Ly, không bắt máy. Gọi lại...Vẫn không có ai nhận. Như vậy, cứ gọi liên tục.

Cho nên người ta đã từng nói là con người không nên tự đánh giá mình quá cao. Dù sao mỗi khi gặp phải tình huống mình để tâm, Chu Tô cô cũng sẽ như bao nhiêu người phụ nữ khác, cũng sẽ mất bình tĩnh và hành động không suy nghĩ. Nhưng mà tại sao Chung Ly mãi không nhận điện thoại, lúc khó khăn không nhận được đồng ý, hoặc là bị uy quyền cùng lợi ích khuất phục?

Không được, ngồi chờ chết vĩnh viễn không phải là phphng cách của Chu Tô.

Đang muốn mặc áo khoác đi ra ngoài, Chung Ly tay cầm chìa tiến vào, quan sát cô: “Em đang muốn ra ngoài sao?”

Chu Tô chớp chớp mắt, treo lại áo khoác lên móc: “Không có...Em đâu có ý định đi đâu.”

“Vậy a...” Chung Ly tiện tay ném áo khoác lên móc áo quần, ngồi phịch xuống sa lon, ngón cái cùng ngón trỏ từ từ buông lỏng, bộ dạng rất mệt mỏi.

Chu Tô muốn hỏi mấy câu nhưng thấy Chung Ly mệt mỏi như vậy liền im lặng. Đi tới dùng đôi tay nhẹ nhàng xoa huyệt thái dương của Chung Ly nói: “Mệt lắm hả? Ăn cơm hay là đi nghỉ trước một lát.”

Chung Ly từ từ mở mắt, khẽ cười: “Anh vừa mới gặp gì Tú, gì ấy bảo sáng nay đến dọn dẹp thấy em nguyên một buổi sáng hôm nay em đi tới đi lui trong phòng khách giống như người mất hồn, còn làm vỡ một cái bình hoa, đụng đầu vào tường, chân đụng vào bàn hay ghế vô số lần.”

Chu Tô bĩu môi: “Có vậy cũng khai báo với anh ư? Hôm nay có gặp Tần Nhiễm Phong không? Cô ta có đưa ra điều gì hấp dẫn anh không?”

“Thật sự là bó tay với em luôn.” Chung Ly cứng chiều xoa xoa đỉnh đầu Chu Tô: “Không thềm quan tâm gì đến chuyện của ba mà chỉ quan tâm đến cái đồ thôi sao?”

“Không phải...Là cùng quan tâm hai vấn đề song song.”

“A...” Chung Ly cười nhẹ, hai tay vòng sau ót chậm chạp nói: “Em cũng biết đấy...Cô ấy vốn là một cô gái rất xinh đẹp...”

“Anh nói thế có ý gì?” Chu Tô bắt mắt nhéo tay Chung Ly.

Chung Ly hét toáng lên: “Thôi mà...Anh chỉ trêu chọc em thôi. Cô ấy có tới, nhưng bọn anh không nói riêng với nhau câu nào, chỉ là ngồi nghe anh và Lâm bí thư nói về vụ án của ba. Em nói xem có đáng thương không, Nhiễm Phong đã cầu xin ba cô ấy gặp mặt anh một lần nhưng lại không thể chào hỏi lấy một câu?”

“Cô ta cầu xin ba cô ta gặp mặt anh sao?”

“Ừ.”

“Vậy tại sao em gọi điện thoại anh lại không nhận?”

“Em gọi điện thoại?” Nói xong Chung Ly lấy điện thoại từ trong túi áo ra, vỗ đầu một cái: “Ai nha, là do anh sợ có người quấy rầy cuộc gặp mặt quan trọng này nên đã đem điện thoại di động chuyển sang chế độ im lặng.”

Chu Tô lúc này mới nở nụ cười kéo tay anh, vuốt ve từng đốt xương nói: “Dù sao anh cũng không được có ý nghĩ gì đối với bất kì người đàn bà nào khác.”

“Tất nhiên.” Chung Ly búng nhẹ lên cánh mũi Chu Tô, dùng vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn cô.

“Chuyện của ba như thế nào rồi, ông ta nói như thế nào?”

Cùng lời nói của Hà Triệu Hiên và Phương Đại Đồng không sai biệt lắm, nhưng có một chút ngoài ý muốn, Lâm Tĩnh Viễn lại nói ông ta vẫn rất kính ngưỡng ba, trong tận đáy lòng luôn tin ba trong sạch. Nhưng luật pháp cần chứng cứ, hiện tại tất cả mũi giáo đều chỉ hướng ba, cho nên có chút khó khăn.”

“Chung Ly! Không phải để cảm tạ ân tình của cha con Tần Nhiễm Phong mà lấy thân báo đáp chứ?” Chu Tô chăm chú quan sát Chung Ly sau đó dùng bộ mặt hung dữ hỏi Chung Ly.

Chung Ly lườm Chu Tô, sau đó xoay xoay đến bên cạnh Chu Tô cười khê: “Ý em nói là cha nợ thì con trả?”

Chu Tô rất trịnh trọng, rất nghiêm túc gật đầu.

Chung Ly đơn giản “Ừ” một tiếng, đứng lên vắn vắn lưng một cái: “Hôm nay thực ra anh rất mệt mỏi.”

“Em hỏi sao anh không trả lời?”

Chung Ly quay đầu nhìn Chu Tô nói: “Ngày mai anh còn muốn gặp Bí thư Lâm, sẽ dẫn cả Hà Triệu Hiên cùng Phương Đại Đồng đến đó. Em có muốn cùng đi với bọn anh không?”

“Quá tốt! Chồng à...Anh đúng là người chồng mẫu mực mà.” Nói xong chạy đến bên Chung Ly, nhảy lên lưng anh như một chú khỉ, dùng đầu dựa trên đó, đôi tay ôm chặt cổ Chung Ly, cọ cọ mặt lên lưng anh.

Chung Ly vội vàng đưa tay đỡ Chu Tô, nghiêng đầu nói: “Xuống đây hôn anh một cái coi như thưởng”.

Chu Tô chép chép miệng, xoay mặt Chung Ly lại, hôn chụt một cái lên má Chung Ly, cười vui vẻ.

Chung Ly cười cười, nói: “Không phải quá tiện nghi cho em rồi hay sao?” Nói xong bước từng bước dài, hướng lên lầu.

Chu Tô bị Chung Ly bế phăng, không dám buông tay, chỉ dùng một tay nắm nhẹ lên lưng của Chung Ly la hét: “Anh cẩn thận Chung Ly... Em còn vất vả trên lưng anh đấy.”

Chung Ly đá văng cửa phòng ngủ, nhanh chóng vút Chu Tô lên giường, thản nhiên cười: “Chúng ta bù lại quãng thời gian vất vả mệt mỏi vừa qua đi.”

“Chung Ly...Ban ngày ban mặt... Anh đừng như vậy.” Chu Tô đẩy đẩy Chung Ly đang sấn sổ bước tới, đứng dậy muốn chạy.

Chưa kịp đứng dậy đã bị Chung Ly cầm mắt cá chân, kéo vào lồng ngực vững chãi của anh, nghe trên đầu truyền đến âm thanh dễ nghe: “Để chồng em hảo hảo yêu thương em.”

Chu Tô chấp nhận hiện thực, nhắm mắt chờ Chung Ly. Nhưng mãi không thấy động tĩnh gì bên buồn bực mở mắt, ngẩng đầu nhìn Chung Ly.

Chung Ly nhắm hai mắt, khước miệng nhẹ nhàng gờ lên nói: “Đừng động, nằm một lát.”

Chu Tô cười khê, gật đầu. Chỉ chốc lát sau liền truyền đến tiếng hít thở đều đều của anh. Chu Tô nhìn Chung Ly ngủ say nghĩ thầm, hẳn là anh ấy đã quá mệt mỏi rồi, mấy ngày nay chắc không đêm nào chợp mắt.

Đưa tay vuốt vuốt đôi lông mày anh tuấn, cái mũi cao cao, vuốt ve đôi lông mi thật dài còn có đôi môi thật mỏng hơi góc cạnh của anh, Chu Tô bất giác mỉm cười. Chồng mình quả thực rất đẹp trai a. Đây là lần

đầu tiên Chu Tô quan sát tỉ mỉ Chung Ly với khoảng cách gần như vậy. Trước kia có cơ hội ngắm nhìn anh hơn ba cũng không nhìn kỹ, thì ra anh đẹp như vậy, không trách được bao nhiêu cô gái vây quanh anh. Khẽ hôn lên cằm của anh, nhỏ giọng nói: “Chồng à. Em yêu anh.”

69. Q.3 - Chương 31

Tối hôm đó, Chu Tô đang buồn chán, cầm điều khiển chuyển kênh truyền hình liên tục, trong chốc lát, bỗng nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Tinh Viễn, định thần, ngồi chăm chú nghe những lời ông ta phát biểu: “Đối với sự sa đọa trong tầng lớp quan chức hiện nay chúng ta tuyệt không bỏ qua cho một trường hợp nào. Nhưng cũng không thể dùng phương thức ‘thà giết nhầm còn hơn bỏ sót’, đó là tư tưởng cực đoan. Thế hệ đi trước đã dùng bao nhiệt huyết cùng bao nhiêu mồ hôi xương máu mới có cuộc sống ấm no và hạnh phúc của chúng ta hôm nay. Đảng và nhân dân quyết không thể để cho bọn họ chảy máu rơi lệ nữa. Không có chứng cứ tuyệt không tự mình đoán bừa, có tội thì sẽ bị phán tội, trong sạch cũng tuyệt không oan uổng . . .”

Chu Tô cười, mặc kệ có phải hay không là do sự có mặt của Tần Nhiễm Phong, lần này thật sự phải cảm tạ cô ta. Chu Tô nghĩ, chỉ cần Chung Ly không cần lấy thân báo đáp, bảo Chu Tô làm gì để cảm ơn cô ta cũng được, kể cả dập đầu.

Ngày hôm sau, lúc nhìn chính mắt nhìn thấy Lâm Tinh Viễn, Chu Tô có chút căng thẳng. So với hình ảnh trên ti vi, ngoài đời ông ta càng thêm uy vũ anh tuấn, tóc mai hai bên tuy đã có một vài sợi bạc nhưng không hề làm giảm chút nào phong thái của người lãnh đạo, thoáng đến gần là có thể cảm thấy nguồn khí thế cường đại, khiến người ta kính ngưỡng mấy phần.

Chu Tô có thể cảm thấy, Lâm Tinh Viễn cũng đang quan sát cô, nghĩ thầm, chắc là đang nghĩ về mối quan hệ tay ba giữa cô, Chung Ly và Tần Nhiễm Phong.

Mấy người vừa ngồi xuống ghế, không thềm nói mấy lời khách sáo mà đi thẳng vào vấn đề, dù sao vụ án này trên dưới áp lực đều rất lớn, ai ai cũng chờ đợi kết quả cuối cùng.

Những người đàn ông quay vòng tròn phân tích những tích cực tiêu cực của cục diện, Chu Tô ngồi chăm chú lắng nghe một lúc bắt đầu cảm thấy đau đầu, mắt bắt giác liếc sang chỗ Tần Nhiễm Phong, lúc này, cô ta đang dùng ánh mắt gần như si mê nhìn vào từng cử chỉ của Chung Ly. Khi cảm thấy ánh mắt của Chu Tô, vội vàng thu tầm mắt, mặt đỏ bừng, khẽ cười với Chu Tô.

Chu Tô cũng cười lại, quan sát Tần Nhiễm Phong. Đúng là chim sẻ hóa phượng hoàng a, mà cô ta vốn là tiểu phượng hoàng. Tóm lại Tần Nhiễm Phong bây giờ, vốn đã không phải là kiểu con gái ai cũng có thể với tới, bây giờ còn thêm vẻ mặt hạnh phúc vì tìm lại được ba mình, sống trong nhung lụa, khiến cô ta lại càng thêm xinh đẹp chói lọi. Đứng bên cạnh Chung Ly thật giống như đôi kim đồng ngọc nữ.

Phi...Chu Tô chợt thầm mắng mình. Chung Ly và Chu Tô cô mới chính là một cặp trời sinh, Tần Nhiễm Phong đừng hòng mơ tưởng. Nghĩ tới đây lòng tràn đầy tự tin, nhìn chằm chằm vào đôi mắt Tần Nhiễm Phong đang nhìn mình.

Tần Nhiễm Phong nhìn cô bật cười một tiếng, cúi đầu uống trà, không nói gì. Chu Tô cảm thấy giống như một quyền đánh vào gối liền cảm thấy ngượng ngùng, quay lại đặt toàn bộ sự chú ý lên cuộc nói chuyện của những người đàn ông.

“Cho nên, ý Bí thư Lâm là có tay trong của Ủy ban kiểm tra và kỷ luật Trung ương báo lại là có người đang đứng đằng sau toàn bộ vụ việc này, khai ra bức ảnh của Chu Tô, đổ thêm dầu vào lửa những sự bất mãn của dân chúng, chỉ định cho Trần Trung khai ba tôi là chủ mưu hay tung tin ba tôi còn gặp gỡ Trần Trung?” Chung Ly đặt câu hỏi.

Lâm Tĩnh Viễn gạt đầu nhẹ, gạt tàn thuốc nói: “Nhưng mà, người kia chỉ biết một ít thông tin như thế thôi. Bởi vì cấp bậc của cậu ta còn thấp nên chưa được tham gia cuộc họp của những người cấp cao nên chưa biết chủ mưu là người nào.”

“Vậy hiện tại mấu chốt nhất là tìm ra tên chủ mưu đúng không?” Hà Triệu Hiên nói xen vào.

“Không sai, chúng tôi đã tra ra cái tên họ Trần kia từng nuôi một cô vợ bé gọi là Lê Huyền, thường ngày hết sức nuông chiều. Rất có thể những khoản tiền tham nhũng đều ở chỗ cô ta.”

“Cứ bắt cổ cô ta đến cục cảnh sát thẩm vấn một chút là ra thôi.”

“Vậy không được.” Lâm Tĩnh Viễn phát tay: “Không có chứng cứ làm sao bắt người, không những làm như thế còn rút dây động rừng nữa.”

“Chỉ là...” Ông trầm ngâm một giây sau đó nói tiếp: “Bên này còn điều tra ra, người phụ nữ tên Lê Huyền này cũng ngoại tình với mấy tên trai bao đẹp trai khác sau lưng Trần Trung. Chúng tôi vốn cũng muốn xuống tay từ hướng này nhưng có thể là do xuất thân từ trường cảnh sát, những cảnh sát nằm vùng của chúng tôi hầu hết đều mang một cỗ anh khí bức người, nhưng có vẻ cô ta lại không thích kiểu đàn ông như vậy. Đang cố gắng tìm một nam cảnh sát đẹp trai, trắng trẻo nhưng được điều này lại không đáp ứng được tiêu chuẩn kỹ thuật cũng như tâm lý. Cái này, không dễ làm.”

Mọi người cau mày không nói gì.

Chu Tô vừa nghe xong liền mỉm cười: “Bí thư Lâm, bên cảnh sát không có người thích hợp nhưng ông xem một chút, trai đẹp nhà tôi cũng không thiếu a!”

Lâm Tĩnh Viễn nghe Chu Tô nói vậy, ý vị sâu xa cười, liền bắt đầu nhìn chăm chăm Hà Triệu Hiên, Chung Ly cùng Phương Đại Đồng, sau đó gạt đầu: “Đúng vậy, cô nói tôi mới để ý, đáng đáp ba chàng trai này quả thật không tồi, so với ngôi sao trên ti vi còn đẹp trai hơn nhiều.”

Hà Triệu Hiên lắc đầu ngay lập tức: “Cái này dù có chết tôi cũng không làm đâu. Nếu cần tôi xông vào núi đao biển lửa nào tôi cũng có thể làm nhưng dùng mỹ nam kế thì không nha, tôi đã kết hôn, cậu cũng gặp vợ tôi rồi đấy, cô ấy tốt như vậy, làm điều có lỗi với cô ấy lương tâm cũng như trái tim tôi không cho phép, vẫn là để cho hai người kia thôi.”

Chu Tô nghe Hà Triệu Hiên nói xong gạt đầu, liếc mắt nhìn Chung Ly, trong lòng tính toán, làm sao để chồng mình làm việc này được, bỏ qua!

Sau đó nhìn chăm chăm Phương Đại Đồng, cười nịnh hót.

Cả người Phương Đại Đồng nổi da gà, dùng vẻ mặt sợ hãi nói: “Chu Tô, anh nói cho em biết em đừng bao giờ có ý nghĩ xấu xa gì đổ lên anh, quay lại nhìn Chung Ly nhà em đi. Có hy sinh thì cũng phải anh ta hy sinh mới là hợp lý.”

“Thực ra thì . . .” Chung Ly vừa mới tiếp lời, muốn nói gì đó đã bị Chu Tô chặn đứng.

“Không được! Chung Ly không được. Anh ấy cũng đã kết hôn.” Chu Tô nhìn Phương Đại Đồng một cách nghiêm túc: “Vợ anh ấy cũng đặc biệt hay ghen, kể cả yêu tinh kể cả công chúa gì đó cũng đừng mơ tưởng tới gần anh ấy!”

Lời này một câu hai nghĩa, tất cả mọi người trầm mặc, mỗi người theo đuổi tâm tư của riêng mình.

Lúc này, ánh mắt Chu Tô quét qua Tần Nhiễm Phong. Cô ta lộ vẻ khó xử, lúng túng cúi đầu.

Đang vu vơ liền nhớ lại người ta có chỗ dựa vững chắc vội vàng liếc Lâm Tĩnh Viễn. Vẻ mặt ông ta không chút thay đổi, đúng là kiểu người vui buồn hờn giận không biểu hiện trên khuôn mặt. Ông chỉ nhìn chăm chăm vào Chu Tô, không nói câu nào.

Chu Tô nghĩ thầm, đại nhân vật này quả thật có chút dọa người, trong lòng có chút hoảng sợ, nhưng vẫn cứng đầu ngời thẳng lưng, hơi ngẩng đầu.

“Được rồi, được rồi.” Phương Đại Đồng giải vây: “Ai bảo chỉ còn mỗi mình tôi còn độc thân cơ chứ.”

“Đúng đấy. Anh thông suốt thật tốt Phương Đại Đồng!” Chu Tô vội vàng đáp lời: “Anh cũng đã nói, nếu muốn cứu người, nhan sắc, thanh thoả cũng phải hy sinh. Anh coi như vì sự nghiệp cứu người cao cả vinh quang mà anh dừng hiến thân đi.”

Phương Đại Đồng vụn vụn không ngờ Chu Tô lại nói năng hùng hồn, bán đứng mình một cách dứt khoát mà mau lẹ như vậy, vẻ mặt đờ đẫn, một chữ cũng không nói được.

Chu Tô cười cười: “Phương Đại Đồng! Anh hãy chuẩn bị tâm lý đi, công cuộc nằm vùng của anh sẽ vui vẻ lắm đây.” Một câu nói này chọc cười tất cả mọi người.

Lúc ra cửa, Chu Tô gắt gao kéo tay Chung Ly, nở nụ cười, lúm đồng tiền như hoa hướng hường về phía Lâm Tĩnh Viễn cùng Tần Nhiễm Phong nói: “Thật sự cảm ơn, hai người là ân nhân muôn đời của vợ chồng chúng tôi, nếu như sau này có thể giúp đỡ điều gì, chúng tôi tuyệt đối không ngại khó, có phải hay không, chồng?”

Chung Ly cười nhẹ, gật đầu.

Lâm Tĩnh Viễn ý vị sâu xa nhìn hai người, khuôn mặt tươi cười đáp: “Cũng không có gì, tôi cũng vậy không có làm việc chỉ vì lợi ích cá nhân, là làm việc theo chức trách mà thôi. Nhưng mà đúng là nhờ vào cô con gái trẻ tuổi nên tinh thần chính nghĩa đây mình thúc đẩy tôi mới nhiệt tình như vậy đây.” Ngụ ý, chính là bọn họ muốn cảm ơn cũng nên cảm ơn Tần Nhiễm Phong ấy.

“Lại đây, Chung Ly. Xe của tôi ở nơi đó, chúng ta tới xe, nói thêm mấy câu, Nhiễm Phong, con lên phòng trước chờ ba.” Lâm Tĩnh Viễn dịu dàng xoa đầu Tần Nhiễm Phong.

Tần Nhiễm Phong gật đầu, quay sang cười với Chu Tô thay lời tạm biệt, sau đó liếc nhìn Chung Ly với ánh mắt thâm sâu, quay người bước lên lầu.

Chu Tô nhìn chằm chằm vào bóng lưng Chung Ly và Lâm Tĩnh Viễn, hai người vừa cười vừa nói. Đến lúc Lâm Tĩnh Viễn định bước lên xe còn vỗ vỗ vai Chung Ly, đảo mắt nhìn Chu Tô bên này ra vẻ suy nghĩ gì đó mới đi vào.

Chu Tô dùng khuôn mặt bất mãn chờ Chung Ly, anh vừa trở lại đã không thể chờ đợi hỏi: “Ông ta nói gì mà vẻ mặt anh lại xấu xa như vậy?”

“Ông ấy nói, phụ nữ là để yêu thương, nâng niu trong lòng bàn tay.”

70. Q.3 - Chương 32

Phương Đại Đồng thật sự vì nhiệm vụ nằm vùng của mình mà học hỏi và thay đổi khá nhiều. Lúc Chu Tô gặp lại Phương Đại Đồng, anh ta mang bộ dạng của một người con trai thanh tú tinh khiết, áo sơ mi màu trắng cùng áo len cổ chữ V màu xanh dương, quần kaki màu vàng nhạt, rộng thùng thình tôn lên đôi chân thon dài của anh ta, cả người toát lên vẻ đẹp của dương quang tiểu mỹ nam.

“Không tệ, thái độ học hỏi của anh rất nghiêm túc a.” Chu Tô vòng tay trước ngực nhìn anh ta từ trên xuống dưới.

Phương Đại Đồng xoay xoay cổ áo, vẻ mặt giống như hài lòng lắm: “Tất nhiên, một khi anh đây đã nhận lời người khác, chắc chắn sẽ làm được. Ưu điểm của anh là không có gì có thể làm khó, đợi lát nữa liền nhìn xem, cô tình nhân nhỏ của Trần Trung có chết mê chết mệt anh không nhé.”

Chung Ly phụ họa: “Lần này thật sự làm phiền anh, chú ý an toàn.”

“Anh cứ chờ kết quả tốt đẹp của tôi thôi.”

Đêm. Cả không gian dần dần khoác lên màu đen huyền bí. Chung Ly, Chu Tô còn có Phương Đại Đồng dưới sự hướng dẫn của mấy điều tra viên, đi tới một hộp đêm rất có danh tiếng, nơi mà Lê Huyền- tình nhân của Trần Trung thường xuyên tới.

Chu Tô cũng đã tới đây mấy lần nhưng vẫn không chịu nổi những hình ảnh của những cô cậu thanh niên hét hò nhảy nhót kia, nói chung là nhìn rất ngứa mắt, nghe cũng đau đầu.

Phương Đại Đồng ngược lại dung nạp rất nhanh, trong đám đông hỗn loạn cùng âm nhạc xập xình bất giác cũng nhập vào đám đông nhảy nhót.

Chu Tô chán ghét nhìn anh ta, nghĩ thầm, anh ta cứ như vậy không biết sẽ quyến rũ bao nhiêu cặp mắt ở đây.

Phương Đại Đồng không thèm để ý tới ánh mắt chán ghét của cô, hăng hái nhảy nhót. Chung Ly cười cười nhìn Phương Đại Đồng nhưng ngay sau đó vì mùi rượu, thuốc lá cùng sơn phấn nước hoa trộn lẫn mà nhũn mày tỏ vẻ khó chịu.

Một người điều tra viên mặc thường phục kéo áo Phương Đại Đồng, chỉ vào một người phụ nữ xinh đẹp ngồi trước quầy bar nói: “Chính là cô ta, một lát nữa anh nên đến gần chỗ cô ta ngồi. Cẩn thận một chút, người phụ nữ đó rất nóng nảy, nhiều điều tra viên muốn tiếp cận đều bị cô ta mắng xối xả.”

Phương Đại Đồng vui vẻ búng tay, ngẩng đầu kiêu ngạo nói: “Có gì khó khăn chứ, dễ như ăn kẹo thôi.”

Điều tra viên dúm vào tay Phương Đại Đồng: “Cứ đem cái này theo người.”

“Đây là cái gì?”

“Bộ đàm cỡ nhỏ, anh cứ đặt ở trên người, lỡ có tình huống bất ngờ xảy ra chúng tôi cũng có thể kịp thời biết.”

“Oa, không phải chứ, lúc tôi tán gái cũng phải mang thứ này bên người sao? Làm như thế không tiện đâu, ngộ nhỡ...” Phương Đại Đồng nói được một nửa, cong miệng lên “chắc chắc” hai cái sau đó nói tiếp: “Thì phải làm thế nào?”

Điều tra viên có chút xấu hổ đáp: “Cái đó... Chỉ là trong khung cảnh hỗn loạn này thì phải mang, về sau sẽ xem xét hoàn cảnh để làm việc.”

Chu Tô dùng vẻ mặt khinh bỉ nhìn Phương Đại Đồng, xoa xoa da gà đã nổi đầy trên cánh tay.

Phương Đại Đồng vừa cất bước tiếp cận đối tượng, mấy người liền theo sau, ngồi ở những chỗ đã được sắp xếp ổn thỏa.

Chu Tô vui vẻ như sắp được xem kịch vui, cứng rắn lôi kéo Chung Ly ngồi ở chỗ gần hai người kia nhất.

Phương Đại Đồng đi tới, làm bộ như không để ý, ngồi xuống bên cạnh Lê Huyền, chống tay lên quầy bar nói với bartender: “Cho một Sloe tequila.”(*)

Lê Huyền nghiêng đầu nhìn lên nhìn xuống đánh giá Phương Đại Đồng một phen, sau đó nở nụ cười quyến rũ, cúi đầu tiếp thưởng thức rượu của mình, vẻ mặt hơi cô đơn.

Phương Đại Đồng giơ ly rượu lên, hơi rung nhẹ để nghe âm thanh của những viên đá va chạm vào nhau, tỉ mỉ nhìn cô gái ngồi bên cạnh. Mùi vị phong trần mặc dù rất nặng, nhưng mặt mũi quả thật xinh đẹp, vóc người đầy đặn, máu chốt nhất là cả người tỏa ra hơi thở thần bí mê người, thật sự hấp dẫn.

Lê Huyền ngửa đầu uống hết số rượu còn lại trong ly, đứng dậy định rời khỏi nhưng lại bị Phương Đại Đồng ngăn cản: “Tiểu thư, đừng vội đi, uống cùng tôi một chén nữa được không?” Sau đó quay sang bartender nói: “Cho vị tiểu thư xinh đẹp này một ly Mimosa(**).”

Lê Huyền quay đầu lại lần nữa, quan sát khuôn mặt của Phương Đại Đồng một cách tỉ mỉ, sau đó lộ ra một nụ cười lơ đãng: “Không tệ. Rất thu hút.”

Phương Đại Đồng đắc ý nhướng nhướng mày, cũng không hiện rõ sự tự hào lên khuôn mặt, chỉ trịnh trọng đem rượu đến ngang tầm tay Lê Huyền.

Lê Huyền ưu nhã nhận lấy, khẽ nhấp một ngụm sau đó ngẩng đầu: “Đáng tiếc, không hợp khẩu vị của tôi. Rất xin lỗi...Còn có cảm ơn rượu của anh.” Xoay người muốn đi.

Lần này Phương Đại Đồng thực sự nóng nảy, đưa tay kéo cánh tay của Lê Huyền, cố nặn ra một nụ cười theo bản thân suy nghĩ là mê người nhất: “Khẩu vị có thể bồi dưỡng nha, lại nói em bảo anh đáng đáp cũng không tệ cơ mà.”

Lê Huyền nhìn cánh tay mình bị giữ lại, có chút tức giận nói lớn: “Tôi phải chiều chuộng một người đàn ông mình không yêu đã cảm thấy quá phiền muộn rồi, nên không muốn tìm thêm phiền phức ỉn nữa đâu, thức thời mau buông tay!”

Mấy người điều tra viên quả thật không nói quá, người phụ nữ tên Lê Huyền này đúng là trở mặt thật nhanh. Thế nhưng Phương Đại Đồng là ai cơ chứ? Làm sao có thể có chuyện gì khiến anh bó tay, hơn nữa sức quyến rũ của mình khi nào lại không hữu hiệu như vậy?

Phương Đại Đồng quyết định liều một lần nữa: “Tiểu thư xinh đẹp! Quả thực tôi lại rất thích cô... Cô có thể suy tính một chút, tôi đang rất thành tâm đấy.”

“Thật là không biết điều!” Lòng mày Lê Huyền nhú chặt, dường như không đủ kiên nhẫn nữa, đưa tay cầm ly rượu bên cạnh, nhìn về phía Phương Đại Đồng nói: “Nếu không buông tay, đừng trách tôi không khách khí.”

Phương Đại Đồng bối rối, người phụ nữ này cũng quá hung hãn đi, cái tên họ Trần kia thế nào lại thích bị ngược đãi sao?

Chính là chỗ này ngây ngẩn mất một lúc, Lê Huyền cho rằng Phương Đại Đồng không có ý định buông tay nên định giơ ly rượu lên, lại bị một người kéo lại.

“Tiểu thư, cần gì phải gay gắt như vậy?” Là Chung Ly, anh nháy mắt với Đại Đồng ý bảo bỏ tay ra.

Phương Đại Đồng sững sờ đứng dậy trong vô thức, sau đó bình tĩnh sau đó nhìn Chung Ly hét lớn: “Sao anh lại xuất hiện ở đây?”

Vừa nghe Phương Đại Đồng hỏi thế, Chung Ly mới bình tĩnh, mới vừa rồi nhìn thấy Lê Huyền cầm ly rượu lên muốn hất lên người Phương Đại Đồng theo bản năng chạy tới ngăn cản, nhưng lúc này nên nói gì, giải thích như thế nào đây?

“Anh ấy là bạn trai tôi, anh thấy đấy, hiện tại anh ấy rất tức giận nên anh mau rút!” Lê Huyền kéo tay Chung Ly không chịu buông tay, phán một câu như vậy.

Phương Đại Đồng mở to mắt nhìn chằm chằm Chung Ly, nhất thời cứng họng, bước kế tiếp làm sao làm? Đảo mắt nhìn Chu Tô, cô ấy cũng ngơ ngác nhìn tình huống trước mắt.

Bên tai bỗng truyền đến chỉ thị: “Anh mau rút lui, để Chung Ly tiếp tục nhiệm vụ của anh.”

Phương Đại Đồng nghe thấy, cười khổ, Chung Ly à, hình như hễ người phụ nữ nào tôi muốn chinh phục đều thích anh thì phải? Được rồi, tôi rút lui vậy.

“A, xin lỗi nhé. Hóa ra vị tiểu thư này đã có bạn trai...” cười vô tội, sau đó nhìn về phía Chung Ly nói: “Vị tiên sinh này, có bạn gái xinh đẹp như vậy thì nên chú ý theo sát bảo vệ, ngàn vạn lần không thể để cô ấy một mình vậy đâu. Hẹn gặp lại...” lưu lại một nụ cười xấu xa, xoay người rời đi.

Chung Ly không phản ứng kịp, liếc mắt nhìn mấy điều tra viên đang ngồi cạnh đấy, bọn họ ra dấu tay giống như bảo Chung Ly tiếp tục, cái đó có ý nghĩa là, nhiệm vụ nằm vùng này bắt đầu từ bây giờ đổi thành Chung Ly sao?

“Tiên sinh, anh họ gì? Có thể hay không mời anh uống một ly?” Lê Huyền nở một nụ cười duyên dáng.

Chung Ly lúng túng đáp: “A...Ừ...Có thể.”

“Người đàn ông vừa rồi rất đáng ghét, cậy vào chính mình có bộ dạng tốt liền muốn chiếm tiện nghi của tôi, cũng không nhìn một chút xem tôi đây là hạng người nào, anh ta có thể chiếm tiện nghi của tôi một cách dễ dàng sao? Nhưng mà tôi vừa nhìn đã thấy anh vừa mắt, anh có rảnh không, nói chuyện với tôi một lát?”

“A, có thể. Tôi rảnh.”

Chu Tô nhìn thấy cảnh đó, tức đến phát điên, đây rốt cuộc là tình huống gì, đã cố gắng ngăn cản không cho chồng mình tiếp xúc với Tần Nhiễm Phong, bây giờ lại để con hồ ly tinh kia chiếm tiện nghi?

Đêm đã khuya, lúc Chung Ly về đến nhà thì thấy có rất nhiều người đang đợi mình, đặc biệt là Chu Tô, cô đã gấp đến độ như ngồi trên đồng lửa rồi.

Vừa nhìn thấy Chung Ly bước vào cửa đã vội vàng nhào tới, sau đó xoay xoay Chung Ly, sờ tới sờ lui: “Không bị sàm sờ gì đấy chứ?”

Phương Đại Đồng chậm rãi đứng dậy từ trên ghế salon ngồi dậy nói: “Xem chừng anh ta chỉ muốn bị sàm sờ thì có, nhìn màn anh hùng cứu mỹ nhân của anh ta lúc nãy mà tôi cảm động đến rơi nước mắt. Cũng tốt. Vốn từ đầu tôi đã không muốn làm mấy chuyệnj nhảm chán như thế kia rồi.”

Chu Tô đang muốn giải thích, bị một điều tra viên ngăn lại: “Nếu người mà người đàn bà kia coi trọng là Chung Ly, chúng ta cũng chỉ đành phải thuận nước đẩy thuyền, Chung Ly phải tiếp tục thực hiện nhiệm vụ này. Một lát nữa chúng ta sẽ bàn bạc kế hoạch cụ thể. Hai người...” Điều tra viên chỉ vào Chu Tô và Phương Đại Đồng nói: “Nghỉ ngơi trước đi.”

Chu Tô tức giận cắn răng, nhưng cũng không nói được gì.

Chung Ly nhìn thấy Chu Tô phản ứng như vậy, cười an ủi: “Sự việc hôm nay thật là ngoài ý muốn, sớm biết như vậy anh cũng sẽ không chen ngang, nhưng vì ba, trước tiên nhịn một chút.”

Chu Tô bất đắc dĩ gạt đầu, quay đầu lại liếc Phương Đại Đồng: “Chúng ta đi thôi, anh có thể rút lui triệt để được rồi đấy. ”

Phương Đại Đồng trong lòng không phục, nhưng mà chuyện hôm nay đúng là mất mặt nên cũng không nghĩ nói thêm gì nữa, quay đầu nghênh ngang bước đi.

Chu Tô vừa mới bước đi mấy bước, chợt quay đầu lại, chạy tới nhào vào lòng Chung Ly, bấu môi, hết sức nghiêm túc nói: “Chung Ly. Anh nhớ đấy, chỉ được bán nghệ không bán thân.”

Nghe thấy Chu Tô nói thế, Phương Đại Đồng bèn phát hỏa: “Chu Tô...Em quá đáng lắm em biết không? Ban đầu nói với anh gì mà vì sự nghiệp vinh quang nên anh dũng hiến thân, đến lúc Chung Ly bị lôi vào lại bảo bán nghệ không bán thân là sao?”

“Anh phát hỏa cái gì chứ? Nếu thật sự anh hiến thân, phải xem người ta có chịu nhận không đã kia.”

Phương Đại Đồng kìm nén tức giận đến độ cả mặt đều đỏ: “Anh nào biết cô ta không thích kiểu thiếu niên xán lạn như ánh mặt trời như anh mà lại thích kiểu đại thúc mặt lạnh như Chung Ly cơ chứ, đó là cô ta không có mắt nhìn.”

“Thôi được rồi...” Chung Ly cắt đứt cuộc cãi vã của hai người: “Hiện tại anh và những điều tra viên phải thảo luận biện pháp, hai người đi ra ngoài trước đi.” Nói xong nhin cười nhìn Chu Tô. Chu Tô quay đầu nhìn lại, quả thật mấy điều tra viên đều đã nhin cười đến mức muốn nội thương, thân thể run rẩy không ngừng.

Chu Tô hít một hơi thật sâu, hướng về phía những người kia nói: “Ngượng ngùng...Các anh làm việc đi nhé.” Sau đó vừa lúi vừa kéo theo Phương Đại Đồng ra ngoài.

“Chuyện của ba quả thật phải để Chung Ly xuất mã thôi. Đành vậy, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con...” Ra khỏi cửa thư phòng, Chu Tô thở dài .

“Là không bỏ con săn sắt làm sao bắt được cá rô Chu Tô à.”

(*) và (**) là hai loại cocktail

71. Q.3 - Chương 33

Mấy ngày kế tiếp, cuộc sống của Chu Tô dường như rất khó khăn để vượt qua, cô hiểu lần hành động này của Chung Ly có ý nghĩa như thế nào đối với việc minh oan cho ba chồng, cho nên, anh không nói cô cũng không hỏi. Nhưng khi nhìn thấy hàng đêm, rất muộn Chung Ly mới trở về, ngủ thấy trên áo sơ mi của anh có mùi nước hoa phụ nữ cùng với vài vệt son môi đáng ghét, đáy lòng vẫn cảm thấy chua xót.

Hôm nay, hơn hai giờ đêm Chung Ly mới kéo thân thể mệt mỏi về đến nhà. Mùi rượu cùng mùi thuốc lá hòa trộn khiến Chu Tô vừa cảm thấy xót xa vừa cảm thấy chán nản. Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, kiểu gì cô cũng sẽ phát điên mất thôi.

Trước kia, trong nhà cũng thỉnh thoảng sẽ có tất chân hoặc đồ lót của phụ nữ, Chu Tô không hề có cảm giác chán ghét nhưng bây giờ, khi trái tim đã xác nhận lời yêu, chỉ một mùi nước hoa lạ, một vệt son môi lạ cũng khiến trái tim Chu Tô đau nhói.

Chung Ly thấy cô chờ cũng không nói gì, một lát sau mới bảo cô đi ngủ, còn bảo về sau không cần chờ cửa, nói xong liền vội vã vào phòng tắm.

Chu Tô nằm trên giường, đáy lòng chua cay đủ vị. Tưởng chừng như đã ngủ được một giấc, chung Ly mới bước ra từ phòng tắm. Anh nghĩ là Chu Tô đã ngủ rồi nên với tay tắt đèn, ngồi ở mép giường, bật ngọn đèn ngủ, lẳng lặng lau tóc.

Chu Tô ngồi dậy, đón chiếc khăn tắm từ trong tay Chung Ly, tỉ mỉ giúp chồng mình lau. Chung Ly quay đầu lại nhìn Chu Tô đang cố gắng dần sự bức mình, cười cười nhưng không nói gì, yên lặng để cô lau tóc.

Chu Tô vừa vò vò mái tóc Chung Ly vừa nghĩ, chồng mình đẹp trai, đến độ mái tóc của anh ấy cũng đẹp như vậy, sợi tóc vừa đen vừa bóng, không trách được người tình của Trần Trung tên Lê Huyền gì đó vừa nhìn thấy anh đã bị hút hồn, không phải chỉ muốn ăn sạch sành sanh Chung Ly sao?

Trong lòng tức thành một đoàn nhưng lại không thể phát tiết, cố làm ra vẻ như không để ý hỏi: “Rốt cục đã ăn được ăn bao nhiêu đậu hũ?”

Chung Ly vừa nghe Chu Tô hỏi như thế, khuôn mặt mệt mỏi cuối cùng cũng đã nở nụ cười, nghiêng đầu qua hỏi: “Ý em hỏi là anh ăn của cô ta hay cô ta ăn của anh?”

“Cái gì? Anh còn dám ăn đậu hũ của cô ta ư?” Chu Tô bắt giác dừng động tác trong tay, cao giọng hỏi.

Chung Ly đưa tay vừa kéo vừa đỡ một cái, Chu Tô liền vững vàng ngồi ở trên đùi của Chung Ly.

Chung Ly sững nình đưa tay véo mũi Chu Tô nói: “Mặt cũng nhăn lại thành quả mướp khô rồi.”

Chu Tô vòng hai tay ôm cổ Chung Ly nói: “Xem xem, chồng em da dẻ mỡ màng, mắt ngọc mây ngài, thân là vợ như em có thể không lo lắng sao?”

“Em không cần phải lo lắng thái quá làm gì, thường thì phụ nữ không có biện pháp bá vương ngạnh thượng cung một cách hiệu quả đâu.”

“Chưa chắc. Chung Ly a, nếu như quân địch sử dụng hỏa lực dày đặc cùng khí thế sét đánh tấn công vào cả thân thể lẫn tâm lý của anh thì rất khó để nói, anh cần phải tăng cường đề phòng ngàn vạn lần không thể để cô ta chiếm quá nhiều tiện nghi nha.”

“Ha ha ha.” Chung Ly cười lớn, lộ ra hai hàm răng trắng sáng và chỉnh tề: “Chồng em đây đã trải qua bao nhiêu trận chinh chiến, nếu như không có thực lực thì nhà mình đã con cháu đầy đàn rồi vợ ơi.”

“Em đang nói chuyện nghiêm chỉnh đấy. Anh xem, khoản tiền kia quan trọng như vậy, cô ta làm sao dễ dàng nói ra, đặc biệt là thời điểm còn chưa có được thân thể anh?”

Chung Ly cọ cọ má mình vào má Chu Tô: “Điều này, em không cần phải lo lắng, anh tự sẽ nghĩ biện pháp, cô ta không nói cũng phải nói. Nhưng em thì sao, tại sao không tin tưởng anh như vậy cơ chứ?”

“Là không tin tưởng vào chính mình mà thôi.” Chu Tô siết chặt vòng tay đang ôm cổ Chung Ly, vùi mặt vào mái tóc còn có chút ẩm ướt của Chung Ly, ánh mắt không dám nhìn anh.

Chung Ly ôm lấy cô, đặt lên giường, cúi người nhìn xuống. Con người đen nhánh của Chung Ly lộ ra một chút thương tiếc cùng xúc động: “Chu Tô, ngày đó anh đứng ở trên lầu nhìn bóng dáng em trong mưa, đã nghĩ nên dứt khoát một lần, không quan tâm đến em nữa, hoàn toàn buông tay, nhưng lý trí thì nói vậy nhưng trái tim lại đau đớn vạn phần, tưởng chừng như không thở nổi. Càng đứng nhìn càng suy nghĩ miên man ‘Chung Ly! Cuộc sống của mày nếu như không có Chu Tô thì có còn là cuộc sống nữa không’. Em biết không, một khắc kia anh mới phát hiện nếu mất em, nghĩ đến chuyện mất em, anh đã tưởng tượng ra kết quả là cái gì em có biết không?”

“Là cái gì?”

“Là cuộc sống của anh trống rỗng, chẳng còn gì cả.”

Chung Ly dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Chu Tô, từng li từng tí, cẩn thận, trân trọng hết mức, giống như khuôn mặt cô là thứ đáng quý nhất trên đời.

Chung Ly nói: “Anh đã lãng phí quá nhiều thời gian vào những do dự trong quyết định trước đây, tương lai không muốn tiếp tục tốn thời gian như vậy, quyết định thực ra rất đơn giản, giữ em lại là điều đúng đắn. Cho nên, hi vọng em hiểu... Chu Tô em đừng phụ bạc anh được không?”

“Em đã nói rồi em sẽ yêu anh cho đến lúc chết.” Đây là cam kết từ tận sâu trái tim Chu Tô.

Chung Ly cười, cúi đầu hôn cánh mũi, mắt, miệng Chu Tô. Nhẹ nhàng, tình tế, đưa tay kéo áo ngủ của Chu Tô xuống, cẩn thận lên cần cổ trắng nõn của Chu Tô, lẩm bẩm: “Chu Tô... Em là người phụ nữ của anh, chỉ có thể là của một mình anh.”

Chu Tô ôm lấy bờ vai vững chắc của Chung Ly, dụi dụi cằm lên mái tóc Chung Ly, thở dài từ tận đáy lòng, đến tột cùng, mình có đang làm đúng hay không?

Nửa đêm tĩnh lại, nhớ tới màn thân mật vừa rồi, khuôn mặt Chu Tô không khỏi nóng lên, đưa tay sờ sờ bên cạnh. Một mảnh lạnh lẽo.

Chu Tô chân không nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ, nhìn thấy trong khe hở cửa thư phòng truyền ra ánh đèn yếu ớt. Đây cũng không phải là lần đầu tiên, mấy ngày nay, lúc Chu Tô ngủ say có lẽ Chung Ly đều đến thư phòng làm việc. Những chuyện anh ấy phải lo lắng quả thực quá nhiều.

Buổi sáng, Chu Tô bưng một bát cháo ngũ cốc ướp hương hoa bách hợp tới bên cạnh Chung Ly hỏi: “Tối hôm qua ngủ có ngon không?”

“Ừ, có vợ yêu ngay bên cạnh nên anh đã ngủ một giấc đến sáng luôn đấy.” Chung Ly tí mắt cười, giống như một đứa bé.

Một tuần lễ sau, Chung Ly giao cho điều tra viên một chiếc máy ghi âm, ở bên trong là những lời Lê Huyền thừa nhận về tài khoản ngân hàng chứa số tiền tham ô, buôn lậu của Trần Trung.

Ngoài ra, từ miệng Lê Huyền còn biết người đàn ông Trần Trung đã liên kết với những quan chức nào lập ra đường dây buôn lậu xuyên quốc gia. Chung Mục Chi thuận lợi thoát khỏi hiểm nguy.

Chu Tô hỏi Chung Ly làm sao có thể khai thác được những tin tức đó. Anh nói: “Anh chỉ khiến cô ta chết mê chết mệt anh, khiến cô ta tin tưởng, sau lại nói muốn mang cô ta ra nước ngoài định cư nhưng chưa đủ tiền, cô ta ngay tức khắc tự nhận mình có nhiều tiền. Anh lại làm bộ như vừa đau lòng vừa chua xót hỏi tiền từ đâu mà có, có phải cô ta làm gì bất đắc dĩ không, cô ta bèn kể lại tất cả về Trần Trung. Tự bản thân anh cũng cảm thấy may mắn vì mọi chuyện dễ dàng như vậy, chính là cảm thấy có chút vô đạo đức.”

“Cái này không thể trách anh, cô ta thừa biết đấy là số tiền bất chính, hơn nữa vốn anh cũng không yêu cô ta, tại sao có thể nói là vô đạo đức đây?”

“Bởi vì không thích nhưng vẫn lợi dụng tình cảm, lừa gạt người ta a.”

Trong khoảng thời gian này, Chu Tô nhiều lần lên đi thăm ba chồng nhưng đều là thừa dịp Lưu Tú Cẩm cùng gì Lý thay ca. Cô thừa nhận mình vẫn chưa đủ can đảm để đối mặt với mẹ chồng vào lúc này.

Mấy ngày sau, Chung Mục Chi tỉnh lại. Chu Tô vui mừng đến nỗi khóc òa lên, ôm lấy cái dạ dày đang đau thắt chạy như bay đến bệnh viện. Trong phòng bệnh đang có rất nhiều người, bà mẹ chồng mình đang sợ nhất, gò Lý, Chung Ly, Hà Triệu Hiên, Hà lão gia còn có cả mẹ mình.

Chu Tô xoa xoa khoe mắt, nở nụ cười, từng bước tới gần giường bệnh. Đi tới trước mặt ba chồng liền ngậy ngấn cả người, lòng chột trâm xuống, nửa gương mặt của ba chồng co quắp, miệng chảy nước miếng, muốn nói chuyện nhưng chỉ ư a được mấy tiếng.

Quả nhiên là, Chu Tô thật sự không nghĩ tới căn bệnh kia, liệt nửa người.

Ông đã từng rong ruổi chiến trường, phong lưu phóng khoáng suốt cả cuộc đời lại bị mình hại thành cái bộ dáng này. Chu Tô cúi đầu, nắm chặt đôi tay thành nắm đấm, mím miệng, chỉ sợ khóc thành tiếng.

Mẹ chồng quả thật nói không sai, cô quả thực không xứng đáng với Chung Ly, cô chính là sao chổi.

Chung Ly là người đầu tiên phát hiện Chu Tô, một tay cầm tay cô, một tay nhẹ nhàng lau nước mắt, kéo tay cô đến trước mặt Chung Mục Chi: “Ba... Chu Tô đến thăm ba đây. Sự việc lần này quả thực là cô ấy không cố ý, nhưng trong lòng rất khổ sở, khó khăn lắm mới dám tới đây.”

Lưu Tú Cẩm chạy phăng phăng tới trước mặt Chu Tô và Chung Ly nói với Chung Ly: “Con làm gì đấy? Ba con vừa mới tỉnh lại, còn để ông ấy bị kích thích ư? Mau đuổi cô ta đi!”

“Mẹ, thật sự xin lỗi, xin lỗi ba.” Chu Tô cúi đầu.

72. Q.3 - Chương 34

Ngậm một thìa cháo thật lớn, tâm tình Chu Tô trở nên tốt hơn rất nhiều. Chuyện của ba chồng coi như về cơ bản đã xử lý xong, hơn nữa khẩu vị của cô cực kỳ tốt, chẳng còn nôn mửa, hơn nữa thiếu hụt hiện tượng thiếu máu dẫn đến hay hoa mắt chóng mặt muốn ngất xỉu cũng đã đỡ hơn, mặc dù chỉ ăn được những thức ăn nhẹ nhưng mà đối với những bệnh nhân mắc căn bệnh này, trường hợp của Chu Tô đã là rất tốt rồi.

“Chung Ly. Công ty của anh thế nào rồi?” Chu Tô chột nghĩ đến chuyện này.

Chung Ly gạt đầu: “Ừ, mọi công việc đã quay trở lại quỹ đạo.”

“Mặc kệ nói thế nào, chuyện của ba em vẫn cảm thấy rất có lỗi, bộ dạng bây giờ của ông khiến em thật sự đau lòng.” Chu Tô cúi đầu khuấy khuấy cháo.

“Bác sỹ nói chỉ cần làm vài đợt trị liệu vật lý, tình huống của ba sẽ chuyển biến tốt, mặc dù không cách nào khôi phục như trước kia nhưng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, coi như đó là một loại may mắn. Em đừng nghĩ quá nhiều, mẹ cũng chỉ là nhất thời tức giận, bà vốn là người dễ mềm lòng, còn lên lút bảo anh khuyên em đừng suy nghĩ nhiều đấy.”

“Thật sao?” Chu Tô rất mừng: “Mẹ nói như vậy thật sao? Anh chỉ gạt em thôi.”

“Không đâu, em thông minh như vậy, anh đại gì mà đi lừa gạt em chứ? Đúng rồi, có chuyện anh muốn nói trước với em một tiếng.” Về mặt của Chung Ly nghiêm túc.

“Anh nói đi.”

“Em xem, chuyện của ba, Nhiễm Phong là người có công lớn nhất, chúng ta nên mời người ta ăn một bữa cơm đúng không? Anh tính ngày nào đó chúng ta mang cô ấy đến một nhà hàng nào đó ăn một bữa thật thịnh soạn, có được không?”

Chu Tô vừa nghe Chung Ly nhắc đến Tần Nhiễm Phong đã mất hết khẩu vị rồi, trong lòng có vô vàn lý do để không thích Chung Ly một mình gặp mặt cô ta. Nhưng Chung Ly đã nói trước, giống như đã xin phép rồi, như vậy thể hiện anh ấy đã rất tôn trọng cô rồi. Hơn nữa, Phương Đại Đồng cũng đã nói thái độ cô đối

xử với ân nhân lần này của gia đình mình – Tần Nhiễm Phong rất có vấn đề, điều này khiến cho Chu Tô cũng cảm thấy khá lúng túng. Nếu như nói không cho, đoán chừng Chung Ly lại nói cô hẹp hòi.

“Đúng thôi. Cô ấy đã bỏ qua hiềm khích trước đây để tận lực giúp chúng ta. Như vậy em còn có thể nói gì. Anh cứ đi gặp cô ta đi, em không có ý kiến gì.” Chu Tô nuốt một ngụm cháo, giống như không quá quan tâm trả lời.

“Thế tại sao lại có vẻ giận dữ như vậy?” Chung Ly cười cười

“Đâu có, anh nghĩ em hẹp hòi như vậy sao? Anh đánh giá em quá thấp rồi đấy.”

“Không hẹp hòi tại sao lại không muốn ăn một bữa cơm với cô ấy vậy?”

“Cái này và hẹp hòi có quan hệ gì? Anh...” chợt dừng một chút, đem cháo trong miệng nuốt: “Anh nói em và cô ta cùng nhau đi ăn? Không phải anh và cô ta sao?”

“Cũng không đúng, là hai chúng ta mời cô ấy một bữa.”

Chu Tô không chớp mắt, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

“Làm gì đấy? Không phải em bảo không đi ăn cơm với cô ấy sao? Cô ấy là ân nhân của gia đình chúng ta, em lại không chịu đi ăn cùng cô ấy một bữa ăn, còn không phải là hẹp hòi?” Chung Ly một tay chống cằm, vẻ mặt thành thật nhìn cô.

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên!” Chu Tô vội vàng đáp: “Anh nha, tốt nhất là nên tìm nhà hàng nào tốt một chút. Chuyện như vậy sớm nên mời cô ấy một bữa rồi, vợ chồng chúng ta đúng là thất lễ quá.”

“Đúng, đúng vợ à.” Chung Ly vẫn tiếp tục cười cười.

Trước khi đi Chu Tô cố gắng ăn mặc chải chuốt một phen nhưng khi nhìn thấy phong thái trẻ trung cùng xinh đẹp của Tần Nhiễm Phong lại cảm thấy tất cả sự chuẩn bị của mình đều vô ích rồi. Nếu như năm sáu năm trước, Chu Tô có thể tự tin nói rằng cô không hề thua kém Tần Nhiễm Phong nhưng bây giờ, Tần Nhiễm Phong kia giống như một quả dưa leo xanh non mơn mẫm, mà cô nói dễ nghe một chút là có chút khí chất của người phụ nữ thuần thực, nói khó nghe một chút chính là nhan sắc phai tàn rồi.

Nhưng vẫn phải toát ra phong thái của nữ chủ nhân, gọi một bàn đồ ăn thật lớn, cô ta vừa ngồi xuống đã ân cần rót nước, hỏi han.

Tần Nhiễm Phong không tỏ vẻ gì, lặng lẽ nhận lấy, trên mặt có chút buồn bã, có lẽ là do cô ta nghĩ bữa cơm này chỉ có một mình Chung Ly tới. Nhưng Tần Nhiễm Phong cũng không lộ rõ khó chịu, chỉ giữ nguyên nụ cười nhàn nhạt trên môi.

Chu Tô không muốn để không khí bàn ăn quá cứng ngắc, cười vui vẻ nói: “Về sau chắc bọn tôi sẽ phải gọi cô là Lâm Nhiễm Phong nhỉ, thật vất vả mới tìm lại được ba ruột.”

Tần Nhiễm Phong lộ vẻ khó xử trên khuôn mặt: “Cái này, có lẽ không đâu. Ba tôi nói, ba tôn trọng mẹ, tôn trọng sự hoàn niệm và tình yêu của tôi đối với mẹ nên nói với tôi không nên đổi họ.”

“Có một người cha có khả năng chu cấp đầy đủ phương tiện sống, tại sao ngày xưa còn đi làm tại ‘Thịnh Thế Vương Triều’? Em không biết những cô gái đi làm tại nơi đó sẽ bị người đời nhìn với ánh mắt như thế nào chứ?” Chung Ly hớp một ngụm trà, làm như vô tình hỏi.

Cô ta vẫn đi làm tại hộp đêm? Chu Tô thiếu chút nữa đã hét lên, có một như vậy núi dựa lớn như vậy lại còn muốn đi làm ở chỗ đó?

Tần Nhiễm Phong lúng túng nhìn Chu Tô cười, chậm rãi cúi đầu nắm chặt lấy ly trà trong tay, trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Cũng có lúc tôi nghĩ đến chuyện đi tìm ông ấy, đặc biệt là đêm ba mươi tết, thời điểm nhìn thấy hình ảnh ông ấy trên chiếc ti vi màn hình lớn ở ‘Thịnh Thế’. Ti vi lúc đó chiếu cảnh ông ấy đang ở cô nhi viện an ủi những đứa trẻ bị cha mẹ bỏ rơi, phát cho bọn họ nào là sữa nào là hoành thánh, khi đó tôi bởi vì không chịu tiếp rượu mà bị một ông chủ lớn bạt tai. Trong lòng đặc biệt uất ức, lại nghĩ ông ấy có thể cho con nhà người ta hoành thánh một cách tình cảm như vậy nhưng lại để con gái của mình đói bụng, chỉ có thể len lén khóc ở một góc nhỏ. Còn có lần có người cố ý dùng thuốc với tôi, suýt chút nữa bị hại đời rồi...”

Ngẩng đầu ngượng ngùng cười, lau đi những giọt nước mắt đọng lại bên khóe mắt nói: “Thật xin lỗi, những chuyện này nói với hai người để làm gì chứ? Đều là chuyện đã qua.”

“Bởi vì oán hận ba mình vứt bỏ mẹ con hai người nên thủy chung không cách nào tha thứ, mới không chịu đi tìm ông ấy phải không?” Loại cảm giác này Chu Tô hoàn toàn hiểu rõ, cái loại đau đớn này trước đây Chu Tô đã từng trải qua, bây giờ lại thêm cả phần chua xót và hối hận nữa.

Tần Nhiễm Phong lắc đầu: “Cũng không hẳn là vậy, thời điểm ba mẹ ly dị tôi còn rất nhỏ, cũng không biết oán hận là gì. Chỉ là mẹ tôi từ đó không bao giờ cho tôi nhắc đến ba tôi nữa. Tính cách của mẹ tôi đặc biệt cương liệt. Bà nói với tôi, năm đó bà đã kiên định nói, nếu như kiên trì ly hôn hai mẹ con chúng tôi coi như đối chết cũng sẽ không bước lại vào cửa nhà ông nữa bước, nhưng ba vẫn độc ác bỏ lại mẹ con tôi, nên tôi cũng phải có cốt khí của mẹ, nếu như thật sự phải lưu lạc nơi đầu đường xó chợ cũng không thể đến chỗ ba xin bố thí.”

“Thời điểm mẹ tôi bị bệnh, tôi lừa bà nói là vay tiền của bạn bè trong trường còn có người hảo tâm giúp đỡ nhưng bạn bè tôi có ai dư dả đâu, còn xã hội này lấy ai hảo tâm mà quyên góp. Lúc đó tôi không còn cách nào khác là đi tìm việc làm. Lúc tuyển tôi vào, quản lý ‘Thịnh Thế’ rõ ràng nói nhận tôi vào rửa chén đĩa, phục vụ cơ bản. Ai biết lúc sau kí hợp đồng xong ông ta lại trở mặt. Ai...” Tần Nhiễm Phong thở dài một hơi: “Nhưng tôi không thể đi tìm ba, bởi vì đã từng thề với mẹ vĩnh viễn đều không đi gặp ông, hơn nữa nếu mẹ biết tôi lén lút đi gặp ba, bệnh tình thể nào cũng chuyển biến xấu đi. Mẹ tôi chính là một người phụ nữ quật cường như vậy, thời điểm bà yêu ai sẽ dành tất cả trái tim cho người đó nhưng một khi đã hận thì tuyệt cũng không quay đầu.”

Thực ra Tần Nhiễm Phong là một cô gái nhỏ khiến người người yêu thích, một cái nhún mày, một nụ cười của cô cũng đủ làm người khác không nỡ từ chối, chấp nhận tất cả yêu cầu của cô ấy.

Về việc Tần Nhiễm Phong cố gắng chống đỡ tìm cách kiếm tiền chữa bệnh ẹ mà không chịu đi gặp ba, trong thời điểm khó khăn gặp được Chung Ly cũng như Chung Ly đã ra tay giúp đỡ cô ta như thế nào, Tần Nhiễm Phong không nói.

Chu Tô không hỏi, Chung Ly cũng không nói.

Chu Tô vốn muốn ăn một bữa cơm thật vui vẻ với Tần Nhiễm Phong nhưng không khí lại nặng nề từ đầu đến cuối.

Chu Tô nghĩ, cũng đúng thôi, hai người phụ nữ cũng yêu một người đàn ông ở cùng nhau làm sao có thể cùng nhau ăn một bữa cơm vui vẻ thoải mái được cơ chứ? Ở trên con đường tình yêu, ba người đi cùng nhau thì quá mức chật chội.

Sau khi ăn xong, Chung Ly đi trước lấy xe. Chu Tô và Tần Nhiễm Phong sóng vai bước tới đại sảnh. Đi được vài bước, Tần Nhiễm Phong chợt dừng lại, quay đầu nói với Chu Tô: “Khi đó, Chung Ly đối với tôi mà nói là Chúa Cứu Thế. Người ta nói, trên thế giới này có người phá thì sẽ có người cứu vớt. Tôi vẫn luôn cảm thấy Chung Ly chính là người cứu vớt tôi, chưa từng nghĩ mình tại sao lại rơi vào vòng xoáy tình tay ba này. Xin lỗi vì đã mang tới cho gia đình chị nhiều sóng gió. Nói thật, bây giờ tôi chưa thể nói rằng mình đã xóa đi tất cả tình cảm của mình dành cho Chung Ly, nhưng mà tôi sẽ không đi tìm anh ấy nữa. Ba nói rất đúng, trái tim của anh ấy không ở chỗ tôi, tự mình hành hạ mình cũng không đáng giá. Như vậy, chúc phúc cho hai người. Hẹn gặp lại.”

Nhìn bóng lưng Tần Nhiễm Phong càng lúc càng xa, Chu Tô nghĩ Tần Nhiễm Phong rốt cuộc đã thề thốt gì trước giường bệnh của mẹ mình mà lại quyết tuyệt không đi gặp ba như vậy? Hơn nữa, nếu như cô ấy cũng là một người phụ nữ quyết tuyệt như mẹ mình, chẳng phải sẽ chỉ yêu một người đàn ông cho đến tận cùng của sinh mệnh?

Khi yêu nhau, đàn ông và phụ nữ luôn có suy nghĩ và hành động khác nhau, đàn ông khi yêu luôn biết vị trí của mình trong mối quan hệ này là như thế nào, phải lấy được cái gì từ mối quan hệ này một cách rất rõ ràng nhưng phụ nữ khi yêu, chung quy luôn bị tình yêu làm mờ mắt, không còn lý trí, không còn suy nghĩ được gì cho mình nữa.

“Chu Tô!”

Chu Tô chậm chậm quay đầu thì thấy Chung Ly đang thong dong bước tới chỗ cô.

“Nhiễm Phong đâu rồi, thế nào chỉ có một mình em ở đây?”

“Cô ấy nói có việc nên đi trước, chúng ta trở về thôi.” Chu Tô tựa vào ngực Chung Ly, thủy chung nhìn về hướng Tàn Nhiễm Phong rồi đi, suy nghĩ mông lung rồi lại không muốn suy nghĩ gì nữa.

73. Q.3 - Chương 35

Tối về, Chung Ly lấy lí do là ăn mừng để mở một chai vang đỏ. Chu Tô vui vẻ nên uống không ít, kỳ quái là dạ dày thế nhưng lại không có phản ứng gì. Nhìn thấy đã lâu rồi Chung Ly mới nở một nụ cười thoải mái như vậy, Chu Tô mới nhận ra mới phát giác được chuyện này cuối cùng đã qua một thời gian dài, tâm tình cực kỳ tốt nên đã uống rất nhiều. Không lâu sau, hai chân giống như mềm nhũn, đầu cũng bắt đầu mơ màng. Lấy lại bình tĩnh, chống ghế đứng dậy hai chân luỳnh quỳnh nhưng vẫn giữ ly rượu lên, như muốn mời rượu Chung Ly: “Chung Ly...Em đã nói với anh chưa nhỉ? Ách...” nắc một cái sau đó nói tiếp: “Em nên kính anh ly rượu này, ừ, chúc mừng ba đã thoát khỏi phiền phức giải, còn nữa, kính anh vì anh không chịu áp lực mà muốn ly hôn với em. Nhưng anh...” Chu Tô chợt nhớ ra điều gì đó, hấp háy mắt nhìn anh sau đó nói tiếp: “Nhưng mà, bắt đầu từ lúc nào thì anh thích em? Lần em nấu cơm sao? Hay là lúc ở lì dưới lầu nhà anh không chịu đi?”

Không đợi Chung Ly nói gì liền khụy xuống.

Chung Ly nhanh chóng đặt ly rượu xuống, giữ chặt lấy cả thân mình mềm oặt của Chu Tô, nhìn người phụ nữ trong ngực đã nhắm mắt lại, hai má hây hây, dịu dàng nói: “Uống không được, lại còn ra vẻ, Chu Tô, em luôn luôn như vậy.” Nói xong khẽ cười, cúi đầu nhẹ lên đôi môi ấm áp của vợ mình.

“Uống?” hai mắt Chu Tô nhắm nghiền nhưng tay chân lại không chịu an phận vẫn vùng vằng lăm lăm nói: “Em đang uống độc dược... Em biết chứ nhưng vẫn không nhận được mà nhấp từng ngụm từng ngụm bởi vì em không thể kiềm chế, không quản được mình.”

“Được rồi...Được rồi...” Chung Ly dùng hai tay đỡ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Tô: “Đừng nói nhảm nữa, nghỉ ngơi thật tốt, nhé?”

“Ừ, ừ. Chung Ly...Em nghe anh, cái gì cũng nghe theo anh.” Lẩm bẩm nói xong câu này liền mơ màng ngủ.

Chung Ly lắc đầu một cách bất đắc dĩ, ôm Chu Tô lên lầu.

Nửa đêm khát nước, Chu Tô tỉnh dậy, không cẩn thận va phải một cái ghế, tiếng động không hề nhỏ khiến Chung Ly đang ngủ ngon tỉnh giấc.

Anh vội vàng bật đèn, nghiêng đầu nhìn Chu Tô.

Chu Tô cười cầu hòa: “Em khát nước nên muốn dậy uống nước thôi. Anh mau ngủ đi, ngày mai còn phải làm việc đây.”

Chung Ly nhìn Chu Tô chằm chằm sau đó nói: “Ngày mai anh không cần đi làm, em còn mệt không?”

“Ồn rồi. Ngủ một giấc sâu nên đỡ mệt rồi nhưng mà đầu vẫn có chút đau.” Chu Tô nghiêng đầu xoa huyệt thái dương.

Chung Ly đứng dậy khỏi chăn, ngồi ở mép giường mắt chăm chú nhìn cô: “Chu Tô, chúng ta làm chút chuyện khác có ý nghĩa đi.”

Chu Tô cười khổ: “Chung Ly, đầu óc của anh lúc nào cũng chứa tình trùng hay sao vậy? Mỗi lần trên giường đều nghĩ đến vấn đề này. Em không muốn...” nói xong đi vòng qua chỗ Chung Ly, nằm phịch xuống chỗ của mình, quay đầu lại nói: “Ngủ! Làm chuyện đó quá nhiều cũng không tốt cho thân thể đâu.”

Chung Ly nghiêng đầu nhìn Chu Tô một cách vô tội: “Làm gì có chuyện thường xuyên, kể từ lúc ba xảy ra chuyện, chúng ta đã không làm. Nếu lâu quá không ‘ vận động ’ mới có chuyện ấy.”

“Nhưng em mệt mỗi, ngủ.” Chu Tô vẫn không để ý đến Chung Ly, kéo chăn lên trùm kín đầu.

“Em mệt thì cứ nằm yên, không phải làm gì cả. Nhưng em phải thực hiện nghĩa vụ của người vợ, nếu không anh sẽ kiện em.” Chung Ly làm bộ ủy khuất lời kéo góc chăn.

“Cái gì? Cái gì cơ? Anh sao có thể...” Chu Tô giận đến mức nói không nên lời.

Cuối cùng Chung Ly mất hết kiên nhẫn, một tay nhanh chóng lật chăn, nhào tới: “Thật khó khăn quá, đàm phán vô hiệu nên phải cưỡng chế thi hành!” Nói xong liền găm găm lên cổ Chu Tô.

“Làm sao anh lại như cún vậy? Chưa tiến hóa hết sao?” Chu Tô một mặt giữ quần áo ngủ của mình, một mặt mắng.

“Là do em không đồng ý với lời nói thì bắt buộc anh phải hành động thôi.” Chung Ly nở một nụ cười xấu xa: “Vợ à. Anh thật sự đã nhịn thật lâu, cho nên em phải chuẩn bị tinh thần sẵn sàng nha.” Nói xong nhanh chóng cởi áo ngủ Chu Tô, một tay cầm lấy cằm của Chu Tô gờ lên, áp môi mình lên môi cô, một tay thò vào quần ngủ.

Chu Tô bị đầu lưỡi của Chung Ly trêu chọc đến một chữ cũng không nói được, thân thể bị anh xoa đến phát đau, nghĩ thầm thế nào lại giống như muốn ăn thịt cô vậy? Chỉ hối hận, là lỗi của mình, khuya khoắt như vậy uống nước gì a?

Buổi sáng, cả người Chu Tô mệt rã rời. Chung Ly bình thường luôn mang bộ dạng của một chính nhân quân tử, lạnh nhạt như nước tại sao lúc trên giường lại luôn biến thành bộ dạng của một con sói đói như vậy được nhỉ?

Nhìn chồng mình đang ngủ say, trong lòng cảm thấy khá bức bối, Chu Tô bèn đưa tay捏 cánh tay anh: “Mau dậy đi!”

Chung Ly mơ mơ màng màng xoa xoa mắt, nói: “Chuyện gì vậy?”

Chu Tô nhìn gương mặt còn đẹp hơn hoa của anh, đôi lông mày rậm đẹp như một bức tranh thủy mặc, nghĩ thầm ai không biết còn tưởng rằng cô cưỡng gian anh ấy đấy.

“Đều tại anh, hôm nay em có chuyện phải làm, như thế này làm sao còn có mặt mũi ra khỏi cửa.” Chu Tô chỉ vào những vết đỏ loang lổ trên vai.

“Vậy thì đừng ra ngoài nữa, dù sao hôm nay anh cũng định nghỉ ngơi một ngày.”

“Em còn muốn dọn vệ sinh nhà cửa, bây giờ thất lưng đau đến nỗi không khom người được. Anh đúng là...”

“Không phải còn có người dọn dẹp sao?”

“Người khác không nói, mau dậy đi, hôm nay tổng vệ sinh, em chỉ là người chỉ đạo, còn anh...lao công.” Chu Tô nghĩ hôm nay nhất định phải khiến Chung Ly lao lực một phen, tránh chuyện mỗi tối anh đều đòi hỏi vận động kịch liệt như vậy.

Chung Ly vừa nghe Chu Tô nói vậy bèn lắc đầu nguây nguây: “Không được!”

“Anh mau đứng lên cho em...” Chu Tô dùng hết sức lực kéo chung Ly: “Không làm cũng phải làm!”

74. Q.3 - Chương 36

Gì giúp việc vừa vào cửa đã nhìn thấy cảnh tượng như thế này: Chu Tô ung dung tự tại ngồi trên ghế sofa, miệng bận gặm táo nhưng vẫn không quên chỉ huy: “Phía trên. Không thấy sao? Vẫn còn một chút bụi!”

Còn Chung Ly mang trên người một chiếc tạp dề màu xanh dương in hình xương cá, một tay cầm bình nước lau kính, một tay giơ khăn lau chùi cửa kính sát mặt đất, theo sau lưng là ánh mắt dõi theo tinh tường của Chu Tô, cánh tay cô cũng không ngừng di chuyển để sai khiến chồng mình.

Gì quét dọn nhìn một màn thú vị như vậy nhịn không được mà bật cười, thực sự không nghĩ tới chuyện vợ chồng nhà danh giá, bình thường nhìn có vẻ cao quý xa cách như thế cũng có một mặt đáng yêu như vậy.

Nghe thấy tiếng động, Chu Tô quay mặt về phía cửa thì thấy dì quét dọn với vẻ mặt cố nín cười đứng đó. Vội vàng nuốt miếng táo trong miệng xuống, đứng lên. Vì Chung Ly đang quay lưng lau kính nên không biết chuyện gì xảy ra, vẫn vừa lau vừa hậm hực nói: “Còn ra lệnh nơi này nơi nọ nữa, em có biết mình quá đáng lắm không?”

Chu Tô lúng túng nhìn gì giúp việc cười cười, vừa chạy đến bên Chung Ly, nhéo anh một cái nói: “Gì à! Vợ chồng chúng cháu chỉ đang đùa giỡn thôi.”

Chung Ly vừa nghe thấy Chu Tô nói thế, quay phắt người, nhìn gì giúp việc đang đứng đó với vẻ mặt buồn. Cứng người mất mấy giây, sau đó làm bộ như không chút để ý, cởi tạp dề, hắng giọng: “Gì tới rồi thì làm việc của mình đi nhé.”

Nói xong, ngồi phịch xuống ghế sa lon, cầm điều khiển mở TV.

Chu Tô trợn mắt nhìn Chung Ly, nghĩ thầm, anh cứ giả bộ làm mặt lạnh đi, cái đồ sĩ diện hão.

“Được rồi.” Gì giúp việc không nói nhiều, cười nhẹ sau đó vén ống tay áo, nhặt chiếc tạp dề bị Chung Ly vứt chổng chơ trên ghế sa lon, mặc vào, tiếp tục lau cửa sổ.

“Trưa nay vợ chồng cô cậu muốn ăn gì? Tôi lau dọn xong sẽ lập tức đi chợ mua thức ăn đi, lâu lắm mới thấy cả hai vợ chồng cùng ở nhà đấy.” Gì giúp việc vừa lau cửa sổ vừa hỏi.

Chung Ly tay đang đổi kênh liên tục bỗng dừng lại một chút nói: “Phiền đi đi chợ nấu món gì đó thanh đạm để tiêu hóa một chút. Đạo này tiêu hóa của Chu Tô không tốt, ăn thứ gì đó quá bổ dưỡng cũng không tốt.”

Chu Tô quay đầu nhìn dáng vẻ tự cho là đúng của Chung Ly, bĩu môi phản ứng: “Chung Ly, anh đừng nói kiểu như em Lâm Đại Ngọc vậy, khẩu vị của em gần đây tốt lắm cơ mà. Bất kể nem công chả phượng, tay gấu mật ong gì đó bây giờ đem ra đây em đều có thể tiêu diệt sạch.”

Nói đến đồ ăn ngon, Chu Tô chợt nhớ tới một chỗ, ngẩng đầu nói: “Gì ơi, dọn dẹp lau chùi xong, gì có thể về nhà, hôm nay vợ chồng cháu ra ngoài ăn.”

“Tôi biết rồi! ”

Chu Tô quay đầu lại nói với Chung Ly: “Hôm nay sẽ cho anh mở mang tầm mắt.”

Lần trước Phương Đại Đồng mang cô tới nhà hàng kia, Chu Tô cảm thấy rất tuyệt, vốn có ý định sớm quay trở lại nhưng bởi vì xảy ra muôn vàn chuyện xấu nên không có tâm tình, lúc này đã thoải mái rồi, lại còn có Chung Ly đồng hành thật là tốt.

Tới chỗ đó đúng là rất khéo, chiếc bàn duy nhất còn lại trong nhà hàng đã thuộc về bọn họ.

Được Chu Tô dẫn đến một nơi đẹp như tiên cảnh thế này, tâm trạng của chung Ly trở nên tốt hơn: “Không tệ a, làm sao em biết nơi này?”

Chu Tô chớp chớp mắt, nghĩ thầm, nếu nói là Phương Đại Đồng mang cô tới đây không biết chừng Chung Ly lại khó chịu, liền ngẩng đầu cười cười: “Là Lưu Yến Linh dẫn em tới một lần, nói chung chỉ một lần mà đã nhớ mãi không quên. Lát nữa anh thưởng thức món ăn ở đây sẽ biết, tuyệt đối sẽ cho anh mở mang tầm mắt.”

Nhận lấy thực đơn, Chung Ly lật đi lật lại mấy lần liền, cười: “Quả thật những món ăn này lạ mắt, có thể nói hầu hết những quán ăn lớn nhỏ ở Bắc Kinh anh đều đã thử một lần nhưng một món như thế này cũng chưa từng thấy qua.”

“Tất nhiên rồi.” Chu Tô gật đầu: “Lát nữa ăn anh lại càn giật mình cho xem.”

“Món này, còn có món này.” Chu Tô nhìn kỹ thực đơn sau đó chọn lựa hai món ăn.

“Thật xin lỗi, quán ăn nhỏ của chúng tôi đều là đầu bếp nấu gì thì khách hàng sẽ ăn cái đó thôi.” Nhân viên phục vụ mỉm cười chỉ cho cô: “Hôm nay, chỗ chúng tôi có củ sen hầm măng, bồ câu hầm rượu nếp, đậu hũ chưng và cháo sen ngân nhĩ.”

“Làm sao lại như vậy? Lần trước tôi tới đây còn có thể gọi món mà.”

“Có thể quay khách nhớ nhầm, đây là quy định từ lúc mới mở nhà hàng, khách nào đến cũng ăn như vậy.” Nhân viên phục vụ dùng vẻ mặt thành khẩn nói, nhìn như không giống như là đang lừa gạt.

Nhưng mà, lần trước cùng Phương Đại Đồng tới, tất cả món ăn đúng là do anh ta gọi nha.

“Thôi được rồi Chu Tô, chúng ta ăn mấy món kia cũng được mà.” Tâm tình Chung Ly rất tốt nên không có bị ảnh hưởng đến, tùy tiện nói.

“Hai vị cần gì?” Hình như ông chủ thấy bàn ăn của hai người có điểm kỳ lạ nên vội vã đi tới.

Nhân viên phục vụ mở miệng: “Ông chủ, vị khách này nói đã từng gọi món ở quán ăn của chúng ta nhưng làm gì có quy định gọi thức ăn ở đây cơ chứ.”

Ông chủ nghiêng đầu nhìn kỹ Chu Tô, sau đó bình tĩnh hiểu ra: “A, là bạn gái của Richer, Chu Tô đúng không!” Sau đó quay mặt nói với nhân viên phục vụ bên cạnh: “Cậu cứ đi phục vụ bàn khác, đây chính là khách quý của nhà hàng.”

Lúc này Chu Tô cảm thấy trời đất quay cuồng, đều do cái tên Phương Đại Đồng lần trước trêu chọc cô khiến người ta tưởng thật, bây giờ cô biết giải thích với Chung Ly như thế nào đây?

“Tôi... không phải, không phải.” Chu Tô lộ vẻ mặt khó xử nhưng không biết giải thích thế nào.

“Thế nào lại không đúng ? Lần trước chính miệng Richer nói, hơn nữa anh ta và cô nhìn đã biết là không phải quan hệ bạn bè bình thường, không cần ngượng ngùng, tôi và anh ta là bằng hữu nhiều năm.”

Ông chủ này cũng thật là lẩm cẩm, điều nên nói không nên nói đều đã nói hết, hiện tại liền mong đợi trí nhớ Chung Ly không tốt, không nhớ ra Richer chính là Phương Đại Đồng.

“Anh thật sự hiểu lầm rồi. Mà thôi không nói nhiều nữa, anh mau mang thức ăn lên, chúng tôi muốn ăn tất cả những món có hôm nay.”

“Làm sao có thể, Richer là Phương Đại Đồng ấy, lần trước hai người cùng đến đây cơ mà. À hóa ra cô ngượng ngùng, mặt đỏ rần lên rồi kìa...” Ông chủ nói xong cười ha ha.

Chu Tô lần này thật sự quẫn bách rồi, len lén nhìn sang chỗ Chung Ly, không biết có phải anh ấy sẽ tức giận quay lưng bỏ đi như mấy lần trước không nhỉ?

Nhưng lúc này mắt Chung Ly vẫn nhìn chằm chằm thực đơn, từ đầu đến cuối không nói một câu nào, mặt hơi đánh lại.

“Nếu đã là người nhà, các vị muốn ăn gì tôi đều có thể phân phó đầu bếp làm. Vị này . . .” Ông chủ nhiệt tình khăng khái này cuối cùng cũng chú ý tới sự tồn tại của Chung Ly: “Hẳn là đồng nghiệp của Chu Tô, có cái gì muốn ăn cứ mở miệng.”

“Không cần, cứ mang mấy món kia ra, quy củ của nhà hàng, tốt nhất chúng tôi không nên phá vỡ.” Chung Ly lộ ra một nụ cười hết sức mê người, khéo miệng giương nhẹ, không có một tia không vui.

“Như vậy cũng được, hai người dùng bữa ngon miệng nhé, bữa ăn này tôi mời.”

“Cảm tạ ý tốt của ông nhưng cùng vợ ra ngoài dùng bữa là một phần tâm ý của tôi, cho nên cứ để tôi trả tiền.” Chung Ly dịu dàng nhìn Chu Tô cười, cười như gió xuân phơi phới.

“Hai người là?” Ông chủ dùng vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn Chu Tô. Chu Tô khổ sở gật đầu.

“A, thật xin lỗi...Là do tôi hiểu lầm...Hai người xem, thật là...” ông chủ cười khan, cảm thấy lúng túng: “Vậy hai người chờ dùng bữa nhé, tôi đi làm việc.”

Bữa cơm này dù ngon nhưng Chu Tô quả thật không còn tâm tình nào mà để ý mùi vị, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn lên Chung Ly. Nhưng Chung Ly vẫn duy trì trạng thái bình tĩnh, ăn say sưa ngon lành, thậm chí còn gấp thức ăn cho cô: “Không phải nói hai ngày nay khẩu vị không được tốt, muốn tới chỗ này ăn đồ ăn ngon. Tại sao bây giờ vẫn ăn ít như vậy? Mau ăn nhiều một chút.”

Anh ấy...không tức giận sao? Không muốn hỏi cô điều gì sao?

“Đúng là một bữa no, em nói không sai, món ăn ở đây thật đúng là rất tuyệt.”

Trên đường về, Chung Ly lại nhìn cô cười, khuôn mặt anh tuần thả lỏng trong gió, hoàn mỹ thế kia.

“Anh không có gì muốn hỏi em sao? Chung Ly, em không tin anh không hề tức giận chút nào.” Chu Tô ngẩng đầu nhìn chồng mình.

Chung Ly nhìn chằm chằm Chu Tô, sau đó hôn nhẹ lên trán cô: “Chu Tô, vậy em nói anh nghe.”

“Đây thực sự là hiểu lầm, em và Phương Đại Đồng chẳng có gì cả, chỉ là bạn bè.” Giải thích miễn cưỡng như vậy, đến cả cô cũng không thể chấp nhận nổi.

“Anh tin, Chu Tô...” Chung Ly ôm trọn cô vào lồng ngực: “Bất cứ em nói điều gì anh đều tin tưởng. Nhớ anh đã từng nói gì không? Từ ngày mưa hôm đó về sau, em nói cái gì anh đều tin tưởng. Chu Tô, chúng ta đã từng lãng phí quá nhiều thời gian hiểu lầm cùng không tin tưởng nhau, mà thời gian thì trôi qua quá nhanh nên về sau chắc chắn anh sẽ cố gắng để không còn những thứ đáng tiếc kia, chúng ta phải dùng quãng thời gian còn lại chung sống thật hạnh phúc.”

“Tốt...” Chu Tô nghẹn ngào, nước mắt rơi trong yên lặng, là hạnh phúc pha lẫn tiếc nuối, ngay cả mình cũng không biết.

75. Q.4 - Chương 1

Những ngày cuối thu đang tiến những bước chân tới gần, đảo mắt Chu Tô đã trở về nước gần nửa năm rồi, việc đời biển ảo, cuộc sống vô thường. Ở quê hương chưa đầy nửa năm nhưng Chu Tô đã trải qua những sự việc và trải qua những thăng trầm của cảm xúc mà gần ba mươi năm cuộc đời cô chưa từng nếm trải, giống như tình cảm của ba dành cho cô; sự ra đi của ba; tình cảm day dứt trái ngang của mẹ, ba và ba Chung Ly; còn có tấm lòng của Chung Ly; tình yêu của anh dành mình. Càng hiểu ra càng quý trọng bởi vì mình đã chẳng còn bao nhiêu thời gian để quý trọng nữa. Nghĩ như thế khiến cảm giác bi thương cứ vẩn vơ mãi trong tâm trí Chu Tô.

Nhưng mà vẫn không phụ sự trông mong của Phương Đại Đồng, cách mỗi một tuần Chu Tô lại đến bệnh viện trung tâm kiểm tra dạ dày một lần. Tối thiểu cô phải biết được mình lúc nào sẽ chết.

Phương Đại Đồng mặc áo bluse trắng, cầm cuộn phim nhìn lúc lâu, mi tâm co rút trong chốc lát, lẩm bẩm: “Thế nào lại như vậy nhỉ?”

Chu Tô cố ngước mắt nhìn theo ánh mắt Phương Đại Đồng nhưng vẫn không hiểu việc gì khiến anh ta kinh ngạc như vậy, không còn cách nào khác bèn hỏi thẳng anh ta: “Tình hình không tốt sao? Nhưng mà gần đây tôi có bị đau thường xuyên đâu.”

“Em nói gần đây thế nào, không đau?” Phương Đại Đồng đặt cuộn phim xuống, nghiêm túc nhìn Chu Tô.

“Đúng vậy, chỉ đau một chút thôi, tần suất cũng không thường xuyên nữa. Khiến tôi còn tưởng tế bào ung thư tự nhiên giảm bớt chứ.”

“Thật là quá kỳ quái...” Phương Đại Đồng vẫn lẩm bẩm một mình, hoàn toàn phớt lờ câu hỏi của Chu Tô.

“Kỳ quái gì cơ, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?” Chu Tô nhìn dáng vẻ của Phương Đại Đồng biết nhất định có điều khác thường.

Phương Đại Đồng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Chu Tô, sau đó dùng tay đặt lên bả vai Chu Tô, khước miệng khẽ run, muốn nói lại thôi.

“Có gì mau nói đi...Làm tôi hồi hộp muốn chết.”

“Ừ thì...” Phương Đại Đồng chợt cười, nụ cười đó rất kỳ quái, lộ vẻ kích động lại mang theo chút lo lắng, cũng mang theo một mặt chân thành chờ mong: “Em hãy nghe cho kỹ Chu Tô, thật ra thì anh cũng không có cách nào để giải thích kỹ càng cho em hiểu, trong hai tuần nay tế bào ung thư trước đây đang lan rộng một cách bất thường bỗng nhiên dừng khuếch tán một cách đột ngột, chức năng của dạ dày và gan cũng không giống như điều anh dự đoán là sẽ nhanh chóng suy thoái...Nói mãi như thế cũng không có tác dụng gì...Tóm lại bệnh tình của em bỗng nhiên lại được khống chế một cách kỳ lạ.”

Chu Tô có chút sững sờ: “Vậy là có ý tứ gì?”

“Ý tứ chính là bệnh tình của em rất có thể bởi vì nhân tố không rõ nào đó điều chỉnh khôi phục, hiểu chưa?” Lúc này Phương Đại Đồng thực sự kích động, hô to lên, âm thanh vang dội trong phòng làm việc chật hẹp.

“Vậy sao, là thật sao, không phải lúc trước nói là loét dạ dày biến thành tế bào ung thư sao?” Chu Tô trong miệng hỏi nhưng trong lòng đã tin, chớp mũi tê rần kích động, nước mắt liền rơi xuống.

“Cũng không hẳn vậy, có rất nhiều chuyện kỳ, y học cũng không thể giải thích rõ ràng. Đã từng có rất nhiều trường hợp, nghe qua tổng kết khám xét chữa trị của những người khác cũng có, tự anh nhìn thấy qua bệnh nhân của mình cũng có những trường hợp như em. Mà thực ra em vừa bắt đầu cùng người khác cũng không giống nhau, người khác đến lúc tế bào ung thư phát tán đau đến nỗi xuống giường không nổi, nhưng em xem em lại còn có thể đi lại khắp nơi đúng không?”

Phương Đại Đồng lắc hai vai của cô: “Chu Tô...Có thể em sẽ không chết.”

Từ trước tới nay, Phương Đại Đồng không dám nhắc đến từ ‘chết’ trước mặt Chu Tô, bởi vì sợ cô không chịu nổi cũng sợ mình không chịu nổi. Trời mới biết anh mỗi ngày lo lắng đề phòng, lăn lộn khó ngủ vì bệnh tình của Chu Tô, tra xét bao nhiêu tài liệu sách vở y học, hỏi thăm bao nhiêu vị bác sỹ nổi tiếng, vậy mà...Giờ khắc này tất cả cố gắng đều có thể được hồi báo...Cô ấy...Có thể sống. Mặc kệ có phải hay không cô ấy sống là để nắm tay ai đi đến cuối con đường, tóm lại sau này, cuộc sống của mình vẫn có thể có hình dáng của cô ấy xuất hiện, được nhìn cô vui đùa, nhìn cô hạnh phúc. Thật tốt. Còn có thể nhìn cô ấy hạnh phúc, thật tốt.

Chu Tô dĩ nhiên là mừng rỡ đến muốn ngất, chẳng lẽ ông trời thấy được sự cố gắng nỗ lực của cô, thấy được cô khổ sở vì sẽ không được sống bên những người mình yêu quý như thế nào nên đã cho cô một cơ hội được sống thêm lần nữa?

“Phương Đại Đồng, tôi...” Chu Tô vừa mới nói mấy chữ liền không nhin được nghẹn ngào, bao nhiêu uất ức khổ sở bấy lâu nay vào thời khắc này không có bất kỳ điều gì có thể ngăn chặn nữa mà vỡ òa, kích động đến nỗi lệ rơi đầy mặt lúc nào cũng không hay.

“Chu Tô. Anh hiểu...” Phương Đại Đồng vỗ vỗ vai cô: “Mặc dù còn chưa có xác định nhưng là có hi vọng chúng ta nhất định không thể buông tha, trước tiên anh sẽ liên lạc với vị bác sỹ nổi tiếng chuyên về ung thư dạ dày lần trước anh nói, mấy ngày nữa chúng ta phải đi Pháp.”

Chu Tô chậm chậm gật đầu, sau đó có chút chần chừ.

Phương Đại Đồng nhìn dáng vẻ do dự của Chu Tô, nóng nảy hét lên: “Em còn chần chừ gì nữa, bệnh có thể chữa là may mắn một lần mới có trong đời, còn do dự?”

“Tôi đi mà. . .” Chu Tô dường như muốn nói gì đó lại thôi.

“Suy nghĩ có nên nói cho Chung Ly biết hay không chứ gì?” Phương Đại Đồng mặt lạnh hỏi.

“Ừ.”

“Chu Tô này, đã đến nước này em còn có thể nói sao? Mà mặc kệ em nói hay không nói, mặc kệ em định nói với anh ta như thế nào, năm ngày sau, nếu em không ở trên máy bay, tôi có cưỡng chế cũng phải trôi em lên máy bay!”

“Đừng kích động, tôi có nói không đi đâu, chẳng nhẽ sinh mệnh của chính mình mà tôi còn không biết lo?”

“Theo anh thấy thì đúng là em không thêm để ý thật đấy, cuộc sống đâu quan trọng bằng tình yêu đúng không? Nói cho em biết, không có cái mạng nhỏ kia thì cũng không lấy đâu ra tình yêu cao cả vĩ đại của em đâu!” Phương Đại Đồng đang thực sự nóng nảy, không phải anh đang liều mình giữ lại mạng sống cho cô hay sao? Tại sao cô còn có thể không thêm để ý như vậy chứ?

“Biết rồi...Tôi biết mà. Năm ngày sau, nhất định sẽ lên máy bay, cùng anh đi Pháp.”

Suốt cả quãng đường về nhà, bởi vì hưng phấn mà cả người Chu Tô không ngừng phát run, Chu Tô rất muốn nhào vào lòng Chung Ly để thông báo tin vui này, nhưng mà, bây giờ còn chưa phải lúc.

Lại nghĩ đến lời Phương Đại Đồng nói, vẫn chưa thể xác định có chữa được hay không. Cho nên, trước tiên nên đi Pháp cùng Phương Đại Đồng nhưng vấn đề bây giờ là lấy cớ gì để nói với Chung Ly đây? Thật là làm cho người khác nhức đầu.

Về đến nhà, Chung Ly đã tan sở, ngồi trước ti v. Không biết anh đang xem cái gì mà bật cười ha ha. Chu Tô tiến tới hỏi: “Xem gì mà vui vậy?”

Nhìn kỹ, là cảnh quay ba bốn đứa bé chừng bảy tám tháng tuổi gì đó, cùng nhau quay vòng thi bò.

“Có gì vui chứ?” Chu Tô đứng dậy định bụng quay bước.

Chung Ly nhanh chóng kéo Chu Tô lại, chỉ vào cậu bé đáng yêu trên ti vi nói: “Thú vị vậy còn gì, chân cũng nhỏ, tay cũng nhỏ. Nho nhỏ thật đáng yêu.”

“Ừ...” Chu Tô tùy ý gật đầu.

Chung Ly nhìn chằm chằm Chu Tô một lúc, cuối cùng chậm rãi nói: “Chúng ta sinh con đi.”

“Anh đùa gì thế? Không thể nào...” Chu Tô đẩy tay Chung Ly, đến mạng của mình cũng còn chưa chắc giữ được, cái gì mà sinh đứa bé chứ.

“Thế nào không thể nào? Chúng ta cũng không còn trẻ nữa, ba mẹ cũng thúc giục đấy.” Đôi tay lần nữa kéo Chu Tô vào lòng, vẫn duy trì nụ cười.

“Là ba mẹ anh thúc dục thôi, dù sao mẹ em cũng không thúc giục.” Chu Tô xoay mặt.

Một lúc sau Chung Ly thở dài: “Nhưng mà anh cũng muốn có con, Chu Tô, chúng ta sinh một đứa con, an ổn sống cùng nhau không tốt sao?”

Chung Ly đang rất nghiêm túc, nghiêm túc đến nỗi khiến Chu Tô không thể không nhìn thẳng vào vấn đề này. Chung Ly thật sự muốn sinh một đứa bé, nhưng tình trạng hiện tại của cô phải làm sao?

“Nhưng mà anh đã làm phẫu thuật buộc ga rô ngăn sinh đẻ rồi mà...” chỉ có thể dùng lí do này để tạm thời né tránh.

“Không phải anh nói rồi sao? Phẫu thuật này là chuyện nhỏ.” Chung Ly hình như thấy được hi vọng, khôi phục gương mặt vui sướng,

“Chuyện này chúng ta nói sau đi...” Chu Tô hồ hững đẩy Chung Ly ra đứng dậy, trên thực tế là không biết làm thế nào để từ chối.

“Không muốn thì thôi, thật ra thì anh cũng cảm thấy như vậy quá nhanh...” sau lưng âm thanh càng giống như tiếng thở dài: “Vậy thì chờ một chút, dù sao chúng ta còn có nhiều thời gian.”

“Ừ, vậy em vào phòng nghỉ ngơi nhé.” Chu Tô thật sự có chút mệt mỏi, còn phải nghĩ chuyện nên viện cớ gì để đi Pháp đây.

“Chu Tô còn có một chuyện. mấy ngày nữa anh phải đi Đức một chuyến, có công chuyện làm ăn.”

Trong lòng Chu Tô mừng thầm trong lòng nhưng cố trấn định, làm như không quan tâm hỏi: “Ừ...Nhưng mà lúc nào thì anh đi? Đi bao lâu?”

“Năm ngày sau bay, đi chừng ba bốn ngày gì đó.”

Chẳng lẽ ông trời thực sự giúp mình? Ngay cả bản thân Chu Tô cũng không nhịn mà cảm thán, sau đó len lén cười sau lưng Chung Ly: “Vậy để em chuẩn bị hành lý cho anh, đi xa nhớ phải chăm sóc mình thật tốt.”

76. Q.4 - Chương 2

Trước khi đi, Phương Đại Đồng còn xem đi xem lại bệnh án của Chu Tô, hơn nữa còn dặn dò từng li từng tí là cô phải dùng uống thuốc, để đến Pháp xét nghiệm, có kết quả chính xác mới tính sau.

Khoảng thời gian này Chu Tô có chút lo lắng, động một chút là sờ sờ dạ dày theo bản năng, kết quả là hai ba ngày nay thậm chí còn không đau nữa. Tình huống như thế thật đáng cho Chu Tô và Phương Đại Đồng kích động không dứt, thậm chí Phương Đại Đồng còn nói: “Chu Tô, nếu như không phải là bệnh tình chuyển biến tốt thì anh thật sự tìm không ra sự giải thích nào tốt hơn.”

Hôm Chung Ly đi Châu Âu, phi trường đông đúc, mỗi người mỗi kiểu. Chu Tô cầm tay Chung Ly cười không ngừng, điều này khiến Chung Ly có chút bức bối: “Chu Tô, em có vấn đề, thế nào hai ngày nay lại vui vẻ như vậy, cười tươi như hoa vậy?”

“Làm gì đến nỗi cười tươi như hoa cơ chứ.” Chu Tô hếch mắt nhìn Chung Ly đáp.

Chung Ly buông hành lý trong tay xuống, dùng hai tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nói: “Nhưng anh phải đi mà em lại vui vẻ như vậy, có phải hay không cũng quá không nể mặt anh rồi.”

“Được rồi...Được rồi...” Chu Tô kéo tay Chung Ly xuống nói: “Đừng hẹp hòi như vậy, sau khi trở về em sẽ có một món quà lớn cho anh.” Chu Tô kiễng chân, khễ hôn lên gò má trái Chung Ly.

“Anh chờ...Mà còn có bên này...” Chung Ly cúi đầu chỉ vào má phải của mình.

Chu Tô tức giận đẩy anh ra: “Thôi được rồi đấy, trở lại chúng ta nói sau, em bật mí là đến lúc đó anh có thể giết mình đấy.”

“Hả? Sẽ không phải là sau khi trở về em sẽ báo anh biết em có bầu đấy chứ?”

“Thôi đi” Chu Tô làm bộ muốn đánh Chung Ly: “Anh ngứa đòn đúng không?”

“Ai nha, đúng là một đôi vợ chồng ân ái!”

Hai người đồng thời quay đầu nhìn lại, cách đó không xa có một cô gái mặc áo khoác màu đỏ, đeo giày cao gót mười phân, trên mặt mang một nụ cười nhàn nhạt bước tới.

Đi tới trước mặt bọn họ, cô gái dừng lại, đảo đảo hai tròng mắt đánh giá vợ chồng bọn họ, sau đó sáng khoái cười một tiếng: “Ừ, quả nhiên một đôi trai tài gái sắc, nhìn đi nhìn lại vẫn thấy xứng đôi.”

Chu Tô lúng túng cười một tiếng, ngẩng đầu lên mặt chất vấn nhìn chằm chằm Chung Ly, nghĩ thầm bóng hồng nào của anh ngày trước sao?

Chung Ly vô tội nhìn Chu Tô, giống như có ý là thật sự không liên quan đến anh.

Quay đầu nhìn kỹ cô gái xinh đẹp trước mắt, đầu óc Chung Ly có chút hỗn loạn.

“Thế nào Chung Ly? Không nhớ rõ em?” Thấy bộ dạng không biết không hiểu của hai người, cô gái kia vẫn giữ vững nụ cười: “Lúc hai người kết hôn, em còn khóc chừng mấy ngày đấy.”

Chung Ly sững sờ, sau đó bỗng nhớ ra, vỗ ót cũng cười theo: “Ai nha, là Hà công chúa đây mà!”

Chu Tô đứng bên cạnh kéo kéo áo Chung Ly, hắng giọng một cái, ý nhắc nhở “Chính thất phu nhân vẫn còn ở đây đấy!”

Chung Ly kéo tay Chu Tô nói: “Vợ à, đây là em họ của Hà Triệu Hiên, Hà Diễm Phỉ, lúc chúng ta kết hôn cô ấy cũng đến mà.”

Hà Diễm Phỉ chu miệng khê liếc Chung Ly một cái: “Còn có thể tính nhận ra em, coi như không uống phí thời còn ngây thơ em luôn coi anh là hình mẫu người yêu lý tưởng.” Nói xong còn cười rộ lên.

Chu Tô biết mà, xung quanh Chung Ly nhà mình lúc nào cũng xuất hiện hàng đồng oanh oanh yến yến để cô phải xử lý.

Hình như thấy được dịch ý trong mắt Chu Tô, Hà Diễm Phỉ nhanh chóng kéo Chu Tô đến bên cạnh mình cười cười: “Chị cần phải quản chặt Chung Ly đi, mấy chiêu mê hoặc thiếu nữ của anh ấy bách phát bách trúng đấy, không có cô nào thoát khỏi ma trảo của anh ấy đâu. Nhưng mà...” cô nhìn Chung Ly bĩu môi: “Cũng may, em đây đã may mắn thoát khỏi bể khổ. Quay đầu lập gia đình...”

Lập gia đình? Hà Diễm Phỉ đã kết hôn? Báo động được giải trừ nên Chu Tô mới nở được nụ cười.

“Hai người định đi đâu ư?” Cô gái này đúng là tự nhiên không câu nệ, muốn biết gì đều không khách sáo hỏi thẳng.

“Chung Ly đi công tác.” Chu Tô trả lời.

“Còn tưởng hai người cùng nhau đi tìm chốn lãng mạn đấy.”

“Vợ chồng nhà này làm sao tình cảm bằng vợ chồng nhà cô được. Nghe Triệu Hiên bảo sau khi làm đám cưới hai năm, hai người quyết định đi du lịch trăng mật hâm nóng tình cảm hả?” Chung Ly hỏi

Hà Diễm Phỉ gật đầu: “Đúng vậy. Vì công việc của chúng tôi bận rộn nên làm đám cưới xong chưa đi chơi đâu được. Hai ngày trước mới quyết định xuất ngoại nhưng do em quá bận rộn nên không đi cùng ông xã được, bây giờ đi sau.”

Sau đó chuyển sang hỏi Chu Tô: “Chị yên tâm để anh ấy đi nước ngoài một mình sao, phụ nữ ngoại quốc bạo dạn lắm đấy, không sợ anh ấy bị cô nào hấp dẫn thì sao? Hà Diễm Phỉ cười cười hỏi.

Chu Tô nhanh chóng đáp: “Em không biết chứ đàn ông Trung Quốc hiện tại cũng đặc biệt bạo gan rồi, Chung Ly mới là người cần phải lo lắng.”

Nói xong, ba người nhìn nhau cười.

Hà Diễm Phỉ giơ tay lên xem đồng hồ: “Không còn sớm nữa, em phải vào phòng chờ rồi, hai người cứ tự nhiên ngọt ngào nhé.”

Nói xong, nháy mắt với Chu Tô, vội vàng rời đi.

Chu Tô đưa mắt dõi theo bóng dáng Hà Diễm Phỉ, sau đó quay lại nghiêm mặt nhìn Chung Ly: “Anh rốt cuộc có bao nhiêu bóng hồng đây?”

Chung Ly đưa tay làm dáng đầu hàng: “Oan uổng, anh thật sự vẫn coi cô ấy như em gái, còn cô ấy như thế nào làm sao anh quản được.”

Chu Tô vẫn tiếp tục trợn mắt nhìn Chung Ly, trong lòng cảm thấy thật hối hận, trước kia thế nào lại không phát hiện Chung Ly là người đàn ông mà người gặp người thích.

“Không phải cô ấy đã kết hôn sao? Nghe nói hai người đó tình cảm tốt lắm, em còn lo lắng cái gì?” Chung Ly dỗ Chu Tô với khuôn mặt vô tội.

Chu Tô vẫn rất bất mãn nhìn chồng mình: “Cô ấy nói không sai, anh đến nước ngoài thu liễm một chút, mặc kệ cô gái nào có nói gì làm gì cũng không được đáp lại, biết không?”

“Được rồi, anh sẽ không tiếp xúc với không những cô gái mà bà già hay bé gái cũng không.”

Chu Tô lúc này mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm: “Tốt lắm, anh vào đi, đến giờ qua cổng bảo an rồi.”

Chung Ly quay đầu lại nhìn về phía chỗ kiểm tra, đột nhiên ôm chặt Chu Tô, hôn một cái lên trán cô nói: “Chu Tô, sao em lại không biết trái tim anh sớm đã bị em tóm chặt rồi chứ?” Nói xong, cúi đầu hung hăng hôn lên đôi môi Chu Tô, răng môi đụng nhau, đại não Chu Tô trống rỗng, bị cuốn vào nụ hôn của Chung Ly, chỉ biết bám lấy anh để không bị ngã.

Rất lâu sau Chung Ly mới buông cô ra nói: “Chờ anh trở lại.”

Chu Tô gật đầu, đưa mắt nhìn Chung Ly đi, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, liếm liếm đôi môi, mùi vị của anh vẫn còn đọng ở khóe miệng, thật ấm áp, rất hạnh phúc...

Lần này từ nước Pháp trở lại, cô hi vọng loại hạnh phúc này sẽ kéo dài không chỉ một năm mà thậm chí là mười năm sau, năm mươi năm sau.

“Này!”

“A!” Chu Tô đang suy nghĩ linh tinh thì bị người vỗ vào vai, sợ hết hồn, xoay người vừa nhìn là Phương Đại Đồng, vỗ ngực một cái: “Anh làm gì đấy? Hừ chết người!”

Phương Đại Đồng nhìn về phía Chung Ly vừa rời khỏi cảm thán: “Ai nha. Kịch liệt quá ha. Em cũng không sợ hít thở không thông mà chết, hai người các người hôn nhau lâu như vậy.”

“Ai cần anh lo? Hành lý của tôi đâu, lúc nào thì lên máy bay?” Chu Tô bị Phương Đại Đồng cắt đứt suy nghĩ tốt đẹp về tương lai nên vẫn còn bực mình, xẵng giọng hỏi.

Phương Đại Đồng từ phía sau cầm lên rương hành lý đưa cho Chu Tô: “Em thật sự không có ý định nói?”

“Em đã nói rồi. Lúc anh ấy về sẽ cho anh ấy một niềm vui bất ngờ, niềm vui bất ngờ đấy là từ nay về sau, Chu Tô tôi muốn làm nữ nhân giống như con chim nhỏ nép vào người, ngày ngày kề cận chồng mình.”

Phương Đại Đồng tỏ vẻ xem thường: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Anh xem em chơi trò đó được bao lâu.”

“Không cho anh phá vỡ quyết tâm của tôi, rốt cuộc khi nào thì đi?”

“Còn hơn hai tiếng nữa mới bay, chúng ta còn phải đợi một lát.”

Chu Tô kéo va ly hành lý theo sau Phương Đại Đồng đi tới phòng chờ, trong lòng vừa kích động vừa khẩn trương. Mở điện thoại di động lên xem ảnh, đó là những bức ảnh mà lúc Chung Ly ngủ say được Chu Tô chụp lại. Mấy ngày qua, thừa dịp lúc Chung Ly đang ngủ, Chu Tô đều len lén nhìn anh, có lúc cứ nhìn như vậy cho đến sáng, chỉ có tự mình biết gương mặt đó khiến cô quyến luyến như thế nào.

Lặng lẽ đem tấm hình kia đặt ở ngực, nhẹ nhàng mở miệng: “Phương Đại Đồng, nắm tay nhau mà chết bên nhau đến già, anh đã bao giờ nghe qua chưa?”

Chu Tô nở nụ cười thản nhiên như vậy, mặc dù không có vẻ gì là khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng đủ để người ta xúc động nhớ mãi không quên. Khuôn mặt vừa quật cường vừa yếu ớt này của cô khiến người đàn ông bên cạnh ngây ngẩn. Sự e ấp từ tận đáy lòng trào lên đầy mắt, Phương Đại Đồng làm sao dám che mặt khóc vào lúc này. Anh ta đứng dậy, giữ giữ ống tay áo, làm như không quan tâm nói: “Nhìn bộ dạng không có tiền đồ của em kia, anh đi ra ngoài hút thuốc.”

Phương Đại Đồng đứng ở phòng hút thuốc của sân bay, nhìn chằm chằm làn khói bay ra từ điều thuốc hút dở trên tay nghĩ thầm, thật tốt, cho tới nay anh luôn ở bên cạnh, ủng hộ cô mà không kiên quyết bắt cô nhập viện. Ngón trở bông đau rất, Phương Đại Đồng giương mắt vừa nhìn, hóa ra đã hết cả điều thuốc. Thật đáng tiếc, mới chỉ hút được một hơi, đứng lên ném đầu lọc vào thùng rác, cười cười, mình quả thật là một kẻ điên cuồng vì tình. Thế giới này có bao nhiêu người cùng nhau chia sẻ một khoảng không khí chung để hô hấp. Ông trời tại sao vô duyên vô cớ lại muốn cướp đi hơi thở của cô gái tên Chu Tô này? Cho nên, anh đang cố hết sức để chống lại ý trời, cướp lại mạng sống cho người con gái anh yêu.

Nhưng bánh xe vận mệnh vào thời khắc này vẫn tiến về phía trước, đè nát mọi chương ngại vật, làm sao lại có thể dừng lại chỉ vì nỗi buồn đau ly hợp của một hai con người như Phương Đại Đồng, như Chu Tô?

77. Q.4 - Chương 3

Đến nước Pháp, hai người không có tâm tình lưu luyến những phong cảnh bậc nhất của thành phố lãng mạn nhất thế giới này. Sáng sớm ngày thứ hai đã đến chỗ của giáo sư Jacques, chuyên gia ung thư dạ dày của

bệnh viện Pa-ri. Đối với kì tích mà Phương Đại Đồng nhắc tới, vị giáo sư này hơi hoài nghi, mặc dù không nói gì nhưng vẻ mặt lạnh nhạt của ông cũng đủ khiến cho Chu Tô và Phương Đại Đồng mất nửa phần hy vọng.

Sau khi Chu Tô mặc áo quần bệnh nhân bị đẩy vào phòng siêu âm bèn quay đầu lại nhìn Phương Đại Đồng. Vào lúc đó, Phương Đại Đồng bỗng có cảm giác chua xót giống như lần từ biệt cuối cùng.

Đứng bên cạnh anh là giáo sư Jacques, ông đẩy mắt kiếng một cái giống như muốn nói lại thôi, sau đó một lúc lâu dùng vẻ mặt nặng nề nói: “Lần cuối cùng ta thấy bệnh tình của bệnh nhân xuất hiện kỳ tích là cách đây 40 năm về trước. Khi đó ta còn rất trẻ tuổi, mỗi lần có bệnh nhân gần đi đến cuối sinh mạng đều hi vọng lại được thấy kì tích như trường hợp 40 năm trước một lần nữa. Nhưng luôn là hy vọng càng nhiều thì thất vọng lại càng lớn. Lần này Chu Tô cũng giống như vậy, ôm hy vọng nhưng tuyệt đối không suy nghĩ chắc chắn xảy ra kì tích. Richer, Thượng Đế tự có sắp xếp của ngài, ta mong cháu hãy suy nghĩ rằng tất cả tùy duyên.”

Ngôn ngữ của ông rất nhẹ nhàng nhưng Phương Đại Đồng cảm thấy có bao nhiêu cay đắng trong câu trần thuật nhẹ nhàng đó của giáo sư. Cảm thấy ý nghĩa của câu nói kia, thần kinh Phương Đại Đồng lại căng như dây đàn. Nói cách khác có phải Chu Tô sẽ xảy ra kì tích mà khỏe mạnh trở lại bình thường hay không cách nào phán đoán. Trước khi anh đã hy vọng quá nhiều, hơn nữa cũng khiến Chu Tô hy vọng rất nhiều...Nếu như...anh không có cách nào tưởng tượng được. Nếu như tất cả chỉ là phán đoán sai lầm của anh thì phải đối mặt như thế nào với một Chu Tô đang trông chờ từng ngày vào cuộc sống khỏe mạnh đây.

Phương Đại Đồng trầm mặc, chậm rãi ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh không một gợn mây ngoài cửa sổ. Đến tận cùng, Chu Tô có thể lại là một kỳ tích hay không?

Sáng sớm ngày thứ ba sau khi xuất ngoại, Chu Tô lặng lẽ ngồi chờ kết quả xét nghiệm của mình ở hành lang bệnh viện. Phương Đại Đồng đã đi vào phòng xét nghiệm hơn một tiếng đồng hồ nhưng cánh cửa phòng đó vẫn đang đóng chặt.

Chu Tô ngồi ở ghế chờ, tay gặt gao nắm lấy tay vịn của ghế, trái tim đập thình thịch như muốn vỡ.

Loại hành hạ này quả thật khiến Chu Tô phát điên. Tình hình như thế nào thì cũng nên ra ngoài báo cho mình một tiếng chứ cứ bắt chờ đợi như vậy Chu Tô thật sự nóng đầu rồi, cô định bụng đứng lên đi lại một chút lại phát hiện chân mình đã mềm nhũn, khó có thể bước đi không khỏi buồn cười, thì ra mình sợ chết thế này cơ đấy.

Ban đầu tràn đầy tự tin rằng bệnh tình của mình đã khá lên nhưng sau khi vị giáo sư bác bỏ giả thiết đó, không thể không thừa nhận là có chút mất hứng, nhưng giống như Phương Đại Đồng nói, nếu như có một chút hy vọng thì mình không nên từ bỏ hy vọng, kết quả cuối cùng như thế nào chưa ai biết. Cả sáng hôm nay Chu Tô tự nói với mình như vậy mới có thể miễn cưỡng nở nụ cười không tim không phổi để an ủi ngược Phương Đại Đồng không cần quá để ý, vẫn còn phải chờ kết quả cuối cùng.

Chu Tô nghĩ, từ trước đến nay mình điều gì cũng đã kiên cường vượt qua, ba mẹ ly hôn từ nhỏ nên bị mọi người dùng ánh mắt khác thường nhìn vào, đã rất nhiều đêm cô đơn đằng đẵng, đã từng chấp nhận cuộc hôn nhân đồng sàng dị mộng, hiện tại chẳng qua chỉ là nỗi đau trên cơ thể, đau như thế thấm gì với những nỗi đau trong tâm hồn mà cô đã phải chịu đựng. Chính vì thế, cô còn sợ gì nữa mà lại run rẩy như thế này cơ chứ?

Bỗng nhiên đầu óc Chu Tô sáng tỏ, đó là bởi vì cô có người để quyến luyến. Vô dục mới bền, đã từng là một người phụ nữ phiêu bạt khắp chân trời góc bể, thỉnh thoảng đứng ở đỉnh đèo nhìn xuống mặt biển bao la phía dưới đã nghĩ cứ như vậy dung nhập vào thiên nhiên chưa chắc đã không phải là một chuyện tốt.

Nhưng hiện tại không giống nhau, Chu Tô đã quá quyến luyến sự ấm áp của anh, sự ấm áp đó làm cho đêm lạnh của cô không hề tịch mịch nữa. Chung Ly cho cô quá nhiều hi vọng, hiện tại có quá nhiều ý nghĩ tham luyến hơi ấm kia nên làm sao cô có thể trở về với cô gái kiên cường Chu Tô như trước đây. Chỉ có tự mình biết nội tâm những cái được gọi là kiên cường, không sợ bất cứ điều gì ngay từ đặt anh vào trong tim là đã hoàn toàn sụp đổ rồi.

Cho nên, bây giờ Chu Tô thật sự khản trương, rất vô dụng và sợ chết.

Bỗng có tiếng nói phát ra từ phía trên, Chu Tô ngẩng đầu lên, là Phương Đại Đồng. Mới vừa rồi suy nghĩ quá tập trung nên không biết anh ta ra ngoài lúc nào.

Chu Tô muốn đứng lên nhưng đôi chân không có tiền đồ của cô lúc này lại mềm oặt khiến Chu Tô chỉ có thể mở lớn đôi mắt ngược lên nhìn Phương Đại Đồng hỏi: “Như thế nào, kết quả như thế nào?”

Trả lời câu hỏi của cô không phải là lời nói, mà là vẻ mặt của Phương Đại Đồng.

Mặt của anh ta tái nhợt, cả khuôn mặt đờ đẫn, mí mắt khê rũ dường như không dám nhìn thẳng vào mắt cô. Phương Đại Đồng không hề nói gì, chậm rãi cầm tờ giấy xét nghiệm trong tay, run rẩy đặt trước tầm mắt Chu Tô.

“Đây là cái gì?” Chu Tô giơ tay nhanh chóng giật tờ giấy xét nghiệm xem nhưng nhìn khắp lượt vẫn không hiểu, gấp đến độ hét lên: “Không hiểu, anh nói mau, tại sao lại mang bộ mặt này, không tốt phải không? Anh đừng im lặng như thế!”

Phương Đại Đồng nhấc mí mắt như nặng ngàn cân lên, khóe mắt có chút ẩm ướt, liếm liếm đôi môi khô khốc, khó khăn lắm mới nói được mấy chữ: “Chu Tô, có lẽ anh đã suy đoán sai rồi.”

“Phịch” Chu Tô nặng nề tựa lưng lên ghế, nếu như nói mới vừa rồi lúc anh ta đi ra bản thân mình còn ôm lấy một tia hi vọng là Phương Đại Đồng quá kích động mới mang vẻ mặt kia. Bây giờ cô đã thật sự chết tâm.

Chậm rãi nhắm mắt lại, từng cảnh tượng xuất hiện trong tâm trí Chu Tô.

” Sau khi trở về, em sẽ có một món quà lớn cho anh.”

“Sẽ không phải là sau khi trở về em sẽ báo anh biết em có bầu đấy chứ?”

“Chu Tô, chúng ta đã từng lãng phí quá nhiều thời gian hiểu lầm cũng như không tin tưởng nhau, mà thời gian thì trôi qua quá nhanh nên về sau chắc chắn anh sẽ cố gắng để không còn những thứ đáng tiếc kia, chúng ta phải dùng quãng thời gian còn lại chung sống thật hạnh phúc.”

“Tại sao còn đứng đây?” Chung Ly lặp lại câu hỏi, trên mặt không có biểu tình gì.

Chu Tô chậm chậm trả lời: “Bởi vì, bởi vì muốn thỉnh cầu tha thứ.”

“Tại sao muốn thỉnh cầu tha thứ?”

“Bởi vì không muốn mất đi anh.”

“Tại sao không muốn mất đi anh?”

“Bởi vì em yêu anh.”

“Tình yêu của em có thể kiên trì bao lâu?”

“Cho đến lúc chết!”

“Nhớ lời hôm nay em nói đấy.”

“Ba chỉ có một, nhưng Chu Tô cũng chỉ có một. Mẹ những ngày qua con đã suy nghĩ rất rõ ràng, con thật sự rất yêu cô ấy, vừa nghĩ tới chuyện phải vĩnh viễn cắt đứt quan hệ cùng cô ấy đã cảm thấy giống như cả đất trời này sập sục đổ, đau đến nỗi không thể hít thở. Con hiểu biết rõ bản thân mình không có tiền đồ, nhưng dẫu sao con không thể không có cô ấy. Mặc kệ cô ấy có yêu con hay không, con vẫn muốn sống chết bên cạnh cô ấy. Mặc kệ về sau cô ấy sẽ bỏ con lại một mình hay không. Kiếp này, người chung Ly con yêu chỉ có một người. Đó chính là Chu Tô!”

Đầu óc của Chu Tô giống đau giống như muốn nổ tung. Đôi tay gắt gao nắm lấy tay vịn của chiếc ghế, không để cho thân thể yếu đuối của mình ngã xuống, cả người run rẩy giống như toàn bộ sức lực bị rút sạch sành sanh. Không sai, xong rồi tất cả đều xong rồi, tất cả cam kết tất cả những lời thề non hẹn biển đều vì một tờ kết quả xét nghiệm này tan thành mây khói rồi.

Phương Đại Đồng thấy thân thể Chu Tô như sắp ngã xuống liền vội vàng tiến lên, run rẩy bấm huyết nhân trung cô, trong miệng nhắc đi nhắc lại: “Xin em, đừng buông bỏ hy vọng, đừng suy nghĩ bi quan. Anh xin lỗi... Thật sự xin lỗi...”

Chu Tô từ từ mở mắt, từng giọt lệ cũng theo khóe mắt chảy xuống không ngừng, chống đỡ thân thể đứng dậy nhìn người đàn ông đang đau khổ ấy nấy, Chu Tô xoa xoa khóe mắt nói: “Tôi không trách anh... Chưa từng có. Chuyện hôm nay là chuyện không ai mong muốn.”

Phương Đại Đồng xoay mặt, nhưng vẫn không ngăn được dòng nước mắt chảy ra, mặc anh ta nhú chặt mày, nắm chặt hai quả đấm nhưng không ngừng được.

Chu Tô hít hít mũi: “Phương Đại Đồng, anh đừng khổ sở. Từ trước đến nay tôi luôn là người phải nói lời cảm ơn với anh, tôi tùy hứng như vậy, làm tổn thương trái tim của anh như vậy, nhưng anh vẫn giúp đỡ tôi hết lần này đến lần khác. Anh là người bạn tốt nhất của tôi.”

Phương Đại Đồng vẫn không quay đầu nhìn Chu Tô, đôi môi run rẩy giống như muốn nói gì đó để an ủi người phụ nữ đang cố làm ra vẻ kiên cường bên cạnh nhưng trái tim thật sự quá đau đớn, đau đến nỗi một chữ cũng không thể nói ra, đau đến nỗi giả bộ vẻ mặt không có chuyện gì không làm được, chỉ có thể mặc cho nước mắt rơi mãi.

Thất bại của cả đời anh là đã từng tự hào rằng không có điều gì mình không làm được, nhận bao nhiêu lời tán dương là đa tài nhưng duy chỉ có chuyện này, chuyện anh muốn nhất lại không làm gì được, anh không có biện pháp gì chỉ có thể trở mặt nhìn người phụ nữ mình yêu suy yếu cho đến chết.

Phương Đại Đồng dần dần quay đầu nhìn Chu Tô mặc dù cũng lệ rơi thành hàng nhưng không tỏ vẻ gì là oán hận, không kiềm chế nỗi sự đau đớn trong lòng nữa, ôm chặt cô khóc: “Chu Tô, anh thật sự quá vô dụng, anh không có cách nào, muốn cứu sống em nhưng thật sự không có biện pháp gì. Anh đã muốn buông bỏ tình cảm của mình, chỉ cần em sống tốt, sống vui vẻ và hạnh phúc là anh đã mãn nguyện rồi nhưng tại sao ông trời lại đối xử với em ác độc như vậy? Tại sao lại có thể đối xử với anh ác độc như vậy?”

Chu Tô muốn nói gì đó nhưng lại không thốt nên lời nào. Bây giờ cô không còn hơi sức nào để giả bộ kiên cường nữa mà khóc lớn.

Vị giáo sư đứng ở trước cửa, muốn tiến tới an ủi gì đó nhưng những lời nói an ủi thì có ích gì đối với một con người sắp mất đi sinh mệnh. Nhìn hai người ngồi trên ghế, ôm nhau khóc lớn, ông chậm rãi lấy mắt kiếng xuống, một môi dụi dụi mắt, thuận tiện lau đi giọt nước mắt sắp rơi xuống nơi khóe mắt, xoay người đóng cửa lại. Ông ngồi ở trên ghế nhìn đám mây lơ lửng bay trên bầu trời, thở dài một tiếng. Kì tích bốn mươi năm trước sẽ không bao giờ xảy ra một lần nữa.

78. Q.4 - Chương 4

Lúc Chu Tô trở về ngồi trên ghế sa lon khách sạn mới nhớ lại cuộc hội thoại giữa mình và Phương Đại Đồng lúc này.

“Như vậy, Phương Đại Đồng! Anh có thể cho tôi biết chi tiết bệnh của tôi phát triển tới mức độ nào rồi và tại sao lại có triệu chứng giảm bớt.” Phương Đại Đồng không nói gì gật đầu một cái, cầm lên trên bàn một lê cùng một quả táo: “Quả lê và quả táo có quá trình thối rửa không giống nhau. Quả táo nứt ra ở bên ngoài, nói cách khác một khi nó thối rửa thì người ta nhìn có thể biết ngay nhưng lê thì lại khác, khi người ta thấy nó thối rửa ở bên ngoài thì bên trong đã chẳng còn gì nữa bởi vì quá trình thối rửa của nó đã bắt đầu từ lâu lắm rồi và xảy ra ở bên trong quả lê cơ.”

Phương Đại Đồng đặt trái cây xuống: “Giống như bệnh tình kì lạ của em vậy, tế bào ung thư trong thân thể em đã khuếch tán khắp nơi rồi. Nếu là người khác đã sớm nằm ở trên giường không thể động dậy, nhưng em thì trừ một vài lúc phát bệnh, bình thường vẫn giống như người thường.”

“Vậy tại sao triệu chứng khoảng thời gian này lại giảm bớt?”

“Đây chính là chuyện hiện tại cần phải lo lắng, nó không phải là dấu hiệu tốt lành gì...” Phương Đại Đồng nhú chặt chân mày: “Tựa như anh vừa mới nói, bệnh tình của em rất đặc biệt, lần đầu tiên thấy xảy ra trên một người mắc ung thư, sự đau đớn tạm thời dừng lại là để chờ một chu kỳ mới mà thôi.”

“Như vậy, như vậy cái chu kỳ này tính như thế nào?”

“Chu kỳ...Ừm...” Phương Đại Đồng dừng một chút giống như tự hỏi phải thế nào nói: “Chính là giai đoạn cuối cùng cho nên chúng ta cũng có thể gọi loại tình trạng này chính giai đoạn trước tử vong...” Anh ta dừng lại, mắt chăm chú nhìn Chu Tô, không thể nói nổi nữa...

“Hồi quang phản chiếu, có phải hay không?”

Phương Đại Đồng im lặng gật đầu, đôi mắt khép hờ.

“Chu kỳ cuối này sẽ kéo dài được trong bao lâu?”

“Không biết, có lẽ một tháng, có lẽ sẽ lâu hơn nhưng cũng sẽ không quá lâu.”

Đôi tay nắm chặt từ từ thả ra, hít một hơi thật sâu, lấy điện thoại di động ra, Chu Tô nghĩ phải gọi điện ngay cho Chung Ly, giống như lần đầu tiên biết mình mắc phải căn bệnh quái ác này, luôn nhớ tới anh ấy đầu tiên.

Đầu dây bên kia nhanh chóng nhắc máy, Chu Tô hỏi: “Alo, chồng à. Anh đang ở đâu đấy?”

Trong điện thoại truyền đến âm thanh của xe cộ trên đường phố.

“Hà?” Chung Ly cười: “Anh đang đứng ngay ở Đại lộ Berlin chờ qua đường, em thì sao?”

“Chỉ là đang nhớ anh thôi.”

“Ha ha...” Chung Ly cười lớn hai tiếng có vẻ như rất hài lòng với câu trả lời này của cô: “Anh biết là em nhớ anh. Nhưng mà ý anh muốn hỏi là em đang ở đâu?”

“Thời điểm nhớ anh thì nơi nào cũng như nhau cả thôi.” Chu Tô trả lời thật bình tĩnh, không có hốt hoảng cũng không có bi thương.

“Càng ngày càng biết nói chuyện đấy...” Lời nói của Chung Ly giống như trách móc nhưng giọng nói lại hoàn toàn lộ rõ sự vui sướng: “Trở về sẽ thưởng em...”

“Ừ...”

“Còn nữa, hôm trước bảo đi ba bốn ngày nhưng đoán chừng không thể về đúng theo dự kiến được, có một số việc, ừ chuyện khác phải xử lý...”

“Bao lâu?”

“Không tới 2 tuần lễ đi...”

“Tốt. Em chờ anh...”

“Đèn xanh rồi, anh cúp máy nhé. Vợ à, anh yêu em!”

Điện thoại truyền đến âm thanh bị ngắt máy, nước mắt Chu Tô cũng không kịp rơi nữa mà nhanh chóng rơi xuống, nói tiếp: “Em cũng yêu anh chồng à. Thật ra thì cho tới bây giờ em mới thực sự hiểu rõ em yêu anh đến nhường nào. Nếu như không phải là đang ở đoạn cuối của sinh mệnh em có thể cảm nhận được điều này hay không...”

“Tút TUT TUT...”

“Nhưng mà bây giờ mới phát hiện không phải đã là quá muộn rồi sao, muộn rồi nên sẽ không có cách nào thực hiện những lời hứa hẹn của mình, muộn rồi nên không còn cách nào cùng anh vượt qua cuộc sống sau này...”

“Tút TUT TUT...”

“Muộn rồi...” Chu Tô ghen ngào: “Muộn rồi nên không còn cơ hội chia sẻ những phút giây hạnh phúc cũng như cho anh bờ vai để tựa vào những lúc anh mệt mỏi đau đớn, muộn rồi nên không còn kịp vì anh học nấu những món ăn thật ngon nữa, không còn kịp trang trí cho căn nhà của chúng ta trở thành một tổ ấm tuyệt vời nhất nữa.”

“Tút tut tut...”

“Em rất đau đớn. Trái tim em đau đớn. Em đã ao ước biết bao nhiêu, muốn cùng anh trải qua bao nhiêu ngày vui vẻ cũng như chia sẻ những nỗi buồn, muốn vào một ngày đẹp trời, dưới ánh mặt trời rực rỡ cùng dẫn con trai con gái của chúng ta đến công viên dã ngoại hay cả gia đình tổ chức một buổi picnic, cùng nướng thịt, làm sandwich. Nhưng. . .”

Chu Tô không nói nổi nữa, đem điện thoại nắm thật chặt ở trước ngực, khóc không thành tiếng, dạ dày không tỏ vẻ gì là khó chịu nhưng trái tim của cô lại đau thắt, chỉ có thể cong người lại, lấy tay ôm chặt lồng ngực, nước mắt phun trào như thủy triều, ướt đầm cả khuôn mặt lẫn quần áo.

“Tút tut tut tut tut tut...” Trong đêm tối tĩnh mịch chỉ có âm thanh tut tut này của điện thoại quanh quẩn trong không gian.

79. Q.4 - Chương 5

Chu Tô cuối cùng vẫn không nghe lời khuyên của Phương Đại Đồng, bốn ngày sau đó quyết định về nước. Cô nói: “Phương Đại Đồng, cảm ơn anh luôn vì tôi mà đưa ra những lời đề nghị tốt nhất.”

Phương Đại Đồng cười khê, thở dài nói: “Có lẽ anh cũng phải cảm ơn em bởi vì chưa bao giờ nghe theo những lời đề nghị của anh.”

Chu Tô trầm mặc, nở nụ cười áy náy, xách hành lý vội vã ra sân bay. Bây giờ chỉ còn cách ngày Chung Ly trở về chưa đầy 1 tuần, thời gian vẫn còn đủ để cô điều chỉnh cảm xúc.

Từ bỏ đợt trị liệu này đều là quyết định cố chấp của cô, dẫm mạnh gót giày như hạ quyết tâm, vuốt vuốt mái tóc bị gió thổi tung, Chu Tô ngẩng đầu nhìn mặt trời đang nhô lên từ đường chân trời cảm thấy như thế này chưa hẳn đã là không tốt, tâm trạng thoải mái bởi vì đã buông xuống tất cả mọi chuyện tất cả phiền não, thời gian cuối cùng, cứ để mặc cho nó đến một cách tự nhiên, tuy là tuyệt cảnh nhưng đoạn đường này hãy để nó trở thành một quãng đường vui vẻ tự do.

Cuộc sống bất quá cũng chỉ như vậy thôi, không ngừng lấy được không ngừng mất đi, theo bản thân tự nhận thấy nếu cứ ở đây khư khư muốn giữ lại mạng sống của bản thân nhưng chưa chắc đã giữ được không bằng dùng khoảng thời gian còn lại làm cuộc sống thêm vui vẻ, nếu như đã đi tới phần cuối của sinh mệnh, như vậy có lý do gì không tự mình trải nghiệm những niềm vui, từ trước đến nay cô đã bỏ lỡ quá nhiều, như vậy lần này cho phép cô buông bỏ tất cả để làm những điều tốt đẹp cho những người cô yêu thương.

Nghĩ như vậy, Chu Tô cảm thấy bản thân tràn đầy sinh lực, toàn bộ thế giới đều nhỏ bé dưới chân cô, không sai, đây mới là cô, một người phụ nữ luôn luôn kiên cường dũng cảm, cũng có thể nói là cố chấp điên cuồng.

Đưa tay đón lấy ánh mặt trời, ngày mai, cứ đi là sẽ đến!

Lần này Chung Ly trở về có vẻ rất vui vẻ, từ lúc bước vào cửa nhà đã cười hì hì chạy một mạch đến trước mặt vợ mình. Chu Tô cảm thấy khó hiểu: “Chung Ly, chuyến đi này anh làm ăn khá lắm hay sao mà như bắt được vàng thế?”

Chung Ly hôn lên má Chu Tô đáp: “Không phải vì chuyện làm ăn, tóm lại là anh rất vui.”

“Tốt đến thế cơ à? Vợ anh ở nhà không vui vẻ gì cho cam đây. Món cháo này thế nào lại có vị lạ như thế này. Chậc chậc...” Chu Tô ném một ngụm món cháo mình vật lộn mãi trong bếp mới có thể hoàn thành, không khỏi lắc đầu. Từ hôm ở Pháp về cô đã chăm chỉ học nấu ăn nhưng kết quả luôn không như mình mong muốn.

Chung Ly đoạt lấy cái muỗng trong tay Chu Tô: “Được rồi, được rồi. Em đừng gây chuyện nữa, đừng làm khó mình. Chu Tô, em và anh phải chấp nhận sự thật đau lòng đó là ở trong phòng bếp, hai chúng ta đứng là một cặp trời sinh, muốn ăn cháo gì cứ bảo gì giúp việc một tiếng, cần gì phải làm khó mình như vậy?”

Chu Tô lườm Chung Ly một cái, cúi đầu suy nghĩ một lát nhưng cuối cùng vẫn bỏ cuộc, đưa tay tháo tạp dề, đẩy lòng tự khinh bỉ mình, hơn chục năm trời tung hoành khắp chân trời góc bể lại không thể nấu nổi một bữa cơm.

Buổi trưa hai người đã quyết định đến quán ăn Quảng Đông nhưng lại bị một cuộc điện thoại của Hà Triệu Hiên phá hỏng.

Trong điện thoại, Hà Triệu Hiên cao giọng hỏi: “Cậu nha, sân sau chuẩn bị đốt tới nơi rồi còn có tâm tình đi ăn cơm, vợ cậu cuối cùng là tính như thế nào đây?”

Khi đó Chu Tô vẫn còn ở bên cạnh Chung Ly, nghe mập mờ nên nghi hoặc hỏi: “Ai vậy, chuyện gì xảy ra?”

Chung Ly mặt không đổi sắc, nói vào điện thoại: “Tớ lập tức đến đó.”

“Không thể cùng ăn cơm sao?” Chu Tô hỏi

Chung Ly cười cười, véo nhẹ một cái lên mặt Chu Tô: “Thật sự là xin lỗi, công ty tạm thời có chút chuyện nên anh phải đi xử lý nên em tự đi ăn một mình nhé. Nếu không, gọi Lưu Yến Linh đi cùng em nhé?”

Chu Tô có chút ừ rừ: “Được rồi, anh bận rộn thì cứ đi đi. Em tự biết lo liệu.”

“Ừ, vậy ăn tối cùng nhau cũng được.”

“Vậy nha.” Chu Tô hôn nhẹ lên má Chung Ly một cái, xoay người.

Ngay khi Chu Tô quay đầu, trong nháy mắt khuôn mặt Chung Ly ngay lập tức đanh lại. Chung Ly biết Hà Triệu Hiên, một khi cậu ta không có chứng cứ thì sẽ không bao giờ nói lung tung. Càng nghĩ Chung Ly càng không muốn đối mặt.

Hà Triệu Hiên gọi anh đến nhưng không nói chuyện mà chỉ hút thuốc và nhìn chăm chăm vào bạn nói khổ của mình, mang theo giễu cợt, thậm chí là thương hại.

“Có lời gì cậu cứ việc nói thẳng đi, chúng ta cũng không thích hợp quanh co lòng vòng. Tóm lại lúc này cậu nói vậy là có ý gì?” Chung Ly có linh cảm chuyện mà Hà Triệu Hiên chuẩn bị nói sau đây nhất định là chuyện mà anh không muốn nghe.

“Chung Ly à, tớ làm sao có thời gian rảnh rỗi mà đi nói nhảm với cậu. Ừm... Trong thời gian cậu đi công tác có biết Chu Tô làm gì không?”

“Có thể làm gì? Ở nhà chờ tớ chứ sao.” Chung Ly dùng vẻ mặt cảnh giác nhìn Hà Triệu Hiên.

“Cậu ta nói với cậu như vậy?” Hà Triệu Hiên cố ý phun một ngụm khói ngay trước mặt Chung Ly.

“Có ý gì? Cậu mau nói.”

“Được, tớ hỏi cậu, hôm Chu Tô tiễn cậu ra sân bay đi Đức có phải gặp Phỉ Phỉ hay không?”

“Em họ cậu, Hà Diễm Phỉ? Có gặp.”

“Vậy thì đúng rồi. Có nhiều người làm việc còn cho là thần không biết quỷ không hay nhưng thực ra lại vô tình lọt vào mắt ông trời.”

“Có ý tứ gì?” Chung Ly lạnh lùng nhìn Hà Triệu Hiên.

“Chung Ly, cậu không nên dùng cái vẻ mặt này nhìn tớ mà nên dùng để nhìn vợ cậu. Phỉ Phỉ ngày đó lên sân bay để đến Pháp du lịch cùng chồng nó, kết quả là vô tình nhìn thấy vợ cậu – Chu Tô cũng đang ở trong khoang hạng nhất của chiếc máy bay sang Pháp mà nó đi. Cái này cũng chưa tính, chuyện lớn là cậu ta còn đi theo một người đàn ông. Theo như sự miêu tả của Phỉ Phỉ thì tớ chắc đến tám phần người đàn ông đó chính là Phương Đại Đồng. Cho nên, Chung Ly cậu hãy nghe cho kỹ. Vợ cậu thừa dịp cậu đi công tác để đi chơi kinh đô hào hoa- Pháp cùng với người đàn ông khác.”

Hà Triệu Hiên nói xong liền tức lên, khễ nguyên rửa một chậu, bóp tắt tàn thuốc ném xuống đất, như thể vẫn chưa hả giận bèn dùng mũi giày nghiền một cái.

Chung Ly mãi vẫn không phản ứng lại với những câu nói và hành động của Hà Triệu Hiên, chỉ là trầm mặc đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, sau đó phun ra từng ngụm khói lớn.

“Cậu không sao chứ?” Hà Triệu Hiên nhìn Chung Ly đốt thuốc, trong lòng thật sự không biết nên nói như thế nào.

“Cậu không sao chứ?” Hà Triệu Hiên nhìn Chung Ly đốt thuốc, trong lòng thật sự không biết nên nói như thế nào.

“Cậu nói xong rồi?” Chung Ly nặng nề dụi điếu thuốc vào trong gạt tàn, đứng dậy muốn đi.

Hà Triệu Hiên ngăn anh lại: “Cậu như vậy là sao? Muốn đi giết đôi gian phu dâm phụ đó?”

Chung Ly lườm anh ta một cái nói: “Cậu nghĩ cái quái gì vậy?”

“Cậu chờ tớ, tớ sẽ đem dao đi cùng cậu.”

“Không cần, tớ quay về nhà với vợ tớ thôi.” Chung Ly nhàn nhạt đáp lời.

“Chung Ly, đừng nói cậu không tin tưởng tớ đấy nhé? Coi như cậu không tin tưởng tớ cũng phải tin Phỉ Phỉ. Tớ nhớ lúc còn nhỏ Phỉ Phỉ luôn bám lấy cậu, còn nói qua không phải cậu thì sẽ không lấy ai khác. Nhưng đó là ngày xưa, nó và chồng nó bây giờ ngọt ngào lắm, không có rãnh đi phá hoại hạnh phúc gia đình cậu đâu.”

“Tớ biết mà. Nhưng đầu sao vẫn muốn trở về cùng Chu Tô sống yên ổn qua ngày thôi.”

Hà Triệu Hiên nhìn Chung Ly chằm chằm một lúc lâu, cuối cùng thấy sự nghiêm túc trong mắt bạn mình, không có một chút dao động cũng như tức giận.

Điều này khiến Hà Triệu Hiên nổi giận, đẩy Chung Ly một cái thật mạnh nói: “Có phải đầu cậu bị kẹp cửa rồi phải không, bây giờ tớ nói cái gì cậu không hiểu hả? Vợ cậu quang minh chính đại cho cậu đội nón xanh, cậu còn nói cái quái gì mà trở về sống yên ổn qua ngày với cậu ta cơ chứ?”

Chung Ly bộ dạng rất mệt mỏi, thở dài nói: “Tớ nói, tớ muốn về nhà.”

“Chung Ly? Cậu hồ đồ hay bị ngốc rồi thế? Không phải tớ nói ngoa nhưng cậu muốn dạng phụ nữ gì chả có lại nhất định muốn bên cạnh người phụ nữ không yêu mình, trong lòng cậu không chán nản sao? Tại sao lại để bản thân mình uất ức như vậy, tự làm cho mình đau khổ như vậy?”

Chung Ly dừng một chút, ngược mắt nhìn Hà Triệu Hiên: “Hiện tại bảo cậu bỏ rơi Triệu Ninh, dù là bất cứ nguyên nhân gì cậu có buông tay được không?”

“Cậu đừng hòng đổi chủ đề!”

“Thực sự tớ không đánh trống lảng hay cố ý chuyển chủ đề gì cả. Tớ biết là cậu sẽ không bỏ cô ấy được, tớ cũng vậy không bỏ được. Bây giờ trước mặt cậu cũng không để ý mặt mũi gì nữa mà nói ‘Uất ức cũng được, đau khổ cũng được, chỉ cần được ở bên cạnh cô ấy, cái gì tớ cũng có thể chịu đựng...Chỉ cần được ở bên cô ấy...Cậu cứ để tớ gây ngốc’. Hà Triệu Hiên, xin cậu đừng vạch mặt tớ làm gì. Tớ là một thằng hèn như vậy đấy.”

Hà Triệu Hiên hiển nhiên là bị dọa sợ, thở hổn hển, khuôn mặt hoài nghi nhưng lại nói không ra một chữ.

“Chuyện ngày hôm nay, coi như cậu chưa nói, tớ cũng chưa từng nghe qua...”

Chung Ly nhàn nhạt nói những lời này, không có chút gì do dự, xoay người rời đi.

Triệu Ninh từ phòng ngủ chạy ra, kéo tay chồng mình lo lắng hỏi: “Chuyện gì vậy? Hai người cãi nhau hả?”

Hà Triệu Hiên còn chưa hoàn hồn, chỉ có thể lẩm bẩm: “Cậu ta điên rồi, bị người phụ nữ đó lấy mất cả linh hồn rồi.”

Triệu Ninh nhìn về phía Chung Ly rồi đi, không hiểu gì lại quay đầu nhìn Hà Triệu Hiên, nghĩ thầm hai người này lại bị gì thế không biết? Buổi tối, Chung Ly gấp thức ăn, làm như không chút để ý hỏi: “Mấy ngày anh đi có phải em chưa từng bước chân ra khỏi cửa không vậy?”

Chu Tô đang ăn cháo, đột nhiên bị hỏi như vậy liền bị sặc, ho khục khục không ngừng.

Chung Ly đưa tay vỗ lưng Chu Tô, cười cười: “Thế nào, có phải đã làm chuyện gì có lỗi với anh không vậy?”

Chu Tô với tay lấy giấy ăn, ngẩng đầu nhìn Chung Ly một chút, âm thanh có chút mơ hồ: “Anh đột nhiên lại hỏi như vậy là ý gì?”

“Ừ, là do lúc này đến công ty, thư kí nói với anh là trong mấy ngày anh đi công tác có bưu phẩm gửi đến nhà chúng ta nhưng gọi cửa mãi không có ai nhận nên đem đến công ty.”

“A...Em...Bởi vì tâm trạng Lưu Yến Linh không tốt nên em qua nhà cô ấy ở mấy ngày, có lẽ đúng dịp đó người ta lại mang đồ tới. Là cái gì vậy?”

“Như vậy a, không có gì, cũng chỉ là mấy cái đĩa phim mà thôi. Nhanh ăn đi...” Nói xong, cười cười gấp cho cô một phần nhỏ trứng gà.

Chu Tô âm thầm cảm thấy may mắn, bất giác thở thật dài nhẹ nhõm một cái.

Nhưng mà tất cả những hành động chột dạ của Chu Tô lại lọt vào mắt người bên cạnh.

Sau bữa cơm tối, Chu Tô trở về phòng sửa sang lại một vài bức ảnh của mình còn Chung Ly ngồi trên sofa xem tivi, tay cầm hộp điều khiển từ xa, không ngừng chuyển đổi bằng tần, mãi không có kênh ưng ý để xem.

“Gì à...” nhìn thấy gì giúp việc đang quét dọn, Chung Ly gọi lại: “Mấy ngày cháu không ở nhà, Chu Tô ăn uống như thế nào?”

Gì giúp việc buông cây lau nhà trong tay xuống, cẩn thận nhớ lại: “Có thể là mấy ngày đó cô ấy bận rộn công việc, dù sao khi tôi tới đều không ở đây.”

“Thời gian bao lâu?”

“Đại khái một tuần lễ đi...”

“Một tuần lễ, một tuần lễ...” Chung Ly không khỏi từ từ nắm chặt hộp điều khiển từ xa trong tay, cho đến khi chiếc điều khiển bị tay anh bóp vỡ mất một mảnh vang lên tiếng tách.

“Ôi...Sao thế?” Gì giúp việc hốt hoảng hỏi.

Nét mặt Chung Ly nhàn nhạt, nhưng giọng nói trầm hẳn đi: “Chắc tại lâu quá rồi nên bị dòn, chỉ bóp nhẹ một cái đã vỡ ấy mà.”

Gì giúp việc cười cười tiếp cúi đầu lau nhà: “Tôi nói, thật ra thì hàng ngoại quốc cũng không nhất định tốt hơn hàng nội. Ai nha, may không quên mất.” Gì giúp việc vừa thốt lên như vậy đã móc ra vật gì đó từ trong túi đưa đến chỗ Chung Ly đang ngồi: “Mới vừa rồi giặt quần áo thấy nó trong túi áo của Chu Tô, nói đến đồ ngoại mới nhớ.”

Chung Ly từ từ mở ra, hiện ra ngay trước mắt anh chính là mấy tờ tiền Euro lẻ.

Đáy lòng có một tảng bi ai đọng lại sau đó chậm rãi hòa tan, ngay sau đó lại như cơn rần nhanh chóng lan tràn toàn thân, cả người Chung Ly trong nháy mắt chết lặng, tiếp theo là đau đớn, mỗi một tác da thịt đều cảm nhận được sự đau đớn này.

Trong tay siết chặt những tờ tiền kia, chậm rãi nhắm mắt lại, đầu óc ong ong lên từng tiếng, cô ấy nói dối, cái gì cũng nói dối.

Cố gắng hít thở, Chung Ly nói: “Gì à, cái này cứ để cháu cầm, gì không cần nói với Chu Tô đâu nhé.”

Gì giúp việc mặc dù có chút nghi ngờ, vẫn gật đầu, quay lại với công việc của mình.

Bà có thể cảm thấy có cái gì không đúng. Mặc dù Chung Ly không biểu hiện gì thái quá nhưng dựa vào kinh nghiệm nhiều năm đi giúp việc theo giờ bà biết, lúc này ông chủ nhất định có tâm sự, hơn nữa rất trầm trọng.

Để hóa giải bầu không khí, bà vẫn tỏ vẻ vui vẻ nói: “Phải nói tôi đã đi làm giúp việc theo giờ cho không biết bao nhiêu gia đình nhưng tình cảm của vợ chồng cậu đúng là tốt nhất. Không ít người trẻ tuổi mới kết hôn được mấy tháng đã nói tình yêu không còn nữa, còn vợ chồng cô cậu vẫn yêu thương nhau như vậy.”

“Tình yêu...” Chung Ly cười cười, nhưng trên khuôn mặt lại mang vẻ khổ sở không thể diễn tả: “Gì à, cái gọi là tình yêu, luôn chỉ là dựa vào một người nguyên tin tưởng những lời dối trá của người kia mà thôi. A, một lần lại một lần nói dối.”

80. Q.4 - Chương 6

Không nói trước rõ ràng, không một cuộc điện thoại, tìm khắp nơi không thấy người là tình trạng của Chung Ly đối với Chu Tô ngày hôm nay. Đã hơn mười một giờ, Chu Tô mặc đồ ngủ, đi tới đi lui trong phòng khách, thỉnh thoảng lại ngó xuống qua ngoài cửa sổ, Chung Ly sẽ không gặp chuyện gì xấu đâu chứ, gần đây khắp nơi đều có tin xảy ra tai nạn giao thông, hay là cướp của giết người, trật tự xã hội kém như vậy, từ trên xuống dưới người Chung Ly lại toàn đồ hiệu đương nhiên có thể trở thành lựa chọn hàng đầu của mấy tên lưu manh.

Chỉ trong vòng mấy giây ngắn ngủi, trong đầu Chu Tô đã không biết nghĩ đến bao nhiêu chuyện xấu, bởi vì khấn nguyện mà hai tay xiết chặt đến tê dại, cuối cùng thở dài một cách nặng nề: “Chung Ly, rốt cuộc anh đang ở đâu?”

“Đình đông...” Chuông cửa bất ngờ vang lên, Chu Tô gấp gáp chạy tới, mở cửa: “Chung Ly!”

Nhưng nụ cười của cô nhanh chóng cứng đờ ở khóe miệng. Thực sự là Chung Ly nhưng bên cạnh còn có Hà Triệu Hiên, hơn nữa nhìn dáng vẻ Chung Ly có lẽ là đã uống không ít, cả người đều dựa vào Hà Triệu Hiên.

“Còn ngây người gì nữa, không mau dìu cậu ấy vào nhà?” Bị Hà Triệu Hiên mắng một tiếng Chu Tô mới sực tỉnh, vội vàng ôm lấy vai Chung Ly, quàng một tay anh lên cổ mình, cùng Hà Triệu Hiên dìu chồng mình về phòng.

“Ừm...Mình muốn về nhà...Hà Triệu Hiên, cậu mau đem tớ về nhà...Chu Tô đang chờ tớ ở nhà...” Chu Tô nghiêng đầu nhìn dáng vẻ say xỉn của Chung Ly, cả người mềm nhũn, sắc mặt đỏ bừng, áo sơ mi cùng cà vạt quần thành một đoàn, thật là nhìn đi nhìn lại cũng không thể tìm được vẻ phong độ nhanh nhẹn thường ngày.

Hai người mất không ít hơi sức cuối cùng cũng dìu được Chung Ly đến phòng ngủ, Hà Triệu Hiên nhìn Chung Ly ngủ say như chết trên giường nhún nhún vai: “Dem được cậu về vai tớ cũng lệch hẳn xuống rồi đấy.”

Chu Tô vội vàng đem đến một ly trà: “Cậu uống ly trà, vất vả cho cậu rồi. Thật sự cảm ơn cậu. Chung Ly nhà tớ luôn phải đi xã giao như vậy.”

“Xã giao?” Hà Triệu Hiên hừ nhẹ, uống một hơi hết ly trà sau đó ném ly lại vào tay Chu Tô: “Cậu đã bao giờ thấy Chung Ly say vì đi xã giao? Một khi cậu ấy không muốn thì có ai có thể cưỡng ép cậu ấy ư?”

“Không phải xã giao? Vậy tại sao lại uống nhiều như vậy?”

Hà Triệu Hiên nghe Chu Tô hỏi vậy liền bốc hỏa, Chung Ly vì cậu mà uống rượu như uống nước lã, cậu còn hồn nhiên hỏi mấy câu vô nghĩa như vậy, giả tạo đến mức này là cùng thôi.

Đang suy nghĩ ngả bài với Chu Tô về nỗi uất ức của Chung Ly, nhưng lại nghĩ đến câu chỉ muốn cùng cậu ta yên ổn sống đến cuối đời của Chung Ly, lời nói trào lên tận miệng của Hà Triệu Hiên lại bị kìm lại: “Chuyện của vợ chồng hai người, cậu và cậu ta tự mình giải quyết đi, tớ là không quản được. Chỉ là Chu

Tô à, cậu hãy nhìn lại những việc mình đã làm đi.” Măng Chu Tô mấy câu không đầu không cuối xong, Hà Triệu Hiên phát tay rời đi.

Để lại Chu Tô ngơ ngác đứng ở cửa phòng ngủ, lúc sau mới hoàn hồn, lẩm bẩm: “Cái gì mà nhìn lại những việc mình đã làm chứ?”

“A...Chu Tô...Chu...” Chung Ly nằm trên giường không yên, không ngừng xoay ngang xoay ngửa, miệng thì một mực gọi tên Chu Tô.

Chu Tô nhanh chóng bước tới, nhắc đầu của anh lên, bón một ngụm nước, lẩm bẩm: “Chung Ly, xảy ra chuyện gì, không thể nói với em sao?”

Lại đỡ anh nằm xuống, Chu Tô vuốt ve khuôn mặt do hơi rượu mà đỏ ửng của Chung Ly, đúng là ‘tú sắc khả xan’ (*) mà.

(*) Tú sắc khả xan: Sắc đẹp thay cơm

“Chu Tô...Vợ à...” Chung Ly nhắm nghiền hai mắt nhưng miệng vẫn không ngừng gọi tên cô.

Tốt! Thời điểm say rượu vẫn gọi tên mình.

“Ừ...Em đây...” Cô cười khẽ

“Thật xin lỗi, anh uống nhiều quá...” Chung Ly giữ chặt đôi tay Chu Tô đang vuốt ve khuôn mặt mình, khẽ mở mắt nhưng ánh mắt vẫn rất mờ mịt.

Xem ra vẫn còn đang là lời nói của kẻ say, Chu Tô phụ họa: “Đúng vậy, lần sau còn uống nhiều như vậy nữa liền đánh anh.”

“Ừ! Chỉ là nhất thời anh không cách nào tiếp nhận được sự việc kia, em phải tin tưởng anh rồi cũng sẽ tốt thôi. Anh...Nhất định anh sẽ coi như đó là việc để trừng phạt cho những lỗi lầm trước đây của mình. Chu Tô, thật sự anh sẽ vượt qua tất cả. Ngủ một giấc, mọi việc đều sẽ tốt đẹp. Bây giờ mặc dù trái tim đau đớn nhưng ngày mai tất cả mọi việc sẽ trôi qua. Thật đấy!”

Chu Tô sững sờ nhìn anh, tại sao anh lại nói trái tim anh ấy đau đớn? Tại sao khoảnh khắc vừa rồi, trong ánh mắt mờ mịt của anh lại tràn đầy đau đớn cùng lo lắng? Giống như anh thật sự đang rất khổ sở, nhưng mà...Tại sao?

Thời điểm Chu Tô bị kéo đến sân bay vẫn còn choáng váng, cô chỉ biết sáng sớm hôm nay, vừa mới nhập nhèm mở mắt đã thấy khuôn mặt Chung Ly đang dính sát vào khuôn mặt cô. Theo bản năng, Chu Tô lùi hẳn về phía sau, trừng mắt hỏi: “Mới sáng sớm anh đã tính hù chết em à?”

Chung Ly trầm tư một lát sau đó lại vui vẻ nói: “Chu Tô, chúng ta đi du lịch đi.”

“Ha ha” Chu Tô xoay mặt cười khê: “Ông chủ Chung, anh không phải bị gì chứ, không phải anh luôn ghét nhất việc em chạy qua chạy lại chỗ này chỗ nọ sao?”

“Thôi bỏ đi, chúng ta không nói nhảm nữa, thời gian chính là sinh mạng.” Nói xong, Chung Ly liền nhanh chóng bật dậy, một bước nhảy vào phòng tắm.

Lúc Chu Tô còn chưa kịp phản ứng kịp, Chung Ly đã ngậm bàn chải đánh răng, miệng đầy bọt kem ậm ờ: “Nhanh lên một chút, đừng lề mề.”

“Đi du lịch ở đâu mới được chứ?”

Chung Ly nghiêng đầu suy nghĩ: “Ừ thì...Cái đó cứ ra sân bay rồi tính tiếp.”

Cho nên, bây giờ mới có cảnh Chu Tô tay cầm hộ chiếu cùng với một va ly hành lý thu dọn vội vàng đứng ở đại sảnh sân bay, dùng vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Chung Ly: “Chung tiên sinh, anh chắc chắn là tinh thần anh vẫn ổn đấy chứ?”

Chung Ly hôn nhẹ trán vợ mình, cười tươi như hoa: “Chung phu nhân, hiện tại thì tinh thần chồng em rất tốt. Là do anh quên mất chuyện em thích nhất bay nhảy chỗ này chỗ kia nên mới để kẻ khác có cơ hội. . .”

“Ai có cơ hội, cơ hội gì cơ?” Chu Tô nghe chồng mình nói như vậy quả thật không hiểu, nhưng cũng quên ngay vì nhớ ra trừ lần trước cùng đi Pháp với Phương Đại Đồng để khám bệnh thì đã lâu lắm rồi cô chưa từng đi chơi đâu khác.

Sắc mặt Chung Ly có chút không được tự nhiên, nhưng khôi phục rất nhanh : “A, không có chuyện gì, mau suy nghĩ một chút chúng ta nên đi đâu, muốn đi chỗ nào đều được, cho dù anh phải đem bán toàn bộ tài sản cũng mang em đi, du lịch vòng quanh thế giới cũng được.”

Chu Tô bị bộ dạng có chết cũng không sờn của anh chọc cười, ôm hông Chung Ly đáp: “Chỉ cần ở bên cạnh anh, chân trời góc bể em đều đi!”

“ ‘ Chân trời góc bể ’?” Chung Ly bỗng nhiên dừng lại: “Ừ, không tệ. Chu Tô, chúng ta cùng đến ‘ chân trời góc bể ’!” Nói xong kéo tay cô chạy như bay đến quầy bán vé.

Lần này Chu Tô thực sự bối rối.

81. Q.4 - Chương 7

Đảo Hải Nam ở Tam Á còn được gọi là “Hawaii của Phương Đông”, phải nói hòn đảo phía nam của Trung Quốc đúng thật là thiên đường của nhân gian, biển xanh cát trắng, gió biển nhẹ nhàng. Đến Tam Á du lịch, trải nghiệm cảm giác bước qua những hàng dừa thẳng tắp vào buổi hoàng hôn, nghe âm thanh gió thổi qua từng tán lá, ánh nắng chiều hắt lên ngọn cây. Ánh mặt trời, nước biển, bờ cát tạo thành quang cảnh có một không hai ở Tam Á, có thể khiến mọi người đến đây hoàn toàn buông lỏng tâm tình.

Hành động điên cuồng lần này của Chung Ly khiến Chu Tô cảm thấy khá bất ngờ, bởi vì chồng cô vốn là một người đàn ông trầm ổn. Khi còn bé có thể là đứa trẻ chuyên bày trò nghịch ngợm phá phách nhưng đến khi lớn lên, càng nhiều tuổi thì dần dần yêu thích sự yên tĩnh, bình thường nếu ở nhà cũng chỉ thích ở thư phòng lặng lẽ đọc sách, cả ngày không ra khỏi cửa cũng không cảm thấy nhàm chán. Nhưng Chu Tô thì lại khác, nếu như bắt cô cả ngày ở nhà đọc sách nhất định sẽ ghen đến phát điên, hơn nữa thể giới bên ngoài đặc sắc như vậy không đi thăm thú hưởng thụ quả đáng tiếc. Cho dù là trong sách có “Hoàng Kim Ốc” hay “Nhan Như Ngọc” (*) nhưng theo Chu Tô thấy đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường. Nói thật, nếu như không phải bây giờ không còn nhiều thời gian trên cõi đời này nữa, bây giờ chắc còn không ai biết cô đang bay nhảy phương trời nào nữa kia.

(*) Ý nói trong kho tàng sử sách cũng có nói về rất nhiều bảo vật trân quý hay đủ loại nhân vật con người.

Nhưng mà bất ngờ hay không hiểu gì về hành động của Chung Ly, Chu Tô cũng không quan tâm nữa bởi vì cô đang thực sự hài lòng. Bốn năm trước Chu Tô đã đến Tam Á nhưng lúc đó bởi vì có nhiệm vụ nên chỉ vội vã làm xong việc sau đó quay về Bắc Kinh ngay, lần này đương nhiên là phải tận hưởng rồi, chỉ là cả ngày đối mặt Chung Ly nên phải vạn phần cẩn thận chuyện uống thuốc.

Sáng sớm, hai người mặc quần áo đôi, thoải mái nắm tay nhau ra khỏi cửa khách sạn. Bộ quần áo này là tối hôm qua Chu Tô nhìn thấy ở chợ đêm bày bán ven đường, cảm thấy rất vừa ý nên đã mua. Quần thụng màu xanh lục dài đến bắp chân, một ống xẻ tà từ đầu gối trở lên, nối liền với một chiếc áo yếm quây ngang ngực, mảnh vải làm áo được thắt nơ ngang hông, những sợi dây thắt được rủ xuống một cách thanh lịch nhằm che bớt chỗ da thịt lộ ra do xẻ tà ở chân, sợi dây yếm cũng được thắt thành nơ bướm ngay sau chiếc cổ trắng nõn của Chu Tô tạo nên vẻ sang trọng lại hấp dẫn. Cuối cùng kết hợp với một chiếc nón cỏ đan bằng tay thật lớn trên đầu, cảm giác vô cùng hợp rơ. (Quả thật tổ không giỏi tưởng tượng miêu tả đâu nên bạn nào tưởng tượng ra bộ quần áo của Chu Tô như thế nào thì cứ tự mình tưởng tượng nhé. :P)

Bộ của Chung Ly có chung hoa văn họa tiết với bộ của Chu Tô gồm một chiếc áo phông rộng rãi và một chiếc quần cộc, kết hợp với một đôi xăng đan xỏ ngón màu vàng chói lọi dưới chân khiến Chu Tô nhìn vào cười đứt cả hơi.

Nhưng Chung Ly vẫn tràn đầy tự tin, vui vẻ nói: “Xem ra anh cũng có tố chất của một lãng tử đấy chứ.”

Không muốn mất quá nhiều thời gian nên vợ chồng Chung Ly cầm bản đồ tìm đến nơi được gọi là “Chân trời góc biển” như lời đồn. “Chân trời góc biển” nói chính xác là nói về hai tảng đá lớn ở phía nam vịnh Tam Á. Những tảng đá giống như lâu ngày không được mặt trời chiếu tới, có những tảng đá lập thành từng cụm cũng có những tảng đá cách xa cụm kia, kéo dài tưởng chừng như vô tận trên bờ biển. Trong đó có một hòn đá lớn nhất có khắc hai chữ “Chân trời”, bên cạnh lại có một khối có khắc hai chữ “Góc bể”, tạo thành điểm đến du lịch chân trời góc biển nổi tiếng. Bên trái hai tảng đá, lại có một tảng đá cao vút, từ dưới nhìn lên cảm giác như cao đến tận trời, trên mặt đá có khắc bốn chữ lớn “Nam Thiên Nhất Trụ”. Vào lúc thủy triều đột ngột dâng, sóng biển đánh mạnh những dãy đá ngầm, văng lên dãy bọt biển trắng xóa. Nhìn cảnh này quả thật khiến mọi người có cảm nhận chân thực nhất về sự vĩ đại của biển cả.

Chu Tô dùng cả hai tay giữ chặt mũ cỏ trên đầu, hípc mắt nhìn khung cảnh hùng vĩ, có chút ử rữ nói: “Cái gì vậy? Kém xa so với ảnh chụp trong máy tính. Chữ trên đá nhìn qua cũng biết là do con người tự khắc nên, chả có gì thú vị.”

“Không đúng...” Chung Ly dùng một tay kéo Chu Tô đến bên cạnh mình, một tay chỉ: “Em xem, hai khối đá lớn ở bờ biển, bên cạnh một cái cột chống trời, chúng dựa vào nhau, cùng nhau chống chọi lại sóng gió, nói chung nhìn vào quả thực có cảm giác ‘Chân trời góc biển’ phải không?”

“Cho nên nói chân trời góc biển ngụ ý nói là hai người nương tựa vào nhau, không xa rời sao?”

“Ừ!” Chung Ly cười cười, dùng tay gạt những sợi tóc bị gió thổi tung trên trán Chu Tô, nhìn cô một cách âu yếm nói: “Cho nên trong tình yêu chỉ cần có sự kiên trì bên nhau, chỗ nào cũng là chân trời góc biển, em biết không Chu Tô?”

Chu Tô ngược mắt nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình ngay lúc này, trong khoảnh khắc đó cô có cảm giác có chút không giống trước kia. Rõ ràng là không giống, trước kia Chung Ly luôn mang một bộ dạng cao cao tại thượng, lạnh nhạt với tất cả mọi thứ kể cả cô nhưng bây giờ động một chút anh ấy sẽ nói những lời yêu thương hay đại loại như thiên trường địa cửu với Chu Tô. Trước kia, nếu như bọn họ có mâu thuẫn, Chung Ly luôn buồn bực không vui nhưng không bao giờ nói ra, lúc nào cũng bày ra một bộ mặt không quan tâm khiến Chu Tô bực mình đi tìm những điểm đến nổi tiếng để chụp ảnh, nhưng bây giờ anh luôn nói, anh tin tưởng em.

Nhưng ngay cả Chu Tô cũng bắt đầu không tin những lời chính mình nói ra, bởi vì từ lúc vừa mới bắt đầu cô chính xác đã lừa gạt anh.

“Đang ở một nơi lãng mạn như vậy, em đừng ngơ ngẩn, mất hết cả phong vị.” Chung Ly nhéo má Chu Tô: “Vợ yêu à, hưởng thụ ngày nghỉ của chúng ta đi!”

Mấy ngày nay, bọn họ giống như hai đứa trẻ cùng nhau chơi đùa ở bờ biển, xây lâu đài cát, nhặt vỏ ốc, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt khác thường của những du khách khác, họ cùng nhau tách bạch khỏi thế giới, hưởng thụ cuộc sống tình yêu chỉ có hai người.

Hải sản nướng của đảo Hải Nam cũng là một điều thu hút du khách của hòn đảo này, tên gọi đầy ý nghĩa, màu sắc và hương vị miễn chê. Buổi tối Chung Ly gọi một bàn thức ăn, nào là phở Toán Dung hình tròn ốc chưng cách thủy, hầu đá áo xanh, cua ba mắt và cua Cửu Thiên, bào ngư xào lăn, tôm biển chiên giòn vàng rộm, bất kỳ món nào cũng kích thích thị giác cũng như vị giác của người xem.

Chung Ly còn gọi thêm ba suất bia, uống một ngụm lớn, nhìn Chu Tô đang do dự cười, cho một chiếc càng cua ba mắt thật lớn vào đĩa của cô: “Em không phải là thích ăn đồ ăn ngon tứ phương sao? Bây giờ cứ ăn thoải mái, tất cả chỗ này là của chúng ta.”

Chu Tô mỉm cười, gấp lên chiếc càng cua màu sắc bắt mắt kia, do dự không dám bỏ vào miệng. Mới vừa rồi, lúc về khách sạn Chu Tô đã bí mật uống thuốc, đối với loại thuốc này sau khi uống mà ăn quá nhiều chất đạm sẽ xảy ra phản ứng không tốt ngay tức thì.

“Thế nào, không thoải mái sao?”

“Không. Chỉ là em cảm giác hơi mệt nên không muốn ăn quá nhiều đồ ăn.” Chu Tô để đĩa xuống.

“Vậy cũng phải ăn chút gì chứ. Em xem anh đã gọi bao nhiêu đồ ăn ngon như thế này, một mình anh làm sao ăn hết?” Chung Ly vừa nói vừa chỉ vào một bàn đầy hải sản.

Không có biện pháp từ chối nữa, Chu Tô đung đưa mỗi món một ít, tuyệt đối không dám ăn nhiều.

Chỉ như vậy nhưng đến tối, thừa dịp Chung Ly ngủ say Chu Tô mới có thể vào nhà vệ sinh nôn thoải mái.

Ngồi xổm bên bồn cầu, Chu Tô vùi đầu ở giữa hai chân, thở dài một tiếng thật dài, cảm giác sợ hãi lan tỏa khắp toàn thân. Sàn nhà lạnh lẽo, thân thể cũng lạnh lẽo. Chu Tô biết cảm giác hạnh phúc này chỉ là ảo ảnh, giống như ước mơ hão huyền, có thể duy trì bao lâu, không thể suy nghĩ nhiều, cũng không dám suy nghĩ nhiều.

82. Q.4 - Chương 8

Bởi vì dạ dày cực kỳ khó chịu, cả đêm Chu Tô ngủ không ngon. Thật vất vả đến lúc trời sắp sáng mới chợp mắt thì lại bị Chung Ly kéo chăn, xốc dậy.

Đôi mắt Chu Tô nhắm chặt, tay giữ rịt lấy chiếc chăn, trèm qua đầu, nhắm mắt rầu rĩ nói: “Ai nha, để cho em ngủ thêm một lát đi mà, trời còn chưa sáng đây.”

Chung Ly nhanh chóng luồn tay vào trong chăn, cù cù hông Chu Tô: “Mau dậy đi, con sâu lười nhõ, chúng ta đi xem mặt trời mọc.”

“Hôm sau cũng có thể nhìn mà, mặt trời lúc nào chả mọc, anh để em ngủ một lát.” Chu Tô dùng sức cả người hồng đấy tay Chung Ly ra, vừa tức giận kêu lên.

Chung Ly dùng một tay nhanh nhẹn vén chăn lên, đôi tay khoác vai của cô nói một cách tỉnh bơ: “ Tới hôm qua em đi ngủ sớm hơn cả anh cơ mà. Anh nghe nói vịnh Tam Á là địa điểm tuyệt vời nhất để ngắm mặt trời mọc, đã đến đây rồi thì không thể bỏ qua. Chu Tô, mau mau , kem đánh răng khăn mặt anh đều chuẩn bị cho em rồi đấy, bữa sáng cũng được đặt lên bàn rồi. Em xem anh đã khổ sở chuẩn bị đầy đủ tất cả nên mau mau mở mắt?” Chung Ly vừa cười vừa tìm cách khiến Chu Tô mở mắt.

Đến nước này Chu Tô cũng không còn cách nào khác đành phải từ từ mở mắt, lắc lắc đầu để tỉnh táo một chút sau đó chỉ tay năm ngón nói: “Đi...Đem nước cùng bàn chải đến đây, em muốn đánh răng rửa mặt trên giường, anh chịu khó hầu hạ đi.”

“Tuân chỉ...” Chung Ly một tay chống đất, làm điệu bộ giống như tiểu thái giám, cười cười đáp lời. Sau đó nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh.

Chu Tô híp mắt nhìn bộ dạng anh ngoáy mũi chạy tít vào phòng tắm, không khỏi nở nụ cười, ai có thể nghĩ tới bộ dạng này của vị “Chung tổng” cẩn thận chú ý từng lời nói nụ cười thường ngày?

Vội vã ăn xong điểm tâm, ra cửa sắc trời còn chưa sáng hẳn, Chu Tô nhìn chung quanh một chút: “Chung Ly, hiện tại vẫn chưa có xe, chúng ta vẫn là trở về đi, được không?” Nói xong xoay người.

“Đợi chút.” Chung Ly kéo tay Chu Tô: “Em đứng đây chờ anh một lát.”

Chu Tô ảo não, trừng mắt nhìn Chung Ly thoải mái nhàn nhã bước đi thật nhanh đi về phía trước, quẹo cua một cái không thấy bóng dáng đâu nữa.

Đáng ghét, vì sáng sớm ở vùng biển nên không khí vẫn có chút lạnh lẽo, hiện tại nếu có thể ngủ một giấc trong chăn ấm là chuyện hạnh phúc đến nhường nào! Chu Tô xoa xoa hai tay, âm thầm nghĩ.

Vừa trầm tư suy nghĩ một lúc đã nhìn thấy Chung Ly mặt hỏ hê đẩy một chiếc xe đạp cũ, chậm rãi đi tới trước mặt Chu Tô.

Chu Tô cười khổ: “Không phải chứ? Chiếc xe này cùng niên đại với năm chúng ta mười mấy tuổi đấy chồng à!”

“Chu Tô, hôm qua anh vất vả lắm mới mượn được đây. Nó là chiếc xe kỷ vật của ông chủ quầy hàng kỉ niệm bên kia. Em nể mặt anh một chút đi, nơi này cách vịnh Tam Á rất gần, anh là người đạp xe cơ mà, chỉ một lát sẽ đến, xem xong rồi mặt trời mọc sẽ cho em về ngủ bù được không?”

Chu Tô nhìn bộ dạng hào hứng như đứa trẻ của Chung Ly, mềm lòng gật đầu: “Được rồi, được rồi...”

“Chỉ là, chỉ có một chiếc xe. Làm thế nào?”

“Anh chở em!” Chung Ly đáp một cách đương nhiên.

Chu Tô lắc đầu, nói không nên lời, thuận theo ngồi ở sau xe, ôm hông của chồng mình dò hỏi: “Có thể đi được chứ?”

Chung Ly hắng giọng, đột nhiên ngược cổ hét lên: ” Kế hoạch ‘mặt trời mọc’...Lên đường...”

Chu Tô sững sờ, sau đó bật cười.

Ngồi trên chiếc xe đạp cũ kĩ từ thời xa xưa gợi lên kí ức lúc còn nhỏ của Chu Tô. Khi đó xe đạp còn là kiểu xà ngang, kiểu Chu Tô đặc biệt thích nên muốn học đi mãi nhưng mẹ thấy nó không an toàn nên không để cô đụng vào. Chu Tô liền thừa dịp mẹ không chú ý len lén học đạp xe, té một thân thương tích nhưng không dám nói ra.

Nghĩ đi nghĩ lại cũng cảm thấy vui vẻ lên rất nhiều: “Chung Ly. Anh mau xuống đi, để em đạp một lát.”

Chung Ly dừng lại, quay đầu lại nhìn Chu Tô: “Đừng làm rộn, chúng ta phải nhanh chóng đi ngắm mặt trời mọc, thời gian không còn sớm. Lúc trở về cho em đạp thoải mái.”

“Ai nha, nói nhiều cũng vô ích, anh mau xuống đi!” Chu Tô nói xong nhảy phóc từ sau yên xe xuống đường.

Chung Ly nhìn cô khoanh tay đứng giữa đường, tỏ ý không được đạp xe thì sẽ không đi, không thể làm gì khác hơn là dừng xe, đẩy đến chỗ Chu Tô: “anh cảnh cáo trước nhé, chậm trễ xem mặt trời mọc sẽ bị phạt đấy.”

“Biết, biết...” Chu Tô nhanh nhẩu đáp, đẩy tay Chung Ly để dắt xe. Thật sự là rất nhiều năm rồi không đạp xe, cảm xúc vui vẻ lúc còn trẻ con trời dậy mãnh liệt.

Chung Ly kéo kéo tay Chu Tô, nói: “Bà cô nhỏ của tôi ơi, không phải em dự định để anh chạy bộ theo em đạp xe đấy chứ?”

“Anh mau ngồi lên.” Chu Tô chỉ chỉ vào vị trí phía sau.

Kết quả chính là, Chu Tô hưng phấn đạp xe, Chung Ly chân tay dài thượt ngồi co quắp ở phía sau.

“Lên đường!” Chu Tô hét một tiếng, “Lên đường!” Mặc dù hét một tiếng khí thế như vậy, hai chân cũng dùng sức đạp nhưng xe vẫn không nhúc nhích.

Chu Tô quay đầu nhìn Chung Ly đang cười vô hại ở phía sau, giận dữ nói: “Anh mau nhắc chân lên, ngoan ngoan ngồi sau để em chở đi.”

“Là em nói anh ngồi như vậy đấy chứ!”

“Em nói anh ngồi sau xe, không có nghĩa là nói anh cứ như vậy đè ở phía trên, hai cái chân dài kia của anh làm ơn phối hợp với em một chút đi. Gì lấy mặt đất như thế em biết làm sao?”

“Có ý tứ gì?”

“Thật là bực mình muốn chết!” Chu Tô xuống xe, khoa tay múa chân: “Anh phải để như vậy...” chỉ tay vào chỗ đặt chân, “Cũng có thể để như vậy...” ý nói là để chân thả tự do.

“Hiểu chưa?”

“Thật vất vả quá, so với việc đạp xe còn vất vả hơn. Không công bằng, anh kháng nghị!”

“Kháng nghị không có hiệu quả!” Chu Tô ngồi lên xe: “Chuẩn bị lên đường!”

Chung Ly bắt đầu nhìn đôi giày thể thao anh vừa mới mua, nhìn chỗ đặt chân, sau đó nhìn mặt đường đất cát, nghĩ thầm thôi đành hy sinh đôi giày mà thả tự do vậy.

Xe cuối cùng chậm rãi thẳng tiến, Chu Tô cực kỳ vui vẻ nói: “Nghe theo lời phân phó của lãnh đạo, tuyệt đối không sai!”

Phía sau Chung Ly vất vả để giữ xe thăng bằng, cả người nghiêng nghiêng ngả ngả.

Nhưng mà, rất nhanh lại xuất hiện vấn đề. Chung quanh chẳng biết lúc nào xuất hiện từng chiếc mô tô nhỏ, lao vút qua bọn họ, trong đó còn có một đôi tình nhân vui vẻ lướt qua bọn họ còn hét lớn: “Đi xem mặt trời mọc thôi!”

Chỉ chốc lát sau, xuất hiện mười mấy chiếc mô tô, hơn nữa từng xe từng xe lướt qua chiếc xe đạp còm cõi của hai người, Chu Tô vừa dùng sức đạp vừa nhìn chung quanh: “Chung Ly, giống như chỉ có chúng ta đạp xe đạp.”

“Ừ...” Chung Ly thở hổn hển, ra sức đẩy phía sau.

Chu Tô nghe cúi đầu nghĩ, không đúng! Hai chân chống xe dừng lại, quay đầu lại nhìn Chung Ly với khuôn mặt đỏ bừng: “Chung Ly. Hình như em có nghe nói qua, người nơi này chủ yếu lái xe mô tô, không có ai đi xe đạp đâu, nói đến chỗ xem mặt trời mọc không xa chẳng phải là đi xe mô tô ư?”

“Hả? Thật sao?” Chung Ly đứng lên, duỗi lưng một cái, thật sự là công việc dùng thể lực.

“A a a...” Chu Tô lắc đầu: “Thật là bị anh làm cho tức chết, như vậy lúc nào mới có thể thấy mặt trời mọc đây?”

“Ừ, dù sao cũng đã lỡ rồi vì có thể theo kịp mặt trời mọc, em ngoan ngoãn ngồi ở phía sau, anh chạy nước rút!” Chung Ly nói xong, đẩy Chu Tô ngồi xuống ghế sau.

Chu Tô lần này cũng không phản đối, ngoan ngoãn ngồi yên.

Không khí bắt đầu ấm dần lên, Chu Tô hai tay ôm hông chồng mình, đem mặt tựa vào tấm lưng rộng rãi của anh, cảm giác ấm áp len lỏi trong lòng, cảm động muốn rơi lệ nhưng cô vẫn cười khúc khích.

“Chung Ly, anh hát cho em nghe một bài đi.”

“Anh hát không hay đâu.”

“Không có chuyện gì, anh hát đi!”

“Cũng được” Chung Ly háng giọng.

“Tiếng ca nhẹ nhàng khuấy động ánh hoàng hôn trên mặt nước,

Giữa trời chiều những ánh sáng từ những nhà xưởng xa xa lóe sáng,

Đoàn xe lửa chạy băng băng,

Cửa sổ xe đèn đuốc sáng trưng.

Đôi nam nữ đứng hai bên cây sơn tra.

A... Kia là cây sơn tra rậm rạp với hoa nở đầy đầu cành,

A... Người con gái xinh đẹp đứng bên cây sơn tra vì sao phải rầu rĩ?

Lúc tiếng còi tàu báo hiệu chiếc tàu dừng lại,

Tôi vội vã men theo con đường nhỏ bước về phía tán cây.

Gió nhẹ nhàng thổi mãi không ngừng,

Ở dưới tán cây sơn tra rậm rạp,

Khiến cho tóc người thợ nhuộm bay bay trong gió.

A... Kia là cây sơn tra rậm rạp hoa nở đầy đầu cành,

A ... Người con gái xinh đẹp đứng bên cây sơn tra vì sao phải rầu rĩ?

Bọn họ ai là người dũng cảm hơn tôi?

Bởi vì tôi luôn luôn trong trạng thái lo lắng.

Bọn họ dũng cảm hơn cũng đáng yêu hơn tôi,

Cây sơn tra yêu quý ơi, hãy giúp tôi một việc!

A... Ai là người dũng cảm nhất cũng đáng yêu nhất?

A... Cây sơn tra yêu quý hãy nói cho tôi biết.

A... Ai là người dũng cảm nhất cũng đáng yêu nhất?

A... Cây sơn tra yêu quý hãy nói cho tôi biết.”

Từng câu từng câu, Chu Tô bất giác cũng hát theo Chung Ly lúc nào không hay, chân theo tiết tấu vung vẩy tới lui. Từng chuyện từng chuyện hồi nhỏ cùng nhau hiện lên trong tâm trí của cả hai người, bọn họ vui vẻ cùng nhau chơi đùa trong sân đại viện, nhảy nhót, đi theo mẹ học nhảy mấy điệu cổ truyền, đi theo ba học vác súng, thỉnh thoảng đánh hội đồng, thỉnh thoảng chịu phạt tập thể, thỉnh thoảng dẫn đồng bọn vào nhà mình trộm đồ ăn, sau khi vui chơi thỏa thích mới nhớ đến chuyện bị mắng bèn hét lớn: “Các cậu bại hoại, mau trở lại! Ba tớ về sẽ đánh mông tớ nở hoa mắt!”

“Ha ha...” Chu Tô bật cười.

“Thế nào mà anh đang hát một bài ca buồn bã như vậy mà em lại cười?” Chung Ly tỏ vẻ không hài lòng hỏi.

“Không phải, là do anh hát khiến em nhớ lại chuyện xưa, hồi chúng ta còn ở trong đại viện. Chung Ly...” Chu Tô đánh nhẹ lên lưng anh: “Anh còn có thể nhớ rõ bài hát này, đúng là khiến em mở mang tầm mắt. Thế nào không sớm hát cho em nghe?”

Trong giọng nói của Chung Ly có chút vui mừng: “Em thích hả? Anh biết ngay là em sẽ thích mà.”

“Làm sao anh biết em thích? Biết thế mà trước đây không hát cho em nghe?”

“Ừ, anh đã lặng lẽ học bài hát này từ xưa cơ, muốn hát cho em nghe, từ lâu rồi muốn làm cho em vui vẻ khi nghe bài hát này.”

Không biết tại sao, trong giọng nói của anh phảng phất nỗi cô đơn cùng tiếc nuối.

“Không hay rồi!” Chu Tô kêu lớn: “Chung Ly! Mặt trời mọc rồi!”

Chung Ly dừng xe, hai chân chống đất, không còn cách nào khác cười trừ: “Thân ái, em có thể quay về ngủ bù rồi đấy.”

Cảnh tượng mặt trời mọc lẫm liệt trên vịnh Tam Á cứ thế mà bỏ rơi hai người bọn họ, sau đó phía trước vang lên từng giọng nói: “Mặt trời mọc rồi! Mặt trời mọc trên biển quả thật là quá đẹp!”

“Quá đẹp, em muốn chụp ảnh lưu niệm!”

Chu Tô cũng bất đắc dĩ cười cười: “Ừ, vẫn còn một chút nữa mới đến chỗ xem mặt trời mọc đẹp nhất nhưng mà, Chung Ly, em rất vui vẻ, đây là ngày vui vẻ và hạnh phúc nhất trong gần ba mươi năm cuộc đời em.”

Mặt trời đỏ rực từ từ dâng lên, chiếu sáng những đám mây trên bầu trời, từng tia nắng ló rạng sau rặng mây, đẹp đến ngây người, cảm giác hạnh phúc khiến Chung Ly và Chu Tô ôm chặt lấy nhau.

Chu Tô tựa vào ngực Chung Ly, tim đập thành thịch, chúng ta bỏ lỡ mặt trời mọc, nhưng may mắn là không bỏ lỡ khoảnh khắc cùng nhau.

Chu Tô âm thầm tự trách, đều là do mấy ngày ở Hải Nam ăn uống vô độ, sau khi trở về liền bắt đầu thường xuyên nôn mửa, cả người vô lực.

Đem tình huống nói rõ cho Phương Đại Đồng nghe, sau đó ngoan ngoãn cúi đầu chờ phê bình, Phương Đại Đồng ngón tay chỉ vào cô, cắn răng nghiêng lợi một lúc lâu mới có thể thốt lên: “Em quả thật biết cách làm người khác tức chết, xem báo cáo xét nghiệm trước đã.”

Mấy giờ sau, Phương Đại Đồng cầm báo cáo xét nghiệm, sắc mặt rất không tốt, lúc trắng lúc xanh, nhìn chằm chằm Chu Tô.

Chu Tô nhỏ giọng hỏi: “Lại nghiêm trọng hơn sao?”

Phương Đại Đồng hoàn hồn, do dự một chút nói: “Chu Tô, em có thai rồi.”

83. Q.4 - Chương 9

Biểu hiện đầu tiên của Chu Tô là sững sờ nuốt nước miếng: “Anh cầm nhầm báo cáo của ai hả?”

Phương Đại Đồng đem báo cáo đặt lên bàn, đẩy tới trước mặt cô, ảo não nói: “Chính em nhìn đi.”

Chu Tô nghi ngờ nhìn Phương Đại Đồng, cầm lấy bản báo cáo. Không sai, là tên của cô, nhóm máu cũng đúng, dòng chữ bắt mắt nhất trong tờ báo cáo xét nghiệm là kiểm tra gì đó: Dương tính.

“Đây là ý gì?” Chu Tô chỉ tới chỗ ghi dương tính hỏi Phương Đại Đồng, gương mặt thản nhiên.

Phương Đại Đồng bực bội, kìm chế lắm mới không đánh vào tay Chu Tô: “Cái bản báo cáo này, lúc cầm được anh còn phải đích thân đi xuống chỗ phụ khoa hỏi, họ nói đi nói lại bảo đảm không sai, anh mới nhắm mắt đem lên đây đây. Chu Tô, em tốt nhất nhìn thẳng vào vấn đề. Không phải nói Chung Ly đã làm phẫu thuật buộc ga-rô (ngăn sinh nở) sao, làm sao em lại mang thai?”

Chứng kiến khuôn mặt nghiêm túc của Phương Đại Đồng, Chu Tô rốt cuộc cũng đã hiểu tính chất nghiêm trọng của chuyện này, hoảng hốt ngồi phịch xuống ghế, trong miệng lẩm bẩm: “Không có khả năng, mặc dù anh ấy có từng nói muốn tôi sinh con nhưng chưa làm phẫu thuật mở ga-rô, làm sao có thể, làm sao có thể?”

Phương Đại Đồng vòng qua bàn, khụy gối, dùng đôi tay vỗ nhẹ lên vai Chu Tô đang hoảng hốt không tin: “Trước tiên em đừng hoảng hốt, nhớ lại thử xem khoảng thời gian này có lúc nào Chung Ly đi đâu vài ngày hay không. Nếu quả như thật không có, chúng ta sẽ kiểm tra lại, đứa bé làm sao lại vô duyên vô cớ mọc ra trong bụng em được, tất nhiên anh cũng vậy không tin em phản bội Chung Ly mới có nó.”

“Anh đừng nói nhiều, để tôi suy nghĩ một chút, suy nghĩ...” hai tay ôm đầu, Chu Tô nhắm mắt lại, cẩn thận suy nghĩ về tình trạng của Chung Ly vào khoảng thời gian này.

“Cái đầu nhỏ xinh, tất cả tai mắt mũi miệng đều nhỏ xíu, đáng yêu thật mà.”

“Chúng ta cũng sinh một đứa bé đi.”

“Đừng hẹp hòi như vậy, sau khi trở về, em sẽ tặng anh một bất ngờ lớn.”

“Hà? Sẽ không phải là sau khi anh trở về em liền thông báo em mang thai đấy chứ?”

“Anh có khả năng hay không thì em phải biết chứ?”

“Nước Đức!” Chu Tô bỗng nhiên hét lớn, giống như bị kích động, đôi tay hung hăng nắm lấy cánh tay Phương Đại Đồng, trên mặt cũng tỏ vẻ là đã sáng tỏ nhưng không thể tưởng tượng nổi: “Là lần đi Đức, rõ ràng anh ấy nói ba bốn ngày sẽ trở lại, đột nhiên lại phải nán lại đến hai tuần lễ. Không sai, anh ấy đi Đức giải phẫu!”

Phương Đại Đồng nghe Chu Tô nói vậy cảm thấy hơi tức giận, chậm rãi nhắm mắt lại nặng nề ngồi phịch xuống ghế, bần thần lúc lâu mới nói được mấy chữ: “Vậy thì không sai, Chu Tô, em thật sự đã mang thai.”

Chu Tô cắn chặt môi đang run rẩy, mở to mắt hồng ngấn những giọt nước mắt đang chực trào ra nhưng vẫn không cách nào ngăn được dòng nước mắt, theo bản năng sờ sờ bụng mình. Nơi này, có một sinh mạng?

Đứa trẻ là kết tinh tình yêu giữa cô và Chung Ly. Sinh mệnh nho nhỏ này sẽ từ từ lớn lên, sau chín tháng mười ngày sẽ chào đời, chờ nó lớn hơn chút nữa sẽ gọi cô là mẹ, gọi Chung Ly là ba?

Trái tim giống như có cơn gió xuân thổi qua, nhẹ nhàng nhưng ấm áp. Ấm áp giống như ánh mặt trời, cũng ngọt ngào giống như nước nguồn.

Bởi vì chuyện xảy ra quá bất ngờ khiến tất cả mạch máu của Chu Tô bỗng sôi trào, âm thanh run rẩy nói: “Phương Đại Đồng, đứa bé...con tôi ở chỗ này?” Tuy là nghi vấn, lại có không che giấu được cảm giác hưng phấn.

Phương Đại Đồng mở to mắt, sợ hãi và lo lắng lướt qua khuôn mặt anh: “Chu Tô, em đang tính toán gì đấy?”

Chu Tô che miệng, nửa khóc nửa cười: “Đương nhiên là... Anh biết đấy, tôi thật sự không ngờ, đứa bé này...”

“Không! Đừng nói em đang nghĩ...Em không thể nghĩ như vậy. em không thể giữ lại đứa bé này được!” Phương Đại Đồng thốt lên không do dự, hồng căt dứt suy nghĩ hoang đường của Chu Tô.

“Tại sao?”

Phương Đại Đồng cố kiềm chế, hít sâu một hơi giống như thu hết dũng khí, nhìn chăm chăm vào Chu Tô, nói: “Em bây giờ...Tình trạng sức khỏe bây giờ của em đến bản thân mình còn chưa giữ nổi, làm sao có thể có một đứa bé nữa chứ?”

“Không sao hết, thật sự không sao...” Chu Tô nghẹn ngào, âm thanh sợ hãi: “Làm sao tôi có thể ... Chuyện điều trị tất cả đều nghe theo anh nhưng xin đừng bắt tôi bỏ nó, không thể!”

Phương Đại Đồng đứng lên, trên mặt thể hiện rõ vẻ mặt kiên quyết mà Chu Tô chưa bao giờ thấy ở anh ta: “Anh giúp người an bài giải phẫu, càng nhanh càng tốt. Quyết định vậy đi, ngày mai!” Nói xong liền vội vã bước tới bàn làm việc, cầm điện thoại bấm số.

“Đừng! Phương Đại Đồng, tôi không muốn!” Chu Tô khóc lớn, chạy tới lôi kéo cánh tay Phương Đại Đồng: “Giúp tôi lưu lại đứa bé này, tôi cái gì cũng không cần nữa, mạng sống cũng không cần, giúp tôi lưu lại nó.”

Phương Đại Đồng quyết không thỏa hiệp với Chu Tô như những lần trước, đẩy tay cô ra tiếp tục quay số điện thoại, đợi sau khi đầu dây bên kia bốc máy, hết sức tỉnh táo nói: “Bác sỹ Lưu Y Na Khoa phụ sản phải không? Ngày mai chị có thể sắp xếp cho tôi một ca giải phẫu được không?”

“Ầm” Chu Tô không chút do dự nặng nề quỳ trên mặt đất, gơ tay nắm cánh tay Phương Đại Đồng, khóc đến một chữ cũng không nói được.

Phương Đại Đồng rũ mắt nhìn Chu Tô đang khóc không thành tiếng, không thể nói thêm lời nào nữa, chậm chậm nhưng dùng sức đập điện thoại, cắn chặt hàm răng chỉ sợ sơ ý một chút nước mắt sẽ rơi xuống, đưa tay kéo Chu Tô đang quỳ trên mặt đất dậy.

Chu Tô mặc cho nước mắt rơi thành dòng không thèm lau nhưng cũng không chịu đứng lên: “Không, tôi nhất quyết không đứng dậy. Anh đừng giết nó có được hay không, nó là sự mong đợi cũng như niềm hi vọng nhỏ nhoi cuối đời, nó là món quà tặng tuyệt vời nhất mà ông trời ban tặng cho cuộc đời ngắn ngủi của tôi. Van anh để cho tôi lưu lại nó, đi nước Pháp trị liệu cũng được, rời khỏi Chung Ly cũng được, lưu lại nó đi, van cầu anh!” Bởi khóc quá nhiều mà lời nói của cô không hoàn chỉnh.

Phương Đại Đồng cau mày, sợ ý một chút nước mắt đã theo khóe mắt rơi xuống, anh cũng quỳ xuống, ôm lấy Chu Tô, đặt cô lên ghế sofa, lẳng lặng nhìn người phụ nữ mình yêu nức nở.

Chu Tô vẫn khóc mãi không ngừng: “Lưu lại nó, không thể giết chết nó, không thể. . .”

Trái tim Phương Đại Đồng giống như bị hàng ngàn tảng đá đè ép, nơi cổ họng cũng giống như đeo chì, phiền não day day huyết thái dương để ổn định hô hấp cũng như cảm xúc của mình: “Chu Tô, em hãy nghe anh nói. Ban đầu muốn em đi Pháp với anh là bởi vì muốn tốt cho bệnh tình của em. . .”

“Tôi biết...” Cô thút thít: “Tôi sẽ đi Pháp cùng anh, ngày mai sẽ đi, cái gì cũng sẽ không lưu luyến nữa. Tôi sẽ rời khỏi Chung Ly, sẽ không nhớ thương lưu luyến anh ấy nữa, ngày mai tôi sẽ đi có được hay không?”

Phương Đại Đồng thở dài một cách nặng nề, cúi đầu lắc lắc hai cái, giọt nước mắt vội vàng rơi trên mặt đất: “Không phải, không phải như vậy. Khi đó muốn đem em đi Pháp là muốn quan sát bệnh tình của em, nhưng bây giờ đã xác định tình trạng ung thư của em đã đến thời kì cuối rồi. Nhiều nhất em chỉ có

thể chống đỡ ba bốn tháng nữa thôi, nói cách khác, đến lúc em chết đứa trẻ trong bụng em còn chưa phát triển đầy đủ. Không phải...” Phương Đại Đồng bịt chặt miệng mình, sợ mình khóc ra thành tiếng: “Không phải là anh không muốn giúp em mà là không có biện pháp, không có năng lực giúp em lưu lại đứa bé này. Anh thật sự xin lỗi, thật thật xin lỗi, không có bất kỳ biện pháp nào nữa rồi. . .” Nói xong lời cuối cùng, Phương Đại Đồng không ngừng nói xin lỗi cùng với lắc đầu nghẹn ngào.

Chu Tô nhìn chằm chằm Phương Đại Đồng, một mảnh lạnh lẽo bao trùm thân thể cô khiến cô hoàn toàn chết lặng, cô nghe được một loại âm thanh giống như thế giới này hoàn toàn sụp đổ.

Cái gì cũng không còn nữa, không còn hi vọng, không còn sức lực giãy giụa, không còn. Có lẽ sớm đã không có, từ giây phút cô biết mình mắc phải căn bệnh quái ác kia thật ra thì cũng đã không có, chỉ là cô chậm chạp, chậm chạp không chịu buông xuống. Cho dù cả người mệt lả, cho dù thương tích khắp người, cho dù đầy bụng uất ức, cho dù tứ cố vô thân nhưng bởi vì sự cố chấp muốn mang muốn sống thật tốt bên cạnh những người mình yêu thương, kết quả cuối cùng chỉ là một lần đau đớn và tuyệt vọng đến cùng cực.

Khóc lóc sau đó Chu Tô lại chợt nở nụ cười, đầu tiên là mỉm cười rồi sau đó là cất tiếng cười to, không kìm chế được, lệ rơi đầy mặt nhưng vẫn cất tiếng cười to.

“Chu Tô...Chu Tô...Em đừng như vậy....” Phương Đại Đồng nhìn Chu Tô dường như không còn kìm chế được cảm xúc nữa, lo lắng dâng trào.

Chu Tô lắc đầu, đẩy anh ta ra. Muốn nói cái gì đó nhưng lại bị dòng nước mắt tuôn ra kìm lại, không thể nói được chỉ có thể ôm thật chặt Phương Đại Đồng gào khóc, đau triệt nội tâm, không có giới hạn, không có bờ bến, vô biên giống như trái tim bị xé rách, đau triệt nội tâm.

Giờ phút này Phương Đại Đồng chỉ có thể vỗ vỗ lưng Chu Tô, một chữ cũng nói không ra được, chỉ trách ông trời tại sao lại đối xử với người con gái lương thiện như Chu Tô một cách tàn nhẫn như vậy?

Khóc đến âm thanh cũng khàn khàn, cả người vô lực, Chu Tô chậm rãi buông Phương Đại Đồng ra, mở miệng nói: “Cảm ơn, không cần nói xin lỗi tôi làm gì. Cảm ơn anh.”

“Thiên ngôn vạn ngữ cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ hi vọng là em không cần lại hành hạ mình.”

Chu Tô dùng tay lau đi dòng nước mắt, chống lên tay ghế sa lon đứng lên lắc đầu: “Tôi biết rồi, biết.... Ngày mai tôi sẽ tới đây, tới đây làm giải phẫu, làm phiền anh giúp tôi an bài.”

Nói xong, không tiếp tục nhìn Phương Đại Đồng nữa, xoay người rời khỏi phòng làm việc của anh ta.

84. Q.4 - Chương 10

Chu Tô ngồi bên mép giường, dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve những hoa văn trên chiếc ga trải giường mềm mại, trong tâm trí hiện lên từng câu chuyện giữa cô và Chung Ly gần đây, từng chút từng chút một, hình như phàm là người sắp chết đều thích hoài niệm về chuyện cũ. Cũng có thể là trong khoảng thời gian này cô quá hạnh phúc, cảm giác hạnh phúc hoàn toàn, không lo lắng này là lần đầu tiên Chu Tô cảm nhận được kể từ sau chuyện ba mẹ ly hôn cho nên ở lúc khổ sở luôn lấy những cảnh ngọt ngào này để tự an ủi bản thân.

Bỗng nhiên ánh sáng đột nhiên xuất hiện khiến Chu Tô không thích ứng được, vội vàng nheo mắt lại.

Tiếp theo là âm thanh quen thuộc của Chung Ly: “Tại sao ngồi trong phòng lại không bật đèn?”

Chu Tô cúi đầu không đáp.

Dường như Chung Ly đã phát hiện có điều gì đó không đúng, quan sát Chu Tô một lát mới tiến tới. Chu Tô vẫn ngồi ở trên giường, cúi đầu không nói lời nào.

Chung Ly ngồi xuống bên cạnh Chu Tô, dùng tay nâng cằm Chu Tô lên: “Thế này là thế nào?”

Chu Tô không trốn tránh, ngẩng đầu nhìn chòng mình, vẻ mặt không có một tia gợn sóng.

Chung Ly kinh ngạc nhìn cô, đưa tay xoa xoa khuôn mặt vì khóc mà sưng vù của Chu Tô, đau lòng nói: “Thế nào? Mau nói anh nghe, xem một chút cái gì làm vợ yêu của anh khóc thành cái dạng gì rồi này.” Nói xong gạt những sợi tóc bết lại cùng nước mắt trên khuôn mặt Chu Tô, cẩn thận xoa xoa đôi mắt sưng húp như hai quả hạch đào của Chu Tô.

Chu Tô mặt lạnh nhìn Chung Ly, không nói năng gì mà hung hăng hất tay của anh ra.

Nhìn bàn tay bị hất ra của mình, sắc mặt Chung Ly có chút lúng túng, nhưng mà khôi phục rất nhanh khuôn mặt tươi cười: “Ừ, để anh đoán xem, có phải hay anh lại chọc tới tiểu tổ tông của mình rồi hả? Dù vậy thì em cũng phải nói em không thích điều gì để anh còn có cơ hội sửa chữa chứ?”

“Chung Ly, anh nói thật cho em biết, lúc trước anh đi Đức hơn hai tuần lễ có phải là để phẫu thuật mở ga-rô hay không?” Âm thanh của cô lạnh lùng, giống như là chất vấn.

“Cái này hả?” Chung Ly chợt dạ nghiêng đầu, đứng lên: “Em nghe ai nói?”

Tốt lắm, vẻ mặt như vậy đã có thể nói rõ tất cả.

“Tại sao không thương lượng cùng em, muốn đứa bé là chuyện của cả hai người cơ mà. Làm sao anh có thể tự quyết định, anh ích kỷ, khư khư cố chấp làm việc mình thích nhưng anh có nghĩ tới cảm thụ của em hay không?” Chu Tô không ngừng chỉ trích.

Chung Ly thấy Chu Tô tức giận như vậy cũng không còn cách nào khác, chỉ là dùng vẻ mặt áy náy nói: “Đứa bé dù sao chúng ta sớm muộn gì cũng có, em làm gì mà phải gắt gỏng lên như vậy? Anh . . .” Nói xong, chợt ý thức được điều gì đó, biểu cảm kinh ngạc nhìn Chu Tô: “Làm sao em biết anh làm phẫu thuật mở ga-rô? Có phải... có phải có thai rồi hay không?”

Chu Tô nhất thời cứng họng, cũng không biết nói gì, chỉ là hung hăng nhìn Chung Ly chằm chằm.

Tất cả sự vui mừng của Chung Ly đều hiện rõ lên mặt, nhanh chóng đi tới chỗ Chu Tô, ôm chặt lấy cô, trong giọng nói không che giấu được vui sướng: “Cuối cùng anh cũng đã được làm bố. Được làm bố nha! Ha ha ha! Anh thật sự, thật sự rất vui mừng.”

Hai tay Chu Tô nắm chặt thành quyền, móng tay hung hăng đâm vào da thịt, chậm rãi nhắm mắt lại nói: “Em không cần nó.”

Chung Ly vẫn đắm chìm trong sự hưng phấn cực đại, gạt gù nói: “Đã bao lâu? Có lẽ là hai tuần lễ, là do anh quá sơ sót, về sau . . .”

Chu Tô trợn mắt, dùng hết sức lực toàn thân đẩy Chung Ly ra: “Nghe không hiểu sao? Em nói em không cần nó!”

Chung Ly kinh ngạc nhìn Chu Tô, lâu lắm mới nói được mấy chữ: “Em... Thế nào cơ?”

“Đứa bé này em không cần, nó không phải là kết quả của tình yêu mà là sản phẩm của sự lừa gạt cùng âm mưu, em không cần.” Chu Tô ngửa mặt, thản nhiên nói.

“Lừa gạt cùng âm mưu? Chu Tô...Lời này của em là như thế nào đấy?” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, sắc mặt của Chung Ly từ từ bắt đầu trở nên lạnh.

“Ý ngay trong mặt chữ, em không cần nó.” Chu Tô vừa bắt đầu chỉ là tức giận muốn chất vấn tại sao Chung Ly lại làm giải phẫu mà không thông báo với cô, không hề có ý định nói mình đã mang thai, sau đó len lén phá thai, thế nhưng vì quá xúc động mà lộ ra chân tướng, không thể có cách nào khác ngoài thuận nước đẩy thuyền, cứ nhắm mắt nói ra luôn.

Về mặt Chung Ly âm trầm, kéo tay Chu Tô chất vấn: “Chẳng lẽ đứa bé có vấn đề gì? Đi, chúng ta tới bệnh viện!” Nói xong dắt tay cô, muốn kéo cô đến bệnh viện kiểm tra ngay.

“Không cần, tới bệnh viện làm gì!” Chu Tô nín chặt thành giường, không chịu di chuyển: “Không phải, đứa bé không có vấn đề, không có!”

“Vậy tại sao?” Chung Ly quay đầu, sắc mặt càng ngày càng xấu.

“Bởi vì, bởi vì, dù sao không cần, hiện tại không thể có nó.” Chu Tô lắc đầu, chỉ chắc chắn nói không cần là không cần.

“Nếu như em lo lắng vì đứa bé này mà mất đi sự tự do, như vậy anh cam kết với em chuyện như vậy sẽ không xảy ra, chỉ cần em ngoan ngoãn chịu khó ngồi nhà mười tháng mang thai, sau khi sinh xong muốn đi đâu anh cũng không cản em, anh sẽ chăm sóc con. Hơn nữa, anh nghĩ mẹ anh cũng mong chờ đứa cháu này lâu lắm rồi.”

“Không biết! Không biết!” Chu Tô hung hăng đẩy Chung Ly ra: “Tóm lại em không cần nó!”

Chung Ly nóng mặt, bước từng bước một về phía Chu Tô, dùng tay siết chặt cằm Chu Tô: “Em đây là không cần đứa bé, hay là không muốn có đứa bé của anh?”

Chu Tô muốn quay đầu, nhưng Chung Ly xiết cằm cô quá chặt khiến cô không thể cử động, nhưng cô vẫn mở to mắt, dùng vẻ mặt quyết tuyệt nói: “Tùy anh nghĩ sao thì nghĩ, em không cần nó.”

“Không thể nói lý!” Chung Ly đẩy mạnh Chu Tô về phía ghế sa lon, chỉ tay vào khuôn mặt cô, không thể kìm chế giận dữ nữa mà hét lớn: “Em quả thật là không thể nói lý, không...không có... nguyên nhân gì cũng không có! Chỉ nói là không cần đứa bé! Anh nói cho em biết, đứa bé này em không cần cũng phải cần!”

“Thế nào, anh dọa dẫm em đấy hả?” Chu Tô ngẩng cao đầu, hời hợt nói.

Chung Ly chậm rãi nhắm mắt lại, ngực bởi vì thở hổn hển mà phập phồng lên xuống, ai cũng nhìn ra được anh đang áp chế cơn giận của mình, cắn chặt răng. Phải mất một lúc lâu sau mới mở mắt ra, hít sâu một hơi từ từ mở miệng: “Chu Tô, nếu như em không thích con là bởi vì anh tự chủ trương, như vậy anh thật sự xin lỗi, bởi vì em không hiểu anh muốn có một đứa bé với em đến nhường nào đâu. Tốt. Đây là lỗi của anh, em muốn trừng phạt anh như thế nào cũng được, anh sẽ không ý kiến. Nhưng mà, đứa bé này vô tội, em thực sự ác độc đến nỗi muốn giết chết cả con mình, đứa trẻ còn chưa thành hình?”

Chu Tô sững sờ nhìn Chung Ly, trái tim run lên. Chu Tô sớm nên nghĩ tới, anh và cô đều hy vọng bao nhiêu vào việc có đứa bé này.

“Nếu như, em không thì sao?”

“Không là như thế nào? Dù gì đứa bé cũng đã nằm trong bụng em rồi. Chu Tô, không thể, anh không nói giỡn. Em đang mang thai, hiện tại anh không muốn nổi giận với em, chỉ là nói cho em biết, đứa bé này là ranh giới cuối cùng của anh, không thể đụng vào.” Lời nói của Chung Ly giống như rất nhẹ nhàng, giống như chưa từng có sự tức giận mấy phút trước, tựa như một lời trần thuật, sau đó quay lưng bước đi.

Chu Tô yên lặng nhìn bóng lưng Chung Ly rời đi, lẩm bẩm nói: “Đáng đời, Chu Tô, tự làm tự chịu, xem một chút, gặp báo ứng rồi.” Nói xong, liền cười, sau đó nước mắt lại chảy xuống.

85. Q.4 - Chương 11

Mở cửa phòng, vùng bụng rất đau, chân tay cũng rất đau, đầu óc choáng váng, cả người Chu Tô giống như tê dại, một tay ôm eo, yếu ớt bước vào cửa.

Ngay lúc này, Chu Tô chỉ cần một chiếc giường để nằm ngủ một giấc, những chuyện khác nói sau, cô bây giờ vô tâm cũng vô lực.

Khó khăn bấu chặt vào cầu thang để lên lầu hai, vừa đặt chân lên sàn tầng hai, ngẩng đầu lên, Chu Tô ngây ngẩn cả người.

Trên vách tường bây giờ tất cả đều bị che kín bởi những áp-phích những đứa trẻ, con trai con gái đều có, giống nhau ở chỗ là đều là những đứa trẻ xinh xắn, dễ thương hết sức, có bé mở đôi mắt tròn to nhìn lên bầu trời, cũng có bé nằm trong nôi ngủ ngon lành, có bé giống như đang vỗ đôi tay lộ ra nụ cười vui mắt .

. .

Mỗi bước đi qua một bức ảnh như vậy, trái tim Chu Tô lại giống như bị đâm một chiếc kim vào, đi hết dãy hành lang, trái tim cô giống như đã biến thành một chú nhím.

“Chu Tô!” Một âm thanh vui vẻ phát ra từ đằng xa.

Là Chung Ly với khuôn mặt vui vẻ và hạnh phúc, bước từng bước dài từ phòng tới đỡ cánh tay của cô nói: “Cẩn thận một chút, anh đỡ em.”

Chu Tô sững sờ nhìn chồng mình, lại nhìn vào những bức áp- phích trên tường, nhất thời tỉnh ngộ.

Chung Ly nhìn theo ánh mắt của Chu Tô, lập tức vui vẻ nói: “Ha ha, thích thật nhỉ? Anh vốn chỉ định mua một hai tấm thôi nhưng sau đây thấy bức nào cũng đẹp nên nhất quyết mua mấy chục tấm, như thế nào, không tệ chứ?”

Chung Ly dùng vẻ mặt giống như đang chờ được khen thưởng nhìn cô nhưng lúc sau vẫn không thấy vợ mình phản ứng gì bèn cười xòa: “Em vẫn còn giận anh à? Anh xin lỗi vợ mà, đường đường là một người chồng lại có thể nóng giận đầy ngả vợ đang mang thai, về sau anh tuyệt đối sẽ đối xử với em thật tốt, em chính là trời ở cái nhà này.”

“Anh dùng cả buổi sáng để dán những tấm áp phích này?”

“Cũng tầm vậy. Lúc sáng sớm anh đến văn phòng liền bắt đầu không ngừng nghĩ về con của chúng ta, thật sự không có cách nào có thể tập trung làm việc được nên quyết định đến siêu thị xem một chút đồ đặc cho trẻ sơ sinh. Em mau vào phòng xem, dễ thương lắm!”

Chu Tô theo bản năng đẩy tay Chung Ly ra, sắc mặt rất khó chịu: “Chung Ly, hiện tại em rất mệt mỏi, thật ra thì . . .”

“Em xem anh vô ý quá...” Chung Ly vỗ vỗ trán: “Phụ nữ có thai thường luôn cảm thấy mệt mỏi, việc này cứ để anh xử lý!” Nói xong, nhanh nhẹn bế Chu Tô lên nói: “Cũng may, bây giờ còn chưa quá nặng, bất quá anh nghĩ vài tháng nữa chúng ta nên chuyển phòng ngủ xuống lầu dưới thì tốt hơn.”

Hai tay Chu Tô ôm lấy cổ chồng mình, ngây ngốc nhìn Chung Ly đang tự vui vẻ trong cảm xúc của mình, cũng không biết nói như thế nào cho phải nữa.

“Ngồi xuống đây, mau nhìn xem...” Chung Ly ôm Chu Tô vào phòng ngủ, đặt cô lên giường một cách cẩn thận sau đó lôi một đồng hồ ra, luôn miệng thuyết minh.

“Xem một chút, cái này là áo sát nách lúc đứa bé tầm một tháng tuổi. Thật sự quá xinh nên anh mới mua, nhưng không biết bảo bảo nhà chúng ta là con trai hay con gái nên anh liền mua màu xanh dương và màu hồng, mỗi màu mua một cái.”

“Cái này là núm vú, cũng có phân chia trai gái, anh lại không thể làm gì khác là của con trai và con gái mỗi thứ mua một loại. Chu Tô, thật ra thì anh thích con gái hơn, thật sự rất muốn biến con gái chúng ta thành tiểu công chúa mà cưng chiều hết mực.”

“Còn có cái này, cái này thật là đáng yêu, giày cho trẻ sơ sinh, em có thấy đồ dùng cho con nít bây giờ cũng đa dạng phong phú quá thể không?” Chung Ly vừa nói vừa khoa tay múa chân, tỏ vẻ rất hạnh phúc.

Chu Tô cũng cười theo, bình thường Chung Ly thực sự không phải là kiểu đàn ông lảm lời, phần lớn thời gian luôn mang một vẻ mặt nghiêm nghị, lúc vừa mới kết hôn Chu Tô còn âm thầm đặt biệt danh cho anh là mặt Diêm Vương đấy. Nhưng bây giờ anh đang giống như một đứa trẻ ngây thơ, miệng nói không ngừng, tâm tình vui vẻ.

Nhưng mà, cô phải nói thế nào với anh rằng đứa bé này đã không còn, cô làm sao đối mặt nổi với sự mất mát của anh đây?

“Chung Ly, em mệt mỏi không phải bởi vì . . .”

“Còn có cái này...” Chung Ly vẫn đắm chìm trong cảm giác hào hứng của riêng mình, đứng dậy kéo từ trong góc ra một chiếc xe em bé: “Xem một chút, có phải là rất đẹp hay không. Lúc anh hỏi mua, cô bán hàng còn hỏi anh em mang thai mấy tháng rồi, anh trả lời hai tuần lễ, cô ấy còn bảo lúc này chuẩn bị e là hơi sớm. Sớm cái gì mà sớm, chúng ta tất nhiên là phải lo lắng cho con sớm nhất có thể, phải hay không?” Nói

xong, Chung Ly nửa quỳ trước mặt Chu Tô, nhẹ nhàng vuốt vuốt lên chiếc bụng đang bằng phẳng của Chu Tô, nghiêm trang hỏi.

Chu Tô kéo tay của anh, khó khăn mở miệng: “Chung Ly, đứa bé đã không còn nữa.”

Chung Ly cứng đờ cả người nhưng rất nhanh lại khôi phục nụ cười: “Em đừng nói vậy, anh còn muốn mau mau gặp con đây, có phải không tiểu công chúa của ba?” Chung Ly lần nữa cẩn thận vuốt bụng của Chu Tô cười rộ lên.

Chu Tô hung hăng hất tay của anh ra: “Chung Ly, em nói thật, không còn nữa, là sự thật! Sáng hôm nay, em đã đi phẫu thuật!”

Chung Ly dùng vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Chu Tô, bật đứng dậy: “Em...Em nói thật chứ?”

Chu Tô thở dài: “Không sai, em mới vừa làm giải phẫu xong, hiện tại mệt chết đi được.”

“Chu Tô! Em có biết em đang nói gì không hả?” Âm thanh của Chung Ly lớn đến nỗi cửa sổ thủy tinh cũng bị chấn động.

“Em nói, em đang mệt chết đi, anh đi ra ngoài đi, em muốn nghỉ ngơi.” Chu Tô cup mắt, nhàn nhạt nói.

“Còn nghỉ ngơi cái gì? Em nói chuyện rõ ràng cho anh!” Chung Ly hung hăng nắm hai vai Chu Tô hét lớn.

“Đau quá! Chung Ly, anh buông tay!” Chu Tô cảm thấy hai vai của mình giống như sẽ bị bóp nát.

“Tại sao? Chu Tô, tại sao lại giết chết con của chúng ta, tại sao?” Giờ phút này Chung Ly giống như mất đi lý trí liều mạng lắc lắc, mặt kim nén đến nỗi gân xanh nổi lên.

“Không có vì cái gì hết. Không muốn giữ nó nên bỏ thôi, anh buông ra! Mau buông tay!” Chu Tô run rẩy nói, cảm giác đau đớn lại truyền đến từ hạ thân.

Chung Ly thở hổn hển, ánh mắt sắc bén mang đầy hận thù nhìn Chu Tô chăm chăm, Chu Tô còn cảm thấy có lẽ chung Ly thực sự muốn bóp chết mình. Tiếp đó ầm một tiếng, Chu Tô bị chung Ly đẩy ngã lên giường, mặt cũng đau nhói.

“Tại sao? Tại sao? Người phụ nữ ác độc kia! Cô là người phụ nữ ác độc nhất tôi từng thấy từ trước đến nay! Cô không có trái tim, hoàn toàn không có trái tim!” Chung Ly giận đến nỗi nói năng không mạch lạc nổi nữa, cho Chu Tô một cái tát, sau đó xoay người đập vỡ hết đồ đạc trong phòng.

Chu Tô nằm trên giường, duy trì tư thế lúc bị Chung Ly đẩy ngã, nhắm nghiền hai mắt, nghe tiếng Chung Ly đánh vỡ gương, tiếp sau đó là đập nát ghế, sau đó là tủ treo quần áo, kéo dài thật lâu thật lâu. . . Cuối cùng “Ầm” một tiếng, âm thanh sập cửa bỏ đi.

Không lâu sau, trong thư phòng vang vọng một dãy âm thanh ầm ĩ, kèm theo là tiếng gào thét hết sức bi thương của Chung Ly, trái tim Chu Tô giống bị xé nát.

Từ từ mở mắt, khung cảnh bữa bãi hiện ra, đồ đạc lúc này Chung Ly vừa đem ra khoe khoang bây giờ một là bị xé nát, hai là bị vò nát, rơi đầy đất.

Chu Tô thật sự chưa từng nghĩ, Chung Ly lại coi trọng đứa bé này như vậy. Cô chưa từng nghĩ đến chuyện Chung Ly còn mong chờ, yêu thương đứa con này hơn cả cô. Nhưng cô mệt quá, mệt quá, thật không muốn suy nghĩ nữa, trước tiên phải ngủ một giấc đã...Ngủ đi. Nghĩ như vậy, lại thật sự thiếp đi.

86. Q.4 - Chương 12

Sáng sớm hôm sau, Chu Tô dọn dẹp đồ đạc rời khỏi nhà. Thật ra thì cũng không thể nói là thu dọn đồ đạc bởi vì cô chỉ mang vài bộ quần áo cùng với vật phẩm cần thiết đi mà thôi, may mà văn phòng của tòa soạn còn có chỗ để ngủ.

Phòng ngủ cạnh phòng làm việc của Chu Tô ở tòa soạn hơi nhỏ nhưng chỗ đặt một chiếc giường và bàn để đồ linh tinh thì vẫn có nên cô chỉ dọn dẹp đơn giản một chút là có thể nghỉ ngơi, nhìn căn phòng được lấp đầy bởi đồ dùng của mình, cảm thấy bình tĩnh không ít.

Cầm điện thoại lên, Chu Tô bấm số điện thoại Chung Ly. Thật lâu anh mới bốc máy, cô biết anh đang chán chường không muốn nhận điện thoại của mình.

“Chung Ly, em đã dọn ra ngoài rồi.”

“À” bên kia đầu dây hình như có chút kinh ngạc, nói tiếp: “Thật ra thì, em không cần thiết phải làm như vậy. Căn nhà kia anh dự định để lại cho em, mấy thứ phòng ốc vật chất đó không có gì quan trọng.”

“Không cần đâu, em vốn là người thích đi đây đi đó, dùng căn nhà lớn như vậy cũng không có ích gì.” Chu Tô dừng một chút: “Lúc nào rảnh thì chúng ta cùng đi làm thủ tục ly hôn...Thôi...Có lẽ ngày mai đi.”

“Ngày mai...” Chung Ly lặp lại hai chữ đấy, giọng điệu có chút cô đơn: “Ngày mai anh bận rồi. Em quyết định nhanh chóng như vậy sao?”

“Cứ như vậy đi, quyết định ngày mai...” Chu Tô trực tiếp bỏ qua vấn đề của Chung Ly.

“Thời gian tới anh rất bận, bằng không . . .”

“Chung Ly, làm thủ tục ly hôn chỉ cần hai tiếng đồng hồ. Anh cứ chán chường như vậy cũng không hay ho gì, cứ như vậy là ngày mai giải quyết xong xuôi luôn đi. Thời gian anh quyết định.”

“Không phải em quyết định luôn cho nhanh sao?”

“Vậy thì hai giờ gặp mặt ở cục dân chính nhé.”

“Về phía ba mẹ...” Chung Ly nói một câu trùng tim đen của Chu Tô.

Chu Tô biết, đây là vấn đề lớn.

“Chu Tô, thật ra thì chúng ta trước tiên có thể đem chuyện này xem xét lại một chút, chúng ta cứ ly thân một thời gian sau đó sẽ quyết định.”

“Phía mẹ em anh không cần lo lắng, về phần ba mẹ anh, anh suy nghĩ cách giải thích nhé.” Chu Tô dứt khoát nói: “Ngày mai gặp nhé.” Nói xong, cúp điện thoại.

Lưu Yến Linh nghe Chu Tô nói cô sẽ ly hôn liền tròn tròn mắt hỏi: “Chu Tô, không phải cậu phát sốt đấy chứ? Miếng thịt ngon lành như Chung Ly, cứ như vậy mà vứt đi không thương tiếc?”

“Tớ đã quyết định rồi, anh ấy cũng đồng ý.”

“Tớ không tin, Chung Ly thương yêu cậu đến nỗi chỉ hận không thể đặt cậu vào tủ kính bảo vệ mà có thể đồng ý ly hôn sao?”

“Đồng ý rồi, bởi vì tớ có thai nhưng tớ không nói gì mà đi phá nó, anh ấy tức quá nên bảo chúng tớ ly hôn đi.” Chu Tô hơi cúi đầu nhưng giọng nói vẫn rất bình tĩnh.

“Cái gì?” Lưu Yến Linh từ trên ghế nhảy dựng dậy: “Chu Tô, tại sao cậu có thể làm ra hành động mất hết tính người như vậy?”

“Dù sao chuyện đến nước này cũng không còn cách nào quay đầu lại, mà tớ cũng không muốn quay lại nữa.”

Lưu Yến Linh trừng mắt nhìn Chu Tô nửa ngày, sau đó cười khở nói: “Cậu nhìn đi, đây là số mệnh, tớ liều mạng cố níu giữ một người đàn ông không yêu thương mình nhưng không thành công, cậu lại hận không thể nhanh chóng rũ bỏ người đàn ông yêu thương mình hết mực.”

Chu Tô cúi đầu, xếp quần áo nói: “Chỉ trách duyên phận quá mỏng.”

“Cậu có nỗi khổ tâm phải không? Chu Tô, tớ không tin cậu lại độc ác như vậy.”

Chu Tô lắc đầu, không nói gì.

Lưu Yến Linh nóng nảy kéo lấy chiếc áo Chu Tô đang xếp, ném phịch lên giường: “Chu Tô, cậu cái gì cũng tốt, chỉ có cái tính ngang bướng, chuyện gì cũng giữ trong lòng không chịu nói với ai. Khi còn bé, lúc ba mẹ cậu ly hôn, Chu Nhuế khóc suốt suốt cả tuần lễ. Nhưng cậu ngay cả một phản ứng nhỏ cũng không có, người ta nhìn vào ai cũng bảo là cậu lãnh khốc vô tình nhưng tớ biết, cậu không phải như vậy, cậu chỉ giống như con nhím cố xù lông lên để cố tỏ vẻ mình mạnh mẽ kiên cường thôi.”

Chu Tô sững sờ nhìn chiếc áo bị Lưu Yến Linh ném lên giường, không nói gì.

Nhìn bộ dạng ngơ ngẩn của Chu Tô, Lưu Yến Linh thật sự không đành lòng chất vấn nhiều nữa, dịu giọng nói: “Thật ra thì không phải tớ có ý mắng mỏ gì cậu đâu, tớ là đang đau lòng cho cậu đấy chứ, cậu buông tay Chung Ly, người phụ nữ khác nhất định sẽ nhảy vào ngay lập tức. Nói vậy thôi, tớ cũng không nhiều lời nữa.”

Trước khi ra đi, Chu Tô suy nghĩ nhất định phải an bài thật tốt cho Nhuế Nhuế và mẹ. Đặc biệt là Chu Nhuế, mặc kệ có muốn hay không, chu tô cũng phải nói chuyện nghiêm túc với con bé một hôm. Vào những lúc như thế này cô mới hiểu được nỗi lòng của mẹ, bình thường luôn nghĩ bụng bà nói nhiều quá, nghe đau cả đầu nhưng đó chỉ là kết quả của sự quan tâm cùng lo lắng cho những người mình thương yêu mà thôi.

87. Q.4 - Chương 13: Chương 13

Chương 13 và 14 liên quan đến Chu Nhuế (em gái Chu Tô) nhiều nên tớ chỉ làm chương 13 và cuối chương này sẽ tóm tắt chương 14 nhé.:

Điện thoại của Chu Nhuế luôn trong tình trạng tắt máy, điều này làm cho Chu Tô khá lo lắng, em gái Chu Tô là kiểu con gái sơ hở một tí thì có thể đem trời đất đảo lộn chứ chẳng chơi.

Tìm mãi mới đến được địa chỉ của Diêu Mộc, lúc trước có lần Chu Tô đã từng lái xe chở Chu Nhuế đến đó. Cô nghĩ, với tính cách của Chu Nhuế, có thể nhất thời nó sẽ không thèm quan tâm gì đến mẹ mình nhưng mà với những thứ nó đang hứng thú thì sẽ bám mãi không buông nên cách tốt nhất để tìm nó là tìm đến đối tượng mà lúc trước nó bảo là “Tình yêu chân chính của mình”- Diêu Mộc.

Cửa nhà Diêu Mộc không khóa, còn để hở một khe hẹp. Chu Tô chậm rãi bước vào nhà một cách thận trọng, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt Chu Tô là Chu Nhuế nhà mình đang khom người vào bồn cầu, ới liên tục.

Chu Tô vội vàng thả túi xách trên tay, chạy tới, vỗ lưng em gái mình: “Chuyện gì xảy ra? Lại uống rượu? Đừng nói em mang thai đấy nhé.”

Nói xong, ngay cả chính bản thân Chu Tô cũng sửng sốt. Không sai, mấy ngày gần đây trong đầu Chu Tô luôn lẩn quẩn việc trẻ con, mang thai...

Chu Nhuế khá ngạc nhiên khi nhìn thấy chị mình, sắc mặt tái nhợt, đôi môi khô nứt, đôi mắt đen nhánh có chút mờ mịt.

Cô điều chỉnh hô hấp, hỏi lại: “Chị, chị nói cái gì cơ?”

Chu Tô dìu Chu Nhuế tới ghế sofa ngồi xuống, suy nghĩ giải thích gì đó nhưng một lúc lâu sau mới nở một nụ cười miễn cưỡng, lắc đầu: “Không có gì.”

“Nhưng chị vừa mới nói...” Chu Nhuế lấy khăn giấy lau khóe miệng, cúi đầu giống như không yên lòng hỏi.

“Cái gì? À lúc nãy chị nói em nôn mửa giống như mang thai. Em đừng để ý, chị chỉ nói vu vơ thế thôi.” Chu Tô hơi lẩn tránh vấn đề.

“Ha ha...” Chu Nhuế ngẩng mặt lên cười khổ: “Ừ, có những lúc không muốn nhưng thực sự lại có.”

“Thật đúng là, mang thai . . .” Chu Tô nói đến đây bỗng nhiên có cảm giác có cái gì đó không đúng: “Chu Nhuế, em mới nói cái gì?”

“Chị...Em mang thai rồi.” Chu Nhuế trần thuật với một vẻ mặt rất tự nhiên, giọng nói cũng không có chút run rẩy, giọng điệu giống như đang bàn luận về thời tiết.

Chu Tô chấn động toàn thân, không tự chủ lui về phía sau một bước, run rẩy hỏi: “Chu Nhuế, em có biết em đang nói gì không?”

Chu Nhuế lại cúi đầu, chậm rãi nói: “Chị...Em thua thật sự rồi. Đã quyết định được ăn cả ngã về không, nhưng em thua thật rồi.”

“Của người nào, tên Diêu Mộc kia sao?”

“Chị...Đứa bé này em không có ý định giữ.”

Chu Tô cắn chặt môi, tiến lên nắm hai vai của em gái mình, bắt buộc Chu Nhuế nhìn thẳng vào mặt mình: “Có phải của Diêu Mộc hay không, em phải nói thật với chị. Hắn ta không thể không chịu trách nhiệm, chị sẽ không để em chịu thiệt thòi.”

Chu Nhuế hoảng hốt nhìn Chu Tô lúc lâu, nước mắt lã xuống: “Chị, đứa bé này là một sai lầm. Hôm đấy anh ấy uống say, không hề biết người mình ôm ấp không phải là người anh ấy muốn. Hôm đấy là em tự mình dùng tấm thân của mình để đánh cược nhưng không được. Em rút lui thôi.”

Chu Tô bật dậy, nhìn chằm chằm cô em gái đang mờ mịt. Một ngọn lửa bốc lên từ từ trong cả cơ thể Chu Tô, không kịp suy nghĩ gì Chu Tô đã giơ tay đánh thẳng vào đầu Chu Nhuế: “Chu Nhuế, cô to gan lắm. Chưa kết hôn mà có con? Cô có bản lãnh thì dùng một dao chém chết tôi và mẹ cô luôn đi. Ở chỗ này khóc suốt suốt thì có ích gì? Lúc trước còn ăn nói hùng hồn lắm, không tin là không bắt được trái tim người đàn ông kia, bây giờ xem đi, có bản lãnh thì đi trối lại người ta lại mà kết hôn. Đồ không có tiền đồ!”

Chu Nhuế bưng mặt, không nói gì chỉ là khóc lớn hơn nữa, không thêm giữ mặt mũi gì nữa mà khóc lớn lên.

Chu Tô đứng bên cạnh, lạnh lùng nhìn Chu Nhuế khóc lóc. Một lúc sau cũng nguôi giận mấy phần, nhìn em gái mình khóc đến như vậy, cau mày muốn nói cái gì đó nhưng lại kìm lại, nặng nề ngồi phịch xuống ghế.

“Chị...” Chu Nhuế nức nở: “Ngày mai, à không lúc nào chị có thời gian thì cùng em đến bệnh viện làm phẫu thuật nhé. Em sợ phải đi một mình.”

Chu Tô bóp trán, hít sâu một hơi, đè nén lửa giận nói: “Em nói thật cho chị biết, là người kia không muốn đứa bé hay là em không muốn?”

“Có gì khác biệt sao?” Chu Nhuế hít hít lỗ mũi.

“Đương nhiên là có!” Chu Tô hạ cánh tay xuống, trịnh trọng nhìn Chu Nhuế: “Nếu như em cảm thấy không còn cách nào tiếp tục ở bên Diêu Mộc và muốn bỏ đứa bé thì chúng ta sẽ làm phẫu thuật, nhưng nếu như là hắn ta không chịu phụ trách, vậy thì không thể dễ dàng cho hắn ta như vậy. Đường đường là một đảng mày râu, tại sao làm việc rồi lại không chịu trách nhiệm? Chị hỏi như vậy để biết mà liệu hành xử, em yên tâm, em gái Chu Tô sẽ không bao giờ phải chịu thiệt hết, chị sẽ không để bất cứ người nào vô duyên vô cớ khi dễ em gái mình.”

“Chị, chuyện tình cảm không phải mình bỏ ra bao nhiêu thì đối phương cũng phải cho lại mình bấy nhiêu, muốn oán thì cũng chỉ có thể oán ông trời trêu ngươi. Nếu như có kiếp sau, em nhất định sẽ không lao đầu như thiêu thân vào lửa đối với một người đàn ông không yêu mình.”

Tóm tắt chương 14:

Chu Tô đem Chu Nhuế đi phá thai nhưng trước khi vào phòng phẫu thuật thì Diêu Mộc đến ngăn cản, tỏ tình với Chu Nhuế, hai người quyết định sẽ làm đám cưới sớm.

88. Q.4 - Chương 15

Bởi vì chuyện của Chu Nhuế nên ngày hẹn làm thủ tục ly hôn của Chu Tô và Chung Ly bị lùi về sau mấy ngày. Không khí ngày càng lạnh nên Chu Tô càng ngày càng trông giống chiếc bánh dày, áo quần mặc rất nhiều, khăn quàng cổ mũ len đầy đủ. Thật ra thì Chu Tô không thuộc kiểu người sợ lạnh nhưng có thể là do bị bệnh, thân thể yếu đi nên mấy ngày nay luôn cảm thấy lạnh như băng.

Phương Đại Đồng liếc Chu Tô nói: “Ăn mặc như thế này còn uống trà sữa lạnh, đổi lại đồ uống nóng...” nói xong gọi phục vụ: “Một ly trà mật ong ấm... Ừm... Là không nên dùng nước đun sôi 100 độ để pha mà nên dùng nước tầm 40 độ thôi.”

Chu Tô sững sờ, sau đó bật cười: “Được rồi được rồi, làm như tôi là bà hoàng không bằng ấy.”

“Lúc này em đừng thể hiện, xem xem mặt của em hiện tại thành cái dạng gì rồi, còn không chú ý đến ăn uống?” Giọng nói của Phương Đại Đồng có chút cáu gắt.

Chu Tô đưa tay sờ sờ chén nước ấm áp, rơi vào suy nghĩ mông lung, đúng, chứng bệnh của Chu Tô rất giống sự thối rữa của quả lê. Ngày trước hai má của Chu Tô thuộc kiểu mồm mím bây giờ đầu lõm xuống, hốc mắt rõ ràng tái đi, cả khuôn mặt tái nhợt, căn bản không có bất kỳ sinh khí nào. Sáng sớm mỗi ngày nhìn mình trong gương, Chu Tô luôn nghĩ đến cụm từ đèn cạn dầu.

“Sao đến giờ em còn chưa đi Pháp cùng anh? Em cứ cố chấp như vậy mà cũng được à?” Phương Đại Đồng lẩm bẩm nói.

“Hôn lễ của Diêu Mộc và Chu Nhuế sẽ được cử hành sau mấy ngày nữa. Thân là chị gái ruột tại sao lại có thể không ở lại chúc phúc cho em gái mình? Nhuế Nhuế trải qua chuyện này đã trưởng thành lên nhiều rồi.” Chu Tô cười khê.

“Nếu như cô ấy biết em bị bệnh như vậy, còn có thể vui vẻ cử hành đám cưới sao?”

“Phương Đại Đồng, anh có thể nói thật cho tôi biết, tôi, còn bao nhiêu thời gian?”

Phương Đại Đồng trầm ngâm nhìn phong cảnh ẩm đạm ngoài cửa sổ, khẽ gật đầu: “Nếu như ra nước ngoài, tích cực điều trị có thể chống đỡ được sáu tháng đến một năm, nếu như chỉ ở Trung Quốc uống thuốc có lẽ chỉ còn hai ba tháng, nhưng cũng phải xem tình hình thế nào mới chắc chắn được. Bất quá em xem em bây giờ đến đi bộ cũng không vững...”

“À...” Chu Tô co người, Chu Nhuế nói hôn lễ trễ nhất sẽ được cử hành trong vòng hai tuần sau, khi đó hẳn không trễ.

“Phương Đại Đồng, rồi sẽ có một ngày Chung Ly quên mất tôi phải không?” Chu Tô xoay xoay ly trà mật ong, nói với Phương Đại Đồng một câu không đầu không đuôi như vậy.

“Em đừng nói những lời đó với anh, phải hỏi Chung Ly chứ.” Âm thanh của anh ta có chút giận dữ.

Chu Tô bưng ly trà lên khẽ nhấp một ngụm, dạ dày cũng như thân thể đều ấm lên: “Anh xem, Diêu Mộc yêu thương bạn gái cũ như vậy cũng có thể gặp Nhuế Nhuế thương cậu ta, bao dung cậu ta, cho dù đáy lòng có tiếc nuối, nhưng cuối cùng cũng có thể hạnh phúc phải hay không?”

Chu Tô ngẩng đầu nhìn Phương Đại Đồng mỉm cười, Phương Đại Đồng lại cảm thấy nụ cười đó so với khuôn mặt đầm nước mắt còn khó coi hơn. Lạnh nhạt đáp: “Muốn khóc thì khóc đi.”

Chu Tô lắc đầu: “Tôi không nên khóc nhiều làm gì, đoạn thời gian trước đã khóc quá nhiều rồi, Phương Đại Đồng anh tin không? Bây giờ tôi sẽ không khóc nữa.”

Phương Đại Đồng quay đầu, thở dài: “Anh không biết.”

Chu Tô nhếch miệng: “Thật ra thì, tôi cũng không biết là có làm được vậy không.”

Thời điểm tới cục dân chính, hai người bọn họ đã phải xếp hàng sau. Chung Ly mặc một chiếc áo lông dê màu xám tro với chiếc khăn nhiều ô vuông màu đen quấn quanh cổ nổi bật trong đám người, hai tay buông thõng. Chu Tô ngơ ngác đứng phía xa một lúc lâu, chỉ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt mang vẻ chán nản cùng cô đơn của anh, trái tim cảm thấy thật sự rất đau đớn.

“Người ly hôn cũng nhiều thật đấy.” Chu Tô đến bên cạnh Chung Ly cúi đầu không biết nói gì, nhìn xung quanh một chút sau đó buột miệng cảm thán.

“Đúng vậy, vợ chồng bây giờ ly hôn thật dễ dàng.” Chung Ly hơi nheo mắt nhìn Chu Tô, nói một câu băng quơ nhưng Chu Tô lại cảm thấy ánh mắt của Chung Ly giống như muốn ăn tươi nuốt sống mình.

“Anh có ý gì, người đề nghị ly hôn trước không phải là anh sao? Bây giờ lại nói giống như em là kẻ bạc tình thế.” Chu Tô bướng bỉnh cãi.

“Hừ...Chu Tô. Em hiểu anh đang có ý gì mà, cái gì em cũng hiểu mà, không phải sao?” Ánh mắt Chung Ly thẳng tắp nhìn vào Chu Tô, cất lời với giọng nói lạnh như băng.

“Mặc dù chúng ta ly hôn nhưng sau này anh nên tự chăm sóc bản thân nhé.”

Nghe Chu Tô nói như vậy, Chung Ly nghi ngờ quay đầu đánh giá Chu Tô một lượt từ trên xuống dưới, nói: “Anh cảm thấy rất kỳ quái đấy Chu Tô à, không phải là em không muốn có con với anh, không muốn giữ cuộc hôn nhân này sao? Nguyên vọng đã thực hiện được tại sao bộ dạng lại nhìn thê thảm như vậy, có phải là em bị bệnh hay không mà sắc mặt kém đến dọa người như vậy?”

Chu Tô theo bản năng sờ sờ mặt, anh ấy cũng nhìn ra được phải không? Xem ra bệnh tình của cô đang lộ ra một cách rất rõ ràng: “A, hai ngày nay em bị cảm nhưng đã uống thuốc rồi.”

“Số 37. Chung Ly, Chu Tô!”

Chu Tô vuốt vuốt lại mái tóc sau đó bước thẳng vào phòng ly hôn. Chung Ly nhìn vào thái độ thong dong không suy nghĩ đó của Chu Tô cảm thấy rất tức giận, giật nhẹ khăn quàng cổ, mạnh mẽ theo gót Chu Tô bước vào.

Người ngồi ở bàn làm thủ tục luôn bắt đầu với một câu hỏi máy móc từ ngàn đời nay: “Nguyên nhân ly hôn là gì?”

“Tính tình không hợp!”

“Tính tình không hợp!”

Hai người trăm miệng một lời.

Nhân viên công vụ bật cười: “Lời nói cũng chuẩn xác đến từng chi tiết như thế, đến ngữ điệu cũng giống nhau, xem ra hai người cũng không phải không hợp nhau đâu.”

Hai người bất ngờ liếc nhau một cái, sau đó cùng nghiêng đầu sang chỗ khác, mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ riêng.

“Sau khi đã đặt bút kí vào đây, hai người có muốn ‘hợp’ cũng không được nữa rồi.” (Ý người này là chơi chữ, hợp nhau và hợp lại)

Hai người nhận lấy tờ giấy, từ tận sâu đáy lòng đều hiểu nếu như ký vào tờ giấy này, từ nay về sau lại thật sự không có bất kỳ dính líu nào đến nhau nữa.

“Những lời nên nói tôi vẫn phải nói, một ngày vợ chồng trăm năm ân nghĩa, mong hai người suy nghĩ kĩ càng trước khi quyết định đặt bút kí tên. Haiz... Mặc dù tôi đã nói lời này đến hàng vạn lần nhưng không đôi nào nghe lọt tai. Lời tôi nói vừa xong, các người có người suy nghĩ một chút cũng có người không thêm suy nghĩ gì đã đặt bút ký. Nếu như cảm thấy còn phải suy nghĩ lại, tôi luôn hoan nghênh.”

Chung Ly nắm chặt cây bút trong tay, cảm giác nó nặng tựa ngàn cân, tay run rẩy đến nỗi có cố gắng như thế nào cũng không cách nào viết nổi tên mình lên trang giấy, đặt thật mạnh chiếc bút lên trang giấy để lại một dấu chấm to đùng.

Trong đầu không ngừng nhớ lại những lời nói yêu thương ngọt ngào lúc trước, những lời tự nhu với bản thân ngàn vạn lần không được do dự, nhanh chóng giải thoát cho nhau, hãy dành lại chút tôn nghiêm cuối cùng cho mình nhưng bây giờ từ tận đáy lòng lại không ngừng kêu gào, không thể ký, không ký. Chung Ly thật sự không có cách nào hạ bút.

Ngẩng đầu nhìn Chu Tô bên cạnh, cô cũng đang cúi đầu suy nghĩ gì đó.

Chung Ly khó khăn mở miệng: “Chu Tô, chúng ta . . .”

Chu Tô không để Chung Ly nói hết câu, giống như sức tỉnh, trong nháy mắt siết chặt đầu ngón bút, nhanh chóng ký tên của mình.

Lưu loát đem tờ giấy đặt lên bàn, hỏi người nhân viên công vụ đang mở to mắt nhìn hai người: “Như vậy là được chứ gì?”

“A...Chưa xong đâu. Phải chờ lĩnh chứng nhận ly hôn mới xong.” Nhìn dáng vẻ do dự của hai người lúc này còn tưởng rằng mình thật sự là đã thuyết phục được họ dừng ly hôn đây.

Chung Ly sững sờ nhìn tờ giấy Chu Tô đặt mạnh lên bàn, trái tim đau đớn như bị ai xé nát, đau thương nhưng lại không thốt nên lời, hoá ra là như vậy, thì ra thật sự là đã không thể chờ đợi.

Chung Ly cười khổ, lắc đầu, nhanh chóng ký tên mình.

Lúc rời khỏi cục dân chính, Chu Tô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, mặc dù gần tới mùa đông nhưng ánh mặt trời lại ấm áp giống y như lúc cô bỏ đứa bé trong bụng bước ra khỏi bệnh viện, rất ấm áp và thoải mái. Hai mắt khô khốc, thực sự Chu Tô không thể khóc nữa rồi.

Xoay người, đối diện với Chung Ly, nở một nụ cười miễn cưỡng, chìa tay ra: “Chung Ly, chúng ta bắt tay từ biệt đi, chúc anh nhanh chóng tìm được hạnh phúc chân chính.”

Chung Ly trầm mặc, nhìn chằm chằm khuôn mặt Chu Tô, lộ ra nụ cười có chút thê lương: “Hạnh phúc chân chính của anh? Chu Tô, anh thật sự rất hâm mộ em, có thể giờ tay chém xuống, gọn gàng nhanh chóng. Em có thể dạy anh một chút được không?”

Bàn tay của Chu Tô lơ lửng lại giữa không trung, hồi lâu, từ từ thu hồi: “Chung Ly, thời gian là người thầy tốt nhất, một ngày nào đó anh sẽ học được thôi, học được cách buông tay.”

Nói xong, xoay người muốn rời khỏi, cô sợ nếu như mình không đi thì thật sự sẽ không có dũng khí bước tiếp nữa.

Tay bỗng bị một lực mạnh hung hăng kéo lại, Chu Tô không quay đầu lại, chỉ nghe âm thanh khan khan, mang vẻ dè dặt rõ ràng: “Chu Tô, chúng ta nhất định phải như vậy sao? Nhất định phải chia tay sao?”

89. Q.4 - Chương 16

Chu Tô dừng một chút, cố gắng kéo tay mình ra khỏi nắm tay của Chung Ly, nhưng dù có cố gắng hết sức vẫn không thể khiến Chung Ly buông tay, bất lực quay đầu nhìn anh hỏi: “Vậy bây giờ anh muốn thế nào đây?”

Chung Ly cầm lấy hai vai Chu Tô, xoay người cô lại: “Chu Tô, em không hiểu sao? Cái anh cần là một lý do, một lý do để anh có thể tự thuyết phục mình, em cho anh một lý do đi cho dù là lừa mình dối người cũng được. Cứ nói lý do em lại bỏ đi đứa bé của chúng ta là bắt buộc đi, em cũng giống như anh luôn mong muốn một mái ấm vui vẻ hạnh phúc cùng nhau nhưng do bất đắc dĩ mới như vậy.”

Chu Tô thở dài, đẩy tay anh xuống: “Như vậy có ý nghĩa gì? Chung Ly, anh biết rõ là em không muốn đưa bé, biết rõ đối với cuộc hôn nhân này em đã chán nản từ lâu. Anh vốn là người thích giữ thể diện, nhất định phải để em nói ra những lời khó nghe như vậy mới chịu bỏ qua sao?”

“Quả đúng là Chu Tô, vẫn luôn thành thật thẳng thắn như vậy. Rất thẳng thắn.” Chung Ly cười một cách sảo nảo, hạ cánh tay đang giữ chặt tay Chu Tô xuống: “Là bởi vì anh ta sao?”

Chu Tô nhìn theo tầm mắt của Chung Ly liền nhìn thấy Phương Đại Đồng dựa vào chiếc xe Bugatti vẫy tay về phía cô.

Chu Tô thu hồi tầm mắt, trầm mặc, nghĩ tới vẻ mặt cười cợt của Phương Đại Đồng lúc cô bảo anh ta chở mình tới cục dân chính. Anh ta nói: “Chu Tô, theo anh đoán thì em bảo anh đến đây để diễn vai người thứ ba chứ gì.”

“Cho nên tình cảm của hai người phát triển đến mức không thể kìm chế được nên dẫn anh ta đến thể hiện trước mặt anh?”

Đáy lòng Chu Tô bây giờ là một mảnh lạnh lẽo, mím môi không nói gì.

“Cho nên, lúc anh đi Đức, đúng là các người cùng nhau đi Pháp?”

Chu Tô lại thở dài, hơi ẩm tỏa ra khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn một chút nhưng sau đó lại tản đi rất nhanh: “Có phải anh định hỏi tiếp là lọ thuốc tránh thai anh cầm đi xét nghiệm mấy tháng trước cũng là vì có quan hệ với anh ấy nên mới phải uống?” Tê dại, trái tim chết lặng cũng như thân thể lạnh lẽo, Chu Tô buột miệng hỏi.

“Chu Tô, tại sao anh cảm thấy mình giống như kẻ ngu đây?” Âm thanh nhàn nhạt mang theo chút khô khốc cùng run rẩy.

Chu Tô tự giấu cười một tiếng: “Cảm thấy bị lừa? Thật ra thì rất công bằng, anh có Tần Nhiễm Phong, tôi cũng có người khác. Trước kia chúng ta chọn cùng nhau là sai lầm, hiện tại sửa lại không phải rất tốt?”

“Hoá ra là cảm giác như vậy...” Chung Ly ngẩng đầu lên, con ngươi đen như mực nhìn chằm chằm vào ánh mắt vô hồn của Chu Tô, vượt ngục: “Thì ra là nhìn thấy nửa kia ở trong lòng người khác lại đau đớn đến như vậy, đáng tiếc, hiện tại anh mới có thể cảm nhận được. Còn em...Chu Tô, có phải em cũng đã từng đau đớn như vậy hay không?”

“Quên mất rồi.”

“Em vẫn còn giận anh? Thật sự đã rất lâu rồi anh không liên lạc với Tần Nhiễm Phong . . .”

“Thật ra thì, hai người rất hợp nhau.” Chu Tô cắt đứt lời Chung Ly: “Em vẫn luôn cảm thấy như vậy, kim đồng ngọc nữ, ông trời tác hợp, trước kia mẹ anh có thể sẽ ghét bỏ xuất thân của cô ấy nhưng hiện tại thì tốt rồi, tất cả đều vui vẻ, mọi người đều tìm đến nửa kia thích hợp.” Chu Tô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Chung Ly, nhanh chóng nghẹn lời. Bởi vì mới vừa rồi khuôn mặt Chung Ly còn giữ được vẻ lạnh lùng thường ngày nhưng bây giờ đã lộ rõ vẻ mệt mỏi và đau xót: “Chu Tô, là em cố ý, em biết nói thế sẽ khiến anh đau đớn nên mới nói vậy, cho nên bây giờ là em đang trừng phạt anh phải không?”

“Em không rảnh rồi đến vậy, nói như thế là để cho anh tỉnh táo lại, đừng cố nín kéo làm gì nữa. Đến đây thôi.” Cô quay đầu lại cười với Phương Đại Đồng sau đó quay đầu nhìn Chung Ly nói: “Hôm nay thật quá lạnh lẽo, cũng đã muộn rồi. Chúng ta từ biệt tại đây thôi.”

Nói xong nhanh chóng chạy đến bên cạnh Phương Đại Đồng, răng cắn thật chặt vào môi để không bật ra tiếng khóc, khó khăn lắm mới có thể run rẩy nói với Phương Đại Đồng: “Làm ơn, giúp tôi một chút.”

Nói xong, nhón chân lên với đôi mắt đã long lanh nước, mặc cho Phương Đại Đồng kinh ngạc, hôn nhẹ lên môi anh ta sau đó ôm lấy cánh tay Phương Đại Đồng nói: “Làm ơn đỡ tôi vào xe, tôi chẳng còn chút sức lực nào nữa.”

Phương Đại Đồng quay đầu nhìn Chung Ly đang ngơ ngác nhìn cách đó không xa, ghé vào tai Chu Tô nói nhỏ: “Chu Tô, em thật sự là thiên tài, thật sự biết cách làm thế nào để đập lên trái tim người ta một cái thật đau.”

Nói xong, nhẹ nhàng dìu cô vào xe. Chu Tô ngồi ở trong xe, qua kính dạ quang (*) của xe ô tô nhìn Chung Ly đang ngây ngốc đứng trước cửa cục dân chính, cảm giác đau đớn từ tận xương tủy lại ủa đến.

(*) Loại kính mà người bên trong nhìn ra được bên ngoài còn bên ngoài lại không thấy gì bên trong ấy.

“Phương Đại Đồng, tôi đã từng nói không muốn khóc nữa nhưng bây giờ lại không nhịn được.”

Phương Đại Đồng bấu bấu môi, không trả lời.

Từ cửa kính ô tô, Chu Tô vẫn gắt gao nhìn vào bóng dáng Chung Ly đứng đó, bất chợt anh ngồi thụp xuống, một tay chống trên mặt đất, tay còn lại không rõ ôm bụng hay ôm ngực, vẻ mặt tỏ ra rất đau đớn, ngũ quan cũng vụn vẹo.

Trái tim Chu Tô run lên từng hồi, nhanh chóng ngồi thẳng dậy.

“Nếu không thì đi xuống xem một chút, em thực sự muốn giày vò anh ta đến chết?”

Chu Tô chậm rãi dựa người lại vào ghế, lắc đầu: “Đi thôi, đau đớn chỉ là tạm thời, tất cả rồi sẽ tốt thôi.”

Đôi tay xoa xoa thái dương: “Mệt quá, chúng ta đi thôi.”

Phương Đại Đồng khởi động xe, ba người đều tâm trạng nặng nề như nhau.

Sau đó mấy ngày, Chu Tô hoàn toàn không thể làm việc được nữa. Đối diện với máy vi tính đầu óc bắt đầu trống rỗng, không phải là do suy nghĩ quá nhiều mà là loại trạng thái trống rỗng mê mang, đứng lên rót ly trà cũng phải vịn vào chiếc bàn mới có thể đứng vững. Về vấn đề ăn uống thì càng không phải nói đến.

Tóm lại, hàng loạt triệu chứng của căn bệnh nướu nướu tới, cô không có cách nào sống cuộc sống bình thường nữa, lúc này cũng mới cảm nhận sâu sắc được từ giai đoạn cuối cùng mà Phương Đại Đồng nói là có ý gì.

Nói đến Phương Đại Đồng, gần đây Chu Tô cũng không thấy anh ta đâu, có gọi điện thoại cũng chỉ nghe anh ta nói qua loa kiểu như: “Người buôn bán thì luôn luôn phải bận rộn.” Điều này cũng quá kỳ quái đi. Từ xưa đến nay Phương Đại Đồng luôn mặc kệ việc làm ăn của gia đình, sao dạo này lại có ý quay lại tiếp quản công việc kinh doanh đây?

“Chu Tô, mấy ngày nay cậu ngủ không ngon sao? Sắc mặt tại sao lại kém như vậy?” Lưu Yến Linh đang cầm quyển vở và cây bút làm gì đó, bỗng nhiên hỏi.

“Thật sự kém đến thế sao? Có lẽ là mấy ngày nay mất ngủ thật...” Chu Tô sờ sờ khuôn mặt ngày càng gầy gò của mình, xem ra thật sự càng ngày rõ ràng rồi.

Lưu Yến Linh để bút xuống, quan sát Chu Tô một cách tỉ mỉ, nói: “Chu Tô, cậu không bỏ được Chung Ly đúng không?”

90. Q.4 - Chương 17

“Tớ cảm thấy rất kì quái, sao cậu hay nhắc đến Chung Ly như vậy, nào là anh ấy tốt, rồi tớ không bỏ được anh ấy. Cậu có ý gì sao?” Chu Tô nhìn Lưu Yến Linh trên chóc.

Lưu Yến Linh vừa nghe xong đã nhảy dựng lên: “Chu Tô, cậu hoàn toàn không phân biệt tốt xấu!”

“Dù sao tớ cũng luôn cảm thấy cậu rất quan tâm đến anh ấy.”

Lưu Yến Linh vui vẻ nói: “Quan tâm thì sao nào? Quan tâm mà có kết quả thì cũng phải là sự quan tâm từ hai phía, một mình tớ quan tâm có ích lợi gì chứ?”

Chu Tô hơi trầm tư, thật không dễ dàng Lưu Yến Linh mới quên được nỗi đau do Dương Lực gây ra lại phải vội vàng lao vào vòng xoáy cuộc sống để nuôi nấng con gái, thật ra thì có một người đàn ông giống như Chung Ly chăm sóc cho cô ấy cũng tốt.

Chung Ly cũng như Lưu Yến Linh trong hoàn cảnh đều là những người đau khổ do cuộc hôn nhân thất bại gây ra, Chung Ly cũng đã từng nói Lưu Yến Linh là người phụ nữ tốt, hai người cũng quen biết nhau từ nhỏ, tại sao lại không tác hợp?

Hiện tại cũng đều đang độc thân, thật ra thì . . . Chu Tô lắc đầu một cái, nghĩ gì thế?

“Cậu lại suy nghĩ linh tinh gì thế hả?” Lưu Yến Linh giơ tay vẫy vẫy trước mặt Chu Tô.

“A, không có gì đâu. Còn cậu, cậu đang làm gì vậy?” Chu Tô chỉ chỉ vào những thứ Lưu Yến Linh đang cầm trên tay.

Lưu Yến Linh cúi đầu khép quyển vở, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Chu Tô, sớm muộn gì cũng phải nói. Cậu cũng biết đấy, kể từ lúc ly hôn với Dương Lực, tớ tự mình nuôi con gái, nói không vấp vả thì không đúng,

mẹ tớ cũng khuyên tớ không phải vất vả lo toan làm gì, ba mẹ sẽ giúp tớ về mặt kinh tế nhưng tớ đã lớn như vậy còn để ba mẹ lo lắng tớ cũng không đành lòng. Nói chung, tiền lương ở tòa soạn này đương nhiên không đủ cho tớ trang trải cuộc sống. Tính đi tính lại tớ muốn tự mình mở một cửa hàng tạp hóa nho nhỏ, sau đó kinh doanh dần lên. Dù sao con gái càng lớn lên lại càng cần tiền. Hiện tại tớ đang tính toán xem để mở một cửa hàng tạp hóa thì cần bao nhiêu tiền.”

Chu Tô lắc đầu nhẹ: “Cũng đúng, cuộc sống sẽ có lúc này lúc nọ, càng lớn con người càng phải lo toan nhiều điều. Tớ vẫn luôn hoài niệm những năm tháng đùa giỡn không buồn không lo của chúng ta ngày xưa.”

“Ừ, trước kia vẫn luôn la hét nhảm chán, bây giờ mới biết lúc đó vui vẻ và vô tư lự biết bao.”

Chu Tô quay đầu lại nhìn bạn mình, mới phát giác được nét tang thương đã bắt đầu từ từ lan tỏa trên khuôn mặt của cô gái này. Người ta nói: “Một bước sa chân ngàn bước hận, ngoảnh đầu nhìn lại đã trăm năm.” Đúng là như vậy ư?

“Lưu Yến Linh, thật ra thì tớ cũng sẽ không ở đây lâu nữa. Chắc vài hôm nữa tớ sẽ đi Pháp.” Chu Tô cầm tay Lưu Yến Linh vỗ vỗ, vẻ mặt buồn bã.

“Đi Pháp? Đi đâu làm cái gì?” Rồi sau đó tỉnh ngộ: “Cùng Phương Đại Đồng?”

Chu Tô gật đầu.

“Người khác đều nói cậu luôn là người làm mọi việc không theo lẽ thường nhưng mà tớ thấy cậu lại là người làm việc theo chữ tình. Lần này cậu thật sự khiến tớ thấy kinh ngạc. Cậu bỏ rơi Chung Ly thật hả?”

Chu Tô vẫn chỉ gật đầu.

Lưu Yến Linh nhìn khuôn mặt không có chút máu bạn mình, thở dài: “Đi đi, cậu làm việc như thế nào, đều có lý do của cậu, tớ biết mà... Tớ chỉ hỏi rằng cậu còn trở lại không?”

Chu Tô cũng ngắc ngứ đáp: “Có thể trở về, cũng có thể không.” Cũng có thể là không về được nữa.

Lưu Yến Linh ôm chặt Chu Tô, nước mắt chảy xuống: “Cậu có khác nào một kẻ không nhân tính, cứ như vậy mà bỏ rơi tớ?”

Chu Tô vỗ vỗ vai Lưu Yến Linh: “Cậu tưởng tớ có thể bỏ những người mình yêu thương một cách dễ dàng như vậy thật ư? Thật ra thì, tớ luôn cho rằng mình là một người kiên cường nhưng thật ra không phải vậy, tớ không bỏ được mọi người nhưng nếu ở lại tớ không biết làm sao đối mặt.”

Thật ra thì tòa soạn này sớm đã nên phải xử lý, bản thân chủ biên là cô còn biết mình ra đi không có ngày quay về nên nhanh chóng xử lý, vốn là Phương Đại Đồng nói chuyện này cứ để anh ta lo nhưng mấy ngày nay người này lại không thấy mặt mũi đâu, thật là khiến Chu Tô không hiểu.

“Alo? Phương Đại Đồng, không phải anh đang tránh mặt tôi đấy chứ?” Chu Tô bắt đầu dĩ chỉ có thể gọi một cuộc điện thoại.

“Dĩ nhiên không phải” Phương Đại Đồng nhỏ giọng nói: “Anh đang họp, một lát nữa sẽ gọi lại.”

Nói xong nhanh chóng cúp máy.

Chu Tô sững sờ nhìn điện thoại, người này thực sự đổi tính rồi hay sao?

Đợi gần hai tiếng đồng hồ, Chu Tô hiểu anh ta quả thật không phân thân ra được rồi, kể từ sau khi trải qua sinh tử cùng nhau, một khi Chu Tô chủ động gọi điện anh ta đều có mặt ngay nhưng bây giờ đã hai tiếng cũng không thấy mặt mũi anh ta đâu, chắc là bận đến tối mất tối mũi rồi.

Đứng ở trên quảng trường, Chu Tô cảm thấy dưới chân nhẹ bẫng. Chừng mấy ngày nay, Chu Tô không ăn uống cái gì gọi là nghiêm túc, chỉ có thể ăn cháo nhưng mà mới ăn mấy miếng đã nôn ra, không ăn cũng nôn ra, có một lần nôn ra thấy chất lỏng màu xanh lục mới hiểu được, mật đều đã phun ra rồi.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời xám trắng trên đầu, thỉnh thoảng trên không trung xuất hiện vài chiếc lá khô bị cuốn tung bay trong gió sau đó rơi xuống khắp nơi.

Chu Tô giật nhẹ cánh môi hơi khô rát, lẩm bẩm nói: “Nhân sinh luôn luôn yếu ớt như vậy.”

Đã đi tới nước này, Chu Tô bắt đầu cảm thấy cô độc. Nửa đêm, chỉ có thể nức nở ghen ngào một mình, lúc đó đều sẽ không tự chủ sờ sờ bên cạnh, tưởng tượng mình vẫn đang ở trên chiếc giường to lớn ấm áp, Chung Ly đang ở bên cạnh, nắm chặt tay cô nói: “Ngốc ạ, tin tưởng anh, cái gì cũng không cần lo lắng.” Thời điểm Chung Ly nói chuyện với cô luôn dùng tông giọng rất nhẹ nhàng ấm áp, bây giờ nghĩ lại sự quan tâm tinh tế đó không có ai được cảm nhận qua từ Chung Ly ngoài bản thân mình.

Cô cảm thấy Chung Ly thật sự rất xấu xa, đã bao nhiêu năm nay luôn dành cho cô sự quan tâm ấm áp như vậy, ngay cả ba mẹ mình cũng không thể đem lại. Hiện tại cô không thể rời bỏ loại này quan tâm cùng yêu thương kia, nên làm cái gì đây?

Có một buổi tối, Chu Tô mơ thấy mình bị một cơn gió lớn cuốn đi, Chung Ly ở ngay trước mặt cô nhưng không thèm để ý đến cô. Chu Tô không ngừng gào khóc. Nửa đêm thức tỉnh, gối đầu ướt một mảng lớn, cả người lạnh lẽo.

Mơ mơ màng màng tưởng tượng thấy khuôn mặt Chung Ly yên ổn ngủ ở bên cạnh, Chu Tô gơ tay khẽ đánh nhẹ: “Anh thật quá phũ phàng đấy . . .” Vậy mà, quả đấm lại thẳng tắp rớt xuống chiếc giường đơn, bên cạnh chẳng có gì cả. Chu Tô càng cảm thấy lạnh hơn, rốt cuộc tỉnh táo, Chung Ly đã sớm không ở bên cạnh mình nữa.

Lỗ mũi Chu Tô ê ẩm, nước mắt rơi xuống, một khắc kia mới biết mình nhớ Chung Ly đến nhường nào.

Sau đó không thể ngủ lại nổi nữa, Chu Tô ngồi dậy, quần chiếc chăn thật dày quanh người, ngẩng đầu nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, thức cho đến sáng.

Đó là lần đầu tiên, Chu Tô thấm thía cảm giác cô đơn là như thế nào.

91. Q.4 - Chương 18

Chuyện bản thân bị bệnh cuối cùng cũng không thể gạt mẹ, khi đó Lý Cẩm Phương đang chọn thiệp mời đám cưới cho Chu Nhuế, vui vẻ đến nỗi miệng cười không thể khép nổi.

“Mẹ, thật sự lâu lắm không thấy mẹ vui vẻ như vậy.” Chu Tô khẽ tựa đầu vào vai mẹ mình, thì thầm.

Lý Cẩm Phương nghiêng đầu nhìn Chu Tô: “Nếu con không lặng lẽ ly hôn thì mẹ càng vui vẻ hơn.”

“Hai chị em con nha...” Lý Cẩm Phương vừa nói vừa so sánh hai kiểu thiệp mời: “Thật sự không để người mẹ này an tâm, lúc con ổn định vui vẻ thì con bé Chu Nhuế có chuyện, lúc Chu Nhuế làm mẹ hài lòng một chút thì con lại như vậy.”

Chu Tô vẫn dựa đầu vào vai mẹ mình, lúc sau mới nhẹ nhàng nói một câu: “Mẹ, con bị bệnh.”

“Bị bệnh, đã đi khám chưa? Con xem chữ in trên thiệp như thế nào thì đẹp, mẹ cảm thấy được chữ Khải quá cứng nhắc, những người trẻ tuổi kết hôn thì nên dùng mẫu chữ . . .” Bà Lý Cẩm Phương đang ngấm nghĩa suy nghĩ bỗng dừng lại.

Mắt Chu Tô đỏ lên, từng giọt nước mắt rơi trên vai áo bà Lý Cẩm Phương.

Lúc này mới cảm nhận được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, bà Lý Cẩm Phương đặt thiệp mời trong tay xuống, kéo tay Chu Tô: “Chu Tô, bệnh tình rất nghiêm trọng sao? Phải làm giải phẫu sao?”

“Giải phẫu có thể không cần làm, nhưng quả thật bệnh tình khá nghiêm trọng...” Chu Tô dừng một chút: “Là ung thư dạ dày thời kì cuối.”

Bà Lý Cẩm Phương vừa nghe xong, cả thân thể chấn động, run run nói: “Chu Tô, con nói cái gì đấy?”

“Mẹ” Chu Tô cũng cầm chặt tay mẹ mình: “Mẹ đừng kinh ngạc, lúc phát hiện bệnh con cũng đã rất kinh ngạc, nhưng mẹ thấy đây việc đời luôn luôn khó đoán như vậy, mới phát hiện bệnh thì đã đến giai đoạn cuối rồi.”

“Con nói thật ư?” Bà Lý Cẩm Phương khóc lớn lên: “Làm sao con lại mắc căn bệnh đó, mẹ đây đã lớn tuổi như vậy còn khỏe mạnh như vậy, làm sao con lại bị ung thư giai đoạn cuối chứ?”

“Mẹ, con cũng thực sự rất đau lòng, nhưng không có cách nào.” Chu Tô nói một cách rất nhẹ nhàng.

“Con biết mình bị bệnh lâu lắm rồi phải không? Tại sao không nói với mẹ, cái con bé này, từ nhỏ đến lớn đều thích tự mình ôm chuyện của mình, không thích chia sẻ cùng ai, đến bây giờ gặp phải căn bệnh quái ác như vậy còn muốn tự mình chống đỡ. Con muốn làm mẹ tức chết phải không!” Bà Lý Cẩm Phương ôm Chu Tô vào lòng, đau đớn nói.

Con gái của mình còn trẻ tuổi như vậy lại mắc phải căn bệnh ung thư, ông trời tàn nhẫn để mẹ con bà trong tình trạng kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh đây.

“Không được, hôn lễ của Chu Nhuế phải hoãn lại. Chu Tô, chúng ta đi chữa bệnh, nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho con!” Lý Cẩm Phương gắt gao cầm lấy cánh tay Chu Tô, giống như sợ một giây tiếp cô sẽ tan biến vào không trung vậy.

“Không nên làm vậy đâu mẹ.” Chu Tô dùng tay lau nước mắt cho mẹ mình: “Con nhất định phải tham dự lễ cưới này, con muốn nhìn Nhuế Nhuế hạnh phúc, được gả cho một người đàn ông đáng tin cậy. Nếu con bé hạnh phúc con cũng hạnh phúc, nếu như hoãn lại con sợ không có cơ hội được nhìn thấy nữa.” Chu Tô cúi đầu, vẫn là không nhận được mà rơi lệ: “Để cho con tận mắt nhìn thấy em gái được người khác yêu thương che chở, như vậy cho dù, cho dù con có ra đi cũng an tâm phần nào.”

“Nghiêm trọng như thế rồi hả? Thật nghiêm trọng đến nỗi ấy rồi ư?” Bà Lý Cẩm Phương run rẩy hỏi.

“Mẹ, con sẽ đi Pháp chữa bệnh, Phương Đại Đồng, là một người bạn tốt của con đã liên lạc xong với bệnh viện bên đó. Ngay sau khi hôn lễ của Nhuế Nhuế kết thúc, con sẽ sang Pháp chữa bệnh ngay. Mẹ yên tâm, con nhất định... nhất định sẽ cố gắng chữa bệnh.”

Bà Lý Cẩm Phương nói một cách quyết đoán: “Chu Tô, mẹ sẽ đi cùng với con.”

“Mẹ, mẹ đã lớn tuổi như vậy . . .” Chu Tô khó khăn nói.

“Chu Tô, con đừng lấy cớ để mẹ không đi cùng. Mẹ là mẹ con cơ mà!” Bà Lý Cẩm Phương cao giọng: “Con đừng nói nhiều, cũng đừng tính toán tìm chỗ trốn một mình chịu đau đớn. Mẹ lớn tuổi gì chứ, vất vả gì chứ? Cho dù phải bỏ mẹ cũng sẽ đi cùng con! Nếu như con muốn mẹ chết sớm thì cứ lẳng lặng mà đi!”

Chu Tô từng sờ nhìn mẹ mình lúc lâu mới khẽ gật đầu, cô biết mẹ mình là kiểu phụ nữ ngoài mềm trong cứng, một khi đã quyết định việc gì thì nhất quyết sẽ không bỏ qua.

“Được rồi, con chỉ nói vậy mà thôi. Đến lúc đấy xem tình hình như thế nào rồi mới quyết định chứ, mẹ đừng quá . . .” Chu Tô cụp mắt, nhẹ giọng nói.

“Đừng quá cái gì, đừng quá cái gì?” Bà Lý Cẩm Phương một tay cầm chặt tay con gái, một tay lau nước mắt trên mặt. Hít sâu một hơi nói tiếp: “Chu Tô, là do mẹ dạy dỗ con không đúng cách hả? Mẹ hoàn toàn không muốn con đã đau đớn như thế này rồi mà còn suy nghĩ không làm liên lụy đến người khác, con cho rằng mẹ, Nhuế Nhuế hay những người yêu thương con hài lòng vui vẻ khi con ôm thân thể bệnh tật, trái tim đau đớn tránh xa chúng ta sao? Con có nghĩ đến chuyện sau này chúng ta biết được chuyện của con sẽ đau đớn và dằn vặt như thế nào không. Con không biết rất có thể bây giờ có thể muốn nằm xuống để ngủ nhưng có thể... Có thể không tỉnh lại hay không? Chẳng lẽ con không hiểu một khi con chăm sóc tốt cho bản thân cũng là cách tốt nhất đem lại hạnh phúc cho những người con yêu thương sao? Đứa nhỏ ngọc này...” Nói xong lại cảm thấy chưa xót, ôm Chu Tô khóc rống lên.

Chu Tô tựa đầu trên vai mẹ mình nghĩ nhưng con đã không còn đủ thời gian để yêu thương mọi người nữa rồi. Nghĩ như vậy, nước mắt cô lại chảy xuống nhưng khóe miệng lại giương lên, thật may mắn còn có mẹ và Nhuế Nhuế, chỗ dựa tinh thần cho con. Cảm ơn hai người, rất yêu hai người, cảm ơn tình cảm vô điều kiện hai người dành cho con.

Lúc Chu Tô nói với Phương Đại Đồng muốn cùng mẹ đến Pháp thì anh ta không hề phản đối mà còn vui mừng nói, chuyện đó là chuyện cần thiết.

Phương Đại Đồng giống như có điều cần phải suy nghĩ, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ một lúc, sau đó quay đầu lại: “Chu Tô, về phần Chung Ly, anh hỏi em một lần cuối, em nhất quyết không nói phải không?”

Chu Tô cúi đầu, dùng chiếc muỗng bạc nhỏ khuấy khuấy trong ly cà phê tạo ra những âm thanh va chạm nhẹ nhàng.

“Ha ha...” Phương Đại Đồng lắc đầu cười khở: “Người kia đúng là kiếp trước tạo nghiệt rồi. Chu Tô à, tại sao em luôn lo lắng suy nghĩ cho người khác, thậm chí cả những người xa lạ nhưng đối với Chung Ly lại có thể ác độc như vậy?”

“Bỗng nhiên nói chuyện này làm gì thế?”

“Anh biết rõ, bây giờ có nói gì thì em cũng không nghe. Thôi cứ làm theo ý em, hôn lễ em gái em vừa xong, chúng ta sẽ cùng nhau đi Pháp.”

Chu Tô ngẫm lại những lời nói của Phương Đại Đồng, cảm thấy có điều gì đó không đúng lắm, Chu Tô nhớ Phương Đại Đồng là kiểu đàn ông đi đâu cũng thích làm dáng, dù có bước ra khỏi cửa hai bước cũng phải lựa chọn trang phục kỹ càng cẩn thận. Nhưng mà, hiện tại hẳn đã xảy ra chuyện gì đó khiến sắc mặt Phương Đại Đồng xanh lét, hốc mắt trũng xuống, râu dưới cằm cũng tua tủa, cái này căn bản không phải là hình tượng của Phương Đại Đồng.

Có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không? Chẳng lẽ bệnh của mình lại xảy ra vấn đề, kiểu như mỗi một ngày lại phát triển càng thêm hung ác?

Phương Đại Đồng không nói có lẽ là sợ cô lại thất vọng, nhưng bây giờ cô còn có cái gì để thất vọng chứ? Đến cả Chung Ly cô còn có dũng tức bỏ rơi thì còn có cái gì đáng sợ?

Lúc tạm biệt, Phương Đại Đồng vỗ vỗ vai Chu Tô: “Về nhà nghỉ ngơi thật tốt, cái gì cũng đừng nghĩ.”

“Tôi bây giờ còn có thể nghĩ cái gì?” Chu Tô hỏi ngược lại với gương mặt thản nhiên.

Phương Đại Đồng ngẩn người, hì hì cười: “Em đấy, thật sự biết cách giày vò người ta một chút.”

Chu Tô cũng cười theo, nghĩ thầm mình là người bình tĩnh biết bao nha.

“Được, đi đi, anh còn có việc phải làm.” Phương Đại Đồng đuổi cô

“Còn thể nữa cơ đấy, hiện tại muốn gặp anh nói chuyện mấy câu còn khó hơn cả gặp Thủ tướng...Ồi dào tôi đi ngay đây.” Chu Tô liếc mắt kể khổ.

“Cũng tốt, anh thực sự hy vọng em lúc nào cũng có thể bình thản đón nhận sự việc như thế này. Nhớ kỹ, mặc kệ chuyện gì xảy ra, luôn bình tĩnh như vậy, biết không?” Phương Đại Đồng mím môi, như có điều suy nghĩ nói.

Lúc đó Chu Tô không để ý gật đầu nhưng hôm sau đọc thấy tin tức trên báo kinh tế thì không thể bình tĩnh nổi nữa.

“Tập đoàn kinh tế nổi tiếng ‘Hoa Phong’ vốn là tập đoàn kinh tế lão làng khiến ai cũng phải cúi đầu, vậy mà gần đây những cổ đông nhỏ của ‘Hoa Phong’ thay nhau bán tháo cổ phiếu mà gặp phải nguy cơ phá sản rất lớn. Từ biểu đồ của thị trường chứng khoán chúng ta có thể thấy trong vòng chưa đầy một tuần lễ mà giá trị của cổ phiếu ‘Hoa Phong’ giảm tới 27. 8%, hơn nữa không có bất kỳ dấu hiệu nào của việc tăng giá trị mà chỉ giảm xuống ngày càng nhanh. Không ít những cổ đông nhỏ đang cố chống đỡ không muốn bán cổ phiếu bây giờ cũng rơi rớt bán tháo. Sự náo loạn này khiến ‘Hoa Phong’ càng thêm khó khăn, sự tụt dốc không phanh của tập đoàn ‘Hoa Phong’ thật sự khiến người người kinh ngạc. Trong vòng mấy ngày nay, chúng ta còn phải theo dõi thêm tình hình mới có thể biết tập đoàn ‘Hoa Phong’ có thể vững vàng trước cơn sóng gió hay dần dần phải tuyên bố phá sản.”

Lúc trước, có một lần Chu Tô nghe Chung Ly vô tình đề cập đến chuyện Phương Đại Đồng vốn là Thái tử gia của tập đoàn “Hoa Phong”, nhưng lúc đó cô cũng không chú ý lắm, vốn hai người kết bạn không phải vì Phương Đại Đồng là con cháu thế gia nhà này hay cô là cảnh vàng lá ngọc nhà kia.

Nhìn thấy hình ảnh trên tivi, Phương Đại Đồng bị đám nhà báo rồi rít bao vây, khuôn mặt anh ta lộ rõ vẻ chán nản và mệt mỏi khiến Chu Tô cảm thấy cực kỳ có lỗi.

Thì ra trong khoảng thời gian này, Phương Đại Đồng là đang chạy ngược chạy xuôi sự nghiệp của gia đình. Về mặt mặt mũi trong mấy lần gặp mặt ít ỏi cũng như công việc bận rộn của anh ta đã thể hiện rõ là Phương Đại Đồng có chuyện nhưng cô lại không hề quan tâm mà chỉ chuyên tâm hỏi khi nào thì đi Pháp, lại còn than thở đủ chuyện của bản thân mình, căn bản không hề nghĩ đến chuyện Phương Đại Đồng cũng có chuyện anh ta phải làm và những trách nhiệm của chính bản thân anh ta.

Nghĩ như vậy, Chu Tô cảm thấy mình thật sự rất ích kỷ.

Cầm điện thoại di động lên muốn gọi cho Phương Đại Đồng một cuộc điện thoại lại sợ anh ta đang phải sút đầu mẻ trán lo giải quyết công việc nên cô dừng lại, cô không nên quấy nhiễu thì tốt hơn.

Ngồi trên ghế sa lon, Chu Tô cười khổ, Phương Đại Đồng còn giáo huấn nàng đa tưởng tượng mình, chính hấn làm sao lúc làm được qua. Chu Tô nghĩ, bản thân cô đã thiếu nợ Phương Đại Đồng rất nhiều, tuyệt đối không nên khiến anh ta phải bỏ lại gia nghiệp, đem mình đến Pháp chữa bệnh, quyết định như vậy khiến Chu Tô nhẹ nhõm hơn nhiều.

Lần nữa ngẩng đầu nhìn TV thì thần kinh của Chu Tô lại căng lên, cảm giác kinh ngạc cùng tội lỗi đan xen khiến cô cảm thấy thật sự rất khó thở.

Kênh tài chính uy tín nhất cả nước đang đưa tin cổ phiếu tập đoàn “Hoa Phong” sau lần bị bán tháo gần nhất, xếp hạng nhất bên mua vào lại là tập đoàn kinh tế của Chung Ly.

Công ty của Chung Ly thế nhưng lại thu mua 30% cổ phiếu của công ty “Hoa Phong”? Chu Tô chợt đứng thẳng người nhìn chằm chằm màn hình không nhúc nhích, không sai Tập đoàn “Chung Mục” trong giai đoạn khó khăn của “Hoa Phong” đã thu mua hàng loạt cổ phiếu.

Khi người khác nhìn vào thì thấy đây cũng là điều bình thường trong làm ăn nhưng Chu Tô nhìn vào lại thấy khác thường, quả thật không thể đơn giản chỉ là chuyện làm ăn như vậy. Chu Tô liều mạng thuyết phục mình, là tự mình đa tình thôi, Chung Ly chỉ đứng trên lập trường kinh doanh mới thu mua cổ phiếu của “Hoa Phong” mà thôi. Nhưng suy nghĩ đi suy nghĩ lại vẫn cảm thấy tại sao mọi chuyện lại xảy ra trùng hợp đến như vậy được? Hơn nữa, Phương Đại Đồng ngày hôm qua vô duyên vô cớ tại sao lại nói cô làm tổn thương Chung Ly sâu sắc, có phải anh ta đã biết Chung Ly cố ý làm ra loại chuyện như vậy để trả thù?

Nặng nề ngồi phịch xuống ghế sa lon, Chu Tô cảm thấy trời đất quay cuồng, Chung Ly, cái con người này coi như là thẹn quá thành giận, muốn trả thù sao?

“Reng reng reng...” điện thoại vang lên không ngừng, bây giờ Chu Tô thật sự không có tâm tình nhận điện thoại nhưng đối với phương hình như cũng quyết tâm gọi cho đến lúc có người bắt máy mới thôi. Chu Tô bất lực, tiến lại cầm máy.

Vì đầu óc còn đang hỗn loạn nên Chu Tô không quan tâm ai gọi mà nói một mạch: “Alo? Ai ở đầu dây bên kia vui lòng một lát nữa gọi lại được không, hiện tại tôi đang . . .”

“Chu Tô, mặc kệ ra sao, nếu cậu còn có thể thở được thì nhanh chóng tới bệnh viện trung tâm thành phố cho tớ. Thằng bạn tốt của tớ đang lê lét trong này nhưng vẫn không quên gọi tên cậu, nếu cậu không tới thì CMN tớ sẽ cho người đến chỗ cậu, trời cậu lại rồi khiêng đến đây.”

Thì ra là Hà Triệu Hiên, Chu Tô ngẩn người: “Cậu nói Chung Ly phải nhập viện?”

92. Q.4 - Chương 19

Suốt cả quãng đường Chu Tô vẫn không ngừng suy nghĩ tại sao Chung Ly lại phải nhập viện? Không phải là do Phương Đại Đồng dưới cơn nóng giận tìm người xử lý Chung Ly đấy chứ, cũng có thể có trường hợp đấy lắm, tay chân của Phương gia còn có thể vươn tới cả Tòa thị chính cơ mà. Bây giờ mặc dù có thể yếu đi một ít nhưng khả năng xử lý một người thì hấn vẫn còn?

Vừa tới cửa bệnh viện đã nhìn thấy Hà Triệu Hiên đang ngậm điều thuốc đi qua đi lại, Chu Tô ra khỏi xe taxi liền nhanh chóng chạy tới kéo tay anh ta: “Chung Ly đâu rồi, như thế nào?”

Hà Triệu Hiên có chút kinh ngạc, cố ý hất bàn tay Chu Tô ra, dùng sắc mặt lạnh nhạt nhìn Chu Tô, lông mày hơn nhướng lên: “Ồ thì ra cậu còn quan tâm cậu ta sống hay chết cơ đấy?”

Lúc này lòng Chu Tô như lửa đốt, căn bản không để ý đến sự châm chọc của Hà Triệu Hiên: “Cậu mau nói đi, anh ấy đang ở đâu, bệnh tình như thế nào, sao đang yên đang lành lại phải nhập viện?”

“Viêm dạ dày cấp tính nhưng bây giờ không sao rồi.”

Chu Tô sững sờ, nghĩ thầm vẫn còn may không phải chuyện nguy hiểm đến tính mạng, thuận miệng nói một câu: “Còn may mắn chán.”

“Chu Tô, cậu CM nó có ý gì vậy? Theo câu nói của cậu là Chung Ly chưa chết nên không có gì lớn?” Hà Triệu Hiên bỏ điếu thuốc trong miệng ra, hung hăng vứt xuống mặt đất.

“Tớ không có ý này, anh ấy không có chuyện gì không phải sao, không sao là tốt rồi.”

Hà Triệu Hiên tức giận đến nỗi ngón tay chỉ vào Chu Tô cũng run lên: “Nếu cậu không phải phụ nữ tớ đã sớm đánh cậu đến nỗi không đứng lên nổi rồi, Chung Ly tại sao lại thua trong tay một người phụ nữ không tim không phổi như cậu?”

Chu Tô lại rất bình tĩnh đáp: “Hà Triệu Hiên, đến nước này tớ cũng biết tớ rất có lỗi với anh ấy nhưng tớ chỉ có thể làm như vậy, muốn đánh hay không tùy cậu, tớ không có ý kiến gì, nhưng Chung Ly...” Chu Tô ngẩng cao đầu nhìn Hà Triệu Hiên, rành rọt nói từng chữ: “Tớ thật sự không muốn gặp mặt.” Nói xong, xoay người muốn đi.

Hà Triệu Hiên tiến lên một bước ngăn cô lại, chậm rãi nhắm mắt sau đó mở ra, có vẻ như đang cố gắng hết sức để đè nén tâm trạng mình: “Chu Tô, coi như cậu giúp tớ một việc, khoan nói đến chuyện cậu và Chung Ly. Dựa vào giao tình của chúng ta đi, nói thế nào cũng là cùng nhau lớn lên trong Đại viện. Vừa rồi Chung Ly trong lúc mơ màng, đau đến nỗi thần trí hỗn loạn nhưng trong miệng vẫn luôn gọi tên cậu, cho dù trái tim cậu là băng thì cũng phải tan chảy một chút chứ? Còn nữa, không phải cậu muốn biết tại sao cậu ta lại bị bệnh gì, tình trạng bây giờ như thế nào ư?”

Chu Tô im lặng, thật sự có chút dao động. Đã mấy ngày nay không nhìn thấy anh, rốt cuộc bây giờ anh thế nào, đang yên đang lành tại sao lại phải vào viện chứ?

Hà Triệu Hiên nặng nề thở dài một hơi: “Cậu giúp tớ khuyên cậu ta một chút, tớ nói mãi nhưng cậu ta đâu có nghe, đấu với Phương gia thì sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.”

Phương gia? Xem ra cô đã đoán đúng... Là Chung Ly muốn rat ay đánh sập “Hoa Phong”.

“Chung Ly từ trước đến nay luôn là người làm việc một cách tỉnh táo, lần này không biết suy nghĩ gì mà lại tính toán muốn nuốt trọn ‘Hoa Phong’, nguyên nhân tớ không nói ắt cậu cũng hiểu...” Giọng nói của Hà Triệu Hiên mang theo chút khinh miệt.

“Điên cuồng thu mua cổ phiếu như vậy là có thể khiến Phương gia rút đài? Cậu ta nằm mơ giữa ban ngày, tập đoàn của Phương gia đâu phải chỉ mới tồn tại ngày một ngày hai, bao nhiêu tay chân, bao nhiêu người dính líu, tưởng động vào mà dễ ư? Bây giờ vì bất ngờ nên Phương gia chưa kịp trở tay, chờ Phương Văn Sơn thực sự ra tay, chỉ cần một cái phẩy tay là có thể đánh ngã cậu ấy, đến lúc đó người bị thua thiệt chỉ có Chung Ly. Hơn nữa, thủ đoạn thu mua ‘Hoa Phong’ của Chung Ly cũng không phải trong sạch gì, lỡ có vấn đề thì ngồi nhà lao là chuyện có thể nhìn thấy. Ba Chung Ly mới xảy ra chuyện cách đây không lâu, không thể có năng lực che chở cậu ta. Tớ nói nhiều như vậy không biết cậu có hiểu không.”

Chu Tô siết chặt tay trong túi áo khoác, mím môi nửa ngày mới nói một câu: “Cậu nói với tớ cũng vô dụng, đi nói với Chung Ly ấy.”

“Đầu óc của cậu bị kẹp cửa rồi hay giả vờ ngu vậy? Nếu như tôi nói mà cậu ấy nghe thì còn tốn nước bọt nói chuyện với cậu làm gì. Nói thật, bây giờ đến nói chuyện với cậu tôi còn cảm thấy kinh khủng nữa mà vẫn phải cắn răng nói đấy.”

Chu Tô cúi đầu, không nói lời nào.

Hà Triệu Hiên lại tiếp tục ngăn cơn giận, nói: “Chu Tô, người ta nói một ngày vợ chồng, trăm năm ân nghĩa. Coi như cậu không yêu Chung Ly nhưng làm ơn hãy nghĩ lại ân nghĩa vợ chồng mấy năm nay mà cứu lấy Chung Ly, cậu có biết mấy ngày nay cậu ấy phải trải qua như thế nào không?” Âm thanh của Hà Triệu Hiên có chút nghẹn ngào: “Phải nói là sống không bằng chết đây Chu Tô ạ, bệnh viêm dạ dày cấp tính này theo lời bác sỹ nói thì là do làm việc căng thẳng, áp lực quá lớn, nhưng Chu Tô cậu nghĩ xem, áp lực như vậy là do ai mà ra? Lần trước vì cậu mà đã tổn thương dạ dày không ít, lần này lại viêm. Tiếp tục như vậy sớm muộn gì cũng mất mạng, nói thế nào thì cậu ấy cũng thật lòng với cậu... Coi như cậu thương hại Chung Ly đi, đi gặp mặt cậu ta một chút đi.” Hà Triệu Hiên run rẩy nói.

Chu Tô ngẩng đầu nhìn Hà Triệu Hiên đã đỏ hồng cả con mắt, giờ phút này cực hận mình, thì ra anh ấy đã đau đớn như thế.

Nhẹ nhàng bước từng bước, từ từ mở cửa, Chu Tô nhìn thấy Chung Ly đang nằm trên giường bệnh truyền dịch.

Đi tới bên cạnh, Chu Tô nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường, nhìn chăm chú vào khuôn mặt Chung Ly. Mới mấy ngày không gặp mà khuôn mặt Chung Ly đã gầy xẹp đi, giống như chỉ còn một lớp da bọc xương, râu ria trên cằm cũng mọc lộn xộn, sắc mặt trắng bệch đến dọa người.

Giây phút đó, trái tim Chu Tô như bị ai đó bóp nghẹt.

Đưa tay sờ sờ chân mày nhú chặt của Chung Ly, tại sao trong giấc ngủ cũng nhú chặt mày như đang có tâm sự nặng nề.

Chung Ly đột ngột mở mắt, thấy Chu Tô thì kinh ngạc đến tột độ.

Chu Tô sưng sờ, vội vàng thu tay lại, ngồi thẳng người.

Chung Ly hạ mí mắt, muốn ngồi dậy nhưng lại vướng phải dây chuyền dịch cố định, không thể động dậy.

Chu Tô đứng dậy, dìu anh ngồi dậy, đem gối đầu tựa vào sau óc cho Chung Ly, sau đó chỉnh lại chăn mới quay lại chỗ ngồi cũ của mình.

Chung Ly dùng giọng điệu lạnh nhạt hỏi: “Em đến đây làm gì?”

“Nghe Hà Triệu Hiên nói anh bị bệnh nên tới thăm anh một chút.”

“Còn chưa chết.”

Trong phòng bệnh một mảnh yên lặng, hai người không có nói chuyện, cũng không có bất kỳ động tác gì.

Cứ như vậy thật lâu, Chu Tô cuối cùng cũng mở miệng: “Chung Ly, anh cần gì phải làm vậy?”

“Cái gì mà cần gì phải làm vậy. Không phải em nói không còn yêu tôi nữa, còn tới làm gì?”

“Không phải vợ chồng nữa...” Chu Tô nhàn nhạt mở miệng: “Nhưng đều là bạn bè lớn lên bên nhau từ nhỏ.”

Chung Ly cung tay với khay trà đặt trên bàn trên đầu giường bệnh ném hết xuống đất, quát lên: “Đi chết đi! Bạn bè! Chu Tô em đừng quá quắt như vậy, chúng ta là bạn bè? Em đừng nằm mơ, chúng ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ có thể là bạn bè nữa!”

Chu Tô chấn động, có chút bối rối nhưng rất nhanh cố đè xuống sự đau xót đang lan tỏa trong lòng, tận lực bình tĩnh nói: “Em sẽ đi Pháp cùng với Phương Đại Đồng, không bao lâu nữa sẽ xuất phát.”

Đôi mắt của Chung Ly đã ngấn lệ, đôi tay nắm chặt tay Chu Tô: “Em nói gì cơ? Em sẽ đi Pháp cùng Phương Đại Đồng? Chu Tô, em điên rồi sao? Tại sao phải làm như vậy? Tại sao lại đối xử với anh như vậy?”

Chu Tô không khỏi cau mày vì cảm giác đau đớn trong lòng bàn tay, cố gắng gạt tay Chung Ly: “Chung Ly, đừng như vậy, kim chuyền sẽ bị lệch đây, anh bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút.”

“Em nói em muốn cùng người khác đi Pháp, anh làm sao bình tĩnh nổi đây?” Chung Ly vẫn nắm chặt tay Chu Tô không buông, bởi vì kích động mà gân xanh trên mặt trên cổ hiện lên một cách rõ ràng: “Tại sao lại như vậy, Chu Tô, em nói cho anh biết rốt cuộc vấn đề ở chỗ nào, càng nghĩ anh lại càng cảm thấy không

đúng, mới trước đó mấy ngày chúng ta vẫn còn thật tốt, em vẫn còn nói yêu anh. Em có nỗi khổ tâm đúng không?” Ánh mắt Chung Ly tràn đầy chờ mong nhìn cô.

Chu Tô nhìn khuôn mặt mình ngày nhớ đêm mong đến phát điên, sự uất ức trong nháy mắt xông đến, nước mắt lăn xuống: “Chung Ly, bởi vì, là bởi vì . . .”

“Chung Ly, con xem ai tới thăm con đây.” Cửa đột nhiên bị mở ra, là mẹ của Chung Ly, còn có, Tần Nhiễm Phong.

93. Q.4 - Chương 20

Chu Tô sững sờ nhìn về Tần Nhiễm Phong đang cầm tay mẹ Chung Ly, cả hai người đều cười rất tươi, nhất thời có chút không phản ứng kịp, dù sao mới vừa rồi cô thiếu chút nữa không kìm hãm được mà nói ra chân tướng.

Lưu Tú Cầm nhìn thấy Chu Tô, nụ cười trên mặt nhất thời cứng đờ, nhìn lên nhìn xuống đánh giá một chút nói: “Sao cô lại tới đây?”

Tần Nhiễm Phong nghe giọng điệu của mẹ Chung Ly như vậy, nhìn Chu Tô cười một cách không tự nhiên.

Nụ cười này đem Chu Tô trở về thực tế. Tần Nhiễm Phong vẫn xinh đẹp như vậy, vẫn mang hơi thở thuần khiết của cô gái xinh đẹp tuổi đôi mươi. Một cô gái trẻ trung xinh đẹp như vậy lại cố tình lao vào một người đàn ông với trái tim đã chồng chất những vết thương như Chung Ly.

Tóm lại, cô ta thật sự may mắn, có một người cha yêu thương yêu nàng phụ thân của còn có nàng có thể yêu nam nhân.

Như vậy, cứ như vậy đi, có lẽ tất cả đã sớm được sắp xếp xong xuôi, ở điểm cuối của sinh mệnh, cô còn muốn giụa giụa gì nữa đây?

“Làm sao em lại tới?” Chung Ly chậm rãi buông tay Chu Tô, nhìn Tần Nhiễm Phong.

“À, ừ Lưu gọi điện thoại nói anh bị bệnh, nên em đến thăm anh một chút.” Tần Nhiễm Phong bị Chung Ly hỏi không mấy thiện chí như thế nên hơi đỏ mặt trả lời.

Mẹ Chung rất không vui: “Là mẹ gọi Nhiễm Phong tới mà. Con không nên hỏi người ta mà xem lại con đi...” Bà nhìn về phía Chu Tô: “Làm sao lại có cô ta xuất hiện ở đây?”

“Mẹ, mẹ và Nhiễm Phong ra ngoài một chút.” Chung Ly ngắt lời.

“Con nói gì cơ?” Bà Lưu Tú Cầm nhìn con trai mình với vẻ mặt không thể tin.

“Con còn có chuyện muốn nói với Chu Tô, hai người đi ra ngoài để bọn con nói chuyện xong đã.” Chung Ly nhắc lại lần nữa với vẻ mặt thản nhiên.

“Chung Ly! Con. . .” Mẹ Chung Ly còn chưa nói xong lại bị Chung Ly cắt ngang: “Mẹ, hôm nay con rất mệt nên không muốn nói đi nói lại nhiều lần đâu.”

Mẹ Chung nghiêm mặt, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Chung Ly, kìm lại những lời muốn nói, miễn cưỡng nở nụ cười với Tần Nhiễm Phong nói: “Chúng ta xuống vườn hoa đi dạo một chút, nơi này không khí thật khó chịu.”

Tần Nhiễm Phong liếc nhìn Chu Tô sau đó lại quay lại nhìn Chung Ly, sắc mặt hơi tối xuống nhưng cũng gạt đầu, đi theo bà Lưu Tú Cầm ra ngoài.

Lúc ra đến cửa, mẹ Chung Ly còn không quên quay lại ném cho Chu Tô một ánh mắt xem thường cùng thị uy, sau đó hùng hăng sập cửa bước đi.

Chung Ly nhìn Chu Tô, tiếp tục nói: “Tiếp tục đi, em lúc này nói cái gì cơ?”

Chu Tô nhìn chăm chăm sàn nhà như có điều suy nghĩ, nhưng lại nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Chung Ly mỉm cười: “Không có gì, là vì em không yêu anh nữa.” Chu Tô lấy tay chỉ vào ngực trái: “Nơi này không có anh nữa thôi.”

Cả khuôn mặt Chung Ly nhất thời cứng ngắc, ngược mắt nhìn Chu Tô lạnh lùng nói: “Chu Tô, em và Phương Đại Đồng không, nên, khinh, người, quá, đáng...”

“Anh nói gì lạ vậy?” Chu Tô cười: “Hai người chúng tôi yêu nhau tại sao lại là khinh người quá đáng?”

“Yêu nhau?” Chung Ly cười lạnh: “Em nói với anh rằng hai người yêu nhau, Chu Tô, hai người yêu nhau?”

“Cho nên anh không cần tiếp tục làm những chuyện ngu xuẩn như vậy nữa, đối đầu với Phương gia sẽ không có kết quả tốt đâu. Ngẫm lại chuyện trước kia đi, Phương Đại Đồng đã giúp không ít ở chuyện ba anh, coi như mọi người đều không thiếu nợ nhau.”

“Đều không thiếu nợ nhau?” Chung Ly hừ lạnh: “Nói rất hay, rất nhẹ nhàng, Chu Tô coi như anh ta không nợ anh nhưng em lại thiếu nợ anh rất nhiều, nợ anh những lời yêu thương, thề non hẹn biển, em tính thế nào?”

“Dù anh có đòi bồi thường em cũng không cách nào bồi thường. Không còn tình cảm nữa thì làm sao có thể gượng ép sống bên nhau mãi, sao không trả tự do cho đôi bên?”

“Được, em muốn anh trả tự do cho em...” Chung Ly gật đầu, giọng nói run rẩy: “Em còn nhớ lúc trước ba xảy ra chuyện, anh quyết định buông tay em thì chính em là người đã níu anh lại, chính là em không cho anh lựa chọn trả tự do cho đôi bên.”

“Đủ rồi!” Chu Tô ngắt lời: “Em không muốn nói nhiều nữa, tóm lại em thực lòng xin lỗi anh. Mong anh lượng thứ bỏ qua và để cuộc chia tay của chúng ta diễn ra trong tốt đẹp.” Chu Tô cúi đầu chín mươi độ trước mặt Chung Ly.

Chu Tô cúi đầu, rất sợ nước mắt sẽ chảy ra, trong lòng nghĩ thầm, nhin một chút đi, nhin một chút rồi mọi việc sẽ qua nhanh thôi.

Không có câu trả lời, không có sự giễu cợt, không có tiếng mắng, yên lặng đến nỗi có thể nghe thấy âm thanh của tiếng lá cây rơi xuống.

Chu Tô đợi mãi vẫn không có chút phản ứng nào, chậm rãi ngẩng đầu thì thấy Chung Ly đang ngồi yên một chỗ nhìn chăm chăm vào cô với một ánh mắt không thể tin nổi.

Lúc lâu sau, Chung Ly cất tiếng cười to, càng ngày càng to dần, vang dội khắp căn phòng. Chu Tô bị tiếng cười của Chung Ly dọa sợ, lắp: “Đủ rồi, đủ rồi van xin anh.”

Tiếng cười của Chung Ly chậm rãi giảm dần, cũng dần dần chuyển thành nụ cười khổ: “Cho nên...Chu Tô...Một người phụ nữ kiêu ngạo như em lại vì hấn ta mà đi cầu xin anh. Em tới gặp anh không phải là còn chút tình cảm nào mà chỉ đến với mục đích là cầu xin anh tha cho việc làm ăn của nhà Phương Đại Đồng. Phải không Chu Tô?” Khóe miệng Chung Ly vẫn cong lên nhìn cô nhưng Chu Tô chưa bao giờ nhìn thấy một nụ cười nào nào khó coi như thế, là một nụ cười nhưng lại mang một vẻ đau thương và xót xa khiến người đối diện cảm thấy chua xót.

Chu Tô gật đầu, lại gật đầu, không thể nói câu nào nữa mà xoay người bước ra khỏi cửa, nén lòng không nghe tiếng gọi tê tâm phế liệt của Chung Ly: Trở lại, trở lại!

Chạy thẳng một mạch ra khỏi phòng bệnh, Chu Tô vịn tường, rốt cuộc không nhin được mà khóc nức lên, là trời cao không cho cô đường sống, là ông trời cắt đứt đường sống của mình và Chung Ly.

Lảo đảo một đường ra khỏi bệnh viện, Chu Tô đứng một mình trong đám đông, chợt cảm thấy rất bơ vơ, giống như mình đang bị tất cả những thứ xa lạ vây kín, giống như cảm giác khi còn bé, biết tin ba mẹ mình muốn ly hôn, một mình chạy đến một nơi xa lạ, cả người đều trống rỗng, linh hồn giống như đã bay xa. Rốt cuộc, cô vẫn phải đẩy anh ra, anh dùng tất cả hơi sức muốn níu kéo cô nhưng cô lại nhấn tâm buông tay.

Bỗng nhiên tay Chu Tô bị kéo một cái thật mạnh, theo bản năng quay đầu lại, Chu Tô kinh ngạc kêu lên thành tiếng: “Chung Ly?”

Giờ phút này, Chung Ly mặc đồng phục bệnh nhân, thở hổn hển, cả khuôn mặt trắng đến dọa người. Nơi này cách bệnh viện tối thiểu hơn hai trăm thước (*), thân thể anh đang yếu ớt như vậy mà cứ thể chạy ra ngoài?

(*) 1 thước = 0,4 mét

Vả lại, lúc đấy anh còn chuyện dịch, Chu Tô vội vàng kéo cánh tay trái của chung Ly lên xem. Quả nhiên máu chảy thành dòng từ chỗ kim truyền dịch đến bàn tay, có nghĩa là anh ấy tự mình rút kim tiêm, chạy tới chỗ này, chắc có lẽ là lúc rút quá vội vàng cầu thả nên máu chảy rất nhiều.

“Chung Ly! Anh điên rồi sao? Mau trở về phòng bệnh, anh không thể như vậy!” Chu Tô luống cuống, lôi kéo cánh tay tràn đầy máu của Chung Ly, kéo anh về bệnh viện.

“Chu Tô, anh không tin, thế nào anh cũng không tin.” Chung Ly bướng bỉnh đứng tại chỗ, nhanh tay kéo cô vào ngực, giọng nói cũng khản đặc lại: “Trong cơn mưa đó, dưới cửa sổ phòng anh, em đã nói sẽ yêu anh cho đến chết, làm sao bây giờ em lại có thể nói như vậy, tại sao mở cửa trái tim anh rồi lại quay lưng một cách phũ phàng như vậy. Chu Tô, tại sao em lại có thể tàn nhẫn như vậy, chúng ta đã cùng nhau trải qua những khoảnh khắc đẹp đẽ như vậy, những kế hoạch tốt đẹp cho tương lai như vậy, em đi rồi anh sẽ hoàn thành nó với ai đây? Em không thể, không thể...”

Chu Tô vừa khóc vừa khẩn cầu: “Chung Ly, anh phải nhanh chóng về bệnh viện, anh buông tha cho em được hay không, à không phải anh buông tha cho chúng ta được không? Không nên tự hành hạ mình như vậy.”

“Anh buông tha em...Anh buông tha em thì làm sao đây? Ai sẽ buông tha cho anh? Chu Tô, em nói ai có thể?” Âm thanh của Chung Ly càng ngày càng yếu ớt.

Chu Tô cố gắng đẩy Chung Ly, vô tình nhìn thấy đồng phục bệnh nhân của Chung Ly đã bị máu nhuộm đỏ một mảng, ngay cả áo của mình cũng bắt đầu nhuộm màu, Chu Tô hét lên: “Chung Ly, em xin anh, trở về, chúng ta trở về có được hay không?”

Thân thể Chung Ly suy yếu nên bị Chu Tô đẩy ra ngoài thật xa, Chung Ly ôm chặt đầu miệng vẫn lầm bầm mãi một câu: “Anh không tin, anh không tin...”

Chu Tô nóng nảy, cảm thấy một mình không thể đem Chung Ly trở lại bệnh viện liền đem điện thoại ra muốn quay số nhưng vừa mới bấm được mấy số liền bị Chung Ly đột nhiên xông lên, đánh rớt xuống mặt đất sau đó hung hăng dẫm nát. Chung Ly ngẩng cao đầu, bước từng bước tập tễnh đi về phía Chu Tô đang ngơ ngẩn: “Chu Tô, anh sẽ thử một lần, nếu như lúc này em có thể bỏ mặc anh ở đây, anh liền tin tưởng, anh sẽ chết tâm.”

Chu Tô sững sờ nhìn Chung Ly đang đứng đó với khuôn mặt trắng bệch, cười cười: “Chung Ly, đến cả tính mạng mình mà anh còn không quý trọng thì ai có thể quý trọng anh chứ? Không có tiền đồ như vậy...Lời khó nghe hơn nữa em không muốn nói nên anh đừng ép em.”

“Ầm” Chu Tô mới vừa nói xong câu đó, Chung Ly liền trực tiếp ngã xuống đất.

Mặc dù không còn bao nhiêu hơi sức, mắt đã không mở ra được nhưng miệng vẫn nhắc đi nhắc lại: “Không cho đi, Chu Tô, em đừng đi.”

Chu Tô vẫn cười: “Chung Ly, anh chết tâm đi. Được, em sẽ khiến anh chết tâm. Anh xem, em sẽ để mặc anh như vậy mà đi.” Nói xong, quay đầu bước đi, không quay đầu lại, tuyệt không có bất kỳ lưu luyến.

Chung Ly cắn răng, vươn tay muốn giữ cô lại nhưng cái gì cũng không giữ được, hai tay chỉ có thể chơi với giữa khoảng không, cuối cùng chậm rãi nhắm mắt lại.

Ngay sau khi đi khỏi ngã rẽ, Chu Tô chạy một mạch đến bộ điện thoại công cộng, nước mắt ào ào chảy xuống, hai tay run đến nỗi khó giữ ống nghe: “Alo? Là 120 sao? Cách cổng chính bệnh viện trung tâm hơn 200 thước... Có người té xỉu, chảy rất nhiều máu, các anh nhanh đến...Nhanh đến cứu người!” Nói xong liền khóc không thành tiếng.

Chu Tô ngồi trong bộ điện thoại công cộng, cứ như vậy ôm lấy ống nghe khóc lớn, trong lòng vang lên một chuỗi âm thanh: “Chu Tô, trái tim của mày thật sự quá sắt đá rồi. Chung Ly bị như thế mà mày vẫn

bỏ mặc anh ấy...Bỏ mặc anh ấy...” Khóc đến nỗi toàn thân run rẩy vô lực, dạ dày truyền đến một hồi đau nhói, giống như có một chiếc búa vô hình đập từng hồi lên dạ dày. Cô ngồi chồm hổm trên mặt đất, dần dần cảm cự không nổi, hai mắt mờ dần, rốt cục cũng hôn mê bất tỉnh.

94. Q.4 - Chương 21

Chu Tô chậm rãi mở hai mí mắt nặng trĩu, đập vào mắt cô là vách tường màu trắng, chăn gối cũng màu trắng...Là bệnh viện, cô đã được đưa đến bệnh viện, mơ mơ màng màng nhớ lại đầu đuôi sự tình.

“Chung Ly!” Vừa tỉnh táo lại cô đã nghĩ ngay đến Chung Ly, định bật dậy nhưng vừa động dậy trước mắt liền tối sầm, ngã phịch xuống giường. Cửa bị đẩy mạnh ra, Phương Đại Đồng vội vàng chạy vào dìu Chu Tô lên: “Chuyện gì mà gấp gáp như vậy? Không lo mà thương lấy cái thân mình hay sao?”

“Chung Ly...Chung Ly có sao không?”

“Em mau nằm ngay ngắn xuống cho anh.” Phương Đại Đồng đẩy nhẹ cô ngồi xuống giường, kê gối sau lưng cô còn kéo chăn đắp lên: “Không có chuyện gì, đã được đem vào bệnh viện trước em.”

“Có thật không? Anh thấy hả?” Chu Tô lôi kéo tay áo của Phương Đại Đồng vội vàng hỏi.

“Anh dám đem cả sinh mạng mình ra để bảo đảm, hiện tại anh ta đang ở ngay lầu trên, bà cô của tôi ơi, hiện tại có thể yên ổn nghỉ ngơi cho tôi chưa?”

“Tốt rồi...” Chu Tô cau mày, chợt nhớ tới: “Hả? Làm sao anh biết tôi ở đây, còn có Chung Ly nữa?”

Phương Đại Đồng đem cho Chu Tô một ly nước ấm: “Em quên rằng anh đã từng làm việc ở đây hả?” Còn ghé sát tai Chu Tô nói nhỏ: “Cơ sở ngầm của anh ở đây cũng rất khá đấy.”

Chu Tô cười nhạt: “Anh nói nghe cứ như cơ quan đặc vụ ấy nhỉ?”

Phương Đại Đồng có vẻ rất vui vẻ, không thềm để ý đến sự giễu cợt của Chu Tô, xoay người ngồi lên mép giường nói: “Thôi được rồi, nói chính sự. Hôm nay, em đến chỗ này làm gì thế?”

“Phương Đại Đồng, nhà anh xảy ra chuyện lớn như vậy mà anh cũng không nói với tôi câu nào là sao?” Chu Tô cầm cái ly, nhìn làn hơi nóng bốc ra, lượn lờ trong không khí.

“Chuyện của nhà anh thì liên quan gì tới em mà nói chứ?”

“Vốn là không quan hệ, nhưng hễ chuyện gì liên quan đến Chung Ly thì sẽ liên quan đến tôi.”

“Không phải em và Chung Ly đã ly hôn rồi hay sao, vậy chuyện của anh ta làm sao lại có quan hệ với em?”

Phương Đại Đồng nắm bắt câu chữ rất nhanh, Chu Tô có chút ứng phó không kịp, chỉ có thể há miệng nhìn anh ta chậm chậm nhưng chẳng nói được câu gì.

Phương Đại Đồng đứng dậy, cầm áo khoác trên ghế sa lon mặc vào nói: “Nói cho em biết, hiện tại đừng suy nghĩ nhiều. Đường là do mình chọn, một khi đã bước đi thì không được phép quay đầu, em nghỉ ngơi đi.”

Chu Tô đánh nhẹ Phương Đại Đồng một cái, hắng giọng, làm bộ hỏi vu vơ một câu: “Ừm...Chung Ly thật sự không sao chứ?”

Phương Đại Đồng giương mắt nhìn Chu Tô, sau đó tiếp tục quàng khăn quàng cổ nói: “Em cứ lo cái thân em cho tốt trước dùm anh đi!”

Chu Tô cầm ly, không nói lời nào.

Phương Đại Đồng sửa sang xong y phục, quay đầu nói: “Anh phải đi đây, ông già nhà anh còn chờ. Em tốt nhất cứ nghỉ ngơi cho tốt, Chung Ly chẳng qua chỉ là sức khỏe còn yếu lại mất máu nên mới ngắt xỉu, không chết được đâu.”

Phương Đại Đồng đi tới cửa, Chu Tô nghĩ thầm anh ta đi cho rảnh nợ, nghe mấy câu mĩa mai của anh ta mà đau hết cả đầu. Nhưng đời luôn không như mong muốn, đã tới cửa Phương Đại Đồng còn nghiêng đầu, không mặn không nhạt nói một câu: “Chu Tô, em đúng là một người phụ nữ khiến người ta không thể thích nổi.”

Chờ Chu Tô phản ứng kịp, muốn phản kích lại câu gì đó thì Phương Đại Đồng đã sớm không còn ở đây nữa, cái kia câu đến tột cùng là có ý gì?

Chu Tô cảm thấy chuyện Chung Ly và Phương gia sẽ trôi qua trong yên bình, bởi vì mấy ngày kế tiếp, tin tức “Chung Mục” muốn thu tóm “Hoa Phong” thông qua việc thu mua cổ phiếu cũng đã lắng xuống, hơn nữa “Hoa Phong” cũng từ từ lộ ra sức mạnh ngầm đáng nể, chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi đã ngăn chặn mối nguy to lớn như thế, giá cổ phiếu lại tăng lên một cách chóng mặt, bây giờ trị giá cổ phiếu còn tăng mạnh hơn cả lúc ổn định.

Vài ngày sau, Hà Triệu Hiền nhắn tin tới, chỉ có hai chữ: “Cảm ơn.”

Cảm ơn? Cảm ơn cô làm cho Chung Ly buông tha “Hoa Phong” hay là cảm ơn cô khiến Chung Ly hoàn toàn hết hy vọng?

Dù thế nào thì Chu Tô cũng nghĩ, cho đến lúc nhắm mắt chuẩn bị rời xa trần thế cô cũng không bao giờ quên được hình ảnh Chung Ly nằm rạp trên mặt đất, máu trên cánh tay chảy không ngừng nhưng vẫn một mực cầu xin cô đừng đi. Quả thực cô quá cứng rắn rồi.

Được rồi, hãy để mọi việc kết thúc đi, để gió thổi bay quá khứ, bao gồm tất cả ký ức, tình yêu cũng như tính mạng của cô.

Hôn lễ của Chu Nhuế sẽ diễn ra trong vòng vài ngày nữa nhưng mẹ luôn luôn để mắt đến Chu Tô, bà không cho cô đụng tay vào bất cứ chuyện gì mà bà cho là nặng nhọc nên mọi người ai cũng tất bật chuẩn bị, chỉ có cô là thảnh thơi nhất.

Chuyện nhà Phương Đại Đồng bước đầu đã giải quyết xong nên anh ta lại bắt đầu chạy qua chạy lại chỗ cô, anh ta thỉnh thoảng cũng mang cô đi làm mấy liệu pháp trị liệu bằng châm cứu hay xoa bóp nhưng không mấy hiệu quả bởi vì căn bệnh ung thư của cô đã đến giai đoạn tận cùng, triệu chứng càng ngày càng nghiêm trọng. Phương Đại Đồng không nói gì nhưng mặt mày lúc nào cũng nhăn nhó, như có điều suy nghĩ.

Đầu tiên Chu Tô muốn an ủi Phương Đại Đồng vài câu nhưng sau đó lại im lặng bởi vì thật sự cô không còn tâm tình nào mà đi an ủi người khác. Cũng tốt! Cuộc sống như thế này rất bình yên, Chu Tô quấn chặt chiếc khăn quàng cổ, ngồi ở trên ban công suy nghĩ.

Nếu không có sự xuất hiện của mẹ Chung Ly, đoán chừng cuộc sống bình thản như vậy sẽ diễn ra một khoảng thời gian dài nữa.

Lưu Tú Cẩm ngồi đối diện với Chu Tô, dùng vẻ mặt xem thường nhìn chằm chằm, sao đó đặt ly cà phê một cái thật mạnh lên bàn: “Xem ra cuộc sống của cô cũng không mấy dễ chịu nhỉ?”

Chu Tô biết tình trạng của mình bây giờ quả thật không tốt nên không nói gì cả mà chỉ gật đầu một cái.

“Chung Ly vẫn khỏe chứ?” Chu Tô vẫn không nhin được mà hỏi.

“Hừ...” Lưu Tú Cẩm cười lạnh: “Chu Tô, cô là người phụ nữ máu lạnh nhất mà tôi từng thấy từ trước đến nay đây.”

“Không tốt sao?”

Lưu Tú Cẩm hít sâu một hơi nói: “Chu Tô, hôm nay tôi tới là để đi thẳng vào vấn đề, cũng không sợ mất mặt, là tới cầu xin cô giúp tôi khuyên Chung Ly mấy câu.”

Không phải hai người đã ly hôn ư? Tại sao tất cả mọi người đều muốn gọi cô tới để khuyên nhủ Chung Ly cơ chứ? Không ai hiểu cho cô rằng thành trì cô tự vây quanh trái tim mình, cẩn rằng nói không được liên lụy tới Chung Ly, không biết còn chống đỡ được bao lâu nữa đây.

“Thật xin lỗi, mẹ, à, ừ Lưu, về chuyện của anh ấy cháu e là không thể giúp được gì đâu.” Nói xong đứng dậy muốn đi.

“Có phải lúc trước Tần Nhiễm Phong đã từng phá thai vì Chung Ly không chấp nhận đứa bé đó không?” Lưu Tú Cẩm không đầu không đuôi một câu nhưng lập tức khiến Chu Tô dừng bước.

Chu Tô xoay người lại, ngồi xuống ghế hỏi: “Gì nói cái gì cơ?”

“Đã nói tôi sẽ không vòng vèo, là như thế này, mấy ngày trước ba Tần Nhiễm Phong đến tìm tôi cùng ba chung Ly, ập a ập ứng nửa ngày mới nói Tần Nhiễm Phong đã từng vì Chung Ly mà bỏ đi đứa bé của Chung Ly và con bé. Hai vợ chồng tôi sau khi nghe xong câu chuyện mới biết Chung Ly và Nhiễm Phong quả thật đã từng . . . Chu Tô, có chuyện như vậy khiến cho vợ chồng tôi cảm thấy thật có lỗi. Thay mặt Chung Ly xin lỗi cô.”

Chu Tô hiểu rằng mẹ Chung Ly gọi cô ra đây không đơn thuần chỉ là để xin lỗi mình nên lạnh lùng đáp: “Những chuyện đã qua, chúng ta có nói lại cũng chẳng có tác dụng gì nhưng gì có thể cho cháu biết chuyện phá thai xảy ra lúc nào và cô ấy mang bầu mấy tháng được không?”

Lưu Tú Cẩm không muốn trả lời câu hỏi này của Chu Tô nhưng bây giờ bà đang có việc muốn nhờ người ta nên chỉ có thể nén giận trả lời: “Nghe ba Nhiễm Phong nói là mấy hôm trước có phát hiện một tờ giấy xác nhận làm phẫu thuật phá thai của bệnh viện, thời điểm phá thai là nửa tháng trước, cái thai tầm hơn một tháng.”

Chu Tô giật mình, hơn hai tháng trước là lúc cô và Chung Ly đang ân ái mặn nồng bên nhau, hơn nữa hơn hai tháng trước, Chung Ly đâu đã làm phẫu thuật mở ga rô, làm sao lại có thể khiến Tần Nhiễm phong mang thai được? Đứa bé kia rốt cục là như thế nào?

Lưu Tú Cẩm vẫn nói không ngừng: “Ba Nhiễm Phong cũng thừa nhận, con gái mình có tình cảm với Chung Ly, sau khi phát hiện sự việc ông có hỏi Nhiễm Phong nhưng con bé nhất quyết không nói. Tôi đã hỏi Chung ly nhưng nó cũng trầm mặc không nói. Nhưng Chu Tô...” Lưu Tú Cẩm có chút kích động: “Nhà tôi lần ba Nhiễm Phong đều là người có chút danh tiếng, nếu như làm cho con gái nhà người ta như vậy, tại sao có thể không phụ trách? Chuyện như vậy, tôi cũng đã nói chuyện với Chung Ly nhưng nó luôn làm bộ không quan tâm.” Nói xong liền ngược mắt nhìn Chu Tô, xem cô phản ứng như thế nào.

Chu Tô còn đang đắm chìm trong nghi vấn của mình nào có tâm tình nghe Lưu Tú Cẩm nói gì.

“Tôi nói này Chu Tô, cô cảm thấy chuyện này thế nào ?” Bà thử hỏi dò.

“Hả? Cháu?” Chu Tô giật mình tỉnh táo lại: “Ừm...Cháu và Chung Ly dù sao cũng không còn liên quan gì đến nhau nữa, tốt nhất gì vẫn nên nói chuyện với anh ấy chứ.”

“Tôi rất muốn nói chuyện nghiêm túc với nó nhưng nó có thèm để ý đến lời nói của tôi đâu. Mặc dù cô và nó đã ly hôn nhưng tôi biết nó vẫn còn rất yêu cô. Cô xem có thể nói chuyện với nó một chút, khiến nó hoàn toàn cắt đứt tình cảm?”

Thì ra là muốn gọi cô đến làm thuyết khách, thuyết phục Chung Ly cưới Tần Nhiễm Phong.

95. Q.4 - Chương 22

“Chu Tô! Chu Tô?” Nhìn thấy Chu Tô thất thần, Lưu Tú Cẩm khá bất mãn, con bé này cũng thật quá đáng, mình già như thế này rồi còn vác mặt đến nhờ vả nó mà chẳng thèm phản ứng gì, chẳng lẽ còn muốn bà phải cầu xin nó hay sao?

“Dạ...” Chu Tô sực tỉnh, mỉm cười: “Nói như vậy là gì đến đây muốn nhờ cháu tới làm bà mối cho hai người đó hả?”

“Cái này thì...Ừ, có thể nói như vậy.”

“Thật xin lỗi, nếu vì việc này mà đến có lẽ là gì đến vô ích rồi.”

Chu Tô từ chối một cách gọn gàng dứt khoát khiến Lưu Tú Cầm cảm thấy bất ngờ, mắt nhìn chằm chằm Chu Tô, miệng mím chặt.

“Gì đừng nhìn cháu với ánh mắt như vậy bởi vì có nhìn nữa thì cháu cũng chỉ có thể từ chối. Mới vừa rồi cháu đã nói rất rõ ràng, bọn cháu ly hôn rồi, ai cũng có con đường riêng phải đi, mọi người đều là người trưởng thành không phải cứ có ai nói một hai câu là có thể thay đổi, nếu như hôm nay gì tới tìm cháu là bởi vì chuyện này, như vậy thực xin lỗi khiến gì thất vọng rồi.”

“Cô . . .” Lưu Tú Cầm tức giận đến nỗi hai mắt muốn bốc hỏa, định phản bác câu gì đó nhưng nhất thời không biết nên nói gì.

Chu Tô đứng dậy, cài nút chiếc áo khoác ngoài, mỉm cười: “Gì chầm chậm thưởng thức cà phê, cháu xin phép đi trước, cháu sẽ thanh toán hóa đơn, hẹn gặp lại.” Nói xong, không để cho Lưu Tú Cầm đáp lại câu nào đã nhanh chóng bước đi.

Lưu Tú Cầm ngẩn người nhìn bóng lưng Chu Tô, âm thầm cười khổ. Đã sớm nên nghĩ đến, cái con bé Chu Tô ngang bướng này luôn thích làm theo ý của nó, đã bao giờ nghe lời mình đâu?

“Chị, cái này đẹp không, em chọn mãi cuối cùng thấy cái này là ưng ý nhất đấy.” Chu Nhuế hỏi Chu Tô.

Nhìn Chu Nhuế mặc chiếc áo cưới trắng như tuyết, rất giống một thiên sứ xinh đẹp, đáy lòng Chu Tô cảm thấy như được mặt trời chiếu sáng, gần đây cả ngày đều cảm thấy lạnh lẽo toàn thân nhưng lúc này cả người đều rất ấm áp.

Năm đó, lúc mình mặc áo cưới hình như còn chưa cảm nhận được ý nghĩa thiêng liêng của nó, cô cố gắng nhớ lại câu hỏi của vị cha xứ: “Bất luận nghèo khó, tật bệnh, khổ sở, giàu có, khỏe mạnh. . . Con đều nguyện ý không xa rời, một đời một kiếp yêu thương, chăm sóc Chung Ly không?”

Chu Tô còn nhớ lúc đấy chỉ thầm nghĩ mấy nghi thức như thế này đúng là lãng phí thời gian và công sức. Nói một cách đơn giản lúc ấy cô đề nghị làm tiệc cưới đơn giản thôi nhưng Chung Ly nhất quyết muốn tổ chức thật long trọng, nói là giả bộ thì cũng phải giả bộ cho giống thật. Đám cưới của hai người năm đó đúng là đám cưới thể kỷ, quy tụ đầy đủ hầu hết những nhà lãnh đạo cấp cao của Bộ quốc phòng cũng như Trung ương.

“Chị, chị lại đang nghĩ gì đấy?” Chu Nhuế nhắc váy tiến tới chỗ Chu Tô hỏi.

Chu Tô lắc đầu cười: “Không có, Nhuế Nhuế, nếu như về sau Diêu Mộc vẫn không thể có cách nào yêu thương em trọn vẹn thì em có đau lòng hay không? Nếu như khi đó em đau đớn, chị làm sao có thể bên cạnh an ủi giúp đỡ em nữa đây?”

Chu Nhuế bĩu môi, ngồi xuống ghé sa lon: “Chị à, đường là do em chọn. Anh ấy có yêu em một cách trọn vẹn hay không thì em vẫn cứ yêu anh ấy. Đối xử thật tốt với anh ấy, trái tim em luôn luôn thì thầm như vậy. Em sẽ không oán trách gì cả mà cho đi vô điều kiện.”

Chu Tô cười nhẹ sau đó gạt đầu, nhẹ nhàng ôm lấy Chu Nhuế: “Ừ... Nhuế Nhuế. Em phải sống thật hạnh phúc đấy. Sống thật hạnh phúc để mẹ cũng như chị đều an lòng.”

Chu Nhuế cười cười, vỗ lưng chị: “Xem chị nói kìa, không phải là tham gia hôn lễ của em sau đó đi nước ngoài mấy tháng thôi ư? Sao lại nói giống như sinh ly tử biệt thế?”

Sinh ly tử biệt? Bốn chữ này quá tàn nhẫn! Trong thiên hạ này còn có chữ nào tàn nhẫn hơn bốn chữ này không cơ chứ?

Ngày Chu Nhuế kết hôn, rất nhiều người quen cũng như bạn bè của ba mẹ tới tham dự, còn náo nhiệt hơn so với tưởng tượng của ba mẹ con cô nhiều. Diêu Mộc chưa bao giờ gặp gỡ nhiều nhân vật cấp cao như vậy trong đời nên có chút luống cuống, mặc dù đang là mùa đông nhưng trán đã lấm tấm mồ hôi.

May mắn là Chu Tô biết hầu hết mọi người nên tiếp đón coi như là chu đáo. Cô cũng chỉ huy nhân viên phục vụ hôn lễ, sắp xếp khách khứa, rất lâu sau mới ổn định.

Thời điểm kiểm tra hồng bao, Chu Tô chỉ nhìn thoáng qua đã thấy cái tên Chung Ly. Hồng bao của anh rất dày, quả thật là không ít tiền mừng. Mà con số gắn sau tên anh là 8888...Chu Tô không khỏi thở dài.

Bận rộn suốt một ngày, giúp đỡ Chu Nhuế thay quần áo, đón tiếp khách khứa, thậm chí tìm vị trí đậu xe đều một tay Chu Tô lo liệu. Mẹ Chu thấy cô vất vả như thế thì rất lo lắng, không ngừng nhắc đi nhắc lại: “Được rồi, con đừng làm việc quá sức, nghỉ một lát đi.”

Lẽ ra nhiều hoạt động như vậy thì cơ thể Chu Tô không thể tiếp nhận được nhưng bởi vì tâm tình thật sự rất tốt nên cũng chỉ cảm thấy hơi mệt mỏi chứ không có triệu chứng đau đớn nôn mửa gì hết. Buổi tối là tiệc rượu cuối cùng, địa điểm đã định trước là ở “Hoàng Kim”, khung cảnh hết sức tráng lệ cũng náo nhiệt. Chu Tô bưng ly rượu nhìn Diêu Mộc dịu dàng nhìn Chu Nhuế đang cười rạng rỡ bên cạnh, tảng đá trong lòng Chu Tô cuối cùng cũng đã rơi xuống.

Thật tốt, sau này Chu Nhuế sẽ trưởng thành hơn. Con bé sẽ làm tốt vai trò của người vợ, sau đó là sinh con, một khi có con, nó sẽ phải lo lắng chăm sóc cho con mình, chắc chắn sẽ trưởng thành hơn rất nhiều.

Lúc này Phương Đại Đồng tiến tới, đoạt ly rượu trong tay Chu Tô nói: “Em đúng là chẳng lo lắng gì cho sức khỏe của chính mình cả. Uống gì mà uống lăm thế?”

Chu Tô cười cười, chỉ vào cái ly trong tay Phương Đại Đồng, nói: “Bác sỹ Phương! Đó là nước trái cây.”

Phương Đại Đồng cầm ly lên, ngửi một cái, bất mãn nhìn cô: “VẬY cũng không thể uống nhiều, hôm nay lạnh như thế, em nên uống cái gì đó ấm áp thôi. Chờ đấy...Anh sang bên kia tìm thứ gì đó nóng cho em.” Nói xong liền xoay người đi tìm thật, Chu Tô bật cười, quả nhiên là thầy thuốc, bệnh nghề nghiệp quá nặng rồi.

Chợt Chu Tô liếc mắt thấy một người, chỉ một cái liếc mắt lơ đãng như thế nhưng lại thực sự là anh ấy. Chu Tô bỗng ngẩn người, mấy giây sau mới chậm rãi ngồi thẳng lên, tay chân không biết để vào đâu, cảm giác rõ ràng ánh mắt lạnh lùng thẳng tắp nhìn vào mình.

Nuốt một ngụm nước bọt, Chu Tô cảm thấy hơi chột dạ. Nhưng mà tại sao Chung Ly lại có mặt ở đây? Rõ ràng là Chu Nhuế biết mình và Chung Ly đã ly hôn mà còn...

Cô xoay người, cố ý phớt lờ ánh mắt lạnh lùng mãi nhìn chăm chăm vào mình, thẳng lưng tiến về phía Chu Nhuế, gờ lên nụ cười tiêu chuẩn hỏi: “Tại sao anh ấy lại tới đây?”

Chu Nhuế theo mắt nhìn về phía ánh mắt của Chu Tô, bắt gặp ánh mắt của Chung Ly đang nhìn về phía bọn họ thì tắt hắt nụ cười, về tay chị mình nhỏ giọng nói: “Chị à...Em biết là không nên mời anh rể...À không...Anh Chung Ly đến.”

“Cũng không có gì quá nghiêm trọng, chỉ là có chút lúng túng.”

Chu Nhuế nhìn Chu Tô một chút sau đó kéo tay Diêu Mộc đang đứng bên cạnh nói: “Em ra đây nói chuyện riêng với chị gái mấy câu nhé.”

Diêu Mộc vỗ vỗ tay vợ mình: “Ừ, nhưng đừng đi quá xa.”

Chu Nhuế kéo Chu Tô đến một góc, nhỏ giọng nói: “Chị, em biết vào thời điểm này còn mời anh ấy đến đây cũng không hẳn là thích hợp, nhưng bây giờ anh ấy là ông chủ lớn của Diêu Mộc, công việc của chồng em là do anh ấy tìm cho. Nếu như chúng em kết hôn mà không mời anh ấy một câu thì đúng là không phải phép.”

Chu Tô mở to mắt: “Chung Ly tìm việc cho Diêu Mộc?”

Chu Tô bĩu môi: “Một thời gian trước, không phải em có tới nhà chị tìm anh rể đấy ư, à quên ý em là anh rể trước, lúc ấy chị từ chối tìm việc cho Diêu Mộc nhưng xé chiều anh rể liền gọi điện cho em nói đã tìm được công việc phù hợp với Diêu Mộc, còn dặn dò không nói cho chị biết.”

Ánh mắt Chu Tô có chút mờ mịt, nhỏ giọng đáp: “Ừ!”

“Đó là công việc trong bộ phận tuyên truyền của tập đoàn “Chung Mộc”, phù hợp với chuyên ngành học của Diêu Mộc, thời gian rảnh cũng rất nhiều để Diêu Mộc có thể theo đuổi niềm đam mê nghệ thuật của anh ấy. Em nói là anh rể, ý em nói là anh Chung Ly luôn thật tâm thật lòng giúp đỡ em mọi việc từ nhỏ đến lớn. Dĩ nhiên...” Chu Nhuế dừng một chút để ý thái độ của Chu Tô, nói tiếp: “Anh ấy giúp đỡ em nói riêng và gia đình mình nói chung nhiều như vậy không phải là vì yêu chị ư? Chị, có thể chị thấy em nhiều

chuyện nhưng theo em thấy anh ấy vẫn thực sự rất yêu chị. Lúc xưa quả thực anh ấy có phản bội chị nhưng cũng đã thật tâm sửa đổi, chị không thể tha thứ sao?”

Chu Tô lúc này quay đầu nhìn về phía Chung Ly, anh ấy cũng đang sững sờ đứng ở phía xa nhìn cô, giống như một pho tượng điêu khắc duy mỹ mà tịch mịch.

Sau đó, Tần Nhiễm Phong chậm rãi bước tới, đưa tay khoác vào cánh tay của anh, nhìn theo ánh mắt anh thấy Chu Tô đang nhìn về phía này bèn nhón chân, nói thầm gì đó vào tai Chung Ly, hết sức thân mật. Xem ra, bọn họ cuối cùng vẫn ở cùng một chỗ. Thật ra thì từ lâu Chu Tô đã nghĩ sau này cô ra đi, Chung Ly đến được với Tần Nhiễm Phong cũng là điều tốt, nhưng sau khi nghe Lưu Tú Cầm nói về chuyện tần Nhiễm Phong đã từng phá thai, Chu Tô lại hơi có thành kiến với cô gái mang vẻ bề ngoài trong trắng thuần khiết này. Nhưng nếu Chung Ly cũng biết cô ta đã từng mang thai đứa con của người đàn ông khác nhưng vẫn muốn ở cùng một chỗ với cô ta thì cô còn có thể có ý kiến gì chứ, chỉ có thể lựa chọn chúc phúc.

Chu Tô cười khổ nói: “Em xem đi không phải bây giờ anh ấy đang rất tốt?”

Chu Nhuế le lưỡi: “Coi như em chưa nói gì nhé.”

96. Q.4 - Chương 23

Sự đời vốn như thế, chính mình đã buông tay thì còn oán được người nào. Chu Tô nhếch miệng đẩy tay Chu Nhuế: “Em về lại bên chú rể của em đi, Diêu Mộc đang chờ đấy.”

Chu Nhuế nghiêng đầu liếc mắt nhìn Chu Tô sau đó chậm chậm bước đi, miệng còn lẩm bẩm: “Nghịch tuyền.”

Chu Tô cười tự giễu, hít một hơi thật sâu, cảm thấy thật bức bối, lồng ngực chật cứng như không thể thở được. Nhìn chung quanh một chút không có người nào chú ý bèn lặng lẽ rời khỏi đại sảnh.

Nơi này không tồi, còn có chỗ để cô trốn tránh, đi hết hành lang của đại sảnh, có một ban công lòi ra lại không có ánh sáng. Ngồi thụp xuống, thật ra thì Chu Tô muốn biết hiện tại Chung Ly như thế nào, đã thực sự buông xuống được hay chưa, có phải thực sự bắt đầu lại một đoạn tình cảm mới không đau buồn hay không?

Những kỷ niệm trong một năm nay bỗng nhiên ùa về, biết bao nhiêu kỷ niệm, vui có, buồn có, có những khoảnh khắc cảm động, thỉnh thoảng lại đau đến nỗi khiến cô không muốn sống nữa. Một năm ngắn ngủi nhưng lại đem đến cho Chu Tô cảm xúc của gần như cả một đời.

Cô khiến anh vui vẻ, hạnh phúc nhưng sau đó lại bỏ rơi anh, lúc ba anh gặp chuyện không may, cô đứng trong mưa cầu xin anh ấy đừng bỏ cô, hai người còn cam kết quyết không phụ lòng nhau, cô đã mang thai, anh vui vẻ như một đứa trẻ, cô phá bỏ đứa bé mà anh mong đợi bao lâu nay, anh yên lặng rơi lệ, nước mắt từng giọt rơi lên bàn chân cô.

Nhiều như vậy...Thì ra những kỷ niệm giữa bọn họ nhiều như vậy...Thế gian xoay vần, tình cảm của bọn họ giống như những chiếc lá thu vàng, dù đẹp mắt nhưng rồi cũng sẽ rơi xuống mặt đất sau đó khô héo, cuộc đời cô cũng sẽ kết thúc như những chiếc lá kia, héo úa dưới lòng đất.

“Chu Tô, mọi chuyện nên kết thúc rồi. Đã không có hi vọng thì tội gì phải kéo người khác đau khổ theo mình, cứ như vậy đi, như vậy là rất tốt rồi. Đã có một người có thể bước chân vào sinh mệnh của mày, vẽ lên một bông hoa tươi đẹp, một chiếc cầu vồng đẹp mắt như vậy, còn muốn gì nữa?” Chu Tô lẩm bẩm.

“Chu Tô!” Một giọng nói nhàn nhạt cất lên.

Đó là giọng nói quen thuộc, âm thanh luôn luôn xuất hiện trong những giấc mơ trong bao đêm cô đơn. Chu Tô ngẩn người nhưng sau đó nhanh chóng nở một nụ cười, xoay người: “Chung Ly, đã lâu không gặp. Anh vẫn khỏe chứ?”

Ánh mắt Chung Ly thoáng chút kinh ngạc nhưng rất nhanh đã nở một nụ cười nhẹ: “‘Anh vẫn khỏe chứ?’ Chu Tô, em quả thật là người phụ nữ không có lương tâm.”

Nụ cười của Chu Tô cứng ngắc, lúng túng nuốt nước bọt: “Ừm... Chuyện tốt của anh và Tần Nhiễm Phong chắc cũng sắp đến nhỉ?”

Chung Ly nhìn chằm chằm Chu Tô lúc lâu, thái độ có chút mơ hồ, sau đó quay đầu nhìn xuống những dãy đèn đuốc sáng trưng của thành phố nói: “Thứ ba tuần sau chúng tôi sẽ đính hôn.”

Chu Tô cảm thấy đôi chân mềm nhũn, đôi tay phải nắm thật chặt vào hành lang mới có thể đứng vững, nụ cười cũng không tiếp tục kiên trì được: “Chúc mừng. Nhưng nói ra thật sự là khéo đấy.”

“Khéo?” Chung Ly đảo mắt hỏi cô.

“Thứ ba tuần sau, em... em cũng lên máy bay đi Pháp.”

Mặt đối mặt một lúc, cả hai người đều nở nụ cười khổ.

Chung Ly gật đầu: “Xem ra, đây là ý trời.” Mặc dù miệng nói ra một câu nhẹ nhàng vu vơ như vậy nhưng trong đôi mắt của anh lại còn ảm đạm hơn cả đêm tối.

“Đều là lỗi của em.” Chu Tô hơi nghẹn ngào nói: “Cứ cho là anh nhìn nhầm người rồi quên hết đi.”

“Không phải vậy, anh chỉ cảm thấy đáng tiếc.”

“Đáng tiếc về cái gì?”

“Đúng vậy...” ánh mắt của Chung Ly sáng hơn: “Đáng tiếc vì chưa kịp làm được những điều muốn làm cho em mà cứ kết thúc như vậy.”

Chu Tô ngược mắt nhìn anh, trái tim nghẹn lại như bị ai bóp nghẹt, nước mắt không thể ngăn được nữa mà chảy xuống.

Chung Ly nói: “Chu Tô, Eve là được tạo ra từ cây xương sườn của Adam.”

Lại tiếp tục: “Chu Tô, em chính là chiếc xương sườn của anh, anh muốn cho em tất cả những thứ tốt đẹp nhất mà anh có... Chu Tô... Nhưng mà thật đáng tiếc, anh vốn muốn đối xử toàn tâm toàn ý với em nhưng mà chưa kịp làm gì thì đã phải kết thúc.”

Chung Ly vẫn tuôn trào với mạch cảm xúc của mình: “Chu Tô, anh đã suy nghĩ về bao nhiêu những kế hoạch tốt đẹp cho cuộc sống của hai ta, còn chưa bắt đầu tại sao em lại buông tay?”

Chung Ly : “Chu Tô, anh không biết em có hiểu hay không, tại sao anh lại quan trọng chuyện em bỏ con của chúng ta như thế nào, bởi vì nó là con của chúng ta, một nửa của em và một nửa của anh. Nó là minh chứng cho tình yêu của chúng ta, khi anh biết con của chúng ta đang nằm trong tử cung của em anh thực sự cho rằng thời khắc đấy giống như anh đang được ở trên thiên đường.”

Vẫn là Chung Ly: “Nhưng mà, Chu Tô à, hóa ra thiên đường và địa ngục lại cách nhau gần như vậy, hóa ra tình yêu cùng sự chán ghét lại thật sự thay đổi trong nháy mắt. Anh vẫn cảm thấy đáng tiếc, anh còn chưa kịp làm những việc khiến em cùng con hạnh phúc.”

“Đủ rồi... Chung Ly... Thật sự đủ rồi... Van xin anh đừng nói nữa.” Chu Tô dùng cả hai tay ôm lấy trái tim đang đau đớn, nước mắt như mưa.

“Nhưng...” Chung Ly quay đầu, ánh đèn chiếu vào khuôn mặt anh, lúc đấy Chu Tô mới thấy anh đang khóc, từng giọt nước mắt chảy xuống, nhưng vẫn tiếp tục nói như mê sảng: “Anh vẫn thường nghĩ đứa bé kia rốt cuộc là bé trai hay là bé gái, lớn lên sẽ giống em hay giống anh, nằm mơ cũng sẽ mơ thấy tiếng con gọi ba, nhưng khi tỉnh dậy chỉ có thể hồi tưởng lại bộ dạng của con trong giấc mơ một cách không rõ ràng.”

“Chung Ly... Em xin anh... Xin anh đừng nói nữa.” Chu Tô ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất, thở hổn hển, hung hăng che lỗ tai của mình, lắc đầu, từng chữ từng chữ của Chung Ly nói ra giống như lưỡi dao, đâm từng nhát từng nhát vào trái tim đã chết lặng của Chu Tô.

Chung Ly chậm rãi ngồi xổm xuống, vuốt khuôn mặt tràn đầy nước mắt của cô: “Chu Tô, đáng lẽ anh phải hận em mới đúng, em vô tình như vậy, lúc thích thì gọi anh đến, không thích nữa thì đuổi anh đi. Nhưng mà, nhất định em không biết đâu, mỗi ngày anh đều nhớ nhung em. Mặc dù em vui vẻ cười đùa với người khác nhưng anh vẫn tự thôi miên mình, cuối cùng em cũng sẽ trở về bên anh mà thôi. Em nói xem, em đã hạ độc gì anh, khiến anh ngu muội như vậy? Xin em hãy trả lại cho anh, trả anh...”

Chu Tô ngẩng khuôn mặt đầm nước mắt lên nhìn về phía Chung Ly với vẻ mặt nghi ngờ.

“Đem trái tim trả lại cho anh...” Chung Ly dùng hai tay nâng mặt Chu Tô lên, cười khổ. Sau đó không đợi Chu Tô phản ứng liền kéo khuôn mặt cô về phía mình.

Như vậy căn bản không phải hôn mà là cắn xé, là phát tiết, Chung Ly dùng hai bàn tay như hai gọng kìm giữ chặt lấy đầu Chu Tô, đầu lưỡi chen vào khoang miệng của cô, răng nanh cố ý cắn một cái thật mạnh vào khoe miệng Chu Tô, một dòng máu nhanh chóng chảy xuống.

Miệng của Chu Tô bị Chung Ly cắn thật đau, khoang miệng cũng bị máu tươi lan tràn, muốn tránh ra nhưng lại bị Chung Ly trói buộc không thể động đậy, chỉ có thể phát ra tiếng “Ừm... Ừm...” tỏ vẻ phản kháng.

Chung Ly giống như con thú hoang, dù bị thương nhưng vẫn ngậm chặt con mồi của mình không buông tha. Anh điên cuồng hôn, liếm, cắn, dầy lòng thét lên từng âm thanh lớn, cô ấy là của mình, chỉ thuộc về mình mà thôi. Chung Ly đẩy Chu Tô vào tường, dùng một tay kiềm chế hai cánh tay đang cố phản kháng của Chu Tô, một tay khác luồn vào trang phục dạ hội của Chu Tô. Cảm giác cỡ nào quen thuộc, cỡ nào mê người, mỗi một tác da thịt đều quen thuộc như vậy, Chung Ly hoàn toàn bị Chu Tô mê hoặc, cả về thân thể lẫn trái tim, hai người giống như sinh ra là để dành cho nhau. Nhưng cô nhanh chóng sẽ thuộc về người đàn ông khác, không phải là người phụ nữ của mình nữa. Nghĩ tới đây, Chung Ly không chút lưu tình há miệng, hung hăng cắn một cái lên bờ vai của Chu Tô khiến cô đau đớn kêu lên.

Lúc đó Chung Ly có chút tỉnh táo lại, không tiếp tục động tác điên cuồng của mình nữa.

Chu Tô thừa dịp anh đang ngẩn người hung hăng đẩy Chung Ly ra. Hốt hoảng sửa sang lại y phục của mình: “Anh làm gì đấy, Chung Ly anh bị điên rồi phải không?” Nói xong liền vội vã rời khỏi ban công.

Bỏ lại Chung Ly sững sờ đứng đó, nhìn hai tay của mình. Vừa rồi mình đã làm gì vậy? Mình đúng là điên rồi? Có lẽ là điên rồi nhưng tại sao mình lại nổi điên? Cô ấy không hiểu sao?

Chu Tô trở lại đại sảnh đã nhìn thấy Phương Đại Đồng bưng cái cốc đi về phía mình: “Em lại chạy đi đâu vậy? Làm anh tìm . . .” Chợt dừng lại, ánh mắt chăm chú nhìn miệng của cô: “Em... Em bị ai quấy rối hả?”

“Đừng nói!” Chu Tô che miệng Phương Đại Đồng, giọng nói có chút chật vật: “Mới vừa rồi... gặp phải Chung Ly.”

Phương Đại Đồng hơi thất thần một chút nhưng sau đó nhanh chóng lấy lại tinh thần mà cười nhạo Chu Tô: “Tự gây nghiệt thì tự chịu!” Nói xong, ngửa đầu uống hết ly trà nóng, xoay người bước đi.

Chu Tô một mặt chỉnh sửa lại trang phục của mình, một mặt hung hăng nhìn về phía Phương Đại Đồng bước đi, đây là ý gì?

Bên này, Tần Nhiễm Phong cũng chạy quanh một vòng khách sạn mới có thể tìm thấy Chung Ly, nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của anh liền nhanh chóng chạy tới quan tâm: “Làm sao vậy?”

Chung Ly đẩy tay Tần Nhiễm Phong ra: “Em không hiểu đâu, ở trước mặt cô ấy anh luôn hành xử như một thằng ngốc.”

97. Q.4 - Chương 24

Tất cả thủ tục xuất ngoại đều đã làm đầy đủ, công việc Chu Tô bỏ bê từ khi quyết định ly hôn với Chung Ly đều do một tay Lưu Yến Linh quản lý. Lúc trước, cô đã làm một bản di chúc cho công ty bảo hiểm, nếu như chuyến đi Pháp này không về được, vậy liền đem tòa soạn này bán đi sau đó để lại cho mẹ bảy phần và Lưu Yến Linh ba phần.

Lưu Yến Linh nhìn chăm chú vào bộ bàn ghế cũng như bàn làm việc, máy tính đều bị phủ một lớp vải trắng lên, sau đó tiến tới vuốt ve chiếc bàn làm việc mình đã ngồi bao lâu nay, thở dài nói: “Chu Tô, thật đúng là vật đổi sao dời, quay đầu đã trăm năm. Cứ như vậy mà bán nơi này đi tới thực sự cảm thấy không nỡ đấy.”

Chu Tô gật đầu, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, những đám mây bay lững thững, đàn chim quay về tổ, ngọt bùi cay đắng nhưng rồi mọi thứ lại quay về chỗ cũ.

Lưu Yến Linh lẳng lặng ngồi trên ghế: “Tớ còn nhớ cái bàn này là do chính tay tớ chọn, lúc ấy cậu còn bảo nó quá sắc sỡ nhưng tớ lại thích cảm giác đặc sắc mà nó mang lại, cuộc sống nên như vậy, mặc dù cậu không thích nhưng vẫn không làm tớ thay đổi ý định được. Ha ha...”

“Ừ, khi đó con gái cậu mới một tuổi rưỡi, nghe người khác bảo nếu như mẹ và bé gái tiếp xúc với nhiều hoa đẹp sau này lớn lên bé gái sẽ xinh như hoa nên đi đâu chọn gì cũng thích thứ hoa hờ hờ hoa sỏi. Tớ liền nói cậu quá mê tín, như vậy mà cũng tin.” Chu Tô hồi tưởng, cười cười.

“Ừ. Khi đó cậu sắp kết hôn với Chung Ly, nói sơ sẩy một bước thành nỗi hận thiên cổ, chắc cuộc sống sau khi kết hôn sẽ không có niềm vui gì nữa rồi nên thời gian đó toàn mặc đồ đen như đồ tang đi làm, bàn làm việc cũng chọn một cái đen thui lù. Có nhớ ngày hôm đó không, tớ quyết chọn một cái bàn hoa hờ hờ sắc sỡ nhưng cậu lại ôm cứng một cái bàn màu tím đen, cứ như thế cãi nhau loạn xạ đến nỗi bảo vệ còn phải chạy tới cảnh cáo! Ha ha ha...” hai người đồng thời cười to.

Sau đó là một khoảng thời gian im lặng rất lâu. Hai người nhìn mỗi đồ vật chan chứa kỷ niệm cảm thấy cảnh còn người mất, câu này giống như là kim đâm vào tim mỗi người.

Hôm nay đã sắp phải đường ai nấy đi, bởi vì tình cảm dành cho nhau nên đau lòng, chỉ có thể dành những lời chúc tốt đẹp nhất cho nhau.

Lưu Yến Linh dùng tay quạt nước mắt nói: “Chu Tô, nói cho cậu nghe một bí mật, bí mật này tớ vốn định đến chết cũng không nói cho cậu biết.”

“Ừ, cậu nói thử xem nào.”

“Ừ thì con gái tớ nói là cậu xinh đẹp hơn tớ, mặc cho tớ vừa dễ dàng vừa đe dọa cả một buổi chiều nhưng nó vẫn khăng khăng không thay đổi quyết định đấy.”

Chu Tô vui vẻ cười rộ lên.

“Cho nên...” Lưu Yến Linh tiến lên ôm lấy Chu Tô, nghẹn ngào nói: “Cậu đừng có mà sang Châu Âu si mê mấy anh chàng đẹp trai, mũi cao da trắng bên đấy mà không thêm về đây nữa. Con gái tớ vẫn còn muốn gặp lại gì Chu Tô xinh đẹp của nó. Chu Tô, nhớ về thăm tớ, đừng quên tớ.”

Chu Tô tựa cằm trên vai bạn mình, gật đầu, hít hít lỗ mũi: “Lưu Yến Linh, cậu cứ nói như tớ là đứa vô lương tâm lắm ấy, làm sao mà tớ quên cậu được, chúng ta chơi với nhau từ thời còn cỗi truồng, cùng nhau dẫn đầu đám bạn gái chống lại vô số chiêu trò phá phách bắt nạt của bọn con trai do Chung Ly cùng Hà Triệu Hiền dẫn đầu. Cho dù cậu có hóa thành tro tớ cũng nhận ra nên nói cái gì mà tớ quên cậu? Đến chết tớ cũng sẽ không quên cậu.”

Lưu Yến Linh vừa khóc vừa cười, kéo tay Chu Tô: “Được rồi, khỏi cần đem mấy chuyện chết chóc gì đấy ra hứa, không đến mức đấy đâu.”

Đang nói, điện thoại di động của Chu Tô vang lên: “Alo? Phương Đại Đồng, anh đang ở dưới lầu hả, tôi biết rồi.”

Chu Tô vừa muốn nói gì đó liền bị Lưu Yến Linh cướp mất điện thoại di động, đặt lên tai nói: “Cần gì phải gấp gáp như vậy, để chúng tôi có thời gian ôn chút chuyện cũ cũng không được sao?”

Nói xong cúp máy, hung hăng ném trên bàn.

Chu Tô nuốt nước miếng một cái, tại sao Lưu Yến Linh lại tỏ vẻ căm phẫn như vậy, bộ dạng bất mãn như vậy thật khó hiểu nha.

“Cái đó...Yến Linh à, sáng mai đã phải lên máy bay rồi mà tớ có chuyện muốn nói với Phương Đại Đồng nên... Cậu . . .” Chu Tô cảm thấy giống như mình lúc này bỗng mọc thêm một cái đuôi, cố hết sức ngoáy ngoáy trước mặt Lưu Yến Linh để lấy lòng. Kể từ lúc xảy ra chuyện Dương Lực nuôi tình nhân bên ngoài khiến gia đình Lưu Yến Linh tan vỡ, cô ấy đặc biệt ghét những người phản bội hôn nhân.

Vào lúc này, Chu Tô đang mang chính danh hiệu đó.

Hai tay Lưu Yến Linh bắt chéo trước ngực, nhìn Chu Tô từ trên xuống dưới: “Giỏi lắm, thật đúng là không nhìn ra.”

Chu Tô chỉ cười, không dám đáp lại bất cứ điều gì.

“Tớ thật không hiểu, Phương Đại Đồng có cái gì tốt hơn Chung Ly, tại sao lại có thể khiến cậu tuyệt tình quyết ý ra đi cùng anh ta?”

Chu Tô không giải thích, cười đến có chút bất đắc dĩ: “Cậu nói linh tinh gì đấy? Tớ thực sự phải đi, chúng ta ôm nhau một chút đi. Không biết sau này còn có thể ôm cậu một lần không, cậu cứ phải chọn thời điểm như vậy mà mắng tớ hả?”

Lưu Yến Linh đảo mắt, thở một hơi thật dài nói: “Được rồi, đường là do tự bản thân mình chọn, cầu tự cầu phúc đi.”

Chu Tô tiến lên, lần nữa ôm lấy Lưu Yến Linh, nghĩ thầm, cảm ơn bạn tốt, Yến Linh, cho dù sau này chết đi, tớ vẫn sẽ chúc phúc cho cậu.

Buổi chiều, Chu Tô và Phương Đại Đồng thương lượng cụ thể về chuyện đi Pháp, Phương Đại Đồng lại tiếp tục bài giảng về phương pháp trị liệu cho Chu Tô nhưng Chu Tô có vẻ không quan tâm lắm đến chuyện này, khuôn mặt lúc nào cũng ngơ ngác. Phương Đại Đồng thấy thế cũng không nói gì, chỉ tiếp tục dặn dò, dần dần, trời đã tối.

Lúc này Chung Ly đang đứng ở cửa sổ tầng hai, suy nghĩ mông lung, ngày mai sẽ là ngày anh và Tần Nhiễm Phong đính hôn nhưng căn bản anh không thể tự điều chỉnh cảm xúc của mình.

Bên cạnh là bà Lưu Tú Cẩm đang kiểm tra những đồ dùng cần cho lễ đính hôn ngày mai, vừa nhắc đi nhắc lại: “Chung Ly à, ngày mai con phải chú ý một chút nhé, hai ngày nay hôn vía cứ để đi đâu ấy. Nếu như đã đồng ý lấy con gái người ta rồi thì phải tự điều chỉnh cảm xúc đi. Ai rồi cũng phải buông bỏ chuyện cũ. Mẹ . . .”

Chung Ly một chữ cũng không nghe vào tai, đầu óc càng ngày càng rối loạn, giống như trên đầu bị gắn một chiếc vòng Kim Cô mà âm thanh của mẹ mình giống y như tiếng niệm chú của Đường Tăng, càng ngày càng khiến đầu anh muốn nổ tung.

Hung hăng cau mày, xoay người đi nhanh ra cửa. Bà Lưu Tú Cẩm thấy vậy muốn tiến tới kéo con trai mình lại nhưng làm sao có thể đuổi kịp nên chỉ có thể hét vọng theo: “con còn muốn đi đâu nữa? Mau trở lại cho mẹ!”

Chung Ly vờ như không nghe thấy, nhanh chóng bước lên xe. Ngày mai là ngày đính hôn của anh, cũng là ngày Chu Tô đi Pháp.

98. Q.4 - Chương 25

Phương Đại Đồng lái xe chở Chu Tô đến chỗ khách sạn cô đang tạm thời ở, định xuống xe nhưng bị Chu Tô ngăn lại: “Không đến nỗi phải đem tôi lên đến tận phòng đâu. Sáng mai phải đi sớm nên anh về chuẩn

bị một ít đồ đạc cá nhân đi.”

Phương Đại Đồng gật đầu, trầm tư một lúc mới nói: “Chu Tô, anh muốn sửa lại một câu nói mà anh đã nói trước đây.”

Chu Tô đang chuẩn bị mở cửa xe nhưng nghe Phương Đại Đồng nói thế lại quay đầu lại nhìn anh ta hỏi: “Cái gì cơ?”

“Trước kia có một lần anh đã nói Chung Ly yêu em nhưng anh ta lại càng yêu lòng tự tôn của anh ta hơn, nhưng bây giờ anh muốn sửa lại, không phải vậy đâu.”

Sắc mặt Chu Tô nhất thời cứng đờ: “Anh lại nói linh tinh rồi.”

“Anh nói điều gì thì anh biết chứ, linh tinh đâu ra. Em thực sự sẽ không nói gì với Chung Ly mà cứ thể bỏ đi thật sao?”

“Cũng bởi vì anh ấy thực sự rất yêu tôi như anh nói nên tôi càng phải ra đi một cách tuyệt tình. Về sớm đi, tôi lên phòng đây.” Không đợi Phương Đại Đồng nói tiếp câu nào, Chu Tô đã nhanh chóng mở cửa xe, dứt khoát bước đi.

Phương Đại Đồng lắc đầu một cách ngán ngẩm, nổ máy xe rời đi.

Chu Tô ngơ ngác đứng ở nơi đó, giống như hiện tại tất cả mọi người đều đang trách móc cô quá vô tình, cứ như thế mà bỏ lại Chung Ly nhưng hơn ai hết bản thân cô là người đau đớn nhất khi quyết định như vậy. Mỗi lần gạt cánh tay anh muốn níu chặt lấy cánh tay mình cô đã giẫy dụa, đấu tranh và đau đớn như thế nào người ngoài làm sao có thể hiểu hết. Lúc sắp chết còn có thể có người mình yêu thương bên cạnh ai mà chẳng muốn, cô có thích cứ như vậy mà cô độc, cho đến lúc chết vẫn trông ngóng về bóng hình nơi khác. Nhưng mà những điều này cô có thể nói cùng ai đây?

Chu Tô ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt, trong lòng than thở, Chung Ly, một ngày nào đó anh sẽ hiểu.

Xoa xoa con mắt đau nhức vì nhìn vào khoảng tối quá lâu, Chu Tô hít một hơi quay đầu bỗng kinh ngạc mở to mắt: “Chung... Chung Ly...”

Chung Ly đứng một mình trong bóng tối, lẳng lặng nhìn Chu Tô.

“Anh... Tại sao?” Chu Tô theo bản năng kéo cổ áo, cảm thấy kỳ lạ, không phải ngày mai là lễ đính hôn của anh sao, hiện tại làm sao còn ở chỗ này?

“Sao em không nghe điện thoại?”

Chu Tô thò tay vào trong túi xách tìm kiếm, không có. Trên người cũng không có, chợt nhớ tới là đã để quên trên bàn ở phòng làm việc.

“Ừ, là do quên mang theo điện thoại.” Chu Tô chậm rãi tiến đến gần anh hỏi: “Nhưng mà tại sao anh lại biết em ở đây?”

“Có lòng muốn biết thì nhất định sẽ biết.” Giọng nói của anh vẫn như vậy, đều đều trầm ổn nhưng lại khiến Chu Tô cảm thấy hoảng hốt, luôn cảm thấy giống như giọng nói của anh ẩn chứa phong ba vũ bão.

“Chung Ly...” trầm mặc một lúc, Chu Tô mới cất tiếng: “Chúc mừng lễ đính hôn ngày mai của anh. Chúc hai người hạnh phúc.” Vươn tay muốn chúc mừng.

Trong lòng suy nghĩ, nhất định phải nhớ kỹ nhiệt độ của lòng bàn tay anh, nó có thể là nguồn nhiệt độ cuối cùng mà cô cảm nhận được từ người đàn ông cô yêu tha thiết.

Nhưng rõ ràng Chung Ly không thể hiểu mà đáp ứng khát vọng của Chu Tô, môi mỏng cất lên từng tiếng rõ ràng: “Chu Tô, em có biết cái gì gọi là hận không?”

Cả người Chu Tô rét run, rốt cuộc vẫn phải đi tới bước này, cô cẩn thận nhìn trước ngó sau đi tới hôm nay, cuối cùng cũng chờ được đến lúc anh ấy hận mình.

Chung Ly rốt cuộc cũng nói hận mình rồi, không sai, nên như vậy, ôm nỗi thống hận của anh để rời xa nơi này.

Lúng túng thu tay lại, Chu Tô thấp giọng thật thấp nói: “Thật xin lỗi, chỉ là có lẽ sẽ không gặp lại ... Cho nên . . .”

“Câm miệng, em câm miệng!” Chung Ly đột nhiên tiến đến cầm lấy hai vai Chu Tô, cắn răng gần từng chữ một: “Người phụ nữ không thể nói lý này, rốt cuộc trái tim của em có bao nhiêu cứng rắn?”

Chu Tô bị Chung Ly lay đến nỗi đầu óc như long ra, không nhận được lớn tiếng kêu: “Chung Ly, anh lại nổi điên cái gì?”

“Đúng rồi, tôi điên thật rồi, đầu óc bị bỏ đá rồi, thế nào mà chỉ vì một người phụ nữ như cô mà phát điên rồi!”

Chung Ly cười lạnh, chậm rãi buông Chu Tô ra, cả khuôn mặt đen thui: “Tôi đây là một kẻ điên, chỉ vì cô mà ba năm qua không ngừng giải quyết sự bức xúc của mẹ tôi đối với cô, chăm sóc mẹ cô, còn vì cô thỉnh thoảng mất tích chốn này chốn nọ mà lo lắng, chỉ vì cô mà tôi đi làm phẫu thuật buộc ga rô, còn nói với mẹ tôi là chúng ta chưa có con là vì anh có vấn đề, chỉ vì cô ngay cả chuyện cha tôi cũng cho qua, bỏ lại người mẹ sinh ra mình trong mưa mà đi theo cô. Chu Tô, con mẹ nó nếu cô có một chút lương tâm thì có thể suy nghĩ một chút về cảm nhận của tôi, suy nghĩ một chút cảm giác chỉ vì một người phụ nữ mà cả ba mẹ tôi đều không quan tâm.”

Chung Ly vừa lắc đầu vừa cười như điên dại, đêm tối tĩnh lặng khiến tiếng cười đau thương của Chung Ly quanh đi quẩn lại trong không khí. Ánh mắt của Chung Ly nhìn Chu Tô có vẻ rất bình tĩnh nhưng lại có bao nhiêu lực sát thương đối với cô. Xoay mặt vào khoảng tối, Chu Tô cố nén nước mắt. Cô hiểu, tất nhiên là cô hiểu hết. Anh im lặng chịu đựng cho đi trong bóng tối mà cô lại điềm nhiên nhận lấy như lẽ tất nhiên.

Nhưng mà Chu Tô bắt đầu không hiểu nữa rồi, hình như chưa từng nghĩ tới, nếu như không phải thật lòng yêu mình, tại sao anh có thể dùng tất cả, đánh đổi tất cả để bên cạnh cô? Nếu như không phải anh yêu cô tại sao lại vào giờ phút này, giờ phút sắp mất đi mới đem trái tim vỡ nát từng mảnh tới trước mặt cô hét lên, chỉ vì muốn níu kéo một chút áy náy nơi cô, hy vọng cô vì áy náy mà suy nghĩ lại, vẫn sẽ ở bên cạnh anh.

Rốt cuộc vào hôm nay cô đã hiểu hết. Nhưng cũng vào ngày hôm nay, cô biết là cô sẽ mất hết tất cả.

Được rồi Chu Tô. Mày đủ kiên cường mà, mỗi một lần mềm lòng câu nói này luôn sẽ có tác dụng.

Chu Tô ngẩng đầu, cười khê: “Chung Ly, cần gì phải nói giống như mình là thánh nhân vậy. Tần Nhiễm Phong là một ví dụ điển hình nhất, nếu như anh vì yêu tôi mà làm những chuyện kinh thiên động địa kia thì chuyện Tần Nhiễm Phong là sao? Chung Ly! Hôm nay đã nói thì tôi sẽ nói cho bằng hết, đến hiện tại tôi có thể nói cho anh biết tôi và Phương Đại Đồng chưa bao giờ có chuyện liên quan đến tình dục. Nhưng anh có dám đảm bảo thời điểm chúng ta còn chưa ly hôn anh chưa từng chạm qua Tần Nhiễm Phong? Anh dám nói là anh chưa bao giờ phản bội hôn nhân của chúng ta ư?”

Chung Ly trừng mắt, giống như không thể tưởng tượng nổi. Ai có thể nghĩ đến vào thời điểm này, người phụ nữ này lại còn có thể nói ra những lời đả thương người như vậy?

Ngơ ngác nhìn gương mặt bình tĩnh và cứng rắn của cô, khuôn mặt đang căng lên hết cỡ của Chung Ly bỗng sụp xuống, nóng rất lên, giống như bị người ta hung hăng tát một bạt tai.

“Chu Tô, trên phương diện đả kích người khác, em đúng là có thiên phú đấy.” Chung Ly im lặng một lúc lâu mới nói ra được một câu như vậy, sau đó thở dài nói tiếp: “Xem ra, em chính là khắc tinh mà ông trời phái đến để hành hạ anh, là anh tự phụ, cảm thấy cái gì cũng nằm trong tầm tay mình nên ông trời cảm thấy anh đáng ghét nên đã đem em đến bên anh. Dễ dàng như trở bàn tay, em đã đập nát hết sự tự phụ của anh. Được, rất tốt.”

Chu Tô mặt lạnh, không nói.

“Đây đúng là Chu Tô mà anh biết, cũng chính là người phụ nữ anh yêu say đắm, vĩnh viễn sẽ không bị đánh bại, vĩnh viễn không bị ràng buộc. Anh hiểu, trả tự do cho em. Bắt đầu từ ngày mai, đường anh anh đi, đường em em đi.” Chung Ly không thêm ban cho Chu Tô một cái liếc mắt, cứ như quay đầu rời đi.

Chu Tô nhìn bóng lưng của Chung Ly, bóng lưng mang theo tầng tầng băng tuyết, giống như phát ra những tia lạnh lẽo, giống như một bức tranh thủy mặc, đang từ từ phai màu, dần dần biến mất.

Chu Tô đứng trong đêm lạnh, nhìn bóng lưng đang dần dần bị đêm đen nuốt chửng, thật giống...Giống như anh thực sự sẽ biến mất trong sinh mệnh của mình, tàn nhẫn như vậy.

Trong lòng Chu Tô yên lặng cầu nguyện, cầu cho mọi thứ tốt lành sẽ đến với anh. Muốn đứng đây mãi nhưng lại sợ anh sẽ đột nhiên quay lại, cô sẽ không còn đủ sức để chống đỡ nữa, cô không còn bao nhiêu kiên cường để lại nói những lời tổn thương anh một lần nữa.

Chu Tô không ngừng dùng cánh tay lau đi những giọt lệ tràn ra từ trên mi mắt mình, cảm thấy cổ họng mình giống như bị ai đó nắm chặt, khiến mình hít thở không thông. Cô thực sự đã làm tổn thương anh, tổn thương người đàn ông cô yêu nhất trên thế gian này.

99. Q.4 - Chương 26

Chu Tô đang đứng ngẩn người, bỗng nhiên một giọng nói từ đâu đấy vang lên khiến cô giật mình ngẩng đầu lên, nước mắt cũng chưa kịp lau khô: “Yến Linh?”

Lưu Yến Linh lạnh lùng nhìn Chu Tô, đưa điện thoại di động: “Là tớ đến đem điện thoại di động cậu để quên ở tòa soạn.”

Chu Tô có chút không biết phải làm như thế nào, xoa vội nước mắt trên mặt đáp: “Ừ, cảm ơn.”

“Tớ đã nhìn thấy.” Lấy một cái khăn trong túi ra lau mặt cho Chu Tô nói

“Nhìn thấy cái gì?”

“Nhìn thấy Phương Đại Đồng đưa cậu về, nhìn thấy Chung Ly thiếu chút nữa quỳ xuống cầu xin cậu đừng bỏ rơi anh ấy, cái gì cũng đều nhìn thấy”

Chu Tô sững sờ, xoay mặt, giọng nói giống như lời thì thầm: “Cậu không hiểu đâu.”

“Tớ không hiểu?” Nét mặt Lưu Yến Linh chợt nghiêm túc: “Chu Tô, là cậu vô tình, cậu mới là người không hiểu!”

“Lưu Yến Linh, cậu đang nói cái gì vậy, ý cậu là sao? Bây giờ còn ra mặt nói chuyện thay Chung Ly?”

Lưu Yến Linh nhìn chằm chằm Chu Tô, lớn tiếng nói: “Chu Tô, cậu thực sự đáng bị đánh đòn. Đầu óc cậu bị lừa đá hỏng? Tớ sẽ khiến cậu biết là tớ có hiểu hay không? Đi, đi theo tớ!” Nói xong, nắm tay Chu Tô kéo đi.

Chu Tô hơi phản kháng nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể yếu ớt nói: “Lưu Yến Linh, cậu nổi điên gì vậy, tớ đã đủ đau đầu rồi, đừng làm tớ thêm loạn nữa.”

Lưu Yến Linh không để ý tới sự kháng cự của Chu Tô, cứ như vậy lôi kéo Chu Tô ra lối đi bộ, nhìn thấy xe taxi liền vẫy tay sau đó đẩy cô vào, đóng cửa lại. Chu Tô lần nữa hất tay Lưu Yến Linh: “Cậu bị gì vậy?”

“Chu Tô, cậu mà nói nữa, tớ nhất định sẽ từ cậu.” Lưu Yến Linh không thèm đếm xỉa đến lời nói của Chu Tô: “Đàng hoàng ngồi đây, đi với tớ đến một nơi, không mất bao nhiêu thời gian của cậu.”

Chu Tô nhìn thấy bạn mình nóng nảy như vậy nên cũng không lên tiếng, nghĩ thầm đồ đạc mình đã dọn dẹp xong hết rồi, cứ yên lặng đi theo Lưu Yến Linh một chuyến cũng chẳng sao.

Tài xế theo hướng dẫn của Lưu Yến Linh chạy xe đến vùng ngoại ô Tiểu Lâm Tử, trời tối đến mức không thể nhìn thấy gì hai bên đường khiến Chu Tô cảm giác hơi sợ.

Tài xế cũng cảm thấy có chút nghi ngờ, mắt liếc hai người phụ nữ ngồi ghế sau, miệng chỉ chờ để nói là sẽ không đi nữa. Lưu Yến Linh lên tiếng: “Phiền bác tài đi qua rừng cây nhỏ này, sau đó chúng tôi sẽ xuống.”

Chu Tô nhìn Lưu Yến Linh chăm chăm, đêm hôm khuya khoắt chạy tới nơi này làm cái gì không biết.

Xuống xe, trước mắt vẫn là một màn đen kịt. Lưu Yến Linh không nói câu nào kéo tay Chu Tô tiến về phía trước, bước chân có chút vội vàng khiến Chu Tô khó khăn lắm mới có thể theo kịp.

Đến trước một tòa nhà, cuối cùng Chu Tô cũng đã được dừng lại. Do trời quá tối nên Chu Tô không hiểu đây là nơi nào nhưng dựa vào hình dáng lờ mờ cảm nhận thì có lẽ tòa nhà này rất lớn nhưng có lẽ là vừa mới xây dựng cách đây không lâu bởi vì cô còn ngửi được mùi sơn.

Lưu Yến Linh nhìn tòa nhà một chút sau đó hít một hơi, quay đầu về phía Chu Tô nói: “Chu Tô, cậu phải nhìn cho kỹ, dùng cái đầu bị lừa dối của cậu mà suy nghĩ cho kỹ.”

Chu Tô hơi nheo mắt vì ánh đèn bất ngờ được bật sáng, sau đó những chiếc bóng đèn nhỏ lần lượt được bật sáng.

Chu Tô híp mắt, chậm rãi thấy rõ, không khỏi ngẩn ngơ.

Tại sao ở Bắc Kinh lại có tòa nhà như thế này, kiểu cách của một giáo đường nhưng đỉnh tòa tháp lại cao vút giống như chọc thẳng đến tận bầu trời, thân tháp ngân quang lóng lánh, dát lên một tầng lóng lánh lên thân hai người phụ nữ đang đứng đó, tường được sơn một màu trắng như tuyết, đem lại cho người xem một cảm giác vừa nghiêm trang vừa thanh lịch, chính xác là giống như một căn phòng trong mộng của Chu Tô.

Lúc Chu Tô vẫn còn đang sững sờ, Lưu Yến Linh lại kéo tay Chu Tô tiến về phía trước, bước lên từng bậc thang, nói: “Cậu nhìn cho rõ.”

“Đây là tòa nhà do ai thiết kế?”

“Một lát nữa cậu sẽ biết!”

Đi tới cửa, Lưu Yến Linh lấy ra một chiếc chìa khóa có hình dạng một ngôi sao mở cửa, bật đèn, trước mắt trở nên sáng ngời, giống như ban ngày.

Chu Tô chậm rãi bước vào, đây không phải là một ngôi nhà bình thường, cô khẳng định, trên tường đã được gắn một vài khung hình, Chu Tô bước tới xem, nhất thời ngây dại.

Đó là những tác phẩm do chính tay cô chụp, bức hình này là chụp vào lúc cô đi Châu Phi, lúc đấy là thời điểm một con sư tử cái rống lên vì đứa con của mình bị chết.

Chu Tô quay đầu: “Lưu Yến Linh?”

“Nhìn tớ làm gì? Đương nhiên là do Chung Ly làm.”

Da đầu của Chu Tô bỗng tê dại hẳn đi, cả người giống như bị điện giật, không khỏi run một cái: “Có ý gì?”

Lưu Yến Linh đi tới: “Chu Tô, thấy rõ chưa? Toàn bộ kiến trúc của tòa nhà này là do chính tay Chung Ly thiết kế, khu vực đấu giá, bày biện tác phẩm cũng là do chính tay anh ấy sắp đặt, thậm chí một viên gạch đều là tâm huyết của Chung Ly.”

Đầu óc của Chu Tô nổ ầm một tiếng, máu giống như đang chảy ngược rồi, trước mắt hoàn toàn mờ hồ.

“Chu Tô, triển lãm ảnh này, Chung Ly nói triển lãm ảnh này là tâm nguyện của cậu nên bí mật chuẩn bị muốn cho cậu một sự bất ngờ. Mấy tháng trước đã bắt đầu khởi công, thời điểm hai người ly hôn anh ấy cũng không dừng lại, cho đến mấy ngày trước anh ấy quyết định đính hôn với người khác mới dừng lại đấy.”

Triển lãm ảnh? Làm sao anh biết, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, chuyện cũ lần lượt hiện ra trước mắt.

“Trước kia không có cảm giác gì đặc biệt nhưng bây giờ đi ngang qua thì thấy đặc biệt hoài niệm, tìm đập mạnh từng hồi. Chung Ly! Hiện tại em càng ngày càng giống một bà già, luôn thích đi hoài niệm những khoảnh khắc trong quá khứ, có lúc lại nghĩ cuộc sống này quá ngắn ngủi, vũ trụ vĩnh hằng mấy ngàn mấy chục tỷ năm, nhưng đời người chỉ ngắn ngủi trong vòng vài chục năm. Người ta nói bất cứ cái gì đi qua đều để lại dấu tích riêng. Trước kia em luôn cho rằng mình đã đi qua nửa vòng Trái Đất nhưng nhìn lại chỉ cảm thấy mình chưa để lại được gì cho cuộc đời. Cho nên muốn lưu lại vài dấu tích.”

“Những địa điểm trong thành phố Bắc Kinh? Anh cảm thấy phạm vi này quá nhỏ.”

“Đúng là quá nhỏ, em hi vọng có thể đi khắp thế giới. Thực ra em có cất giữ một số hình ảnh rất đẹp, rất động lòng người của những khoảnh khắc rất tuyệt vời vẫn luôn chỉ giấu cho riêng mình. Nhưng bây giờ lại muốn tổ chức một triển lãm ảnh.”

“Triển lãm ảnh?” Chung Ly bật cười: “Không dễ dàng đâu.”

“Em biết là không dễ dàng, phải có nhà đầu tư cơ. Em đã từng đem hình cho Lưu Yến Linh xem qua, cô ấy nói nếu em muốn mở triển lãm ảnh thì chính là nằm mơ giữa ban ngày. Còn có... Chung Ly... Em muốn tìm lại những miền kí ức bị chính mình bỏ rơi.”

Hoá ra là như vậy, cô nhớ ra rồi, đêm hôm đó bởi vì chuyện của Dương Lực và Lưu Yến Linh mà đến công ty của Chung Ly quây phá một trận đã đời, tối về Chung Ly còn dỗ dành mình, một câu nói thuận miệng nói ra như vậy mà anh cũng nhớ để thực hiện.

“Tớ không biết làm sao anh ấy biết nhưng mấy tháng trước Chung Ly có tìm tớ, nhờ tớ hỗ trợ khâu tìm những tác phẩm của cậu. Anh ấy còn nhấn mạnh, nhờ tớ giúp đỡ nhưng mà phải giữ bí mật, muốn cho cậu một niềm hạnh phúc bất ngờ.”

Chu Tô yên lặng nghe Lưu Yến Linh nói, vuốt ve tác phẩm đã được đóng khung kia một cách tỉ mỉ, ngón tay run rẩy.

“Chu Tô, hôm đó Chung Ly đã nói chuyện với tớ rất nhiều, mấy chục năm quen biết nhưng đó là lần đầu tiên Chung Ly nói chuyện với tớ lâu như vậy. Nói sau khi cho cậu xem nơi này rồi sẽ cùng nhau đi du lịch. Đi xem những người già bị vứt bỏ ở Châu Phi, xem bệnh tình của những đứa trẻ mắc chứng tự kỷ trong bệnh viện kia có chuyển biến tốt hay không.”

Chu Tô cứ thế bước đi, vừa nhìn những tác phẩm của mình vừa mỉm cười. Nhìn một dãy hành lang dài hơn mấy chục mét bày đầy những tác phẩm của mình, chợt cảm thấy giống như mình đang nằm mơ, tất cả những điều tốt đẹp như vậy, lại tàn nhẫn như vậy.

“Cậu mở to mắt mà xem, dùng đầu mà suy nghĩ, phương án thiết kế bao gồm xây dựng lẫn sắp đặt mọi thứ, nếu không tiến hành một cách nhanh chóng làm sao có thể có nơi này như bây giờ. Tổng thể kết cấu là do Chung Ly tự mình thiết kế, còn có nơi này mỗi một món bày biện đều là anh ấy tự mình chọn lựa. Tớ có hỏi tại sao Chung Ly lại thiết kế trần nhà là thủy tinh cường lực, anh ấy nói, giáo đường Thiên Chúa, đỉnh tháp cao vợi giống như có thể chạm đến tận trời, trần nhà thủy tinh, khi mặt trời ngang qua ánh sáng chiếu rọi, thủy tinh sẽ là thứ hấp thụ ánh sáng tốt nhất, như vậy ngụ ý nơi này chính là địa phương gần Thiên đường nhất nên Chung Ly muốn gọi nơi này là ‘ Thiên đường ’

Chu Tô đi tới trước một bộ tác phẩm, đó là những bức hình cô chụp tại một giáo đường, những bông tuyết nhẹ nhàng rơi, hai hàng những đứa bé nhỏ xinh, một bé cầm một cây nến cùng nhau thành kính hát Thánh ca mặc cho tiết trời lạnh lẽo. Chu Tô đã từng nghĩ đó là khoảnh khắc cảm động nhất mà Chu Tô từng nhìn thấy.

Không thể bước đi nổi nữa, trước mặt còn có nhiều tác phẩm của mình như vậy, cô tha thiết hi vọng bọn họ, cô và Chung Ly có thể cùng nhau treo những tác phẩm này, để bất cứ ai có niềm say mê với nghệ thuật đều có thể thưởng thức nhưng...

Chu Tô vịn tường, cả người bắt đầu không nhịn được mà phát run, sự kiên cường mà cô gây dựng mấy tháng nay hoàn toàn sụp đổ trong nháy mắt.

Lưu Yến Linh kéo Chu Tô đang cố dựa vào tường: “Cậu tới đây.”

Chu Tô mặc kệ Lưu Yến Linh muốn kéo cô đi đâu thì đi. Lưu Yến Linh nhanh chóng bước tới một bức hình thật to trên sân khấu ngay giữa phòng, được che bằng một tấm vải hoa nói: “Chu Tô, tất cả tác phẩm nơi này đều là của cậu nhưng chỉ có món đồ này là của Chung Ly, cậu mở to mắt xem một chút.”

Nói xong, cánh tay giương lên gạt tấm màn che, một bức hình thật to nằm ngay chính giữa sân khấu đập vào mắt hai người.

Chu Tô ngơ ngác nhìn bức hình, rốt cuộc không thể kiềm chế được nữa mà òa lên khóc lớn.

Đó là một bức ảnh ghép, bức hình Chung Ly cầm tay Chu Tô, cùng nhau đỡ lấy một đứa bé xinh xắn, có nét giống Chung Ly cũng có nét giống Chu Tô, cả gia đình đều cười rất hạnh phúc.

Chu Tô che mặt, nhưng nụ cười của đứa bé kia lại giống như dao găm vào trái tim cô.

Bên tai vang lên giọng nói của Chung Ly: “Anh vẫn thường nghĩ đứa bé kia rốt cuộc là bé trai hay là bé gái, lớn lên giống em hay là giống anh, có nằm mơ anh cũng sẽ mơ thấy nó gọi anh là ba, nhưng tỉnh dậy lại chỉ có thể mờ mịt hồi tưởng bộ dạng của con từ trong mộng.”

Lưu Yến Linh nói tiếp: “Chung Ly nói, đây chính thiên đường của anh ấy.”

Tất cả ngôn ngữ vào thời khắc này đều là hư vô bởi vì Chu Tô không thể nghe thấy gì nữa. Cô ngồi xồm trên mặt đất, ôm lấy hai chân mình, thân thể rách nát tựa như có ngàn vạn chiếc kim đang kẹp chặt, đau thương đến tận xương tủy.

“Tớ vẫn cảm thấy tạo vật thật sự kỳ quái, có thể tạo ra một Dương Lực khôn kiếp như vậy nhưng cũng có thể tạo ra một Chung Ly si tình như vậy.” Lưu Yến Linh cười khổ: “Chu Tô, rốt cuộc cậu còn muốn Chung Ly phải làm như thế nào nữa, ah ấy thật sự đã móc cả tim gan ra để đối xử với cậu rồi. Rốt cuộc cậu còn muốn như thế nào?”

Chu Tô đã khóc không thành tiếng, ngồi dưới đất lắc đầu, lại nói không nổi một câu nữa. Cô muốn như thế nào, còn có thể thế nào? Bọn họ thật sự yêu nhau nhưng mà quá muộn. Quá muộn rồi.

Có một số người, cứ không để ý như vậy mà để lạc mất nhau giữa dòng đời, những điều tốt đẹp đã mất đi thì không bao giờ có thể lấy lại được nữa, giống như bàn tay hôm ấy của Chung Ly, mặc dù cô rất muốn được nắm lấy lần cuối nhưng lại không thể chạm vào. Mọi chuyện không thể do mình làm chủ.

Chu Tô chậm rãi ngồi dậy đối mặt với Lưu Yến Linh nói: “Những thứ nên thấy tớ cũng đã thấy, tớ muốn một mình ở đây một lúc, dù sao ngày mai tớ cũng đi rồi. Cậu để tớ một mình nhé.”

“Cậu còn muốn đi ư? Chu Tô cậu đừng như vậy, còn có ai có thể yêu cậu giống như Chung Ly?” Lưu Yến Linh kéo tay Chu Tô than thở.

Chu Tô lắc đầu: “Yến Linh, cảm ơn cậu nhưng cậu tôn trọng sự lựa chọn của tớ được không?”

Lưu Yến Linh nhắm mắt lại, giống như đang cố gắng kiềm chế và thấu hiểu, rất lâu sau đó mới chậm rãi gạt đầu.

Sau khi Lưu Yến Linh đi, Chu Tô nhìn lên trần nhà, trong lòng từng chút từng chút một chút được lấp đầy.

Ngồi trước cửa sổ khổng lồ bằng thủy tinh, Chu Tô nhắm mắt lại, bắt đầu cảm thụ sự ấm áp ở mỗi tác đất mỗi đồ vật nơi này mang lại.

Chung Ly, anh biết không? Em thật sự yêu anh rồi, càng ngày càng yêu điên cuồng hơn. Từ khi quyết định quay về từ Nhật Bản em không nghĩ tới chuyện sẽ yêu anh như vậy, chỉ là muốn quay về bên cạnh anh. Một năm, thế nhưng chỉ trong vòng gần một năm em lại trầm luân thành cái dạng gì rồi, đến nỗi không thể tự kiềm chế.

Không uổng phí chuyện mình quyết định trở lại, quay trở lại là muốn tìm hạnh phúc, không có gì có thể so với niềm hạnh phúc hiện tại rồi.

Anh thật sự là một thằng ngốc, vì cái gì mà làm nhưng không nói ra. Làm nhiều việc vì em như vậy nhưng không chịu nói một lời. Em vẫn luôn cho rằng anh là một người đàn ông vô tình nhưng anh xem, anh lại chỉ là một cậu trai lãng mạn đáng yêu.

Nhưng em lại yêu anh, yêu cậu trai lãng mạn đáng yêu kia.

Mặt trời chậm rãi mọc lên, tia sáng mặt trời đầu tiên xuyên thấu qua tấm kính thủy tinh. Những tấm kính này hấp thụ ánh mặt trời rất tốt nên quanh thân Chu Tô giống như dát vàng.

Chu Tô mỉm cười, nhắm mắt lại, một giọt lệ từ khóe mắt rơi xuống.

Chung Ly, anh có thấy không? Em thật sự đã được đến Thiên đường.

- 100. Q.4 - Chương 27: Chương 27.1
- 101. Q.4 - Chương 28: Chương 27.2
- 102. Q.4 - Chương 29: Chương 28
- 103. Q.4 - Chương 30: Chương 29
- 104. Q.4 - Chương 31: Chương 30
- 105. Q.4 - Chương 32: Chương 31
- 106. Q.4 - Chương 33: Chương 32
- 107. Q.4 - Chương 34: Chương 33
- 108. Q.4 - Chương 35: Chương 34
- 109. Q.4 - Chương 36: Chương 35
- 110. Q.4 - Chương 37: Ngoại Truyện 2
- 111. Q.4 - Chương 38: Ngoại Truyện 3

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-lo-nhung-nam-thang-tuoi-dep-nhat-cua-em>